ASLI KARABULUT

Leyla

FIRTINASI

EPHESUS

2. BASKI

Leyla FIRTINASI

KARANLIK BİR GECE... ATEŞLİ BİR FIRTINA...
PARILTILI TAŞLARIN VE SIRLARIN MERKEZİNDE YAŞANAN TUTKULU BİR AŞK...

İş dünyasında otoriter kişiliğiyle tanınan Menderes Vardar, emrivakilerden haz etmez ve şüpheci yanını göstermekten çekinmezdi. Gecesini huzursuzluğa sürükleyen kadına yaklaşımı, sessiz bir meydan okumadan ibaretti. Bakışları buluşup da onu koruma içgüdüsüyle dolup taştığı anda, hayatındaki en büyük sırla sınanacağına ihtimal dahi vermezdi.

Özenle yarattığı kozasından çıkıp ülkesine dönmek zorunda kalan Leyla Artunç, kendinden başka kimseye güvenmezdi. Hiç tanımadığı bir adamın evine adım attığında, etrafını saran karanlığın, ruhuna sızmasına engel olmak için direndi. Sürüklendiği mahkûmiyet, şimdiye kadar inandıklarını sarsacak belki de tek sebepti.

İkisinin de zayıf noktalarını hedef alan tehlikeli biri, tehditlerini acımasızca savururken kırıp dökmekte ve sınırları zorlamakta tereddüt etmeyecekti.

LEYLA, ONU BAKIŞLARIYLA BİLE ALEVLERİN İÇİNE HAPSEDEN ADAMA KARŞI KOYABİLECEK MİYDİ? MENDERES, GÖZLERİ GECEYİ ANDIRAN KADININ KORKULARINI VE GÜVENSİZLİĞİNİ, TENİNDEN USULCA SÖKÜP ALMAYI BAŞARABİLECEK MİYDİ? PEKİ YA AŞK, KALPLERİNDEKİ ATEŞE BOYUN EĞMELERİNİ SAĞLAYABİLECEK MİYDİ?

"Bir kar fırtınası... Kasıp kavuran...
Hesapsızca adım atıyorum.
Teni alev, teni yangın, teni tutsak eden...
O, benim *karanlık gecem*!"

Giriş

Salzburg, Avusturya

Gecenin karanlığında seri ve hızlı adımlarla yürüyordu. Rüzgâr tüm heybetiyle kar tanelerini uçuşturarak gür siyah saçlarına konmasına neden oluyor, görüş mesafesini azaltıyordu. Sokak lambalarının ışığında bir kartpostala benzeyen manzara, insanı tüm olumsuz düşüncelerden arındıran bir fotoğraf karesine dönüşüyordu. Ama bu rüya gibi görüntü bile içindeki sıkıntıyı söküp atmaya yetmiyordu. Zaman geçtikçe, senelerdir herkesten ve her şeyden korumaya çalıştığı kişiyle ilgili durum zorlaşıyor, kontrol az da olsa kayıp gidiyordu ellerinden.

Cadde boyunca adımladığı yolu aynı tempoda devam ederken, esen sert rüzgâr nedeniyle paltosunun yakasını kaldırdı. Yanından geçip gidenlere kısa bir bakış attıktan sonra, dikkati yeniden aynı kişiye odaklandı.

Salzburg'un, içindeki mitolojik heykelleriyle meşhur Mirabell Bahçeleri'ni boydan boya yürüdü. Bembeyaz bir örtüyle kaplanmış mekânın muhteşemliğini, dudaklarında hafif bir tebessümle izledi. Daha iki gün önce buraya gelip bu güzelliğin tadını çıkarmışlardı. Aklı eve takıldığında kolundaki saate baktı ve bir hayli geç olduğunu fark etti. O büyülü rüyayı geride bıraktığında, bakışları hızla geçen taksilere takıldı. Dondurucu soğuk, insanları araç kullanmaya mecbur bırakırken, Menderes de kalan yolu faytonla tamamlamaya karar verdi.

Yaklaşık on dakika sonra, atların hafif sarsıntıları eşliğinde arkasına yaslandı. Hayatında çözümlenmesi gereken birçok önemli konu vardı ancak hiçbiri o en özelinin önüne geçemiyordu. Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken faytonun yavaşladığını hissetti. Ücretini ödeyip indi ve iki katlı evin önünde bir süre bekledi. Yılbaşı nedeniyle kapıya astıkları süse bakarken gülümsemeden edemedi. Gür siyah saçlarındaki karları

eliyle temizleyip, sessiz olmaya özen göstererek kapıyı dikkatli bir şekilde açtı. Keskin gözleri girişte hızlıca gezindi ve kilidin kapanma sesi duyuldu. Paltosunu astıktan sonra etrafı dinledi. Koridordaki ayaklı lambaderin ışığı, içine tatlı bir yuva sıcaklığı yayıyordu.

Merdivenlerin üst katta bittiği yere doğru baktı. Sol tarafında kalan tanıdık mekâna girdi. Duvardaki düğmeye basınca çalışma odası aydınlığa kavuştu. Her eşyanın yerinde durduğundan emin olmak istercesine temkinli bir şekilde etrafı taradı. Deri eldivenlerini çıkarıp masaya bıraktığında belli belirsiz bir tehlike hissetti ve seri bir hareketle arkasını döndü. Saniyeler içinde gerilen bedeni gördüğü kişiyle rahatlarken, bir elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. "Neden uyanıksın?"

"Sen bu saatte nereden geliyorsun?"

"Dolaştım biraz."

Genç kadının bakışları, Menderes'in yüzünde gezinerek masaya doğru kaydı. Siyah eldivenlere öylesine baktıktan sonra yeniden ona döndü. "Evi özlüyorsun, öyle değil mi?"

Menderes, onun hüznünü ve sesindeki hafifliği fark ederek ileriye doğru birkaç adım attı. Yüzünü ellerinin arasına alarak gülümsedi. "Burası da benim evim."

"Ama aklın hep orada. Bakma öyle... Biliyorum ben. Benim yüzümden bir süredir buradasın. Arkadaşlarının sana ihtiyacı olduğunu anlasam da, seni yakınımda istiyorum. Belki de bencillik bu... Ama burada çok yalnızım."

"Alicia var. Her anında yanında."

Kahverengi gözlerine yerleşen o tek başınalık hissinin, karşısındaki adamın kalbinde ağrıya dönüştüğünden emindi. "Doğru. Yardımcımız belki ama aileden biri gibi, evet. Nefes alışımda bile benimle." Başını hafifçe yana eğip alaycı bir ses çıkararak sözlerini sürdürdü. "Yine de sormadan edemeyeceğim. Aynı şey mi?"

"Haklısın... Yersiz bir cümleydi." Menderes'in bakışlarına ve sesine çaresizliğin ağırlığı yansıyordu.

Genç kadın, onu üzdüğünü düşünüp kollarını genç adamın bedenine dolarken başını da göğsüne yasladı. O güvenle sarmalanmak her zaman iyi gelirdi. Mümkün olsa hep bir arada kalırlardı ama bu imkânsızdı. Bir eli aşağıya doğru indiğinde, hissettiği soğuklukla kaskatı kesildi. Aynı gerginliği onda da fark edince geri çekildi ve Menderes'in gözlerine baktı. "Bundan hoşlanmıyorum."

Menderes, belindeki kolları nazikçe çözerek, genç kadının ellerini avuçlarının arasına aldı. Etrafına sardığı çemberle, dışarıda kalan dünyanın acımasızlığından onu korumaya çalışıyordu. Ama ne yapsa da gerçeklerden kaçamıyordu. "Hoşlanmadığını biliyorum."

"O halde neden taşıyorsun?"

"Neden sürekli sorguluyorsun?"

"Çünkü bu yüzden buradayım!" Genç kadın sinirle geriye doğru bir adım attı. "Beni sadece önemli zamanlarda gelip görüyor, bana birkaç gün bahşederek hiçbir şey sormamamı istiyorsun!" Biraz güç toplayabilmek için derin bir nefes aldı ve devam etti. "Yaşananlara dokunmamam için önüme taş koyuyorsun."

Menderes kulaklarında yankılanan o acı isyanı anlayabiliyordu. Verdiği değeri belki de yeterince hissettiremiyordu. Yılın çoğunu İstanbul'da geçirdiği için, ona ayırdığı zaman tam da belirttiği gibi lütfedilmiş oluyordu. Ama bu düşüncelerin hiçbiri doğru değildi. Onu gerçekten önemsemese, böylesine sıkışıp kalır mıydı? "İçinde bulunduğumuz mecburiyetten ben de hoşlanmıyorum. Saçının teline bile zarar gelse dünyayı yakacağımı biliyorsun. Sadece beni anla..." Birkaç saniyeliğine sessiz kaldıktan sonra, bir eliyle onun yüzüne dokundu. Kelimeleri ağır bir yenilgiyle kaplıydı. "Bana öyle bakma, lütfen."

Bir anda sergilediği çıkışın etkisini karşısındaki adamın bakışlarında okuduğunda, içinde yükselen pişmanlıkla boğazı düğümlendi. "Üzgünüm... Hiçbirini gerçekten kastetmedim. Çocukça davrandığımı düşünüyorsun belki de."

"Çocuk olmadığını biliyorum."

Genç kadın hüzünlü halinden sıyrılıp gülümserken, gözleri yorgunluğunu ele veriyordu.

Menderes onu daha fazla tutmak istemedi. "Neredeyse sabah olacak. Hadi, yatağa git. Çocuklar çok yordu bugün seni."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben de gelirim birazdan. İşle ilgili bir dosyaya bakmam lazım."

"Koleksiyon bitmemiş miydi?"

"Lansmanı bile yapıldı. Ama bu bahsettiğim, şirketin günlük raporu."

Genç kadın, anladığını belirtircesine başını salladıktan sonra, kollarını Menderes'in boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı. Geri çekildiğinde alnına konan öpücüğün ardından, keyifli bir şekilde iyi geceler dileyerek odadan çıktı.

Menderes yalnız kaldığında yüzündeki rahat ifadeyi hızla sildi. Az önce duydukları fazlasıyla doğruluk barındırıyordu. Belindeki silahı alıp masanın diğer tarafına geçti. Koltuğa oturup çekmeceyi açtı ve silahı koyduktan sonra hiç düşünmeden hafif sert bir şekilde kapattı. Arkasına yaslandığında düşünceleri huzursuz, kaşları çatıktı. Hayatının bu gizli noktası her geçen gün sanki biraz daha ağırlaşıyordu. Her şeye rağmen önemsediği tek şey, ona güvenle ve sevgiyle bakan kahverengi gözlerdi.

Birinci Bölüm

Viyana, Avusturya

Soğuk hava iliklerine kadar işlemişken, evinin sıcağına kavuşmak için adımlarını hızlandırdı. Yürüdüğü istikametten yüzüne rüzgârla vuran kar taneleri görüş mesafesini azalttığında hafifçe tökezledi. Kayıp düşmemek için ellerini ceplerine koymaktan kaçınmak zorunda kaldığında ise kendi kendine söylendi. Eldivenlerini kütüphanede unutmuş olması yetmiyormuş gibi, araç bulması da bir hayli zor görünüyordu. Başını kaldırıp da gökyüzünden süzülen güzelliklere baktığında, birçok âşık çiftin bunu sevinçle karşılayacağını düşünüp gülümsedi. Aklı ilgilenmediği yerlere kayınca, kaşlarını çatarak o ruh halinden sıyrılmaya çalıştı. Yaklaşan bir taksi gördüğünde, şoförün onu fark etmesini sağlayacak bir hareket yaptı. Neyse ki içinde müşteri yoktu. Kısa süren yolculuğun sonunda sığındığı limanına vardığında, merdivenleri koşar adım çıktı. Daire kapısını açınca tenine yayılan sıcak, bedenini hem titretti hem de tatlı bir gevşeme sağladı.

Üstündeki kaban ve atkıdan kurtulup banyoda ellerini yıkadıktan sonra mutfağa geçti. Peynirli sandviç hazırlayıp en sevdiği koltuğuna oturduğu anda ev telefonu çaldı. Gecenin sakinliğini bozan ses, Leyla'nın akşam yemeğine iç çekerek bakmasına neden oldu. Ekranda gördüğü Türkiye kodu ilk anda kalp atışlarını hızlandırsa da, cevaplama tuşuna basarken kötü bir şey düşünmemeye çalıştı ve temkinli bir şekilde Almancayı tercih etti. "Hallo!"

"Leyla?"

Kulağına dolan tanıdık sesin verdiği rahatlıkla tuttuğu nefesini bıraktı. Birkaç saniye boyunca kapalı duran gözleri, ismini yeniden duymasıyla açıldı. "Alp, sen miydin? Neden cep telefonumdan aramıyorsun?"

"Denedim ama kapalı."

"Şarjı bitmiş olmalı. Önemli bir durum mu var?" Leyla, cevabın gecikmesi karşısında tedirginlikle kıpırdandı. Kötü bir haber alacağını hissediyordu.

"Aslında sana ilk anda ulaşmalıydım ama gelmeyeceğini bildiğim için..."

"Ne oldu?"

"Leyla... Esat Amca'yı bir hafta önce kaybettik..."

Bedeni kaskatı kesilirken, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ülkeyi terk ettiğinden beri onu hiç görmemiş, birkaç kısa telefon görüşmesi dışında iletişim kurmamıştı. Esat Artunç, onun seneler önce aldığı karara öfkeyle karşılık vermiş olsa bile, hiçbir şey yapmamayı tercih etmişti. Belki de kızının açıkça nefretini yansıttığı o bakışlarından ancak böyle kurtulabileceğini düşünmüştü.

Leyla ne kadar süre telefonu elinde sıktığından, içeriyi aydınlatan tek abajur ile sokak lambasının yansıttığı gölgeler altında öylece durduğundan emin değildi. Ne bedeni en ufak bir acıyla sarmalanmıştı, ne de özlem veya pişmanlık gibi bir duyguyu algılayabiliyordu.

"Leyla?"

Kulağına çalınan ses nedeniyle derin bir nefes alarak gözlerini kırpıştırdı. "Buradayım."

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Dönecek misin?"

"Hayır. Orada bir hayatım yok. Her şeyi geride bırakmayı seçen bendim, unuttun mu?"

"Unutmadım. Sadece... Babanın avukatı bazı şeylerden bahsetti. Sanırım bir hayli borcu varmış birilerine."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü avukatın dediğine göre, ölen kişinin yakını olarak bu borçlar senin üstüne kalmış durumda."

Leyla koltuktaki duruşunu değiştirip sırtını dikleştirdi ve hafif öfkeli bir ses tonuyla konuştu. "Saçmalama, Alp. Geride her

ne bıraktıysa sorumlusu ben değilim. Ayrıca senelerdir kimsenin benden haberi yok. Kimin aklına gelir Esat Artunç'un bir zamanlar bir kızı olduğu?"

"Aradan uzun yıllar geçmesi bir şeyi değiştirmez. Avukat, alacaklı kişilerin pek tekin görünmediklerini söyledi. Şu durumda dönmemen daha doğru."

Oturduğu yerde o kadar rahatsızdı ki, pencereye doğru gidip perdeyi araladı ve hızını kesmemiş olan kar yağışını izledi. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır. Fazla riskli ve tehlikeli. İkimizin çocukluk arkadaşı olduğumuzu bilen biri, tam da şu noktada seni takip edecektir."

Alp bir süre bekledi. Leyla'nın da söylediği gibi, böylesine ciddi ve hassas bir durumda bu hareketi onu açık hedef haline getirebilirdi. "Tamam. Ben yine avukatla görüşürüm. Cenaze nedeniyle pek fazla konuşma fırsatı bulamadık."

Cenaze kelimesini duyduğu anda bütün bedeni titremeye başlayan Leyla, eliyle ensesini ovdu. "Benim şimdi kapatmam lazım."

"Tamam, Leyla. Kendine dikkat et."

Aramayı sonlandırıp telefonu koltuğa bıraktıktan sonra, henüz bir parça bile ısıramadığı sandviçe baktı. Adımlarını banyoya yönlendirip duşun ısısını ayarladı ve kıyafetlerinden kurtulup kendini suyun huzurlu dokunuşuna bıraktı. Anıların içinde kaybolmamak için dirense de, annesinin güzel yüzü onu bir anda çocukluğuna götürdü. Yanaklarından süzülen yaşlardan kurtulmak istercesine başını yukarıya doğru kaldırdı.

Bir süre sonra duştan çıktığında, üstünün kapandığına inandığı hisleri algılamadığını fark etti. Bu kesinlikle iyiye işaretti. Giyinip saçlarını kuruladı ve salona geçip televizyonu açtı. İlgisini çeken bir şey bulamayınca, çevirisini yaptığı kitap üzerinde çalışmak için bilgisayarını kucağına koydu.

Ancak sadece yarım saat dayanabilmişti. Gözleri kapanmaya yüz tuttuğunda, yarın devam etmeye karar vererek odasına geçti.

Yorgun bedeni kısa sürede gevşedi. Ama Alp ile yaptığı telefon görüşmesi huzursuzlukla dolmasına yetmişti. Belki henüz dalmıştı veya saatlerdir derin bir uykudaydı. Kafasının içinde duyduğu sesler birer hayalden ibaretken, onları bir anda tüm canlılığıyla hissettiğinde hızlıca doğruldu. Kalbi korkuyla atarken, sessiz olmaya çabalayarak yataktan çıktı ve sanki biri uyuyormuş izlenimini yarattı. Makyaj masasının üstündeki ahşap takı kutusunu alarak, görülmeyeceği bir yere saklandı. Bu kez o adımları net olarak algılayabiliyor, yaklaştığını bilmesi gerginliğini arttırıyordu. Kapı tokmağı çevrildiğinde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Dışarıdan içeriye vuran sokak lambasının ışığı davetsiz misafirin gölgesini karanlığa serdiğinde, elindekini daha sıkı kavradı.

Adam sessizliğini koruyarak temkinli bir şekilde yatağa baktı. Sanki herhangi bir hareket bekler gibiydi. İki adım daha attığında uzun boyu belirginleşti.

Leyla, kurtulabilmek için tek şansı olduğunu biliyordu. Hızlı bir şekilde davranmak istediği anda yabancının çevik bir hareketle arkaya dönüşü, kollarının tutuluşu ve yatağa doğru savruluşu, bir sis perdesinin ardında izlediği görüntülerden ibaretti. Güçsüz biri değilse de, bir erkeğin güçlü bedeniyle baş edecek direnci yoktu. Adamın sert hamlelerine karışan sessizliği kalp atışlarını kontrolden çıkardı. Hırsız mıydı, başka bir amaçla mı eve girmişti, bilmiyordu. Karşı koyuşu zayıflarken, son bir çabayla sağ bacağının açısını ayarlayarak dizini onun kasıklarına geçirdi. Saniyeler süren boğuşmanın ardından odada yankılanan acı dolu haykırışı fırsat bildi ve koşarak salona geçmeye çalıştı. Fakat ayak bileğini kavrayan dokunuşla dengesini kaybedip yüzüstü çıplak zemine düştü. Alnını vurduğu için canı bir hayli yansa da vazgeçmedi. Adamdan kurtulmaya çalıştığında, yeniden öfkeyle geriye çekilişi ve o sırada kulağına dolan sözcükler korkularını gün yüzüne çıkardı.

"Şanslısın ki seni buradan tek parça halinde çıkarmak zorundayım. Yoksa bunun bedelini çok fena ödetirdim." Adam sıkılı

dişlerinin arasından konuşurken, bir yandan da çırpınmayı bırakmayan kadını zapt etmeye uğraşıyordu.

Leyla, Türkçe kelimeler nedeniyle irkilse de, tetikte durması gerektiğine inanıyordu. Onun kim olduğunu irdeliyor ve nasıl bulunduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu yenemezse senelerdir korunduğu güvenli kozasından koparılacağını ve oraya bir daha asla dönemeyeceğini biliyordu. Nefes nefese son bir gayretle, iki koltuk arasındaki ince uzun vazoyu alıp adamın başına vurdu.

Tek bir hamlesiyle yere yığılan adamın etkisiz hale gelişi, Leyla'nın karanlığın ortasında duyulan gürültülü solukları... Onun numara yapabileceği ihtimaliyle hareketsiz kalırken, birkaç saniye sonra yerde yavaş ve dikkatlice sürünerek geriye çekildi. Adamın kıpırdamadığını anlayınca, kendini bir parça güvende hissederek ona yaklaştı. Duvarın dibinde duran yarısı kırık vazoyu yeniden eline aldı. Adama doğru temkinli bir şekilde eğildiğinde, üstüne vuran aydınlık o yoğun sıvıyı gözler önüne serdi. Titrek adımları birbirine dolanarak doğruldu ve kapıya ulaştı. Salonun ışığını yaktığında, kimliğini bilmediği yabancının bedeni gözüne daha da iri göründü. İlerleyip başını incelediğinde, zemine bulaşan kırmızılık midesini bulandırdı. O anki yalnızlığı, içinde delicesine ağlama isteği uyandırmıştı. Bakışları etrafta gezinirken birini araması gerektiğini idrak edebildi. Yatak odasına geçip cep telefonunu kaptığı gibi rehbere girdi. Durumu anlatacağı kimsesinin olmadığı gerçeğini hatırlayınca, hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Dakikalar geçerken adamın hareketsizliği sürüyor, bu durum Leyla'yı korkularıyla daha fazla yüzleştiriyordu. Derin bir nefes alıp telefonunun ekranını yeniden açtı ve ona yardım edebileceğine inandığı kişinin ismine dokundu. Birkaç çalışın ardından karşı taraftan gelen şüpheci ve temkinli ses tonu gerilmesine neden oldu.

"Leyla?"

"Murat Bey..." Leyla zorlukla yutkunarak dudaklarını araladı. "Be-benim yardıma ihtiyacım var!"

"İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Biri evime girdi. Ben de ondan kurtulabilmek için başına vazoyla vurdum."

"Tamam. Bak, öncelikle bana yarasından bahset. Ben de şimdi yola çıkıyorum. Adresini söyler misin?"

Leyla titrek sesiyle onu cevapladı ve adamın durumuyla ilgili bilgi verdikten sonra beklemeye başladı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sanki saatler sürmüştü. Belki de birkaç dakikadan ileriye gitmemişti.

Sert ama kısa bir vuruşla çalınan kapıya doğru döndüğünde, gözünden damlayan yaşı elinin tersiyle sildi. Sırtını yasladığı duvardan uzaklaşıp ayağa kalktı. Kilit tabii ki de zorlanmıştı. Kolu indirirken çıkan sesten kolayca anlaşılıyordu.

Murat ona şöyle bir bakıp içeriye geçti ve salona doğru ilerledi. Yerde yatan adamın yanına gidip başındaki yarayı incelemeye koyuldu. Leyla'nın korkulu gözlerle ona baktığını görünce derin bir nefes aldı. "Ciddi bir şeye benzemiyor. İlk yardım çantasını getirir misin?"

Leyla birbirine dolanan adımlarıyla banyoya geçip Murat'ın istediği şeyi aldı. Geri döndüğünde yere diz çöküp, onun yaptıklarını izlemeye başladı. Pansuman bitip de yara bandajla kapatıldığında, bakışları adamın kapalı gözlerini buldu. "Bir şey olmayacak, değil mi?"

"Hayır. Ama bir süre daha baygın kalacak gibi görünüyor." Murat birkaç saniye bekledikten sonra gözlüğünü düzeltti. "Alnın hafifçe yarılmış, izin verir misin?

Leyla elini alnına götürdüğünde hissettiği sıcaklıkla yüzünü buruşturdu. Kanayan kısma hızlı bir şekilde küçük bir bant yapıştırılınca yutkundu.

"Ne oldu, Leyla?"

"Bilmiyorum..." Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastıran Leyla, yaklaşık bir yıldır tanıdığı doktora bakmayı reddetti. Yazdığı kitapların bazıları, Almancaya çevrilmesi için onun çevirmenlik işini üstlendiği yayınevine verilmiş, onlar da bu sayede tanışmışlardı.

"Eğer burada yaşananların sebebini bilirsem sana yardım edebilirim."

Kimseye güvenmemesi gerektiğini sürekli aklında tutsa da, Murat'tan yanlış bir hareket görmediğini hatırlattı kendine. Ama yine de... Bu hayatta tek başınaydı.

"Adamı hastaneye götürmek gerekiyor. Tabii polise de ifade vermen gerekecek."

"Yapamam!"

Murat, onun ani tepkisine gözlerini kısarak bakarken, böylesine ketum davranmasının nedenini düşünüyordu. Korktuğu ve sakladığı bir şeylerin varlığından emindi. Ayrıca Leyla'nın korunmaya ihtiyaç duyduğunu da görebiliyordu. Bu durumun sonradan başlarını ağrıtabileceği gerçeğini umursamayarak, doğru olduğuna inandığı karar neticesinde ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Polisi mi arayacaksınız?"

"Hayır. Sadece destek alacağım. Endişelenme." Murat yaptığı iki kısa görüşmenin ardından Leyla'ya döndü. "Kendine küçük bir çanta hazırla."

"Nereye gidiyoruz?"

"İstanbul'a."

Leyla duyduğu kelimeyle korku dolu bir nefes çekti içine. Oradan kaçıp en sonunda Viyana'da kendine bir hayat kurmuşken, yeniden aynı karanlığın içine düşmek... Bakışlarını yerde yatan yabancıya çevirdi. Eğer Murat'ın teklifini reddederse yaşanabilecekleri düşünüp kafasında hızlıca bir hesap yaptı. Bu adamlar, Alp'in telefonda bahsettiği babasının alacaklıları ise, aslında onların hiç ihtimal vermedikleri yerde, yani İstanbul'da saklanabilirdi. Bütün bunları derinlemesine analiz etmeye zamanının olmadığını biliyordu. Şimdilik buradan uzaklaşır, ortalık durulduğunda da evine dönebilirdi. "Tamam." Dudaklarından çaresizce dökülen o tek kelime, farkına varamadığı cılız bir ışıkla sarmalanmıştı.

Küçük bir valizle evden çıktıklarında, dönüp son bir kez bakma ihtiyacı hissetti. İçinde şimdiden pişmanlık, özlem ve kararsızlık baş göstermişti. Murat'ın arabasında yol alırlarken aklı karmakarışıktı. Schwechat Havalimanı'na vardıklarında, yorgun gözleri dikkatli bir şekilde açıldı. Alanın daha önce görmediği bir kısmına geçtiklerini fark edince suskunluğunu bozmak zorunda kaldı. "Neden bu tarafa geldik?"

"Sadece bir saat içinde uçak bulabileceğimizi sanmıyordun herhalde?" Murat arabadan indiğinde, yanına gelen görevliye ortalama Almancasıyla bir şeyler söyledi. Bagajda hazır duran çantasını aldı. Elinde valiziyle bekleyen kadına döndüğünde, onun kalkış için hazırlığı süren özel uçağa bakışına gülümsedi. "Hadi bakalım, gitme zamanı."

Leyla tedirgin bir halde pistin ortasında duruyordu. Esen sert rüzgâr hem içini üşütüyor, hem de korkularını arttırıyordu. "Kimin bu uçak? Nasıl bu kadar kısa bir zamanda hazır olabildi?"

"Bir arkadaşımın. Aslında yarın öğle saatlerinde İstanbul'a dönmem gerekiyordu. O yüzden burada bekliyor."

Leyla onu takip ederken ihtişamıyla göz dolduran beyaz jeti incelemeden edemedi. "Çok varlıklı galiba."

"Aslına bakarsan onun kalbi zengin."

Murat'ın hafif bir şekilde ona takılmasına gülümseyen Leyla, havaalanına girdiklerinden beri hiçbir güvenlik kontrolünden geçmediklerini fark etse de sesini çıkarmadı. Pilotun yolculuğun iki buçuk saate yakın süreceğini bildirmesinden sonra kemerini bağladı. O gecenin tüm hayatını değiştiren olayların başlangıcına ev sahipliği yaptığını bilmeden, düşüncelerini karanlığın sessizliğine ve bilinmezliğine bıraktı.

Atatürk Havalimanı'na iniş yaptıklarında hava hâlâ karanlıktı. Leyla, takılı duran kemere müdahale etmek istemiyormuşçasına ellerini koltuğun kenarlarına kenetlemişti. Adımını dışarıya atmamak için bir bahaneye ihtiyaç duyacak kadar, en büyük korkuların içinde hissediyordu kendini. Sanki o uçaktan inerse

bir daha geriye dönemeyecek, bunca zamandır özenle koruduğu hayatını hiç tanımadığı birilerinin kontrolüne bırakacaktı.

"Leyla?"

Düşünceleri derin, karmaşık ve kasvetliydi. Bakışlarını yanı başında ayakta bekleyen adama çevirdiğinde, söyleyecek tek bir kelime bulamadı.

"Hadi, iniyoruz."

Başını belli belirsiz salladıktan sonra, kemerini isteksizce çözdü. Türkiye topraklarına adım attığı an kaskatı kesildi. Neredeyse Viyana'dakine benzer, dondurucu bir hava vardı. Alanın etrafını aydınlatan ışıkların bir gösteri sunarmış gibi yere düşen kar tanelerini sergilemesi, Leyla'nın ruhunu daraltmaktan başka işe yaramıyordu. Şimdi hemen uçağa geri binmek, yaşadığı ve alıştığı hayatına geri dönmek istemesi ile orada artık korunmasız olduğu gerçeği arasında sıkışıp kalmış hissediyordu.

"Donuyorsun, Leyla."

Aynı donuk bakışlarla yanında duran Murat'a baktığında, onun ciddi anlamda endişelenmeye başladığını fark ederek boğazını temizledi. Zorlansa da dudaklarına hafif bir tebessüm kondurdu. "Viyana kadar soğuk değil."

"Orası öyle ama yine de hasta olmamaktan yanayım. Hadi, gidelim."

Leyla adımlarını onunkilere uydururken, elinden geldiğince sessiz kalmayı tercih etti. Her şey sanki bir rüyadan ibaretti. Belki de bunu kâbus olarak tanımlamalıydı. Dışarıda bekleyen araç da özel uçak kadar ihtişamlıydı. Kalbi korkuyla atarak arabaya bindiğinde, Murat'ın şoförle selamlaşmasını ve sohbetini temkinli bir şekilde izledi.

"Görmeyeli nasılsın, Eray?"

"İyiyim, efendim. Siz nasılsınız?"

"Soğuk havadan hallice."

Eray gözünü yoldan ayırmadan hafif bir tebessüm etti. Birkaç gündür yağan yoğun kar, kaldırım kenarlarına taşındığı için onlara bir engel yaratmıyordu.

"Patron uyanık mı?"

"Evet, efendim. Sizi bekliyor."

Leyla patron denen kişinin kim olduğunu merak etmeye başlamıştı. Dikkati bu detayla dağılırken, bir anda farkına vardığı şey kalp atışlarına ağır bir tedirginlik yükledi. Yanındaki adama döndüğünde, neden tek bir sözüyle hayatını arkada bırakıp onun peşine takıldığını anlamaya çalışıyordu. Nasıl insanlarla bir araya geleceğini ve orada neyle karşılaşacağını bilmiyor, tahmin yürütmeye çalışması ise her şeyi daha korkunç bir hale getiriyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Murat akıp giden trafikten bakışlarını çektiğinde, Leyla'nın yüzündeki endişeli ifadeyi yakaladı. "Güvenli bir yere."

"Sizi yeterince tanımıyorum."

"Haklı olabilirsin. Ama buna rağmen benimle birlikte İstanbul'a geldin."

"Bu doğru. Çünkü... O anda bana yardım edebilecek tek kişi sizdiniz. Sizce..." Bakışları şoföre kaydığında, onun duymasından çekinerek sesinin fısıltı halinde çıkmasına özen gösterdi. "Yaşıyor mudur?"

Murat onun ne denli huzursuzlukla boğuştuğunun en başından beri farkındaydı. Bu kadın haklı bir gerekçeyle sürekli tetikte duruyordu. O da elinden geldiğince Leyla'ya güvende hissettirmeye çalışmalıydı. "Ölümcül olmadığı gibi, ağır bir darbe bile değildi. Korkularını anlayabiliyorum. Ama inan bana, şu anda sadece üstündeki sersemliği atmaya uğraşıyordur." Bunu söylerken şakacı bir tavırla gülümsedi. Niyeti onun da bir parça rahatlamasını sağlamaktı. Dokunmasa bile gerginliğini algılayabiliyordu. Yüzü yeniden ciddiyete bürününce bedenini hafifçe ona doğru çevirdi. "Kimdi o adam?"

Leyla, gözlerinde tedirginlik kıvılcımları yanıp sönerken bakışlarını ondan çekerek sol tarafına döndü. Hikâyesini hiç kimsenin

bilmesine gerek yoktu. Daha da önemlisi, bu hayatta kimseye güvenmiyordu. Korku ve belirsizlik her yanını kaplamıştı. Hiçbir şeyi sorgulamadan İstanbul'a kadar geldiğine hâlâ inanamıyor, geri dönüşü olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Pekâlâ... Sen anlatmak istemediğin sürece bir daha sormayacağım." Murat onu kendi haline bırakmak için sesine sıradan bir hava yansıtmıştı. Hüzün taşıyan kahverengi gözlerle yeniden buluştuğunda gülümsedi ve yolun kalanını sessiz geçirmeye karar verdi.

Leyla ne olduğunu bilmediği ama boğazında takılı duran acımsı duygularla savaşırken, aracın yavaşladığını fark etti. Önlerinde beliren yüksek, içeriyi adeta saklayan kapının hızlıca aralandığını gördü. Kalbi yeniden korku dolu bir ritim tuttururken, bahçenin ve ihtişamlı evin ışıkları, içinde yeni bir tehlike hissinin ayaklanmasına neden oldu.

Araçtan inip Leyla'nın tarafına geçen Murat, bir an onun kararsız duruşuna baktıktan sonra ellerini omuzlarına koydu. "Aklındakileri ve sebeplerini bilmiyorum. Ama sana şunun teminatını verebilirim. Bu evde korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Özür dilerim. Ben sadece..."

"Gel, Leyla. Gecenin bu geç saatinde tüm ışıklar yandığına göre, sabırsızlıkla bekleniyoruz."

Leyla içeride nasıl bir adamla karşılaşacağından emin değildi. Hayatında ilk kez gördüğü insanların ortasında kaldığı için son derece huzursuzdu. Evin bir aile sıcaklığı barındırmadığı her köşede konumlanan korumalardan belli oluyor ve bu durum onu çığlık atmaya zorluyordu.

Arabadan indiğinde açık duran kapının önündeki adamla kısa bir anlığına göz göze geldi. Zoraki adımlarla ona doğru ilerledi. Onun, yüzünde pek de bir ifade barındırmadan şöyle bir bakış atıp Murat'a dönmesini tedirgin bir şekilde izledi.

"Hoş geldin, Murat."

"Hoş bulduk, Başar. Arkadaşın bizi bekliyor sanırım?"

"Sadece seni." Başar göz ucuyla kadına baktığında onun kaşlarını çattığını gördü ama umursamadı.

Murat derin bir nefes alarak, patronun belki de en çok güvendiği insana teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Duruma açıklık getirmek için, biraz geride duran Leyla'ya kısa bir açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Uzun sürmez. Başar sana eşlik etsin. İstediğin bir şey varsa ona söylemen yeterli."

"Evet... Tabii." Leyla sesini kaybetmiş adımlarıyla onu takip etti ve odaya girişini izledi. Bir süre sonra diğer adama doğru dönünce, onun gözlerini dikip bakmasından rahatsızlık duydu. Bütün bedeni adeta diken üstündeydi. Elleri gergin bir şekilde birbirine dolanırken sessizliğin içine saklanmayı diliyordu.

Kapalı kapının ardında yaşanan soğukluğu bilen Başar, kadını daha fazla korkutmamak için elinden geldiğince nazik davranmaya çalıştı. "Size salona kadar eşlik edeyim."

Leyla onun ardından giderken bakışlarını etrafında gezdirdi. Erkeksi olduğu kadar rahatlatıcı hissettiren ortam, başından geçenlerin dondurucu etkisini bir parça alıp götürdü.

"Sıcak bir şeyler getireceğim. Aç mısınız?"

Aslında yaşadığı yorgunluk onu bir hayli acıktırmıştı. Uçakta da gerginlikten hiçbir şey yiyememişti ama bunu belli etmekten kaçındı. "Zahmet vermeyeceksem çay alabilirim."

Adam arkasını dönüp gittikten sonra, dikkatini yeniden ortama verdi. Oldukça zevkli döşenmiş salon, tuhaf bir şekilde hem gerçek bir ev sıcaklığı sunuyor, hem de bilinmeyen ve olumsuz sayılabilecek tüm sebeplerin ruhuna işlemesine neden oluyordu. Neredeyse bir daire büyüklüğündeki salonda birbirinden ayrı noktalarda iki farklı oturma grubu, büyük bir yemek masası, içeriyi tatlılıkla ısıtan şömine, duvara estetik bir duruşla yerleştirilmiş bir plazma televizyon vardı. Kendini öylesine kaptırmıştı ki, sehpaya bırakılan çayı sonradan fark etti. Kalın camın üstündeki küçük kristal kar taneleri dikkatini çekince, bakışlarına hayranlık parıltıları yansıdı. Çok zarif ama kesinlikle güçlü bir hava yansıtıyorlardı. Önünde yükselen dumanın görüntüsü

bedenini titretirken daha fazla dayanamadı. Koltuğa oturup fincanı eline aldı. İlk yudumla iliklerine işleyen sıcaklık gözlerini yummasını ve iyi hissetmesini sağladı.

Zaman geçtikçe sessizliğin arttığı mekânda sinirleri gerilmeye başlamıştı. Yarıladığı çayı bırakıp kapalı kapıya doğru ilerledi. Bir an duraksayıp etrafı dinledikten sonra, sakinliğin devam ettiğine karar vererek iyice yaklaştı. Hemen hemen hiçbir şey duymuyordu. Bu durum içindeki huzursuzlukla dalga geçercesine baskısını arttırırken, hiç beklemediği bir anda ortamı bıçak gibi kesen o ağır darbeyle durduğu yerde sıçradı. Korkusu bir düğüm halinde yükseldi ve kalp atışlarını kontrolden çıkardı. İçeride neler yaşandığını bilememek nefes alışını güçleştiriyor, aslında o yumruğun sebebinin ta kendisi olduğunu içten içe hissediyordu.

Murat'ın ani ve kısa telefonundan sonra, zaten onun için bekleyen uçağın hazırlanması emrini vermiş ve başındaki belada ona yardım etmişti. Yanındaki kişinin ismini mesaj atarak sormuş, gelen yanıt üzerine de güvendiği adamlardan birine inceletmişti. Bulduklarından hiç hoşlanmadığı gibi, ileride başlarına ciddi dert olacağını düşündüğü kadınla kendi evinde yüz yüze geleceği gerçeği, canını iyiden iyiye sıkmıştı. Ona dair şimdilik herhangi bir resim bulunmaması ise işleri daha da karıştırıyordu. Ve şu an, tam karşısında yardım için cevap bekleyen arkadaşına bakarken, duydukları içindeki huzursuzluğu arttırıyordu.

"Yapma, Menderes. Gerçekten zor bir durumda."

"Öyle mi? Demek zor bir durumda? Peki, ona nasıl bir belaya bulaştığını sordun mu?"

Murat oturduğu koltukta gergin bir şekilde kıpırdandı. Onu aradığında sadece bir tanıdığı için yardım istemiş ve birlikte İstanbul'a dönüyor olduklarının bilgisini vererek olaydan bahsetmemeyi tercih etmişti. "Leyla iyi ve düzgün bir insandır. Evine biri girmiş, o da kendini korumuş. Hepsi bu."

Menderes Vardar deri koltuğundan kalkarak ellerini pantolonunun ceplerine koydu ve arkadaşına arkasını dönerek zifiri karanlığa doğru baktı. Saatler neredeyse sabahı bulmak üzereydi. Ama geceler uzun olduğu için gökyüzünde aydınlığa dair en ufak bir belirti yoktu. Gür siyah saçları hoş bir şekilde dağınık duruyordu. Öfkelendiğinde kahveleri daha da belirginleşen yeşil gözleri dışarıda hâlâ yağan karı izliyor, bedeni hissettiği öfkeyi zapt etmek için çaba gösteriyordu.

"Evet, onda bir şeyler var. Ben de seziyorum. Ama biraz zaman verirsek..."

"İlgilenmiyorum! Kim olduğu, ne yaptığı... Hiçbirini umursamıyorum!"

Murat, birdenbire sert bir çıkış yapan arkadaşına baktı bir süre. Belki de Leyla'yı buraya getirmek yanlış bir karardı. Ama eğer başı gerçekten dertteyse, ona yardım edebilecek tek kişi Menderes Vardar'dı. Arkadaşını daha fazla sinirlendirmemek için mantıklı sözler kullanmaya çalışsa da, herhangi bir şeyin değişmeyeceğini artık daha iyi anlamıştı.

"Ben ailemi tehlikeye atmam, Murat. Bunu çok iyi biliyorsun. Beladan başka bir şey getirmeyecek olan o kadını evimde istemiyorum!" Menderes Vardar son sözünü söylerken sesini ciddi anlamda yükseltmiş, bir elini yumruk yapıp masaya vurmuştu. Bu kadar öfkelenmesinin ardında önemli bir sebep vardı ve bunu elbette ki ortaya dökecek değildi.

Murat onun bu halinden çekindiğini kabul ediyordu. Eğer konu Menderes Vardar'ın sevdikleri ise, geri kalan herkes ve her şey silikleşirdi. Ama yine de böylesine büyük bir tepki vermesine mantıklı bir neden bulamıyordu. Tam bunun için üzgün olduğunu söyleyecekken, aniden açılan kapıya dönmek zorunda kaldı.

Öfkeyle masaya doğru eğilmiş olan Menderes, bakışlarını aniden odaya giren kişiye çevirdi. Zifiri bir karanlık beraberinde anlam veremediği aydınlığı getirirken, kulağına çalınan notalar tüm benliğini sarmaya ve o anda hayatının ortasına bir fırtına misali düşen kadının gece kadar muhteşem güzelliği aklını

başından almaya başladı. O tek saniyede kalbini harekete geçiren sebebe inat, hep zamanki gibi hissettiklerinin kontrolünü elinde tutarak sessizce beklemeyi tercih etti.

Hiç tanımadığı bir adamın evinde kapıyı bile çalmadan odasına girmek Leyla'yı utandırsa da kendini tutamamıştı. Hakkında her ne konuşuluyorsa, olumsuz şeyler olduğundan emindi ve konudan uzak kalmaya dayanamıyordu. Masaya inen o yumrukla, olayın dışında bırakılmaya daha fazla tahammül edememişti. Ve şimdi ilk kez gördüğü adamla göz göze geldiğinde, bedenine dağılan elektrikten nefret ettiğini hissetti. Neredeyse nefesini kesen o bakış kalp atışlarını hızlandırdığında, arkasına bile bakmadan kaçma ihtiyacı duydu.

Gerginlik yoğun bir şekilde odayı doldururken, dengeyi sağlama görevini üstlenen Murat, oturduğu yerden kalkıp ikisinin arasında durdu. "Leyla, bize biraz daha..."

"Lütfen..." Bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmak istese de bunu yapması oldukça zordu. Simsiyah bir gecenin içinde ona doğru sürüklendiğini hissetmesi ise, ruhunu hem daraltan hem de renklendiren bir rüyayla bütünleştirir gibiydi. Ondan zorlukla kopabildiğinde dikkatini Murat'a verdi ve çenesini hafifçe dikleştirdi. "Birilerini rahatsız etmek huyum değildir. Bana iki dakika zaman ayırırsanız, sizinle konuşmak istiyorum."

Sanki kendisi orada değilmiş gibi davranılması Menderes'in canını sıkmıştı. Belki fazla tepki göstermişti ama bu konuda geçerli sebepleri vardı. Bakışları kadının üzerinde gezindi. Bacaklarını saran pantolonu, siyaha dönük lacivert kazağı, hâlâ üzerinde duran kabanı ve rüzgârda dağılmış dolgun saçları onu gecenin içinde büyülü bir periye benzetiyordu.

"Eray bizi eve kadar bırakabilir mi?"

Duyduğu ses nedeniyle içinde bulunduğu gerçekliğe dönen Menderes, kaşları çatık bir halde Murat'a baktı. Kadına o derece takılıp kalması hoşuna gitmemişti. Ve birisi çıkıp şu sersemlemiş halini üstünden atması gerektiğini söylemeliydi belki de... Derin bir nefes alırken gözleri memnuniyetsizliğin izlerini yansıtıyordu. "Keyfine bak." Bakışları yeniden davetsiz misafirini

bulduğunda çenesi gerildi. Özgüvenli duruşu, Menderes'te ona karşılık verme isteği uyandırıyordu. Veya bu durum, gerçek bir meydan okumadan çok daha başka bir şeye dokunuyordu.

Yalnız kaldığında, ayakta dikiliyor olduğunu fark edip masasına doğru ilerledi ve koltuğuna oturarak arkasına yaslandı. Parmakları arasında çevirdiği kaleme görmeyen gözlerle baktı.

Murat arayıp da durumu anlattığında, içgüdüleri bu işin tekinsizliğini haykırırken, ona olan inancı ve güveni nedeniyle yardım etmişti. Kadının isminden çıkanları değerlendirdiğinde huzursuzluk neredeyse boğazına kadar yükselmiş, kendilerine bir kez dokunursa bundan kurtulamayacaklarını anlamıştı. Ailesi saydığı ve ortakları olan Poyraz Soygüder ile Uras Alsancak'ı bu tarz bir belaya bulaştırmayacak kadar akıllıydı. Üstelik uzun bir süredir Poyraz'ın hayatında Eylül vardı. Bebek beklediklerini de hesaba katınca, bu geceki olaya geçit vermesi mümkün değildi.

Hepsinin dışında kimsenin bilmediği bir gerçeklik hüküm sürüyordu hayatında. Onu şimdiye kadar herkesten saklamış, ailesi saydığı insanlara bile bahsetmemişti. En ufak bir açıkta onu kullanabilir, hatta çok daha kötü şeyler yapabilirlerdi. Karşısına çıkan sürpriz duruma tepkisi, tam olarak bu konuya dayanıyordu.

Düşünceleri yeniden isminin Leyla olduğunu öğrendiği kadına kaydığında gözlerini yumdu. Ne kadar süre bakmıştı, o karanlık dehlizlerde boğulduğu halde nasıl nefes alabilmişti? Dikkatini böylesine çeken, sadece saniyeler içinde fırtınasına katarak kasıp kavuran birini daha hatırlamıyordu. Eğer başı gerçekten dertteyse, güvende kalmasına imkân yoktu.

Sinirle kalktı koltuğundan. İlgilenmemeliydi. Bir dakikalığına gördüğü bir kadına duyduğu endişe tamamen gereksizdi. Hem zaten yanında Murat vardı. Bu duruma sebepsizce öfkelenirken, masayı yeni bir yumrukla buluşturma isteğini bastırıp adımlarını ters tarafa yöneltti. Neredeyse iki gündür doğru düzgün uyuyamaması, fazlasıyla huysuz davranmasını haklı çıkarıyordu. Başka bir açıklaması yoktu. Olmamalıydı...

Bundan sonra gidecek bir yerinin bulunmadığı gerçeği biraz daha yer etmeye başladı aklında. Aynı gece babasının ölüm haberini almış, kendisinin izini sürenlerin varlığını öğrenmiş ve onlardan biri olduğunu tahmin ettiği kişi tarafından belki de neredeyse öldürülme riskiyle yüzleşmişti. Korunaklı yaşamından, evinden bir anlamda koparılıp uzak durmak istediği ülkeye ve şehre geri dönmüş, daha ilk dakikalarda açıkça istenmediğini kulaklarıyla duymuştu. Şimdi ise yine bilmediği bir hayatın ortasına düşmüştü.

Murat'ın evine geldiklerinde, içerisi de en az dışarısı kadar soğuktu. Kollarını istemsizce bedenine sardı.

"Bir süredir burada değildim. Lavaboyu kullanmak istersen koridorun sonunda. Ben de ısıtma sistemiyle ilgileneyim."

Leyla başını sallamakla yetinip koridorda yürürken, çıplak zeminde yankılanan ayak sesleriyle ürpermeden edemedi. Banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra, kısa bir anlığına etrafına bakındı. Yüzüne çarptığı su, benliğini kuşatan yangını hafifletti. Aynada bakışlarıyla buluştuğunda derin bir nefes aldı. Hava buz gibiyken teninin neden yandığını ve ferahlamaya ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Veya biliyordu... Onu gördüğünden beri hissediyordu. O öyle derinlerine inercesine bakmasaydı, şimdi böyle olur muydu? Hayatı birkaç saat içinde kaostan farksız bir hale gelmişken bir de bununla uğraşamazdı. Başını hoşnutsuzca iki yana salladı. Üstüne çekidüzen verdi ve oradan çıkıp salona geri döndü.

Murat, düzenli olarak derin dondurucuda tuttuğu hazır sandviçlerin ve pizzanın çözülmesini bekleyip mikrodalgaya koydu. Hem kendine hem de Leyla'ya ısınmaları için kahve hazırladı. Mutfaktaki masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturacakken onu gördü. "Gel, Leyla. Evde pek bir şey yok. Şimdilik küçük atıştırmalıklarla idare edelim. Yarın alışveriş yaparım."

"Ben burada kalamam, Murat Bey."

Murat hemen bir karşılık vermedi. Menderes'in yanında yaşananlardan sonra kötü hissetmesini anlıyordu. Mikrodalgadan gelen sinyal sesiyle yerinden kalktı. Yiyecekleri servislere koydu. Onları masaya bırakıp kahvenin birini Leyla'ya uzattı. "Seni karşı karşıya bıraktığım durum için üzgünüm. Menderes... Düşündüğün gibi biri değildir."

"Ne düşündüğümün bir önemi yok. Tanımadığı birini evinde istememesi gayet normal. Ben zaten orada kalacak değildim. Sadece ne yapacağımı bilemediğim için sizinle geldim. Gün ağarıyor. Kahvemi içip gideceğim."

"Nereye?"

Leyla gerekenden fazla bilgi vermekten kaçınıyordu. Şu anda ona güvenmek zorunda olsa da, sonradan başına ne geleceğini kestiremiyordu. "Bir arkadaşım var. Onda kalırım."

"Ne zamana kadar?"

"Neden bu kadar sorguluyorsunuz? Bana yardım ettiniz, bunun için size minnettarım. Ama ne yapacağıma ve neler olduğuna dair sizin bilmenizi gerektiren bir durum yok." Leyla onun bir şey söylemediğini görünce pişmanlıkla içini çekti. "Özür dilerim. Bu kadar sert konuşmak istememiştim."

"Sorun değil. Ona olan hıncını benden çıkarmana izin veriyorum." Murat cümlesini bitirip kahvesini yudumlarken dudakları hafifçe kıvrıldı. Eğer Menderes'in evinde ortam gergin olmasaydı, ikisinin haline gülebilirdi.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Sonradan öğrendiğim kadarıyla, ilk zamanlar Eylül de Menderes'e bir nevi kafa tutmuştu. Sen ilk değilsin yani."

Leyla duyduğu isimle oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Eylül denen kadının kim olduğunu o an delice merak etmesine anlam veremedi. Üstelik şimdi gaza gelip bunu sorarsa, kendini küçük düşürmesi kuvvetle muhtemeldi. O yüzden onun attığını düşündüğü oltadaki yemin yakınından bile geçmedi. "Peynirli sandviçi ben alabilir miyim?"

Murat bu kez açıkça gülerek tabağı ileriye doğru itti. Onun bakışlarını kaçırarak sandviçi almasını ve hafif bir hırsla ısırmasını keyifle izledi. "Sanırım bunların yanına kahve korkunç bir seçim oldu."

Leyla bedenindeki gerginliğin azalmasıyla gülümsedi. "Onu da sonra içeriz."

"Senin de dediğin gibi, gün ağarıyor ama ikimiz de uykusuz ve yorgunuz. Kullandığın banyonun karşısında misafir odası var. Orada kalırsın. Eğer güvende hissettirecekse, benimki üst katta. Yakınındaki birini de seçebilirsin."

Leyla elindeki sandviçe baktı. Senelerdir hayatındaki her şeyin kararını tek başına vermişken, şimdi dayatılanlara neredeyse boyun eğmek zorunda kalıyordu. Bütün bu olanların sorumlusunun öz babası olması ve bunu artık hep hatırlayacağı gerçeği soluk almasını güçleştirirken, ona duyduğu nefretini yeniden yaşıyordu.

Onun birdenbire durgunlaşması Murat'ın dikkatini çekti. Bilinmeyenlerle doluydu Leyla. Sadece saatlerdir gözlemledikleri değil, onunla tanıştığı andan beri varlığını koruyan soru işaretleri hep yerli yerindeydi. Tek başına bir hayat yaşaması ve kendisi hakkında pek fazla bilgi vermemesi, bunun merkezinde derin ve önemli sebeplerin yattığını gösteriyordu. Menderes'in bilgi gücünün binde birine bile sahip değildi. Yani Leyla istemediği sürece onunla ilgili pek bir şey öğrenebileceğini sanmıyordu. Sadece onu tanıdığı kadarıyla, bu gizemin ardında Leyla'ya dair kötü bir şey olmadığını sezinliyordu.

"Şu arkadaşın... Başına gelenleri düşünürsek, seni orada bulamayacaklarına inanıyor musun?" Tam da beklediği gibi, Leyla'nın gözlerindeki titreşim kendini fazlasıyla belli ediyordu.

"Neden böyle bir soru sordunuz?"

"Çünkü Leyla... Adamın Türk pasaportu vardı ve içimden bir ses, bu olayın bir ucunun sana, diğerinin de Türkiye'deki hayatına dokunduğunu söylüyor."

Elindekini neredeyse sıktığının farkına varamadan nefesi derinleşmeye ve göğüs kafesini zorlamaya başladı. Karşısındaki adamın neyi ne kadar bildiğini kestiremiyordu. Sorgulamaları ve sanki sıkıştırmaya çalışması, hissettiği azıcık güveni de yerle bir etti. Sandviçi bırakıp bakışlarını ondan ayırmadan çenesini hafifçe kaldırdı. "Beni araştırdınız, öyle değil mi? O yüzden bu kadar emin konuşuyorsunuz."

Murat onu zor durumda bırakmayı planlamamıştı. Aksine... Bazı şeyleri bilirse ona yardım edebilirdi. Ve bunun için en doğru, en güçlü kişi Menderes Vardar'dan başkası değildi. Kollarını masaya dayayıp ellerini birleştirdi. Gözlüğünün ardından güven vereceğini umduğu bir bakışla ona baktı. "Hemen yanlış düşüncelere kapılma. Neye bulaştığın konusunda bir fikre sahip değilim. Ben insanları iyi tanırım, Leyla. Sende rahatsızlık veren bir yan yok. Sakladığın her neyse haklı bir sebebi vardır. Benim niyetim, seni sıkıştığın noktadan çıkarmaya çalışmak. Eğer bahsettiğin arkadaşına gitmeyi planlıyorsan, peşindeki adamların senin hakkında bazı bilgilere sahip olduklarını ve orayı da ihtimaller içerisinde tuttuklarını unutmaman gerekiyor."

Hafifçe titremeye başlayan Leyla, bunu Murat'a fark ettirmemek için, yüzüne düşen saçlarını geriye doğru atmakla oyalandı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bunca zaman ondan kötü bir şey görmediğini kabul ediyordu. Ama hayatının kontrolü ellerinden kayar gibi olunca sinirleri bozuluyordu. Kimseye mecbur kalmak istemiyordu.

"Burada dilediğin kadar kalabilirsin. Ama bana sorarsan, en güvenli yer Menderes Vardar'ın yanıdır."

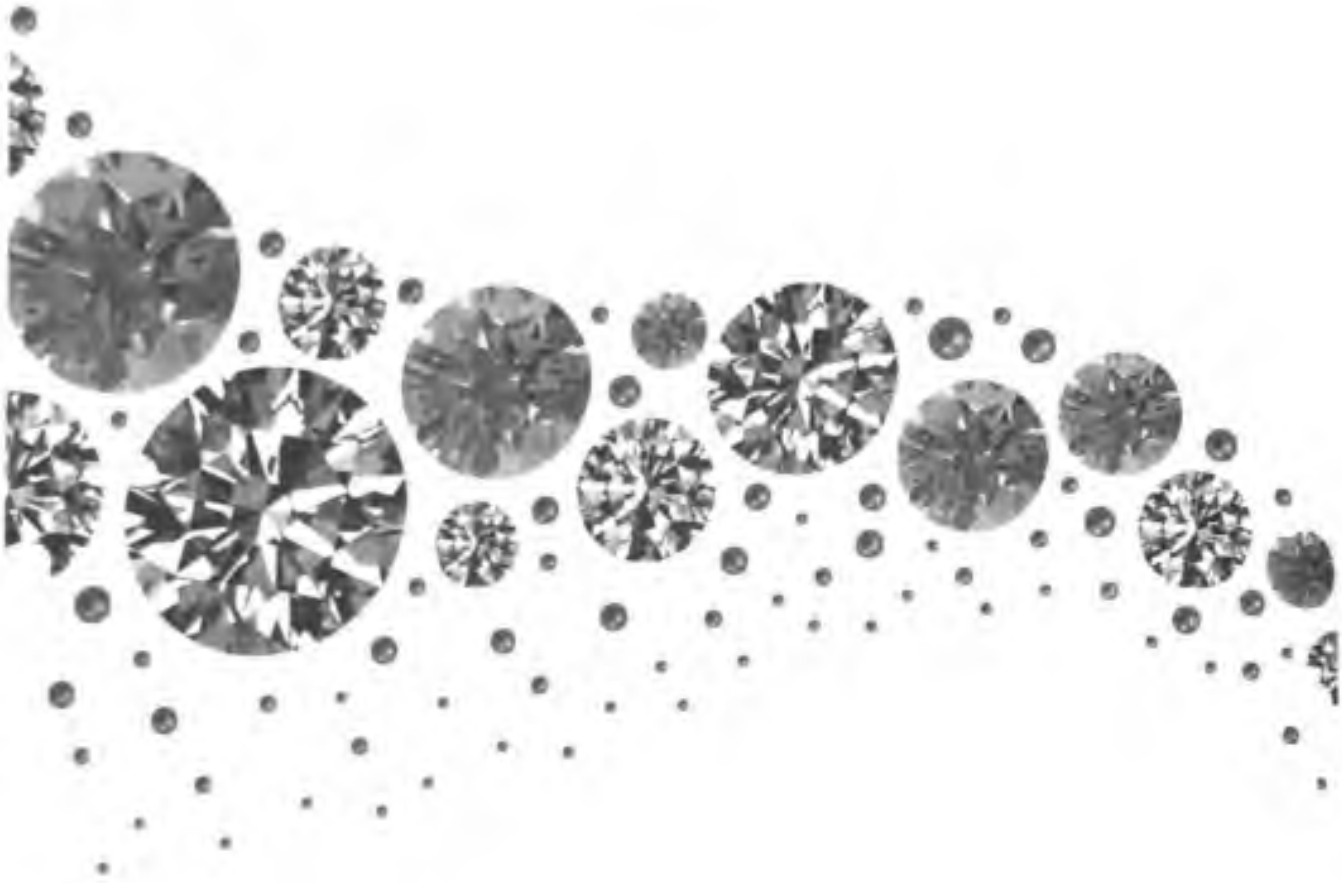
Sadece birkaç dakikadır unuttuğu adamın ismini yeniden duyunca bedenine o tanıdık ısı yayıldı. Bakışlarındaki ifadeyi sağlam tutmaya özen gösterdi. "Arkadaşınız beni istemediğini açıkça dile getirdi. Hayatım boyunca kimseye yük olmadım, bundan sonrası için de niyetim yok. Yardımınıza ihtiyaç duydum ve size minnettarım. Ama burada kalmayı da kabul edemem. Benim yeniden Viyana'ya dönmem gerek."

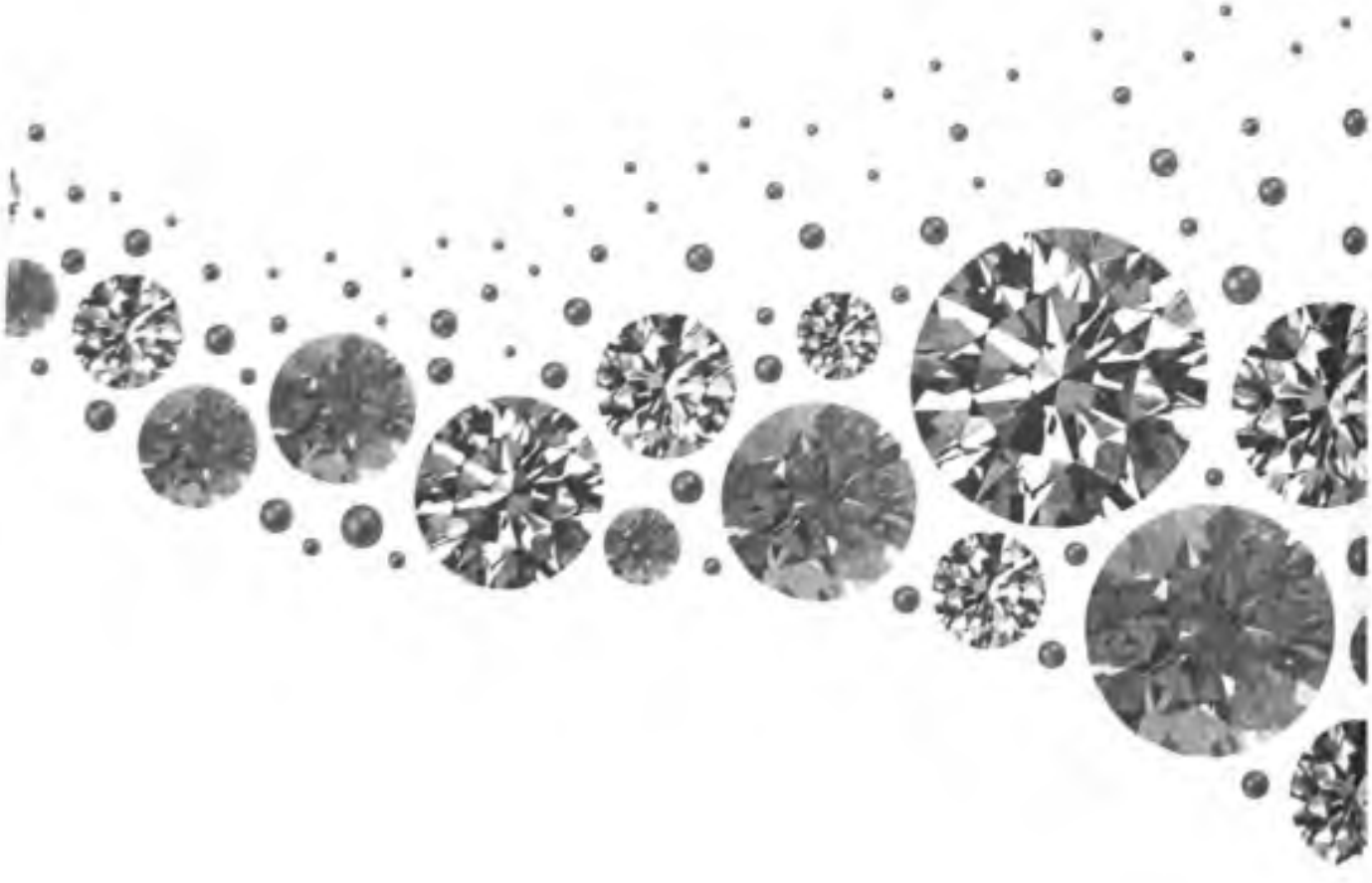
"Çok inatçısın, Leyla. Sana az önce anlattıklarımı yeniden düşün. Çünkü bu iş hata kaldırmayacak kadar ciddi. Bana *'Beni araştırdınız, değil mi?'* diye sormuştun. Sorunun altında çok şey yatıyor ve ben senin zarar görmeni istemiyorum. O yüzden şimdi ikimiz de şu yorgunluğu üstümüzden atmak için dinlenelim. Duş almayı düşünürsen, banyoda ihtiyacın olan temel malzemeleri bulabilirsin."

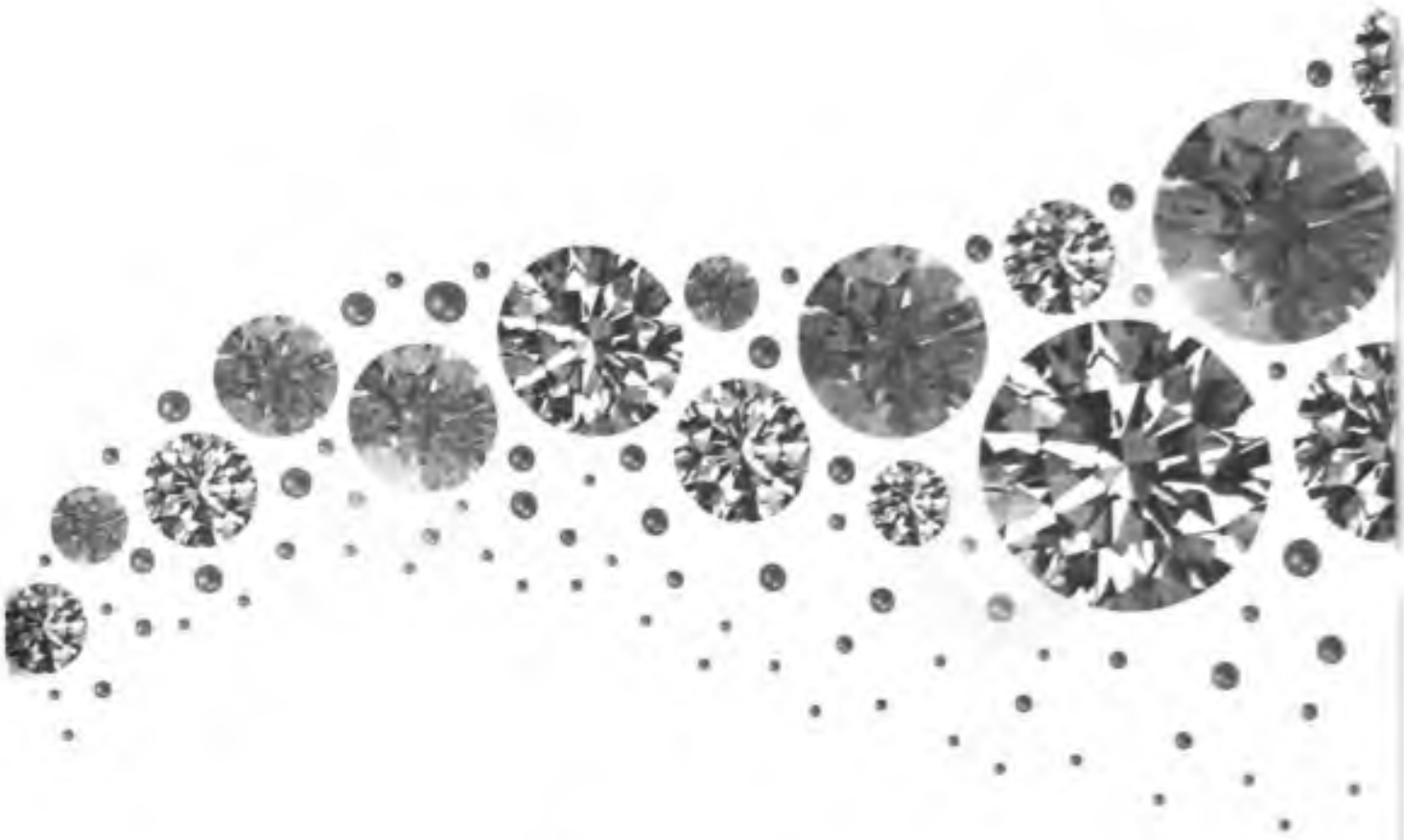
Adamın itiraz kabul etmemesi ve son konuşmalarında hissettirdiği bir parça güven, istemese de rahatlamasını sağlamıştı. Belki de sağlıklı kararlar alabilmek için gerçekten dinlenmesi gerekiyordu. "Çok teşekkürler."

"Rica ederim."

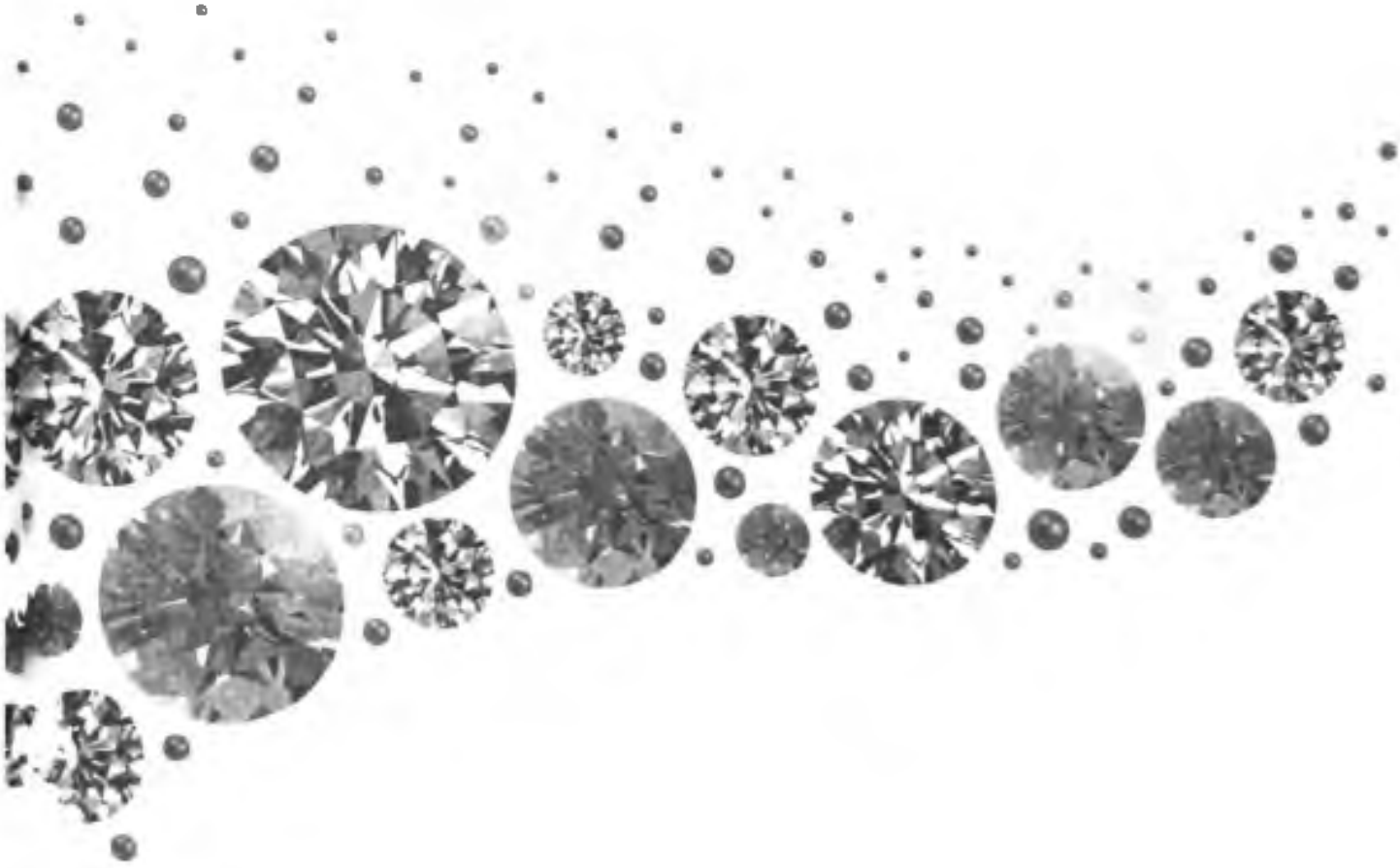
Leyla çantasından birkaç eşyayı çıkardıktan sonra banyoya geçti. Sıcak suyun altında bedeni gevşerken, yeni bir güne başladığında ne yapacağını düşündü. Kapalı gözlerinin ardında hatırladıkları onu itaate zorlayan bir güçle sarmalarken, üstünden akan sudan uzaklaşıp ellerini fayansa dayadı. Nefesi hızlanmaya başladı ve hissettikleri dizlerinin titremesine neden oldu. Kısa bir süre önce o adamı gördüğü andan beri bedenini ve ruhunu esir alan tehlikeli bakışlar, Leyla'yı karanlık bir girdabın içine doğru çekti. Başını iki yana sallayarak etkisinden kurtulmaya çalıştı. Henüz anlam veremediği duyguların ileride nasıl bir sürpriz hazırladığını bilememesi tüm korkularını gün yüzüne çıkardı. Çünkü bu bir nevi tanıdıktı. Ve Leyla senelerdir kaçtığı şeye kendi ayağıyla gelmişti.

İkinci Bölüm

Duyduğu sesler Leyla'yı uykusundan uyandırdı. Gözleri yavaşça açılırken bedenindeki yorgunluğu hissedebiliyordu. Yattığı yer öylesine rahattı ki kolunu kıpırdatacak hali bile yoktu. Ama ısrarla çalan zilin daha belirgin bir şekilde kulaklarına ulaşmasıyla yatakta doğruldu. Şimdiye kadar kapının açılmış olması gerekiyordu. Murat'ın da hâlâ uyuduğunu düşündü. Ama başını çevirip de dışarıya baktığında, havadaki karanlık dikkatini çekti.

Yataktan kalkarken bir hayli zorlandı. Odaya yerleştiği zaman koltuklardan birine bıraktığı şalını üzerine geçirdi. Koridorda ilerlerken tek bir ses duymaması, hafif bir tedirginlikle sarmaladı benliğini. Murat büyük ihtimalle evde değildi. Devam eden vuruşlar sert bir hale büründü. Çıplak ayaklarıyla zeminde adım atarak girişe ulaştı. Dışarıdakini görebilmek için gözetleme kısmından baktı. Kalp atışları olanca hızıyla ona meydan okurken, ne yapması gerektiği konusunda kararsızdı. Üst taraftaki kancayı taktı ve kolu yavaşça indirdi. Gözlerini yaklaşık on santimlik bir açıklıktan karşılaştığı bakışlara dikti.

Uzunca bir süredir içeriden ses gelmemesi, Menderes'i tuhaf bir şekilde huzursuz etmişti. Bütün bir gün dikkati tek bir noktada takılı kalmış, akşam saatlerinde şirketten çıkıp buraya gelmişti. Murat'ın hastaneye geçtiğini, kadının da evde yalnız kaldığını biliyordu. Aslında bu konu ilgi alanına girmiyordu ve neden o kapının önünde ısrarla durduğuna bir anlam veremiyordu. Hiçbir şekilde yanıt alamamasıyla aklına gelen her ihtimal canının sıkılmasına, onun gitmiş olabileceği düşüncesi ise sinirlenmesine yetmişti.

Ama açılan kapının ardında gördüğü geceyi anımsatan gözler, anlamlandıramadığı hafif korkusunun kaybolmasını sağladı. Dipsiz bir kuyuya hızla düşer gibi sürükleniyordu o bilinmezliğin

ortasına. Otuz beş senelik yaşamında ilk kez kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. Bu kadın birdenbire çıkıp gelmiş, adeta bir fırtına misali tüm hayatında esmeye başlamıştı. Saatlerdir onu düşünmekten hiçbir şeye odaklanamamış, o derin bakışların hayaliyle kuşatılmaktan keyif almıştı. İlk andaki gibi kendini kaptırdığının farkına varınca kaşları çatıldı. Onun hâlâ tek kelime konuşmadan meydan okurcasına bakması, bedenindeki heyecanı zirveye taşıyordu. Dikkati kapının kancasına çevrilince memnuniyetsiz bir tavır takındı. "Beni içeriye alırsan iyi edersin."

Leyla, davetsiz misafirinin ruhunda estirdiği karmaşayı bir kenara iterek omuzlarını dikleştirdi. "Murat Bey evde değil."

"Evde olmadığını biliyorum."

"O halde niye geldiniz?"

Menderes bir anda geçmişe giderek, Poyraz'ın şu anda eşi olan kadını düşündü. İlk karşılaştıklarında onun da tıpkı Leyla gibi dik durmaya çalıştığını hatırladı. "Konuşmamız gerekiyor."

"Sizinle ortak bir konumuz yok."

"İnan bana, çok şey var, Leyla Artunç."

Bu kadar net söylenen ismi karşısında hafifçe titredi. Hakkında neler bildiğinden emin olamıyor, bu da daha fazla tedirginlik hissi uyandırıyordu. Sabırsız bir şekilde beklediğini görünce kancayı çıkarıp kapıyı açtı ve içeri girmesi için geriye doğru çekildi.

Menderes bekletilmesinin verdiği sinirle hızlı adımlarla salona geçti. Arkasını dönüp ellerini beline koydu ve kısık gözlerle onu baştan ayağa süzdü. Omuzlarına yerleştirdiği şalı, yataktan yeni kalktığını gösteren dağınık saçları ve çıplak ayakları... Dışarısı buz gibiydi. Evin içinde böyle gezinmesine neden bu kadar taktığına anlam veremezken dilinden dökülenı engelleyemedi. "Neden çıplak ayak dolaşıyorsun?"

Hiç beklemediği bir şeye değinmesi, Leyla'nın çatık kaşlarının şaşkınlıkla yukarı kalkmasına neden oldu. Böyle bir detayın onun tarafından dile getirilmesiyle durduğu yerde huzursuzca

kıpırdandı. Şalına sıkıca sarınırken kollarını da göğsünde birleştirdi. "Bu sizin dert edineceğiniz bir konu değil."

Söylediği her şeye verilen karşılık mutlaka savunma içeriyordu ve Menderes bunun sebebini ciddi anlamda merak ediyordu. Gerçi birilerinden kaçtığı gözler önündeyken, şu davranışına şaşırmaması gerekiyordu. "Anlat bakalım. Ne işler çeviriyorsun?"

"Üzgünüm ama anlayamadım."

Menderes adımlarını ona yöneltti ve tam önünde durup en doğru tabirle tepeden baktı. "İçimden bir ses, fazlasıyla zeki olduğunu söylüyor. Murat evde birinin sana saldırdığından bahsetti. Neden başkasını değil de onu aradın?"

"Çünkü sadece ondan yardım isteyebilirdim."

"Bak sen... Uzun yıllardır orada yaşıyorsun ve belaya bulaştığında arayacağın tek kişi Murat oluyor, öyle mi?"

Leyla bu sorgulama ve suçlama karşısında hayretle ona bakıyor, kalbi yaşadığı saçma sapan durum nedeniyle düzensiz bir ritimle savaşıyordu. Kapana kısıldığını düşünmek canını sıkıyor, kendini büyük bir özgüvenle savunan benliğinin bu saldırı yüzünden yara aldığını çaresizce kabul ediyordu. Derin bir nefesin ardından onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verdi. "Ben belaya bulaşmadım. Evime giren adamı da tanımıyorum. Eğer onu yaralamış olmasaydım, Murat Bey'i aramazdım."

İtham edici sözleriyle onu köşeye sıkıştırsa da, korkusunu göstermemeye çalışan kadının titreyen çenesini ve öfkeyle incelen dudaklarını görebiliyordu. Bakışları saçlarının bir kısmıyla kapattığı alnındaki küçük bandaja takıldı. Eli istemsizce hareketlenip yarasına dokunmak üzereyken, onun geriye doğru adım atması nedeniyle yeniden geceye benzeyen gözlerine baktı. Dipsiz bir kuyuyu andırdığını kaç kez düşündüğünü artık hatırlamıyordu. Birçok erkeğin ilk anda dalıp gitmesini sağlayacak kadar derin bir anlam gizliydi. Ona biraz daha yaklaştığında, Leyla'nın göğsünde birleştirdiği kolları sert bedenine hafifçe sürtündü.

Bu durumdan rahatsızlık duymasına rağmen sırf geri adım atmamak için yerinden kıpırdamaması Menderes'in hoşuna gitti.

"Esat Artunç'u tanırdım. Aynı şekilde dünyasını da bilirim. Çok fazla borcu vardı ve haliyle hepsi kızına, yani sana kaldı."

Onun bu kadar rahat ve kendinden emin konuşması, üstelik hakkında düşündüğünden de fazla şey bilmesi, Leyla'nın hoşuna gitmedi. Hayatındaki sisin ardında kalanların hiç tanımadığı ve güvenmediği bir adamın dudaklarından böylesine pervasızca dökülmesi içindeki korkuyu büyüttü. Bu konuda Murat'ı kolaylıkla geçiştirebiliyor ve sorgulamasına izin vermiyordu. Ama karşısındaki adam bütün dengesini ve ezberini bozuyordu. "O borçların sorumlusu ben değilim."

"Alacaklı olan tarafın bu düşüncene saygı göstereceğini hiç sanmıyorum."

Duydukları ve maruz kaldığı tavır gerçekten fazlaydı. Leyla geriye doğru iki adım atıp çenesini hafifçe dikleştirdi. "Bu sizi ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun."

"Benim sizinle bir ilgim yok!"

Menderes gözlerini kısarken ellerini beline koydu. O haliyle karşısındakine meydan okuyan bir hava veriyordu. "Ailemden birini belana bulaştırdığın için benimle istemesen de bir ilgin var artık."

"Benim başım belada değil! O öldüğüne göre, borcu da onunla birlikte mezara girdi."

"Babana 'o' diye hitap etmenin özel bir sebebi var mı?"

Aldığı nefesler hızlanırken bir elini alnına götürdü. Dikkatini başka tarafa verip sakinleşmeye çalıştı. Ait olmadığı bir yerde, üstünde kontrol sağlamaya çalışan adamın saldırısı onu yormuştu. Bakışları yeniden buluştuğunda, yeşil gözlerin etrafının koyulaştığını fark etti. "Gidin artık."

"Ne tuhaf! Aynı şeyi benim senden istemem gerekir."

Duyduğu can acıtıcı sözler kulaklarının uğuldamasına, bedeninin buz kesmesine neden oldu. O anda gözlerine yerleşen kırgınlığın, tam karşısında acımasızca duran adamın kalbine dokunduğunun farkında bile değildi. Seneler önce her şeyi geride bırakıp yurt dışına çıkmış, en sonunda da Viyana'ya yerleşmiş ve orada bir düzen kurmuştu. Aslında içten içe biliyordu ki, sadece çocukluğu doğduğu evin bir parçasıydı. Sonrası yolunu ve yuvasını bulmaya çalışan, büyümüş bir Leyla'dan ibaretti. Kendini oraya ait hissetmiyordu. Ama birilerinin bu gerçeği yüzüne vurması fazlasıyla ağır gelmişti. Üstelik görmek istemediği halde ruhunda fırtınalar yaratan kişiden bunu duyması, benliğini daha önce hiç tanışmadığı duygularla sarmıştı.

"İçiniz rahat olsun. Ne size ne de Murat Bey'e zararım dokunur. Şimdi izin verir misiniz?"

Menderes onun gözlerine yansıyan acının gerçek olup olamayacağını düşündü. Belki biraz sert konuşmuştu. Ama söz konusu ailesiyse, her şeyi yakıp yıkacak güce sahipti. En ufak bir tehdide geçit veremezdi. Karşısındaki kadının gururlu bir ifadeyle duruşundan, bir an önce yalnız kalmak istediğini görebiliyordu. Çok daha fazlasını söyleyebilir, attığı okun aslında kendisine saplandığının farkına bile varmadan onun canını yakmaya devam edebilirdi. Bakışlarını ondan çekip yanından geçti. Kapıyı açtığında yüzüne esen kar soğuğuyla hafifçe titredi. Bu hissin suçunu buz gibi havaya atması işine geliyordu. Böylelikle o üzgün kahveleri, o dağınık saçları ve içine işleyen o güzel sesi aklından uzaklaştırabilirdi.

Şoförünün açık tuttuğu kapıdan araca bindiğinde bakışları eve kaydı.

"Nereye gidiyoruz, efendim?"

Menderes bir süre sessiz kaldı. Dikkati hâlâ Leyla'yı görebilecekmiş gibi aynı yere odaklıydı. Eray'a cevap verirken huzursuzluğunu ses tonuna yansıtmadan edemedi. "Sadece sür."

Araç hareketlenip evi ardında bıraktığında, Menderes'in içinde bariz bir endişe vardı. Leyla Artunç ile ilgili birçok bilgiye sahipken, havada uçuşan bazı soru işaretleri canını sıkıyordu.

Ondaki gizemi bir an önce ortaya çıkarmalıydı. Menderes karanlığa bulanan belirsizliklerden hoşlanmazdı. Kendi adına kapalı bir kutuda tuttukları olsa da, her zaman başkalarına dair en ufak şeyleri bilmek isterdi. Ve Leyla hakkındaki tüm sırları öğrenecekti. En yakın zamanda ipleri eline alacak, böyle birdenbire hayatlarına girişini çözecekti. Bu düşüncelerinin yakınında bir yerde özenle korumaya çalıştığı, kalbine bile söylemekten kaçındığı asıl gerçekle ise çok yakında yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Leyla, o gittikten sonra derin bir yalnızlığa düştü. Fazlasıyla gürültülü olan sessizlik, o anda kesinlikle tahammül edemediği bir şeydi. Sabaha karşı geldiklerinde evde ne olduğuna bakmayı aklına bile getirmemişti. Müzik setini görünce önünde diz çöküp CD'leri karıştırmaya başladı. Farklı tarzda şarkıların yer aldığı koleksiyondan birini seçerek gerekli ayarlamayı yaptı ve oynatma tuşuna bastı.

İçinde varlığını koruyan huzursuzluğa iyi gelen melodiyi memnuniyetle kabul etti. Yavaşça doğrulup tavandan yere kadar cam olan ve bahçeye açılan kapıya doğru gitti. Dışarıda hafifçe kar atıştırıyordu. Dikkati kendi yansımasına takılınca birkaç saniye öylece durdu. Orada bambaşka bir renk vardı. Koyu kahve değil, etrafı siyahlara bürünmüş bir yeşildi. Çok sıcak, kasıp kavuran bir bakış... Her haliyle yabancı ama bir o kadar tanıdık... Benliğini kuşatan hayal Leyla'yı derinden sarstı. Kavuşturmuş olduğu kollarını çözüp bir adım geriledi. Onu görüyordu. Güçlü, bir demir kadar bükülmez, eğilmez biriydi. Karanlığın içinde parlayan gözleri umut vadediyordu. O belli belirsiz görüntü iyice netleşince Leyla'nın eli kalbine gitti. Korkuyla kaplanan bedenindeki titremeyle aniden arkasını dönmek zorunda kaldı. Göğsünü döven atışlar o kadar hızlıydı ki, sakinleşebilmek için soluk almaya çalıştı. Yüzüne düşen saçlarını geriye attı ve müziği durdurup gece uyuduğu odaya geçti. Komodinin üstündeki telefonunun çaldığını duydu. Ekranda beliren isimle bir parça rahatladı ve aramayı cevaplandırdı. "Efendim, Murat Bey."

"Leyla? Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır... Onu da nereden çıkardınız?"

"Sesin tedirgin geliyor."

Leyla hafif bir iç geçirdikten sonra boğazını temizledi. "Dün gecenin yorgunluğuyla bir hayli uyumuşum. Akşam olmuş ama hâlâ sersem gibiyim."

"Anladım. İyice dinlen o zaman. Seni arama sebebim, bu geceyi hastanede geçireceğimi söylemekti."

"Ya..."

"Endişelenme. Kimse benim evimde kaldığına ihtimal vermez. Aramızda herhangi bir bağ olduğunu da bilemezler. Tedirgin hissetmene gerek yok."

"Haklısınız."

"Mutfakta kahve makinesinin yakınlarında küçük bir not defteri var. İçinde yemek siparişleri için numaralar mevcut. Hepsi de güvenilirdir. Ödemeyi hesabıma yazmalarını söylersin. Buzdolabı yine boş ne yazık ki."

"Başımın çaresine bakarım."

"Pekâlâ. Herhangi bir durumda beni aramaktan çekinme."

"Tamam."

Leyla görüşmeyi sonlandırdığında mutsuzca etrafına bakındı. Evini özlemişti. Aitlik hissetmediği o ilk zamanlarda bile oraya *evim* diyebilmişti. Burada böyle yalnız, başkasına muhtaç halde hiçbir şey yapmadan beklemek zorunda kalmak canını sıkıyordu. Resmen oradan kaçarak Türkiye'ye gelmişti. Üstelik birine zarar verdiği düşüncesiyle ve paniğiyle yanına sadece önemli şeyleri alabilmişti. Küçük bir valize sığacak kadar gerekli kıyafetleri, cep telefonu, pasaportu... Ne bankadaki parasını çekebilmişti, ne de işi için kullandığı dizüstü bilgisayarı aklına gelmişti. Neyse ki içinde özel hiçbir şey yoktu. Sadece çevirilerini yaptığı dosyalar vardı. Zaten onları da her güncelleme sonrası yedekler, taşınabilir bellekte depolar ve mutlaka çantasında tutardı.

Bir daha Viyana'ya dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Hayatı sadece birkaç saat içinde tepetaklak olmuştu. Hiçbir yere ait hissetmiyordu ve bu da canını fazlasıyla acıtıyordu. Alp'i de aramamıştı. Olan bitenin arasında adının geçmesi dışında konunun üzerine eğilmemişti. Belki de arkadaşıyla iletişim kurmamasına sebep, yüzleştiği tehlike ve Murat'ın da dün gece söyledikleriydi.

Mutfağa girip kahve makinesinin yanındaki not defterini buldu ve basit bir şeyler sipariş etmeye karar verdi. Kısa sürede gelen yemeği yediğinde bir parça keyiflendi. Bütün gece yalnız olacağı düşüncesinden uzaklaşmak için televizyonu açıp oyalanabileceği programlara baktı. Tesadüfen denk geldiği ve önceden birkaç kez izlediği filmle zaman geçirdi. Yorgunluğa yenik düşüp de uykusu bastırınca, evin yeniden sessizliğe bürünmesini sağladı. Dışarıdaki buz gibi havaya rağmen içerisi sıcacıktı. Odasına geçip yatağa yatarken iki elini başının altında birleştirdi. Düşünceleri Menderes Vardar'la kuşatılınca sinirli bir nefes alıp yastığını düzeltti ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Yüksek duvarın üstünde tel bulunmaması iyiydi. Herhangi bir sorun yaşamadan sessizce bahçeye atladı. Temkinli bir şekilde etrafını inceledi. Ev tahmin ettikleri gibi korunmuyordu. Çevresini dolanıp dışarıya açılan kapılardan birinin önünde durdu. Gürültü yapmamaya çalışarak cebinden çıkardığı aletle kilidi zorlamaya başladı. Mekanizmayı kolayca kırıp iterken sinsice sırıttı. Dışarıda esen sert rüzgâr, perdeyi havalandırarak içeriye uçuşmasına neden oldu. Karanlık ortamda tehlike yaratacak bir şey görmediği gibi duymuyordu da. Dikkatli adımlarla salonda ilerleyip koridorun sonuna doğru baktı. Kadını nerede bulabileceğinin hesabını yaptı. Bu katta değilse bir üste çıkacaktı.

Kapalı duran kapılardan birini açınca banyoyla karşılaştı. Holü hızlıca kolaçan etti. Taşıdığı küçük feneri kullanmak istese de vazgeçmesi kısa sürdü. Hemen karşısındaki yere yaklaştı. Kolu yavaş ve sessiz bir şekilde aşağıya indirdi. Nedense izini sürdükleri şeyi tam da buranın ardında bulacağını hissediyordu.

Bunu heyecanlı kalp atışlarından biliyordu. İleriye adım attığında gözleri yeni bir karanlıkla buluştu. Bakışları yatağa kaydığında, görevinin böylesine kolay sonlanmasına keyifle gülümsedi. Amacına yaklaşırken cebindeki titremeyle hareketini kısa bir süreliğine durdurdu. Kadının kıpırdamadan uyuduğunu görünce dışarıya çıkıp telefonunu eline aldı. Operasyonla ilgili bir son dakika emri olabilirdi ve yanlış bir hamleyle işi batıramazdı. Ama ekrandaki isimle dişlerini sıktı. Aramayı reddedip geriye döndü. Yeniden içeriye girdiğinde, karşılaştığı manzara nedeniyle elini belindeki silaha götürdü. Tam o sırada yanı başında hissettiği tehlikeye tepki verecekken, sırtına inen sert darbeyle öne doğru savruldu. Yere düşmeden dengesini sağlamayı başardı. Kendine gelmeye çalışırken hafif bir inlemeyle birlikte küfretti. Acısını yok sayarak avının peşinden gitti. Salonun ortasında sımsıkı tuttuğu şeyle savaşmaya hazır duruşuna, sinsi ve alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

"Yaklaşma!" Leyla, karanlık ortamda havaya çarpan sesinden bile ürkecek haldeydi. Nefes nefeseydi ve yalnız olduğu gerçeği içinde çığ gibi bir korkuyla büyüyordu.

"Onunla beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

Karşısındaki yabancının küçümser bir tonda söylediği sözler, saklamaya çalıştığı tedirginliğini daha da arttırdı. İki eliyle kavradığı beyzbol sopası dışında tek başınaydı. Kafasında türlü düşüncelerle uykuya daldığında yeterince huzursuzdu. Savunma dürtüsüyle gözlerini açtığında, kulağına çalınan sesler nedeniyle Viyana'daki evinde yaşadığı saldırıyı hatırlamıştı. Sessizce kalkıp etrafına bakındığında, odanın bir köşesinde duran şemsiyeliğin içindeki kurtarıcısını görmüş ve tereddüt etmeden yine kapının arkasına saklanmak zorunda kalmıştı. Bir önceki olayı tekrarlamamak için adamın sırtını hedef almış, o darbeyle onu düşüreceğini umut etmişse de başarılı olamamıştı.

Bu seferki belki de bir bitişten ibaretti. İkinci kez aynı şeyle karşı karşıya kalmasının verdiği çaresizlikle ağlamak istedi. İçinden bir ses, yolun sonuna geldiğini söylüyordu. Elindekini sımsıkı

tutmaya devam etti. Adamın onunla dalga geçtiğine emindi ama kendini koruyacağı yegâne şeye sarılması gerekiyordu.

"Viyana'da kurtulmayı başardın. Tabii gördüğün gibi seni kolaylıkla bulduk. Bırak onu, güzelim. Burası son durak."

"İstediğiniz her neyse, o bende yok. Yanlış noktadasınız."

"Aksine... Sen tam da hedefin ortasındasın. İş birliği yaparsan canın acımaz."

"Cehenneme kadar yolun var!"

Adam duyduğu sözler üzerine keyifli ve alçak sesli bir kahkaha attı. Karanlık salonu aydınlatan ay ışığı, yüzünün bir kısmına vurup ortaya ürkütücü bir manzara çıkarıyordu. Gülüşü kesildiğinde adımlarını ileriye doğru yönlendirdi. Aynı anda avının da gerilemesi üzerine gözlerini kıstı. Daha fazla zaman kaybedemezdi. Hızlı bir hamle yaptığında beyzbol sopasının havalandığını ve hedefini bulmaya yakın olduğunu gördü. Pratik bir hareketle onu kapıp uzağa fırlatırken diğer eliyle de kadının kolunu yakaladı. Onun vazgeçmemesi karşısında kaşlarını çattı ve dişlerinin arasından adeta tısladı. "Sabrımı zorluyorsun!"

"Bırak!" Leyla yapabildiği kadar direniyor, kurtulmaya çalışıyordu. Sandalyelerden birine takıldığında boğuşma sırasında devrildiğini duydu. Kalçasındaki darbeyle keskin bir soluk aldı. Kolları büyük bir kuvvetle tutulduğu ve karşı koymayı bırakmadığı için gücü azalıyordu. Uygulayabileceği en pratik ve tek yol aklına geldiğinde, son bir gayretle dizini kaldırarak etkili bir vuruş gerçekleştirdi. Salona yayılan haykırış nedeniyle korkusu artan Leyla, uzaklaşmayı denerken bir kez daha hapsedildi. Delice bir güçle çırpınmaya başladığında gözyaşlarına engel olamadı. Dudaklarından canının yandığına dair bir inleme döküldü. Pes etmeyerek sağ dirseğini adamın kaburgalarına geçirdi. Onu daha da sinirlendirdiğini çıkardığı sesten anlayabiliyordu. Ani bir hareketle geriye doğru itildiğinin farkına varamadı. Bedeni arkaya savrulurken geniş masanın üstüne düştü. Kırılan camların arasında kendini korumak istese de, çarpmanın şiddetiyle yana devrildi. Başında hissettiği acıyla her şeyin bittiğini çaresizce kabullendi.

Adam nefes nefese kalmış halde cam kırıklarının ortasındaki manzaraya baktı. Böyle planlamamıştı. Onu kolundan tuttuğu gibi silah zoruyla evden çıkaracaktı. Ama bu aptal kadın işi berbat etmişti. Ellerini saçlarının arasından geçirirken sıkıntılı bir şekilde ofladı. O anda salondaki sessizlik yeni bir gürültüyle dağılırken hızla arkasını döndü ve belindeki silaha ulaşmayı denedi. Ancak bunun için çok geç kalmıştı. Suratındaki ani darbeyle tüm kontrolünü kaybetti. Başını kaldırıp da kendine gelemeden önce yüzüne arka arkaya indirilen yumrukların etkisiyle bedeni gevşedi ve en sonunda hareketsiz kaldı.

Yerde yatan adama öfke kusarken, bakışları sol tarafta duran kadını buldu. Hızlı bir şekilde yanına gidip başını ellerinin arasına aldı. Alnındaki o küçük bant sıyrılmış, yarası yine aynı yerden kanamaya başlamıştı. Saçlarını şefkatle geriye doğru çekerken çenesi kasıldı. O kadar savunmasız duruyordu ki... Cam parçalarına dikkat ederek onu kucağına aldı. Geriye döndüğünde Başar'la göz göze geldi.

"Murat'ı ara. Hangi cehennemdeyse eve gelsin." Yeniden yerdeki adama baktığında, onu orada öldürmek için delice bir istek duydu. Ama o anda önceliği kollarındaki kadındı. "Sağlam bir yerde tut. Onunla sonra ilgileneceğim."

Başar kendinden emin bir baş hareketi yaptıktan sonra adamı sürüklemeye başladı.

Kapısı açık halde bekleyen aracına bindiğinde, Leyla'yı incitmemek için dikkatli davrandı. Alnındaki yarayı ışıkta incelerken kaşları hâlâ çatıktı. Onu güvende tutup bedenine yaslarken bir eliyle de saçlarını okşuyordu. Kollarında kıpırdadığını ve dudaklarından hafif bir iniltinin döküldüğünü fark edince derin bir nefes aldı.

Leyla vücudundaki sızıyla savaşıyor, başı döndüğü için ağırlaşmış göz kapaklarını açmakta zorlanıyordu. Oysaki yaslandığı yerin rahat ve güvenilir olduğunu biliyordu. Görmese bile teninde gezinen ellerin yatıştırıcı ve güven dolu etkisini duyumsuyordu. Yarasına dokunmak istediğinde, onu engelleyen sıcak his sayesinde gözlerini aralamaya çalıştı. Dipsiz bir karanlığın

ve karların içinde buluştuğu şefkatli bakışlara takıldı. O kadar güzeldi ki, bir yanılsamanın içine düşmekten korkuyordu. Kafasının içindeki uğultular, yanağından kayıp giden tüy gibi temas konuşmasına izin vermiyordu.

"Leyla..."

İsmini duyuyordu. Sıcak bir nefesin ardından tenine işleyen o sesin sarmalayıcı hissine geçit veriyordu. Yüzündeki yatıştırıcı okşayışlar devam ediyor, onu arzuladığı bir rüyanın içine bırakıyordu.

"Karanlık gecemin büyüsü... Gecemin en karası..."

Leyla kısa bir süre önce simsiyah bir girdabın ortasında çırpınırken, şimdi ışıklarla dolu bir manzaraya bakıyordu. Aydınlığın gücü öylesine büyüktü ki, kötülüğün galip çıkmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Menderes yol boyunca bakışlarını onun güzel yüzünden hiç çekmedi. Eve vardıklarında onu dikkatli bir şekilde kucağına alıp odasına götürdü. İncitmemeye özen gösterip yatağa yatırdı. Yaklaşık on beş dakika sonra içeriye giren arkadaşına doğru döndüğünde, gözlerindeki şefkat öfkeyle yer değiştirdi.

Murat yaşananları Başar'dan öğrenip apar topar çıkmıştı hastaneden. Böyle bir şeyi ihtimal dışı bırakmışken, olanları duyduğunda derin bir suçluluk hissetmişti. Leyla'nın yalnız kalmasına izin vermekle yanlış yaptığını şimdi daha iyi anlıyordu. Hızla yatağa yaklaşıp ona bakmak isterken, kolunu sertçe tutan el nedeniyle hareketini durdurdu. Bakışları arkadaşını bulduğunda derin bir nefes aldı. "Neler oldu?"

Menderes bir anda onu bırakıp elini saçlarının arasından geçirdi. Adeta kükrememek için zoraki bir sakinliğe sığınıyor, Leyla'nın da orada olduğunu bilerek sinirini dizginlemeye uğraşıyordu. Kelimeler dudaklarından dökülürken, altında ne büyük bir öfke barındırdığı fazlasıyla belliydi. "Onun başına gelenleri bildiğin halde, bunca saat niye yalnız bıraktın? Neden beni arayıp bilgilendirmedin? Adamlarımdan birini eve gönderir ve güvenliğini sağlardım."

"Menderes, ben çok üzgünüm..."

"Üzgün müsün? Ben kalkıp gitmeseydim, şu anda Leyla onların elinde olacaktı! Hatta belki de çoktan..." Sözcüklerin gittiği yönü fark edince aniden durdu. Bunu dile getirmek bile istemiyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken, hissettiği hareketlilikle yeniden açtı. Murat'ın, Leyla'nın yanına oturup başındaki yarayı incelediğini gördü. "Çok mu kötü?"

"Hayır. Derin bile değil. Pansuman yapıp kapatacağım." Murat hızlı bir şekilde işini bitirdikten sonra arkadaşına döndü. "Sadece başını çarptığı için sersemlemiştir."

"Salondaki cam sehpanın üzerine düşmüş."

Murat duyduğu şeyle bakışlarını aniden Leyla'ya çevirdi. Üstündeki kıyafetlere bakınca bedeninin zarar görmemiş olduğunu tahmin etti. Zaten görünürde de bir şey yoktu.

Menderes, Leyla'yı yalnız bırakmak istemese de, dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Bir süre sonra Murat'la çalışma odasına geçtiklerinde ikisi için kadehlere viski doldurdu. Yukarıdaki öfkeli halinden sıyrılmış, kafasında türlü düşüncelerle elinde tuttuğu içkiye bakıyordu.

"Aklında ne var?"

Bakışlarını kehribar rengi sıvıdan çekip arkadaşına döndü. "Bu işin sonu iyi değil. Esat Artunç'un ciddi anlamda dibe battığını duymuştum." Onun sessizce beklemesi üzerine sıkıntıyla devam etti. "Bilirsin... Sıfırlamadığın takdirde, borç denen illet kalıcı hasar vermeden peşini bırakmaz. Şimdi hepsi o kadının omuzlarında. İşin en karanlık tarafı... Yolun başlangıcı da bitişi de aynı kişinin tekelinde."

"Kim?"

Menderes derin bir nefes aldı. Aklındaki ihtimaller, sonu görünmeyen bir boşlukta asılı duruyordu. "Melih Ertürk."

"Vay canına! Gerçi bildiğim kadarıyla acımasızlık adına pek bir ünü yok."

"Bir kadına saldırıyorsa, şu sözün benim için hiçbir anlam taşımıyor."

"Borç ne kadar?"

"Yüz milyon dolar."

Murat düşünceli bir şekilde çenesini ovdu. "İyi para. Tabii senin için önemsiz."

"Leyla'nın bunu karşılayacak durumu yok."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Bir şekilde öğrendim. Ve Melih Ertürk'ün durmayacağından eminim."

"Ne olacak peki?"

Zihninde birbirine geçmiş çok fazla soru olan Menderes, şimdilik net yargıları dile getirmemeyi tercih etti. "Hep beraber göreceğiz. Biraz zamana ihtiyacımız var."

Bu işin kolayca çözülmeyeceği belliydi. Menderes, daha onlar uçakla İstanbul'a doğru yol alırlarken kafasında bir şeyleri planlamıştı. Geriye kalan ne varsa sadece gidişata göre şekillenecekti. Kadehinin boşaldığını görünce yeniden doldurdu. Aklı yukarıda onun yatağında yatan kadına kaydı. Düşünceleri içinde derinlere dalmışken duyduğu sesle yalnız olmadığını hatırladı.

"Ben hastaneye geçiyorum. Nasılsa burada bana ihtiyaç yok." Murat hafif bir alayla sözlerini tamamladıktan sonra, onun tek kaşını kaldırmış haldeki bakışını görmezden geldi.

Arkadaşı gittikten sonra yeniden sessizliğin içine düşen Menderes, kadehindeki son yudumun da kanına karışmasına izin verdi ve koltuğundan kalktı. Adımları yönünü çoktan belirlemişti. Merdivenleri ağır ağır çıkarken, ona daha da yaklaştığının bilinciyle dudaklarına istemsizce bir tebessüm yayıldı. Odasına girdiğinde, içeriye vuran ay ışığıyla birlikte belirgin bir karanlıkla karşılaştı. Kapıyı kapatıp dikkatli hareketlerle ona doğru ilerledi. Yüzünde huzursuz çizgiler vardı. Bir elini uzatıp koyu renk saçlarına dokundu. Bu geceyi onunla aynı evde geçireceğini düşünmek, damarlarındaki kanın adeta çağlamasına neden oldu. Adıyla onu etkileyen, altüst eden, gizemli bir kadın... Hayatıyla ilgili birçok detay biliyordu. Ama gerçek Leyla'yı derinlemesine öğrenmek istiyordu.

Uzayıp giden sessizlik, Leyla'nın huzursuzca kıpırdanmasıyla bozuldu. Dudakları aralanıp bir an sonra sanki acı çekermiş gibi büzüldü. Göğsü hızla inip kalmaya başlarken, Menderes ne yapması gerektiğini düşündü. Onun bedenini çevreleyecek şekilde bir eli yataktan destek alırken, diğeri Leyla'nın saçlarının arasındaydı.

Rüyasında gördüğü karanlık hızla üzerine gelirken soluksuz kaldığını hissediyor, kaçmak istese de yerinden kıpırdayamıyordu. Yıllardır uzak durduğu her şey onu kapana kıstırarak çaresiz bırakıyor, kurtulmasına izin vermiyordu. Boğazında düğümlenen bir şeylerin acısıyla yattığı yerden nefes nefese doğrulduğunda, bilinçsizce ileriye doğru atıldı. Bedenine dolanan güçlü kollar onu tutuyor, direndikçe daha sıkı sarıyordu. Gözlerini açmaya korkuyor, yanaklarına dökülen yaşlarla birlikte hıçkırıklarının sesi savunma dürtüsünün tükendiğini anlatıyordu.

"Leyla, tamam... Geçti... Buradayım."

Duyduğu sesin içindeki güven duygusunu algılayabiliyordu. Yatıştırıcı ve şefkatliydi. Gevşeyen bedeni yeniden alarma geçtiğinde onu itmeye çalıştı. Ama o kadar güçlüydü ki, tek başına en ufak bir şansı yoktu.

Kollarındaki kadının hıçkırıkları tam da kalbini delip geçerken çenesi kasıldı. Onun korkuyla titremesine neden olan herkesten hesap sormak istiyordu. Saçlarını okşarken istemsizce bıraktığı öpücüklerin, Leyla'nın mücadelesini hafiflettiğini hissetti. Az önceki karşı koyuşun sona ermesi ve biraz daha sakinleşmesi için bekledi.

Leyla, ellerinin arasındaki gömleği sımsıkı tutuyordu. Birkaç saniye önceki soluk soluğa kalmış hali, kısa sürede dinginliğe kavuştu. Yüzünü gömdüğü noktada algıladığı sıcaklık, tüm vücuduna dalga dalga yayıldı. Burnuna dolan kokuyu derin derin soludu. Çok başka, güven veren, aynı zamanda fazlasıyla tanıdık bir histi. Sanki hep vardı. Bu öyle kışkırtıcı bir şeydi ki, dudaklarının tam önünde duran tene temas etmek, onu öpmek ve gerçekliğine inanmak istiyordu. Kıyafetlerinin üstünde usulca gezinen parmakların tehlikeli dokunuşları ve onu çevreleyen o

erkeksi hava, gözlerinin tamamen açılmasını sağladı. O anda hayatı pahasına sığındığı kişinin kim olduğundan emindi ve öfkelendiğinde ateşe dönen yeşil tonu görebilmek için çıldırıyordu. Ama bunu yaparsa, bastırdığı duygularının tamamen serbest kalacağını da biliyordu. Keşke o okşayışlar, ruhuna ve kalbine böylesine sızmasaydı... Ve keşke içinde ilk kez farkına vardığı arzu, bu adam için en derin yerlerden çıkıp gelmeseydi...

Menderes ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, sadece onu sakinleştirmeye odaklı bir şekilde fazla kıpırdamamaya çalışıyordu. Ama tam da göğsünde hissettiği sıcak ve benzersiz nefes sebebiyle iradesi azalıyordu. O dudakların tenine olan yakınlığı işleri zorlaştırıyor, benliğindeki vahşi adamın uyanması için pusuda bekliyordu. Kollarındaki narin beden hareketlendiğinde, geceden karanlık o gözlerle buluştu. Tereddüt, istek ve sabırsızlık her ikisini de çevreliyordu.

Leyla başındaki ağrıyla yüzünü buruştururken elini alnına doğru götürdü. Daha yarı yolda güçlü ve sıcak dokunuşun içinde hapsolunca, etrafı siyaha bulanan yeşil gözlerle yeniden bir araya gelmek zorunda kaldı.

"Acıyor mu?"

Leyla hafifçe başını sallayıp dudaklarını yaladı. "Biraz."

"Murat pansuman yaptı. Önemli bir şey değilmiş."

İstemsizce yutkunan Leyla, kendini geriye çekerek yatak başlığına yaslandı. Ellerini kucağında birleştirip dikkatini dışarıya çevirdi. "Yine karanlık..."

Menderes o büyülü sesin tenine yaptığı yolculuğu hissederken derin bir nefes aldı. "Seninle gece buluşmalarımıza son vermeliyiz."

Duyduğu şeyle aniden yakınında oturan adama döndü. Sözlerindeki anlam, tedirgin olması için yeterliydi. Ses tonunda saklı

kalanı çözmeye çalışması ise o tehlikeli bakışların esareti altındayken hiç de kolay değildi. "Anlamadım?"

"Buraya ilk geldiğinde yine geceydi. İsmini kim koydu?*"

Leyla konuşmalarının nereye varacağından emin değildi. "Bilmek istediğiniz bu mu?"

"Sana dair öğrenmeyi arzuladığım çok şey var. Bulmacanın parçalarını senin tamamlamanı bekliyorum."

Elleriyle yataktan destek alan Leyla, huzursuzluğunu ona hissettirdiğinden emindi. "Hakkımda ne biliyorsunuz?"

"Düşündüğünden de fazlasını."

Bu adamın böylesine gizemli ve kafa karıştırıcı konuşması Leyla'yı çaresiz bırakıyordu. Dile getirmese bile bakışlarında öyle bir şey vardı ki, bugüne kadar sakladıklarını bir çırpıda öğrenebileceği konusunda sanki meydan okuyordu.

"Karanlık gece."

İç yolculuğundan sıyrılan Leyla, şaşkın bakışlarını yeniden ona çevirdi. Dalıp gittiğinin farkında bile değildi. Gözleri bir anlığına gökyüzüne takıldı. Onun söylemeye çalıştığı şeyi anlasa da sessiz kaldı.

"Soruma cevap vermediğine göre, ismini babanın koyduğunu farz ediyorum."

Leyla konunun yine istemediği yere gelmesiyle olduğu yerde kıpırdandı. Bununla ilgili tek söz söylemeye niyeti yoktu. "Orada ne işiniz vardı?"

Menderes bakışlarını neredeyse hiç ayırmadan dakikalardır onu izliyordu. Yüzündeki her bir duygu ifadesini, konuşurken dudaklarındaki gerginliği ve hafif titreyişi hafızasına kazıyordu. "Seni Viyana'da bulan adam, yaşadığı şehirde elinden kaçırmazdı. Ortadan kaybolduğun gecenin ertesinde, üstelik daha önce bilmediğin bir evde yalnızsan, alt edilmen çok daha kolay olur. Gördüğün gibi Murat'la arandaki bağı çözmüşler."

"Murat Bey'le aramızda bir bağ yok."

---

* *Leyla isminin anlamı: 1. Gece. 2. Saçları gece gibi simsiyah olan kadın.*

"Kitaplarının yabancı dile çevrilmesi işini üstleniyorsun. Bu gayet yeterli bir sebep."

"Bu konuşmanın sonu nereye gidecek?"

"Benim varmayı arzuladığım ama senin korktuğun bir yere."

"Benden ne istiyorsunuz? Arkadaşınızın yardımına ihtiyaç duydum diye bana tehlikeli biriymişim gibi bakmaktan vazgeçin!" Leyla'nın sesi isyan ve yorgunluk içeriyordu.

"Peşindeki adamları düşünürsek, tam da senin dediğin gibi bakmamam mümkün değil."

Leyla, ne söylerse söylesin onu ikna edemeyeceğinden artık emindi. Her şeye ve herkese karşı tek başınaydı. Savunmasız, nereye gideceğini ve kendini nasıl koruyacağını bilmeyen bir kadındı.

Menderes yataktan kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu. "Bir şeye ihtiyaç duyarsan alt katta çalışma odasındayım."

Leyla onun kapıya yönelmesiyle, yaslandığı yerden doğruldu. "Bu oda kimin?"

Adımlarını durduran Menderes, arkası dönük halde sadece iki saniye kadar bekledi. "Benim."

Menderes'in gidişiyle şaşırmış bir halde o noktaya bakan Leyla, hemen sonrasında etrafı incelemeden edemedi. Ona ait yatakta yattığı gerçeğiyle yanakları tatlı bir ısıya bulandı. Korkuyla uyandığında sığındığı adamın kollarındayken içinde zincirlerini kırmak için bekleyen arzuyu hatırladı. O ilk anlarda dudakları neredeyse onun tenine kapanmak üzereydi. Algıladığı o gücün benliğini hâlâ sardığını bilmesi, nefesinin hızlanmasına neden oldu. Bakışları kapalı duran kapıyı bulduğunda, kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi atmaya başladı. Arkasındaki yastığı alıp yüzüne götürdü. Burnu kumaşa hafifçe değdiğinde, vücudunu uyanışa geçiren kokuyu yavaşça içine çekti. Birkaç saniyelik o tuhaf baş dönmesi Leyla'ya eridiğini hissettiriyordu.

Aradan geçen sürenin ne kadar olduğunu kestiremiyordu. Yastık kucağına düştüğünde gözleri kapalıydı. Her yanını sarıp sarmalayan duygunun yoğunluğunu fark ettiği anda ağlamak

istedi. Sadece iki günde hayatındaki her şey karmakarışık bir hale dönmüştü. Bu duruma bir çare bulmalıydı. Burada veya Murat'ın evinde kalamazdı. Yeniden ortadan kaybolmaya ihtiyacı vardı. Başındaki ağrı varlığını hatırlatınca bedenini geriye doğru bıraktı ve sol tarafına dönerek hepsinden kurtulmaya çalıştı.

Sabah uyandığında yataktan aceleyle kalktı. Odadaki banyoya girdiğinde büyüklüğüne ve ihtişamına hayran kaldı. Yüzünü yıkayacakken aynada kendi aksini görünce, eli alnındaki bandaja gitti. Bu seferki daha büyüktü. Her iki saldırıda da aynı noktadan darbe almış olmasına gözlerini devirdi. Bakışları üstündekileri bulunca suratını buruşturdu. Menderes Vardar tarafından eve kadar bu haliyle kucakta taşınmıştı. Üstelik kıyafetleri bile yanında değildi. Böyle aşağıya inmek istemese de başka şansı yoktu. Soğuk suyla ayıldığını hissetti. Saçlarını düzelttikten sonra, kaçınılmazı ertelemekle uğraşmayarak alt kata indi. O gece buraya ilk geldiğinde ona bir nevi nezaket gösteren adamla karşılaştı. "Merhaba."

Başar, kadını şöyle bir süzmesinin ardından başıyla selam verdi. "Sizi bekliyorlar."

Leyla onun bahsettiği kişileri biliyordu elbette. Adımlarını ona uydurarak salona geçti.

Murat içeriye girenleri fark ettiğinde, yerinden kalkıp Leyla'ya doğru ilerledi. Yüzünü ellerinin arasına alarak bandajın etrafındaki kızarıklığı inceledi. Kenarını kaldırıp yaranın durumuna baktı. "Gayet iyi görünüyor. Başın dönüyor mu?"

"Çok hafif. Ama ağrım yok."

"Güzel. Kahvaltı için seni beklerken çay içiyorduk biz de."

Leyla bakışlarını önce masaya, sonra da onu her seferinde heyecanlandıran ve huzursuz hissettiren adama çevirdi. Ama bir tepki alamaması, nasıl davranması gerektiği konusunda kafasını karıştırıyordu.

"Otur, Leyla. Hem kahvaltı edelim, hem de dün geceyi konuşalım."

Murat'ın işaretiyle onun tam karşısına, yani Menderes'in sol tarafına geçti. Üstündeki pijamaların verdiği his, onları parçalamak istemesine neden oldu. Boğazını temizleyip dikkatini Murat'a yöneltti. "Kıyafetlerime ihtiyacım var. Bir şeyler yedikten sonra sizinle eve gelsem..."

"Evi bir süre kullanmayacağım, Leyla."

"Ya..." Leyla içindeki küçücük umudun yok olmasını çaresizce izledi. Tekrar yurt dışına çıkmak için elbette bir plan yapacaktı. Ama en azından o evde birkaç gün daha kalabileceğini düşünmüştü. Zor durumunu iki adam da anlamasın diye çenesini hafifçe dikleştirdi. "O halde çantamı bir şekilde alabilir miyiz?"

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

Bakmamak için dirense de, sorunun muhatabı kendisi olduğu için, derin bir nefesin ardından yeşil gözlere döndü. "Bu beni ilgilendirir."

Menderes arkasına yaslanıp parmaklarıyla masada huzursuzluk hissettiren bir tempo tutmaya başladı. Gergin hareketinin, kadının dikkatini çektiğini fark etti. "Sen hâlâ durumun ciddiyetini kavrayamamışsın. Bir gece Murat'ı arayıp onu karanlık bir işe çekiyorsun, onunla birlikte İstanbul'a gelip evine yerleşiyorsun ve yirmi dört saat geçmeden peşindeki adamlar seni bulup yeniden saldırıyorlar. Her ne işler karıştırıyorsan bize de bulaştırdın. O piyonu geldiği yere geri yollamış olmam sorunu çözmüyor. Aksine, parasını almak için seni takıntı haline getiren kişinin yörüngesine girdim."

Bütün bunları duymak zaten çaresizlikle kıvranan yanını daha zayıf bir yere çekiyor, yaşananlar nedeniyle karşısındaki adama hak vermeden edemiyordu. Yine de onu hiç tanımayan birinin böylesine kötü davranmasını kabullenemiyordu. Murat'ın evine gelip açıkça hayatlarından gitmesini isterken gösterdiği acımasızlığı bir kez daha dile getirmesine söyleyecek tek kelimesi yoktu. Eğer fikri sorulsaydı, kimseyi bu işe çekecek bir

harekette bulunmazdı. Gözlerinde akmak için bekleyen gözyaşlarını engelleyerek oturduğu yerden kalktı ve Murat'a döndü. "Sadece çantamı almaya ihtiyacım var. Düzeninizi bozduğum için gerçekten çok üzgünüm. Ama böyle olmasını ben istemedim. Lütfen, samimiyetime inanın."

"Leyla... Ben seni tanıyorum. Menderes'in sözlerine takılma." Murat ona gözlerini kısarak bakan arkadaşını önemsemedi. "Başın dertte ve sana elimden geldiğince destek vermek istiyorum. Yurt dışındaki bağlantılarım oldukça iyidir. New Jersey'de yaşayan bir meslektaşım var aslında. Onun yanına gidebilirsin. Hem bu sefer ciddi anlamda uzak bir yerde olursun."

Menderes onun kimden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Üstelik bunu böylesine bir rahatlıkla teklif ettiğine inanamıyordu. İstemese de araya girme ihtiyacı hissetti. "Olmaz."

Hem Leyla hem de Murat şaşkınlıkla ona baktılar. Leyla'nınki gerçek bir tepkiyken, Murat onun derdinin gayet farkındaydı. Sınırları biraz zorlamaktan kimseye zarar gelmezdi.

"Steven güvenilir biridir. Ayrıca çok da başarılı bir cerrah."

"Başarılı bir cerrah olmasından kime ne?"

"Peki, seni böylesine sinirlendiren özelliği hangisi?" Murat o anda yaptığı şeyden zerre kadar rahatsızlık duymuyordu. Sorusundaki hafif meydan okumayla arkadaşını köşeye sıkıştırdığını biliyor ve bundan zevk alıyordu.

Menderes duruma ciddi anlamda sinirlenmesinin yanında, bir de Leyla'nın bu olaya şahit oluşu karşısında sinirini kusacak yer arıyordu. "Adam yalnız yaşıyor. Senin yaptığın, kurda kuzu emanet etmek."

"Leyla düne kadar benim evimde kalıyordu ve şimdi de burada."

Menderes iyiden iyiye öfkelenmişti. Neredeyse dişlerinin arasından tıslayarak arkadaşına baktı. "Aynı şey mi?"

"Aynı şey." Murat bu noktada Leyla'ya özür dilercesine hızlı bir bakış atıp sözlerini tamamladı. "Hem orada mesleğini sürdürebilir."

Leyla böyle bir konuşmanın ortasında kaldığına inanamıyordu. Bu son söylenenler onu utandırmıştı. Ellerini yüzüne götürmemek için kendini zor tutuyordu. Yanakları alev almışçasına yanıyor, etkisinin kırmızı bir dalga halinde yayılmış olmasından korkuyordu. Üstelik iki adam da sanki o yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu.

"Böylesine tehlikeli bir durumun içindeyken işten bahsetmeni gerçekten anlayamıyorum. Bu kadın iki kez ölümden döndü."

"İyi ya işte! Ben de tekrarlanmaması için uğraşıyorum. Adam muhtemelen onun İstanbul'da kaldığını düşünecek. Leyla Viyana'ya geri dönmeyeceğine göre, bence sorun yok."

"Senin evinde güvende olacağını zannedip onu yalnız bıraktın ve sonucunu gördük. Şimdi bizden bir okyanus ötesine giderse, herhangi bir terslikte hangimiz anında müdahale edebileceğiz?"

Murat onun bu direnişinden gayet memnundu. Ama eğer gülmeye başlarsa, suratının ortasına sert bir yumruk yemesi kuvvetle muhtemeldi. "Senin adamlarından birini koruma olarak yanına verebiliriz."

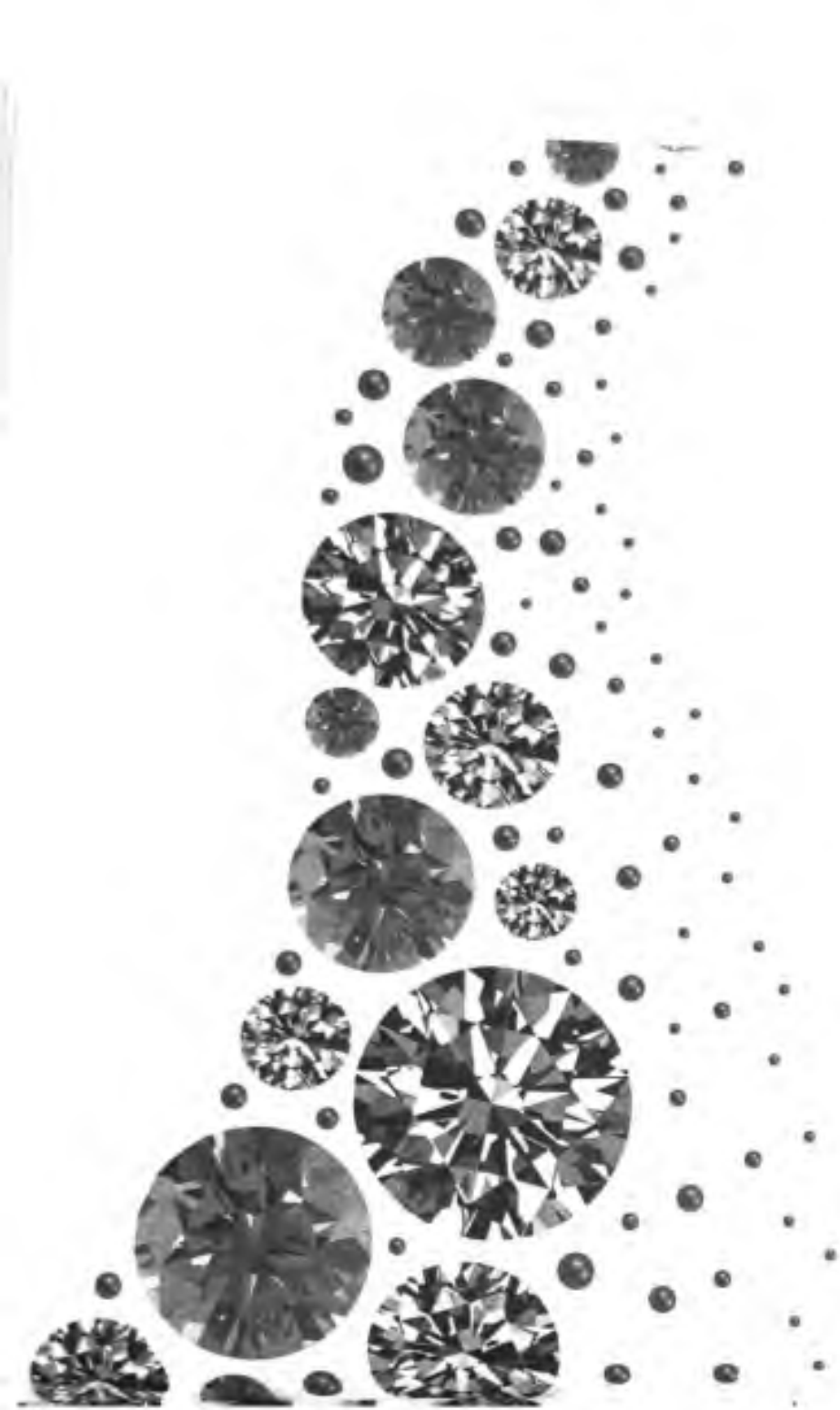
Arkadaşının sürekli muhalefet etmesi korumaya çalıştığı sabrını zorluyor, oturduğu yerden kalkıp onun yakasına yapışmamak için kendine telkinde bulunuyordu.

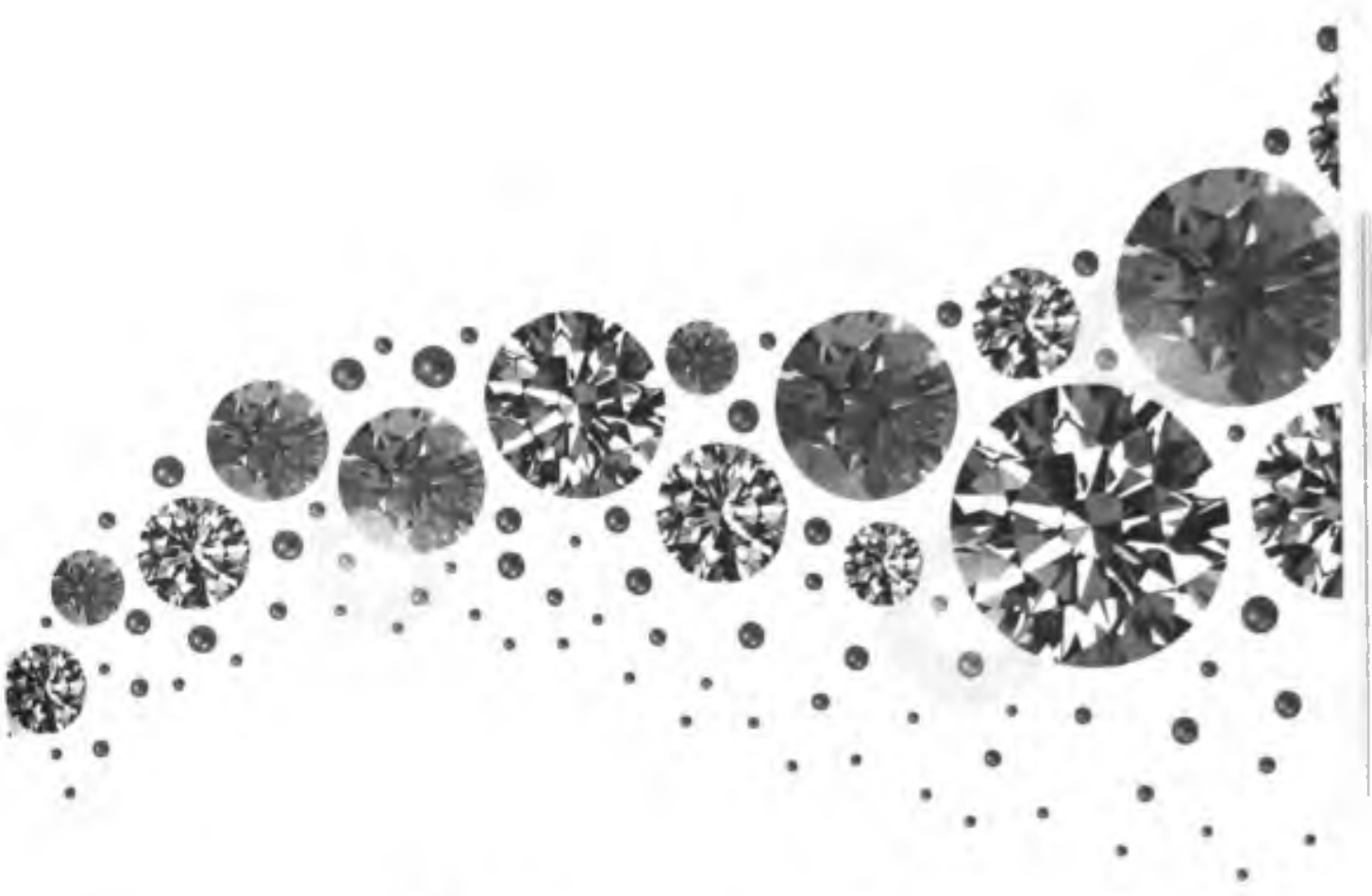
Leyla ise ayakta durmaktan yorulmuş, birbiriyle atışan iki adamı izliyordu. Menderes'in öfkeyle yarışan sesi benliğini sarıyor, arkadaşının mantıklı çözümüne sevinmesi gerekirken tam tersi sözler sarf etmesini anlamlandırmaya çalışıyordu. Gece paylaştıkları o özel ve mahrem anları hatırlıyor, orada yakaladığı bakışın ardında saklı kalanı öğrenmek için can atıyordu. Onun, peşindeki adamlara benzemediğini bilse de, o kaçtığı hayatla arasında ne denli ince bir çizgi olduğunu görebiliyordu. Bu da korktuğu şeyin ta kendisiydi. Hiç düşünmemesini ve arkasına bile bakmadan çekip gitmesini gerektiren bir sebepti.

Heyecanlı ışıltılara bulanan koyu kahveleri onun yüz hatlarında usulca gezindi. Normalde bu kadar yoğun sakaldan

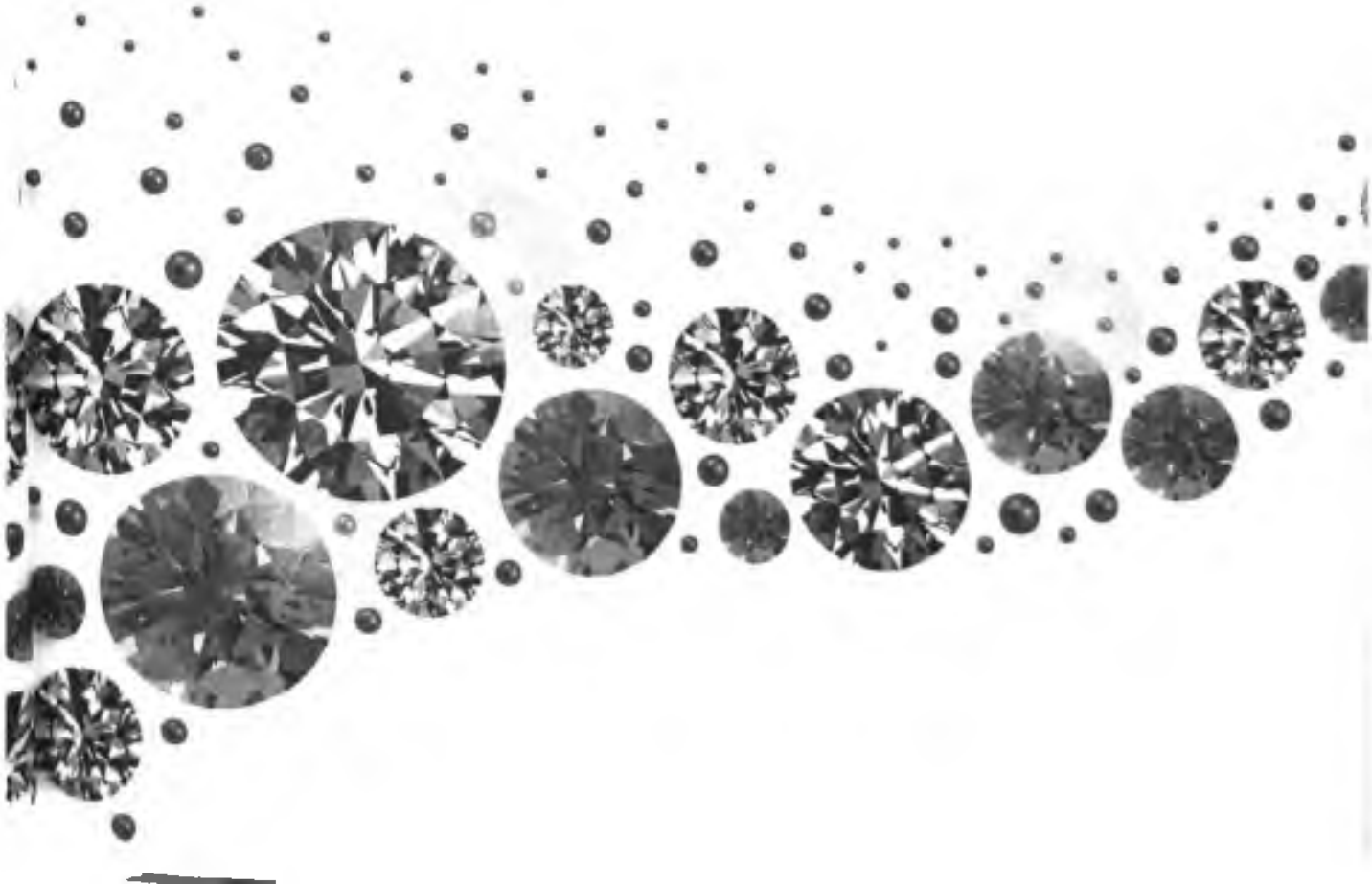
hoşlanmazdı. Ama Menderes Vardar'ın bakışlarının altında mükemmel bir uyum sergilediğini görmezden gelemiyordu. Gür siyah saçlarının dalgaları her hareketinde ışık altında parlıyor, insanı karanlık bir geceye hapsedecek türlü tehlikelere davetiye çıkarıyordu. Sanki her an bir ölüm dansında rol almaya benziyordu. Kim böyle bir şeyi arzular, korunaklı bir hayat yaşamak isterken silahlarla çevrili bir dünyaya seve seve evet derdi? Şimdiye kadar etrafında bir kadın görmemişti. Odasında ya da evin herhangi bir yerinde bir fotoğrafa da rastlamamıştı. Ama karşısındaki adamın yalnız olması ihtimalini düşünemiyordu. Menderes Vardar gibi etkileyici yeşil gözlere sahip erkekleri tercih eden birileri belki de gerçekten vardı.

Leyla düşüncelerinin hassas noktalara kaydığının ve buna bir hayli kafa yorduğunun farkına varınca irkildi. Bakışları hâlâ adamın yüzünde gezinirken içine sesli bir soluk çekti. Bu tarz bir zayıflığa düşmeyecekti. Hiçbir mantığa sığmayan saçma sapan fikirleri bir daha irdelemeyecekti. Nasılsa onu bir daha görmeyecekti. Murat'ın önerdiği çözüm en doğrusuydu. Hatta bazı prosedürleri halledip orada bir daire bile tutabilirdi. Bankadaki hesabında duran parayı hatırlayıp derin bir nefes aldı. Çözüme ulaşmamış tartışmayı sonlandırmak için her ikisine bakarak konuştu. "New Jersey iyi fikir. Ne zaman gidiyorum?"

Üçüncü Bölüm

Leyla'nın sözleriyle ona doğru döndü. Mağrur bir ifadeyle ve kararını vermiş olmasının rahatlığıyla baktığını görebiliyordu. Arkadaşının öne sürdüğü gereksiz fikirden vazgeçilmesi için dakikalardır uğraşıyordu. Bu kadın iki saldırıda da gafil avlanmış, üstelik yaralanmıştı. Ama hiçbir konuda iş birliğine yanaşmıyor, yalnızlığının dile getirilmesine izin vermiyordu. Normalde hayranlık duyması gerekirken, bu inatçılığı Menderes'in canını sıkıyordu. Kendine itiraf etmekten kaçınıyor, bunu sadece bir görev niteliğinde gösterme saçmalığına sığınmayı seçiyordu. Onun yüzündeki her santimde özenle gezinen bakışları hayranlığını kaybetmiyor, her şeye rağmen hislerinin anlaşılmaması için ters davranmaktan geri kalmıyordu.

Murat ceketinin cebinden çıkardığı telefonunun ekranını açtı. "Ben Steven'ı arayayım o zaman. Gerçi gecenin bir yarısı uyanacak ama neyse..."

Konuşmalarının ikisi tarafından da dikkate alınmaması, Menderes'in sakin duruşunu kaybetmesine neden oldu. Murat yavaşça yerinden kalkıp bahsettiği kişiyi ararken, Leyla'nın da kollarını göğsünde birleştirerek beklediğini gördü.

"Kapat o telefonu, Murat."

Murat kulağına ulaşan kelimelerle hareketini durdurdu. Gözlüğünün ardından soran bakışlarla arkadaşına döndü. Aramayı sonlandırdı ve ona devam etmesini söylercesine tek kaşını kaldırdı.

"Madem sen evi bir süreliğine kullanmayacaksın, o halde Leyla burada kalacak."

"İstenmediğim yerde kalacak değilim."

Kadının neredeyse sitem edercesine söyledikleri ve yüzündeki üzüntü dolu ifade, Menderes'e kendini kötü hissettirdi.

Aslında o anda ses tonunu yumuşak tutması gerektiğini bilse de, ikisine birden koz vermeyi düşünmüyordu. "Bu işi tek başına çözemezsin. Sen yaşadıklarından niye ders almıyorsun? İki kere yaralandın. Bir sonrakinde ölmeyeceğinin garantisi var mı?"

Leyla duyduğu sözlerin soğukluğuyla ürperirken, onun neden böylesine ısrarcı olduğunu anlayamıyordu. "Benim için endişelenmeyin," dedikten sonra mağrur bir ifadeyle çenesini hafifçe kaldırıp Murat'a baktı. "Ben sizi dışarıda bekliyorum." Arkasını dönüp odadan çıkarken ardında biri keyifle gülen, diğeri öfkesinden kudurmuş iki adam bıraktığının farkında değildi.

Menderes kontrolü kaybetmekten asla hoşlanmazdı. İçindeki sabırsızlık taşmak için fırsat kollarken, Leyla'nın arkasından hızlı adımlarla ilerledi. Giriş kapısının yakınında onu elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde buldu.

Başar, karşısındaki kadının omzunun üzerinden Menderes Vardar'a kısa bir bakış attı. Tam o sırada dikkatini dağıtan sesle yeniden ona doğru döndü.

"Sana önümden çekil diyorum!"

"Bağışlayın, Leyla Hanım."

Adamın sakin ve sinir bozucu cümlesine inanamayan Leyla, eline sert bir cisim alıp onun kafasına fırlatmak için delice bir istek duydu. Ama aklına Viyana'daki evinde olanlar gelince suratını buruşturdu. Bir kez daha aynı şeyi yaşamak istemiyordu. Derin bir nefesle birlikte neredeyse öldürücü bir ifade oturttuğu bakışlarını ona çevirdi. Arkasında hissettiği o güçlü varlığı görmezden gelmeyi seçti. "Ya hemen çekilirsin önümden, ya da avazım çıktığı kadar bağırırım." Onun pervasızca tek kaşını kaldırması, Leyla için bardağı taşıran son damlaydı. Öfkeyle geriye döndü ve yeri inleten adımlarıyla Menderes Vardar'a yaklaştı. "Beni bu evde zorla tutamazsınız!" Herhangi bir tepki göremeyince, içinde biriken isyanı serbest bıraktı. "Sen hangi hakla bana söz geçirebileceğini sanıyorsun? Hayatımla ilgili karar veremezsin! Beni koruduğunu iddia ettiğin adamlardan ne farkın var senin, söylesene!"

O son cümle Menderes'in göğsüne sert bir darbeyle çarptı. Gerilen çenesi ve öldürücü karanlık bakışlarıyla karşısındaki kadına meydan okuyor, dudaklarını birbirine bastırarak acıtacak kelimelerini engellemeye çalışıyordu. Leyla tarafından korkunç biri olarak tanınmak, benliğine ağır bir duygu fırtınasıyla vuruyordu. Eğer gitmesine izin verirse pişmanlık duyacağını hissediyordu. Ve Menderes Vardar, keşke diyeceği kararların altına imza atmayacak kadar kendini iyi tanıyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi Leyla'ya yaklaştı. Bakışlarını geceyi andıran gözlerden ayırmadan, sesini yükselterek orada bulunan herkesin kanını donduracak bir tonla konuştu. "Adamların hepsini on saniye içinde buraya topla, Başar!"

Leyla durduğu yerde irkilirken korkunun adeta teninde kol gezdiğini duyumsuyor, bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu. O tek cümlenin gücüyle etrafını saran kalabalık, özgürlüğünün kısıtlandığını hissettiriyordu. Tam önünde heybetli bedeniyle yenilmez duran adamdan gözlerini alamıyor, dün gece neredeyse kaybolduğu o bakışlarda şimdi delice bir fırtına estiğini görebiliyordu. Öylesine büyülenmişti ki, kalbine bir bıçak saplansa kıpırdayamayacağını biliyordu. Kendini onun rüzgârına bırakmışken, sesini yeniden duyduğunda içinde bulunduğu ana dönmek zorunda kaldı.

"Leyla Hanım benim misafirim. Her ne istiyorsa yapılacak ve bunun haricinde iznim olmadan evden ayrılmayacak!"

Hepsi olumlu anlamda hafif bir baş hareketi yaptı.

Leyla onların aldıkları emir sonrası dışarı çıktıklarını, ortamdaki yoğun elektriğin azalmasından anlayabiliyordu. Karşısındaki adamın bir canavar olduğunu düşünürken isyanı gittikçe büyüyor, bir şeyleri parçalamak istiyordu. Onun yapmaya çalıştığı asıl şeyin farkında olamayacak kadar sabrını yitirmişti.

Sinirden kulaklarının bile yandığını hissedebiliyordu. İçindeki öfke birikmiş, dışarı taşmak için fırsat kolluyordu. Aralarında kalan kısa mesafeyi de kapatıp Menderes Vardar'ın önünde durdu. Ateş saçan bakışlarıyla meydan okurken, onda en ufak bir değişiklik görmemesi üzerine sağ elini yumruk

yapıp göğsüne vurdu. Bir milim bile kıpırdamamasıyla hırslanarak ikinci darbeyi indirdi. Kendini sıkmaktan delirecek hale gelmişti. Üçüncü kez yumruğunu kaldırdığında, havada yakalanan bileğine bakarken şaşkındı. Yeni bir soluk alamadan saçlarının arasına dolanan elin kuvvetiyle ona doğru çekildiğinde bedeni parmak uçlarında yükseldi. Hiç beklemediği bu hareket nedeniyle, dengesini sağlayabilmek için adamın gömleğine tutundu. O yeşil gözler karanlığa bulanmıştı adeta. Ve korkmuyor olmasını neye bağlaması gerektiğini bilmiyordu. Anlamadığı bir şekilde ona çekiliyor, yarattığı girdabın içinde savrulmayı diliyordu. Böylesine etkilenişini kabullenemiyor ama yaşadıkları büyülü andan kopmaya da cesaret edemiyordu. Menderes'in güçlü tutuşuyla eriyordu.

"Bana hissettiğin nefreti aklına kazı. Çünkü ileride sana ters köşe yapacağına bahse girerim."

Kulağına dolan boğuk sesin ve içine işleyen o bakışların etkisiyle solukları daha da hızlandı. Normal bir zamanda bu cümlelerin üzerine düşünebilirdi ama öylesine kilitlenmişti ki, içinde bir yer o anın sonsuza dek sürmesini diliyordu. Yine de onun karşısında aciz durmak gibi bir niyeti yoktu. Derin bir nefes alıp dikkatini toparlamaya çalışırken bile bedenindeki titreyişler devam ediyordu. "Övündüğünüz özgüveniniz bir gün yerlerde sürünecek noktaya kadar düşerse hiç şaşırmam. Siz de bunu aklınıza kazıyın. Çünkü zamanı geldiğinde size hatırlatmaktan büyük bir zevk duyacağım."

Menderes tek kaşını kaldırırken başını sola doğru eğdi. Yakınlaşmalarının etkisiyle parlayan koyu renk gözlerin içine baktı. "Demek ki uzunca bir süre beraber olacağız. Sabırsızlıkla beklediğimi bilmeni isterim. Tabii..." Cümlesini yarıda kesip, parmaklarına dolanan saçları biraz daha hissedebilmek için hafifçe okşadı. Bu hareketiyle az önce içinde alevlerin oynaştığı kahvelerin yumuşadığını ve heyecanlandığını fark edince dudakları keyifle kıvrıldı. Sakallarını onun yüzüne sürterek burnunun ucuyla kulağına dokunurken, tenine vuran küçük iç çekişin

tadını çıkardı ve sözlerini sonlandırdı. "Şu nefretinin sana yapacağı ters köşeyi görmek için..."

Duyduğu şeyle kazanmış olduğunu sandığı zafer sevinci aniden söndü. Adamın hızlı bir şekilde yanından geçip gitmesine duyduğu hayal kırıklığı yeni ve daha kuvvetli bir öfkeyle yoğruldu. Elleri yeniden yumruk halini aldığında nasıl bir savaşa girdiğinin bilincinde değildi.

Şirkete vardıktan yarım saat kadar sonra günlük programını incelerken kaşları çatıktı. Sabah yaşananlarla meşguldü aklı. Meydan okumaları memnuniyetle karşılar ve kazanan her zaman o olurdu. Ama evdeki başkaldırının galibini bilmiyordu. Bu savaş diğerlerine kesinlikle benzemiyordu. Tutkulu, ilkel ve benzersizdi. Leyla'nın gözleriyle buluştuğu ilk andan beri karanlık bir gecede kalmıştı. Yapması gereken önemli işler varken, düşüncelerine sızan kadınla uğraşmak pek de hoşuna gitmiyordu. Asıl istediği bu olsa da, görmezden gelmek en iyisiydi.

Önündeki raporda tabloya yerleştirilmiş rakamlara ve sonuçlarına odaklanmıştı ki, telefonunun çalmasıyla dikkati dağıldı.

"Evet?"

"Toplantıda değilsen küçük bir sorunumuz var."

Başar'ın gayet sakin gelen sesi Menderes'i gülümsetti. "Evin hangi noktasında yangın çıktı?"

Arkadaşının esprili yanıtına açıkça gülen Başar, bu durumdan keyif aldığını gizlemedi. "Seninkinin kıyafete ihtiyacı varmış. Mantıklı bir şey istediği için kıramadım."

Menderes tek bir kelimeye takılsa da ona eğleneceği kozu vermedi. "Tamam. Ben hallederim."

Konuşmayı sonlandırıp birkaç saniye boyunca düşündü. Rehberdeki bir isme dokunduktan sonra, karşı tarafın açmasını bekledi. Kulağına dolan hafif şımarık ses, istemsizce gülümsemesine neden oldu.

"Menderes Bey, bu şerefi neye borçluyuz?"

"Nasılsın, Jülide?"

"Sesini duydum, şimdi daha iyiyim. Hadi, hemen söyle. Niye aradın?"

"Öylesine arayamaz mıyım?"

Jülide, Eylül'ün çok yakın arkadaşıydı. Poyraz'ın hem sağ kolu hem de dostu olan Harun'la evliydi. Yani aileden sayılırdı.

"Senin her hareketinin ve sözünün bir anlamı vardır." Jülide düşünceli bir ses tonuyla ona karşılık verirken kafası hızla çalışıyor, bu telefonun sebebini delicesine merak ediyordu.

"Beni iyi tanıyorsun."

"Valla bence ekibin içinde en tanınmayan sensin."

Menderes deri koltuğunda arkasına yaslanırken hafifçe boğazını temizledi. "Bir konuda yardımın gerekiyor. Aslında Eylül'ü arayacaktım ama balayında oldukları için rahatsızlık vermek istemedim."

"Çatlamak üzereyim!"

Menderes onun dilinden bir süre kurtulamayacağını bilse de başka şansı yoktu. "Eylül'ün kaç beden giydiğini biliyor musun?"

"Pardon?"

"Jülide... Birazdan bir toplantıya gireceğim ve zamanım kısıtlı."

"Eee... Tamam. Biliyorum ama sen bununla niye ilgileniyorsun, hiç anlamadım."

"Onun bedenine uygun kıyafetlere ihtiyacım var."

Jülide duyduğu şeyle önce tek kaşını kaldırdı ve durumun farkına vardığı anda her zamanki heyecanıyla küçük bir çığlık attı. "Senin hayatında bir kadın mı var? Ay, şaka gibi! Ulaşılmaz Menderes Vardar biriyle birlikte! İnanılır gibi değil!"

Menderes onun verdiği tepkiye kaşlarını çatarken aradaki ayrıntıya dokunmadan edemedi. "Bana niye ulaşılmaz dediğini anlamadım, Jülide."

"Sen hep böyle *cool* takılıp kimseyi beğenmiyormuş gibi dolanıyorsun ya, ondan öyle söyledim. Ama nihayet senin de başını bağlıyoruz. Ay! Çok heyecanlandım! Kim peki? Adı ne? Şu

Eylül'ün tahmin yürüttüğü, yurt dışındaki kadın mı yoksa? Menderes bak, madem yardım edeceğim, o zaman onunla tanışabilirim, öyle değil mi? Hatta harika bir fikrim var! Bence biz ikimiz kadın kadına alışverişe çıkmalıyız!"

Jülide kendinden geçercesine ve arada küçük çığlıklar atarak devam edince, Menderes telefonu kulağından uzaklaştırıp sakinleşmesini bekledi. Gerçi bu pek mümkün değildi. Jülide bir başladı mı, bir de olmayan şeyler hakkında acayip teoriler üretti mi, tıp bile çaresiz kalabilirdi. Harun'un bu kadına nasıl dayandığını bilmiyordu. Onun vazgeçmeyeceğini anlayınca, az önceki sakinliğini aratacak bir şekilde konuşmaya başladı. "Jülide, eğer kısa komedini kesmezsen, inan bana bunun bedelini çok fena ödetirim. Başımdaki tüm dertlerin acısını senden çıkarırım. Bilmem anlatabildim mi?"

Jülide az önceki neşeli ve çıldırmış halinin bir anda sönüşüyle sertçe yutkundu. Ona göre Menderes Vardar'ın gülüşüne kimse aldanmamalıydı. Çünkü karşısında kim varsa, sadece bakışlarıyla bile kalbinin durmasına neden olabilirdi. Boğazını temizleyip iş birliğine yanaştığını belli edercesine uysal bir şekilde karşılık verdi. "Sana da şaka yapmaya gelmiyor, patron. Eee... Pekâlâ... O zaman tam olarak ne istiyorsun?"

Menderes, onu korkuttuğu için zerre pişmanlık duymadığı gibi etkilenmedi de. "Eylül'ün bedenine uygun elbise, etek, bluz, kazak, pantolon. Aklına ne gelirse. Bir kadının ihtiyacı olan her şey. Harcamaktan çekinme."

"Tamam. Ayakkabı falan da istiyor musun? Veya çanta?"

"Jülide!"

"Tamam, canım. Kızma hemen. Ayak numarası kaç?"

Menderes bunu hiç düşünmemişti. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Jülide'ye hatta kalmasını söyledi. Masa telefonundaki bir tuşa basarak, evindeki yatak odasında bulunan özel numarayı aradı. Çaldığı halde açılmaması sinirlerinin gerilmesine sebep olmuştu. Tam kapatacakken kulağına dolan ses, kaskatı kesilen bedeninde tatlı bir dokunuş etkisi yarattı.

"Efendim?"

"Benim." Karşı taraf suskun kalınca üstünde durmamaya karar verdi. "Ayak numaran kaç?"

"Ne?" Leyla duyduğu sorunun anlamını kavramakta zorlandı. Sesindeki sinir bozucu tını öylesine belirgindi ki, onun da algıladığına emindi.

Menderes cep telefonundaki görüşmeyi beklemeye aldı. Çünkü her kelimesi Jülide'nin eline koz olarak geçebilirdi. "Basit bir soru sordum."

"Kaç kilo olduğumu da merak ediyor musunuz?"

"Ona ihtiyacım yok. Toplantıya gireceğim, Leyla. O yüzden bana ne kadar çabuk cevap verirsen o kadar iyi."

"Toplantı konusu da benim ayak numaram mı?" Alaycı bir şekilde sorduğu soruya yanıt almayı umduysa da herhangi bir karşılık gelmedi. Kabullenmiş bir şekilde ona istediğini verdi. "Otuz sekiz."

"Teşekkürler." Menderes görüşmeyi bitirdi ve cep telefonundaki bekletmeyi kaldırdı. "Ayakkabılar otuz sekiz numara olacak. Çizme ve bot da bakarsın."

"Patron sensin."

Jülide'nin sevimli sesinden etkilenmeyerek başını iki yana salladı. Yeniden işine dönmek üzereyken asistanının içeriye girdiğini gördü.

"Efendim, hattınız meşguldü. Ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Bana bir süre telefon bağlama, Özden."

"Önemli görünüyor. O yüzden sormak istedim."

"Kim?"

"Melih Ertürk."

Yaslandığı yerden doğrulup kollarını masaya dayadı. Bu görüşmenin er ya da geç olacağını biliyordu. "Bağla."

Birkaç saniye sonra yönlendirilen aramayı kabul etti. Ancak sessizliğin diğer tarafı rahatsız edeceğini bildiği için ilk hamlenin ondan gelmesini bekledi. Ve bu kararı ışık hızıyla cevap buldu.

"Menderes Vardar. Hediyeni aldım."

"Öyle mi?"

"Şimdiye kadar böyle karşı karşıya gelmemiştik. Özel bir nedeni var mı?"

"Yasak alan ihlâli diyelim." Gergin sözlerinin ardından Melih'in öfkeyle bezenmiş gülüşünü duydu. Bu adamdan çekindiği falan yoktu. Sadece işleri sessiz ve düzgün halletmeye çalışıyordu.

"Sende bana ait olan bir şey var."

"Yanlış adrestesin, Melih."

"Bak, Menderes... Kimseye zarar vermek gibi bir düşüncede değilim. İstediğim tek şey kadınla konuşmak."

Oturduğu yerde doğrulup kısık gözlerle bir noktaya baktı. Ses tonu da bakışlarındaki kadar sertlik taşıyordu. "Konuşmak isteyen insan bunu adam gibi yapar. Sen bir kadına iki kez saldırdın ve onun yaralanmasına sebep oldun."

"Bu itham hiç hoşuma gitmedi. Yanlış biliyorsun. Çünkü ortada dediğin gibi bir şey varsa, adamımın suratında mevcut. Senin izini taşıyor gibi."

"Bana numara yapma. İki adamın da kadına şiddet uyguladı."

"Bekle bir dakika. Bahsettiğin şeyden haberim yok."

Eğer o anda aynı ortamda olsalardı, Menderes onun suratını büyük bir zevkle duvara yapıştırırdı. "Eminim yoktur. Bana bak, Melih... O kadınla ilgili her ne planlıyorsan unut."

Karşı tarafın derin sessizliği aralarında asılı kaldı. Adam, Leyla'ya yaşatılan acımasızlıktan habersizse bile, bu durum gerçekleri değiştirmiyordu. Kafasında dönen ihtimaller Melih Ertürk'ün sesiyle bölündü.

"Babası zamanında bana bir hayli borçlandı. Tonla para için neredeyse yalvarmıştı. O pislik ölmeden önce beş kuruşu olmadığını söylese de, ben buna inanmıyorum. Mutlaka bir banka hesabında gizlediği bir serveti var. Dolayısıyla yerini tek bir kişi biliyor."

Melih'in, parasını almadan bu işi kapatmayacağından emindi. Ama bitse dahi, Leyla'nın güvende kalması pek mümkün değildi. Ona zarar gelmesine izin veremezdi. Eğer bir savaş doğacaksa hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi.

"Kadının parası yok. Ayrıca iddia ettiğin gibi babasının bir yerlerde saklı bir serveti varsa bile, onun bunu bilmediğine de eminim. O yüzden, Melih Ertürk... Kendini ve adamlarını alanımdan uzak tut."

"Yanlış yapıyorsun, Menderes."

"Şu son cümlenle asıl sen yanlış yapıyorsun."

Menderes telefonu kapatıp koltuğunu geriye itti ve yerinden kalktı. Elleri belinde, dikkati iki ayrı noktadaydı. Melih Ertürk'ün vazgeçmeyeceği oldukça açıktı. Belasını bulaştırmaya devam ederse, zayıf noktaları yakalamak için fırsat kollardı. Düşünceleri Salzburg'a gitti. Onu kolayca bulamazlardı. Böyle bir şeyin ihtimalini reddediyordu. O buradan, Menderes'ten uzakta güvendeydi.

Diğer tarafta Leyla'nın akıl çelen gözleri vardı. Onu her şeyden ve herkesten soyutlayan, sert duruşunu sarsan büyüleyici bakışları... Derin bir iç çekerek dışarıya doğru döndü. Elinde hâlâ kokusunu alabildiği saçların yumuşaklığı, kontrol altında tuttuğunu sandığı iradesine darbe vuruyordu. Parmakları istemsizce kıvrılıyor, dokunmak için sızlıyordu. Ve çizginin neresinde kalması gerektiğine karar veremeyecek kadar iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordu.

Günün kalan saatleri anlamadığı bir hızla geçerken izlediği manzaranın karardığını fark etti. Gökyüzünden düşen kar tanelerinin arasında beliren yüz, Menderes'in içinde daha önce

varlığından haberdar olmadığı bir yere oturdu. Kaşları çatılırken bir elini saçlarının arasından geçirdi. Saatlerdir eve dair bir haber almamıştı. Leyla'yla konuşmasının dışında işler belki de yolundaydı.

Şirketten çıktığında keskin bir soğukla karşılaştı. Şoförü Eray'ın açık tuttuğu kapıdan arabaya bindiğinde, koltuktaki finans dergilerinden birini alıp vakit geçirmeye karar verdi. Fakat o anda iş dünyası onu oyalayacak yeterliliğe sahip değildi. Baktığı her noktada karanlık bir gecenin içine çekiliyordu. Belki de kendine kızmalıydı. Damarlarında gezinen bu özel ve büyülü gerçeği hak etmediğini düşünüyor, Leyla'nın bir an önce kurtulmak için çırpındığını görmek ise canını sıkıyordu.

Akıp giden yol boyunca kaşlarını çattığının farkında bile değildi. Okuduğu cümleler anlamsız bir yığından ibaretti sanki. Araba güvenlikten geçtiğinde başını kaldırıp bahçeyi aydınlatan ışıklara baktı. Elindeki dergiyi yan tarafa koydu ve şoförü beklemeden seri bir hareketle araçtan indi. Korumalardan birinin açık tuttuğu kapıdan içeriye girdiğinde, bedenindeki huzursuzluk rahatlamayla yer değiştirmişti. Etraftaki sessizliği düşününce onu nerede bulacağından emindi. Merdivenlerden yavaş adımlarla çıkarken, kravatını gevşetip gömleğinin üstten iki düğmesini açtı. Ceketini çıkarıp koridordaki berjer koltuğa bıraktı. Odasının önünde durdu ve birkaç saniye bekledi. Nazikçe kapıyı tıklattığında içeriden ses gelmeyince meraklandı. Aslında bunun için izne ihtiyacı yoktu elbette ama o, centilmenlik kurallarına sıkı sıkıya bağlı biriydi. Bir eli belinde diğeri kaliteli mobilyanın pervazında dururken, saniyeler sonra karşılaştığı gözlerle yutkunmamak için direndi. Hatta mümkün olduğunca tepkisiz kaldı. Bakışları istemese de Leyla'nın üzerindeki elbisede gezindi. Jülide'ye güvenerek kesinlikle doğru bir karar vermişti.

"Umarım yanlış bir zamanda gelmedim?"

Leyla onu gördüğü andan beri çılgınca atan kalbinin fark edilmemesi için dua ederken, sesinin normal çıkmasına çabaladı. "Hayır."

Menderes bir adım attığında, Leyla da istemsizce arkaya doğru geriledi. Heyecan içinde derin nefesler aldığı anlaşılmasın diye, olduğu yerde kıpırdanarak kollarını göğsünde birleştirdi.

"Gördüğüm kadarıyla alışverişten memnun kalmışsın."

Leyla başını hafifçe eğip üstündeki elbiseye baktığında yumuşamamak için kendini zorladı. "Başka şansım yoktu."

Bu sivri cümleyi yorumsuz bırakan Menderes, odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra yeniden ona döndü. "Burayı eskisi gibi bulacağıma pek ihtimal vermemiştim."

"Anlamadım?"

"En son bana bir hayli kızgındın. Böyle durumlarda kadınlar, öfkelendikleri kişinin alanına zarar verirler."

Leyla alaycı bir gülüşle ona bakarken çenesini dikleştirdi. "Öyle mi? Daha önce birçok kez deneyimlemiş gibi görünüyorsunuz."

"Zamanında Eylül de öfkesini kusmak için aynısını yapmıştı. Biz buna genel çıkarım diyelim."

Bu ismi ikinci kez duyuyordu Leyla. Daha önce Murat, o kadının Menderes'e kafa tutmasından bahsetmişti. İçindeki anlamlandıramadığı his boğazına kadar yükseldi ve dudaklarından dökülene engel olamadı. "Çok yazık. Sevgilinize acıdım."

Menderes onun çıkardığı sonuca içinden gülerken yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. Leyla o anda bir kitap gibi okunuyordu. Bu sadece birkaç saniye sürmüşse bile, Menderes'in dikkatinden kaçmamıştı. "Neden, Leyla?"

"Sizin gibi tehlikeli ve baskıcı bir adamla birlikte olduğu için."

"Yanlış yargılarda bulunuyor olabileceğin hiç aklına gelmiyor mu?"

"Yaşadıklarım nedeniyle düşüncelerimin doğruluğundan eminim."

Aradaki mesafeyi kapatan Menderes, onun tam önünde durup başını hafifçe eğdi. Sabahki gibi etkilendiğini görebiliyordu. "Peki ya ben, kafanda resmettiğin gibi değilsem?"

"Çok iyi ve nazik biri olduğunuza beni inandıramazsınız."

"Bunun için ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey. Çünkü inanmam."

Menderes bir süre bekledi. Onun yüzüne düşen bir tutam saçı omzundan geriye doğru atarken nefesinin hızlandığını gördü. Alçak tondaki sesinin, karşısındaki kadının heyecanını arttırdığının farkındaydı. "Benim de bir kalbim olduğunu ve kırılabileceğini unutma."

Leyla yakınlığın etkisiyle tahrikle karışık huzursuzluk duydu. Geriye gitmek istese de ayakları sanki yumuşak halının içine gömülmüş gibiydi. Kaçmak yerine ona doğru çekildiğini hissediyordu. "Sizde kalp var mı?"

Menderes onun zarif elini tutup göğsünün sol tarafına götürdü. Hafifçe bastırırken, Leyla'nın geceden karanlık gözlerinin birleşmiş olan ellerine odaklanmasını izledi. Aralanmış dudaklarından sızan kesik nefesler, yüzündeki tatlı pembelik hoşuna gitmişti. "Atıyor, öyle değil mi?"

Kulaklarına dolan sesle bakışlarını ona çevirdi. O kadar yakındı ki... Sadece küçücük bir hareketle dudakları onun dudaklarını bulabilirdi. Leyla, o anda şiddetle istediği şeyin bedeninde ve ruhunda nasıl bir his yaratacağını delicesine merak etti. Menderes Vardar, karşısındakini her seferinde sindirmesini biliyordu. Bu tamamen haksızlıktı. Yutkunup hafifçe başını dikleştirdi ve o büyüleyici duyguya kapılmamak için direndi. "Atıyor olması bir şeyi değiştirmiyor. Ruhunuzdaki karanlık bir zehir gibi yayıldığı sürece, varlığının anlamı yok."

Duydukları bedeninde neredeyse bir deprem etkisi yaratırken, yine her zamanki gibi hislerini belli etmemeyi başardı. Elini

bırakıp ondan bir adım uzaklaştığında, tıpkı onun kullandığı kelimelere uygun, acımasız bir bakışla karşılık verdi. "O halde fazlasıyla şanssız bir kadınsın, Leyla Artunç. Bu dünyada görebileceğin en merhametsiz adamın evinde ve onun kontrolündesin."

Sözlerini bitirip arkasını dönen Menderes, odadan çıkarken kapıyı kapattı. Ardında bıraktığı kadının derin üzüntüsünün farkında olmadan, kendi kalbinin acısını dindirmek için işlerle ilgilenmeye karar verdi.

Yalnız kaldığında derin bir mutsuzluğa düşen Leyla, pencereye gidip dışarıda yağan karı seyretti. Menderes'in hükmeden hallerinden görünürde hoşlanmasa bile, ilginç bir şekilde onun yörüngesinde kalmayı kabullenmiş gibiydi. Gün ortasında eve gelen kıyafetleri gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşamış, bu zevkli seçimin kime ait olduğunu öğrenememesi canını sıkmıştı. Kafasını karıştıran Eylül konusu hâlâ bir netlik kazanmadığı için huzursuzluğu artıyordu. Üstelik sadece ismini bildiği bir kadının ortalıkta görünmemesi fazlasıyla tuhaftı. Murat'tan da benzer bir ima dışında daha somut bir şey duymamıştı.

Bütün bunlar daha güçsüz hissetmesine neden oluyordu. Böyle bir hayatı yaşamak istemediği için seneler önce babasının yarattığı hapishaneden kaçmamış mıydı? Henüz on sekizindeyken, yaptığı planla evini terk edip izini kaybettirmemiş miydi? Annesi o pis düzenden nasibini alıp hastanede son nefesini verdiğinde nefretlerin en büyüğü yeşermişti içinde. Bankadaki hesabından yeteceğini düşündüğü miktarda para çekip, çocukluk arkadaşı Alp'in de yardımıyla yurt dışına çıkmıştı. İlk zamanlarını Amerika'da, kalan altı senesini de Viyana'da geçirmişti. New York'ta çalıştığı yayınevinin ortaklarından biri Viyana'da ayrı bir yayınevi açıp ona teklif götürdüğünde memnuniyetle kabul etmişti. İşini severek yapan Leyla, patronu tarafından her zaman övülmüş, çalışmalarındaki başarılara karşılık motivasyon amaçlı bir hafta sonu tatiliyle bile ödüllendirilmişti. Orada yaşadığı son yılında da Murat'ı tanımıştı. Tıp alanında yazdığı

kitapların özellikle Almancaya çevrilmesi konusunda ona büyük bir destek vermişti.

O günleri düşündüğünde yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Her şey güzel ve tasasızdı. Birdenbire, kâbus gibi bir gecenin ardından İstanbul'a, hayatının on sekiz yılını geçirdiği şehre geri dönmek zorunda kalmıştı. Belki de Murat'ı dinleyip polise ifade vermeliydi. Ama o kadar korkmuştu ki, üstünü örttüğü gerçekle yüz yüze gelmeye cesaret edememişti.

Bir kat aşağıda, dosyalara gömülerek kafasını dağıtmaya çalışan bir adam vardı. Ancak pek başarılı olduğu söylenemezdi. Hayatında ilk kez bir kadın, hiçbir şey yapmadan kalbinin yerini hissettirmişti. O siyaha dönen gözleriyle içine işlemiş, onu adeta darmadağın hale getirmişti. Sadece üç gün içerisinde Menderes'in hayatındaki öncelikler değişmişti. Geceyle gelen zamansız bir kar kraliçesi, yıllardır giyindiği zırhını delip duygularına ve kalbine dokunmuştu. Kalmasını istedikçe, Leyla gitmek için direnmişti. Bu hikâyenin belki de en acı yanı, böylesine düşündüğü kişinin nefretini kazanmış olmasıydı.

Aklı Melih Ertürk olayına kayınca, gevşemiş olan bedeni gerildi. Leyla'yı bu karmaşanın içine atarsa, birçok şey geri dönülmeze doğru yol alabilirdi. Adamın sözleri ve ses tonu, işin peşini bırakmayacağını belli ediyordu. Mesele sadece yüz milyon doların ödenmesiyle kapanmayabilirdi. Ve Leyla geri planda kalanları mutlaka sorgulardı.

Menderes ayağa kalkıp geniş pencerenin önünde durdu. Dışarıdaki büyüleyici tabloyu izlerken düşünceliydi. Bundan sonra her kar yağışı ona sanki Leyla'yı hatırlatacaktı. Çalan telefonla dikkatini manzaradan ayırmak zorunda kaldı. Masaya yaklaştığında ekranda gördüğü isme gülümsemeden edemedi ve kaçınılmaza boyun eğdi. "Nasılsın, Eylül?" Karşı tarafın taarruza geçer gibi bir nefes alışla cevap vermeye hazırlandığını duyunca başını iki yana salladı.

"Bizim gitmemizi bekledin, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bence çok iyi anladın. Sana o kadar sorduğum halde benimle tek kelime konuşmadın ama sevgilin için Jülide'ye alışveriş mi yaptırdın?"

Menderes gözlerini devirdi. Jülide'nin ağzında bakla ıslanmayacağı konusunu hesaba katmayarak gerçekten de hata etmişti. "Kocan nerede?"

"Başlatma kocamdan!"

Eylül'ün sinirli ve saldırı pozisyonundaki hali Menderes'i güldürdü.

"Nerede peki şimdi? Seninle mi kalıyor, yoksa zaten İstanbul'da bir evi var mı? Ayrıca ne zaman geldi?"

"Eylül... Yeğenim senin yüzünden sinirli bir bebek olacak."

"Bebeğimi kullanma, Menderes Vardar. Sorularıma cevap ver!"

Menderes pes etmiş bir şekilde koltuğa oturduğunda, gözlerinin önünde Leyla'nın güzel yüzü belirdi. Ne tuhaftır ki onu gülümserken görmemişti.

"Menderes? Ya hat mı kesildi?"

"Buradayım."

"O zaman anlat. Çatladım burada!"

"Evet, belli oluyor."

"Yemin ederim bu çocuk senin yüzünden erken doğacak."

Menderes arka planda Poyraz'ın hoşnutsuz sesini duyduğunda, keyiflendiğini inkâr edemezdi. O sırada telefon, Eylül'ün itirazları arasında diğer yetkili kişiye geçmişti bile.

"Karımı sinirlendirecek kelimelerini kendine sakla. Doktor stresten uzak durmasını söyledi. Ayrıca kim bu kadın?"

"Düşünüyorum da, gerçekten acınacak durumdayım. Hepiniz ayrı bir dertsiniz."

Telefonu yeniden kapan Eylül, bu kez daha ısrarcı bir şekilde konuştu. "Eğer merakımı gidermezsen, inan bana ilk uçağa atladığım gibi oraya gelir, o kadını kendi gözlerimle görürüm."

"Sakin ol, Eylül. Sevgilim falan değil. Sadece yardım ediyorum, hepsi bu."

"Nasıl yani? Yurt dışındaki gizemli kadın değil mi?"

Menderes onun yine tehlikeli konuyu açmasıyla oturduğu yerde gerildi. "Bir süre için kalacak yere ihtiyacı var."

Eylül hissettiği hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Sesi ciddi anlamda düşmüştü. "Jülide çığlık çığlığa anlatınca heyecanlandım. Yani hamile kadınım ben. Hiçbiriniz düşünmüyorsunuz!"

"Hevesini bıçak gibi kestiğim için üzgünüm."

"Neyse... Yapacak bir şey yok. Biz de birkaç güne geliriz." Hattın diğer tarafında geçen belli belirsiz konuşmanın ardından mutsuzca devam etti. "Bir haftadan önce mümkün değilmiş."

"Desene emir büyük yerden."

Eylül keyifli bir şekilde güldü. "E yani, öyle. Kendine iyi bak ve dikkatli ol."

Menderes sesini ciddi tutmaya çalışarak karşılık verdi. "Anlaştık."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle arkasına yaslandı. Saate baktığında vaktin ilerlediğini gördü. Çalışma odasından çıkıp merdivenlerin başına kadar gitti. Bugün için yeni bir konuşma fazla gelebilirdi. İçinde bulunduğu dipsiz karanlıkta bir çıkış bulabilir miydi veya gerçekten böyle bir yol var mıydı, bilmiyordu. Basamakları ardında bıraktığında bakışları kapalı kapıya kaydı. Derin bir nefes alıp koridorun ters yönüne doğru yürüdü. Sadece birkaç adım ötede, üstelik onun yatağında yatan kadını düşünmemek için kendini bir hayli zorlaması gerekti. Üstündekileri çıkarıp banyoya girdi. Sıcak suyun yatıştırıcı etkisi taşıdığı yükü hafifletirken, kapalı gözlerinin ardında Leyla'nın büyüsü hüküm sürüyordu.

Yeni bir iş gününe başlarken Leyla'yı görmeden evden çıkmak, verdiği en doğru karardı. Eğer hakkındaki düşüncelerinde

bir değişme, en azından bir hafifleme bile olmamışsa, aynı iğneleyen bakışlarla karşılaşmaya dayanamazdı.

Sabahki toplantıların biri bitmiş, diğeri başlamıştı. Yurt dışındaki yatırımların son durumunu şirketin genel müdür yardımcısından dinliyordu. Siyah oval masanın etrafında oturan üst düzey yöneticilerin raporlarına göz gezdiriyor, bazı konularda gerçekleşmesi muhtemel detaylara dair kafasında notlar alıyordu. Uzun vadede kendilerine sağlayacağı avantajları ve dezavantajları hesaplıyordu. Görüşmenin yarısına geldikleri sırada kapının asistanı tarafından açılmasıyla sinirleri gerildi.

"Bana bu toplantıyı bölme sebebinin hayati olduğunu söylersen iyi edersin, Özden."

Masadaki yöneticilerin hepsi Menderes Vardar'ın buz gibi bir sakinlikle söylediği bu söz karşısında yerlerinde kıpırdanırken, Özden de sesinin titrek çıkmaması için çaba gösterdi.

"Efendim, Başar Bey hatta. Acilmiş."

Menderes, aklına gelen ihtimalle yerinden adeta bir ok misali fırlayıp asistanının elindeki telefonu sertçe aldı. "Ne oluyor, Başar?"

"Korumalardan öğrendiğim kadarıyla Melih Ertürk ziyarette bulunmak istemiş."

Tüm kanın beynine hücum etmesiyle, parmaklarının arasındakini neredeyse kıracak gibi sıktı. Hızlı adımlarla asansöre yöneldi. "Leyla dışarı çıkmasın. Ben gelene kadar Melih onu görmemeli."

"Sen merak etme. Birazdan oradayım."

Aramayı sonlandırıp telefonu arkasında beliren Özden'e geri verdiğinde burnundan soluyordu. O adamın işi bu kadar ileriye götüreceğini düşünmemişti. Menderes Vardar'ın evine bir anlamda baskın yapmak kimsenin harcı değildi. Ama görünüşe göre Melih Ertürk'ün bunu umursadığı falan yoktu. Veya cahilce bir harekette bulunmuştu.

Şoförü Eray'a verdiği talimatla neredeyse tüm trafik kurallarını ihlâl ederek eve vardıklarında, bahçede korumaların etten bir barikat kurduklarını gördü. Bakışları Melih Ertürk'ü bulduğunda yanında sadece iki kişi olmasına şaşırdı. Bu adam ya gerçekten aptaldı, ya da başka hesaplar peşindeydi.

Melih Ertürk araba sesini duyduğunda sakin hareketlerle arkasını döndü. Ellerini pantolonunun ceplerine koyup onun gelişini bekledi.

"İnsanlar davetli olmadıkları yerlere gitmezler."

Melih kahverengi gözlerinde keyifli ışıltılarla ona bakarak sahte bir samimiyetle gülümsedi. "Senin davetini bekleseydim sıkılırdım. E ben de her işinin hemen hallolmasını arzulayan bir iş adamıyım."

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Unut bunu, Melih. Adamlarını da alıp evimi terk et."

Melih Ertürk ona doğru iki adım attıktan sonra gözlerini kıstı. "Sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok. Ama kadınla konuşmadan da buradan gitmeyeceğim."

"Sabrımı zorluyorsun."

İki adamın meydan okumaları sürerken, Leyla duştan çıkmış, ıslak saçlarını tarıyordu. Kulağına çalınan sesle pencereye doğru döndü. İçerisi fazla sıcak hissettirince aralık bırakmıştı. Elindeki saç fırçasını komodinin üstüne koydu ve dışarıda neler döndüğünü anlamak için tülü kenara itti. Aşağıda neredeyse bir ordu gibi toplanan kalabalığı görünce telaşlandı. Menderes'le karşısındaki kişinin birbirlerine düşmanca bakışlar attıklarını o mesafeden bile fark edebiliyordu. Onca insana rağmen sessizlik ürkütücüydü. Gözleri Menderes'in gözlerini bulduğunda, esen rüzgârdan titremesi bahaneden öte değildi. Hareketsiz kaldığını düşündüğü tablo, diğerlerinin içinden sıyrılan adamın ona dönmesiyle bozuldu. Fazlasıyla rahatsızlık

veren sırıtışın ardından Menderes'e bakıp bir şeyler söylemesini izledi. Hemen ardından Menderes'in adamın yakasına yapışması ve korumaların silahlarını çekmeleriyle sesli bir soluk aldı. Eli kalbine gitti. Orada öylece duramayacak kadar telaşlıydı. Çünkü muhtemel kurşunlardan birinin gideceği yerden ölesiye korkuyordu.

Hâlâ ıslak olan saçları koştukça birbirine karışıyor, yarattığı rüzgârla havalanıyordu. Kapıya ulaştığında sertçe açtı ve o anda var olan gerilim bir anda cızırtılı bir hale büründü. Bahçede ne kadar adam varsa, şimdi hepsinin dikkati onun üzerindeydi. Bu durum utanmasına neden olurken, bakışları birkaç saniye sonra aradığı kişiyi buldu. Yüzündeki öfkeli ifadeden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Niye birdenbire koşup ona ulaşma ihtiyacı hissettiğini çözemiyordu.

Menderes korktuğu gerçeği yaşarken içinden lanet etti. Bütün derdi Melih'in Leyla'yı görmesine engel olmaktı. Ama Leyla onları izlemekle kalmamış, aptalca bir cesaretle o tehlikenin içine atlamıştı. Bakışları çelik sertliğindeyken sesine de aynısını yansıtmaktan çekinmedi. "İçeri gir!"

Leyla kımıldamadan öylece ona bakıyordu. Bu durumun kendisiyle ilgili olduğundan artık emindi. Bakışları ilk kez gördüğü yabancıya kaydığında, elinden geldiğince güçlü kalmaya çalıştı. Onun huzursuz hissettiren gülüşü nedeniyle ani bir mide bulantısı yaşadı. Gergin bir şekilde yutkunurken dik duruşundan taviz vermedi. Ama adamın sesini duyması bile, içindeki korkunun uyanması için yeterli bir sebepti.

"Leyla Artunç. Nihayet tanışabildik." Melih Ertürk yüzündeki ifadeyi bozmadan Menderes Vardar'a kısa bir bakış attı ve yeniden kadına döndü. "Özürlerimi kabul edin lütfen. Adamlarımın size saygısızca davrandıklarını yeni öğrendim. Niyetim sizi korkutmak değildi."

"Peki ya neydi öyleyse?" Leyla konuşabildiğine sevindi. Sesinin titreyeceğini düşünmüşse de yanılmıştı. Büyük bir özgüvenle

adamın gizli meydan okumasına karşılık verdiği için iyi hissediyordu. Ama her şeyden önce içinin rahat olmasının asıl nedeni, Menderes Vardar'ın güven dolu varlığıydı.

"Sizi temin ederim, her iki adamım da yaptıklarından ders aldı." Melih ona doğru zararsız gibi görünen bir adım attı. "İkimizin konuşacak çok şeyi var, Leyla Artunç."

"Bu kadar yeter! Evimi terk et, Melih! Bir daha uyarmayacağım."

Menderes ne kadar sinirliyse, Melih de o kadar rahattı. Leyla'ya dönüp sahte bir iç çekişle konuştu. "Görüyorsunuz ya, Menderes Vardar pek de iyi bir ev sahibi değil."

Sözleri biter bitmez, yakasına yapışan ve öldürme isteğini açıkça hissettiren ellere, oradan da Menderes'in öfkeden siyaha kesmiş gözlerine baktı.

"Bir daha uyarmam demiştim!"

Leyla onun bir anda harekete geçmesiyle sesli bir soluk almış, kalabalığın yeniden karışmasıyla korkuları geri gelmişti. Her ne sebeple olduğu bir yana, Menderes ciddi bir tehlikenin içine atılıyordu ve Leyla buna seyirci kalamazdı. "Benden ne istiyorsunuz?"

İki adam da duydukları sesle, meydan okuyan bakışlarını ona çevirdiler.

Melih, yakasında hâlâ onu öldürebilecek olan eller dururken kadının sorusunu yanıtladı. "Sadece küçük bir toplantı."

Leyla o hoşlanmadığı ses nedeniyle gerilirken derin bir nefes alıp Menderes'e döndü. "Benden istediği cevapları vereceğim."

Onun bunu kabulleneceğini hiç düşünmeyen Menderes, geri çekilmek zorunda kaldı. Etrafındakilere ve en son Başar'a göz ucuyla baktı.

Yaklaşık beş dakika sonra, çalışma odasında sadece üçü vardı. Leyla tedirgin halde ellerini birbirine dolarken, bu işin ne derece dallanıp budaklanacağından emin değildi. Menderes'in

ayakta durup ikisini izlediğini fark etti. Melih denen adam ise gayet rahat bir şekilde oturuyordu.

"Gelelim benim niye burada olduğuma... Gerçi siz zaten biliyorsunuzdur, Leyla Hanım."

"Tahmin edebiliyorum."

Melih Ertürk tek kaşını kaldırırken dudakları kıvrıldı. "O halde ben de kısa keseceğim. Nasılsa buradaki misafirliğim pek uzun değil." Ev sahibine kısa bir bakış attıktan sonra ilgisini yeniden kadına yöneltti. "Babanız, toprağı bol olsun, arkasında bir hayli borç bıraktı. Takdir edersiniz ki ben bir iş adamıyım ve bu borcu tahsil etmem gerekir. Bildiğim kadarıyla yaşayan tek yakını sizsiniz. Keyifsiz bir ortamda tanıştığımızı kabul ediyorum. Ama birbirimize barış çubuğu uzatabiliriz."

Leyla onun lafı böylesine dolandırması nedeniyle, bedeninde yükselen korkuyla savaşmaya çalıştı. Boğazını sıkan elin varlığı kapana kısılmış gibi hissettiriyordu. Ona karşılık verirken sesinin zayıf çıkmaması için çaba gösterdi. "Bahsettiğiniz para ne kadar?"

"Aslında lafı bile edilmeyecek bir miktar."

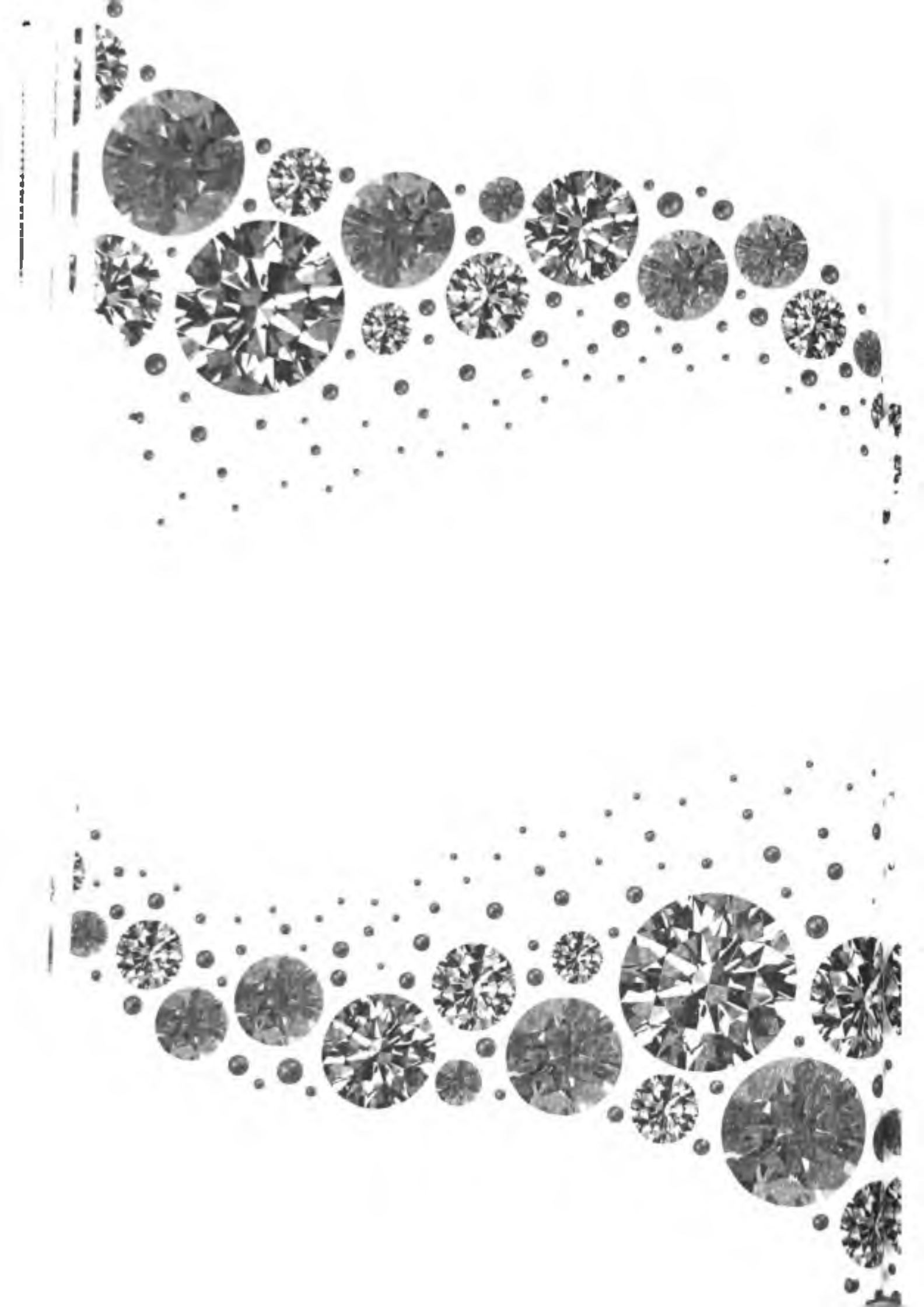
"Ne kadar?"

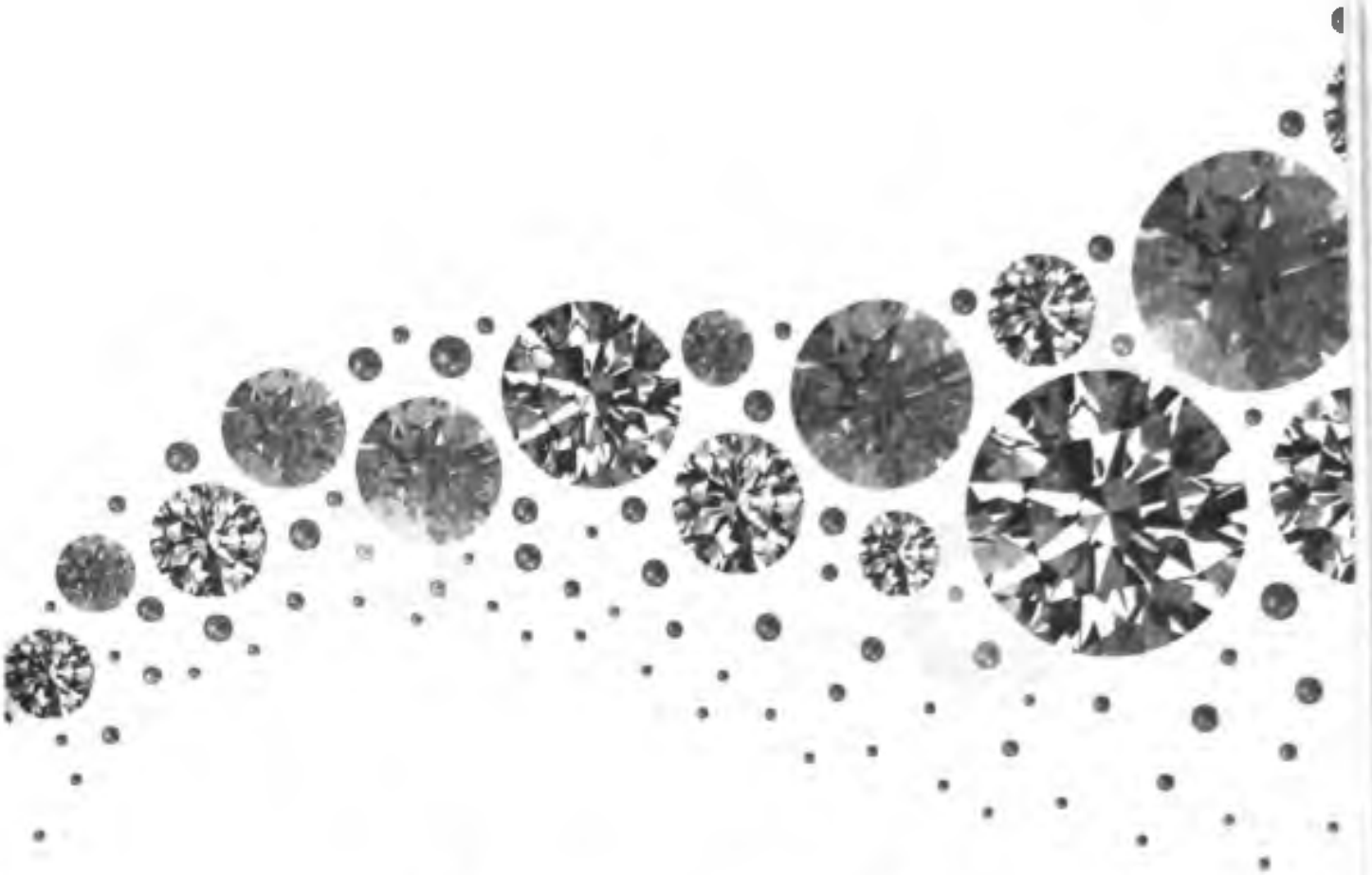
"Sadece yüz milyon dolar."

Leyla duyduğu kısacık cümleyle ellerinin hareketini durdurdu. Gözleri şaşkınlık ve umutsuzlukla irileşirken sertçe yutkundu. Böyle bir yanıt beklemiyordu. Bankadaki birikimini kullanabileceğini hesap ediyordu kafasında. Yani bir balyoz misali üstüne çöken cevabı almadan önce... Oturduğu yerde kaskatı kesilmişti. Dakikalardır ayakta duran Menderes'e bakmayı hiç istemiyor, kelimeleri toparlamakta zorlanıyordu. Dudakları aralanırken kulaklarındaki uğultu artıyordu. "Benim o kadar param yok." Dile getirdiği gerçekliğin sonunda Melih Ertürk'ün yüzündeki rahat gülüşün solduğunu, bakışlarının tehlikeli bir hale büründüğünü gördü. Dokunuşuna gerek kalmadan varlığını bildiği gücün rahatlatıcı hissi bile sanki bu

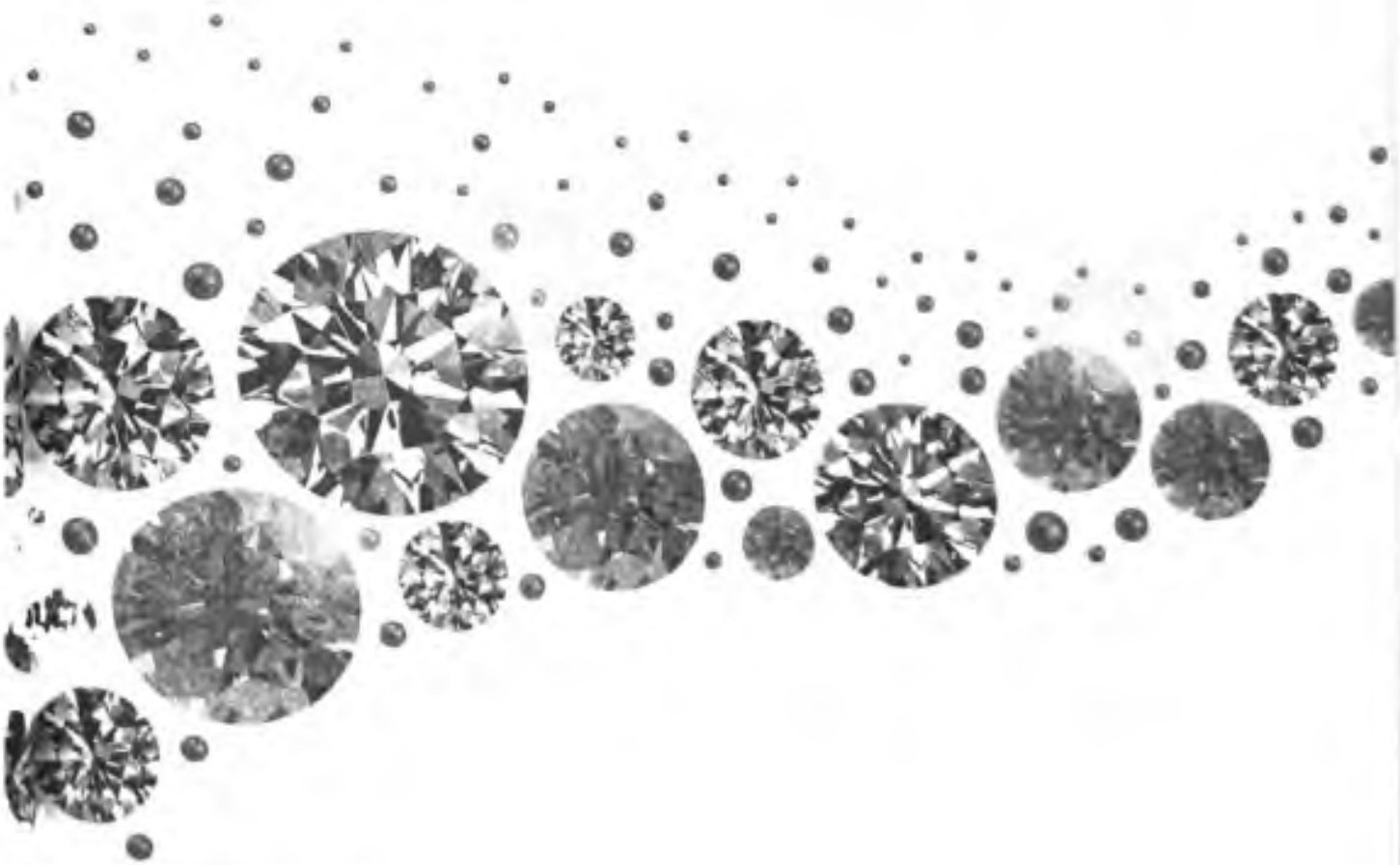
durumu düzeltemeyecekti. Hem çıkışı hem de dönüşü bulunmayan bir yola girdiğine inanmak üzereydi. O kapana kısılmışlık, ruhuna bir zehir misali yayılıyordu. Dikkati hâlâ adamın üzerindeyken, sanki ölüm fermanı okunacakmış gibi beklemekten başka bir çaresinin olmadığını biliyordu.

Canı bir hayli sıkılan Melih, deri koltuğun kolçaklarını gergin bir hareketle kavradı. Yüzüne oturan tehditkâr ifade, ipleri elinden bırakmayacağını açıkça gösteriyordu. "Peki, Leyla Artunç... Nasıl bir çözüm öneriyorsun?"

Dördüncü Bölüm

Leyla hayatının adeta sökülüp alınmak üzere olduğunu hissediyordu. Zar zor kurduğu küçük dünyası, özgürce verdiği kararları, alıştığı evi... Hepsi avuçlarının arasından kayıp gidiyor ve bunu bir türlü durduramıyordu. Karşısında oturan kişi milyon dolarları, ayakta dikilen adam ise özgürlüğünü talep ediyordu. Bu duruma düştüğü için babasına katıksız bir nefret duyuyordu. Öldükten sonra bile öz kızına bela bulaştırmaktan çekinmediği gerçeği, bir isyan gibi etrafını kuşatıp acımasızca tüketiyordu.

Yarası kaşınmaya başlayınca bandajı çekti. Ancak tam dokunmak üzereyken eli havada kaldı. Başını kaldırıp baktığında, onu bir anlamda itaate zorlayan fırtınayı hisseder gibi oldu. Birkaç saniye sürse de o bakışlarda bambaşka bir şeyler vardı. Görmek için çıldırdığı ama aradığı şeyi bir türlü yakalayamadığı...

"Kaşınıyor mu?"

Menderes'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Leyla hafifçe başını salladı.

"Açık kalsa bir şey olmaz gibi. Ama elini dokundurma."

"Tamam."

Onlar tuhaf bir etkileşim içinde mekândan soyutlansalar da, koltukta oturan adam ilgiyle ikisini izliyordu. Orada olduğunu hatırlatmak için boğazını temizledi. Tam istediği gibi dikkatlerini çektiğinde, bir elini çenesine götürüp düşünceli bir şekilde konuştu. "Geçmiş olsun."

Leyla duyduğu bu samimiyetten uzak söz karşısında tek kaşını kaldırdı. "Sebebi sizsiniz."

"Gerçekten bilmiyordum. Adamlarımın böylesine kaba davranabileceklerini hesap edemedim."

Menderes ellerini beline koyup yüzüne adeta karanlık bir hava yansıttı. "Bu kadar misafirlik yeter."

Melih Ertürk kaderini kabullenmiş bir şekilde oturduğu yerden kalktı. Leyla'ya yaklaşıp hafifçe gözlerini kıstı. "İstediğim şeyi alamadığıma göre, ikinci bir ziyaret için daha sonra tarih belirleyelim." Sözünü bitirdikten sonra Menderes'e kısa bir bakış atıp ikisini yalnız bıraktı.

O gittiği anda tuttuğu nefesini bırakan Leyla, bitkin bir şekilde arkasına yaslandı. Yüzündeki ifade çaresiz kalışının izlerini taşıyordu. "Ne yapacağım ben?"

Onun dudaklarından fısıltıyla dökülen sözcükler, Menderes'in kulaklarında durdu. Mesele sadece paranın ödenmesi değildi. Melih Ertürk bir şeyi kafasına takmışsa, onunla sonuna kadar uğraşırdı. Üstelik rahatsızlık duyduğu bir konu daha vardı. Adamın Leyla'ya bakışlarından hoşlanmamıştı. Leyla fazlasıyla güzel bir kadındı ve bu da Melih'in dikkatinden kaçmamıştı. Bir anda kendini tutamayarak onun tam karşısına oturdu ve sesindeki sertliğe engel olamadı. "Neden dışarı çıktın?"

Leyla, boş bir ifadeyle baktığı ellerinden bakışlarını çekip ona odaklarken kelimeleri anlamaya çalıştı.

"Neden odanda kalman gerekirken kendini bu kadar kolay bir şekilde onun önüne attın?"

Duydukları Leyla için bardağı taşıran son damla oldu. Oturduğu yerden öfkeyle kalkarken başı hafifçe dönse de umursamadı. "Ben kendimi kimsenin önüne atmadım!"

Menderes'in tepkisi daha da artmış, genç kadının karşısına geçip aradaki mesafeyi kapatmıştı. "O öyle düşünmüyor ama. Sana nasıl baktığını fark etmediğini söyleme sakın."

Suçlandığı şey nedeniyle öfkesi iyice artan Leyla, tam elini kaldırıp tokat atacaktı ki, bir kez daha bileğinden tutuldu. Yenilgiyi kabullenmeyerek diğer elini de hızla savurduğunda, güçlü bir kavrayışın insafında esir kaldı. Kolları arkada sabitlenirken bedeni onun sert gövdesine çarptı. Soluğu onunkine karıştı.

Menderes'e böylesine yakınken ve her zerresine anlamadığı bir titreyiş yayılmışken... Dudakları neredeyse birbirine değecekken...

"Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin, Leyla."

Yüzüne vuran sıcak nefes ve tenine dokunan o boğuk sesle, gözleri yavaşça kapandı. Sıkıca tutulan bileklerinin acıması gerekiyordu. Ama buna rağmen sanki okşanır gibiydi. Burnuna dolan erkeksi kokuyu farkında olmadan usulca içine çekiyor, bedenindeki beklentiyi durduramıyordu.

Menderes, o büyünün etkisindeyken aklından neredeyse imkânsız şeyler geçiriyordu. Avuçlarının içindeki narin bileklerin kadife hissi, kollarındaki kadının teninin kokusu saf bir afrodizyak gibi benliğine yayılıyordu. İki öfkeli ama tutkulu nefes birbirine karışmışken kendini tutmakta zorlanıyordu. Belki anlıktı... Belki Leyla'nın bu hali, yalnızca o plansız yakınlıktandı. Ama yaşadıkları gerçekti ve görmezden gelmesi mümkün değildi. Ona doğru eğilip dudaklarını hafifçe onun yanağına dokundurduğunda istekli bir iç çekiş duydu. Bedeni arzuyla gerildi ve daha fazlasına engel olabilmeyi diledi. "Seni koruyabilmem için sözümü dinlemen gerek."

Göğsü derin hareketlerle inip kalkarken, neredeyse yakıcı bir rüzgârda savrulduğunu hissediyordu Leyla. Belki başka bir zamanda olsalardı, içinde yanan ateşin sönmesi için gerekeni yapar, aklından ve kalbinden geçenleri eyleme dökebilirdi. Ama direnmeyi bırakırsa özgürlüğünü kaybedeceğini düşünüyordu. Geriye doğru çekilirken onun parlak bir karanlığa bulanan yeşil gözleriyle buluştu. Öyle yoğun, öyle elle tutulurdu ki, bir kadının dizlerinin bağını çözecek güce sahipti.

"Ben..." Bilekleri serbest kaldığında ondan uzaklaştı. Buz gibi bir fırtınaya tutulmuşçasına arttı titremesi. Kollarını bedenine dolarken aklından mantıklı tek bir şey geçmiyordu.

Menderes bu kez fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Ancak bundan pişmanlık duyduğu söylenemezdi. Tam da dudaklarının yakınındaki tene mührünü vurmamak için duygularıyla savaş vermişti. Bir eliyle ensesini gergince ovarken ortamdaki eşyalara anlamsızca baktı. Yeniden ona döndüğünde sesinde

arzuya karışmış bir boğukluk vardı. "Saçların hâlâ ıslak. Hasta olacaksın."

Eli gayriihtiyari saçlarına giden Leyla, ondan duyduğu her kelimeyle sarsılıyor ve teninde adeta dokunuşunu hissediyordu. "Ben... Ben en iyisi gidip kurutayım."

Sersemlemiş bir halde odadan ayrılırken, o özel anlarına şahit olan biri var mı diye etrafına korkulu ve çekingen bir bakış attı. Koşarcasına merdivenleri çıkarak odasına girdi. Kapıyı kapatırken dengesini sağlamak için sırtını yasladı ve elini kalbinin üstüne koydu. Göğsünü çılgıncasına döven atışlar sanki meydan okuyordu. Boynuna dokunduğunda onun sıcak nefesini hâlâ teninde algılayabiliyordu. Gözlerini sımsıkı yumarak derin soluklar aldı. Yaşananlar doğru değildi. Böyle bir şeyi planlamamıştı ve açıkçası istemiyordu bile. Kaçıp gitmeliydi bu evden. Tıpkı seneler önce yaptığı gibi. Ama öylesine sıkışmış hissediyordu ki... Hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmediği bir adam, hakkı varmışçasına üstünde hâkimiyet kurmaya çalışıyordu. Bu, Leyla'nın tahammül edemediği ve asla kabullenmeyeceği bir durumdu.

Bütün olan bitenin yanında en büyük sorunuyla karşılaşmıştı. Bakışlarından hiç hoşlanmadığı Melih Ertürk'ün, bahsettiği borç ödenmediği takdirde neler yapabileceğini de açıkça hissetmişti. Ve Leyla o kadar parayı bulamayacağını çok iyi biliyordu.

Hayatı hızla savrulurken yayınevini unutmuştu. Hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadan ortadan kaybolmuş ve büyük ihtimalle işsiz kalmıştı. Sırtını dayadığı kapıdan ayrılıp yatağa oturdu. Bakışları siyah ve ışıltılı saten örtünün üzerinde gezindi. Bir anda sanki gecenin karanlığını bölen bir şimşeğin yarattığı aydınlık, gözlerinin önüne çok gerçek bir an sundu. Tutkunun yayıldığı yeşil gözlerin kendi kahveleriyle birleştiği, bembeyaz bir kar fırtınasının ortasında başlatılan ateşli bir görüntü... Ani bir hareketle kalkıp hepsini ardında bıraktı. Elleriyle yüzünü kapatıp derin ve düzensiz nefesler almaya başladı. Bunun nasıl olup da hayallerine sızdığını anlayamıyordu.

Leyla'nın gidişinin ardından kontrol altında tutmaya çalıştığı hisleri alay edercesine benliğini sararken, kadehindeki kehribar

rengi sıvının dalgalanışını izliyordu. Bu tehlikeli yakınlaşmalar her geçen saniye bir öncekinden daha yoğun ve daha elle tutulur hale geliyordu. Aklını asıl vermesi gereken konulardan sanki hızla uzaklaşıyordu. Dikkati içkisindeyken masanın üstünde titreyen telefonunu alıp ekranına baktı. Aramayı cevaplarken yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. "Nasıl gidiyor balayı?"

"Her şey yolunda mı?"

Menderes hafifçe gülümsedi. "Sen benden rol mü çalıyorsun?"

"Başrolde gözümüz yok."

Arkadaşıyla konuşmanın iyi geldiğini fark eden Menderes, yerinden kalkıp bahçeyi gören cam kapının önünde durdu. Kar yağmıyordu ama sert bir rüzgâr vardı. "Şirkette işler her zamanki gibi. Uras'la konuştun mu?"

"Çalıştığımız yatırım bankasıyla ilgili bir şey sormak için aradığımda azarlandığımı itiraf etmeliyim."

"Yanlış bir zaman seçmişsindir."

Poyraz neredeyse homurdanır gibi bir ses çıkarıp sözlerine devam etti. "Yatak odasına sızdığım için suratıma bir yumruk borcu olduğunu söyledi."

Menderes keyifli bir şekilde gülümserken gözlerine gerçek bir mutluluk hâkimdi. Tabii arkadaşı o anı gergin sorusuyla bölmek gibi bir hata yapmasaydı.

"Kim bu kadın?"

Duyduğu soruyla yüzündeki gülüş azalıp tamamen kaybolduğunda derin bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacı olan biri."

"Sadece bu kadar mı? Başka bir şey?"

Menderes bir elini saçlarının arasında geçirirken küçük bir tutam alnına doğru düştü. "Neden altında illa bir şey arıyorsun?"

Poyraz hattın diğer ucunda sırıtırken arkadaşını sinir ettiğinin farkındaydı. "Çünkü seni tanıyorum."

Menderes suratını asarak masasındaki kalemi eline aldı. "Bunları sen döndüğünde konuşuruz. Şimdi kapatmam lazım. Eylül'e iyi bak."

"Sorun her neyse... Halledeceğinden şüphem yok."

Görüşmeyi sonlandırıp bir süre daha odasının mahremiyetine sığınırken, aklı yine ve yeniden Leyla'ya takıldı. Yakınlaşmalarında ne hissettiğini bilmek istiyordu. Hatta bu bile yeterli gelmiyor, ondan duymayı arzuluyordu. Gerçi aralarındaki ateşi teninde duyumsamıştı. Bununla birlikte uzak durmaya çalıştığını da görüyordu. Kendini dışarıdaki herkese kapatmasının bir nedeni olmalıydı. Güçlü görünmek için uğraşsa da, kırılgan yapısı Leyla'nın tüm benliğini sarıyordu. Sorduğu soruları doğru düzgün cevaplamadığı gibi bazılarını cevapsız bırakıyordu. Hayatıyla ilgili ne varsa en ufak bir bilgi vermekten kaçınıyordu. İstese, ona dair saklı kalanları öğrenebilirdi. Ama ondan izinsiz özeline girdiği anda kötü bir tepki alacağına emindi. Ve amacı kesinlikle bu değildi. Menderes en başta güvenilmeyi bekliyordu.

Gözleri masada duran boş kadehe takıldığında, dikkati bir kez daha Melih Ertürk'e kaydı. Bu adam istediğini almadığı sürece vazgeçmezdi. Ama Leyla'yı gördüğü andan beri aklında farklı bir plan işlemeye başlamıştı anlaşılan. O borcu kapatırken yanında ödül diye nitelendirebileceği başka bir şeyi daha elde edecekti. İçine çektiği nefes öfkeyle bezenirken ani bir hareketle sırtını bahçeye döndü. Hayatlarını birbirine bağlayan karmaşanın düğümünü çözmesi gerekiyordu. Bu saatten sonra Leyla'yı bırakması gibi bir ihtimal yoktu. Kaçmak için dirense de, Menderes Vardar'ın alanına dâhil olarak kaderini kendisi çizmişti.

Ertesi sabah uyandığında çok yorgun hissediyordu. Sürekli ne yapacağını düşünüyor ama çıkar bir yol bulamıyordu. Bütün gün evin dört duvarı arasında olmak ona sıkışıp kaldığı kapanı hatırlatıyor, içindeki isyanı büyütüyordu.

Odadaki banyoya geçip yüzünü yıkadıktan sonra geri döndü ve giysi dolabının önünde durdu. Eli kıyafetlerin üzerinde gezinirken hangisini giyeceği konusunda kararsızdı. Öyle çok seçenek vardı ki, birkaç ay boyunca başka bir şeye ihtiyaç duymayacağını görebiliyordu. Ayrıca Menderes Vardar'ı hiç anlamıyordu.

Tanımadığı ve başına bela olacağını düşündüğü birine neden bu kadar özen gösteriyordu ki? Sadece tek bir alışverişte küçük bir servet harcamıştı. Bu içten içe hoşuna gitse de, birilerine yük olmak canını sıkıyordu. Parasını harcayamamak ve başkasının imkânlarını kullanmak rahatsızlık veriyordu.

İpek kumaştan uçuk pembe elbiseyi alıp havaya kaldırdı. Kolsuz, boyun kısmından bağlamalı, belinden itibaren bollaşan ve dizlerine kadar inen bir modeldi. Buz gibi havada pek akıllıca değildi ama evin içi sıcaktı nasılsa. Bir de istediği her an dışarıya adım atamadığını düşünürse, bunu umursamasa iyi ederdi. Kaşları çatık halde elindekini yatağın üstüne bıraktı. Çekmeceyi açıp ona uygun çorabı da seçtikten sonra kıyafetlerini çıkardı. Elbiseyi giyip aynaya baktığında açık rengin doğru bir tercih olduğuna karar verdi. Saçlarını toplayacakken vazgeçti. Karşısındaki görüntünün hissi içindeki heyecanı tetikleyecekken göz temasını keserek odadan çıktı.

Aşağıya indiğinde Menderes'i kahvaltı masasında çayını içerken buldu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, diğer eliyle tuttuğu gazeteye odaklanmıştı.

Menderes bakışlarını okuduğu haberden kaldırmadan fincanını bıraktı. "Günaydın."

Leyla, masaya doğru ilerlerken, görmezden gelinmesine hafifçe sinirlendi. Ve bunu kafasına taktığının farkına vardığı an kendine kızmadan edemedi. "Size de günaydın."

Menderes son satırları da okuyup gazeteyi katladı ve yakınındaki sandalyenin üstüne koydu. Yeşil gözlerini Leyla'nın kahveleriyle birleştirdiğinde arkasına yaslandı.

Leyla bu bakışlardan aynı anda hem etkilenip hem de rahatsızlık duyarken, oyalanmak için tabağını rastgele birkaç şeyle doldurdu. Portakal suyundan bir yudum aldı. Boğazının kurumuş olmasını anlamıyordu. Bakmasa da o etkiyi hâlâ üstünde hissedince mecburen ona döndü. "Kahvaltıyı siz mi hazırladınız?"

İşaret parmağıyla fincanının kenarına küçük vuruşlar yapan Menderes, sakin bir ifadeyle ona karşılık verdi. "Zor bir eylem değil. Sen de uyuduğun için iş başa düştü."

"Ben..." Leyla duyduğu sözler üzerine sinirlenmekle gülmek arasında kaldı. Adamın gözlerinde yakaladığı o minicik eğlence parıltısına kapılmamak için dudağını ısırdı. Hafifçe öksürüp asıl ve öncelikli konuyu açtı. "Bir arkadaşım var. Bugün onu arayacağım. Dünkü konuşmadan sonra Melih Ertürk de anlamıştır durumu. Yani artık burada kalmam gerekmiyor."

"Tehlikenin geçtiğine inanıyorsun demek?"

Leyla bakışlarını kaçırmadı ve elinden geldiğince güçlü durmaya çalıştı. "Olanları o da bilmiyormuş. Hem zaten özür de diledi."

Menderes keyifsizce gülümseyince, Leyla o gülüşün adamın yüzüne yansıttığı ifadeye takıldı. Parmak uçlarını her noktasında gezdirmek, aslında hiç hoşlanmadığı ama en başından beri ona gizemli ve farklı bir hava katan sakalını okşamak istedi. Elleri tuhaf bir telaş içinde kıpırdamaya başladığında ilgisini hızla tabağındakilere verdi. Çatal ve bıçağı tutarken titrediğine inanamıyordu. Öylesine dağılmış hissediyordu ki, onun sesini duyduğu anda toparlandı ve dikkatini yeniden ona odakladı.

"Melih'i tanımıyorsun."

Leyla, dudakları ince bir çizgi halini alırken içindeki isyanı bastırmayı denedi. "Sizi de tanımıyorum." İkisini aynı kefeye koymak gibi bir niyeti yoktu aslında. Sadece bu adamın, önüne sürekli set çekiyor olması savunma mekanizmasını devreye sokuyordu.

Menderes kollarını masaya dayarken gözlerini kıstı. "Doğru. Beni de tanımıyorsun."

Leyla istemese de yutkundu. Zaman zaman onun iyi biri olabileceğini düşünürken, yaşananları göz önüne aldığında karanlık tarafını da görüyordu. Karşısındakini rahatlatmak yerine neden huzursuz ettiğini anlamıyordu. "İşte bu yüzden burada kalamam."

"Diyelim ki gitmene izin verdim... Melih Ertürk benim alanıma bile rahatça adım atabiliyorken, arkadaşının evinde bunu yapamayacağını mı sanıyorsun?"

Tam güçlü ve iyi hissettiğine inanmışken onun böyle umudunu kırması direncini zayıflatıyordu.

"Yüz milyon doları arkadaşın Alp mi verecek?"

Menderes'in hafiften dalga geçermiş gibi konuşması Leyla'yı sinir etmişti. Üstelik Alp'i nereden biliyordu? Neden hayatıyla ilgili her şeyi böyle üstünlük taslar gibi ortaya döküyordu? O kadar dolup taşmıştı ki, görgü kurallarıyla uğraşmak gibi bir niyeti yoktu. "Ne o? Yoksa parayı siz mi vereceksiniz?"

Karşısındaki öfkeli güzelin meydan okur tavrını sessizce izledi. Davranışlarını anlayabiliyordu. Ama Leyla o kadar fevri ve sabırsızdı ki, onun için yapılmaya çalışılan şeyi bir türlü göremiyor, anlayamıyordu. Menderes sesinde herhangi bir duygu barındırmadan karşılık verirken can acıttığını fark edemedi. "Bu, benim davam değil."

İçindeki isyan büyürken bunun gerçek sebebini algılayacak halde değildi. Dokunamadığı kahvaltısını bırakıp sandalyeyi geriye itti ve tek kelime söylemeden onu masada yalnız bıraktı. Odasına girdiği anda öfkeyle soluk almaya başladı. Neden bu kadar sinirlenmişti? Menderes Vardar, aralarında hiçbir bağ bulunmadığı halde, ne sebeple yüz milyon dolar gibi bir serveti tanımadığı bir kadın için gözünü kırpmadan çöpe atardı ki? Leyla böyle saçma bir umuda kapılabilmesini gerçekten anlamıyordu.

İleri geri yürürken aynada gördüğü aksine takıldı. Üstündeki elbiseyi hızlıca süzdü. Kabullenmek istemese de Menderes Vardar için giymişti. Ama ne olmuştu? En ufak güzel bir söz söylemediği gibi, beğeniyle inceleme zahmetine bile girmemişti. Yine onu bastırmaya çalışan ve üstünlük taslayan laflar etmişti.

Bütün gün hiçbir şey yapmadan bu evin içinde durmak, başkalarının hareketlerine göre yaşamak sabrını zorluyordu. Türkiye'den ayrılırken özgürlüğünü ilân etmişti. Ve şimdi onu

her şeye ama en önemlisi de kurallarına boyun eğmeye zorlayan bir adama mecbur kalmıştı.

Menderes önündeki günlük programa bakarken aklı başka yerlerdeydi. Kahvaltı masasında Leyla'yı üzmek gibi bir niyeti yoktu. Ama onun her defasında savunmaya geçen hali, gitmek için fırsat kollaması ve ona doğru attığı her adımı geri püskürtmesi canını sıkıyordu. Genç kadına söylediğinin aksine, o parayı ödemeyeceği gibi bir durum kesinlikle ihtimal dışıydı. Ama dile getirmeyi şimdilik tercih etmemişti. Bu sebeple minnet duyması, isteyeceği en son şey bile değildi.

Öte yandan, Melih Ertürk normalde asla böyle sakin kalmazdı. Düşündüğü halde sağlam bir gerekçe bulamaması, doğru bir stratejiden uzaklaşmasına neden oluyordu. Dikkati yeniden Leyla'ya odaklandığında, onun bütün gün evde sıkıldığını hatırladı. Masa telefonunda bir tuşa bastı. "Bana bir saat içinde iyi bir dizüstü bilgisayar ayarlansın. Her türlü güvenlik önleminden geçsin."

Hattı kapattığında koltuğunda geriye yaslandı. Hiç değilse Murat'ın da bahsettiği çeviri işlerini halledebilirdi. Leyla belki sırf bu sebeple bile ona daha iyi davranabilir, bir parça gülümseyebilirdi. Medet umduğu şeye inanamıyordu. Günlerdir o gözlerin güldüğünü, o dudakların kıvrıldığını görmemişti. Gülüşünün neye benzediğini bilmiyordu.

Aradan geçen bir saatin sonunda istediği bilgisayar hazırdı. Bir gün önce Başar'dan rica etmiş, Leyla'nın Viyana'daki hesabını, şirketin, kendisinin ve ortaklarının da çalıştığı İstanbul'daki bankaya aldırmıştı. Tabii bu gibi durumlarda asıl kişinin imzası olmadan işler yürümezdi. Ama o, Menderes Vardar'dı. Onun için imkânsız diye bir şey yoktu.

Sessizliği dinlerken, aniden açılan kapıya çevirdi bakışlarını. Yaslandığı yerden doğrulup bekledi.

"Banka kartı hazır. Sadece telefondan talimat vermesi bile yeterli. Ve bu da istediğin dizüstü bilgisayar. İhtiyacı olabilecek

her program yüklendi. Sağlam bir virüs tarama programı aktif hale getirildi. Şirketin bizim için ayrı olarak yürüttüğü güvenlik programına bağlandı. Yani can sıkıcı bir durumda anında müdahale edebiliriz."

"Güzel."

"Şimdilik benimle işin yoksa eve gidip bırakabilirim."

"İyi fikir."

"Bu arada, merak ediyorsan Salzburg'da işler yolunda."

Menderes oturduğu yerde istemsizce gerildi. Gerçi sıkıntılı bir durum yoktu ama sanki her an ters bir şey duyabilirmiş gibi tetikte bekliyordu. "Dün konuştum. Sesi iyi geliyordu."

"Biliyorum. Beni de arayıp güzel bir kız bulup bulmadığımı sordu." Başar gülerek başını iki yana salladı ve koltuklardan birine oturup arkasına yaslandı.

"Buldun mu?"

Arkadaşının imalı sorusu üzerine az önceki keyfi buhar olup uçarken rahatsızca kıpırdandı.

Onun bu haline gülen Menderes, koltuğunu hafif hareketlerle sağa sola döndürüyordu. "Adını merak ettim. Çıkar ağzındaki baklayı."

"İsim analizi mi yapıyorsun?" Başar kaşlarını çatarak ona karşılık verirken sanki diken üstündeydi. Menderes'in beklediğini görünce pes edercesine kravatını gevşetti. "Sinem Zeybek."

Duyduğu isimle tek kaşını kaldıran Menderes, hareketini durdurdu. Dikkatli gözlerle onu izliyordu. "Kartal Zeybek'in kardeşinden mi bahsediyoruz?"

Başar ilk kez duyduğu isme ilgi gösterdi. "O da kim?" Kadının adı ve soyadı dışında şimdilik hiçbir bilgiye sahip değildi. İşte bu yüzden, arkadaşından öğrenecekleri için dizginlemeye çalıştığı bir sabırla ona bakıyordu.

Menderes bir süre cevap vermeyip bekledi. Çenesini eline dayamış, işaret parmağıyla sakalına küçük vuruşlar yapıyordu.

"Başıma bir iş geleceğinden korkuyorum." Hafif bir alayla konuşan Başar, onun bakışlarında yakaladığı gizemli mesajla sıkıntılı bir nefes aldı. "Sen bu adamı nereden tanıyorsun?"

Menderes kollarını masaya dayayıp ellerini birleştirdi. "İş dünyasından. Güçlü bir karakteri ve sağlam önsezileri vardır. Zaman içinde ne kadar başarılı olduğunu kanıtladı. Ama nasıl desem..." Gözlerini kısıp uzakta bir noktaya bakarken kafasında analiz yapar gibiydi.

"Bana sakın abi belasıyla uğraşacağımı söyleme!"

"Kabulleniş mi seziyorum?" Menderes sohbetin gidişatı nedeniyle gevşemişti ve keyifli hissediyordu.

Sıkıntısını saklayamayan Başar, sormadan edemedi. "Nasıl biri?"

"Geçen yıl Londra'da yapılan Roadshow'u* hatırlarsın. Orada gözlemleme şansım olmuştu. Mizacı biraz serttir diyebilirim."

Başar aldığı cevap sonrasında taze bir soluğa ihtiyaç duydu. Konunun kapanması en doğrusuydu. Aklındaki soru işaretlerini bir kenara bıraktı. "Neyse... Bir daha görmeyeceğim birisi için bu konuşma tam anlamıyla vakit kaybı." Aksini düşünse de gündemleri bambaşkaydı. "Bunu geçelim ve Salzburg'dan devam edelim."

Gözlerinin önüne gelen yüz, Menderes'in içinde hüzünlü bir mutluluğa sebep oldu. Sessiz kalarak deri koltuğundan kalktı. Ellerini pantolonunun ceplerine koyup dışarıyı seyretmeye başladı.

Onun yine düşüncelere daldığını gören Başar, bir süre bekledikten sonra yanına gitti. Kelimeleri susturmayı denemek, durumları düzeltmek yerine sıkıntıları arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Konuşmaya başlamadan önce bir eliyle omzuna vurdu. Söyleyeceklerini toparlamaya çalıştığı belliydi. "Hayatında tek bir kadın varken şimdi iki oldu. Ne yapmayı düşünüyorsun, Menderes?"

---

* *Birden fazla şirketin bir araya gelerek, kendi içlerinden seçtikleri yöneticiler aracılığıyla, finansal performanslarını yurt dışındaki kurumsal yatırımcılara anlattıkları toplantı.*

Duyduğu şeyle canı fazlasıyla sıkıldı. Bakışlarını arkadaşına çevirirken yüzünde soğuk bir tavır vardı. "Bunu niye söylediğini anlamadım."

Başar hafifçe gülümsedi. Ellerini beline koyup manzaraya döndü. "Anlamazlıktan gelmek hoşuna gidiyorsa..."

Bu tarz sessizlikler Menderes'in sinirini bozuyordu. Her ne kadar devam ettirmek istemediyse de, Salzburg gizemini sadece onunla konuşabilirdi. "Bazen hiç çekilmiyorsun."

Keyifli bir kahkaha atan Başar, arkadaşının gözlerindeki ne yapacağını bilemez ifadeye takıldı. "Dikkatin tek bir kadın üzerindeydi. Sadece onu koruyordun. Şimdi Leyla var. Ve sen, Menderes... An gelecek, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Başar?" Menderes duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Bunu sakinlikle karşılaması mümkün görünmüyordu. Yine de gerçeklerin bilincindeydi. Ama bir başkasının –bu kişi arkadaşı bile olsa– dile getirmesi ona köşeye sıkışmış gibi hissettiriyordu.

"İkisi de sana aynı anda ihtiyaç duyduğunda birinden ödün vermen gerekecek. Buna hazır mısın?"

"Sıkı bir dövüşe hazırım. Sence kulağa nasıl geliyor?"

Başar yüzündeki gülüşü bozmadan devam etti. "Tam da düşündüğüm gibi."

"Kontrolümü kaybettiğim nadirdir. Ve sen şu anda buna sebep olmak üzeresin."

Başar onu köşeye sıkıştırdığını görebiliyordu. Ama onlar herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için her şeyi en başından itibaren garanti altına almak isterlerdi. Menderes Vardar duygularını ne kadar çabuk kabul ederse, süreci yönetmesi o derece sağlıklı olurdu. Ya da... Belki de gerçeklerin farkına varması, olayları geri dönülemez biçimde sıkıntılı bir yöne saptırırdı.

Gazeteyi yatağa yayıp bağdaş kurmuştu. Senelerdir okuduğu haberler Türkiye'den bağımsızdı. Şimdi aşina olmadığı konular

ona ilgi çekici geliyordu. Kapısı tıklatılınca dikkatini verdiği köşe yazısından başını kaldırdı. "Girin." Gördüğü kişi onu tetikte kalmaya zorladı.

"Rahatsız etmiyorum umarım?"

"Gazeteye bakıyordum."

Başar içeri girip yatağa doğru yaklaştı ve elindeki dizüstü bilgisayarı ona uzattı.

"Bu ne?" Leyla bilgisayarı alırken ondan bir cevap bekliyordu.

"Çevirilerine devam etmen için Menderes ayarladı. Güvenlidir, için rahat olsun."

Sabahtan beri kafasında kurdukları saniyeler içinde neredeyse yok oldu. Menderes Vardar hakkındaki fikirleri sürekli değişiyordu. Artık gerçekten ne düşüneceğini bilemiyordu. Başını kaldırıp karşısındaki adama baktı. "Teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil. Bu arada..." Başar ceketinin cebinden çıkardığı kartı ona verdi. "Banka kartın."

"Anlamadım?"

"Bizim bankada özel hesap açıldı senin için. Yani artık paranı istediğin gibi kullanabilirsin."

Leyla onu yanlış anlayarak yataktan indi ve tam önünde durdu. Bakışlarındaki öfke elle tutulur cinstendi. "Benim param var! Sizinkini istemiyorum!"

"Neden her şeye karşı bu kadar savunmacısın?"

Leyla bir an durup bekledi. Ellerini saçlarının arasından geçirip nefes almaya çalıştı. Tekrar ona döndüğünde sesini kontrol etmeye çalışarak konuştu. "Çünkü senin patronun sürekli canımı sıkıyor. Peşimdeki adamın iddia ettiği o borcu ödeyecek param olmayabilir. Ama yaşamama yetecek kadar var. Dolayısıyla Menderes Vardar'ınkine ihtiyacım yok."

Başar onun Menderes için kullandığı tanımı önemsemedi. Sakin adımlarla ilerleyip odadaki berjer koltuğa oturdu. Bir elini hafifçe sallayarak ona da karşısındaki yeri gösterdi. "Lütfen. Biraz konuşalım."

Leyla gözlerini devirip onun işaret ettiği yere geçti.

Onun hiçbir şey söylemeden beklediğini gören Başar, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Neredeyse unutuyordum." Ceketinin cebinden çıkardığı iki kartviziti ona uzattı. "Numaralarımızı kaydet." Leyla'nın sakince alışını ve başını hafifçe sallamasını izledi. "Öncelikle bilmeni isterim ki, bu para senin." Genç kadının kaşlarını çatışına gülümsedi ve devam etti. "Viyana'daki hesabını İstanbul'da çalıştığımız bankaya aldırdık. Burada kontrolde tutman daha kolay olur."

"Ben imza vermeden bunu nasıl yaptınız?"

"Bizim için çocuk oyuncağıydı."

Onun pervasızca gülüyor olmasına inanamıyordu Leyla. Nasıl bir hayatın içine düştüğünü düşünüyordu bir kez daha. Az önce öfkeyle Menderes Vardar'a laf söylediğini hatırladı. En azından bu konuda hassasiyet gösterdiğini kabul ediyordu. Boğazını temizleyip bakışlarını karşısındaki adama çevirdi. "Özür dilerim. Yani... Sanırım biraz sert çıktım."

"Sorun değil."

"Şey..."

"Evet?"

Leyla aklındakini sorup sormamakta kararsızdı aslında. Ama cevabını bilmek istediği de bir gerçekti. "Şu Melih Ertürk... Menderes Bey bana o adamın parasını almadan konuyu kapatmayacağını söyledi."

"Doğru. İçinde bulunduğumuz camiada Melih Ertürk'ün de bir namı var."

"Böyle durumlarda... Benim bu borcu ödeyemeyeceğim ortadayken... Sonuç ne olur?"

Başar onu yanıtlamadan önce bir süre bekledi. Sonra daha farklı bir yol izlemeye karar verdi. "Menderes'e sordun mu?"

Leyla oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Hayır ama bazı şeylerden bahsetti."

Konu Menderes olduğu zaman, onun bir anda diklendiğini görebiliyordu Başar. İçten içe ikisine gülmeden edemedi. "Hmm... Şimdi şu kızgınlığını düşünürsek... Parayı ödemeyi mi teklif etti sana? Bu yüzden mi sinirlisin?"

Leyla bir anlığına ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki durmak zorunda kaldı. Tabii ki öyle bir şey konuşmak zahmetine girmemişti. Ayrıca bu gerçekleşseydi bile asla kabullenmezdi. Sonuçları fazlasıyla ağır olurdu ve Leyla'nın böyle bir iyiliğe geçit vermek gibi bir niyeti yoktu. Şimdi ise Başar'ın sözleri olaya başka bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Mesela o böyle bir ihtimali dile getirebiliyorsa, Menderes Vardar aslında bir kurtuluş yolu açabilirdi. Ama kahvaltı masasında tam tersini ima etmişti. Maddi anlamda ciddi güce sahipken ve ilk andan beri öyle şey bakarken... Leyla düşüncelerinin kaydığı noktanın farkına varınca dehşetle iç çekti. Eli boynuna doğru gitmiş, kalbi düzensiz bir ritimle buluşmuştu.

Karşısındaki adam ise onun hangi duygular içinde boğuştuğunu gayet iyi biliyordu. İkisinin birbirlerine bakışlarını defalarca görmüştü. Ama şimdi bu manzaradan anladığı, Menderes Vardar'ın ters taktik uyguladığı gerçeğiydi. Dudakları kıvrılırken tek kaşını kaldırdı. "Demek böyle bir teklifte bulunmadı? Anlıyorum."

Leyla onun sesiyle gerçek hayata dönerken söylediklerini kavramaya çalışıyordu. "Neyi anlıyorsun?"

"Ben parayı ödeyeceğini düşünmüştüm."

"Açık konuş, lütfen."

Onun sabırsızlığına içinden kahkaha atsa da yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadı. "Baban tehlikeli işlerin içindeydi. Menderes, bu olaya elini sürerse zararlı çıkacağını hesap etmiş olmalı."

Leyla zorlukla yutkunurken koltuğun kolçaklarını sıkıyordu. Bu işe bulaşmayı aklından bile geçirmediğine göre, ona en ufak bir değer vermiyordu. Yani Leyla aslında Menderes Vardar için bir anlam ifade etmiyordu. İçindeki siniri dizginleyemeyerek yerinden kalktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Bilgisayar ve

kart için teşekkür ederim. Şimdi izninle çalışmaya başlamak istiyorum."

"Elbette." Başar sakin bir şekilde kalkarken ona hafifçe gülümsedi. Odadan çıkarken kapıyı kapatmayı da ihmal etmedi.

Leyla yalnız kaldığı anda etrafına şöyle bir bakındı. Fazlasıyla geniş olan oda, hiç tanımadığı bir adama aitti. Üzerinde yattığı yatak bile... Şimdi her şeyi parçalasa ne olurdu ki? Hem niye böylesine takmıştı kafasına? Yakınlaştıkları anlarda Menderes meydan okurken, geri çekilen ve istemeyen taraf o değil miydi?

Çantasını kaptığı gibi hafıza kartını çıkarıp gerekli yere yerleştirdi. Bilgisayarın açılmasını beklerken sinirli gözlerle ekrana bakıyordu. İnternetin otomatik olarak bağlandığını gördü. Son çalıştığı dosyayı açtı. Bitirdiği bölümden sonrakine devam etmek için ilk birkaç paragrafı okudu. Her zamanki sakin tavrıyla tuşlara dokundu. Her hamlede bir öncekinden daha sert bastığının ve soluğunun hızlandığının farkına varınca durdu. Yazamayacak kadar tazeydi öfkesi. Yeni eklediklerini kaydederek kapattı. Hemen ardından aklına çok daha ciddi bir şey geldi. Yayıneviyle günlerdir iletişim kurmamıştı. Telefonunu alıp aradığı numarayı buldu. Saniyeler geçtikçe bedeni geriliyordu. Nihayet karşı taraftan cevap geldiğinde tuttuğu nefesini bıraktı. "Merhaba, Jürgen."

"Leyla, nerelerdesin? Ulaşamadım sana."

"Çok özür dilerim. Acil bir durum nedeniyle Türkiye'ye dönmek zorunda kaldım ve haber veremedim."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim." Ne şekilde söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra işe yaramasını umarak sözlerini sürdürdü. "Bunu nasıl karşılayacağından emin değilim ama... Benim bir süre buralarda olmam lazım. Viyana'ya ne zaman döneceğim konusunda en ufak bir fikrim yok. Eğer senin için sorun yaratmazsa, çalışmaya buradan devam etmek isterim." Adamdan ilk anda ses gelmeyince, oturduğu yerden kalkıp odanın içinde ileri geri yürümeye başladı.

"Tamam. Orada bitirip dosyayı editöre yollarsın."

Leyla duyduklarıyla büyük bir rahatlık yaşadı. "Çok teşekkürler. Planladığımız zamanda bitecek."

"Leyla?"

"Evet?"

"Sen böyle yapmazdın. Sadece... Gerçekten güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Boğazı düğümlenen Leyla, gözlerindeki yaşların yakıcılığını hissetti. Dudağını ısırıp zaman kazanmaya çalıştı. Hafifçe yutkunduktan sonra hattın diğer ucundaki adamı da rahatlatmak için çaba gösterdi. "Ben iyiyim. Düşündüğün ve sorduğun için teşekkür ederim."

"Pekâlâ. Kendine iyi bak."

Leyla görüşmeyi olumlu sonuçlandırdığı için memnundu. Kirpiklerindeki ıslaklığı parmak uçlarıyla sildi. Bunu hallettiğine göre aklını diğer tarafa verebilirdi. Veya bu gerçekten de aptalca bir fikirdi. Yatağa oturup bilgisayarı yeniden açtı. Her ne kadar Menderes Vardar'ın evinde onunla beraber yaşıyor olsa da, hakkında bilmediği bir sürü şey vardı. Leyla da karanlıkta kalanları öğrenmek için çıldırıyordu. Tam ismini yazmaya niyetlenmişti ki aniden durdu. Yaptığı hiç de güvenli değildi. Eğer uzaktan bağlantı programı yüklüyse, girdiği tüm sayfalar cihazı izleyen birime gönderiliyordu. Kaşlarını çattı. Denetlenme konusunun canını böylesine sıktığı bir anı daha hatırlamıyordu. Huzursuzlukla dolup taşarken ekranı sertçe kapattı.

Bütün bunlar saçma ve bir o kadar da tehlikeliydi. Leyla neden onu delicesine merak ettiğini anlayamıyordu. Onunla ilgilenmiyordu. O halde niye ona çekildiğini hissediyordu? Senelerdir kaçtığı hayata sanki gönüllüymüşçesine yeniden adım atmışken ve en doğrusu kaçıp gitmekken... Düşünmediğine dair kalbini inandırmaya çalışsa da, o dokunuşları yeniden yaşamak için heveslenmesinin sebebi neydi? O yeşil gözlerin şehvetle karardığını, tam anlamıyla tutkuyla yandığını görmezden

gelebilir miydi? Neredeyse iki kez öpüşecek olmalarının gerçekliğini aklından nasıl atabilirdi?

Leyla ellerini yumruk yapıp yataktan kalktı ve odada gezinmeye başladı. Bu işin nasıl sonlanacağını bilmiyordu. Daha ne kadar burada kalacak, Menderes Vardar'ın emirlerini yerine getirecekti? O, birinin boyunduruğu altında yaşayamazdı. Ve içinde adeta kavrulan arzularına yenik düşmemek için mücadele veriyor oluşu, kabullenmek istemediği şeyle yüzleşmeye çok yakın olduğunu kulağına fısıldıyordu.

Ekrandaki kelimeler anlamsız bir yığından ibaretti. Belki de hayatında ilk kez, zevk alarak yaptığı işten sıkıldığını düşünüyordu. Çünkü aklı sürekli tek bir kişideydi. Şimdiye kadar hayallerine sızan bir erkeğin olmadığını Menderes sayesinde anlıyor, bunun için kendine kızmadan edemiyordu. Kalbine boyun eğmeyi kesinlikle reddediyordu.

Derin bir nefes alıp yerinden kalktı. Dışarıyı izlemek için pencereye yaklaştı. Evin etrafında konumlanan korumaların hareketlerini izledi bir süre. Bakışları araziye takılınca çaresizce iç geçirdi. Her yanını kuşatan çemberden çıkabileceği bir yol arıyor ama bulamıyordu. Sanki karanlık bir zindanın içinde gibiydi. Umudu olmayan, özgürlüğünü kısıtlayan dört duvara bakmak dışında bir şey yapamıyordu. Buradan nereye gidebilirdi ki?

Leyla elini istemsizce kalbine götürdü. Onun da bir zamanlar sahip olduğu bir evi vardı. Geçmişiyle yüzleşmeye cesaret edebileceğinden emin değildi. Ama yine de on yıl sonrasındaki halini bilmek istiyordu. Ani bir kararla geriye döndü ve telefonuna bakındı. Ekranı açıp aradığı ismi rehberde bulunca yutkundu. Arama tuşuna dokunup kulağına götürdü. Kalp atışlarının ne ara hızlandığının farkına varamamıştı. Sesinin titrememesi için derin bir nefes alırken başını yukarıya doğru kaldırdı. Küçük bir yakarış gibi dudaklarından dökülen soluğun sonunda, kulağına dolan o boğuk ses adeta dizlerini titretti.

"Leyla?"

Bakışlarını etrafta gezdirip zaman kazanmaya çalışan Leyla, onu daha fazla bekletemeyeceğini biliyordu. "Rahatsız etmek istememiştim." Pürüzlü çıkan sesi nedeniyle bir elini alnına vurdu.

"Senin için ne yapabilirim?" Menderes onun öfkeli hallerine öylesine alışıktı ki, söylemeye çalıştığı her neyse sıkıntı çektiği belliydi.

"Aslında..." İçindeki isyanı frenlemesi gerekiyordu. Kalbinin o heyecanlı ve tatlı atışlarını hayatı boyunca hiç deneyimlemiş miydi, emin değildi. Yapmaması gerektiğini bildiği için, hissettiği ve ona doğru çekildiği ne varsa kafasından atmalıydı. Boğazını temizlerken sesine bu kez keskin bir ton vermeyi başardı. "Dışarıda işim var. Ya birisi benimle gelecek, ya da ben yalnız başıma evden çıkıp bir taksiye bineceğim."

Koltuğunda arkasına yaslanan Menderes, bu sözde işin ne olduğunu merak ediyordu. Eğer onu kısıtlarsa pişmanlık duyacağını da adı kadar iyi biliyordu. "Tek bir şartım var."

Hattın diğer tarafında sinirden bir elini yumruk yapan Leyla, en azından izin alabildiği için sakin kalmaya çalıştı. "Neymiş?"

Menderes adeta tıslayan kadının haline gülümsedi. "İki adamım seninle gelecek. En ufak bir konuda onlardan yardım alacaksın. Ve mümkünse gittiğin yerden döneceğin zaman bana haber ver." Sözlerinin bitiminde bir öfke fırtınasına tutulacağından emin olsa da, Leyla'nın sessizliği nedeniyle fazla ileri gidip gitmediğini düşündü. Ama yanıldığını anlaması çok uzun sürmedi.

"Anlaştık." Leyla aldığı karar yüzünden tedirgindi. Belki de içten içe engellenmeyi umuyordu. Çünkü böyle bir cesareti en son gösterdiğinde, on sekiz yaşını doldurmasının da verdiği güvenle hem evini hem de ülkeyi terk etmişti.

"Bana ihtiyacın var mı, Leyla?"

Telefonu tutan eli terlemişti. Gözlerini kısa bir anlığına kapattı ve birkaç saniye suskun kaldı. Dışa vurduğu soluğuyla beraber dudaklarından dökülen kelimeler hafif bir titreyişle kaplıydı. "Hayır, teşekkürler." Herhangi bir karşılık beklemeden

görüşmeyi sonlandırdı. Kısacık süren konuşmanın üstünde bıraktığı etki ağır olmuştu.

Giyinme bölümüne girip askısından çıkardığı kabanını hızla üstüne geçirdi. Çantasını alıp oradan ayrılacakken durakladı. Arkasını dönüp sanki son sefermiş gibi bakışlarını eşyalarda gezdirdi. Buraya da kendince bir yaşanmışlık katmıştı. Menderes Vardar'ın anılarına karışan, belki de onunla bir bütün olan o birleşme noktasında yeni bir hayata adım atmıştı. İçine çektiği derin nefesin ardından hislerinde saklı kalanların üstünü kapatmayı başardı.

Evden çıktığında onu bekleyen araca ve iki adama baktı. En azından özgürlüğü bir parça tadacağını biliyordu. Dikkatini koruma olduğunu tahmin ettiği kişiye verirken kaşları hafifçe çatıldı.

"Buyurun, Leyla Hanım."

Adamın açık tuttuğu kapıdan araca bindi. Güvenlikten geçerken kalbi tuhaf bir ritimle atmaya başladı. İstemsizce geriye dönüp aralarına mesafelerin girdiği evi izledi. Sanki oradan uzaklaşıp karanlık bir tuzağa çekiliyordu. Menderes Vardar yanında yoktu ve bu gerçeklik ona ağır geliyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp olumsuz düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Neredeyse her şeyden soyutlandığını, korumanın ısrarlı seslenişiyle algılayabildi. "Ne dediniz?"

"Nereye gidiyoruz, efendim?"

Leyla başını çevirip dışarıya baktı. Caddeye çıkmışlardı ama araç çalışır halde sağda bekliyordu. Boğazını temizlerken bunun zor olmaması için dua etti. "Yeniköy'deki Artunç Villası'nı biliyor musunuz?" Sesi sanki nefessiz kalmış gibi kesik çıkmıştı.

Adam hafifçe başını salladı. "Evet, efendim." Sonra şoföre izleyecekleri güzergâhı kısaca anlattı.

Ellerini kucağında tutuyor, ara ara sıkıntıyla ovuşturuyordu. Tek başına sanki bir bilinmeze gidiyordu. Geçtikleri yolda eskiye dair bir şeyler hatırlamak istercesine yapıları inceliyor, yakaladığı küçücük anılar yüzüne buruk bir tebessüm yayıyordu.

Bir zamanlar yuvası bildiği evin özel araç yoluna girdiklerinde, oturduğu yerde öne doğru uzandı. Eli koltuğun deri kumaşına baskı yapıyordu. Motorun durduğunu fark edince içindeki havanın adeta boşaldığını hissetti. Açılan kapının çıkardığı sesle hafifçe irkildi. Adamın saygılı bir şekilde beklediğini gördü. Çantasını alıp dışarıya adımını attı. Bastığı toprak bedenini titretirken, anlamını kavrayamadığı bir duyguyla doldu. Bakışları görüş açısındaki villaya kaydı.

"Sizinle gelmemi ister misiniz, Leyla Hanım?"

Rüzgârın uçuşturduğu saçlarını yüzünden çekerken başını iki yana salladı. "Gerek yok. Teşekkürler." Bastığı yerlerde anılar, ama en önemlisi de derin bir acı geçmiş yatıyordu. Demir kapıyı iterken çıkan gıcırtılı ses, elinin hareketini kısa bir anlığına durdurmasına neden oldu. İhtiyaç duyduğu soluklarla sakinleşmeye çalışıyor, taşları yer yer kırılmış yolda yürürken bakışları on yıl öncesinin izlerini arıyordu.

Üç katlı villanın dış duvarlarındaki boya solmuş, bir zamanlar evi güzelleştiren çiçeklerin sarmaşık gibi duran dalları kuru birer ottan ibaret hale gelmişti. Hüzünlü gözleri rengi griye boyanmış havuza doğru döndü. İçi bahçedeki ağaçlardan dökülen yapraklarla dolmuştu. Karanlık bir maziyi anlatır gibi kirli görünüyordu.

Ana giriş kapısının önüne geldiğinde, sıkı sıkıya tuttuğu çantasından çıkardığı anahtarla oyalandı. Buradan çekip gittiği zaman yanına aldığını hatırladı. O günden beri de hep onunlaydı. Belki bir parça annesini anlattığı için... Veya çocukluğunun az da olsa güzel yanlarını canlı tutabildiği için...

Leyla derin bir nefes alırken kilidi yuvasında yavaşça döndürdü. Tuhaf bir sesle beraber kapı aralandığında, içeriden yüzüne vuran ağır kokuyla geriye doğru bir adım attı. Gözlerini kıstı. Aralıktan görünen holün ürpertici haline meydan okuyarak, on yıl öncesinin onu kuşatmasına izin verdi. Henüz günün erken saatleri olmasına rağmen, ortamın karanlık havası Leyla'ya hiç iyi gelmiyordu. Bastığı yerden yükselen gıcırtıları duyabiliyor, o cıvıl cıvıl dönemi hatırlamaktan kendini alamıyordu.

Bu da eskiye dair canını acıtıyor, sanki göğsüne bir taş oturduğu hissini uyandırıyordu. Salona girip de eşyaları aynı şekilde görünce hareketini durdurdu. Hepsinin üstü beyaz örtülerle örtülmüş, kaderlerine terk edilmişti. Hemen çaprazındaki artık modası geçmişlerin arasına karışan zarif mobilyalı vitrine baktı. Ağır adımlarla o tarafa yürüdü. Her yer senelerin tozuyla kaplanmıştı. Eliyle hafifçe sildiğinde, karşılaştığı fotoğraf nedeniyle boğazını adeta tıkayan yumruya yenildi. Gözünden dökülen yaşlara hıçkırıklarını karıştırmamak için dudaklarını sertçe birbirine bastırdı.

Buradan kaçıp giderken annesinin o çok sevdiği resmini de yanına almıştı. Ama tek başına adım attığı yolda ne yazık ki çantasını çaldırmış, polisin desteğiyle geri aldığında ise parasını da fotoğrafı da sonsuza dek kaybetmişti. Günlerce ağlamış, ondan kalan hatıraya bile sahip çıkamadığı için kendini suçlamıştı. Ve şimdi tam da gözlerinin içine bakan kadının o muhteşem hali, içindeki küçük kız çocuğunun yarasını kanatmayı başarmıştı.

Vitrini açıp uzandı. Yıpranmış ve sararmış kâğıdın bir hazine değeri taşıdığını bilmek, Leyla'nın manevi gücünü arttırdı. Eliyle onu üzerindeki tozlardan arındırdı. Çantasına dikkatli bir şekilde koydu ve derin bir nefesin ardından ilgisini ortama verdi. Ailece yemek yedikleri büyük dikdörtgen masanın üstündeki vazoda çiçekler kurumuş, bazıları da örtüye dökülmüştü. Oysaki çocukluk döneminde hep canlı ve rengârenk durur, insana mutlu bir enerji yayardı.

Adımlarını merdivenlere yönelten Leyla, ne kadar eski olduğunu kanıtlayan basamakların gıcırtısına çabuk alıştığını fark etti. Yukarı katta iki zıt yöne baktı. Ailesinin odasıyla onunki koridorda karşılıklı duruyordu. Kapı hafifçe aralıktı. Aslında görmek istediği, yarım kalan anılarını yaşadığı yerdi. Ve ne acı ki kapalıydı. Üzerinde anahtarı vardı. Leyla kilidi çevirince kolaylıkla açıldı. Gözlerinin önüne serilen manzara kalbindeki sızıyı hissetmesine yetti. Bir zamanlar ona ait olan oda şimdi bomboştu. Terk edilmiş gibiydi ve bunu bir cezayla bağdaştırıyordu. Babası onun gidişine büyük bir öfkeyle tepki verse de

karşısında durmamıştı. Yine de anlaşılan o ki, ardından hiç beklememiş, kızını hatırlatacak her şeyi reddettiğini bu şekilde göstermeyi seçmişti.

Yanakları sırılsıklamdı. Titreyen elleriyle onları silse de, gözyaşları ısrarla akmaya devam ediyordu. Çekmeceleri yarı açık duran bir şifonyer dışında, duvarda sağa doğru kaymış bir çerçeve vardı. Perde bile gitmiş, çocukluğunu dışarıya karşı çırılçıplak bırakmıştı. Leyla oradan koşarak çıkmak istese de bacakları ağırlaşmış ve onu geçmişin hayaletleriyle yalnızlığa hapsetmişti. Biraz nefes alabilmek için pencereyi sıkışmış olduğu yerden kurtardı. İçeriye dolan havayı yavaşça soludu.

"Kürkçü dükkânına dönen bir tilki gibi."

Duyduğu sesle korkan Leyla, hızla arkasını dönerken sırtını çerçeveye vurdu. Hissettiği acıyla dişlerini sıktı. Eli kalbinde, bakışları karşısındaki kişideydi.

"Seni hep korkutuyorum, öyle değil mi, Leyla?" Melih Ertürk odanın girişinde durmuş, durumdan zevk alırcasına sırıtıyordu.

Leyla kendine gelebildiğinde çenesini hafifçe kaldırdı. Orada yalnız olmadığını bilmesinin verdiği güvenle ona meydan okudu. "İçeriye nasıl girdiniz? Beni bekleyen korumalardan haberiniz vardır herhalde?"

Rahat bir tavırla ellerini paltosunun ceplerine koyan Melih, yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. "Görüyorsun ya, önüme çıkan engeller bana vız geliyor." Bakışları odada şöyle bir gezinip yeniden karşısındaki kadına döndü. "Anılarını mı tazelemek istedin? Hmm... Bütün bunlardan nefret eder bir halin vardı halbuki. Seni buraya çeken sebebi söylesene."

"Nereden geliyor bu saygısızlık?" Leyla içindeki öfkeyle yanıyor, elleri iki yanında yumruk halinde bekliyordu. "Siz kim oluyorsunuz da evime girip benimle böyle terbiyesizce konuşuyorsunuz?" Bedenini kaplayan sıcaklık, isyanının derecesini arttırıyordu.

Onun çıkışına gözlerini kısarak bakan Melih, yüzündeki dalga geçer ifadeyi sildi. Yerine soğuk ve korkutucu bir mesaj veren

maskesini oturttu. "İstediğimi almadan elimi senden çekmem, Leyla Artunç. Az önceki tavrının sebebi Menderes'in adamlarıysa eğer..." İki adım atarak aralarındaki mesafeyi kapatırken gözlerini onunkilere sabitledi. "Boğazını sıkıp seni nefessiz bırakmamın sadece birkaç saniye süreceğini bilmeni isterim." Başını yana eğerek çenesini garip bir hareketle oynattı. "Bakışlarındaki korku adeta çığlık atıyor. Çok yazık... Burada baş başayız."

"Melih!"

Odaya yayılan güç ve öfke, baskısını fazlasıyla hissettirdi. Menderes Vardar gözlerindeki ölümcül ifadeyi tek bir kişiye odakladı. Aldığı nefesler göğsünü zorluyor, içindeki engellenemez sabırsızlık dörtnala koşuyordu. Şirkette önemli bir toplantısı olmasına rağmen, adamından aldığı bilgiyle orada duramayacağını anlamış ve yola çıkmıştı. Zorlu bir adım attığını bildiği için Leyla'yı yalnız bırakmak istememiş, Melih de ortalarda dolanırken ona fayda sağlayacak bir durum yaratmayacak kadar tedbirli davranmayı seçmişti. Ve şimdi yanılmadığını görüyordu.

Leyla ona ait küçük odada neredeyse duvarın dibine sinmiş haldeydi. Kötü anılar üstüne gelirken, iki adamın arasında kaldığı için çaresiz hissediyordu. Ama içinde reddedemediği bir gerçek vardı. Menderes Vardar'ın orada olması kalbinin mutlulukla sarmalanmasını sağlıyordu. Elleri kabanının yakalarını kavramış, bakışları endişeyle kaplanmıştı.

Sıkıldığını belli ederek bedenini kapıya doğru çeviren Melih, tuhaf bir sakinlikle Menderes'e baktı. "Bu kadınla bir parça yalnız kalmak istiyorum ama önüme hep set çekiyorsun. Özel hayata saygı göstermesini öğrenmeli..."

Menderes, onun sözlerini tamamlamasına izin vermeden yakasına yapıştı. Çevik bir hareketle Melih'i duvara yapıştırdığı anda, arkasında kalan kadının dehşetle iç çektiğini duydu. Geriye dönüp Leyla'ya bakmak istemiyordu. Çünkü bunu yaparsa öfkesinin şiddeti azalabilirdi. Ve Menderes'in aslında hissettiğinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Benim alanıma girmemen gerektiğini ne zaman anlayacaksın?" Bakışları ölümcül, sesi ise bıçak darbesi kadar keskindi.

Boğazına baskı yapan dokunuşun etkisiyle başını geriye doğru atan Melih, kısa bir an için nefes almaya çalıştı. "Leyla'yı haremine mi aldın?"

Menderes onun yeni bir soluğa kavuşmasına fırsat vermedi. Yumruğunu sert bir hareketle Melih'in çenesine geçirdi. Kulağına ulaşan ve arkasında kalan çaresizlik dolu sesi duymamak için kendini zorladı. Melih'i bıraktığında onun sendelediğini gördü. Elleri iki yanında yumruk halinde, ona karşı tetikte bekliyordu. Yeni bir darbe için hazırdı, çünkü içindeki öfke soğumak yerine adeta kaynıyordu. Ama sırf Leyla'ya bu manzarayı daha fazla izletmemek için istemese de ondan uzaklaştı. "Buraya nasıl geldiysen aynı şekilde geri dön. Ve beni kışkırtmaman gerektiğini hiç değilse bu kez beyninin olmadığı o kafana sok!"

Çenesini ovarken gözleri acıyla kısılan Melih, intikam dolu bakışlarını birkaç saniyeliğine Leyla'ya odakladı. Yeniden Menderes'e döndüğünde olduğu yerde doğrulup kıyafetini düzeltti. Kapıya doğru ilerledi ama ani bir hareketle adımlarını durdurdu. Başını geriye çevirdi. Aldığı nefes öfke doluydu. "Rövanşları severim, Menderes Vardar. Bunu sakın unutma."

Odadaki havanın değiştiğini negatif elektriğin dağılmasıyla anlayan Leyla, kıpırdayabilmek için uğraştı. Bu küçücük hareketiyle karşısındaki adamın dikkatini üzerine çektiğini fark etti. Az önce yaşananlar, söylenen sözler, ne büyük bir girdabın içinde savrulduğunu ona bir kez daha hatırlattı. Çenesini hafifçe dikleştirdi. "Sizi arayıp önemli ve özel bir şey istedim. Nihayet o evden çıktığımı düşünürken, beni kontrolde tutmak için peşimden geldiniz." Leyla adımlarını ona doğru atarken o yeşil gözlerin etrafının karardığını gördü. "Üstümde hâkimiyet kuramazsınız!"

"Ben burada olmasaydım sana neler yapabileceğini hayal edebildin mi?" Menderes tıpkı bakışları kadar ölümcül bir ses tonuyla konuşuyordu. "Nereye kaçacaktın?" Onun göğsünün öfkeyle inip kalktığını görünce gözlerini kıstı ve biraz daha yaklaştı. "Camdan atlayabilirdin tabii. Ama ona bile fırsat bulamazdın. Çünkü sen asla bir erkek kadar çevik ve hızlı davranamazsın."

Leyla hissettiği küçük düşürülmüşlükle elini kaldırdı. Tokat atmak isterken, bileğinin onun tutuşunda hapsolmasını çaresizlikle izledi. Ama içindeki ateş, isyanına adeta çığlık attırıyordu. "Bana neyi yapamayacağımı söylemeyin!" Menderes'in gözlerine bakarken tüm direncinin kırıldığını bilmek, Leyla'yı çıkmaza sürüklüyordu. Bugün bu evde yaşananlar sinirlerini altüst etmişti. "Sözde kahramanca davrandınız, öyle değil mi? Eminim etrafımızdaki kasvetin kokusunu alabiliyorsunuzdur. Dışarıdan bakınca tabloya bir de sizin karanlığınız ekleniyor. Bende iyi adam algısı yaratmaya çalışmayın. Boşuna uğraşıyorsunuz."

Bileğini ondan kurtaran Leyla, tek bir saniye düşünmeden odadan çıktı. Merdivenleri hızla inerek kapıya ulaştı. Evi ardında bıraktığında, gökyüzündeki bir parça güneşin ruhunu aydınlatacağına inanmak istedi. Ama olmadı... Kalbinin sesi arzuladığı ışığın aslında kaçtığı adamın gözlerinde kaldığını haykırsa da duymamak için direndi. Araca bindi ve koltuğa oturduğunda ellerini yüzüne kapattı.

Dün yaşanan olaylar nedeniyle Leyla'dan bir parça uzak durmayı seçen Menderes, ileride neler olacağını kestirememenin sıkıntısı içindeydi. Onu anlasa da kaderine terk etmeyi reddediyordu.

Şirketten çıkıp eve geldiğinde, Leyla'nın ortalarda görünmemesi üzerine alt kata inip loş ışığın hüküm sürdüğü koridordan geçti. En sondaki odanın kapısını açıp içeri girdikten sonra etrafın aydınlanmasını sağladı. Üstündeki ceketi ve kravatı çıkarıp adımlarını banyoya yönlendirdi. Kalan kıyafetlerinden de kurtulunca sıcak suyun tenine temas etmesine izin verdi. Bütün bir günü neredeyse Leyla'yı düşünerek geçirmişti. Bu konuda ne yapacağından emin değildi. Savunmasız olduğunu bildiği için, elini ondan çekmek gibi bir harekette bulunamazdı. Ama özgür bırakırsa, Melih Ertürk'ün rahat durmayacağı konusunda hiç şüphesi yoktu. Leyla o adamla tek başına mücadele edemezdi. Şu halde bile Melih'in ona ulaşmasının önüne

geçememişti. Onu yanında tutarak her şeyi ve çok daha önemlisi, değer verdiği kişiyi tehlikeye attığını görse de başka türlü davranamıyordu. Başar'ın sözlerini hatırladıkça büyük bir çıkmazın içine hapsolduğunu hissediyordu.

Leyla'nın gecenin karanlığını andıran gözleriyle bir girdabın içinde savruluyor, kasırgasına kapılıp sürükleniyordu. Başını kaldırıp fayansa dayadığı ellerine baktı. Hâlâ duyumsuyordu o teni. Onu bedenine çektiğinde dudaklarına kapanmamak için iradesine karşı adeta savaş açmıştı. Şimdiye kadar aklını ve kalbini böylesine meşgul eden bir kadınla karşılaşmamıştı. Onunla ilgili bilinmezlik her geçen gün artıyor, ama hayatına ışık saçmaktan da geri kalmıyordu.

Duştan çıkıp havluyu beline sardı. Banyoyu giyinme bölümüne bağlayan tarafa geçti. Üzerine boxer ve siyah bir eşofman altı giyip masaya yaklaştı. Yarım bıraktığı eskize baktı. Kolye, bileklik ve küpeden oluşan set için uzun zamandır uğraşıyordu. Sadece yeni sezon koleksiyonunda görücüye çıkarmakla yetinecekti. Çünkü Menderes'in amacı, Salzburg'a gittiğinde bu seti ona hediye etmekti. Bu düşünceyle gözlerine mutlu bir ifade yerleşti. Elinden geldiğince sevgisini hissettirmeye çalışıyordu. Keşke onu gizlemek zorunda kalmasaydı... Keşke bakışlarına yerleşen o hüznü dağıtıp her zaman gülümsemesini sağlayabilseydi... Ama ona bahşedilen hayat ne yazık ki acımasızdı. Menderes, söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi riske atamazdı.

Rahat koltuğuna oturup kalemi eline aldı ve kendini büyülü anlara bıraktı. Aradan geçen zamanın sonunda, kulağına ulaşan yabancı sesle bakışları açılan kapıya çevrildi. Şimdiden kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi haline gelmişti.

Akşam olduğunu fark ettiğinde pencereye doğru gitti. Karla karışık yağan yağmuru izledi bir süre. Bahçenin ışıkları altında o kadar güzel görünüyordu ki gülümsemeden edemedi. Ama tutsaklığını kulağına fısıldayan sesi, gözlerindeki ufacık mutluluğu silip götürdü. Saatlerdir odada kapalıydı ve biraz geniş

alana ihtiyacı vardı. En azından salona inmek kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

Dün Menderes'le hiç hesapta olmayan şekilde karşı karşıya gelmeleri ciddi anlamda kötü bir sonla bitmişti. Geçmişini aralamak istemiş, daha nefes bile alamadan iki adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Menderes sayesinde kurtulduğunu bilse de, onun Melih'in boğazına sarılıp üstüne bir de yumruklarını konuşturması, içindeki bir parça olumlu hissi yok etmeye yetmişti. Kaçtığı dünyayı o yeşil gözlerde görmesi, Leyla'yı kâbusların tam ortasında bırakmıştı.

Evdeki sessizlik ve kimsesizlik adeta ruhunu daraltıyordu. Gerçi Viyana'daki durum da bundan farksızdı. Yine de kabul etmek istemediği o özlem duygusu, etrafta birilerinin varlığını hissetme arzusuyla bütünleşiyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Duyduğu sese dönen Leyla, Başar'la yüz yüze gelince, içindeki telaşın bir parça hafiflemesine sevindi. Anlamadığı bir şekilde burada var olanlara alıştığının farkındaydı. "Dürüst davranmam gerekirse sıkıldım. Dışarı da çıkamıyorum." Son cümlesinde kaşlarını istemsizce çatmıştı.

Başar, genç kadının bu haline gülümserken ellerini pantolonunun ceplerine koydu. "Birlikte bir kahve içmeye ne dersin?"

"İkimiz mi?"

"Neden şaşırdın? Yoksa beni buna layık görmüyor musun?"

Leyla onun sözleriyle utanırken telaşlanmadan edemedi. "Tabii ki öyle bir şey söz konusu değil. Ben sadece... Yani şaşırdım."

Onun, etrafına öylesine göz gezdirir gibi yapması Başar'ın hoşuna gitti. Kimi aradığı fazlasıyla belliydi. Önden mutfağa giderken gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Hadi o zaman."

Leyla hayal kırıklığıyla arkasına baktığında, onu sarmalayan sessizlik garip bir umutsuzluğa kapılmasına neden oldu. Derin bir nefesle birlikte ayaklarını neredeyse sürüyerek Başar'ın peşinden mutfağa girdi.

"Türk kahvesi konusunda iyi misin?"

"Bu bir anlamda test mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Eminim öyledir." Leyla ona inanmadığını gösterircesine gözlerini kısıp alaycı bir hareketle başını iki yana salladı. "Elbette hakkımda çok şey biliyorsun." Ondan bir karşılık beklemeden, dikkatini kaliteli mermer tezgâhın üstündeki kahve makinesine verdi. Hazneye su ekleyip dolapların bazılarına baktı. Aramalarından sonuç alamayınca arkasından açıkça gelen gülüşü duydu. Ellerini beline koyarak ona döndü ve yüzüne hafif sinirli bir ifade oturttu. "Niye gülüyorsun?"

"Biraz daha pratik yapmalısın."

"Çok komik!" Leyla işine kaldığı yerden devam etti. Kahveyi ve fincanları bulduğunda, zafer kazanmış gibi bir tavır takındı. "Beceriksiz biri olmadığımı görüyorsun umarım!"

Başar'ın gülüşü derinleştiğinde gözlerinde keyifli ışıltılar belirdi. "Sade lütfen."

"Emredersin!" Leyla sırıtarak önüne döndüğünde malzemeleri koyup makinenin düğmesine bastı. Kısa bir süre sonra kahveler hazır olunca fincanlara eşit olarak pay etti. Birini Başar'a uzatırken diğerini masaya bıraktı ve sandalyeye oturdu.

"Eline sağlık, kıvamı gayet yerinde."

"Afiyet olsun." Leyla hâlâ tuhaf sessizliğin etkisindeydi. Bir türlü soramıyordu. Aslında konuyu açmak istemiyordu. Ama karşısında oturan adamın da konuşmaya niyeti yok gibiydi. Kahvesinden bir yudum alıp ona baktı. "Bugün yalnız geldin galiba?"

"Genelde Menderes olmadan dönerim. Zaten fark ettiysen, her gün burada değilim."

Keşke böyle kestirip atmasaydı. Mesela sonrasında onun da gelip gelmediğinden bahsedebilirdi.

Başar kahvesini içerken bir hayli keyifliydi. Menderes'in de evde olduğundan bahsetmemeyi tercih etti. Fincanını bırakıp arkasına yaslandı. "Bütün gün sıkılıyorsun, öyle değil mi?"

"Açıkçası, evet. Evde kimse yok. Viyana'da olsaydım, çeviri için ayırdığım zaman haricinde sanat galerilerini gezer, sonra kar manzarasını izleyebileceğim bir yerde içinde çikolata parçaları olan bir tatlı yerdim."

"Evin başka bir yerinde zaman geçirmeyi dene."

"Anlamadım?" Leyla gerçekten de anlamamıştı. Burarın neredeyse bir malikâneyle yarışabileceğini bilse de, o sözlerdeki amacı yakalamakta zorlanıyordu.

"Alt katta büyük bir spor salonu ve Menderes'in atölyesi var. Orada belki ilgini çekecek bir şeyler bulabilirsin."

Gözlerini kısarak karşısındaki adama baktı. Sormak istediği şeye rağmen dilini tutmayı başardı. "Spor salonu olduğunu bilmiyordum."

"Bence vakit geçirmek için ideal. Aslında Menderes orayı Uras için yaptırdı. Bazen kendisi de kullanıyor ama genelde işlerden kalan vaktini daha özel bir alanda geçirmeyi tercih ediyor."

"Uras kim?"

Kahvesinden son yudumu da alan Başar, onun sorusunu yanıtlarken yerinden kalktı. "Menderes'le Poyraz'dan sonraki diğer ortak. Yakında tanışırsınız. Sohbet için teşekkürler."

"Gidiyor musun?"

"Birkaç işi halletmem gerekiyor."

Başar onu yalnız bıraktığında, Leyla önündeki bitmiş kahveye baktı. Sonra şu alt kattaki salonu görmeye karar verip mutfaktan çıktı. Merdivenlerden indiğinde koridorun hafif ışıklarla aydınlatıldığını gördü. Duvarlarda birkaç tablo vardı. Birbirine ters yönlerde kalan kapılar arasında gidip geldi. Sağ taraftaki sanki biraz daha esrarengizdi ve Leyla oranın ardında ne bulacağını delicesine merak ediyordu. Tam önünde durduğunda gizli bir yeri keşfedecekmiş gibi heyecanlandı. Kalbi atışlarıyla bulunduğu noktayı zorlarken, hangi sırları aralayacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

İçeriye adım attığında gözüne çarpan detaylar onu adeta soluksuz bıraktı. Göğsünü döven vuruşların sesini kulaklarında

duyabiliyordu. Derin bir karanlığın içine çekilir gibi hissediyordu. Buna rağmen geri dönmek yerine tam tersini yaptı ve kapıyı ardından kapattı.

"Burada ne işin var?"

Ortama yayılan sesle olduğu yerde sıçrarken elini kalbine götürdü. Sol tarafına dönüp de onu görünce kontrolsüzce titremeye başladı. Bacakları aklının komutlarını dinlemiyor, hareket etmesine izin vermiyordu. Onun kalkıp da yavaş adımlarla ilerlemesi karşısında sertçe yutkundu. Bakışları yüzünden aşağıya indi usulca. Menderes Vardar neredeyse çıplaktı. Leyla dehşetle içini çekti. O yeşil gözlerde bariz bir memnuniyetsizlik vardı. Kaçıp gitmesi gerekirken neden hâlâ orada durduğunu bilmiyordu. Büyülenmiş gibiydi. Onun tam da önüne kadar gelerek tepeden bakması bile, Leyla'nın dikkatini vücudundan çekmesine yetmedi. Tutkuyla kararan kahveleri büyük bir cesaretle daha fazlasını yaparak çıplak ayaklarda gezindi. Yeniden yukarı çıkarken o kaslı göğüste bir süre oyalandı. Parmak uçlarındaki sızlamanın arttığını ve bu elektriğin bedenine dalga dalga yayıldığını duyumsayabiliyordu. Kendini kaybetmiş olmalıydı. Çünkü Menderes Vardar adeta aralarında hiç mesafe bırakmayıp o günkü gibi hafifçe yüzüne eğilmişken, Leyla bunun farkına varmakta çok geç kalmıştı.

"Sana burada ne işin olduğunu sordum."

Leyla içindeki korkuyu iliklerine kadar hissederek ona bakmaya devam etti. Görüş açısındaki kısımda, salon görevi gören geniş odanın yalnız kalmak için kullanılan bir yer olduğu belliydi. Spot ışıklarla hafifçe aydınlansa da, duvarlardaki siyah renk eskitme tuğlaları sanki özenle karanlıkta bırakıyordu. Bakışları onun arkasındaki masaya, üstündeki kâğıt ve kalemlere odaklandı. Burada ne yaptığını gerçekten anlamamıştı. Dikkati yeniden siyaha bulanmış yeşil gözlere takıldığında derin bir nefes aldı. "Dolaşıyordum." Verdiği cevabın saçma olduğunun farkındaydı. Ama aklını toparlaması kolay değildi. Açıkça tutku kokan o anki yakınlık Leyla'yı serseme çeviriyordu.

Menderes ellerini beline koyarak gözlerini biraz daha kıstı. Onun aklına esip de buraya kadar geldiğine inanamıyordu. Arkasını dönüp giysi dolabına doğru yürüdü ve raftan aldığı siyah tişörtü hızlıca üstüne geçirdi.

Leyla tuttuğu nefesini bırakırken, böylesinin akıl sağlığı için çok daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Sade döşenmiş bir yerdi. Eskitme ahşap mobilyadan siyah renk kadife kumaşla kaplı ferforje ile masanın önünde karşılıklı yerleştirilmiş iki berjer koltuk vardı. Duvara gömme şekilde yapılmış küçük bir kitaplık da bulunuyordu.

"Burası..."

Menderes onun her hareketini izliyor, aklından geçenler konusunda tahmin yürütebiliyordu. Kollarını göğsünde birleştirip masaya dayandı. "Karanlık... Öyle değil mi?"

Leyla duyduğu sesle ona dönerken irkildiğini belli etmemeye çabaladı. Viyana'daki o kötü geceden sonra sürekli siyahın içine çekiliyor gibiydi. Bir zamanlar ardında bıraktığı korkularına doğru sürüklendiğini hissediyor, bunun düşüncesi bile sarsılmasına yetiyordu. Boğazını temizleyip konuşmaya çalışırken bedenindeki titreyiş sesine yansıyordu. Ve en önemlisi de Menderes Vardar, Leyla'nın saklamak için direndiği ne varsa hepsini özenle çekip çıkarmasını biliyordu.

"Neden?"

"Neden mi siyah?"

"İnsan böylesine bir karanlığı hayatına hangi sebeple misafir eder ki?"

"En sevdiğin renk hangisi?"

Leyla konuyla ilgisini çözemediği sorunun nereden çıktığını anlamamıştı. "Ne alakası var?"

"Ben hayatıma karanlığı misafir etmiyorum, Leyla. Sadece bazı insanlar gibi siyah rengi seviyorum."

En küçük ayrıntıyı bile saklı tutmaya çalışırken onun da aynısını yapmasına sinir oluyordu. Niye her seferinde konuyu

çevirip aklını dağıtıyordu? Leyla onun yaşamındaki gizemleri neden bu denli merak ettiğini bir türlü çözemiyordu.

"Demek ki asıl olayın en sevdiğimiz renkle ilgisi yokmuş."

Bu adam ne ara o masadan ayrılıp da tam önüne kadar gelmişti? Leyla onun ne demek istediğini anlayamıyor, hızlanan nefesini sakinleştirmek için çabalasa da olmuyordu. Her zamanki kontrollü hali kayıplara karışmıştı. "Ne-neyle ilgisi varmış?"

Menderes ona bir adım daha attığında bedenleri birbirine değdi. Başını eğerken elini onun yüzüne götürdü. Başparmağı yanağında gezinip dudağına indiğinde, Leyla'nın gözlerinin yavaşça kapanmasını izledi. O kışkırtıcı aralıktan sızan sıcak nefesin tadını çıkardı. "Asıl olayın senin bu merakınla ilgisi var."

Gözleri yavaşça açılıp önünde duran yakışıklı ve gizemli yüzün çizgilerinde gezindi. Ona aynı anda hem yakın hem de uzak olmak... Yine parmak uçları sızlamaya başlamıştı. Bakışları onun tahrik edici sakalında takılı kalırken nefesinin derinleştiğinin farkında değildi. Oysaki her bir duygu ifadesi dikkatle izleniyordu. Leyla kendine engel olamadı. Yanağıyla dudağı arasında sürtünerek devam eden temasın verdiği cesaretle elini onun sakalına götürüp okşadı.

Menderes hissettiği sıcaklıkla gerilirken kıpırdamamak için büyük çaba harcıyordu.

"Neden bu kadar... Yani..."

"Ne?"

Leyla bakışlarını onun gözlerine çevirdiğinde, içlerinde tehlikeli bir karanlığa ev sahipliği yapan ışıltıları yakaladı. Bu kadar özel bir şeyi sorabilmek cüretini kendinde bulabildiğine inanamıyordu. Elini çekip geriye doğru iki adım attı. Aradaki tuhaf elektriğin bir an önce sonlanması gerekiyordu. Dakikalar önce gördüğü masaya ilerleyip üzerindeki çalışmalara baktı. Parmak uçları çizimdeki kıvrımlarda gezinirken fark ettiği şeyle arkasını döndü. "Siz ne iş yapıyorsunuz?"

Menderes ona yaklaşırken yüzünde bu kez ifadesizlik vardı. "Mücevher tasarımı, üretim ve satış."

"Nasıl yani? Siz aslında..." Leyla söylemek üzere olduğu kelimeleri yakalayarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Menderes ise sakin bir şekilde konuşurken adımlarını ona doğru atıyordu. "Ne iş yaptığımı sanıyorsun?"

"Ben..."

"Aynı zamanda yatırımla ilgili bazı işlerim var. Hem arkadaşlarım hem de ortaklarım olan iki kişiyle birlikte çalışıyorum. Başar'ın şirketteki konumu ise bundan çok daha farklı."

Leyla bu açıklamanın neden yeterli gelmediğini düşünüyordu? Farklı şeyler görüyor ve hissediyordu. "Yani siz bana diyorsunuz ki; *ben de aslında her iş adamı gibi normal ve iyi biriyim.*"

Adımlarını sonlandırıp genç kadının önünde durdu. Bedeni yine onunkine temas ederken başını eğdi. Gözlerini kısıp ellerini masanın iki yanına koyduğunda, Leyla'yı neredeyse kollarının kıskacına almıştı. Bu yakınlığın onu aynı anda hem korkutup hem de heyecanlandırması, Menderes'in içindeki ateşi körüklüyordu. "Sana hiçbir zaman iyi biri olduğumu söylemedim."

Yüzünü Leyla'nın boynuna götürüp dudaklarını dokundurmadan bekledi. Sıcak nefesini tenine bırakırken aklında fazlasıyla tehlikeli şeyler olsa da şimdi zamanı değildi. Geri çekilip ondan uzaklaştı ve masanın arkasına geçip yerine oturdu.

Yarım bırakıldığını fark eden Leyla'nın içinde fırtınalar kopuyordu. Sabırsızlığını dizginlemeseydi, ileride pişmanlıkla kıvranacağı şeyler söyleyebilirdi. Açıkça arzulandığını bildiği halde, o yakınlığa rağmen onun en ufak bir harekette bulunmayıp işine kaldığı yerden devam ettiğini ve aralarındaki cinsel gerilimden kopuşunu izlemek gururunu kırıyordu. En sonunda benliğinde kaynayan öfkeye yenilerek bakışlarını ona odakladı. Engelleyemediği bir hırsla masanın etrafını dolandı ve elleri iki yanında yumruk halini aldı. "Doğru. Görüp görebileceğim en acımasız adam olduğunuzu söylemiştiniz. Birilerinin canını yaktığınıza şüphem yok. Bu mücevher tasarım işi de eminim sadece kamuflajdır. Böylelikle..." Sözlerini bitiremeden kollarından tutulup duvara yapıştırıldığında, gözleri korkuyla karışık heyecanla

açıldı. Yeniden aynı yakınlaşmayı istese de, hislerini reddetmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bu hayatta en büyük hata, hakkında hiçbir şey bilmediğin birini pervasızca yargılamaktır."

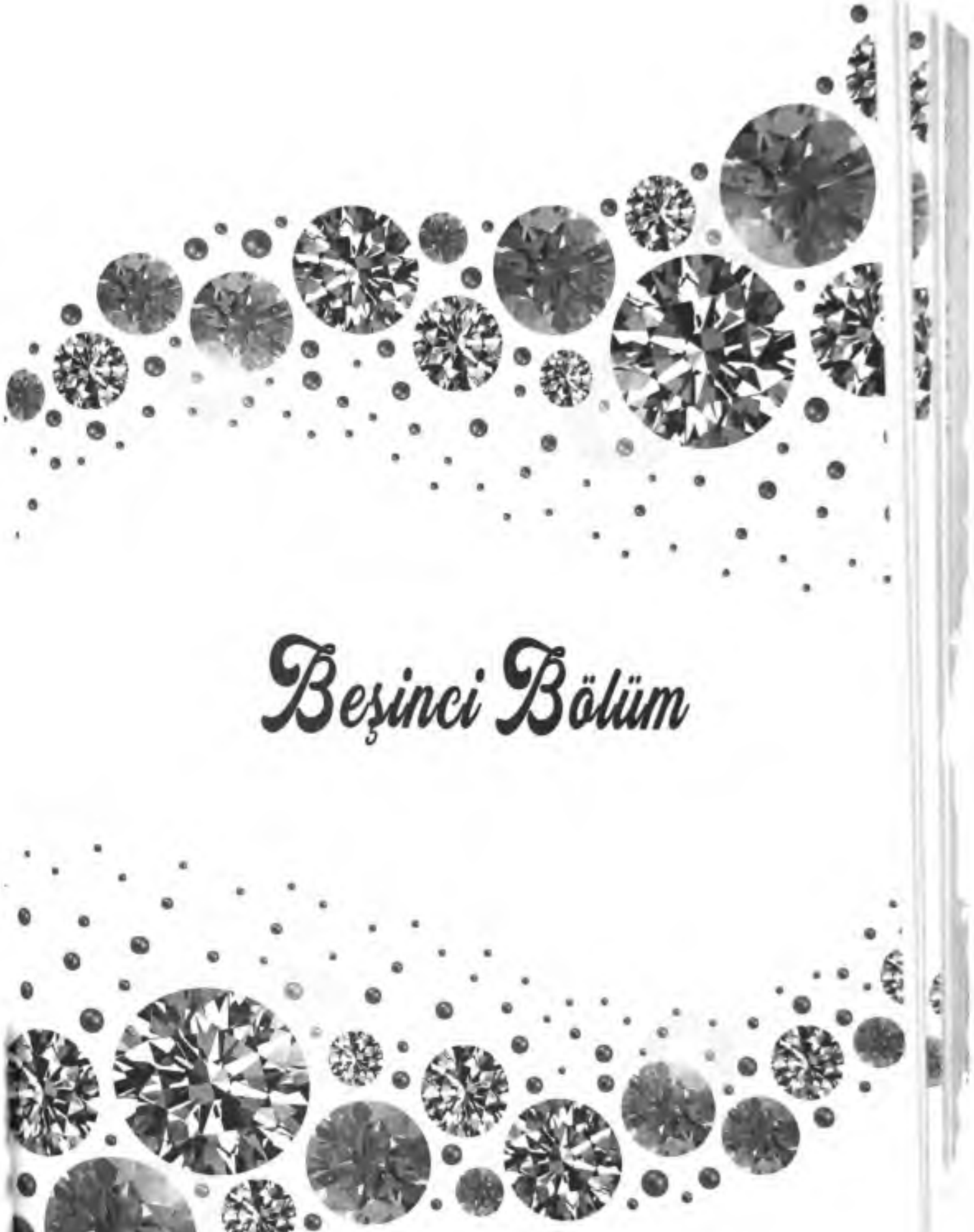
"Yalan mı?"

Menderes keyifsiz ve tehlikeli bir gülüşle ona doğru biraz daha eğildi. "Bir de, Leyla... İstediğini elde etmek için beni kışkırtmana gerek yok. Fazla zahmetli bir yol. Neden basit olanı seçmiyorsun?"

Leyla kulağına ulaşan cüretkâr sözlerle orada erimemek için dayanmaya çalışırken, göğsündeki vuruşlar kulaklarında yankılanıyordu. Duyduğu bu yalın gerçekliğin aralarında asılı kalması direncini azaltıyordu. İki şeyle kafası karışmıştı. Birincisi, onu kışkırtmaya çalıştığının tam anlamıyla farkına varamamışken Menderes'in bunu açıkça dile getirmesi... İkincisi ise, o basit yola adım atmak için çıldırdığını hissetmesi... Zorlukla yutkundu. Karanlığa dönen bakışlarda cesurca yürümekten geri kalmazken, kalbinin parçalara ayrılma ihtimalini bilerek dudaklarını araladı.

"Ne elde etmeye çalışıyormuşum?" Cılız sesi kulaklarına yabancıydı. "Bahsettiğiniz yolla neyi kastettiğinizi de anlamış değilim."

Titrek ve kısık tonla sorulmuş olan soru karşısında, Menderes'in gözlerinde ışıldayan ve eğlendiğini gösteren bir ifade belirdi. Leyla'yı adı gibi bir karanlığa hızla çekerken, tenlerinin alevler içinde kaldığının farkındaydı. "Sıcak, ıslak ve tutkulu bir öpücük istiyorsun." Kelimeleri boğuklaşmış, ikisini de büyülü bir geceye hapsetmişti. "Şimdi söyle bana. Merakını gidermeye cesaretin var mı?"

Beşinci Bölüm

Aniden gelen, ağır bir gerçeklik olmuştu bu. Belki Menderes'in onu böylesine zorlamaması gerekiyordu. Ama deneyimlediği bir şey vardı; Leyla ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, farkına varamadığı bir şekilde reddettiklerine doğru adım atıyordu. Onun korkularının kaynağından haberdardı ve dile getirmekten özellikle kaçınıyordu. Çünkü beklediği, Leyla'nın kendi isteğiyle gelmesi, içindeki endişeyi yok etmesiydi. Yardım almadan, bir başkası ona yol göstermeden...

Şimdi üzerine doğru eğilmiş ona seçenek sunarken bile, gitmemek için direndiğini görebiliyordu.

Leyla tüm dizginleri o ana ve Menderes Vardar'ın insafına bırakmış halde bekliyordu. Ne ara kapattığını bilmediği gözlerini açmaya cesareti yoktu. Her zamanki güçlü duruşuna rağmen ondaki bir şeyler çözülmesine neden oluyordu. İnkâra yeltense de artık durduramayacağı bir gerçeklikle yüzleşiyordu. Evet, onu öpmek istiyordu. Üstelik arzuları tek bir eylemle sınırlı değildi. Dokunmayı, hissetmeyi ve neredeyse onun karanlığında sürüklenmeyi diliyordu. Ama bunu yapamazdı. Bile bile bu ateşli fırtınaya atılamazdı.

Gözlerini açtığında karanlık bir dehlizde kaybolduğunu fark etti. Menderes Vardar'ın adeta siyaha kesmiş bakışlarıyla büyülenmişti. Dakikalar önceki yakınlaşmalarında sakalına dokunmuş, normalde hoşlanmadığı şeyden neden böylesine etkilendiğinin cevabını bulmaya çalışmıştı. O meydan okuyan sorusu ise, Leyla'yı ihtiyaçla kıvranır hale getirmişti. Kendini tutmak için uğraşsa da içten içe bu yangında erimeyi düşlüyordu. Ve tam da o anın geldiğini düşünürken onun geri çekilerek aralarına mesafe koyması, Leyla'yı bir kar fırtınasının içine attı. Az önceki ateş sönmüş, ortam adeta buz kesmişti.

Menderes onu bu kadar zorlamanın yeterli olduğunu düşünüp geri çekildi ve yeniden masanın başına geçti. Kalemi eline alıp yarım kalan çizime dikkatini verdiği anda, Leyla'nın sesini duyunca duraksadı.

"Hangi kadın olsa sizin şu gizemli hallerinizle kendinden geçerdi. Sadece anlık bir şeydi. Sakın sizden etkilendiğimi düşünmek gibi bir hataya kapılmayın." Leyla kollarını bedenine doladı. Göğsünde çırpınıp duran kalbine aşırı derecede öfkeliydi. İradesiyle girdiği savaşı kaybettiğine inanamıyordu.

Etrafını saran kelimelerin, içinde yarattığı yankısı bir hayli büyüktü aslında. Hayatında ikinci zayıf nokta olarak tanımladığı bu kadın, hislerini şimdilik bilmese daha iyiydi. Menderes Vardar için her şeyin bir zamanı vardı. Çünkü o, Leyla'nın da içine düşen ateşin alevlerini bir gün savuracağını biliyordu.

Bakışlarını eskizden çekip arkasına yaslandı ve doğrudan ona baktı. "Pasta yapmasını bilir misin, Leyla?"

Leyla konunun birdenbire anlamsız bir yere gelmesiyle önce şaşırdı, sonra kaşlarını çatarak ona doğru birkaç adım attı. "Pasta mı?"

"Evet."

"Ne ilgisi var şimdi?"

Onun ters halinin devam ettiğini gören Menderes, sıradan bir şeyden bahseder gibi sesini sabit tuttu. "Eylül çok güzel pasta yapar. Aslında tatlıyı pek sevmem ama onun eli değince bir başka oluyor."

Leyla yeniden o ismi duymasının verdiği hırçınlıkla ellerini iki yanında yumruk haline getirdi. Dişlerinin arasından konuşurken ona ne büyük bir koz verdiğinin farkında bile değildi. "O zaman sevgilinize gidin de size o güzel pastasından yapsın. Hatta siz hiç zahmet etmeyin, o gelsin buraya!" Dudaklarından dökülen her kelimeye lanet ederek arkasını döndü ve sert adımlarla kapıya ulaştı. Çıkmadan hemen önce, ona bakma isteğine engel olamayarak başını çevirdi. Onun duruşunu bile

bozmadığını görünce, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sinirle vazgeçip odadan çıktı.

Menderes, yalnız kaldığında gülümsedi ve bu kadınla böyle zaman geçirecek olmasının keyfiyle kalemi yeniden eline alıp çizimine devam etti.

İçinde kaynayan öfkeyle, merdivenleri ayakkabılarının sivri topuklarıyla döverek çıkarken burnundan soluyordu. Odaya girdiğinde soluklarının sesi yükselmiş, bir eli göğsünün üstüne kapanmıştı. Az önceki küçük çaplı fırtınaya neden bu kadar takıldığını ise hiç anlamış değildi. Onunla ilgili her şeyden uzak durmak konusunda en başından beri aldığı bir karar vardı. Böyle bir hayatı hiçbir zaman arzulamamıştı. O yüzden ne kadar etkilense de geride durmasını bilecekti. Ait olmadığı evde ve bağını çoktan kopardığı ülkede kalmak istemiyordu. Ama şu borç meselesi onu kapana kıstırıyordu. Melih Ertürk hakkında hem Menderes Vardar'dan hem de Başar'dan yeterince şey duymuştu. Üstelik adamı bizzat tanımak talihsizliğine de erişmişti. Hatta dün yaşananlar belki de şimdiye kadarki durumlar arasında en korkuncuydu. Adamın oradan ayrılırken söyledikleri adeta intikam kokuyordu. Sarf edilen kelimelerin kötü anılarıyla ürperdi. O parayı hiçbir şekilde ödeyemezdi. Senelerdir basit ve korunaklı bir hayat yaşarken kaçtığı yere geri dönmek zorunda kalmıştı. Yorulduğunu hissedip yatağa oturduğunda başını hafifçe öne eğdi. Günler geçip giderken sonucu sakince beklemekle yetinemezdi. Sanki düşüncelerini okumuş gibi çalan telefonunun sesiyle olduğu yerde irkildi. Ekrana baktığında, tanımadığı numaranın yarattığı rahatsız edici his boğazına doğru tırmandı. Cevaplama tuşuna dokunurken temkinli bir şekilde konuştu. "Efendim!"

"Leyla Artunç, sesini yeniden duymak ne kadar güzel!"

İçindeki korku bir anda büyüyünce kalp atışları hızlandı. Oturduğu yerden kalkıp dışarıyı görebilmek için perdeyi araladı. Hava tamamen karanlıktı ve ruhuna hiç iyi gelmiyordu.

"Sanırım sen benim sesimi duyduğuna pek sevinmedin?"

Melih Ertürk'ün o can sıkan tınısı kulağına yeniden dolduğunda derin bir nefes aldı. Saniyeler önce gözlerinin önüne gelen evindeki sahne, şimdi tüm canlılığıyla onu kapana kıstırıyordu. Elini yumruk yaparken dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Aslında gayet iyi biliyorsun ama pekâlâ... Geçen günkü konuşmamız yarım kalmıştı. Hatta dün tam kendimi anlatmak üzereyken basıldık." Sözlerinden adeta zevk alan Melih, genç kadını köşeye sıkıştırdığı için memnundu. "Ben de dedim ki, bir arayıp hatırını sorayım. Aradan saatler geçti. Hani belki şu benim olan parayı nasıl vereceğini düşünmüşsündür."

Eli boynuna gittiğinde nefesi derinleşmeye başladı. Bakışlarını anlamsızca izlediği manzaradan çekip odanın içerisinde gezdirdi. "O gün de söyledim, benim öyle bir param yok. Size borçlu olan da ben değilim ayrıca."

"Babanı mezarından çıkaramam, öyle değil mi? Sen de Artunç Ailesi'nden geriye kalan son kişisin ve tek umudumsun."

Adamın sözleri ve rahatsız edici tavrı Leyla'nın tahammül sınırlarını zorlarken, başındaki belayı nasıl savuşturacağını bilmiyordu. Melih Ertürk'ün iğrenç hallerinden midesi bulanıyordu. Ve ne olursa olsun istediği şeyi ona hiçbir şekilde veremezdi.

"Bakın... Paranızı istemekte haklısınız ama daha önce de açıkça anlattım. Servet sahibi biri değilim. Sandığınız gibi bana bırakılmış bir miras da yok. Beni rahatsız etmekten vazgeçin! Anlıyor musunuz?"

Melih Ertürk hattın diğer ucunda bir şey söylemeden kısa süreliğine bekledi. İç çekişinden, duyduklarına canının sıkıldığı fazlasıyla belli oluyordu. "O halde borcu ödemenin farklı yollarını düşündüğünü farz ediyorum."

Derdini anlatamadığı ve kendini kurtaramadığı için çıldıracak hale gelen Leyla, ellerinin titrediğini ve buz kestiğini hissetti. "Olmayan şey için başka yollar bulamam! Neden anlamak istemiyorsunuz?"

"Sinirlenme lütfen. Sana seçenek sunduğumu görmüyor musun? Telefonda uzun konuşmayı sevmem. Neden birlikte bir akşam yemeği yemiyoruz? Belki gerçekten paran olmadığına beni ikna edersin."

Leyla bir anda kasılan midesine direnmeye çalışırken dişlerini sıktı. Az önceki cümlelerin altında yatanı çok iyi biliyordu. Başının döndüğünü hissedince yatağa oturdu ve sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştı. Adamdaki korkunç cesarete inanamıyordu. Bir an koşarak Menderes'in yanına gitmek istedi. Ama ona sığınmak ve alacağı yardımın sonunda da minnet etmek düşüncesine katlanamıyordu. O halde ne yapacaktı? Eğer sadece bir yemekse ve Melih'i bir şekilde ikna edecekse bile evden hangi sebeple çıkacaktı? Her açıdan tehlike barındıran bu durumu düşünmesi çok büyük hataydı aslında. Daha dün yaşadığı o korkunç dakikaları ne çabuk unutmuştu? Kulakları uğuldamaya başlarken Melih Ertürk'ün sesini duydu ve yummuş olduğu gözlerini açmak zorunda kaldı.

"Dünyayı yeniden yaratmanı beklemiyorum, Leyla. Tek bir cevap istiyorum."

Sanki kafasının içinde bir alev topu vardı. Böylesi bir iğrençliğe düştüğü için babasına bir kez daha nefretini kustu. Hayattayken verdiği zarar yetmiyormuş gibi, öldükten sonra bile kötülüklerini bulaştırmaktan geri kalmıyordu. Bu imkânsızdı. O tuzağa adım atmayacaktı. Başını dikleştirdi. Sesine kararlı bir ton hâkimdi. "Son kez söylüyorum... İstediğiniz para bende yok. Beni bir daha aramayın. Eğer bunu sürdürürseniz, sizi polise şikâyet ederim."

Telefonu kapattığında tutmuş olduğu nefesini bırakırken, bedenindeki yorgunluk nedeniyle yatağa uzanıp dizlerini karnına kadar çekti. Ciddi anlamda sert konuşmuştu ve sonuçlarını tahmin etmek istemiyordu. Çünkü Melih Ertürk'ü tam anlamıyla tanımıyordu. İçindeki bir parça umut bir şeylerin düzelebileceğini söylese de buna kesinlikle inanmıyordu.

Ertesi sabah kahvaltıda tabağındakilerle ilgilenecek halde değildi. Melih Ertürk sanki her an yine adamlarıyla birlikte gelecek ve bu kez önceki sözde nezaketinden eser olmayacaktı.

"Canını sıkan bir şey mi var?"

Başını kaldırdığında içini eriten gözlerle buluşması bile yatıştırıcı bir etki yaratamamıştı. Gülümsemeye çalışıp çayından bir yudum aldı. "Her şey yolunda."

"Peki, ben neden tam tersini hissediyorum?"

"Çünkü canı asıl sıkılan sizsiniz ve benimle uğraşmak istiyorsunuz."

Menderes tanıdık sözlere rağmen, onun her zamanki hırçınlığını yansıtamadığını görebiliyordu. Bir şey olmuştu ama Leyla'nın bundan bahsetmeye niyeti yok gibiydi. Yerinden kalkıp masada duran telefonunu aldı. "Ben şirkete geçiyorum."

Leyla başını sallamakla yetindi ve kahvaltısıyla ilgileniyormuş gibi yaparak ona hiç bakmadı.

Arabasına binerken Menderes'in kaşları hâlâ çatıktı. Leyla'yla ilgili hiçbir şeyin karanlıkta kalmasını istemiyordu. Belki dün gecenin ikisinde de yarattığı his kafasını karıştırmıştı. Aklında düşüncelerle şirkete vardığında, toplantı öncesinde asistanından kahve istedi.

Kısa bir süre sonra elinde kahveyle Başar içeriye girdi. Onun oturmasının ardından, Menderes masadaki raporu dosyaya kaldırdı ve karşısındaki koltuğa geçti.

"Yine dalgınsın."

Menderes sıcak içeceğinden büyük bir yudum alıp fincanı masaya bıraktı. Arkasına yaslanırken bir hayli düşünceliydi. "Leyla bu sabah fazla sessizdi."

"Parayı nasıl ödeyeceği konusunda sıkıntı çekiyordur."

"Çıkar yolu olmadığının farkında." Menderes neredeyse iki gündür Melih'ten ses çıkmamasını, bir şeylerin hesabını

yapmasına bağlıyordu. Aslında yüz milyon doları aralarında halledeceğini bildiğinden emindi. Sadece nasıl bir teklifle geleceğini merak ediyordu.

"Kafanda ne kurdun yine?"

Başar'ın sesiyle bakışlarını ona çevirip sıkıntılı bir nefes aldı. "Para işini benimle kapatabileceği halde bunu yapmadı. Leyla'ya dair bir planı var ve aklıma gelen şey canımı sıkıyor." Bunu söylerken Esat Artunç'un evinde olanları hatırlamıştı.

Başar masada duran kahveye şöyle bir baktıktan sonra iç çekerek yerinden kalktı. Mini bardan çıkardığı tek içimlik viskilerden birini Menderes'in önüne koyup yerine oturdu. Elindeki minik şişeyi açıp yudumlamaya başladı. İçkinin tadı hoşuna gidince hafifçe başını salladı ve en nihayetinde konuşulacak olan konuyu açtı. "Leyla'nın savunmasızlığı ve yalnızlığından faydalanmaya çalışıyor. Güzelliğinden etkilendiğini bildiğimize göre, o planı tahmin etmek hiç de zor değil." Neredeyse bir katilin soğuk bakışlarını üzerinde hissetse de aldırmadı. "Ama tabii sen o parayı vereceğin için bir tehlike yok."

"O kadar basit değil."

"Bence gayet basit."

Menderes az önce masaya bırakılan küçük şişeyi açıp dudaklarına götürdü. Viskinin yakıcı hissi boğazından geçip midesine indiğinde arkasına yaslandı. "Yüz milyon dolar nasıl ki benim için önemli değilse, onun için de aynısı geçerli. Melih içten içe beni herhangi bir konuda alt etme hırsıyla dolu. Banka hesabına bu küçük miktarı katıp da yerine oturmaz. Böyle bir sonuç yeterli gelmeyecektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Canımı acıtmaya çalışacak diyorum."

Başar bunun ne anlama geldiğini düşünürken karşısındaki adamın hareketlerine odaklandı.

O sırada çalan telefonunu cebinden çıkaran Menderes, ekranda gördüğü isme bakarken çenesi fark edilir şekilde gerildi. "Özden'e söyle, toplantıyı yarım saat ertelesin."

Başar onu ikiletmeden yerinden kalktı ve kapıyı açıp Menderes'in asistanına gerekli notu iletti. Geriye döndüğünde arkadaşının yüzünde gördüğü ifade, telefonun hiç de hoş birinden gelmediğini kanıtlıyordu.

"Seni dinliyorum." Menderes'in sesi sakinliğini korusa da bedeni kaskatıydı. Karşı taraftan duyulan sinir bozucu gülümseyiş, bir an durup Başar'a bakmasına neden oldu.

"Konuya doğrudan giren insanları gerçekten seviyorum. Bence tüm dünyadaki işleyiş böyle olsa, herkese daha fazla zaman kalır."

"Ben de aynı fikirdeyim. O yüzden derdin neyse bir an önce başla."

"Konu biraz hassas. Öğleden sonra ziyaretine gelmek isterim."

Menderes bir süre sessiz kaldı. Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi anlıyordu. "Beklerim."

Telefon kapandığında Menderes'in şüpheleri daha karanlık bir hal almaya başlamıştı.

"Ne diyor?"

"Öğleden sonra burada olacak. O zaman hep beraber öğreneceğiz."

Melih Ertürk'ü beklerken sabahki toplantısını bitirdi ve Uras'la konuşup şirket toplantıları hakkında bilgi aldı. Yaptıkları başarılı yatırımlarda Uras Alsancak'ın emekleri meyvesini vermeye devam ediyordu. İlk zamanlarda işlerden uzak dursa da, gün geçtikçe alıştığını görmek Menderes'i gururlandırıyordu. Onunla ilgili umudu yüksekti.

Saatler sonra Melih Ertürk'ün gelişi, ortamı olumsuz ve tehlikeli bir elektrikle kapladı. İçeriye girerken sergilediği özgüvenli halleri, Menderes'i temkinli olmaya zorladı.

"İyi görünüyorsun, Menderes."

"Sen de öyle. Otursana."

Melih ona gösterilen yere adeta kurulurken kollarını koltuğun kolçaklarına yerleştirdi. Yüzünde memnun bir gülümseme

vardı. "Şu benim hesabı kapatalım diyorum. Ben öyle borç peşinde koşup duracak bir adam değilim. Vaktim değerli."

"Umarım faizini de hesaplamışsındır."

Melih içten bir kahkaha attı. O anda gerçekten gülen kahverengi gözleri kısılmıştı. "İş dünyasındaki herkes kesinlikle seni örnek almalı. Net, hızlı, pazarlıkla uğraşmayan birisin."

"Ve vakti değerli biri. Tıpkı senin gibi. O yüzden sadede gel."

Oturduğu yerde arkasına yaslanan Melih, yüzünde varlığını hâlâ koruyan sinir bozucu gülümsemesiyle sözlerine devam etti. "Dünkü konuşmadan sonra yüz milyon dolardan vazgeçtim."

"Hangi konuşma?" Menderes istemsizce gerilirken ses tonunu sabit tutmaya özen gösterdi.

Melih ise yapmacık bir tavır takındı. "Leyla'nın sana söylemiş olacağını düşünmüştüm. Kusura bakma."

"Sabrımı sınama, Melih."

Karşısındaki adamın bakışlarındaki karanlık his onu geri adım atmaya zorlayınca boğazını temizledi. "Belki paranın yerini hatırlamıştır diye Leyla'yı aradım. Ve bir kez daha anladım ki, bu kadın düşündüğüm o küçük servete sahip değil."

Aniden kalkıp ona doğru ilerleyen Menderes, ellerini deri koltuğun kenarlarına koydu. Bir kâbus gibi üzerine eğilirken, en ufak ters bir harekette yumruğunu konuşturacakmış gibiydi. "Geçen günkü uyarımı yabana attığını görüyorum. Son kez söylüyorum, Melih. Benim alanımdan uzak dur. Canını yakarım." Onun iyice anladığından emin olduktan sonra doğruldu ve masanın etrafını dolanarak yerine oturdu.

"İstediğim şeyi aldığım zaman ziyaretlerimi kesebilirim."

"Bankaya talimat vereceğim."

"Menderes... Beni yanlış anladın."

Eline aldığı telefondaki tuşa basacakken çenesi gerildi. Bu adamın derdi her neyse, sabrını fena halde zorluyordu. "Ne istiyorsun?"

Melih Ertürk yerinden kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Sanki ofisin sahibiymiş gibi aheste adımlarla cama yaklaştı. Dışarıdaki manzarayı izlerken sırtını Menderes'e dönmüştü. "Hani senin dilden dile dolaşan, efsane niteliğini almış ve hâlâ üzerinde çalıştığın mücevher seti var ya... Bir iki kişinin çizimlerini ve kullanacağın taşları gördüğü, değerinin milyarlarla ölçülemediği..."

Duyduğu şeyle oturduğu yerde gerilen Menderes, ona istediğini vermemek için elinden geldiğince kayıtsız kalmaya çalıştı. "Her sene yenilenen koleksiyondaki setlerden birini söylüyorsun galiba?"

Melih sıkılmış bir ifadeyle arkasını döndü ve ona tepeden bir bakış attı. "Anlaştığımızı sanıyordum. Hani net olacaktık, Menderes Vardar?"

"Ben gayet netim."

"O halde daha açık konuşayım. O seti istiyorum."

"Bu kadar ısrarcıysan, sezon öncesi senin için hazırlatırım."

Melih tehlikeli bir gülümsemeyle birkaç saniye bekledi. Bakışları dışarıdaki kar yağışına çevrildikten kısa bir süre sonra yeniden Menderes'i bulduğunda, sabırsızlığını belli etmekten kaçınmadı. "Beni geçiştirmeye çalışma. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Ya ben ona sahip olurum, ya da Leyla bu âlemin acımasızlığı altında ezilir."

Daha sözlerini bitirmeden boğazına yapışan elin sert baskısıyla nefes alışı güçleşti. Kısılan gözlerinin baktığı tek noktada, onu saniyesinde ölüme götürecek olan soğukluğu iliklerine kadar hissetti.

"Leyla'ya zarar verecek en ufak bir şey yaparsan, bunun on katı daha kibar olurum sana. Beni iyice anladın mı?"

Menderes onu bıraktığında, Melih Ertürk neredeyse yere yığılmak üzereydi. Boğazı kıpkırmızıydı.

Melih uzun süren öksürük nöbetinden sonra zorlukla doğrulduğunda, aralarındaki soğuk savaşı öyle basitçe kapatmayacağını göstermekten çekinmedi. "Beni kolay lokma sanma,

Menderes. Esat Artunç'un pisliklerini bilmeyen yok. Sadece bir tanesini bulaştırmam, Leyla'yı tek kalemde silmem için yeterli olur. Babasıyla ilgili gerçeklerin ne kadarından haberdar, orasını bilemem. Ama izin ver de sana önemli noktaları hatırlatayım." Eliyle boğazını ovarken bakışlarındaki intikam isteği fazlasıyla belirgindi. "O dünyanın acımasızlığı adeta bir bataklık gibi. Sokağa bile çıkamaz. Ona nasıl bakacaklarını hayal edebiliyor musun? Ondan yararlanmak için her şeyi yapacaklar. An gelecek, ülkede barınamayacağı gerçeğiyle yüzleşecek. Tabii eminim ki sen de onu korumaya çalışırken, aslında üzerine titrediğin neyin varsa hepsi ve herkes bu karmaşadan nasibini alacak. Böylesi bir riske girebilecek misin?"

Duydukları tüm dünyasını sarsarken, Melih'i öldürmeyi isteyecek kadar gözü dönmüştü. Bahsettiği ve dilden dile dolaşan o seti, *o*nun için hazırlamaya başlamıştı. Onu ne kadar mutlu edeceğini bilerek, her aşamasında sadece kendi dokunuşlarını ve hayal gücünü konuşturmuştu. Değeri hiçbir şeyle ölçülemezdi. Şimdi pisliğin biri karşısına geçmiş, ona sahip olmak için elinden geleni ardına koymayacağını iğrenç bir şekilde ifade ediyordu. Üstelik öfkesini kusarken yakıp yıkmaktan da fazlasını yapacağının tehditlerini savuruyordu. Başar'ın birkaç gün önceki sözleri kulaklarında yankılanırken, bir seçime mecbur bırakıldığının farkındaydı. Ve Menderes çok iyi biliyordu ki, buna boyun eğse bile Leyla'yı şu anki haliyle koruması artık imkânsızdı.

Ani bir hareketle yeniden Melih'in boğazına yapıştığında, ona hiç acımadığını bir kez daha anlatmaya çalıştı. "Eğer Leyla'yla ilgili en ufak bir şey yaparsan, seni yeniden etrafımda, etrafımızda görürsem, herhangi birinden herhangi tek bir kelime duyarsam... O seti almış olmanın zaferini yaşatmam sana." Onun hissettiği acıyla gözlerinin yaşarması bile Menderes'i tatmin etmezken, parmaklarının baskısını belirgin bir şekilde arttırdı. "Seni ellerimle boğarım. Mezarını da zevkle kazarım. Bunu o beynine sok!"

Melih Ertürk az önce neredeyse boğularak ölecekken ucuz kurtulduğunun farkındaydı. Zorlukla doğrulup ceketini ve

kravatını düzeltti. Tek kelime etmeden oradan ayrılırken hâlâ boğazını tutuyordu.

Melih'in ardından içeriye giren Başar, bakışlarındaki endişeyi saklama gereği duymadı. "Ne söyledi?"

Menderes hâlâ kendine gelememişti ve gözlerindeki öfke yerli yerindeydi. Kapana kıstırılması dengesini sarsmıştı. Üstünden henüz birkaç gün geçmişken o lanet gerçekle yüz yüze kalmıştı. Şimdi bütün hıncını çıkarmak istermiş gibi arkadaşına bakıyordu. "Set hazır olunca senin götürmeni istiyorum."

"Sen ne yaptığının farkında mısın?" Başar gözlerinde inanamadığını gösteren bir ifadeyle hâlâ ayakta duruyordu. Daha geçenlerde ona bu konuda takılırken ve Leyla'yı seçmesi ihtimalini düşünürken bile sonucun aksi yönde olacağına inanıyordu. Oysaki Menderes, uzun yıllarını sadece bir haftayla takas etmişti. Seçilen eylemin sonucu tüm dengeleri terse çevirecek bir etkiye sahipti. Menderes yeni bir tasarımla yerini doldursa da, aldığı karar *o*nun hayatını riske atacak olaylara kapı açabilirdi. İşte bu noktada görünmez derecede ince bir çizgi vardı.

"Pekâlâ... Zamanı geldiğinde dediğini yaptım diyelim. Ama ya sonrası? Melih'e güvenmiyorsun herhalde?"

Menderes kollarını masaya dayamış ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. Hayatta en çok öfkelendiği şey, kontrolün elinden gitmesiydi. Zorlukla doğrulup dikkatini arkadaşına verdi. "Güvenmiyorum. O yüzden de tedbirimi alacağım."

"Planın ne?"

Melih Ertürk sözüne itimat edilmemesi gereken bir adamdı. İstediğini alsa bile, sırf zevk uğruna hayatlarına bulaşma ihtimali azımsanmayacak derecede yüksekti. Dile getirmesi pek de zor değildi fakat Leyla'ya anlatmaya çalışmak işkenceden farksız olacaktı.

Sıkıntılı bir nefes alırken ellerini masada birleştirdi. Gergin ve bir parça umutsuzdu. "Leyla'yı tek bir durumda koruyabilirim. Başka şansım yok."

"Hiçbir şey anlamadım. Açık konuş."

"Ona soyadımı verirsem, bu kâbus bir son bulur."

Başar günün ikinci büyük şaşkınlığını yaşarken, o anda gerçekten söyleyecek söz bulamamanın verdiği sıkıntıyla koltuklardan birine oturdu. Odada derin bir sessizlik vardı ve her iki adam da ilk konuşan olmak istemiyor gibiydi. Ama Başar, işin sonunu ciddi anlamda merak ediyordu.

"Leyla evine geldiği ilk gece, onu göndermek için uğraştığını hatırlıyor musun?"

Menderes cevap vermeyerek onun devam etmesini bekledi.

"Aileni düşündüğün için başına bela almak istemediğini söylemiştin. Ve şimdi Leyla'yla evlenmekten bahsediyorsun. Peki ya *o* ne olacak?" Arkadaşının sessizliğine rağmen gözlerinde tehlikeli ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyordu. Sorusundan hoşlanmadığını ve muhtemelen bir şeyleri kırıp dökmeyi arzuladığını adı gibi biliyordu. Kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Menderes... Bu, şu hayatta elini uzatıp eyleme çevirmeyi düşündüğün en büyük risk. Belki de böyle yaparak, *ona* giden yolu açacaksın Melih'e. İlk kez senin zayıf noktanı yakaladı. Neyi kaşıdığını bir bilse... Bu işin peşini bırakmaz."

Menderes derin bir nefes alıp konuşacaktı ki, telefonu çalınca bakışlarını arkadaşından çekti. Ekrandaki numarayla bedenindeki gerginlik hafif bir rahatlamaya kavuştu. Yerinden kalkarken aramayı cevapladı ve dışarıdaki manzaraya anlamsızca baktı. "Tam da seni düşünüyordum."

Hattın diğer tarafında yüzüne yayılan mutlulukla sesi adeta cıvıldayan genç kadın, Menderes'le aynı anda kar yağışını izlediğinden habersizdi. "Çok özlediğini itiraf ediyorsun yani?"

"Aksi mümkün mü?"

"Ben de çok özledim."

"İyisin, değil mi?"

"Günlük olağan raporunu almadığını söyleme bana."

Kadının abartılı iç çekişi karşısında kafasındaki tüm olumsuzluklardan kurtulan Menderes, odasında yalnız kaldığının

farkında bile değildi. "Almadım. Ama belki sen anlatmak istersin neler yaptığını?"

Genç kadın hevesli bir şekilde salonun en sevdiği köşesindeki kırmızı renk berjer koltuğa oturdu. "Sabah güzel bir kahvaltı yaptık Alicia ile. Kitaplığımı düzenledim. Geçen gün yeni birkaç kitap almıştım, onları yerleştirdim."

"Bu aşkı kıskanmaya başlıyorum artık."

Menderes'in şakacı ses tonuna kahkahayla karşılık verdi. Aniden esen rüzgâr kar tanelerini uçuşturunca oturduğu yerde heyecanla dikleşti. "Şuna bak! O kadar güzel yağıyor ki!"

Menderes onun tatlı çıkışıyla içindeki sıkıntının yok olduğunu hissetti. Onu neyin mutlu ettiğini çok iyi biliyordu. "Evet, görüyorum. Çünkü burada da var."

"Sabah Kate ile birlikte kısa bir doğa yürüyüşüne çıktık. Beyaz renge bayılıyor. Birkaç fotoğrafını çektim."

"Seni yormuyor, değil mi?"

"Aman, Menderes! İki yaşında bir melekten bahsediyoruz. Onunla geçirdiğim her an birbirinden eşsiz. Üçümüzü birlikte çektiğin fotoğraf var ya, geçen gün konsolun üstünde onu görünce çığlıkları evi kapladı. Alicia bir şey olduğunu zannedip telaşla mutfaktan koşarak geldi."

Menderes duyduklarıyla o kadar mutlu hissediyordu ki...

"Seni çok özledi. Ne zaman geleceksin?"

Yüzündeki gülümseme önce dondu, sonra azalarak kayboldu. Bakışlarını kar manzarasından çekip odada dolaştırdı. Başar'ın orada olmadığını da o an fark edebildi. "Yoluna koymam gereken işler var. Fazla uzun sürmeyecek."

"Menderes?"

"Evet?"

"Ben ne zaman geleceğim oraya?"

Bunu kendisi bile bilmezken, ona ne söyleyebilirdi ki? Derin bir nefes alıp kravatını gevşetti. "Sana istediğin cevabı verememek canımı acıtıyor."

Genç kadın neşeli halinden sıyrılıp hüzünle bakmaya başlarken onu zorladığının bilincindeydi. "Bununla yaşamayı öğrendim. Ama umut etmek iyi hissetmemi sağlıyor. Beni sevdiğini biliyorum ya... İşte bu, beni ayakta tutan en önemli şey."

Menderes gözlerini sıkıntıyla yumarken elini saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarından dökülen her kelimeye vurgu yaptı. "Bana inandığını bilmeme rağmen... Yine de söyleyeceğim. Sana olan sevgim her şeyden ayrı. Her ne olursa olsun bundan şüphe etme."

Genç kadın başını koltuğa yaslarken yüzü yeniden ışıldamaya başladı. "Sana tüm kalbimle inanıyorum."

"Kate'i benim için öp ve ona, onu da çok sevdiğimi söyle."

"Anlaştık."

Konuşma biterken Menderes de tükendiğini hissediyordu. Aklı yeniden Leyla'yla dolduğunda, aradaki o incecik çizginin üstünde sallandığını fark etti. Başar onun bir taraf seçtiğini söylüyordu. Ama bu, sandığı gibi bir şey değildi.

Taslağın son beş bölümü kalmıştı. Bir gün önceki o telefonu unutmak için enerjisini tamamen çeviriye vermiş, yorgunluktan tükenene kadar da devam etmişti. Şimdi yatağının, daha doğrusu Menderes'in yatağının üstünde uzanırken, aklı onun dışında her şeye kapanmıştı. Baktığı yerde sürekli o vardı. Ne arkasında bıraktığı hayatı, ne istekleri, ne de başka bir şey rüyalarını süsleyen adamın önüne geçebiliyordu. Her yönden kuşatılmış hissediyor, yenileceğini bilse bile çaresizce direnmeye çalışıyordu. Korkuyordu... Karanlıkta kalmasına uğraştığı geçmişine ait gerçeklerle Menderes Vardar'ın gizemi ve kişiliği bir araya gelince dengesi bozuluyor, içinde büyük bir çatışmaya sebep oluyordu.

Adını en son dün akşam duyduğu Eylül denen kadını ciddi anlamda merak ediyordu. Menderes sanki bunu özellikle yaparak Leyla'nın damarına basıyordu. Eğer hayatında biri olduğuna ihtimal verseydi, karşılaştıkları ilk andan beri aralarında

yükselen tutkuya kapılıp gitmezdi. Hakkında pek iyi şeyler düşündüğü söylenemezdi. Gördükleri ve ortasında kaldığı olaylar ile Menderes Vardar'ın yaşam tarzı onu tehlikeli gibi gösterebilirdi. Ama içinden bir ses, tam tersini haykırıyordu. Hislerine güvenmek istese de, delicesine korktuğu karanlığın bahanesine sığınıyordu. Çünkü ona gülümsemeyi, dokunmayı, onu arzulamayı reddediyordu. Bu kadarıyla savaşacak gücü yoktu.

Midesinde hissettiği hareketlilikle saatlerdir bir şey yemediğini hatırladı. Alt kata indiğinde, etraftaki sessizliğe gözlerini devirip mutfağa girdi.

"Nasılsın, Leyla?"

Leyla, Başar'ın son günlerde yüzüne kondurduğu gülümsemesini göremeyince meraklanmadan edemedi. "Biraz yorgunum. Sanırım senin de canın sıkkın?"

Henüz hazırlamış olduğu kahvesini yudumlarken ilk anda cevap vermeyen Başar, onun gerçek bir ilgiyle beklediğini anlayınca dudaklarına küçük bir tebessüm yerleştirdi. "Şirkette işler yoğun. Neler yaptın bugün?"

"Neredeyse hapis hayatı yaşadığım bu ev için kaç farklı aktivite saymamı bekliyorsun?" Leyla sert ve suçlayıcı çıkan sesinin kontrolünü sağlamakta zorlandı. Gün boyu ya Melih Ertürk'ün sözlerini düşünüp kendine işkence etmiş, ya da tüm benliğine bir zehir misali sızan Menderes Vardar'ın bakışlarını ve dokunuşlarını hissetmeye çalışmaktan delirecek hale gelmişti. Karşısındaki adamın sessiz kaldığını görünce sıkıntıyla iç çekti. "Özür dilerim. Sana bağırmak istememiştim."

Başar imalı bir gülümsemenin ardından yerinden kalktı. "Sen de içer misin?"

"Olur." Leyla bir parça rahatlayarak sandalyeye geçti ve onun hareketlerini izledi. Önüne bırakılan kahveye şeker atıp karıştırırken bakışlarını ona çevirdi. "Evin buraya yakın mı?"

"Yakın."

"Evli falan değilsin galiba?"

Hafif bir şaşkınlığın ardından tek kaşını kaldıran Başar, öne doğru eğilirken dudaklarının kıvrılmasını engelleyemedi. "Neredeyse benimle ilgilendiğini düşünmeye başlayacağım."

Leyla duyduğu şeyle istemsizce kızarırken telaşlı bir şekilde açıklamaya çalıştı. "Ya-yanlış anladın sen! Ben sadece..." Cümlesi Başar'ın kahkahasıyla bölündüğünde bir anlığına sessiz kaldı. Onun açıkça eğlendiğini anlayınca gözlerini kıstı ve kollarını göğsünde birleştirirken sesine buz gibi bir hava vermeyi unutmadı. "Gülmen bittiyse kahveni tazeleyeceğim."

Boğazını temizleyip yüzüne ciddi bir ifade oturtan Başar, fincanını Leyla'ya doğru itti. Sinirli bir hareketle yanından geçişini ise tebessümle izledi. Kahvesi masada önüne bırakıldıktan sonra, sıradan bir şeyden bahseder gibi konuşmaya başladı. "Yarın şehir dışına çıkıyorum. Menderes'in canı bu aralar biraz sıkkın. Ve ben de bir kadının varlığının her zaman gerginliği aldığını düşünmüşümdür."

"Nasıl bir sonuca varacağını merak ediyorum."

"Kızmanı anlıyorum ama onun her davranışının ve sözünün bir anlamı vardır. Herkes için iyi olanı yapmaya çalışır. Diyorum ki, bari yarın güzel bir gün geçirsin."

"Yarının ne özelliği var ki?"

"Ben de olmayacağım için huzuru sen sağlarsın diye düşündüm."

"Çok isabetli bir karar!" Leyla gözlerini devirdi ve fincanını alıp yerinden kalktı. Zaten sorularına bir cevap bulamamıştı. "Çeviriye devam etmem gerekiyor. Sana iyi yolculuklar."

"Teşekkürler."

Orada oturup Başar'la konuşurken Menderes'in neden hâlâ eve gelmediğini sorguluyordu. Başar şirkette işlerin yoğun olduğunu söylemişti gerçi. Belki de o yüzden... Bu düşüncelerden artık nefret etmeye başlamıştı. Her anı onunla geçiyordu ve Leyla artık bununla başa çıkacak gibi hissetmiyordu.

Çalan telefonunun sesiyle içine dolan korkuyu yok sayarak ekrana baktığında, tuttuğu nefesini bıraktı. "Merhaba, Murat Bey."

"Merhaba, Leyla. Kusura bakma, arayamadım seni. Her şey yolunda mı?"

"Şimdilik öyle diyelim."

"Menderes sana kötü davranmaya devam ediyor mu?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Leyla'nın savunmaya geçen hali, diğer tarafta Murat'ı gerçek anlamda güldürdü. Telefondaki ses gayet sakin olduğuna göre işler iyi yönde ilerliyordu. "Seni evinde istemediğini düşünürsek, endişelendiğimi söylemek zorundayım."

"O konuda sorun yok."

"Güzel. Normalde bu gece İstanbul'a gelecektim. Birkaç sorun çıktığı için hâlâ buradayım. Şimdilik dönüş günüm belli değil. Menderes'i aradığımda toplantıdaydı. Ben de birazdan uzun sürecek bir ameliyata gireceğim. Özden'den aradığımı öğrenir ama operasyondan bahsetmeyi unutmuşum. Hazır konuşuyorken senden rica edeyim. Akşam ona bilgi verirsen sevinirim. Ben onunla uygun bir zamanda iletişime geçeceğim."

Leyla duyduğu başka bir kadın ismiyle olduğu yerde gerildi. "Özden kim?"

"Menderes'in asistanı."

"Anladım." Bu ara sürekli tuttuğu nefesinin sonunda bir gün kalpten gideceğini düşünmeye başladı.

"Başar da şehir dışına çıkıyormuş. Bizim patron yarın yalnız kalacak ne yazık ki."

"Niye?"

"Doğum günümüzde hangimiz yalnızlığı tercih ederiz, Leyla? Herkes bir sebepten İstanbul'dan uzakta. Gerçi Menderes öyle kutlama falan da yapmaz ya, neyse..."

Leyla, öğrendiği bu yeni bilgiyle oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Yarın Menderes Vardar'ın doğum günüydü ve evde ikisinden başka kimse olmayacaktı. Düşüncesi bile tenini ısıtmaya yetmişti. Bluzunun yakasını çekiştirdiğinin farkında değildi. Bakışları yatağa kaydığında, günler öncesinde hayalinde beliren görüntü onunla adeta alay eder gibi tekrarlanınca, göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Kar fırtınasının ortasındaki o ateşli birleşme tüm bedeninde sızlamaya neden olurken, telefondan kulağına dolan kelimeler fazlasıyla uzaktan geliyordu.

"Leyla, orada mısın?"

Gözlerini kırpıştırıp içinde bulunduğu ana dönen Leyla, derin bir sessizliğin içinden bakarken aklına gelen şey için kendine kızmadan edemedi. Boğazını temizlerken olduğu yerde kıpırdandı. "Evet. Affedersiniz."

"Ameliyata girmem gerekiyor. Kendine iyi bak."

"Olur. Görüşürüz."

Telefonu yanına bırakıp bakışlarını yeniden yatakta gezdirdi. Madem bu kadar istekliydi, dünkü tehlikeli yakınlaşmanın sonunu neden öpücükle bitirmeye cesaret edememişti? Oysaki onun da arzuladığını biliyordu. Aklı yarın yalnız olacakları gerçeğiyle çalışırken yerinden kalktı. Bedeni hâlâ heyecanlı bir titreyiş içindeydi. Dudağını ısırıyor, ellerini istemsizce sıkıyordu. Yapmayı düşündüğü şeye gerçekten inanamıyordu. O değil miydi Menderes Vardar'dan uzak duran, öfkesini haykıran? Şimdi reddetmeye çalıştığı kişiye doğru savrulmasını ve o birleşmeyi gerçek kılmak için çıldırmasını anlayamıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra adımlarını odanın diğer tarafına yönlendirdi. Giysi dolabının önüne geldi ve kapağı yana kaydırıp elbiselere göz gezdirmeye başladı.

Leyla ertesi gün kahvaltının ardından yalnız kaldığında, yaptığı programın üstünden geçmeye karar verdi. Adamlardan birine alışveriş listesini uzatırken onun tuhaf gözlerle baktığını, sonrasında görevini yerine getirmek için evden ayrıldığını

hatırlayınca başını iki yana salladı. Erkeklerde kadınlar tarafından yönetilme korkusu olmasını anlayabiliyordu. Neyse ki hiçbirinin endişelenmesine gerek yoktu. O sadece aklında beliren hayali gerçekleştirmeye odaklıydı. Aslında Menderes'in nasıl bir tepki vereceğini bilmese de, en azından kötü bir karşılık almayacağını umut etmek istiyordu.

Hazırladığı listedeki malzemeleri eksiksiz görünce gülümsedi. Mutfağa girip onun sevebileceğini düşündüğü birkaç çeşit yemek yaptı. Planında tatlı olarak doğum günü pastası vardı. Yapımının her aşamasında aklına Eylül adındaki kadın geldi. Gerçekten artık çıldırmak üzereydi. Murat da ondan bahsettiğine göre, Menderes'in hayatında önemli bir yere mi sahipti? Ama hayır... Bunu düşünmesi saçmaydı. Eğer gerçekten özel biri olsaydı, onu tanıdığı ilk günden beri mutlaka bazı ipuçlarını yakalardı. Hiç kimse bu durumla ilgili sağlam bir imada bulunmamıştı. Hatta Menderes Vardar bile. Ve elinde somut bir delil yoktu. Kafasındakileri bir kenara bırakıp odaklanmalıydı. Başını hızla iki yana salladı. İçindeki heyecanı diri tutmalı ve akşamın hakkını vermeliydi.

Pastanın kenarlarını tamamen düz tutacak şekilde fazla kremayı aldı ve geri çekilip eserine baktı. Acaba Eylül denen kadın kadar iyi yapabilmiş miydi? Gözlerini devirip derin bir nefes alırken dolaplardan iki kişilik servis için gerekli parçaları çıkardı. Salondaki masanın dekorasyonu bambaşka olacaktı. Bunun hayaliyle gülümsedi.

Yarım saat sonra masa düzeni, yemekler ve tatlı tam anlamıyla hazırdı. Menderes Vardar, çok önemli bir durum söz konusu değilse eve aynı saatte gelirdi. Hızla yukarıya, odasına çıktı. Oraya her girişinde hissettiği şey, o atmosferin bütünüyle Menderes'in varlığına işaret etmesiydi. Bu duyguyu seviyordu. Yaşadığı son saldırı Leyla'yı yeniden buraya getirmişti. Toparlandığına inandığı halde gitme ihtimalini düşünmeyi reddediyordu. Zaten bunun konusu bile açılmıyorken kurcalamaya niyeti yoktu.

O odada olmak, benliğinde tuhaf bir güven duygusu yaratıyordu. Güç taşıyan o yatakta yatmak, başını onun yastığına koymak Leyla'yı büyülüyordu. Menderes kokan eşyalara sarılıyordu aklında özel görüntülerle. İşin tuhafı veya kötüsü, onu ne zaman kabullendiğini bilmiyordu. Uzak durması için onca sebebi varken, içindeki direnişin sarsılışını anlamakta zorlanıyordu.

Kendini sıcak suyun altına bıraktı. Üşümemesine rağmen, vücuduna sürdüğü duş jelini yayarken titriyordu. Ve bunun sebebini bilmek, heyecanını korkusuyla harmanlıyordu. Duştan çıktığında hava tamamen kararmıştı. Hızlıca kurulandı ve elbisesine uygun iç çamaşırlarını aldı çekmeceden. Aklına yine kıyafetleri kimin seçmiş olabileceği gelince kaşlarını çattı. Ama geceye olumsuz hiçbir şeyi davet etmeyecekti. Elindeki kaliteli ince çoraba bir süre baktıktan sonra yerine geri koydu. Üzerine sabahlık geçirip makyaj malzemeleriyle birlikte banyoya girdi. Dumanlı bir göz makyajı yaptı. Saçlarını kurutup hafifçe düzleştirerek iri tutamlar halinde ensesinde topladı. Elbisesini ve ayakkabılarını da giyip son bir kez boy aynasında görüntüsünü inceledi. Fazla özendiğini anlasa da artık çok geçti. O sırada duyduğu sesle adımlarını pencereye doğru yönlendirdi. Onun arabadan inerken bile yaydığı gücü hissetmek, kalp atışlarına o tanıdık ritmi yeniden kazandırdı.

Menderes günü yine Leyla'yı düşünerek geçirmiş, sabırsızlığını dizginleyemeyince vakit kaybetmemeye karar vererek şirketten erken çıkmıştı. Niyeti bir an önce eve ulaşmaktı ama akşam trafiği nedeniyle bir şey değişmemişti. Ve nihayet istediği yere varmış, derin bir nefes alarak arabadan inmişti. İçeriye girdiğinde, salondan gelen ışığın her zamankinden farklı bir şekilde dağılmış olduğunu gördü. Normalde bu kadar kısıkta kullanılmazdı. Şüpheli bakışlar eşliğinde adımlarına izin verdi. Masayı gördüğünde hareketini durdurdu. Bütün bunların ne anlama geldiğini sorguluyordu. Kulağına dolan topuk sesleriyle arkasını döndüğünde gözleri tek bir şeyin, daha doğrusu tek bir kişinin üzerinde sabitlendi. Saatlerdir aklını kurcalayan kadın zarif bir şekilde merdivenlerden inerken çenesi gerildi.

Leyla bu kadar titrediğine inanamıyordu. Bir eliyle merdivenin korkuluklarına tutunması, sakinleşebilmesi için iyi bir sebepti. Ama o kısacık yol bitip de karşısındaki adamla arasındaki mesafe azalınca, cesaretine sığınmak dışında şansının kalmadığı gerçeğiyle yüzleşti. Bu gece ne yaptığına dair artık bir fikri olduğunu sanmıyordu, çünkü bilmediği bir karanlık büyünün içine doğru çekiliyordu. Düşünceleri onu terk etmiş, sadece o anı yaşaması için tek başına bırakmıştı.

Menderes onun yaklaşmasını bir hayalin içinde izliyor, üstündeki kıyafeti incelerken bedenindeki uyanışı durduramıyordu. Jülide'nin ne sebeple böyle şeyler aldığını da anlamış değildi. Bu konuda esaslı bir gol yediğini kabullenmesi canını sıksa da, şu anda Jülide'ye olan sinirini düşünmek gibi bir hataya düşmeyecekti.

"Hoş geldiniz."

Menderes, Leyla'nın sesinin her zamankine oranla daha sakin ve yumuşak çıktığını fark edince gözlerini kıstı. "Hoş bulduk." Başını çevirip masadakilerin ne için olduğunu sormak istese de dikkatini bir türlü ondan çekemiyordu. Derin bir karanlığın içinde kar fırtınasına tutulmuş gibi hissediyordu. Ama bu fırtınanın özelliği buz gibi üşütmesi değil, alevler içinde kasıp kavurmasıydı. Kaşlarını çatıp duruşunu değiştirdi. "Neyi kutluyoruz?"

Hâlâ tedirginlikle bekleyen Leyla, kalp atışlarına söz geçirememenin huzursuzluğunu yaşıyordu. Birkaç adımda ona yaklaşıp son mesafeyi de kapattı ve başını hafifçe kaldırdı. "Geçen gün için üzgünüm. Geçmişimin olduğu yere döndüm ve anında köşeye sıkıştırıldım." Tepkisini anlamak istercesine karşısındaki adamın gözlerine baktı. "Beni karanlığa boğan evde ikinizin sergilediği güç gösterisi bana çaresiz hissettirdi. O adamla Melih Ertürk'ün zincirleri sanki bileklerime dolanmıştı. Üstüne sizin hareketleriniz ve sözleriniz eklenince..." Konuşmanın sıkıntısıyla olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Bütün acımı sizden çıkardım."

"Sorun yok. Seni anlayabiliyorum." Menderes elinden geldiğince normal davranmaya çalışıyordu. Duyduğu samimi sözlere karşılık, hiçbir şey hissetmediğini ona açıkça göstermeyi tercih ediyordu.

Leyla onun soğukluğuna anlam veremedi. O gün sert çıktığını elbette kabul ediyordu ama hiç değilse özrünün daha yumuşak karşılanacağını ummuştu. Parmaklarını birbirine dolayıp derin bir nefes aldı. "Bundan hoşlanmasam da, sizin sayenizde korunduğumun farkındayım." Dudaklarından dökülenlerin gerçeklerle ilgisi olmadığını biliyor, adamın bir anda kısılan gözlerindeki ifadeyi çözmeye uğraşıyordu. Yine dilini tutamamasının getirdiği sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. Onun için güzel bir şeyler yapmak, bu özel günün tadını çıkarmak istese de, yıllardır şartlandığı durumlar nedeniyle savunmada kalmaktan kurtulamıyordu.

Karşısındaki kadının, evindeki yeni atmosferle düpedüz ters düşen halini sorguluyordu. Masadaki ve ortamdaki romantizme baktığında, onun böylesine sıkıntılı, hatta isteksiz oluşu kafasını karıştırıyordu. "Benden hoşlanmadığının bilincindeyim. Dile getirmene gerek yok."

Adamın hiçbir duygu hissettirmeden konuşması, Leyla'nın içini kavurmaya başlamıştı. Terleyen elleriyle oynarken, bu gecenin tam olarak hayal ettiği gibi yaşanması için çaba göstermesi gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Üstelik ortaya attığı saçma lafları bir an önce toparlamalıydı. "Aç mısınız?"

Menderes başını çevirip masaya hızlıca göz attı. "Benim için yemek mi yaptın?"

"Şey... En azından işe yarayabilirim dedim."

Kendini gülümsemekten alamayan Menderes, onunla yaşadıkları inişli çıkışlı ruh hallerine alışkındı. "Yararsız olduğunu düşünmemiştim."

Leyla, Menderes'in sözleri nedeniyle bedenine yayılan sıcaklıkla sarsıldı. O yeşil gözlerde çok derin bir şeyler vardı. Sanki

ateşli oklar fırlatan, onu sarıp sarmalayan bir gücü kontrolünde tutuyor gibiydi. "Oturalım mı?"

Leyla'nın hafif hevesli haline baktıktan sonra arkasını dönen Menderes, her zamanki sandalyesine geçti. Bakışları özenle hazırlanmış yemeklerde gezindi ve en nihayetinde yanında yerini alan kadının yüzünde durdu.

Leyla yoğunluğun etkisinden kaçmayı seçerken buz kovasının içinde duran şişeye uzandı ve şarabı kadehlere doldurdu. Bu gecenin ilk hamlelerini yapmaya gönüllüydü.

İçkisini yudumlayan Menderes, oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Elbise çok yakışmış."

Bu beklenmedik iltifatla sıcacık olan Leyla, elinde tuttuğu kadehi düşürmemek için masaya bırakmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim. Her kim seçtiyse çok zevkliymiş."

"Jülide'nin beni şaşırttığını itiraf etmeliyim."

Yemek için hareketlenen Leyla, kulaklarına ulaşan isimle olduğu yerde kaskatı kesildi. İçinde kaynayan öfkenin haddi hesabı yoktu. Sadece bir hafta gibi kısa bir sürede, Menderes Vardar'la aynı cümle içinde anılan üç farklı kadın ismi duymuştu. Dudağını ısırıp derin bir nefes aldı. Menderes'e servis yaptıktan sonra kendi tabağına küçük bir parça koyarak sandalyesine geri oturdu. Çatık kaşlarının ve beden dilinin, onun dikkatini çektiğinin farkında değildi.

"Çok lezzetli. Eline sağlık."

"Afiyet olsun." Başını tabağına adeta gömen Leyla, isteksiz karşılığının ardından yemeğine görmeyen gözlerle bakıyordu. Bu gecenin romantikliği belki de bir hataydı. Zaten böyle bir rüyaya kapıldığı için kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Ne Menderes'ten ne de onun hayatından hoşlanıyordu. Karanlık dünyasından ölesiye korkuyordu. İstemiyordu. Ruhunda esen fırtınayla ancak felaketi yaşayabileceğini biliyordu. Kaçmak için çıldırdığı halde doğum günü heyecanını hayal ederek saatlerini geçirmiş, aptalca duygulara boyun eğip kandırılmayı seçmişti.

"Leyla?"

Böyle bir adamın isteklerini düşününce her yanına sıcak basıyor, hissettikleri yüzünden kendini adeta cezalandırmak istiyordu. Menderes Vardar bu dünyada onun için en yanlış insandı. Aklındaki düşüncelerle kavgaya girişmişken, kaskatı kesilmiş elinin üstündeki dokunuşla bedenindeki gerginlik azaldı. Üzüntüyle titreyen bakışları önce büyük bir güç yayan erkeksi parmaklara takıldı, ardından koyulaşan yeşil gözlere çevrildi.

"Hayalinde kimi öldürüyordun?"

"Efendim?"

Onun şaşkın ve çocuksu hali karşısında gülümseyen Menderes, bıçağı büyük bir güçle sıkan parmakları gevşetti. "Eti paramparça ettin. Bayağı hırslıydın."

"Ben..." Zorlukla yutkunup nefes almaya çalışırken gözü adeta birbirine dolanmış ellere takıldı. "Farkında değilim. Sanırım yeterince pişirmemişim."

"Yeterli derecede pişmiş ve çok lezzetli olmuş."

Leyla hafif bir tebessümle karşılık verdi. "Beğenmenize sevindim."

Genellikle sessiz geçen yemeğin ardından servisleri toplayan Leyla, mutfağa girdiğinde derin soluklar almaya başladı. Karmaşık hislerinin istilasına uğramış gibiydi. Menderes'in kötü biri olduğuna inanmak istediği halde, yoğun bir güçle ona doğru çekilişini kabullenemiyordu. Aslında bu da koca bir yalandı. Ama gözlerini asıl gerçeğe açması, her şeyi daha da zora sokması demekti.

Ellerini dayadığı mermerden çekti ve yeni bir nefese ihtiyaç duydu. Pastayı dolaptan çıkarıp üstüne tek bir mum koydu. Çakmakla yaktıktan sonra servisi aldı ve hafif titrek adımlarla salona geçti.

Masada derin düşünceler içinde kadehine bakan Menderes, görüş açısına giren kadına döndü ve elindekini görünce tek kaşını kaldırdı. "Sanırım gerçekten de bir şeyi kutluyoruz."

Gülümseyip gözlerini deviren Leyla, yerine otururken ona takılmadan edemedi. "Yalancı bir çocuk olduğunuzu düşünmeye başlıyorum."

"Hem yalancı hem çocuk. Hmm... Neden peki?"

Leyla bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını hafifçe yaladı ve sözlerindeki yoğunluğu hissettirmemeyi diledi. "Size teşekkür borçluyum. Önce Murat Bey beni kurtardı, sonra da siz." Zorlukla yutkunurken bakışlarını onunkilerden ayırmamaya özen gösterdi. "Dün tesadüfen öğrendim. Ben de... Biliyorum... Yaptıklarınızın karşılığı olmaz ama en azından bir doğum günü yemeğiyle teşekkür etmek istedim."

Bu kadın ne minnet duymak istiyordu ona, ne de böyle bir oyun oynamak. Menderes her şeyin bilincindeydi. "Çok naziksin. Ama karşılık almak için yapmadım hiçbirini." İlgisi yeniden pastaya yönelince dudaklarında sakin bir tebessüm belirdi. "İçinde ne var?"

Konuşmanın ağırlığının dağıldığını fark eden Leyla da aynı şekilde gülümsedi ve olduğu yerde dikleşip özenle hazırladığı pastaya baktı. "Çikolata parçaları ve orman meyveleri. Bu şekilde hem tatlı hem de hafif ekşi bir tat alıyor insan. Umarım seversiniz."

"Severim."

Duyduğu boğuk sesin üzerinde yarattığı etkisi oldukça keskindi. O gözlere döndüğünde karanlık bir girdabın içine sürüklendiğini hissetti. Tutku yoğunluğu olarak gördüğü ateşin baskısını azaltmak için hafifçe boğazını temizledi. "Önce dilek tutun."

Menderes onun hevesli haline baktıktan sonra bakışlarını yanan muma çevirdi. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından üfledi.

Leyla, saçma bir sevinç gösterisine sebep olacak alkışa yeltenmeden önce bıçağı eline aldı. Birer dilim kesip servis yaptı.

"Çok lezzetli ve hafif."

"Gerçekten mi? Yani... Belki onun yaptığı kadar güzel değildir..." Dudaklarından dökülenleri kurtarmak için ağzına mühür

vurmak istese de artık çok geçti. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmayan Menderes, bir parça daha alırken ona baktı. "Ben beğendim."

Leyla hafifçe kızarırken onun bu konuda konuşmamasına minnettardı. Pastasını bitirdiğini gördüğünde, yüzünde beliren zafer dolu ifadeyi saklamak için bir hayli uğraştı. Yerinden kalkıp masadan uzaklaştı ve iki basamağı inerek oturma bölümündeki müzik CD'lerinin olduğu kısma doğru gitti. Aralarından bir tanesini seçerek yerleştirdi ve oynatma tuşuna bastı.

Sessizce onu izleyen Menderes, bu gecenin nasıl biteceği konusunda tahmin yürütemiyordu. Tedirgin adımlarla yaklaşan kadının vücudunu baştan ayağa süzdü. Siyah elbisenin cömert dekoltelerine bakarken bedeni gerildi. Baş döndürücü ve kadınsı bir kokunun, sanki tatlı bir rüzgâr eşliğinde burnuna dolduğunu algılayınca gözlerini kıstı.

Salona yayılan müzik, ikisini de sıcak bir kar fırtınasıyla sardı. Şöminede yanan ateşten yükselen çatırtılar, adeta kulakları sağır edecek kadar baskındı.

"Doğum günü dansı." Sesinin neredeyse bir fısıltı halinde çıkması, Leyla'nın göğsündeki atışların hızını arttırdı.

Yerinden kalkıp ona yaklaşan Menderes, sağ elini uzatıp beline hafifçe dokundu. Onun titrediğini ve heyecanlandığını görüyor, ruhuna dolan müziğin usulca kalbine sızdığını hissediyordu. Avucunda hapsettiği elin yumuşak dokusuyla sarmalanıyor, kollarındaki kadının gözlerindeki karanlık adeta ışıltı saçıyordu. Yüzünü ona eğip bakışlarını esir aldığında, tenine vuran kesik ve sıcak nefesin büyüsü Menderes'in aklını karıştırmaya yetiyordu.

Bedenini kuşatan erkeksi koku ve boynundaki duyarlı noktaya vuran soluğun sersemletici etkisi, Leyla'nın vücudunu ona bastırmak istemesine neden oluyordu. Bir eli güçlü bir kavrayışla adamın elinde hapsolmuşken, belini hafif bir okşamayla sahiplenen dokunuşun yetersiz kalışı içindeki isyana çığlık attırıyordu.

Çok daha fazlasını istediğinin farkındaydı. Belki de sonradan pişmanlığın pençesinde kıvranacağını bilerek yutkundu ve yüzünü ona doğru çevirirdi. Aynı anda onun da karşılık vermesiyle kalp atışları adeta çığlık atmaya başladı. O gözlerde kaybolmamak mümkün değildi. Leyla bunu her şekilde hissedebiliyordu.

"Daha önce dans etmediniz galiba?"

"Sana bunu düşündüren nedir?"

"O eliniz, belime *lütfen* dokunuyor."

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Biraz daha sırtıma doğru çıksa, sanırım dansın hakkını vermiş oluruz."

Menderes, gecenin başından beri hem bedenine hem de duygularına söz geçirmeye çalışıyordu. Ancak Leyla'nın istekli gibi görünen halleri kafasını karıştırıyor, bununla birlikte hissettikleri konusunda yanılmamayı diliyordu.

Leyla, usulca hareketlenip çıplak sırtına temas eden el nedeniyle dudaklarına gelen küçük inlemeyi hapsetmesini bildi. Vücudu onunkine biraz daha yaklaşıp hafifçe sürtündüğünde, kendini bırakmamak için direndi.

"Böyle iyi mi?"

Kulağına neredeyse dokunmuş kadar etki yaratan sesin boğukluğu, Leyla'nın içinde yanan ateşi harladı. Adamın omzunda duran eli kıpırdanıp, gömleğin kumaşından geçerek sert kaslara baskı yaptı. "E-evet... Ama biraz daha yukarı çıkarsa..."

"Bu şekilde nasıl?" Menderes onunla bütünleşmiş, aynı hissin büyüsüne kapılmıştı. Parmaklarının ve avucunun altında titreyen tenin sıcaklığı başını döndürüyordu.

Onun sorusunu algılamakta zorlandı. Çıplaklığında gezinen ateş vücuduna hızla yayılıyor, bacaklarının arasındaki hassas noktada son buluyordu. Leyla hayatı boyunca böylesi bir muhteşemliği deneyimlediğini hatırlamıyordu. Menderes Vardar'ın sadece bakışı bile sanki dokunuyormuş hissi yaratıyor, mantık denen olgunun saygıyla bir köşeye çekilmesine neden oluyordu.

Adım attıkça elbisesinin kumaşı onun kıyafetlerine sürtünüyor, bu akıl alan durum Leyla'yı adeta uyuşturuyordu.

Gecenin başından beri tüm bu olanlara bir anlam yüklemeye çalışan Menderes, hangi sebeple şu anı yaşadıklarını sorguluyordu. O geceden de karanlık gözlerde her zaman öfkeli bir haykırış gizliydi. Yakıp yıkan, kasıp kavuran ve paramparça eden... Kalbi hissettiği heyecanla olduğu yerde kıpırdanıyor, aklına girerek ellerini hareket ettirmesi ve çıplak tende olabildiğince fazla noktaya dokunması için onu kışkırtıyordu. Burnuna dolan koku başını döndürüyor, Leyla'yı almak ve sonsuza kadar kollarında sımsıkı tutmak istiyordu. Arzuladıklarının böylesine tehlikeli yönlere kayması ise her şeyi daha da beter bir hale getiriyordu.

"Sizin için umut var."

Onu daldığı düşüncelerinden çekip çıkaran sese gülümsedi ve gözlerine ulaşan ışıltılarla kollarındaki kadını adeta titretti. "Belki bana ders vermek istersin?"

"Be-ben mi?" Onun gülüşüyle nefesi kesilen Leyla, kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken gerilmişti.

"Az önce bana dansın inceliklerinden bahsediyordun. Ben de şansımı deneyeyim dedim."

Leyla bir süre boyunca onun gözlerine baktı. Etrafının tutkuyla harmanlandığına yemin edebilirdi. Eğer başka bir hayatta farklı insanlar olarak karşılaşsalardı, Menderes'e âşık olmayı ve onun tarafından aşkla sevilmeyi ölesiye isterdi. Zorlukla yutkundu. Dudakları aralanırken ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini usulca adamın tenine bıraktı. "Doğru kişi ben değilim."

Menderes yine sınırlara çarpmasının etkisiyle geri adım attı ve dokunuşlarını hafifletti. Onun bakışlarını esir alıp sözcüklerin serbest kalmasını sağlarken, aralarına hem fiziksel hem de soğuk bir mesafe koydu. "Belki de ben doğru kişi değilimdir."

Menderes Vardar'a ait, onun kokusuna ve gücüne bulanan odada sinirli adımlarla hareket ediyordu. Derin ve öfkeli soluklar alıyor, yaşadıkları tutkulu ve tehlikeli anlara rağmen gecenin sönük bitmiş olmasını kabullenemiyordu.

Banyoya geçtiğinde saçlarındaki tokaları hırsla çıkardı. Ellerini mermere dayayıp aynadaki aksine baktı. Bedeninde gezinen harlanmış ateşin hissiyle gözleri doldu. Gitmek istiyordu. Her şey çok normalmiş, sanki uzun zamandır bu evdeymiş gibi davranmak canını acıtıyordu. Kendini engelleyememesinin yaşattığı yenilmişlikle nefes alamıyordu. Sadece birkaç günde benliğini çaresizce Menderes Vardar'a teslim etmesinin gerçekliği, ruhuna alevli oklarla saplanıyordu.

Olanları aklının gerilerine süpürmesi, yatağına girip huzurlu bir uykuya dalması gerekirken, sabırsızlığını dizginlemekten vazgeçti. Aynı katta bulunan diğer odaya doğru giderken, elini göğsünü delip geçmeye hazır kalbinin üstüne bastırdı. Yüzündeki yangın boynuna ve oradan tüm vücuduna istekli bir arzuyla aktı.

İzin istemeyi bile düşünmeden içeriye girip ardından kapıyı kapattı. Onu pencerenin önünde, elleri ceplerinde sessiz geceyi izlerken buldu. Aynı anda adamın bakışlarıyla buluştuğunda, yüzündeki ifadenin sertleştiğini ve durumdan hiç de hoşnut görünmediğini fark etti.

"Ne oldu, Leyla?"

Leyla ürkek adımlarla yaklaşırken ellerini ovuşturuyor, çılgınca atan kalbinin patlayıp onu yere yıkmasından korkuyordu. Aralarında az bir mesafe bırakmaya özen göstererek başını dikleştirdi. Karanlığın içinde tehlikeyle ışıldayan bir çift gözün tutsağı olmak istediğini bilse de, aklının hâlâ güçlü duran tarafının uyarısı açıktı. Kaşları çatılırken çenesini de hafifçe kaldırdı. "Aşağıda ne demek istediniz?"

Şu anda yatak odası gibi tutku kokan bir yerde kalmak Menderes'in sınırlarını zorluyor, içinde ona karşı bir nevi öfke

kaynıyordu. Çünkü Leyla'nın uzak durma gayretinin tam tersi yöne saptığını görebiliyordu. Delicesine etkilendiği ve tüm bedenini kuşatan bu kışkırtıcı zevkin zincirlerini kırmasından, Leyla'yı kaçmaya itmesinden korkuyordu. "Birçok şey söyledim."

"Doğru kişi olmayabileceğinizden bahsettiniz. Neden?"

Onun ısrarlı hali hoşuna gitmiyordu. Leyla çok tehlikeli bir oyuna girişiyor ama bunu fark edemeyecek kadar tek bir şeye odaklanıyordu. Cesareti üzerine giymiş olan kadının meydan okuması, Menderes'in içinde bu düelloya gözünü kırpmadan atlama isteği uyandırıyordu.

Menderes elini uzatıp onun yüzüne dokunduğu anda titremesini, göz bebeklerinin büyümesini tutkuyla karşıladı. Gerginlikle kapalı duran dudakların aralanışını, sıcak nefesinin tenine çarpmasını kısılmış gözlerle izledi. Onun hiç beklemediği bir anda, artık açık olan saçlarını kavradı ve hazla avuçlarken bedenine doğru çekti. Parmak uçlarında yükselen ve omuzlarına tutunan kadının heyecanı, Menderes'in her şekilde hazır duran erkekliğine çok fena şeyler yapıyordu. "Bazen bir kapıdan içeriye girdiğinde geriye dönmen zorlaşır."

Zorlukla yutkunurken, avuçlarının arasında ıslanan kumaşın yarattığı his, Leyla'yı ateşli bir fırtınanın içine attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Menderes onun geri adım atmamasına inanamıyordu. Onu korkutmak, hiç düşünmeden kaçıp gitmesini sağlamak için uğraşsa da Leyla tam tersini yapıyor, karşısında korkusuzca durarak direncini kırmaya çalışıyordu.

Burnuna dolan etkileyici koku ve karanlığa çağıran o bakışlar, Menderes'in bedenini gerdi. Canının acısından sorumlu olan kadını hızlı bir şekilde çevirip duvara yasladı. Korkuyla irileşmiş gözleri kanını kaynatıyordu. Hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu saçları hafif sert bir şekilde avuçladı. Sol elinin başparmağıyla Leyla'nın yanağını okşadı. Heyecanla ve sabırsızlıkla inip kalkan göğsüne bakmaktan kaçınarak yüzünü ona doğru eğdi. Arada sadece bir nefes kadar boşluk bırakarak dudaklarını onun alt dudağına sürttü.

Hissettiği bu çarpıcı dokunuş, içinde tutmaya çalıştığı isyanın bir mırıltı halinde dökülmesine neden oldu. Leyla, sadece saniyeler sonra üst dudağına ilerleyen temasın etkisiyle gözlerini sımsıkı kapattı. Düzensiz nefesi, onu hapseden adamın tenini okşadı. Bedenini kuşatan sıcaklığın ağırlığı yavaşça kaybolurken ardında külünü bıraktı.

Çenesinden tutulup başı hafifçe yukarıya kaldırılınca gözlerini açtı. Tutkuyla bakan adamın siyaha kesmiş bakışlarıyla karşılaştı. Karanlık, Leyla'yı sardı, ona esaslı bir darbeyle çarparken aklını başından aldı.

"İlk öpücük..." Menderes, bu öpücük olarak bile nitelendirilmeyen dokunuşun, daha önce yaşadığı arzulu olanlardan çok daha anlamlı hissettirdiğini biliyordu. "Yine karanlık..." Geceyle yarışan gözlerdeki cüretkârlık, Menderes'e nefes alma ihtiyacını hatırlattı. "Ve sen benden korkmaya devam ediyorsun." Leyla'nın göz bebeklerinin etrafını saran heyecanı gördüğü anda, buna artık bir son vermesi gerektiğinin farkındaydı. Bir eli onun saçlarına dolanmış, diğeri elbisenin üstünden belini okşarken büyük bir gayretle geriye doğru iki adım attı. Ateşe bulanmış parmakları buz gibi bir soğuğa döndüğünde, göğsünden gelen hırıltılar vahşi bir hayvanınkine eş değerdi. "Odana git, Leyla."

Onun bir anda bambaşka bir ruh haline bürünmesine şaşıran Leyla, kendini düşürdüğü durum nedeniyle karmakarışık hissediyordu. "Ama..."

Menderes karşısındaki kadının direnişine dayanamayarak sükûnetini kaybetti ve bir kez daha onu kollarından sertçe tuttu. Az önceki gibi yüzleri birbirlerinin sıcak nefesleriyle kuşanırken, bedeninin ihanetine uğramamayı diledi. Başını eğip kısık, öfkeli ve vurgulu bir sesle konuştu. "Odana git. Çünkü seni üstündeki elbiseyle gördüğümden beri zihnimde kaç kere soyduğumu bile hatırlamazken ve tadını aldıktan sonra bu hakkı kendimde görüyorken... Sonu hiç iyi olmaz!" Onu aynı hızla bırakıp arkasını döndü ve iri adımlarla kapıya ulaşıp açtı. "Git, Leyla."

Hissettiği çılgınlıkla sanki fırtınanın içinde kalmış gibi titreyen Leyla, sarsak adımlarla da olsa hareket etmeyi başardı. Ona bir kez bile bakmadan neredeyse koşarak odadan çıktı.

Dün gece odadan kovulduğundan beri teninde yanan ateş sönmemişti. Kızgınlık duyduğu Menderes değildi. Bu kadar aptalca bir şeyi yaptığı, ısrarcı olduğu için kendini öldürmek istiyordu. Ondan uzak durması gerektiğini bildiği halde anlamlandıramadığı bir büyünün içine çekilmiş ve sonunda da o ana boyun eğmişti. Menderes Vardar'a baktığı her saniye geçmişini hatırlıyordu. Çocukluğunu bile elinden alan hayatını, baba sevgisini hissedemediği acı yıllarını...

Senelerdir koruduğu tek kişilik dünyasına sızan herkese öfke kusuyordu. Mutluluğu ve huzuru eksik olsa da, en azından güvenli bir bölgede kaldığını biliyordu. Ve adamın birinin bir gece yarısı ortaya çıkıp her şeyi altüst ettiğini unutamıyordu.

Aslında bu düşünceye gülüp geçmesi gerekirdi. Çünkü reddettiklerine doğru adım attığının farkındaydı. Murat ilk başta bir çıkar yol bırakmamışsa da, zorlamış da değildi. Ona karşı koyacak gücü vardı. Ama zayıf davranmış, onun peşinden İstanbul'a kadar gelmiş ve yıllar öncesinin esaretine ilerlemişti.

Menderes Vardar'ın iyi veya kötü olduğu konusuna kafa yormamalıydı. Tek bir gerçek vardı. Soluk aldığı sürece, yeniden yaşamak istemediği dünyaya arkasını dönecekti.

Sabahın ilk ışıkları odayı hafifçe aydınlattığında taze anılarını, aklındaki soru işaretlerini ve yargılarını bir kenara bırakmayı seçti. Dizüstü bilgisayarını açıp çalıştığı dosyayı buldu ve en azından oyalanacağına inanmak istedi. Kullandığı Almanca kelimeler ona yabancı geliyor, aslında hiçbir zaman o ülkeye ve insanlara uyum sağlayamadığını anlamasını kolaylaştırıyordu. Belki de kısacık bir sürede yaşadıkları, onu bambaşka fikirlerin kıskacına sürüklüyordu. İçinde yaptığı muhasebenin diğer yüzü kemiriyordu şimdi de. Menderes'in etkilenip etkilenmediğini, dün geceye dair ne düşündüğünü ölesiye merak ediyordu. Eğer

bu bir işkenceyse, zor da olsa direnmesi, duygularına yenik düşmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü yapamazdı... Çünkü her şeye boyun eğmesi, kendinden vazgeçmesi demekti.

Belki de Alp'i aramalı ve ondan yardım istemeliydi. Ama bu bile korkularını hafifletmek yerine çoğaltıyordu. Melih Ertürk denen adamın sakin ve rahat görünüşünün altında büyük bir tehlike yatıyordu. Menderes Vardar'ın evinde ve korumasında olmasına rağmen Leyla'ya ulaşmış ve aradaki engelleri elinin tersiyle bir kenara fırlatıp kolayca saldırabilmişti. Leyla gözünün önünde her birini acı bir şekilde tecrübe etmişti. Sıradan bir hayat yaşayan arkadaşı Alp'in, Melih'i durdurmasına imkân yoktu. Üstelik istemeden bir pisliğe bulaşmışken, başkalarını da durduğu noktaya çekecek kadar bencilce davranamazdı. Hiçbir şey düzelmiyordu. Çıkar bir yol bulamıyor, adeta sıkışıp kaldığı girdabın bilinmezliğinde savruluyordu.

Altıncı Bölüm

"Şirketin kârından konuşulan miktarı, belirttiğiniz gibi eğitime destek amaçlı gerekli vakıflara dağıttık. Nakit yardımı haricinde de çocukların gelişimine katkıda bulunacağına inandığımız her türlü araç gereci temin ettik. Vakıf müdürleri büyük bir minnet duyuyorlar. Üstelik şirkete değil, bizzat size, Menderes Bey."

Önündeki dosyada düzenli bir sistemde hazırlanmış sunumda yazanlara görmeyen gözlerle bakıyordu. Aklı dün geceye kayıyor, o hırçın ve uzak duran kadının ne sebeple o denli cüretkâr davrandığını anlamaya çalışıyordu. En başından beri onun tavrını bilmese, yaşananların, dokunuşların ve o elle tutulur tutkunun gerçek olduğuna inanabilirdi. Ama düşündükleri sadece kendi hissettikleriydi. Leyla'nın bunu belirli bir amaçla yaptığına emindi. Zaten hepsini ona verilen yardım karşılığında bir teşekkür niyetiyle eyleme dökmemiş miydi?

"Efendim, isterseniz daha sonra devam edelim."

Bakışlarını sabitlediği notlardan kaldıran Menderes, şirketin finans direktörüne baktı.

"Sunumdakilere ve söylediklerine göre her şey yolunda görünüyor. Bundan fazlasına ihtiyacım yok. Ekstra bir şey olursa Başar'a bilgi verirsin."

"Peki, efendim."

Çalışanının odadan çıkıp onu yalnız bırakmasıyla koltuğunda geriye doğru yaslandı. Fakat beş dakika bile bunun keyfini çıkaramadı. Çalan telefonunun sinir bozucu sesi, Menderes'in sabırsız bir nefes almasına neden oldu. Ekranda gördüğü isimle gerilirken, bu adamın kolay kolay vazgeçmeyeceğine artık kesinlikle emindi. Aramayı cevaplarken sıkıntılıydı. "Bunca senedir tanışıyoruz ama son birkaç günde gereğinden fazla iletişim kurduk."

"Aramızdaki dostluğu sıcak tutmaya çalışıyorum, Menderes. İş ilişkilerine önem veririm ben."

Menderes gözlerini bir anlığına kapatıp yeniden açtı. Oturduğu yerden kalkıp masadan uzaklaştı ve dışarının manzarasını izlemeye başladı. Onun Leyla'ya yaşattığı son korkuyu aklından atamıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Set ne zaman hazır olacak?"

"Biraz beklemen gerekecek."

Hattın diğer tarafındaki adam, az önceki sakinliğini aratacak bir şekilde konuştu. "İçimden bir ses beni oyaladığını söylüyor. Aptal yerine konmaktan hoşlanmam."

"Hareketlerine ve sözlerine dikkat et, Melih. Elindeki şansları pervasızca tükettin. Bir sonrakinde seni uyarmayacağım."

Bir süre sessiz kalan Melih, derin bir iç çekti. "Öyle olsun."

Menderes kapanan telefonun ardından dikkatini yeniden manzaraya verdi. Kapının açılmasıyla dudaklarından sinirli bir gülüş döküldü. Bir türlü yalnız kalamıyordu.

"Günaydın." İçeriye giren Başar, üstündeki ceketi çıkarıp kravatını gevşetti.

"Sana da."

"Suratsız mıyız bugün?" Başar onunla dalga geçerken geniş deri koltuğa yerleşti. Kollarını yanlara doğru açarak keyifle arkasına yaslandı. "Yoksa doğum günün kötü mü geçti?"

Gözlerini kısarak arkadaşının tam karşısına oturan Menderes, hoşnutsuz bir ses tonuyla karşılık verdi. "Ona neden söyledin?"

"Ben hiçbir şey söylemedim." Ellerini bu işle bir ilgisi yokmuş gibi yukarıya kaldıran Başar, gerçekten de masum görünüyordu. "Murat söylemiş olabilir mi?"

Aklı biraz geçmişe gidip de asistanının Murat'la ilgili bir notu ilettiğini hatırlayınca, elleriyle yüzünü ovdu. "Bu adam ne yapmaya çalışıyor?"

"Aslında... Murat'ın onu Viyana'dan alıp senin yanına getirmesi, en başından beri kafamı kurcalıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hemen sinirlenme. Sadece hoş bir çöpçatanlık kokusu alıyorum."

"Saçma! Onu buraya neden getirdiğini gayet iyi biliyorsun."

"Belki. Ama bana kalırsa Leyla senden etkileniyor."

Duyduklarıyla olduğu yerde gerilen ve bu konuda tek kelime etmek istemeyen Menderes, dün gecenin masaya yatırılmamasını umuyordu. Leyla'yla yakınlaşmalarını arkadaşına anlatacak değildi.

"Bu da yapmak istediğin şey konusunda seni bir adım öne geçirebilir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona soyadını vermeyi dile getirmiştin. Eğer hâlâ aynı düşüncedeysen, onun sana olan hisleri kendisi için zayıflıkken, senin için avantaj olur diyorum."

Menderes, kafasında bambaşka şeyler şekillenirken ilk anda sessiz kalmayı seçti. Ama arkadaşı olayı deşmekten ve onu köşeye sıkıştırmaktan vazgeçecek gibi değildi.

"Kararsızsın. Leyla'yı seçersen, ona ihanet edeceğini düşünüyorsun."

"Kapat çeneni." Soğuk bir sakinlikle havada süzülen bu iki kelime, Menderes'in sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu. Bir dakika kadar süren gerginliğin ardından bakışları yine arkadaşınınkileri buldu. "Melih aradı." Başar'ın oturduğu yerde alaycı halinden sıyrılıp ciddileşmesini izledi. "Set için sıkıştırıyor. Onu oyaladığımı söyledi. Dürüst konuşmam gerekirse... İçimden gelmiyor. Her ne kadar o gün bir söz verdiysem de, o setin hayatımdaki anlamı çok büyük. Tüm dünyaya bedel bir fiyatı olsa bile benim için önemi bu değil. Onun için tüm sevgimi katarak başladım. Manevi değeri rakamlarla boy ölçüşemez. Nasıl bir cesaretle kabullendim, hiç bilmiyorum. Kendimi kötü ve ihanet etmiş gibi hissediyorum."

Başar onun ne büyük bir ikilemde kaldığını görüyor ve durumunu anlıyordu. Onu bu dünyada tanıyan, en büyük sırrını

bilen tek kişiydi. Poyraz ve Uras bile haberdar değilken, en başından beri her şeye şahitti. Ona duyduğu sevginin bir sınırı yokken Leyla'ya hissettiklerini ve duygularını frenlerken çektiği acıyı açıkça görebiliyordu. Menderes Vardar hayatında ilk kez iki karar arasında kalıyor ve durduğu o yerde her iki kadını da korurken kendine işkence etmekten çekinmiyordu.

"Cumartesi gecesi Nevzat Günday ve eşi büyük bir davet düzenliyorlar." Dostunu bir parça da olsa o duygu yoğunluğundan çıkarmak için her şeyi yapabilirdi.

Bedenindeki gerginlik ağır gelirken oturduğu yerden kalkmaya gücü yoktu. Saklamaya çalışsa da, bakışlarına açıkça okunan bir çaresizlik ve yorgunluk yansımıştı. Bunu Başar'dan başka hiç kimsenin fark edemeyeceğini biliyordu. "Partnerim olmaya mı karar verdin?"

Menderes'in alaycı sözlerine gülmeden edemeyen Başar, çevik bir hareketle koltuktan kalkıp mini bara gitti ve biraz rahatlamaları için kadehlere viski koydu. Geri dönüp birini ona uzattı. Yeniden yerine oturduğunda keyifle bir yudum aldı. "Tercihim değilsin, Menderes."

Bu kez de Menderes içten bir gülüşle ona baktı. Kadehini uzatıp onunkiyle tokuştururken, bu davet gözüne doğru bir karar gibi görünüyordu. Ama saniyeler önceki sakinliği yerini o tanıdık gerginliğe bıraktı. "Melih durmayacak. O harekete geçmeden, benim Leyla'yı bir şekilde normal hayata çıkarmam gerekiyor."

"Nasıl yani?"

"Nevzat Bey'in davetine Leyla'yla gitmem, atacağım en iyi ilk adım olabilir."

Sessizlik ortamı kaplarken elindeki kadehe bakıyordu Başar. Öne sürdüğü fikir kulağa mantıklı geliyordu. Leyla'yı sonsuza kadar saklayamazlardı ve Menderes'in de söylediği gibi, Melih Ertürk fazla vakit kaybetmeyecekti.

"Bunu kullanmalısın. Beklediğimiz depremin şiddetini hafifletebilir. Leyla Artunç'un arkasında Menderes Vardar'ın olduğunu gören herkes, sözlerine ve tavırlarına dikkat edecektir.

Melih'ten önce senin hamle yapman, sanırım şu durumda en mantıklısı."

"Aynı şeyleri düşünüyoruz. Akşam Leyla'ya konuyu açmam lazım. Gerçi başta belirgin bir tepki verecektir. Ama onu kurtlar sofrasına hazırlamam gerekiyor. Eğer Melih fitili ateşlerse, aklımızdaki ihtimaller Leyla için yıkım halini alabilir. Ve ben bunun gerçekleşmesine asla izin vermem."

Eve geldiğinde önce Leyla'nın yanına uğramak istedi. Artık her günü böyle sonlandırmak, Menderes'i derin bir mutluluğa boğuyordu. Kapının önünde durup iki kez hafifçe vurdu. Duyduğu sesin tatlı tınısıyla dudaklarında keyifli bir tebessüm belirdi. İçeriye girdiğinde onu koltukta, ayaklarını uzatmış kucağında bilgisayarıyla çalışırken buldu. "Rahatsız etmiyorum umarım?" Karşısındaki kadının gözlerinde beliren ışıltının ve hareketlerine yansıyan gerginliğin farkındaydı.

Leyla bacaklarını indirerek koltukta oturur pozisyona geçti. "Hayır. Sadece vakit geçiriyordum."

Menderes ilerleyip dizüstü bilgisayarı aldı ve diğer tarafa koyarken onun yanına yerleşti. "Nasıl gidiyor çeviri?"

"İyi. Bitmek üzere diyebilirim. Sizin gününüz nasıldı?"

"Her zamanki gibi." Menderes birkaç saniyelik bekleyişin ardından doğrudan söze girdi. "İki gün sonra gerçekleşecek bir davet var. İş adamlarından Nevzat Günday, eşiyle birlikte evinde bazı konukları ağırlayacak. Bana eşlik eder misin?"

Menderes'ten böyle bir şey duyacağına ihtimal dahi vermezdi. Dün gece yaşananlara rağmen onu reddetmişken, şimdi bir davette kendisine eşlik etmesini istiyordu. Leyla şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve olayın büyüsünden hızla çıkmaya başladı. Masum gibi görünen teklif, düşünmekten korktuğu sonuçlar doğurabilirdi. "Hayır."

Menderes ilk anda bu karşılığı elbette bekliyordu. İşinin kolay olmayacağından emindi. Ama onu kendi haline bırakırsa,

ayağına gelen fırsatı kaçırırdı. "Bunu cevap olarak kabul etmiyorum."

Leyla duyduğu şeyle gözlerini kısarken, içindeki isyankâr taraf daha fazla sessiz kalamadı. "Ben sizin kuklanız değilim. İstemediğim bir şeye beni zorlayamazsınız."

Dinledikleri kulağa zararsız gibi gelse de, Leyla için büyük bir sınav niteliği taşıyordu. Menderes bunun farkındaydı ve onu ikna etmeden odadan çıkmaması gerektiğini biliyordu. Üstelik Leyla böylesine keskin bir tepki vermişken, ona kısa bir süre sonra bahsedeceği asıl konu karşısında fırtına estirebilirdi. Düşüncesiyle gülümserken, o halinin karşısındaki kadına ne hissettirdiğinin bilincinde değildi. Onun sert duruşuna bir zırh gibi uyan kasırgasını deneyimlemişti ve içinde yeniden savrulmaya çoktan razıydı.

"Açık konuşacağım. Melih birtakım planlar peşinde." Onun az önceki öfkeli halinin kaybolmasını ve yerini endişe dolu bir ifadeye bırakmasını izlerken, onu korumak için sınırları zorlayacağını bir kez daha hatırladı. "Korkma." Ellerini sahiplenircesine tutarken, tenine geçen ateşin o tanıdık hissiyle sersemledi. Leyla'ya dokunduğunda ruhu ona akıyordu sanki. Aralarındaki çekimin gücü, Menderes'in en tehlikeli hamleleri göze alabileceği kadar korkutucuydu. "Seni insanlara tanıtmam en doğrusu. Eğer benimle birlikte o davette boy gösterirsen, hiç kimse sana en ufak bir söz söylemeye cesaret edemez. Babanın kirli geçmişi senin suçun değil." Genç kadının gözlerinin dolduğunu ve ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdığını görünce bir elini yüzüne götürdü. Ona yaklaşıp bakışlarına karşılık verirken ses tonu netti. "Bir kar fırtınası kadar güçlü ve büyüleyicisin. Kendine güven. Kim olduğunu her birinin anlamasını sağla. Gecenin sonunda Esat Artunç'u unutacaklarına ve imrenerek senden bahsedeceklerine eminim."

"Bu..." Dudaklarından çıkan kelimeler zorlandığı için derin bir nefes eşliğinde özgürlüğüne kavuştu. "Benim için kolay olmayacak."

Menderes avucundaki sıcaklığı hâlâ hissederken, diğer eli yumuşacık saçların arasında geziniyordu. Başparmağı onun alt dudağına dokunduğunda, gözlerindeki korku ve çaresizliğin yerini tutku ve heyecan dolu bir ifadenin aldığını gördü. Bakışları onun hafif ıslak kahveleri ve dudakları arasında gidip gelirken, sesinin boğukluğu gecenin içinden usulca geçip onları sarmaladı. "Ben varım, Leyla. Sana gücümü, varlığımı sunuyorum. Yanımda başın dik duracaksın. İnsanların, özellikle de Melih Ertürk'ün, canını acıtmasına izin vermeyeceksin."

"O parayı almadıkça beni rahat bırakmayacak. Bana bir miras kalmadığına inanmıyor. Sözlerinden, bakışlarından tedirginlik duyuyorum. Onu sinirlendirecek en ufak bir şeyde beni mahvetmek için pusuda beklediğini biliyorum."

Menderes iki eliyle onun yüzünü kavradı. Dudaklarının arasında minicik bir boşluk kalmıştı. Tenlerinde birbirlerinin solukları uçuşuyordu. "Nefes aldığım sürece sana zarar gelmesine izin vermem."

Yemin edermişçesine kurulan bu cümle Leyla'yı titretti. Çok uzak bir zamandan, onunla geçireceği uzun yıllardan bahsediyordu sanki. Bu ihtimal Leyla'yı korkuturken aynı anda da delice bir sevince boğuyordu. Kaçmaya çalışmasının belki de imkânsızlığını biliyor, yine de teslim olmamak için direniyordu.

Menderes gittikten sonra, uzunca bir süre dışarıda yağan karı izledi. Ondan duyduğu sözler aklına gelince yanaklarının ısındığını, kalbinin hem umutla hem de umutsuzca çırpındığını hissetti.

'Bir kar fırtınası kadar güçlü ve büyüleyicisin.'

Onun yüreklendirici kelimeleri bile endişelerini azaltmıyordu. O dünyanın insanları tarafından parçalanmaktan korkuyordu.

Gece ilerleyip siyaha kesti. Leyla karanlığın büyüsüne kapılırken, rüyalarında sadece Menderes Vardar hüküm sürüyordu.

Menderes sağ tarafına bırakılan fincanı alıp burnuna doğru götürdü. Soğuk bir kış gününde insanın algılamak istediği kadar güzel kokuyordu kahve. Her zaman tercih ettiği gibi sertti. Tadıyla keyiflenirken koltuğunda arkasına yaslandı. "Bugünün gündemiyle ilgili öncelikle genel fikirlerden başlayalım. Uras'ın BV Research Invest ile yaptığı toplantının sonuçlarından memnunum. Adamlardan gelen telefonlar doğrultusunda, VSA Holding'in ortağının New Orleans'ı fethettiğini söylemem hiç de yanlış olmaz sanırım." Bakışlarında gurur duyduğunu gösteren ışıltılar vardı.

"İşte böyle anlara bayılıyorum!" Kahvesinin olduğu kupayı havaya kaldırıp o anı kutlayan Başar, Uras'ın her işi başarıyla tamamladığını biliyor, çok daha fazlası için sınırları zorlamaktan çekinmeyeceğine gözü kapalı güveniyordu. "Ne zaman dönüyor peki? Gerçi ben olsam işimi bitirdikten sonra birkaç günlüğüne şehrin gece hayatına hızlı bir dalış yapardım."

Menderes toplantı için kullandıkları siyah oval masadaki telefonda bir tuşa bastı. "Bize Uras Bey'in son gönderdiği toplantı notlarından birer kopya getir, Özden." Görüşmeyi sonlandırıp dikkatini yeniden arkadaşına verdiğinde yüzüne alaycı bir ifade oturttu. "Birbirinize çok benziyorsunuz bence. Dilersen sonu zevkli biten bu yoğun programlara seni de dâhil edelim."

Duyduklarıyla dudakları kıvrılan Başar, başını iki yana sallarken önündeki tablette açık duran elektronik postalarına bakıyordu. "Uras beni çiğ çiğ yer. Hiç kimse uzmanlık alanında rakip istemez. Özellikle de o kişi, yanına verilecek biriyse."

İçeriye giren Özden, elindeki notları masaya bırakırken patronunun fincanının neredeyse boşalmış olduğunu gördü. "Bir kahve daha getireyim mi?"

"Gerek yok, teşekkürler."

"Rica ederim, efendim."

Yeniden yalnız kaldıklarında, düzgün bir şekilde hazırlanmış raporu incelemeye başladı. Kaşları hafif çatık, her zamanki ciddiyetiyle bazı ifadelerin üstünden geçiyordu.

"Leyla'yla konuştun mu?"

Dikkatini karşısında oturan arkadaşına veren Menderes, derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. "Dışarı çıkma fikrimi ilk anda reddetti. Ama Melih'ten bahsedince..." Bedeni istemsizce gerildi. "Gözlerindeki o keskin özgüven saniyeler içinde sönüp gitti. Kendini herkese karşı korumaktan geri kalmazken, söz konusu Melih Ertürk olunca tüm cesareti kayboluyor. Böyle zamanlarda o adamı öldüresiye dövmek istiyorum."

Başar çenesini bir eline dayayıp diğer elini döner koltuğun kolçağına sabitledikten sonra, merakını gösterir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Melih'i dövmeyi isteme sebebin tam olarak nedir?"

"Şu alaycı bakış işte. O da aynen böyle yapıyor."

Dayanamayıp kahkaha atan Başar, yerinden kalkıp üstündeki ceketi çıkardı. Gömleğinin kollarını katlarken neşesi hâlâ devam ediyordu. "Neyse ki dostuz, Menderes. Yoksa sonumu düşünmeyi reddediyorum."

Menderes gözlerine ulaşan gülümsemeyle ona bakarken arkasına yaslandı. "Neyse ki..." Yarınki davetin olası görüntüleri aklında dönüp dururken ilgisini işlere yöneltmekte zorlanıyordu. "Akşam programın yoksa benimle gel. Geri kalanları evde konuşuruz. Leyla'yı da sohbete çekersek stresini en aza indirgeyebiliriz."

"Şirketle ilgili konulara hevesle atlayacağını sanmıyorum. Ama dediğin gibi, hiç değilse deneyebiliriz."

Menderes ağır bir hareketle başını sallarken, Leyla'yı görmek için sabırsızlandığını hissetti. Avuçlarındaki boşluğun dolmasını, o yangın yerine benzeyen teni sahiplenmek istedi. Doğum gününde aldığı o minicik öpücüğü tamamlayamadığı için bedeni belirgin bir huzursuzluk içindeydi. Ona her yaklaştığında burnuna dolan kadınsı kokuya alıştığını, yüzüne vuran arzulu nefeslerle adeta çıldıracak noktaya geldiğini ve tüm bunlara

rağmen daha fazlasını almasının zor olduğunu biliyordu. Belki de Başar'a söylediği saçmalıkların altında yatan sebep buydu. Eğer bu akşamı da yalnız geçirirlerse, iradesini kontrol edebileceğini hiç sanmıyordu.

Bacaklarını saran kaliteli siyah pantolonuyla ve üzerine giydiği aynı renkteki tek omuz askılı büstiyer şeklindeki bluzuyla oldukça çarpıcı görünüyordu. Birbirine geçmiş şeritler halinde yukarıya çıkıp bileğini saran ince topuklu ayakkabılarla adeta göz dolduruyordu. Hafifçe yaptığı makyajının en belirgin yanı mat kırmızı rujuydu. Dikkati dudaklarına çekmeyi tercih etmişti. İçindeki kadının isteklerini bir türlü anlayamasa da, her iki davranış biçiminden kurtulmakta zorlandığını biliyordu. Menderes'e hem kızıyor hem de bakışlarında erimek için hazır bekliyordu. Dün yine bu odada ona korkmamasını söylerken dokunuşlarını konuşturmaktan çekinmediğini hatırlıyor, yanağına değen sıcaklığı bir kez daha yaşamak istiyordu. Şimdiye kadar belli belirsiz bir öpücük ve bedenini kuşatan kolların alışkanlık yaratan hissi dışında anılarında pek bir şey yoktu. Kalbi en yoğunlarını görme hevesiyle yanıp tutuşuyor ama endişeleri nedeniyle uzak durarak kolaya kaçmayı seçiyordu.

Saçlarını başının yukarısında topuz şeklinde topladı ve birkaç küçük tokayla tutturdu. Onun için alınan kıyafetlerin yanında çeşitli aksesuarlar da vardı. Sol kulağına uzun ve taşlı bir küpe takarken diğerini minik bir taşla tamamladı. Aynadaki aksine beğeniyle bakarken aşağıdan gelen seslere dikkat kesildi. Terleyen ellerini hafifçe pantolonuna sürttü. Derin bir nefesin ardından odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Salona indiğinde önce Menderes'i gördü. Üzerindeki gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Emin adımlarla ilerlerken yüzüne yerleştirdiği belli belirsiz heyecan hızlıca söndü.

"Merhaba, Leyla."

Başar'ın keyifli sesine karşı üzüntüsünü yansıtmamaya çalışan Leyla, sıradan bir tavır taşıyan gülüşüyle ona baktı. "Selam—

Hoş geldin." Bakışlarını Menderes'e çevirdiğinde, o saçların nasıl olup da dağıldığını düşünmeden edemedi. Öyle vahşi duruyordu ki, sanki kadının biri bunu yaparken zevk almıştı. Dişlerini birbirine kenetlerken sağ elinin tırnaklarını avucuna geçirdi.

Gözlerinin önünde mükemmelliğin vücut bulmuş halini izlerken kayıtsız kalmayı denedi. Normal zamanda bunu başarması kolaydı ama gerilen bedenine söz geçirmesi her an daha da zorlaşıyordu. Boğazını temizlerken sözlerine sakinlik hâkimdi. "Başar'la işle ilgili konuşmamız gerekenler var. Sen rahatsız olma lütfen."

"Yemek yediniz mi?" Anlık tepkisini engelleyemeyen Leyla, onu henüz görmüşken o odaya kapanmasını istemiyordu.

"Şirkette atıştırmıştık. Yine de şöyle sıcak bir kahveye hayır demem." Ceketini çıkaran Başar, kravatını gevşetirken gülümsüyordu. "Sen de bize katılsana. Menderes bazen çok sıkıcı oluyor."

Duyduklarıyla arkadaşına dönen Menderes, kaşlarını çatmadan edemedi. Leyla zaten yeterince kapana kısılmış gibi hissediyorken, bir de iş mevzularına balıklama atlayacak değildi. Tam da bunu düşünürken kulağına dolan kelimelerle şaşkınlığa uğradı.

"Aslında iyi fikir. Ev fazla sessizdi. Biraz canlılığa ihtiyacım var." Göğsünü döven atışların duyulmaması için hızlıca geriye döndü. "Ben kahveleri hazırlayayım."

Onun gidişiyle bakışlarını arkadaşına çeviren Menderes, elini istemsizce yumruk yaptı. Leyla'nın Başar'la bu derece rahat iletişim kurmasından hoşlanmadığını anlaması, bastırmaya uğraştığı hislerinin adeta köpürmesine yol açtı. Hiçbir şey söylemeden çalışma odasına geçti.

Arkasında kalan Başar ise sinsice sırıtıyordu. Belki de küçük bir patlamaya doğru yaklaşıyorlardı.

Fincanları tepsiye yerleştiren Leyla, onların yanına gitmeye henüz hazır değildi. Anlamsızca titreyen bedenini kontrol altına almakta güçlük çekiyordu. Kulaklarındaki yanma nedeniyle elini sol taraftaki küpesine götürüp oynamaya başladı. Çıkan sesin aslında sinir bozucu olduğunun farkındaydı. Mutfakta

hızlı adımlarla ileri geri yürüyüp derin soluklarla sakinleşmeye uğraştı. Nihayet oradan çıkma cesaretine kavuştuğunda, kalp atışları o delice halden sıyrılmıştı.

"Bu adamlar ya işi bilmiyorlar ya da bizi salak zannediyorlar." Başar önünde açık duran teklifin üzerinde gözlerini dikkatle gezdiriyor, bazı ifadelere gülmeden edemiyordu.

"Henüz pek büyük bir şirket değil." Ensesini kavrayıp sertçe ovan Menderes, işaret parmağını metindeki bir yere koydu. "Yarı profesyonel bir duruş. Sence de öyle değil mi?"

"Aynı fikirdeyim."

Menderes sol tarafındaki hareketlilikle başını çevirdi. Leyla'nın asaletini görmezden gelmesine imkân yoktu. Kadının fincanları bırakmak için eğildiği anda, bakışları göğüs oluğuna takıldı. Oradan yayılan kokuyla vücudu uyanışa geçince hafifçe geriye çekildi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve hırıltılı bir nefes aldı. Aralarındaki kısacık mesafede onun koyu kahvelerini yakaladığında, içinde sessiz bir meydan okuma yükseldi.

Zorlukla yutkunan Leyla, onlardan uzaklaşıp tekli koltuğa oturdu. Kahvesini elinde tutarken, zaten ısınan tenine vuran sıcacık dumanın daha da kötü hissettirdiğine karar verdi. Yerinden kalkıp fincanı bıraktı. "Kapıyı biraz açsam sorun olur mu?"

"Keyfine bak." Başar, teklifte işaretlediği yerden sonra tabletinin ekranında birkaç not aldı.

Leyla bahçeye geçişi sağlayan kapının kilidini yukarıya çekti. Yana doğru kaydırırken yüzüne vuran soğukla ferahladı. O kadar iyi gelmişti ki, omzunu yaslayıp bir süre etrafı aydınlatan ışıklandırmalara baktı. Gözleri ağırlaşırken yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

İlgisini Leyla'ya yönelten Menderes, rüzgâr nedeniyle hafifçe uçuşan saç tutamlarının dansını izliyordu. İsyan ederek kurtulan dalgaların usulca o pürüzsüz teni okşaması karşısında gerginliği artıyor, arzuları yeni bir yükselişe ev sahipliği yapıyordu. Ona hem huzuru hem de sabırsızlığı yaşatan görüntü o

anı bıçak gibi kesen sesle bölününce, tehlike kıvılcımlarının saçıldığı bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Hava soğuk, Leyla. Farkına varmadan hasta eder seni. Kapat istersen."

Geriye doğru dönen Leyla, genelde böyle durumlarda ters tepki vermesine rağmen ilginç bir şekilde sakin kaldı. Yeniden sıcaklığa kavuştuğunda koltuğa ilerlerken Menderes'le göz göze geldi. Yüzündeki hafif öfkeli ifadeyle ilgili ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

İşten başını kaldıran Başar, genç kadının kollarını göğsünde birleştirip olduğu yerde büzüşmesine gülmeden edemedi. "Sana söylemiştim. Ceketimi alabilirsin."

Duyduklarının ardından Menderes'e göz ucuyla bakan Leyla, onun neden böyle sinirli durduğunu anlamıyordu. Bu centilmenliği ondan beklerken, hiç ilgilenmediği birinin tavrını önemsemiyordu. Ama içinde köpüren mutsuzluğu da görmezden gelemiyordu. Çenesini hafifçe dikleştirip Başar'a döndü. "Haklısın. Üşüdüm biraz." Uzanıp yakınındaki ceketi alacakken hemen önünde dikilen adamın yaydığı elektrikle bedeni karıncalandı.

"O seni sıcak tutmaz." Menderes genç kadını bileğinden nazik ama güçlü bir tutuşla kavrayıp ayağa kaldırdı. "Yukarıdan şal alırsan daha iyi olur." Ardından meydan okuyan bakışlarını kısa bir süreliğine arkadaşına çevirdi. Onun dalga geçer haline sağlam bir yumrukla karşılık vermek istediğini fark edince kızgınlığı arttı. "Sabah göz gezdirdiğim ortaklık yapısıyla ilgili dosyayı almam gerekiyor. Hemen dönerim."

Tek kaşını kaldırıp arkasına yaslanan Başar, her ikisine bakarken keyfi yerindeydi. "Zaman senin, dostum. Ben burada gayet iyiyim."

Menderes dişlerini sıkarken hâlâ tuttuğu bileğin sıcaklığının etkisindeydi. Leyla'yla birlikte oradan çıkıp onu merdivenlere doğru sürükledi.

Az önce yaşananlardan çıkardığı sonuç nedeniyle heyecanı ve hırçınlığı adeta yarışan Leyla, adımlarını Menderes'e uydururken

arzularını susturmaya çalışıyordu. Gittikleri yerin Menderes'in odası olduğunu görünce soluğu boğazını tıkar gibi oldu.

Onu içeriye çekip kapıyı kapatan Menderes, bir elini saçlarının arasından geçirirken öfkeyle nefes alıyor, sesinin yükselmemesi için kendine telkinde bulunuyordu.

"Aşağıda yaptığınız şey de neyin nesiydi?" Leyla dimdik dururken mağrur tavrından ödün vermiyordu.

Bu soruyla arkasını dönen Menderes, kararlı hareketlerle ona doğru yürüdü. "Söylesene..." Ellerini beline koyup Leyla'ya eğildiğinde, aralarındaki mesafeyi neredeyse kapatmış gibiydi. "Başar'la mı ilgileniyorsun?"

Bedenindeki sıcaklık hızla çekildi. Ağzı inanamadığını belli edercesine açıldı. Gözlerinin içine fırtınayla yarışacak kadar zalim bir ifade yerleştiğinde ona tokat atmaktan kendini alamadı. Başının yana çevrilmesi dışında en ufak bir hareket göstermeyen adamın halinden ürkmesi gerektiğinin farkına varabildiğinde artık çok geçti. İstemsizce gerilerken onun da yaklaştığını görebiliyordu.

Aldığı önemsiz darbenin etkisiyle çenesini oynatan Menderes, bakışlarıyla onun koyu kahvelerini, yüzünü ve sonra da saçlarını esir aldı. Elini uzatırken irkilen kadının buna rağmen daha fazla gerilememesi, içinde başlayan yangının tutuşmasını sağladı. Parmaklarıyla usulca çıkardığı tokaları önemsemiyormuş gibi yere attı. Dolgun tutamların ağır bir şekilde çıplak omuzlara düşmesi karşısında havaya yayılan çiçeksi koku gözlerini kapatmasına neden oldu. Birkaç saniyenin ardından yeniden ona baktığında başını yana doğru eğdi. "Sorularımın cevapsız kalmasından haz etmem."

Öfkesine sarılmak istese de vücudunun derin ihtiyacıyla aklı bulanıktı. Ona karşılık vermek için dudaklarını aralayıp dilini hafifçe üzerinde gezdirdi. Bunu kışkırtmak amaçlı yapmamıştı elbette. Ama etrafını tutkuyla karartan göz bebeklerinden anladığı kadarıyla, sanki Menderes'e meydan okumuş gibiydi. Sesinin güçlü çıkabilmesi için çabalarken her an hapsedilebileceğinin bilincindeydi. "Eğer gerçekten dikkat etseydiniz, benim

Başar'dan duygusal anlamda hoşlanmadığımı görürdünüz. O sadece bana iyi davranıyor. Beni sizin gibi sözleriyle köşeye sıkıştırmaya çalışmıyor. Üstümde hâkimiyet kurmuyor."

Alaycı ve öfkeli bir gülüşle ona bakan Menderes, kelimelerini seçerken zalimce davranmadan edemiyordu. "Kısa sürede ne kadar da iyi arkadaş olmuşsunuz! Beni yargılarsın, bana karşı koyarsın ama Başar'a her türlü nezaketi gösterirsin."

"İşte tam olarak bunu söylüyorum. Siz de deneyin. Belki size de aynı şekilde davranırım."

"Biliyor musun, Leyla?" Sesine hafifçe boğukluk yansımış, nefesi genç kadının saçlarını havalandırmıştı. "Şimdiye kadar kadınlarla hiçbir problem yaşamadım. Aslına bakarsan, hepsinin içinde sivrildiğin bir gerçek."

Duyduklarından çıkardığı sonuç, o kadınlara asla benzeyemeyeceğiydi. Normalde centilmenliğini göstermekten çekinmeyen adamın, ona böylesi bir öfkeyle yaklaşıp dünyanın sahibiymiş gibi tepeden bakmasına dayanamıyordu. Arzulanır olmadığını öğrenmesi kalbini parçalara ayırırken, çığlık atmamak için direniyordu. Ama zordu... Hem de fazlasıyla. "Size nasıl tahammül ettiklerini anlamıyorum. Ben özgürlüğü seviyorum. Yörüngenize girmekten bu kadar mutlularsa, hakkını verin derim." İçini acıtan sözlerinin cezasını kesmek istercesine dilini ısırdı. Gözlerinin yandığının bilinciyle bakışlarını kaçırdı. Yine de yeterli değildi. Çünkü onu etkisi altına alan sıcaklığın kaçıp gitmeye niyeti yoktu. Saçlarındaki sert dokunuşla titrek bir nefes çekti içine. Tutkuyla karanlığa bulanan o girdaba yeniden kapıldığında çoktan o güçlü bedene yapıştırılmıştı.

"Eğer ben bir kadını almak istersem, o da kollarıma atılmaya niyetliyse bir an bile tereddüt etmem." Ağırlaşan solukları tam önündeki kırmızı dudaklara vuruyordu. Tüm benliğiyle hapsettiği Leyla'nın kokusuyla ısınıyor, artık bekleyecek sabrı kendinde göremiyordu. "Hakkını vermeye gelince... Bu konuda gayet iyiyim. Tıpkı senin de şimdi anlayacağın gibi." Onun dudaklarını vahşice kavradığında, ağzının içine dolan iniltiyle parmaklarının

arasındaki tutamlara asıldı. Diliyle Leyla'yı işaretlercesine hareketlerini yoğunlaştırdı.

Üzerinde sergilenen o şehvetli cezanın büyüsü, Leyla'yı baştan ayağa titretti. Isırılan dudakları, sanki mümkünmüş gibi daha da ıslanan ağzı, çekiştirilen saçlarının acısının bacaklarının arasına hızla vurması onu adeta dünyadan koparmıştı. Kalçalarının kavranıp bastırıldığı noktadaki sertliğin hissiyle neredeyse ağlamak üzereydi. Sırtının değdiği yer duvar olmalıydı. Bunu soğukluğundan anlayabiliyordu. Boynuna yönelen o iç gıcıklayıcı temasla başını geriye attı. Bedenini öne doğru kıvırdı. Kulağının dibinde yükselen ve öfkeli bir hayvanınkine benzeyen hırıltı, kadınlığında derin bir yankıyla sarmalandı. Ortamda yükselen o sevişme kokusu Leyla'yı yakıp kül etti.

Kendini kaybettiğinin farkındaydı. Kıskançlığın böylesine acı çektireceğini nereden bilebilirdi? Daha önce deneyimlememişti. Okşadığı kıvrımlı vücudun hazzı, soluduğu koku, dudaklarının önünde arzuyla yanan sıcacık ten Menderes'in kontrolünü sarsmakla kalmamış, kollarındaki kadını korumak için tüm dünyayı karşısına alacağını ona açıkça göstermişti. Burnunu Leyla'nın boynuyla omzu arasında sürterek titreyişini arttırmış, erkekliğine dayanan o sıcacık kuytunun çıplaklığına gömülmek için çıldıracak hale gelmişti.

Dakikalardır yaptıklarının sorumluluğunu almak zorunda olduğunu biliyordu Leyla. Ama söylediği onca şeyden sonra başını kaldırıp da ona bakmaya çekiniyordu. Aralarındaki hassas çizgiyi geçtikleri için artık neler yaşanacağını düşünemiyordu. Avuçlarında hapsettiği gür saçlardan kopmaya hazır hissetmiyor, her yanını kaplayan ateşten uzaklaşmayı kabullenemiyordu. Yüzünü Menderes'in kokusunu alabildiği göğsünden ayırmak istemiyor, ona çok daha fazlasını verme arzusuyla yanıyordu. Her şeye rağmen, korktuğu karanlığa sürüklenmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Canını acıtsa da onu bırakmalı ve sorgulamadan oradan kaçıp gitmeliydi. Geriye doğru çekildiğinde ellerinin sanki itiraz edermişçesine o güçlü bedenden ayrılamaması, içindeki çaresizliğin sesini duymasını kolaylaştırdı.

Buluştuğu gözlerde binlerce duygu dolanıyordu. "Benim..." Kelimeleri kullanmak bu kadar işkence dolu olmamalıydı. Ağzını açıp mantıklı bir şeyler bulmaya çalışırken vurulan kapı nedeniyle kaskatı kesildi.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Başar'ın sesinin yarattığı etki büyük bir utançla Leyla'yı darmadağın etti. Menderes'i adeta iterek araya mesafe koydu. Titreyen elleriyle saçlarını düzeltmeye uğraşırken bluzunun omuz kısmının aşağıya sıyrılmış olduğunu gördü. Doğru ya... Menderes'in arzulu dudakları orada ateşten yollar çizmişti.

Karşısında pişmanlığını saklamakta zorlanan kadının hali, Menderes'in kalbini yenilginin kucağına bıraktı. Üstüne çekidüzen verirken boğazını temizledi ve Başar'a seslendi. "Birazdan aşağıdayım!"

Ayak seslerinden onun gittiğini anlayan Leyla, son bir kez Menderes'e baktı. Bir eli kalbinde, diğeri karnındaydı. İçinde hem mutlulukla hem de korkuyla nefes alan o duyguya kapılmadan arkasını döndü ve kendini hızla dışarıya attı.

Birkaç dakika sonra çalışma odasına geçen Menderes, ortamdaki sessizliğe ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etti. Nihayet Leyla'yı gerçekten öpmüş, teninin tuzlu tadını almıştı. Onun da istediğini ve zevkle karşılık verdiğini hissetmiş, o cesaretle neredeyse...

"Evde kasırga falan mı çıktı?"

Düşünceleri dağılan Menderes, içten bir merakla arkadaşına baktı. "Ne?"

"Saçların fırtınaya yakalanmış gibi görünüyor da." Başar açıkça sırıtırken gayet rahattı.

Menderes duyduklarıyla gözlerini kıstı. Ellerini saçlarının arasından geçirirken huzursuzdu.

Tabletini alıp yerinden kalan Başar, koltukta duran ceketine uzandı. "Leyla'yı sinir küpü ettiğine eminim. Sayende kahvemi getirecek kimse olmadığına göre, eve gitmek en iyisi." Alaycı tavrının ardından onu yalnız bıraktı.

Karanlığa doğru dönen Menderes, bahçe kapısına yaklaşıp avuçlarını cama yasladı. Dışarıda esen rüzgârın sesini belli belirsiz duyabiliyordu. Ne kadar süre öylece kaldığından emin değildi. Eliyle gözlerini ovarken algıladığı şeyle hareketini durdurdu. Parmak uçlarına sinmiş koku, Leyla'nın saçlarına aitti. Aralarındaki çekime rağmen onun uzaklaşmaya çalıştığını bilmesi, kalbindeki duygunun belki de bir ömür eksik kalacağının göstergesiydi.

Dakikalardır üstündeki kıyafete bakıyordu. Straplez, göğüs oluğunu sergileyen uzun elbisesinin çarpıcı güzelliği karşısında heyecanlanmış, gecenin getireceklerinin sürpriz niteliği taşıması tedirginliğini arttırmıştı. Nasıl olup da ona *evet* dediğine inanamıyordu. Menderes Vardar, akıl almaz derecede ikna edici biriydi. Senelerdir kaçtığı şeyle bir gün yüzleşeceğini hiç düşünmemişti. Arkasını dönüp gitmiş, kendine yepyeni bir hayat kurmuştu. Şimdi ise uzak durduğu dünyaya adım atmak için tepeden tırnağa hazırlanmış bir şekilde bekliyordu. Dün yaşadıkları o ateşli anları hatırlamak, bastırmaya çalıştığı duygularının isyanına söz geçirmesini zorlaştırıyordu. Menderes'in doğum gününde dudaklarına hatıra kalan o minik temas bile başını döndürmüştü. Ve gerçek öpüşmeyi deneyimlediğinde, eskilerin neye benzediğini anında unutmuştu.

Açık saçlarındaki dalgaları hafifçe düzeltti. Titreyen ellerini görmezden gelmeye çalışsa da mümkün değildi. Yatağa doğru ilerledi ve oturduktan sonra eğilip ayakkabılarını giymeye başladı. Üstündekilerin hiçbiri ona ait değildi. Hepsi ödünç alınmış, buradan çıkıp gittiğinde ardında bırakacağı şeylerdi. Bu gerçeği aklında hep canlı tutmak, içindeki güce sarılmasını sağlıyordu.

Ne kapının çalındığını, ne de içeriye birinin girdiğini duymuştu. İnce uzun parmakları ayakkabının zarif tokasıyla uğraşıyordu. Yüzünü kapatmış olan saçlarının arasından, tenine dokunan büyük ve güçlü elleri görünce başını kaldırdı. Bir çift yeşil göz, siyaha kesmiş halde ona bakıyordu.

Zorlukla doğrulup geriye çekildiğinde, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Kapını kilitlemişsindir diye düşünmüştüm. Yanılmışım."

Leyla onun söylemek istediği şeyi gayet iyi anlamıştı. "İyi fikirmiş. Ama ne yazık ki geç kaldım." Bileğine sürtünen dokunuşlar nefesini kesiyor, inlemesi için onu adeta teşvik ediyordu.

İşini bitirip eğildiği yerden kalkan Menderes, elini ona uzattı. Onun tereddüt duysa da karşılık vermesiyle rahatladı. Bakışları genç kadının dalgalı saçlarından tenini açıkta bırakan kıyafetine kaydı. "Bu elbise..." Bir an ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. Bariz bir dekoltesi olmasa da, Menderes'te tatmadığı bambaşka ve tehlikeli hisler uyandırıyordu. Dün geceki kıskançlığının sonunda hiç olmadığı bir adamın şekline büründüğünü, kontrolünü kaybederek o ateşten dudakları sahiplendiğini hatırladı. Yakıcı anıların yörüngesine girmeden toparlanması gerektiğinin bilinciyle, yüzündeki sert ifadenin kurtarıcılığına sığındı.

Leyla onun memnuniyetsizliği karşısında üzülmeden edemedi. Ama sesinin sakin çıkmasına özen gösterdi. "Beğenmediniz mi?" Sözlerinin hemen bitiminde kolundaki temasla ürperdi. Menderes Vardar'ın güçlü ve iç çekerek baktığı eli üstündeki kıyafete dokunur gibi yapsa da, yoğun sıcaklığı görmezden gelinmeyecek kadar baskındı.

"Neden bu elbise?"

"Beğenmediniz yani? Kendi zevkime göre giyindim. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam beni bağışlayın lütfen."

Onun ses tonundaki hırçınlık Menderes'in ellerinin karıncalanmasına, çenesini sıkmasına ve karanlık bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. Leyla'nın yüzüne yerleşen neredeyse nefret ifadesi, canını acıtmaktan da kötü hissettiriyordu. "Artık gitmeliyiz." Bir adım geriye çekilip kolunu uzattı. Genç kadının derin bir nefes alırken inip kalkan göğsüne göz ucuyla baktığında, kendini daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi. Sıcak parmakların ceketinden tenine yayılması hoş bir etkiyi

beraberinde getirirken hareketlerine hız verdi ve kolundaki kadınla birlikte odadan çıktı.

Leyla arabanın arka koltuğunda onunla yan yana otururken, dikkatini dağıtacak bir şeylere odaklanmaya çalışıyordu. İstanbul'a geldiğinden beri sadece Menderes Vardar'ın evini çevreleyen uçsuz bucaksız araziye çıkmış ama hava soğuk, hatta karlı olduğu için genellikle içeride kalmakla yetinmişti. Bunun dışında geçmişiyle yüzleştiği o gün minicik bir özgürlüğü yaşayabilmişti. Şimdi karanlığın merkezinde her yanın ışıl ışıl olduğunu görmek, derinlerde bir yerlerde eskiyi hatırlamasını, sanki normal bir hayatı varmış gibi hissetmesini sağlamıştı. Düşüncelerini kovmak istercesine başını iki yana salladı.

Bir de bu gece oradaki onlarca insana tanıtılacağı gerçeği vardı. Geç de olsa aklına takılan şeyle yanındaki adama döndü. "Menderes Bey?"

Adını onun dudaklarından ilk kez duyan Menderes, bakışlarını ani bir hareketle ona çevirdi. Tıpkı kendisi gibi Leyla'nın da şaşırdığını ve göz bebeklerinin hafifçe irileştiğini görebiliyordu. Gözlerini kısıp yüzünü ona yaklaştırdı. "Bana ilk kez adımla hitap ettin."

Kucağında tuttuğu ellerini ovuştururken, tırnaklarını arada tenine geçirdiğini hissettiği acıdan anlayabiliyordu. "Ne yapmamı bekliyordunuz ki?"

"Benden nefret ettiğini böylesine göstermek zorunda değilsin."

"Ne ilgisi var şimdi?"

"Benimle konuştuğun zamanlarda bakışlarındaki öfke çok bariz." Birkaç saniye durup onun geceyi andıran gözlerinin içine baktı. "Adımı söylerken bile hissettiriyorsun. Çok keskin, çok net."

Duydukları nedeniyle küçük bir pişmanlıkla sarmalanan Leyla, ses tonunu ve bakışlarındaki sertliği hafifletmeyi denedi. "Üzgünüm. Bu konuda kendimi engelleyemiyorum." Onun tek kelime etmeden öyle derinden bakması hoşuna gitmiyordu. Boğazını temizleyip az önce söylemek istediği şeyi dile getirdi.

"Beni oradaki insanlara nasıl tanıtacaksınız? Hemen... Hemen söyleyecek misiniz kim olduğumu?"

Leyla'nın sesindeki hafif titreyişi algılayan Menderes, bir eliyle onun zarif bileğini tutarken diğer elini açık saçlarından geçirip aradaki mesafeyi neredeyse kapattı. Aynı anda göğsüne konan dokunuşu hissetmesiyle derin bir nefes aldı. Kelimelerine yayılan boğukluk, bedenindeki sabırsızlığı yavaşça göstermeye başlamıştı. "Benim için önemli ve özel biri olduğunu söyleyeceğim."

Birkaç kelimeyle kalbinin atışları çıldırma noktasına gelen Leyla, bu kadar yakın durmalarının getirdiği heyecanla kuruyan dudaklarını yaladı. İçinden geçenler başka olsa da, isteklerini dizginlemesi gerektiğini biliyordu. "Yani gerçeklerin üstünü kapatacaksınız." Saçlarının arasındaki tutuşun hafifçe sertleştiğini, elini hapseden parmakların gücünü hissetti.

"Bazen insanlara kafalarını karıştıracak bilgiler vermek en doğrusudur."

Menderes'in bir anda geri çekilip aralarındaki tüm teması kesmesiyle havada buz gibi bir soğukluk oluştu. Leyla sersemlemiş halde arkasına yaslandı ve başını dışarıya çevirdi.

Fazla uzun sürmeyen yolculuk sonunda arabanın yavaşlaması, yüksek demirleri olan geniş bir kapıya yaklaşmaları içindeki korkuyu büyüttü. Önlerindeki aracın içeriye girmesini izlerken, kendini tedirgin hissetmeye başladı. Orada kimlerle karşı karşıya kalacağını bilmiyordu. Düşünceleri içinde kaybolmuşken bahçe yolundan devam ettiklerini, kış mevsimi olmasına rağmen dışarıda onlarca insanın hizmet vermek için çalıştıklarını görebiliyordu.

Başını sol tarafına çevirdiğinde, açık tutulan kapı kalp atışlarını hızlandırdı. Vale kibarca kenara çekilince, Menderes Vardar heybetli bedeniyle hafifçe eğilip elini uzattı. Ona karşılık verip arabadan inerken küçük çantasını ve elbisesinin eteklerini tutuyordu. Üstündeki kıyafetle uyumlu kürk görünümlü beyaz ceketi titremesini bir parça hafifletiyordu. Tıpkı evden çıkarken yaptığı gibi onun koluna girdi ve içindeki endişeyle birlikte bedenini onunkine yaklaştırdı.

Yanındaki kadının korkularını anlayabiliyordu. Onu bu kadar zorladığı için durumdan mutluluk duyduğu söylenemezdi. Ama Melih Ertürk'ün ne zaman atağa geçeceğini bilemezdi. Ve öyle bir durumda Leyla'nın canı çok fazla yanardı. İki gün önce odasında onun koyu kahvelerine bakarken, o yaşların gerçekliğini ve şimdiye kadar gösterdiği sağlam duruşunun altında ne denli kırılgan olduğunu hissetmişti. Leyla Artunç'un ortaya çıkışı, kesinlikle Menderes Vardar'ın kontrolünde gerçekleşmeliydi. Davet için hazırlanan geniş salona giriş yaptıklarında, tüm gözlerin onlara çevrildiğini ve kolundaki baskının arttığını önemsememeye çalıştı.

"Menderes! Hoş geldin!"

Nevzat Günday'ın keyifli ve memnuniyet dolu ses tonu, Menderes'in rahatlamasına yardımcı oldu. Gülümseyerek elini uzattı ve sertçe sıktı. "Hoş bulduk."

Ellilerinde gösteren adam, bakışlarını Menderes'in hemen yanında duran kadına çevirdi. "Bağışlayın lütfen. Ben, Nevzat Günday. Evime hoş geldiniz."

Karşısındaki kişinin sevecen tavırları ve samimi karşılaması, Leyla'nın içindeki gerginliği hafifletti. Adamın nezaketine karşılık vermek için Menderes'le olan temasını kesmek zorunda kaldı. Ve o anda onun kolunu ne denli sıktığını anlayarak hafif bir pişmanlık duydu. "Teşekkür ederim."

Nevzat Bey onun elini bırakmadan Menderes'e döndü. "Bana bu güzel misafirin kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Leyla hafifçe kızarırken Menderes'in cevabını heyecanla bekliyordu. Üstelik tatlı kalp atışlarının, isminin hızla açığa çıkma ihtimaliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sadece Menderes Vardar'ın yanındaki kimliğinin söze dökülecek halini delice merak ediyordu.

Hafif bir gülümseyişle karşısındaki adama bakan Menderes, kendinden emin bir ifadeyle karşılık verdi. "Leyla benim için oldukça özel biri."

O net cümlenin ardından başını hızla kurtarıcısına çeviren Leyla, tüm bunların bir oyun olduğunu biliyordu. Ama onun dudaklarından dökülen kelimelerin içine sımsıcak bir şeyler yaydığını da inkâr edemiyordu. Hissettiği alev tüm bedenini kontrol altına alınca rahatsızca kıpırdandı.

Menderes'in bakışlarında ve sözlerinde gözlemlediği şeyi doğru yorumlayan Nevzat Bey, dostça bir gülümsemenin ardından hâlâ elini tutmakta olduğu kadına döndü. "Menderes böyle söylüyorsa, ona inanmamak büyük saygısızlık anlamına gelir." Onları yönlendirerek eşinin de aralarında bulunduğu gruba doğru ilerledi.

Oradaki insanlarla tanışan Leyla, hem Menderes'in hem de ev sahibinin ustaca sözleriyle kendini yem olarak hissetmekten kurtuldu.

Gece yavaş ama keyifle ilerliyordu. Her ne kadar yanında hâlâ Nevzat Günday'ın eşi olsa da, buradaki her şeye yabancı durduğunu görmezden gelemiyordu. Biraz ileride bir grup iş adamıyla sohbetini sürdüren Menderes'i izliyor, vücut dilini kullanışındaki etkileyici tavrına hayranlık duymadan edemiyordu.

Bir ara onun başını çevirip bakmasıyla kalp atışları hızlanmış, elindeki kadehi sıkıca kavramıştı. Bakışları öyle karanlık, cezbedici ve vaat doluydu ki, adeta elbisesini çıkarıp çıplak tenine zevkle dokunduğunu hissettiriyordu.

"Sıkılmadın, değil mi, Leyla?"

Duyduğu sesle dikkatini ondan çekmek zorunda kalan Leyla, bakışlarını ev sahibinin gülen ve anlayışlı yüzüne odakladı. "Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim."

"Ne kabalığı? Tanımadığın insanların arasındasın. Sıkıldıysan da sana hak veriyorum."

Hafifçe gülümseyen Leyla, şampanyasının tadına varmaya çalışırken ilgisini onda tutmaya özen gösteriyordu.

"Bana biraz kendinden bahset. Menderes'le nasıl tanıştınız?"

Eğer aldığı yudumu yutmamış olsaydı muhtemelen boğazında kalırdı. Tedirginliğini kovmak istercesine gözlerini

kırpıştırdı ve öylesine etrafa baktıktan sonra mecburen kadına döndü. "Biz aslında..."

"Kızı mı sıkıştırıyorsun, Neslihan?"

Nevzat Bey'in yanlarına gelişine minnet duysa da, az önceki durumdan kaçamayacağının farkındaydı. Dışarısının buz gibi soğuğuna rağmen teninde ter damlacıklarının oluştuğunu hissediyordu. Elbisesi kumaşı ve modeli nedeniyle sıkmıyordu belki ama yine de nefes almakta zorlanıyor, düşüp bayılmamak için dua ediyordu. Bir anda algıladığı yoğun güçle başını sağa doğru çevirince onunla göz göze geldi. Ne ara bu kadar yakınına sokulduğunu anlayamamıştı. Onun desteğini gösteren duruşu, içindeki tedirginliği usulca süpürdü.

"Özür dilerim. Konu iş olunca sohbeti de uzun sürüyor ne yazık ki. Sıkıldın mı?"

"Hayır. Neslihan Hanım'la iyi vakit geçiriyorduk." Dudaklarından dökülen cümle için kendini kutlamayı unutmadı. Saygısızca davranmak, isteyeceği son şey bile değildi. Üstelik kadının hiçbir şeyden haberi yoktu ve rahatlaması adına sohbet girişiminde bulunmasını takdir ediyordu.

"Sanırım Leyla'yı soru yağmuruna tutuyordu."

"Aşk olsun, Nevzat!"

Neslihan Hanım suratını asarken bile ciddiyetini koruyamamış, dördü de bu andan keyif aldıklarını göstererek gülümsemişlerdi.

Leyla bir kez daha kurtulduğunu düşünürken, Nevzat Günday'ın sözleriyle kaskatı kesildi.

"Seni birine benzetiyorum, Leyla."

Adam kaşlarını çatmış ona bakarken, gerçekten de onu nereden tanıdığını bulmaya çalışıyor gibiydi.

Leyla'nın tedirgin bir şekilde kıpırdadığını gören Menderes, onu belinden tutup bedenine yasladı. Dudakları usulca saçlarına dokunurken, elbisesinin üstünden rahatlatıcı bir şekilde tenini okşuyordu. "Korkma."

Ondaki değişikliği ve tedirginliği gözlemleyen çift, neler döndüğünü anlamak istercesine Menderes'e baktı.

Menderes başlangıcı Nevzat Günday'la yapmanın doğru olacağına inanıyordu. "Leyla'yı kime benzettiniz?"

Bir an durup gözlerini kısan Nevzat Bey, fark ettiği şeyle kızın çekingenliğine sevecen bir karşılık verdi. "Leyla... Leyla Artunç. Sahiden sen misin?"

Tüm benliğine saldıran geçmiş aniden gücünü tüketirken, ağırlığını onu tutan bedene yasladı. Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor, gözyaşlarının hücum ettiği bakışlarını karşısındaki insanlardan kaçırıyordu. Yanında ona güven veren adamın inanarak söylediği sözler bile toparlanabilmesi için yeterli gelmiyordu. Elindeki kadehin alınışına şöyle bir bakarken, Neslihan Hanım'la kısacık bir an göz göze geldi.

"Annene o kadar benziyorsun ki."

Duyduğu şeyle ev sahibine dönen Leyla, hem heyecanını hem de tedirginliğini yansıtan yaşları elinin tersiyle sildi. Yıllar sonra yabancı birinin annesinden bahsedişiyle ne hissedeceğini bilemedi. Konuşmak istese de bunu yapacak gücü yoktu. Ve Nevzat Bey'in devam etmesi için sabırsızlıkla bekliyordu. Annesiyle ilgili en son kimden ne duyduğunu bile hatırlayamıyordu.

"Seninle tanıştığımızda küçük bir çocuktun. Annen sana tapardı."

Leyla'nın dudaklarından firar eden küçük hıçkırık, elini ağzına kapatmasıyla durdu.

"Ona çok benziyorsun. Onun gibi duru bir yüzün var."

"Nevzat, bu kadarı yeterli bence."

Nevzat Bey, karısının alçak bir sesle yaptığı uyarı üzerine, kendisini mahcup hissederek olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

Menderes, Leyla'yı hafifçe çevirip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni lavaboya götüreyim."

Leyla'nın itiraz etmemesiyle, salondaki herkesin gözlerinin üstlerinde olduğunu bilerek onları arkalarında bıraktı. Dışarıda

beklerken, ilk hamleden başarıyla çıktıklarına sevindi. Annesiyle ilgili anılar canını acıtmış olsa da, geçmişine dair güzel bir başlangıç yapmıştı Leyla. Menderes bundan sonrası için de her şeyi kontrolünde tutması gerektiğini biliyordu.

Kısa bir sürenin sonunda içeriden çıkan kadına baktığında, yüzündeki acı çeker ifadenin yorgun ama huzurlu bir hale büründüğünü fark etti. Ona yaklaşıp saçlarını omuzlarından arkaya doğru attı. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Hadi, gel. Herkes bizi bekliyor."

Kafası karışan Leyla, onun ne demek istediğini anlamadı. "Bizi ne için bekliyorlar?"

"Geldiğimizden beri az da olsa bilgi almak için çıldırıyorlar."

"Anlamıyorum."

"Aramızda ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorlar, Leyla."

Dakikalar önce yaşadığı ağır deneyimin ardından kalbi heyecanla atmaya başladı. Kabullenmek konusunda endişelense de, bunu gerçekleştirmek için çıldırdığını inkâr edemiyordu. Ama çaba gösterdikleri şeylerin içinde, şu özel olan durumu nereye yerleştireceğini bilemiyordu. Deli gibi korkuyor ve titriyordu. Bulunduğu yerdeki çizginin ne tarafında durması gerektiğini bir türlü belirleyemiyordu. "Peki... Ne yapacağız?"

Menderes ona doğru eğilirken başparmağıyla yanağını okşadı. "Dans edeceğiz."

Bakışlarını insanlarla buluşturmaktan çekinse de, bedenini ve ruhunu kuşatan adamın kollarında güvendeydi. Ellerinin altındaki sımsıcak bedenden yayılan yasak ve tehlikeli hisler Leyla'yı darmadağın ediyor, kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Saçlarında usulca dolanan dudakların sıcaklığı adeta tenini dağlıyor, duyarlı noktalarını acıyla karışık bir zevkle sızlatıyordu. Ve tüm bunların ortasında en büyük korkusu, içinde

değişim gösteren duygularının Menderes Vardar tarafından fark edilmesinden geçiyordu.

"Elbise bedenine mükemmel bir uyum sağlamış."

Kulağına dolan boğuk sesin sersemletici etkisiyle, dudaklarından dökülen kelimeler cılız ve titrekti. "Hâlâ beğenip beğenmediğinizi anlamadım."

Menderes gülümserken nefesi kadının saçlarına vurdu. "Hâlâ anlamaman konusunda şaşkınım. O kadar muhteşem olmuşsun ki, her erkeğin gözü senin üstünde."

Aldığı iltifatla kalbi göğsünü çılgınca dövmeye başlayan Leyla, nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Onun böyle çarpıcı sözler kullanması, duygularını boyun eğmeye zorluyordu. Menderes Vardar'ın adeta eriten ve her şeyi yok sayarak onun kollarına atılmasına neden olacak cümlelerini duymak istemiyordu. Eğer biraz daha kapılırsa direncinin kırılmasından korkuyordu. "O halde bu benim için bir avantaj mı?"

Onun ne demek istediğini anlamayan Menderes, hafifçe uzaklaşarak soran bakışlarını geceyi andıran gözlerle buluşturdu. "Neyin avantajı?"

Söyleyecekleri canını acıtsa da onun başlattığı yoğunluğa izin veremezdi. "Belki de... Benim kim olduğumu öğrendikleri zaman, beklediğimden daha az kötü bir tepki gösterirler."

Onun açıkça ifade ettiği şeyle bakışları kararardı. Karşılaştıkları ilk andan itibaren başka bir adamın ona bakmasına tahammülü yoktu. Murat'ın bahsettiği meslektaşı Steven'dan beri böyleydi belki de. Hatta Melih Ertürk'ün onu görmesinden endişe etmesinin nedeni bile aslında çok barizdi. Bambaşka bahaneleri öne sürmek, Menderes için kolay bir kamuflajdan öte değildi. Oysa şimdi ondan uzak kalmak istemezken, onu sadece kendine saklarken ve bunun için alacağı riskin ne olduğunu bilirken... "Onların da Melih gibi mi düşünmelerini istiyorsun?"

O adamın adını duymasıyla öfkesi ve korkusu aynı anda ortaya çıktı. Meydan okuyan bakışlarını ısrarla Menderes'in üstünde sabitledi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Yüzünü ona biraz daha yaklaştıran Menderes, soluduğu kokuyla sarhoş olmamak için direndi. "Melih seni gördüğünde, parasını nasıl tahsil edeceğini düşündü sence?"

Anladığı şeyle kıpkırmızı kesilen Leyla, onun suratına tokat atmamak için direnirken bir hayli zorlandı. Üstelik tanımadığı insanların içinde bunu yapması, her şeyin daha da kötüye gitmesine yol açabilirdi. "Ölürüm daha iyi!"

Menderes ondan duyduğu keskin sözleri karşılıksız bıraktı. Leyla'yı yeniden bedenine çekip dikkatini dansın ritmine vermeye zorladı. O borcu ödemeye daha en başta razı olmuştu. Eğer ileride sırf bu sebepten aynı tepkiyi alırsa, aralarındaki ateşin sönmesi ve ona artık dokunamama ihtimali bir hayli yüksekti. Leyla'nın normalde de uzak durmaya çabalaması, içinde dizginlemeye çalıştığı hislerine darbe vuruyordu. Hayatında ilk defa bir kadın tarafından istenmediğini görüyor, aslında hiçbir zaman umursamayacağı olayın şimdi böylesine önemli bir noktaya ulaşması canını sıkmaya yetiyordu.

Dansları bittikten sonra diğer insanlarla da kısa sohbetlere giren Leyla, Menderes'in ve ev sahiplerinin yardımlarıyla gereksiz sorulardan kurtuldu. Artık daha iyi hissettiği ve ortama alıştığını düşündüğü bir anda gözleri tanıdık biriyle buluşunca, kalbi yeni bir korku dalgasıyla yıkanmaya başladı. Adamın emin adımlarla ve yüzündeki sinsi gülümsemeyle gelişini tedirginlikle beklerken, bakışları çaresizce etrafında gezinip Menderes'i bulmaya çalıştı. Onu göremeyişi, bu gecenin bir felaketle sonuçlanacağını kesinleştirmişti.

"İyi akşamlar, Leyla Hanım."

Onun sesinden de yüzünden de nefret ediyordu. Bir karşılık vermek istemiyor, bir an önce defolup gitmesini diliyordu. Ama böyle bir niyetinin olmadığını mide bulandırıcı bakışlarından anlayabiliyordu.

"Birbirimizi tanımıyormuş gibi mi yapacağız? Yazık." Melih Ertürk sahte bir üzüntüyle başını yana doğru eğip gözlerini kıstı. "İnsan içine çıktığına göre, geçmişini önemsemediğini mi düşünmeliyim?"

"Ne istiyorsunuz?" Leyla dayanamamış, eğer ona cevap verirse belki de gideceği umuduna tutunmayı seçmişti.

"Leyla... Leyla... Benim senden istediğim birden fazla şey varmış gibi konuşuyorsun. Halbuki ben tek bir hedefe odaklıyım."

"Yani paraya."

"Ah! Bu gece gerçekten anlaşabileceğimizi sanıyorum."

"Size param olmadığını söyledim. Ondan bana kalan bir miras yok. Neden anlamak istemiyorsunuz?"

Az önceki keyifli ifadesi silinen Melih, ona bir adım yaklaşarak sesini buz gibi bir tona büründürdü. "Bu dikbaşlılığın ve kendine duyduğun güven, Menderes Vardar'ın korumasında olmasaydın yine böylesine güç barındırır mıydı, merak ediyorum."

"Emin ol, hakkından gelmesini bilirdi."

Duyduğu öfke dolu sesle irkilen Leyla, onu görünce tuttuğu nefesini bıraktı ve içindeki umuda sarıldı. Ama üstlerindeki gözlere rağmen bu gece kötü bir şeyler olacağından ne yazık ki artık emindi.

Sakin ve ağır hareketlerle arkasını dönen Melih, bu durumdan sıkılsa da Menderes'i öfkelendirdiği için büyük zevk alıyordu. "Sana da merhaba, Menderes. Ne harika bir gece, sence de öyle değil mi?"

"Sana Leyla'dan uzak durman gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Melih durup düşünür gibi yaptı ve kısa bir anlığına bakışlarını Leyla'ya çevirip yine ona döndü. "Hatırlıyorum. Şirkette kendini kaybetmiştin. Neredeyse bir katil gibi davranıyordun."

Leyla, ikisinin neden bahsettiğine anlam vermeye çalışırken bilmediği şeylerin olduğunu öğrenmişti. Ne zaman yeniden bir araya gelip konuştuklarını ve neler yaşandığını merak ediyordu. Ayrıca Melih'in, Menderes'i bir katile benzetmesinin altında yatan sebep de neydi? Titreyen eli boğazına giderken kötü olayların hızla yaklaştığını hissediyordu. Salondaki davetlilerin sesleri azalmış, hepsi onlara doğru dönmüştü. Leyla bir kez daha

odak noktasında kaldığı için korkularıyla savaşmaya çalışıyor ama hiçbir şekilde kurtulamayacağını görüyordu.

Diğer tarafta Menderes, Melih'in saçma bir şey yapmaması için kontrolünü sağlamaya çalışsa da, içindeki öfkenin her an patlayacağının bilincindeydi.

Melih Ertürk elindeki kadehi dudaklarına götürdü. Viskisinden bir yudum aldıktan sonra onlara arkasını dönerek salonun ortasına doğru ilerledi.

Melih'in bu hareketi karşısında, ağlamamak için direnen Leyla istemsizce Menderes'e yaklaştı ve iki eliyle birden onun koluna tutundu.

Menderes koruduğu kadının korkularını yok etmek adına her şeyi yapardı. Ama ne yazık ki bunun tek yolu, Melih'i konuşamayacak hale getirmekti. Bakışları insanların üzerinde dolaştı. Herkesin pürdikkat Melih Ertürk'e baktığını ve neler olacağını merakla beklediğini gördü. Hemen çaprazında temkinli bir şekilde duran Nevzat Bey ve eşine döndüğünde, içindeki öfkeyi soğutmak için en önemli sebebi bir kez daha hatırladı. Ama bildiği yakıcı bir gerçeklik vardı ve bu da Melih Ertürk'ün elindeki bombanın piminin çekildiğiydi.

Parmaklarının arasında tuttuğu kadehiyle herkesin onu rahatlıkla görebileceği bir yere geçen Melih, bakışlarındaki sinsi ifadeyi iki kişinin üzerine sabitledi. "İyi akşamlar, hanımlar ve beyler! Öncelikle Nevzat Bey'e ve eşine derin saygılarımı sunuyorum."

Nevzat Bey, çatık kaşlarının ardından adeta bir sirk gösterisi sunmaya hazırlanan adamı izliyordu. Ondan pek hoşlanmıyordu ama bazı durumlar gereği davetli listesine almıştı. Ve şimdi ne büyük bir hata yaptığını anlıyordu. Niyetinin ne olduğunu ve haliyle sonuçlarını bilmese de, bu geceye gölge düşüreceği aşikârdı.

Melih herkesi selamladığı anda salondaki tüm seslerin kesildiğini görünce, dudaklarına tatminkâr bir gülüş yerleştirdi. "Gece gerçekten de harika ilerliyor. Her şey kusursuz. Ama..."

Sözlerini yarıda kesip, olduğu yerde korkuyla titreyen kadına kısa bir bakış attı. "Bazı kusurlar güzel ve keyifli anlara gölge düşürebilir."

Leyla, gözlerindeki yaşların yakıcı hissiyle savaşırken, yanındaki adamın hareketi nedeniyle aniden önüne geçti. Bir elini beline, diğerini de göğsüne koyup onu durdururken bedenine ürkekçe sokulmuştu. O yeşil gözlerdeki karanlıkla buluştuğunda, hüzünlü kahveleri yaşanacakları kabullendiğini gösteren bir ifadeyle kaplıydı.

Melih Ertürk'ün beklemesiyle çiftin birbirlerine bakışlarını bir süre izleyen davetliler, aynı alaycı sesin salona dolmasıyla dikkatlerini yeniden sahnedeki adama verdiler.

"İzninizle, hepinizin tanıdığı bir isimden bahsetmek istiyorum. Kendisi yakın bir zamanda aramızdan ayrıldı." Gösterisinin daha fazla etki yaratması için bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Tabii ki bu isim, Esat Artunç."

Kalabalık arasında hafif bir uğultu dolaştı.

"Bu kadar yeter, Melih."

"Nevzat Bey, siz bilmiyorsunuzdur elbette. Aksi takdirde öyle bir adamın kızını evinize almazdınız. Ama ne ilginçtir ki, Menderes Vardar her şeyden haberdar bir şekilde onu buraya kadar getirdi."

Leyla ayakta durmakta zorluk çekerken, insanlar arasında hızla yayılan sözcükler yolun sonuna geldiğini ve her şeyin bittiğini anlamasını sağladı.

"Sevgili dostlar! Sizce de böyle güzel bir gecede ve değerli insanların arasında Esat Artunç'un kızı Leyla Artunç'un olması, hepimize büyük bir saygısızlık değil mi?"

Sözlerinin bitiminde sert bir darbeyle geriye doğru sendelerken ayağı takıldı. Tutunmaya çalıştığı içki arabasını devirerek sırtüstü zemine düştü.

Kadın davetlilerin çığlıkları salonu kaplarken Leyla gözyaşlarını tutamıyordu. Herkesin içinde küçücük hissediyordu. Yanında desteğini gösteren Neslihan Hanım'ı bile görmüyordu

gözleri. O sadece tek bir kişiye odaklanmıştı. Menderes'in böylesine öfkeli haline daha önce şahitlik etmemişti.

Sesler yükseliyor, kalabalık artıyor, birçok kişi Menderes Vardar'ı Melih Ertürk'ten uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Menderes kendine bir söz vermişse bile, onun o aşağılık hareketinden ve cümlelerinden sonra mantıklı davranması mümkün değildi. Ağzından çıkan her kelimeyi geldiği yere geri göndermek için onu acımasızca yumrukluyor, nerede bulunduğunu umursamıyordu. Melih'in Leyla'ya yaşattığı bu iğrenç şeyi asla kabul etmiyor, ona bedelini ödetmekten zevk alıyordu. Etrafındaki onlarca insan tarafından durdurulmaya çalışılırken içindeki öfke şahlanıyor, darbelerini daha da sertleştirmesine neden oluyordu.

"Menderes, yeter! Adamı hastanelik ettin!"

Kulağına çalınan sesin ardından kollarından tutulduğunu algılayarak durdu. Melih'in birilerinin yardımıyla salondan çıkarılmasını izlerken, aldığı öfkeli nefeslerle göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

"Şunu eline sar. Ah, Menderes! Değer miydi o adama?" Neslihan Hanım bir anne şefkatiyle onun elini tuttu. Buz torbasını kızaran ve birkaç küçük kan lekesinin bulaştığı yere bastırıp acısını azaltmaya çalıştı.

Tenindeki yanmayı bile hissedecek halde değildi. Melih'in götürülüşünün ardından aklı başına geldiğinde, etrafına bakınıp Leyla'yı bulmaya çalıştı. Sonunda onun bir koltuğa çökmüş halde sessizce ağladığını gördü. Tanıdığı iki iş adamının eşleri onu teselli ediyordu. Hızlı adımlarla yanına gitti ve diz çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Leyla..."

Algıladığı tanıdık ve yatıştırıcı dokunuşlarla başını kaldırdı. Islak gözleri, içinde hâlâ karanlığı tutan bakışlarla karşılaştı. Etraflarını saran kalabalığa döndüğünde, her birinin onun hakkında ne düşündüğünden endişeleniyordu. Belki de hiç bilmemeliydi.

"Eve götüreceğim seni." Menderes diz çöktüğü yerden doğrulup onu da kaldırdı. Bedenine yaslarken titreyişini tüm çıplaklığıyla hissediyordu. Kalbinde yerini bilmediği bir noktanın sızlayışı yüzüne sert bir tokat gibi çarptı. Bakışları Nevzat Bey'le buluştuğunda mahcubiyeti samimiydi. "Böyle olmasını istemezdim. Çok üzgünüm."

"Asıl ben üzgünüm. O adamı davet etmemeliydim." Pişmanlığını içinde barındıran gözleri Menderes'in korumasındaki kadına çevrildi. "Leyla... Özür dilerim, kızım." Onu omuzlarından tutarken boğazını temizledi. Söyleyeceği her kelimeyi özellikle davetliler için kullanması gerektiğini biliyordu. "Buradaki herkes Melih Ertürk'ten böyle aşağılık bir hareketi beklerdi. Senin Leyla Artunç olman benim için tek bir anlama geliyor. Sen Ayla Artunç'un kızısın. Babanın yaptığı hiçbir şeyden sen de annen de sorumlu değilsiniz. Bu evin kapıları sana her zaman açık."

Leyla, sadece dakikalar önce gerçekleşen skandalın ardından böyle bir karşılık alacağına ihtimal bile vermezdi. Adamın korumacı yanını ve desteğini fazlasıyla değerli buluyordu.

"Yaşananların içinde en önemlisi de ne, biliyor musun?"

Nevzat Bey'in babacan tavırları nedeniyle adeta bir çocuk gibi dudaklarını büzen ve her an ağlayacak gibi duran Leyla, duyacaklarını sabırla bekledi.

"Eğer Menderes Vardar seni savunuyorsa, bu hem seninle ilgili her şeyin tertemiz olduğunu gösterir hem de..." Bakışlarını etrafında gezdirirken muzipçe gülümsedi. "Onun alanındaki kimseye dokunulmaması gerektiğini."

Samimi ve bir o kadar da imalı sözler karşısında yanakları kızaran Leyla, kulağına ulaşan hafif fısıldaşmaların etkisiyle yüzünü Menderes'in göğsüne kapatmamak için direndi.

"Anneni çok severdim, Leyla."

Yanı başındaki sesle sol tarafına döndü. Bu, az önce koltukta ağladığında ona destek verip elini tutan kadındı.

"Ayla çok güzel, çok iyi bir kadındı. Seni çocukken birkaç kez görmüştüm ama hatırlamazsın tabii. Şimdi bir hayli yaşlandım."

Kadının abartılı iç çekişi insanlar arasında yeni gülüşmeleri beraberinde getirirken, Leyla'nın da dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Yıllar sonra ilk kez annesinden böylesine canlı bir şekilde konuşulduğunu görüyordu. Hiç tanımadığı kişiler ondan sevgiyle bahsediyorlardı ve bu da Leyla'nın yeniden ağlamak istemesine neden oluyordu.

Toparlanıp oradan çıktıklarında, soğuk havayı hissetmek Leyla'ya iyi gelmiş, uzun zamandır nefessiz kaldığını ancak fark edebilmişti. Arabada yanındaki adamla tek kelime konuşmadığı gibi, yolculuk boyunca ona dönüp bakmamıştı bile.

Evin bahçesinden içeri girdiklerinde araç durduktan hemen sonra hızla indi. Odasına çıkıp üstündeki ceketi ve ayakkabılarını hırsla bir kenara fırlattı. Elbiseyle ve makyajıyla uğraşacak kadar güçlü hissetmiyordu. Yatağa kıvrılarak ellerini yüzünün sağ tarafında birleştirdi. Dizlerini karnına çekip gözlerini kapattı.

Bu gecenin güzel geçmeyeceğini biliyordu. Ama Melih Ertürk'ün orada olup her şeyi berbat etmesi beklediği bir şey değildi. Çaresizlikle burnunu çekerken yanaklarındaki yaşları sildi. Aynı anda oda kapısının açılmasının ardından onu gördü.

Menderes sessiz adımlarla içeriye girerken bedeni gergindi. Yatakta Leyla'nın yakınına oturup hüzünlü gözlerine baktı. Elini uzatıp henüz yeni düşmekte olan gözyaşını yakaladı ve şefkatle sildi. "Yaşananlar için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Ne yazık ki bir yerden başlamak zorundaydık."

Leyla onu dinlerken, bazı güzel şeylere ulaşmak için zor yollardan geçmek gerektiğini bir kez daha fark etti. Sıkıntılara göğüs gerebilirdi. Küçük yaşlardan itibaren hayatı hep böyleydi. Seneler sonra ilk kez bu gece tüm geçmişine dair ne varsa ortaya dökülmüş ve her biri çok ağır gelmişti. Yeni bir gün doğduğunda nelerle karşılaşacağından emin değildi. Nereye gideceği konusunda bir fikri yoktu. Onca insanın içinde, yanında Menderes Vardar varken bile o adamdan büyük zarar görmüştü. Her şeyi yeniden ardında bırakıp buralardan kaçıp gitmesi olanları değiştirmeyecek, daha da kötüleştirecekti belki. "Haklısınız. Eğer o adamın da davete katılacağını bilseydim..."

"Gelmezdin."

Leyla gözlerini kırpıştırıp yattığı yerde doğruldu ve oturur pozisyona geçti. "Lütfen... Bana onun da geleceğini çok önceden bildiğinizi söylemeyin."

Karşısındaki kadının sesindeki kırılganlığı duyabiliyordu. Ama yalan söylemek istemiyordu. Gözlerini ondan ayırmadan karşılık verdi. "Biliyordum."

Leyla öfkeyle yataktan kalkmaya çalışırken bacaklarına dolanan elbiseye lanet etti. Göğsü şiddetle inip kalkıyor, Menderes Vardar'ın tuzağına düştüğüne inanamıyordu. "Bunu nasıl yaparsınız? O adamın beni orada mahvedeceğini bile bile beni nasıl onun önüne atarsınız?"

Menderes duyduğu isyan dolu sözler nedeniyle yatağın etrafını dolanarak onun tam önünde durdu. "Bazı şeylerin riskini almam gerekiyordu. Bu elbet bir gün olacaktı ve yanında ben varken yaşaman en iyisiydi."

"Ne büyük fedakârlık! Daha iki gün önce tam şurada size korktuğumu söyledim. Ağladığımı gördünüz. Ama beni bir çocukmuşum gibi teselli ederken aklınızdan geçen hainliklerin haddi hesabı yokmuş!"

"Saçmalama, Leyla!" Menderes onu tutup hızla kendine çekmiş, soluklarının birbirine karışmasını sağlamıştı. "Bu olayı senin için en az hasarlı hale getirmeye çalıştım. Melih'in ne derece tehlikeli bir adam olduğunu bilmiyorsun. Güvende kalman için şimdilik en doğru yol buydu ve inan bana..." Sesindeki yüksek ton düşerek boğuk bir hale dönüştüğünde, sevgisiyle sardığı kadının bakışlarında yakaladığı ışıltılar, bedeninde yeni bir gerilmeyi de beraberinde getirdi. "Gözlerin hüzne bulanmasın diye tüm sınırları zorlarım, Leyla. Seni korumak için, onun sana zarar vermemesi için her şeyi yaparım."

Leyla yanaklarından süzülen yaşların tenini yaktığını hissediyor, kollarında hapsolduğu adamın ateşi andıran bakışlarına kapılmadan edemiyordu. "Neden? Neden beni korumakla ilgileniyorsunuz?"

"Çünkü..." Onu bedenine biraz daha bastırıp bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Adına kader mi dersin, bilmiyorum. Ama yolun benimkiyle kesişti. Ve tek bir kelimenle her şeyi kontrolüm altına almama izin vermeni istiyorum."

Duyduklarının ne anlama geldiğinden emin değildi. Onun sıcaklığında olmak zaten yeterince akıl çeliciyken, böyle gizemli sözler kafasını allak bullak ediyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Seni Melih'ten ve sana zararı dokunacak herkesten korumamı istiyor musun?"

Bunu fazlasıyla arzuluyordu. Kalbi onun için çaresizce çırpınırken, hayatından hem nefret edip hem de korkarken bile dokunuşlarını hissetmeyi diliyordu. Ama bunu ona söyleyemezdi. Özgürlüğüne kavuşturacağı her söz, geçmişindeki renksizliğe yeniden sürüklenmesiyle son bulurdu. Oysaki Menderes'in, içinde bulunduğu karanlığı değil, bambaşka güzellikleri hak ettiğine inanıyordu. Keşke farklı sebeplerle bir araya gelselerdi... Keşke Menderes Vardar, onun bu reddettiği dünyanın tam merkezinde durmasaydı.

"İstiyorum." Duyulamayacak bir fısıltıyla söze dökülen kabulleniş, Leyla'nın korkularını dile getiriyordu aslında. Bedenini saran kolların baskısı daha belirgin, baktığı gözler ise son derece kararlıydı. Direnmeyi bıraktığını düşündüğü sırada, her şeyi mahveden kelimeler önce kulaklarına ulaştı, oradan da yakan bir sıcaklıkla tenine vurdu.

"O halde evlen benimle."

Bir anda hareketsiz kalırken, sağır edici bir sessizlikte –aslında çığlıkların can bulduğu kapkaranlık bir girdabın içinde– savrulmaya başladığını hissetti. Yanlış duyduğu umuduna sarılmayı tercih etti. Menderes Vardar onunla evlenmek istiyor olamazdı. Adamın bakışlarında gördüğünü düşündüğü bir şeyle kalbi korkuyla, öfkeyle ve çaresizlikle çarpmaya başladı. Sığındığı kollardan büyük bir güçle kurtulduğunda elleri iki yanında yumruk haline gelmiş, nefesi kesilmişti adeta.

"Bunu planladın, öyle değil mi?" Karşısındaki adamın duruşunun değiştiğini, çenesinin gerildiğini görebiliyordu. Ama umurunda bile değildi. "Beni herkesin içine çıkardın, yem olarak ortalığa attın! Hepsi köpek balıkları gibi üzerime üşüşebilirdi. Biliyordun! İki gece önce beni ikna etmek için tüm hünerini sergiledin, sana inanmamı sağladın! Ne hissedeceğimi umursamadın!"

"Leyla..."

"Melih Ertürk'ün bu gece neler yapacağını biliyordun ve beni tuzağa düşürerek seninle evlenmeye mecbur kalmamı istedin!" Leyla başını ellerinin arasına alırken ona arkasını döndü. Gözlerini sımsıkı kapatıp o anın kötü bir rüya olmasını diledi. Göğsü çaresizlikle inip kalkarken, kalbine batan gerçekliğin acıtan tarafı olayların kilit yanını gözler önüne seriyordu. Omuzlarına değen dokunuşlarla irkildi ve bedenini hızla çevirirken geriye doğru iki adım attı. Bakışlarında sanki yüz yıllık bir öfke saklıydı. Ve tam o anda Menderes'te yarattığı etkiyi irdeleyemeyecek kadar isyan doluydu.

"Sen o adamın bana biçtiği her şeyi yeniden yaşatmaya çalışıyorsun. Hayatının da senin de ondan hiçbir farkınız yok! O, yaptığı pisliklerin içinde öldü. Benden annemi aldı! Küçük yaşta annesiz, sevgisiz kaldım! Onun karanlığından kaçıp kendi aydınlığımı yarattım. Ve bunca zaman sonra senin bilinmezliğine girecek değilim." Dudaklarından dökülen her kelime birer ok misali bedenine saplanıyor, kanatıyordu. Aynı şeyi karşısındaki adama da hissettirdiğini anlayamayacak kadar sarsılmıştı. Ama bu saatten sonra sakin kalması mümkün değildi. "Merak ediyorsan, söyleyeyim. Bana onu hatırlatıyorsun. Tüm kötü şeyleri çağrıştırıyorsun! Evin korumalardan geçilmiyor. Herkesin belinde bir silah! Senin de kullanmaktan çekinmediğine eminim!"

O tüm masumluğu, güzelliği ve haklı davasıyla öfkesini kusarken Menderes tek kelime söylemedi. Gözlerini ondan ayırmadan, onun geceyle bütünleşen bakışlarına odaklandı. Göğsünün sol yanına yerleşen acıyla tanıştığından artık kesinlikle emindi. Belki bu davada ona yeterince dürüst davranmamıştı.

Ama Leyla'nın, yaptıklarını anlayabileceğini sanmıyordu. Hele ki kalbinde yerini çoktan kabullenmiş aşkı algılayabilmesinin imkânı yoktu. Çünkü Leyla ondan nefret ediyordu. İçinde bulunduğu hayatından, tüm benliğinden...

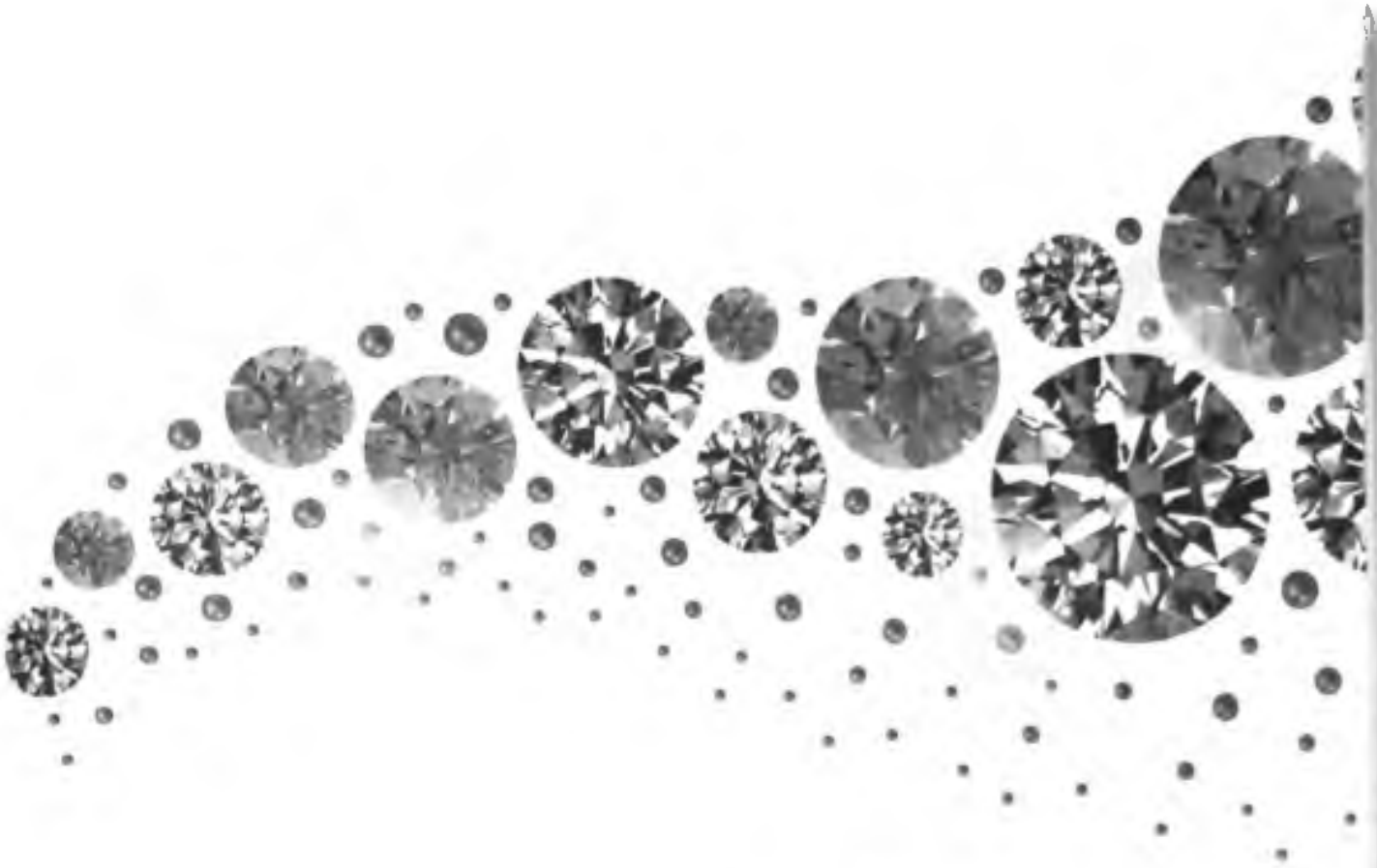
"Şimdi daha iyi anlıyorum." Sesinde en ufak bir his yoktu. Tekdüze konuşuyor, hissettiği acıyı ve hayal kırıklığını ona yansıtmamaya çalışıyordu. "İçinde bana beslediğin nefretin nedenini şimdi daha iyi anlıyorum." Genç kadının az önceki öfkeli halinin hafifleyişini, gözlerinde saklı kalan pişmanlığı görmezden gelmeyi seçti. "İyi geceler." Menderes sakin bir hareketle arkasını döndü ve odadan çıkarken kapıyı sessizce kapattı.

Menderes'in gidişiyle büyük bir boşluğun içinde savrulduğunu hisseden Leyla, ne yapacağını şaşırmış halde dakikalarca kıpırdamadan durdu. Her yerde boşluk vardı. En ufak bir ses duymuyordu. Ne gördüğünü bilmeden ileride bir noktaya bakıyordu. Menderes Vardar evlilikten bahsetmiş, onu korumayı vadetmişti. Ve Leyla çıldırmışçasına nefretini kusmuştu. Tüm öfkesini hak eden Melih Ertürk olduğu halde, az önce bu odada büyük bir fırtına kopmuştu.

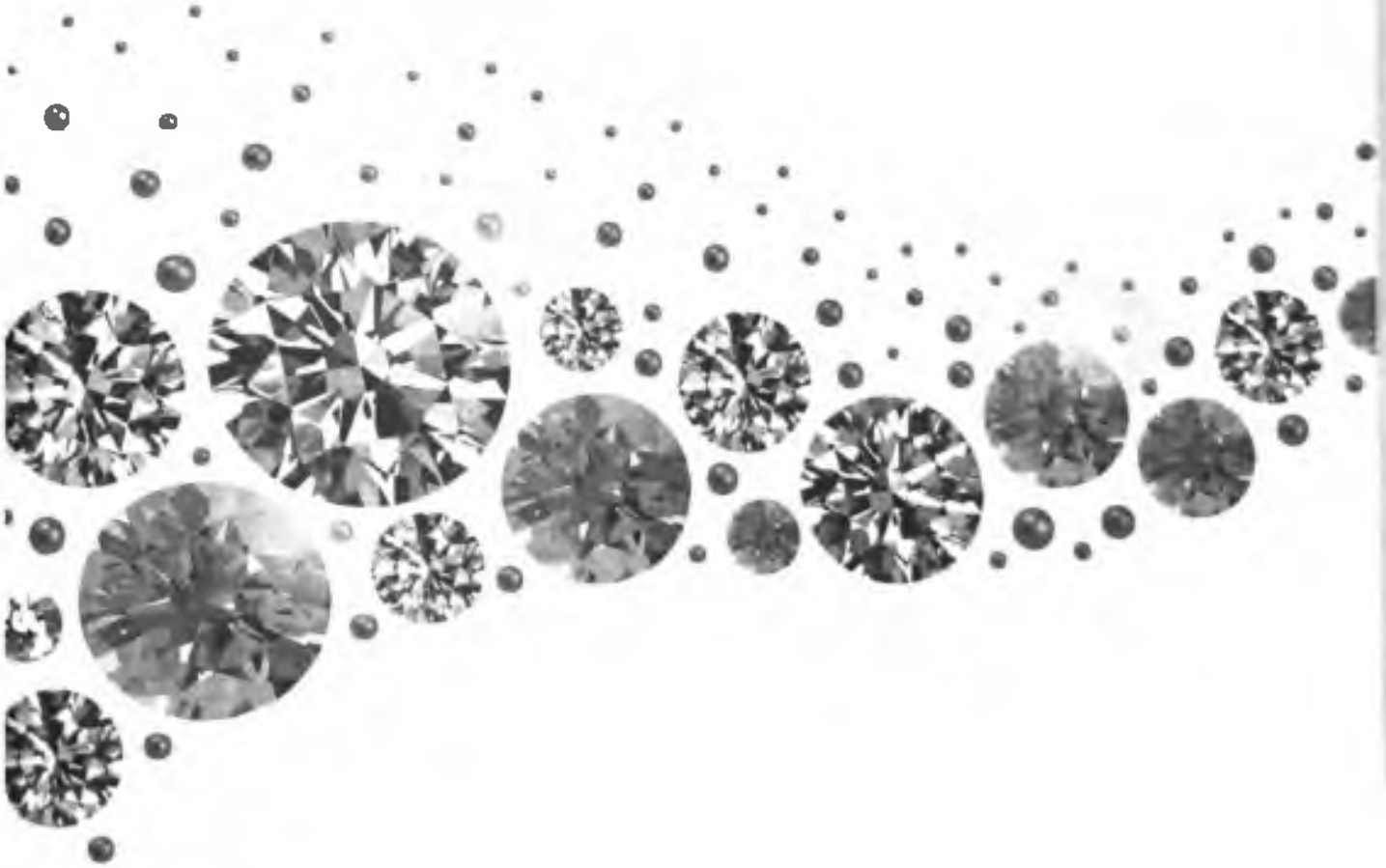
Bedenini kaplayan çaresizlikle ayakta daha fazla kalamayacağını anlayınca, ağır adımlarla yatağa doğru yürüdü. Vücudu sanki külçe gibiydi. O gece rahatça uyuyamayacağından emindi. Perişan olmuştu ve aynısını ona da yaptığını biliyordu. Ama ihanete uğradığını düşünüyordu. Ona güvenmiş, her şeyini teslim etmiş ve sonu fazlasıyla kötü bitmişti.

Dışarıda süzülen kar tanelerini izlerken, sıcak odaya rağmen içinin buz kestiğini ve boğazındaki düğümü hissediyordu. Derin bir sessizlik vardı şimdi. Uyku onu çağırırken göz kapakları yorgunluğun etkisiyle direnmekten vazgeçti.

Leyla kendini gecenin karanlığına bıraktığında, dışarıda kar usulca yağmaya devam ediyordu.

Yedinci Bölüm

Gözlerini isteksizce araladığında, odayı hafifçe aydınlatan güneş ışıklarının ruhunu siyaha boyadığını düşündü. Dudakları saatler önce yaşanan aldatılmışlığın ağırlığını saklar gibi sımsıkı kapalıydı. Burnuna dolan o tanıdık koku acıyla yutkunmasına, üzerindeki elbisenin belki de nefret ettiren hissi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Bakışları hayal kırıklığını taşıyan hüzünle, dışarıda sallanan asırlık ağacın çıplak dallarına takıldı. Yer yer biriken karların tutunduğu kısımlarda, rüzgârın etkisiyle savrulan beyaz büyü usulca uçuşuyordu.

Elleriyle gözlerini ovuşturup yattığı yerde sırtüstü döndü. Dün gece hayatına bir değil, birkaç darbe almıştı. Menderes Vardar'ın planını hatırladıkça canı yanıyor, içindeki öfke gittikçe büyüyordu.

Zorlukla doğrulup yataktan kalktı. Banyoya geçip kıyafetlerini çıkardı ve aynaya bakmayı reddederek duşa girdi. Sıcak suyun rahatlatıcı etkisi gergin kaslarına iyi geliyor, arındığını hissettiriyordu.

İşini hızlıca bitirip yakınındaki bornoza uzandı. Odaya dönüp gardıropta sıralanmış giysilere baktı. Hepsi birbirinden güzeldi. Ama bu kez onlara dokunmak, ruhundaki acının keskinliğini belli etmesine neden oluyordu. Birkaç parça seçerek giyindi. Saçlarını kurutup telaşsız hareketlerle fırçaladı. Lastik bir tokayla yukarıdan topladı ve bu kez kaçmaktan vazgeçerek aynada bakışlarıyla buluştu. Koyu kahve gözlerinde binbir duygu dolanıyordu. Yüzüne renk vermesi için biraz allık sürdü. Ruju aldığında elinin titrediğini fark edince, derin bir nefesle birlikte sakinleşmeye çalıştı.

Geri çekilip üstündekileri son bir kez incelediğinde, bacaklarını saran metalik gri parlak pantolonunun ve bir omzunu açıkta bırakan kırmızı bluzunun yeterli olacağına karar verdi.

İlgisi askıda duran birbirinden güzel elbiselere kaysa da, bu sabahı diğerleriyle kıyaslamaması gerektiğini biliyordu.

Odadan çıkıp merdivenlere doğru yürüdüğünde, duyduğu sesler nedeniyle adımlarını yavaşlattı. Belli belirsiz kulağına ulaşan kelimelerden seçebildiği kadarıyla evde bir kadın vardı. Korktuğu gerçeklik kalbini bir bıçak gibi oymaya başladı. Elini istemsizce göğsüne bastırdı. Olduğu yerde durup bekledi. Devam edip etmemekte kararsız ama sesin sahibini görmek için bir hayli meraklıydı.

Dikkatli hareketlerle merdivenin başına geldi. Birkaç basamak indiğinde gördüğü manzarayla keskin bir acı hissetti. Belki de delicesine arzuladığı şeyi başka bir kadının yapıyor olması, bedenine buz parçalarının saplanması kadar yakıcıydı.

Dün gecenin anılarıyla yalnız kalmak için çalışma odasının soğukluğuna sığınmayı seçmişti. Leyla'nın bakışlarındaki nefret, sözlerindeki zehri andıran o his, düşüncelerini saatlerce istila etmişti. Bakışlarının buluştuğu andan beri bildiği ve kabullendiği bu aşk, Menderes'in kalbinde karanlığa doğru yol alan karşılıksız bir yemine dönüşüyordu.

Sırtüstü uzandığı deri koltukta bir elini başının altında sabitlemiş, diğeriyle de göğsüne yerleştirdiği viski kadehini tutuyordu. Bir dakika bile kapatmadığı yorgun yeşil gözleri, geniş odanın ışıksızlığında telaşsızca bir noktaya bakıyordu. Tüm benliğini sarsan kadının muhteşemliğini yeniden yaşıyor, üstündeki elbisenin onun güzelliğiyle ışıldadığını hatırlıyordu. Gür ve gecenin karanlığına benzeyen saçlarının ipeksi hissi tenini alevler içinde bırakıyor, tadını aldığı o tutku dolu dudakları defalarca sahiplenebilmek için çılgınca bir arzuyla dolup taşıyordu.

Ağır hareketlerle doğrulup otururken elindekine sıradan bir bakış attı. Bittiğini anlamadığı kadehi ne kadar süredir tuttuğunu düşündü. Bakışları sehpada duran viski şişesine kaydığında yarısının boşalmış olduğunu fark etti. Koltuktan kalkıp hafifçe buruşmuş gömleğindeki kol düğmelerini çıkardı.

Manşetlerini katlayıp çalışma masasının arka tarafına geçti. Aydınlanmış günün getirdiği kasvetli ve soğuk hava, içindeki buzullarla arkadaş gibiydi.

Güvenlik kapısının açılmasıyla dikkati ileriye doğru kaydı. Siyah aracı gördüğünde gülümsemeden edemedi. Sakin adımlarla odadan çıktığında, korumaların yardımıyla eve adım atan kişinin telaşlı halleriyle karşılaşınca başını iki yana salladı. Dağılan sarı saçlarını şapkasından kurtaran kadının bakışlarıyla buluştu. Gözlerini muzip bir şekilde kısıp bir an bekledikten sonra koşarak kollarına atılmasına keyifli bir gülümseyişle karşılık verdi.

"Biz geldiiik!"

Genç kadının heyecanlı ve özlem dolu sesi, Menderes'in aklındaki karanlık bulutların dağılmasını ve ruhunda gezinen kasvetin çözülüp yok olmasını sağladı.

Menderes geriye çekilip onun sağlıkla ve mutlulukla ışıldayan gözlerine baktı. "Demek kocan sözünde durup bir haftayı tamamlamakla kalmadı, üstüne birkaç gün daha ekledi."

Keyifli bir kahkahayla başını geriye atan Eylül, eve döndüğü için son derece memnundu. "Onu bir an önce dönmek konusunda zorladığımı inkâr etmiyorum. Daha fazla bekleyemezdim. Çok özlemişim." Sözlerinin bitiminde ona sarıldığında, tanıdığı aile sıcaklığını yeniden yaşıyordu.

Boğulduğu hüznünün içinde onların mutlu olduğunu bilmek, daha iyi hissetmesini sağladı. Kalbindeki acının gölgesini bile herhangi birine belli etmeye niyeti yoktu.

"Geceden kalma gibisin. Yorgun görünüyorsun."

Kollarındaki kadının endişeli ve ilgili çıkan sesi Menderes'i gülümsetti. "Yetişkin bir adam olarak başımın çaresine baktığımı söylemeliyim."

"Ona ne şüphe! Eee? Nerede?"

Duyduğu soruyla gerilen Menderes, yüzündeki gülüşü sabit tutsa da gözlerindeki o küçük tebessüm onu çoktan terk etmişti. "Benden başka kimi özledin?"

Başını hatifçe sağa yatıran Eylül, muzipçe dudaklarını büzdü. "Laf kalabalığı yapıyorsun. Nasılsa göreceğim. O yüzden şimdi söyle de misafirimize bir hoş geldin diyeyim."

"Daha çok erken. Uyuyor olmalı."

"Senin canın bir şeylere sıkılmış." Eylül sebebin ne olduğunu tahmin edebiliyor ama ondan dinlemek için sabırsızlanıyordu. Onun mutsuzluğu Eylül'ü de üzüyordu. Bir eliyle omzuna tutunmuşken diğeriyle yüzüne dokundu ve anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "Her şeyin yoluna gireceğine eminim."

Sarı saçları rüzgârda dağılmış gibi duran kadının hafif kısık sesi ve Menderes'in ona gülümsemesi, üstelik dokunuşu yakan o ellerin samimi bir şekilde onun belini tutması, Leyla'nın kavradığı merdiven korkuluğunu sıkmasına neden oldu.

Kaskatı kesilmiş halde ikilinin birbirlerine bakışını izliyor, kadındaki ilginin ve Menderes'in verdiği karşılığın sebebini sorguluyordu. Daha dün gece aldığı evlilik teklifi kalbine bıçak gibi saplanıp kanatıyordu. Onun kim olduğunu tüm benliğiyle hissediyor, delice bir kıskançlık içinde kıvranıyordu. İlk günlerde ismini duyduğu kişinin varlığı bir bomba gibi patlamayı bekliyordu.

Karşısındaki manzaraya öylesine kapılmıştı ki, kadının ona dönen yüzündeki meraklı ifadeyi sonradan fark edebildi. İstediği tek şey ortadan kaybolmaktı.

Menderes, Eylül'ün dikkatinin başka bir tarafa yönelmesiyle bakışlarını merdivenlere doğru çevirdi. Bu sabah da güzelliğiyle ışıldayan Leyla, yine büyülü bir geceyi andırıyordu. O gözlerin içindeki hayal kırıklığını görebiliyor, dün geceden sonra umutlanmaması gerektiğini aklının bir köşesinde tutmaya devam ediyordu.

Merakla izlediği kadının sessiz bekleyişi nedeniyle sabırsızlığı gittikçe artan Eylül, Menderes'in kollarından sıyrılıp birkaç adım attı. Merdivenlerin ucuna kadar gelip ona hoş bir gülümseme sundu. "Merhaba."

Leyla henüz gecenin anılarını üstünde taşırken yalnız ve çaresiz hissediyordu. Kalan son birkaç basamağı da indiğinde bedeni büyük bir gerginlikle kaplıydı. Nasıl davranacağını bilemez haldeydi. O sırada tam önünde duran ele, hemen ardından gülümseyen yeşil gözlere baktı. Canı acıyor olsa bile daha fazla nezaketsizlik edemezdi. Kadına karşılık verirken duyduğu şeyle, bakışları telaşla Menderes'i buldu.

"Ben, Eylül." Eylül keyifli ve memnun bir şekilde kendini tanıttığı anda, kadının yüzünde hafif bir öfkeyle karışık tedirginlik gördüğüne neredeyse emindi.

"Ben de Leyla." Sesini çıkarabildiğine şükrediyordu. Rüyalarını ve düşüncelerini esaret altına alan adamın hayatındaki asıl kadınla tanışmak Leyla'ya fazlasıyla ağır gelmişti. Zaten ne beklediğini anlamıyordu. Daha ilk günlerde ismini duymuş, onun Menderes Vardar için önemli bir yerde olduğuna inanmıştı. Bildiklerine ve bu yaşamdan delicesine korkmasına rağmen duygularının önüne geçememiş, Menderes'in karanlık girdabına kapılmaktan kurtulamamıştı. Şimdi ne kadar aptalca davrandığı gerçeğiyle yüzleşiyordu.

Hepsinin farkındaydı da... Onu ilk gördüğünde birbirlerine hissettirdikleri tutkuyu, dudaklarını hırpalarcasına öpen o dudakları ve evlilik teklifini düşünmeden duramıyordu. Nasıl bir sebeple tüm bunların yaşandığını, kalbinde başka bir kadın varken ve şu anda canlı bir şekilde aralarında duruyorken, o bakışların hâlâ aynı kalmasını anlamıyordu. Çok kötü hissediyordu. Gitmek, kaybolmak istiyordu.

"İyi misiniz?"

Duyduğu sesle daldığı düşüncelerden sıyrılan Leyla, boğazını temizleyip ona karşılık verdi. "Evet... Evet, iyiyim."

"Salona geçelim bence." Eylül gülümseyerek Menderes'e yaklaştı ve bir kez daha sarıldı. Kulağına hafifçe fısıldarken durumun keyfini çıkarıyordu. "Çok güzelmiş."

Ona hoşnutsuz bir şekilde bakan Menderes, bakışlarını Leyla'ya çevirecekken yeniden Eylül'ü duydu.

"Hep birlikte güzel bir kahvaltı yapalım. Ben hemen çayı koyuyorum."

Eylül muttağa ilerleyeceği sırada girişe dolan vurgulu sesle arkasını döndü. Kaşlarını çatmış olan adamın gelişini izlerken gözlerinde aşk dolu bir ifade vardı.

"Çocuklar kahvaltı işini halledecekler. Sen hemen salona geçip koltuğa uzanıyorsun, Eylül Soygüder."

Kollarını uzatıp kocasını bekleyen Eylül, ona sığınırken dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Nasılsa tüm günü sayende dinlenerek geçiriyorum. Ama bu sabaha özel olarak kahvaltıyı ben hazırlayacağım."

"Eylül!"

Leyla neler olduğunu anlamaya çalışırcasına birbirlerine sarılan çifte bakıyordu. O ana kadarki ruh hali şimdi bambaşka bir hisle yer değiştirmişti. Saniyeler önce ikisinin öpüştüğünü gördüğünü kendine söyleyip duruyor, bir yandan da şaşkın bakışlarını biraz geride duran Menderes'le buluşturuyordu.

"Aşkım, seni Leyla'yla tanıştırayım." Eylül hevesle kocasının elini tutup Leyla'ya doğru ilerledi.

Poyraz elini uzatırken yüzünde dostça bir gülüş vardı. "Merhaba, Leyla. Ben, Poyraz. Menderes'in iş ortağı ve çok yakın bir dostuyum."

Şaşkınlığından sıyrılmakta zorlanan Leyla, sersemlemiş halde ona karşılık verdi. "Memnun oldum."

Eylül ortamdaki tuhaf elektriğin dağılmasını sağlarken erkeklerin salona geçmelerini izledi. Sonra gerginlikle bekleyen Leyla'ya göz kırptı. "Biz de kahvaltı için hazırlık yapalım."

Leyla onun peşinden mutfağa girip yüksek sandalyelerden birine oturdu. Eylül'ün son derece rahat bir şekilde hareket edişine, her şeyin yerini bilerek işini yapmasına tedirginlikle baktı.

Isıtıcıya su koyup düğmesine basan Eylül, buzdolabında aradığını bulunca hevesle arkasını döndü. "Bu aralar canım fazlasıyla portakal suyu çekiyor." İki bardağa doldurup birini ona verdi. "Bak, bu da senin için." Kendi içeceğinden büyük bir

yudum aldı ve sandalyeye yerleşti. Parlak gözlerini hâlâ sessiz duran kadına çevirdi. "Menderes'le nasıl tanıştınız?" Onun bir anlığına dudaklarını aralayıp sonra kapatışını izledi. "Affedersin. Menderes'e sorsam bin dereden su getirir."

"Doğru."

"Efendim?"

Söylediği şeyin farkına vardığı anda telaşlanan Leyla, portakal suyundan bir yudum alıp yavaşça yutkundu. Gülümsemeye çalışarak ona baktı. "Aslında Murat Bey'i tanıyorum ben." Hayatıyla ilgili hiçbir şeyi anlatmak istemese de, Eylül'ün tuhaf bir yatıştırıcılığı vardı. "Bir konuda yardıma ihtiyacım oldu. Ama Murat Bey işi nedeniyle eve pek gelmediği için... Yani... Kısa bir süreliğine ben de burada kalıyorum." Sona doğru sesinin kısılmasıyla kızardığını hissetti. "Yakında gideceğim zaten."

Eylül onun sözünü kesmeden hareketlerini sessizce izledi. Karşılaştıkları ilk anda Menderes'e sarılmış haldeydi ve kadının gözlerindeki kıskançlığı anlayacak kadar tecrübeliydi. İçten içe fazlasıyla merak etse de, mahremiyete önem veriyordu ve bu sebeple durumu bir süreliğine kurcalamamayı umuyordu. "Nerede yaşıyorsun peki?"

"Viyana'da."

Bardağı dudaklarına götürmüşken duyduğu şeyle eli havada kaldı. "İhtiyacın olan yardım nedeniyle mi Viyana'dan buraya kadar geldin?"

Oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdanan Leyla isteksizce cevap verdi. "Evet."

"O zaman..." Eylül meyve suyunu bırakıp yerinden kalktı ve ısıtıcıya doğru gitti. Porselen demliğe birkaç poşet çay atıp üzerine sıcak su koydu. Gülen gözlerle arkasını döndüğünde ellerini karnında birleştirdi. "Salatayı sen yapar mısın? Kurt gibi açız."

Eylül'ün sözlerine takılan Leyla, sorarcasına hem ona hem de karnına baktı. "Hamile misin?"

"Evet." Derin bir nefes alırken yüzünde mutlu bir ifade vardı. "Bu çok başka, tarif edilemez bir his."

Leyla boğazına yerleşen yumrunun sebebini sorgulamak istemedi. Zor da olsa gülümsemeyi başardı. "Tebrik ederim."

"Çok teşekkürler."

Malzemeleri almak için buzdolabına doğru giden Leyla, çıkardığı domates ve salatalıkları yıkayıp birkaç servis hazırladı. Dilimlediği ekmeklerden bir tanesini Eylül'e uzatırken çekingendi. "Şey... Burada mı yiyeceğiz, yoksa salonda mı?"

Eylül ağzına attığı ekmek parçasını çiğneyip yutarken keyiflenmişti. Karşısındaki kadına bakarken gözleri parlıyordu. "Siz ikiniz kahvaltıyı nerede yapıyorsunuz?"

Leyla kalp atışlarının hızlanmasına rağmen kontrollü davranmayı başardı. "Salonda."

"Güzel. O halde yerimiz belli."

Birlikte hazırladıkları kahvaltı masası oldukça renkli görünüyordu. Leyla, Menderes'e ve diğerlerinin de yan yana oturuşuna baktı.

"Gel lütfen." Menderes bakışlarıyla ona solundaki sandalyeyi işaret ederken, sesindeki tonda ne olduğu belirsizdi.

Leyla istemsizce gerilse de onu dinleyip yanındaki yere geçti.

"Uras'la konuştum. Toplantılar iyi geçmiş. Şirkette işler nasıl?" Poyraz tabağına aldığı peynirden keserken bir yandan da Menderes'le konuşuyordu.

Çay fincanını masaya bırakan Menderes, arkadaşına karşılık verirken her zamanki gibi ciddi görünüyordu. "Buradaki işlerde bir sorun yok. Ama yokluğunun hissedildiğini söylemeliyim."

"Çünkü hiç kimse bir diğerinin yerini dolduramaz." Poyraz alaycı bir tavırla gülümserken kolunu karısının omzuna attı ve onu daha da yakınına çekerek saçlarını öptü.

Leyla, izlediği aşk dolu manzarayla boğazı düğümlenirken bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Yine karanlığa kapıldığını hissediyordu. Belki de bir saat öncesine kadar onu delicesine kıskanmış olduğu gerçeği, bir set gibi önüne çektiği duvarlarını sarsıyordu.

"Menderes, Viyana'da bir yayınevinde çalıştığını söyledi. Bizim doktorun kitaplarının Almancaya çevrilmesine de yardım ediyormuşsun."

Leyla dikkatini Poyraz'a verirken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Evet. Keyifli bir iş."

"Peki, ne zaman dönüyorsun?"

Poyraz'ın sıradan bir şeyden bahsedercesine sorduğu soru karşısında yüzündeki gülümseme soldu. Yanındaki adamın parmaklarının gergin hareketlerine takılınca ne söylemesi gerektiği konusunda zorlandı. Onun tek kelime konuşmaması, dün geceden sonra vazgeçmiş olabileceğini düşündürüyordu. Eli bir anda boğazına giderken hasta gibi hissetti. Midesi bulanıyor, bedeninde buz gibi bir soğukluk dolanıyordu. "Ben..." Bakışları söz dinlemeyip Menderes'in siyaha bulanmış yeşil gözlerini bulduğunda, içindeki hüzün adeta gözyaşı döküyordu. "Sanırım... En kısa zamanda."

Menderes o sözleri duyunca içindeki isyanı bastırmak için uğraştı. Başka türlü bir cevap vermesini beklediği için aptal olmalıydı. Leyla ondan ölesiye nefret ediyordu. Bu gerçeğe alışmalı, aksini ummaktan vazgeçmeliydi.

"Evde kurcalamak istemedim. Neler dönüyor?"

Dikkatle incelediği rapordan başını kaldıran Menderes, Poyraz'a bununla ilgili bir açıklama yapmak istemese de kaçamayacağının farkındaydı. Ekranı kapatıp yerinden kalktı ve ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Bakışları düşünceli olduğunu belli ediyor, bedeninin hareketi rahatsızlığını dile getiriyordu. "Leyla, Esat Artunç'un kızı."

Duyduğu şeye ciddi anlamda şaşıran Poyraz, bir süre sessizce bekledi. Esat Artunç'u ve yaptıklarını bilmeyen yoktu. Birçok insanı dolandırmış, çoğu zaman acımasızlığıyla zarar verdiği hayatlar olmuştu. Yaşarken bile hiç kimsenin ondan hoşlanmadığı göz önünde bulundurulunca, bu tavrın aynı zamanda kızına karşı da yapılması anlaşılabilir bir durumdu. "Ve sen de

Leyla'yı koruman altında tutuyorsun." Arkadaşını izlerken olasılıkları dile getiriyordu. "Sonuçlarını hesapladığına eminim."

"Ona evlenme teklif ettim."

"Ne?" O tek ve net cümlenin şokuyla oturduğu yerden kalkıp hızla Menderes'e doğru yürüdü. "Sen az önce ne dedin? Yanlış duydum, değil mi?"

Menderes rahat bir tavırla ona döndü. Bakışlarına yorgunlukla birlikte kararlılık hâkimdi. "Doğru duydun. Ondan benimle evlenmesini istedim."

"Neden?" Poyraz'ın sesi sakin çıkmışsa da, ciddi bir merak içerdiği belliydi.

"Babasının dünyasında çaresiz bir avdan farksız."

"Böyle düşünmen için sebep ne?"

Menderes derin bir nefes alarak devam etti. "Çünkü kimsesi yok."

"Peki, neden sen? Neden Leyla Artunç'u koruyacak kişi Menderes Vardar olmak zorunda?"

"Anlamıyorsun."

"Ve sen de yanlış yapıyorsun."

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım." Menderes dikkatini dışarıdaki manzaraya verdi.

Poyraz, arkadaşının hafif bir öfkeyle kaplanmış sözlerini dinlerken sessiz kaldı. Ellerini gergin bir hareketle beline koyup, onunla yan yana durarak aynı noktaya baktı. Kaşları çatık, aklı soru işaretleriyle doluydu. "Başına büyük bir bela alabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Poyraz'ın endişelendiği şey işin sadece önemsiz bir kısmıydı. Çünkü o, Menderes'in birilerinin öğrenmesinden korktuğu kişinin varlığından haberdar bile değildi.

"Dün gece Nevzat Günday'ın evinde verdiği davetteydik."

Duyduğu şeyle arkadaşına bakan Poyraz, devamında ne geleceğini merak ediyordu.

Menderes masasına geri dönüp rahat koltuğuna oturdu ve arkasına yaslandı. "Ve Melih Ertürk, Leyla'yı insanların önünde paramparça etti." O anlara ait anılar gözünün önüne geldiğinde çenesini sıktı. O adamı orada öldürmeye hazırdı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Başar'ın bu konuyu hallettiğini ve detay vermekten kaçındığını hatırladı.

"Melih Ertürk'ün Leyla'yla ne işi olabilir?"

"Esat Artunç'un ona borcu varmış. Hani şu, şirketinin neredeyse batağa saplandığı dönemi bilirsin. Açığını kapatmak için Melih'ten medet ummuş. Ve şimdi Melih de parasını Leyla'dan tahsil edeceğine inanıyor."

"O halde miktarı öğrenmeme gerek yok. Çünkü tablo, Leyla'nın o paraya sahip olmadığını açıkça gösteriyor." Biraz bekleyip devam etti. "Sen mi ödeyeceksin?"

Sıkıntılı bir nefes alan Menderes, keşke tüm sorunların bu hamleyle çözülebileceğini rahatlıkla söyleyebilseydi. "İşler değişti. Parayı istemiyor."

"Derdi ne o zaman?" Poyraz elini saçlarının arasından geçirdi. Konu o kadar hassastı ki, gerilen sinirleri gülmesine neden oldu. Herhangi bir cevap alamayınca bakışları Menderes'i buldu. O sabah kahvaltı masasında gözlemlediklerinin doğruluğunu öğrenmeye çalıştı. "İstediği şey... Leyla mı?"

Menderes, yeşil gözlerinin içinde tehlikeli ve öfkeli ışıklar yanarken sıkışmış gibi hissediyordu. Korumaya çalıştığı birbirinden çok farklı iki kadın, adeta görünmez prangaları gibiydi. Asla anlatamazdı Poyraz'la Uras'a. Onu senelerce saklamışken, herkesten sakınmışken, kendi elleriyle ortaya atamazdı. "Üstünde çalıştığım mücevher setine pençelerini geçirme hevesinde."

"Sana ait olan her tasarımı sahipleniyorsun. Bu seferkini diğerlerinden ayırma sebebini bilmesem de seni anlıyorum, Menderes. Onun gibi bir pisliğe, yarattığın tertemiz hayali vermek istemiyorsun." Arkadaşının sessiz kaldığını görünce merakını dizginlemekte zorlandı. "Teklifini kabul etti mi?"

Dikkati bir anda dağılan Menderes, gergin bir şekilde kıpırdandı. "Uzun dakikalar boyunca bana ne kadar nefret duyduğunu haykırdı. Yani net bir dille... Beni reddetti."

Menderes'i ilk kez böyle gören Poyraz, son sözlerine verecek bir karşılık bulamadı. Bu olayı şimdilik kapatarak ortaya bambaşka bir konu attı. "Eylül akşam için dışarıya çıkmak istiyordu. Ne dersin? Belki etrafımızdaki gri bulutları biraz dağıtırız."

"Leyla'dan emin olamıyorum."

"Eylül ikna eder onu. Harun'a da haber vereyim. Gerçi Jülide nedeniyle bir an irkilmedim değil. Leyla'ya şimdiden üzülmeye başladım. Travma yaşamamasını umalım."

Arkadaşının suratını buruşturmasına içtenlikle gülümseyen Menderes, Jülide konusunda ona kesinlikle katılıyordu.

Leyla elindeki elbiseye bakarken, bedeninde varlığını koruyan endişeyle savaşıyordu. Gün ortasında Eylül'e gelen telefonla akşam için dışarıya çıkacaklarını öğrenmiş, ama Menderes'i görmeye hazır hissedip hissetmediğini bilememişti. Ona ondan nefret ettiğini söylemiş, teklifini de öfkeli bir dille reddetmişti. Ve o andan beri tenini yakıp kavuran ateşin etkisi kaybolmadığı gibi azalmamıştı da. Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde tüm benliğiyle ona çekildiğini kabullenmiş, kurtulamayacağının farkındalığıyla çaresizce boyun eğmişti. Neyse ki bunu Menderes'ten gizlemeyi, kalbinin teslimiyetini içinde saklamayı başarmıştı.

Kapı telaşlı bir şekilde vurulup hemen ardından hızla açıldığında, odadaki iki kadının dikkati içeriye giren kişiye yöneldi.

"Demek şu gizemli güzel sensin!" Jülide'nin parlayan bakışları, Leyla'nın üzerinde adeta santim santim gezindi. Onun rahatsızlığını anlayamayacak kadar heyecana kapılmıştı. "O elindeki sana çok yakışacak. Sonuçta ben seçtim." Kollarını göğsünde birleştirip çenesini hafifçe yukarıya kaldırırken, eserinden duyduğu memnuniyeti dile getiriyordu.

Eylül onun ortamdaki gerginliği henüz bilmemesi nedeniyle, hevesli ve canlı halini hafifletmek için araya girdi. "Desteğin için teşekkürler, canım. Ama bunu daha sonraya bırakalım." Leyla'ya dönüp devam etti. "Jülide benim en yakın arkadaşım, hatta kardeşim diyebileceğim tek insan." Elini uzatıp onu yanına çağırdı. "Jülide'yle ev arkadaşıydık. Ama ben Poyraz'la, o da Harun'la evlenince durumlar ne yazık ki değişti."

"Memnun oldum. Giysiler için çok teşekkür ederim. Hepsi birbirinden güzel. Çok zevklisin." Leyla elini uzatıp tokalaşmak isterken, kendini ufak tefek görünen Jülide'nin kolları arasında buldu.

"Ah! Hiç sorun değil. Aslında seninle alışverişe çıkmayı istemiştim. Ama o Menderes denen dokunulmaz ve hissiz varlık, bunun söz konusu bile olmayacağını söyleyerek beni reddetmişti." Ona bakarken kaşlarını çatmış, öyle bir fırsatı kaçırdığı için memnuniyetsizliğini açıkça göstermişti.

Leyla ise Menderes için hissiz denmesine takılmıştı. O bakışların üzerinde bıraktığı etkiyi yaşamasaydı belki Jülide'ye inanabilirdi. Menderes Vardar, tüm kadınların dizlerinin bağını çözüp onları güneşte erimeye mahkûm hale getirecek yakıcı bir ateşti. Düşünceleri farklı noktalara kaymaya başlayınca yüzündeki sıcaklığı gizlemek için arkasını döndü ve banyoya doğru ilerledi. "Ben hazırlansam iyi olur."

Leyla'nın gözden kaybolmasıyla derin bir nefes alan Eylül, kollarını göğsünde birleştirdi. "Jülide, neler döndüğünü bilmiyorum. Ama bu gece Leyla ve Menderes'le ilgili espri yapma. Anlaştık mı?"

Duyduklarıyla gözleri kısılan Jülide, işaret parmağıyla hafifçe çenesine vurdu. "Ateş bacayı sarmış diyoruz o halde. Bizim yapmamız gereken bir şey kalmamış. Bu ikisi ortalığı yangın yerine çevirebilir. Neden dersen... Menderes için hissiz kavramını kullandıysam da, az önce aşağıda Leyla'dan bahsedildiğinde verdiği tepki gözümden kaçmadı. Ah! Adam resmen birine tutuldu ve ben de görme şansına sahip oldum! Tanrım! İşte bu, yüzyılın haberi!" Jülide parlak bakışlarını arkadaşının üzerine

sabitlerken parmak uçlarını birleştirdi. Gözlemlediği ve çözümlediğini düşündüğü gerçeklik karşısında zevkten dört köşeydi.

Gözlerini deviren Eylül başını iki yana sallamakla yetinse de, son bir kez uyarmadan edemedi. "Leyla bizi tanımıyor. O yüzden Jülide... İkisini de sıkıntıya sokacak şekilde davranma."

Jülide az önceki tavırlarının aksine yüzüne masum bir ifade yerleştirirken tatlı bir gülümseme sundu. "Bana güvenebilirsin, arkadaşım."

İstanbul'un gözde mekânlarından birinin önünde araçlardan indiklerinde, özenli bir karşılama eşliğinde içeriye girdiler.

Leyla onlara ayrılmış olan locada etrafına bakıp hoşuna giden yüksek sesli müziğin büyüsüne kapıldı bir süre. İnsanların dans ettiklerini, gülüştüklerini ve keyifli zaman geçirdiklerini gördü.

"Ne içersin, Leyla?"

Duyduğu sesle yanındaki adama dönen Leyla hafifçe gülümsedi. "Margarita alabilirim."

Poyraz'ın arkadaşça tavırları rahatlamasını sağlıyordu. Aslında hepsiyle iyi anlaşmıştı. Jülide'nin eşi ve aynı zamanda Poyraz'ın sağ kolu olduğunu öğrendiği Harun bile sanki uzun süredir tanışıyorlarmış gibi davranıyordu. Bir tek... Bir tek delicesine etkilendiği adamla göz göze gelme cesaretini gösteremiyordu. Öyle bir adamı reddettiği halde hâlâ evinde kalmaktan ve imkânlarını kullanarak yaşamına devam etmekten rahatsızlık duyuyor, hatta bu kabullenişini çirkin buluyordu. Ama Menderes Vardar'ın korumasından çıktığı anda başına gelebileceklerin ihtimali, boynunu sıkan elin varlığını açıkça hissettiriyordu. Melih Ertürk herkesin içinde onu neredeyse parçalama cüretini göstermişken, bir başına kaldığında daha beteriyle karşılaşmaktan korkuyordu.

"Hadi, Leyla. Dans edelim."

Birbirine karışan boğuk konuşmaların ve müziğin arasında ayırabildiği kadarıyla ses Poyraz'a aitti. Dikkatini ona verip memnun bir bakış atsa da ne kadar gergin olduğu belliydi. "Eee... Tabii." Yerinden kalkarken elbisesini düzeltti. Kalabalığın içinden geçerek piste geldiklerinde, beline hafifçe yerleşen dokunuştan rahatsızlık duymadığını fark etti. Hatta hiçbir şey hissetmedi. Minicik bir temasla bile eridiği, ateşler içinde kalmasını sağlayan adam, locada elinde viski kadehiyle ikisini göz hapsinde tutuyordu. Bir kolunu koltuğun arkasına atmış, başını da hafifçe yana eğmişti. Öylesine tehlikeli görünüyordu ki, Leyla o tanıdık titreşimi bedeninde algılayabiliyordu.

Poyraz kısa bir süre Leyla'yı gözlemledi. "Menderes'in teklifini reddettiğine göre..." Kadının bir anda ona dönen gözlerindeki tedirginliği ve heyecanı okuduğunda sözlerini tamamladı. "Başka bir planın olmalı."

Zorlukla yutkunan Leyla, birkaç saniyeliğine bakışlarını ondan kaçırdı. Etrafa öylesine baktıktan sonra kaşları çatılmış halde dikkatini yeniden ona verdi. "Evime döneceğim."

"Başına gelenlerden haberim var. Menderes hepsini anlattı. Üzüldüğümü söylemek isterim." Leyla'nın başını kabul edercesine sallamasını izledi. "Melih Ertürk oldukça tehlikeli biri. Sana Viyana'da ulaşmasının ardından burada yaptıklarını da düşünürsek, onun için kolay bir avdan başka bir şey değilsin." Genç kadının koyu renk gözlerinin karardığını ve çenesini sıktığını görünce, gevşemesini sağlamak için elini yukarıya doğru çıkararak dostça bir tavırla sırtını okşadı. "Ben de Menderes gibi düşünüyorum. Seni koruyabilecek tek kişi o."

"Yapamam..." Yüz çizgilerindeki sertliğe rağmen bir fısıltı halinde çıkan sesi, Leyla'nın korkularını ve çaresizliğini gösteriyordu.

"Bu sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olacak. Menderes seni üzecek bir davranışta bulunmaz. Açıkça söylüyorum. Ona gözün kapalı güvenebilirsin. Melih'in böylesine aptal cesaretiyle saldırması, yalnızlığını fırsat bilmesinden. Menderes'in evinde

ve korumasında olsan da bu durum Melih için caydırıcı değil. İşte o yüzden... Menderes en doğru seçeneği sunmuş sana."

"Ben... Hakkımda her şeyi bildiğinize göre..." Yutkundu. O adamın adını telaffuz etmek istemiyordu. "Kimin kızı olduğumu ve o hayata duyduğum nefreti dikkate alırsak, bu karanlığa yeniden adım atmamı beklemeyin."

"Menderes'in yaşantısının babanınkine benzediğini mi düşünüyorsun?" Poyraz tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

"Öyle değil mi?" Sorusunda tutunmaya çalıştığı bir umut yükseliyordu. Korkularının yersiz olduğunu birilerinden belki de defalarca duymaya ihtiyacı vardı.

"Kaçtığın olayların seneler sonra karşına çıkması, beraberinde Menderes'i de hayatına dâhil etti. Bunun bir anlamı var, Leyla. İyi düşün." Poyraz göz temasını kesip onu hafifçe döndürdü.

Dansın kalanını sessizlik içinde sürdürdüler. Leyla locaya geçmeden önce lavaboya gideceğini söyledi. Hafif sarsak adımlarla kafası dolu halde insanların arasından ilerledi.

İçeriye girdiğinde kalabalık gibi duran mekân kısa süre sonra boşalınca, ellerini mermere koyup aynada bakışlarını yakaladı. Gözlerinde yanan ateşte Menderes'i görmesi ve Poyraz'ın sözleri, adım atması gerektiğini kulağına fısıldıyordu. Menderes Vardar'a teslim olmak, onunla evlenmek ve o evliliği gerçek kılmak istiyordu. Delicesine hissettiği şey, hızla boğazına yükselip adeta nefesini kesiyordu.

Akan suyun altında ellerini yıkadı. Dışarıya çıkarken bileğini kavrayan tutuşla sesli bir soluk almak zorunda kaldı. Kimin tarafından hapsedildiğini biliyor, dirense de kurtulamıyordu.

Müziğin sadece boğuk bir şekilde duyulduğu bölgede bir odaya sürüklenmesinin ardından, kapının kapanmasını ve anahtarın kilitte çevrilmesini korkulu gözlerle izledi. Yüzündeki pis gülüşüyle yaklaşan adamdan kaçmak için çaresizce geriye doğru adım attı.

"Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin bile edemezsin!"

Onun her an saldıracakmış gibi durmasıyla sertçe yutkundu. Kaşının üstündeki ufak bandaja, dudağının kenarından çenesine inen şişliğe ve sol gözünün altındaki morluğa baktı. Burada kâbuslarının sahibiyle kilitli bir kapının ardında yalnızdı. Çantası ve telefonu yanında değildi. Yeniden gerileyip de sırtı soğuk duvara değdiğinde, her şeyin bittiğini düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu iş artık sadece paramı almaktan öte bir noktaya geçti. Bir intikama dönüştü. Ve buna sebep olan kişi de Menderes Vardar!"

Melih'in adeta tükürürcesine söylediği sözler, Leyla'nın kalbindeki korkuyu büyüttü. Adamın ona doğru gelişini, aralarında kısacık bir mesafe kalacak şekilde tam önünde duruşunu yutkunarak izledi.

"Canım ne istiyor, biliyor musun, Leyla?" Melih onu korkutmaktan keyif aldığını gizleyemezdi. Bakışlarını kadının vücudunda açlıkla gezdirirken, ağzının sulandığını da inkâr edemezdi. Leyla Artunç her şeyiyle mükemmel ve ateşli bir kadındı. Onu yatağına atmak için sabırsızlanıyor, ona daha önce hiç tatmadığı kadar zevk yaşatmak istiyordu.

"Lütfen... Bırak gideyim." Sesinin bu kadar cılız çıkması, Leyla'nın çaresizliğini arttırdı. Melih'in bakışlarındaki ifadeyi görmüştü. Başka bir anlamı olmadığını bilecek kadar anlamıştı derdini.

"Gerçi..." Melih gözlerini kısıp hafifçe geriye çekilirken dudakları hoşnutsuzca aralandı. "Karşımdaki lezzetli paketin Menderes Vardar tarafından açıldığına eminim. Ama yine de tadını çıkarmaya bakacağım."

Duyduğu sözlerle midesi bulanan Leyla, iki elini birden ağzına götürdü. Sımsıkı kapattığı gözleri ve kusmamak için direnen bedeni, en büyük kâbusun içinde olduğunu hissettiriyordu.

İki bileğinden tutulup hızlı bir hareketle duvara bastırılan Leyla, gözlerini korkuyla açmış ve çırpınmaya başlamıştı. "Hayır! Yapma lütfen! Bırak!"

Esirinin karşı koyuşu, Melih için eğlenceden başka bir şey değildi. Onu tek eliyle tutsak ederken diğeriyle de çenesini sertçe tuttu. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp, intikam dolu bakışlarını Leyla'nın çaresizliğini yansıtan gözlerine sabitledi. "Bana borçlusun, güzelim. Ve istediğim şey artık para değil." Ona biraz daha eğilip boynuna sokuldu ve kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Dudaklarında beliren gülümseme, kadının ağlamaklı inlemesiyle daha da genişledi. "Borcunu bedeninle ödemene karar verdim. Tatmin olduğum zaman seni bırakırım. Veya... Belki de gitmene asla razı gelmem."

Leyla içinde biriktirdiği güçle sağ bacağını kaldırdı ve dizini sertçe adamın kasıklarına geçirdi. Karanlık odada gürleyen ses korkusunu arttırsa da direnerek onu itti ve son bir gayretle kapıya ulaştı. Kilidi çevirip nihayet dışarı çıkabildi. Görmeyen gözlerle koşmaya başladı. Yeniden kalabalığın arasına karıştığında yönünü bulacak kadar iyi hissetmiyordu. Midesi hâlâ isyan ediyor, başı dönüyor, teninde ter damlacıkları birikiyordu.

Kollarından tutulduğu anda hızlı bir tepki verdi. Onu hapseden kişiden kurtulabilmek için tırnaklarıyla mücadeleye hazırdı.

"Leyla!"

Kulağına dolan sesin müzik tarafından bastırılmasına rağmen kalbi mutlulukla ve rahatlamayla kuşandı. Dağılmış saçlarının yüzünden çekilip omzundan arkaya atılması sonrasında, buluştuğu gözlerde birkaç saniye nefes alabildi. Bedeni hâlâ korkuyla titriyor olsa da, algılayabildiği dokunuşların güvenliği onu sarıp sarmaladı.

Menderes uzun dakikalar boyunca geri dönmeyen kadın için delice bir endişe duymuştu. Kulübün içini, lavaboları, hatta açık otoparkı bile aramış ama ona ulaşamamıştı. Herkes seferber olmuş, Leyla'yı bulabilmek için uğraş vermişti. Şimdi onu kollarında tutabildiğine inanamıyordu. Bedenindeki ve gözlerindeki korkunun, tenindeki terlemenin anlamını çözmeye çalışıyordu. Kalabalıktan uzaklaşıp dışarıya çıktıklarında, soğuk havanın keskinliğiyle onun daha da titrediği dikkatinden kaçmadı. Ceketini çıkarıp Leyla'nın omuzlarına yerleştirdi.

"Neredeydin?"

"Ben..." Leyla güvende hissedebilmek için ona sokulmuş, gözlerini onunkilere odaklamıştı. Eğer aralarına minicik bir mesafe girerse, dakikalar önce yaşadığı kâbusa geri döneceğini düşünüyordu. İçindeki çaresiz ve korkak kız çocuğu tüm teslimiyetini, bakışlarında endişe taşıyan adama bıraktı. Kollarını Menderes'in boynuna dolayıp kendini o güçlü bedene bastırdı. Çıldırmışçasına tutunmaya devam ediyor, asla ayrılmak istemiyordu. Güven dolu dokunuşlarla rahatlıyor, düzensiz nefesi yavaş yavaş ritmini buluyor, Leyla'yı yaşadığı o iğrenç dakikalardan çekip alıyordu.

Menderes neler döndüğünü öğrenmek için deliriyordu. Leyla'nın böylesine bir korku yaşamasına neyin sebep olabileceğini düşünürken aklına ne yazık ki Melih Ertürk geliyordu. O adamı bir kez daha öldüresiye dövmek zorunda kalmak zerre kadar umurunda değildi. Tek endişesi, Leyla'nın bir gece önce yüzleştiği o sahnedeki yıkımın tekrarlanmasıydı. Onu hafifçe uzaklaştırıp yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. Geceyi andıran gözleriyle buluştuğunda, acısını yok edebilmek için hiç çekinmeden sınırları zorlayacağını biliyordu.

"Bana neler olduğunu anlat."

Leyla konuşursa her şeyin daha da kötüye gideceğine inanıyordu. Nasıl güvende kalacağını kestiremiyor, o anlara yeniden dönmek istemiyordu. "Ben... Korkuyorum."

"Lavaboya gittin. Seni dakikalarca aradık. Hiçbir yerde yoktun. Sonra birden ortaya çıktın." Gözlerini ondan bir an bile ayırmadı. "Darmadağın halde!" Menderes son sözlerinde belirgin bir baskı hissettirdi.

Leyla'nın o an hızla çalışan düşünceleri, karmakarışık olan duyguları ve aklına savaş ilan etmiş kalbi ruhunu teslimiyete itti. "Tamam."

Kaşları çatılan Menderes, onun ne demek istediğini anlamadı.

"Teklifini kabul ediyorum." Bu onun için zor olsa da, artık bir adım atması gerektiğinin farkındaydı. Karşısındaki adama

bakarken ne gördüğünü bilmiyordu ama bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu.

Onu bu sona hazırlayanın ne olduğunu hâlâ öğrenememişti. Çünkü henüz hiçbir şey duymamıştı. Güçlü bir tahmin aklına yerleşmişse de, Leyla'nın dudaklarından çıkmadıkça rahat etmeyecekti. "Melih'le mi karşılaştın?" Bunu sorarken çenesi gerilmiş, öfkesi sesine yansımış, bakışlarında karanlık bir ifade belirmişti.

Duyduğu isimle irkilen Leyla, gözlerindeki yaşları akıtmamak için dudağını ısırdı ve onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Eğer hâlâ benimle evlenmek istiyorsan... Vazgeçmediysen..."

Menderes içinde kaynayan öfkeyi bir kenara bırakıp Leyla'yı sertçe kollarına çektiğinde, adeta dünyayı vadeden benliğiyle sımsıkı sardı. Elleriyle okşadığı tutamların kokusuna gömdü yüzünü. Ensesinde dolanan istekli parmakların etkisi onu bambaşka bir zamana ve hayranlık uyandıran bir mekâna götürdü.

Kapalı gözlerini açtığında, usulca yağan kar tanelerinin süzülerek bir yerlere konuşunu izledi. Sessizlik rüya gibiydi. Yaşadığı anla birleşen aklındaki görüntüler, aslında çok yakın bir zamana işaret ediyordu. Hayalinde görkemli tavanı ve zarif işçiliğiyle neredeyse göğe uzandığını hissettiren yapının tam ortasında, kollarında tuttuğu kadının koyu kahvelerinde parlayan heyecanı, eşsiz müziğin etkisiyle aynı kusursuzlukta sergiledikleri valsi görebiliyordu. Aşkla okşadığı saçlara bıraktığı öpücükler, ipeksi bir büyünün içinde kayboluyordu. Dudaklarına yerleşen tebessüm, bu sahneyi Leyla'ya yaşatacağının kanıtıydı.

"Kar yağıyor." Leyla, kar tanelerinin muhteşem görüntüsüyle onları kuşatan sessizliğin içinde hafif uykulu bir tonla konuştu. Burnuna dolan erkeksi kokunun bütün duyularını açtığının bilincindeydi. Tatlı bir sarhoşlukla sarmalandığını hissediyordu.

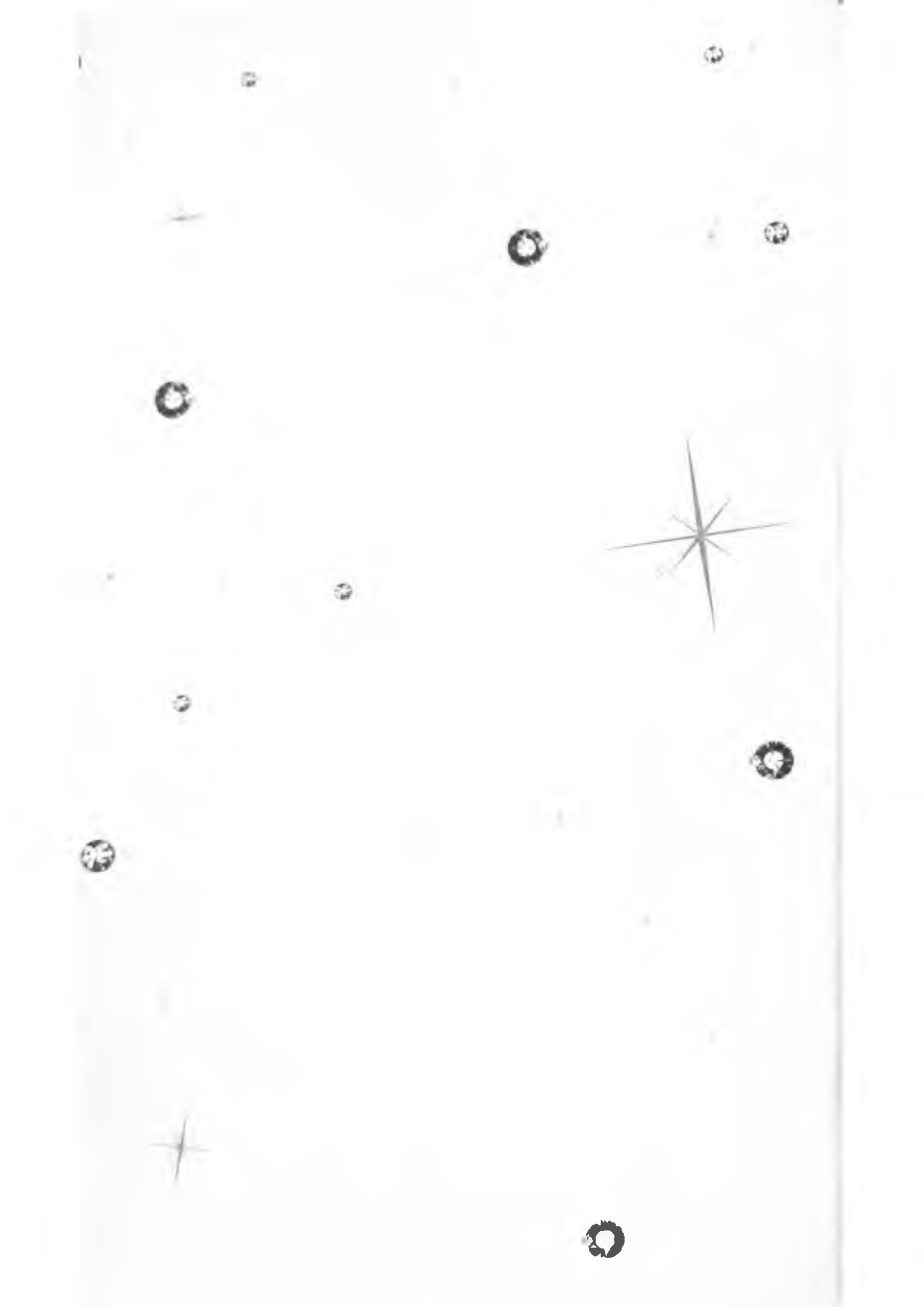
"Eve dönelim mi?"

Leyla hafifçe geriye çekilse bile kollarını onun boynunda, parmak uçlarını saçlarının arasında, bedenini sıcaklığında tutmaktan vazgeçmiyordu. "Dönelim."

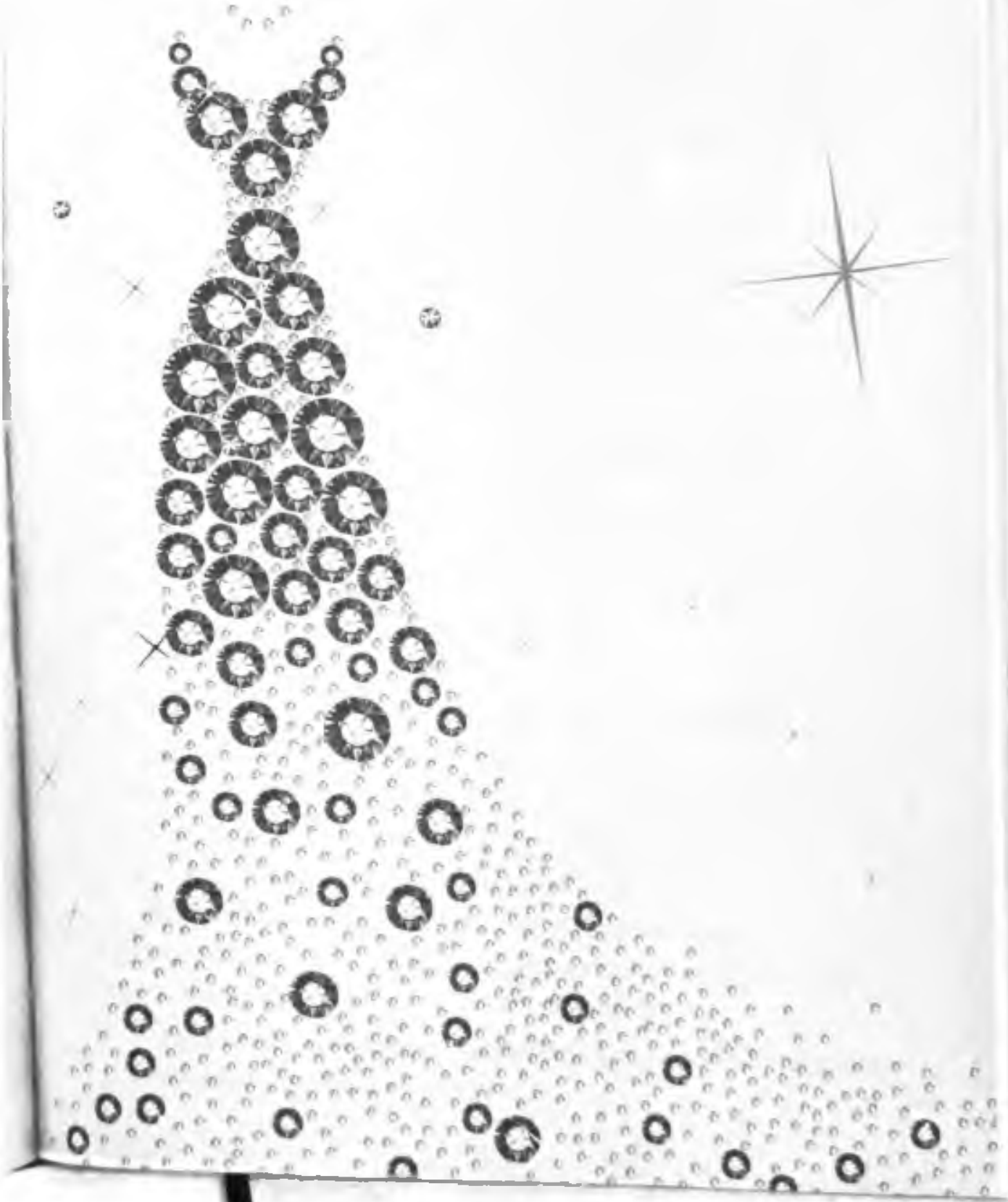
Menderes aldığı karşılıkla dudaklarını onun alnına dokundurdu. Biraz uzaklaşıp cebinden çıkardığı telefonundan Başar'ı aradı. Sesini alçaltarak, bu gece Melih'in oraya gelip gelmediğini öğrenmesini istedi.

Kısa bir süre sonra arabası bulundukları yerde belirdiğinde Leyla'nın binmesini bekledi. Ardından arka koltuğa oturduğunda, onun gözlerini kapatmış olduğunu ve sanki huzurluymuş gibi nefes aldığını gördü. Sadece saniyeler sonra muhtaçmışçasına sokuluşunu ve başını göğsüne koyuşunu sessizce kabullendi. Kollarının arasına alıp, dudaklarında mutlu bir gülümseme eşliğinde onu sıkıca tutmaya devam etti.

Telefonu titrediğinde eve yaklaşmak üzerelerdi. Ekranı açıp gelen mesajı okuduğunda kaşlarını çattı. Dudaklarını huzursuzca birbirine bastırırken bakışları dışarıda akıp giden trafiğe takıldı. Başar'ın araştırmasına göre, gece kulübünde Melih'ten hiçbir iz yoktu. Oysaki içgüdülerine güvenen biri olarak, Leyla'nın verdiği bu ani kararın Melih Ertürk'ün imzasını taşıdığını biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Kulüpte yaşadığı korkunç dakikaların üstünden iki hafta geçmişti. Bu süre boyunca evden çıkmaya çekinmiş, sadece bir kez desteğini ondan hiç esirgemeyen Eylül'ün akşam yemeği davetine olumlu karşılık vermişti. Ona gösterilen anlayış ve hatta sevgi, ruhundaki yaranın şiddetini hafifletirken, içindeki endişeleri neredeyse silmişti.

Kafasını dağıtmak için işiyle oyalanmak istese de, yapabildiği tek şey elindeki son çeviriyi tamamlamak olmuştu. Menderes'in teklifini de kabul ettiğine göre bir daha Viyana'ya dönemeyeceğini anlamış, oradaki patronuyla konuşup işi bıraktığını açıklamıştı.

Bambaşka bir hayata adım attığının bilincinde, bütün yaşananlara göğüs germeye çalışmak için uğraşmış, Menderes Vardar tarafından korunmasının rahatlığını hissetmeye odaklanmıştı.

Şimdi yatağın üstünde otururken elleri kucağında kenetli, gözleri yerde bir noktaya takılıydı. Olumsuzlukları geride tutmaya uğraşsa da, içindeki tuhaf korku hâlâ onunlaydı. Açılan kapıyla başını kaldırıp gelen kişiye baktı.

"Hazır mısın?"

Leyla hafifçe gülümsedi. "Yani... Başka şansım yok."

Onun sesindeki umutsuzluk ve isteksizlik üzerine olduğu yerde duran Eylül, kollarını göğsünde birleştirip yüzüne ciddi bir ifade yansıttı. Tam bir şey söylemek üzereyken, odaya hararetle dalan arkadaşını görünce susmak zorunda kaldı.

"Ay! Hazır mısınız?" Jülide heyecanla kapıyı kapattı ve parlak bakışlarını koltukta gelinliğiyle oturan Leyla'ya çevirdi. "Muhteşem görünüyorsun! Tıpkı bir sanat eseri gibi!"

Leyla onun benzetmesi karşısında küçük bir gülüşün dudaklarından kaçmasına izin verdi.

"Aşağıda durum tam anlamıyla mü-kem-mel! Bu organizasyon yılın en iyisi olmaya aday. Bakmayın öyle! Kesinlikle en ufak bir abartı yok sözlerimde. Her şey ışıl ışıl. Ve aklın alamayacağı kadar pahalı!" Jülide gözlerini hayranlıkla açarken yakınındaki pufa oturdu. "Otel sanki Menderes Vardar imzası taşıyor. Peçetelerdeki tokaların taşlarında bile pırlantaları görebilirsiniz! İnanılır gibi değil!"

Leyla duyduklarıyla nefesinin kesildiğini hissedince elini boynuna götürdü ve sakinleşmeye çalıştı. Menderes'in karısı tanımının getirdiği sorumluluk onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Üzerindeki gelinlik her anlamda ağır geliyordu. Hayatında gördüğü en mükemmel tasarım olduğunu inkâr edemezdi. Bir servet dökülerek kısa zamanda hazırlatılmıştı. Zarif ve zengin bir hava katan pırlantaların yerleri kusursuzca belirlenmiş, duvağına bile işlenmişti. Omuzlarını açıkta bırakarak bileklerine kadar uzanan Fransız dantelinin hâkimiyetini gösterdiği, göz alıcı göğüs dekoltesiyle adeta bir şaheserdi.

Onun iç savaşını gören Eylül, Jülide'ye doğru döndü. "Jülide, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Jülide tatlı heyecanını bölen seste fark ettiği açık uyarıyla bir Eylül'e bir de Leyla'ya baktı. "Eee... Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıdayım."

Arkadaşının sorgusuz sualsiz yerinden kalkıp odadan çıkmasını bekledikten sonra yeniden önüne döndü Eylül. Az önce ondan boşalan yere oturdu. Bir dakika boyunca cümlelerini toparlamaya çalıştı. Ardından Leyla'nın gözlerinin içine bakarak net bir ses tonuyla konuştu. "Menderes bu hayattaki en doğru insan." Hüzünlü duran kadının hiçbir şey söylemeden sessizce dinliyor olmasını fırsat bilerek devam edecekti ki, kapının telaşla açılıp kapanması dikkatini dağıttı.

"Affedersiniz! Ama dışarıda bekleyen damat, sabırsız ve aynı zamanda fazlasıyla karizmatik." Jülide bakışlarını Leyla'ya çevirirken dudağının kenarı kıvrıldı. "Sana vermek istediği bir şey varmış. Tabii gelini şimdilik göremeyeceğini ona büyük bir zevkle anlattım."

Jülide'nin sevimli ve tuhaf haline gülümseyen Leyla sormadan edemedi. "Engellemene karşı nasıl bir tepki gösterdi?"

"Tıpkı bir centilmen gibi kabullenişinin ardından, bunu sana iletmem gerektiğini ve takmandan mutluluk duyacağını söyledi." Jülide sözlerini bitirip, elinde tuttuğu dikdörtgen biçimindeki kadife kutuyu ona uzattı.

Yerinden kalkıp kutuyu ondan alan Leyla, bir karşılık vermeden bekledi.

"Neyse... Elçiye zeval olmazmış. Ben kaçtım."

Eylül odada yeniden yalnız kaldıklarında, bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi. "Açmayacak mısın?"

Sessizliğini sürdüren Leyla, sol elindeki oldukça pahalı, prenses kesim yüzüğe baktı. Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Üstümde delice bir servet var. Gelinliğim, duvağım..." Derin bir nefesle birlikte kutunun kapağını kaldırdığında, gözlerini kamaştıran bir kolyeyle karşılaştı. Hayranlık uyandıran yanı, zarafetindeki anlamdı. Çıkarıp iki parmağının arasında tuttu. Her yanı pırlantalarla kaplı bir kar tanesi zincirin ucunda sallanıyordu. Zarif, güçlü ve eşsiz görünüyordu. Solukları hafif telaşlı bir ritme bürünürken dudağını ısırmadan edemedi.

"Tam da Menderes Vardar'a yakışan bir tasarım."

Duyduğu şeyle başını kaldıran Leyla, şaşkınlığını yansıtırken bile güzelliğini konuşturuyordu. "Nasıl yani? O mu tasarladı?"

Eylül gülümseyerek kolyeyi onun elinden aldı ve arkasına geçti. Duvağa ve saçını bozmamaya dikkat ederek boynuna taktı. Tekrar yüz yüze geldiklerinde, bakışlarında beğendiğini gösteren bir ifade vardı. "Menderes'in ne iş yaptığını biliyorsun, öyle değil mi?"

"Biliyorum. Aslında... Bildiğimi sanıyorum."

Eylül, ailesindeki insanlardan bahsederken oldukça rahattı. "Tüm tasarımları Poyraz'la birlikte yaparlar. Uras bu işlere pek bulaşmaz diyebilirim. Onun ilgilendiği kısım, genellikle yurt dışındaki görüşmeler ve anlaşmalar."

Uras'ın adını duyan Leyla, olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Onunla evden çıkmadan hemen önce tanışmış, bakışlarındaki keskinliğin içinde yakaladığı o hoşnutsuzluk ne yazık ki moralini bozmaya yetmişti.

"Keyfini, pardon, toplantılarını böldüğümüz için biraz suratsız duruyor. Ama takılmamanı tavsiye ederim. Normalde harika biridir. Henüz tanıma fırsatı yakalayamadın." Leyla'nın yüzündeki anlam veremediği ifade, Jülide içeri girdiğinde bölünen konuşmalarını hatırlattı Eylül'e. "Ne diyordum? Benim için Menderes'in önemi büyük. Ona sonsuz bir saygım var. Belki de bu hayatta yapacağın en doğru şey ona güvenmek."

"Güvenmiyorum." Ağır ve zoraki çıkan sesi, Leyla'nın kararsızlığını gözler önüne seriyordu.

"Evlenme o zaman."

Eylül'ün çatık kaşlarla sarf ettiği sözler, Leyla'nın kalbindeki minicik korkuyu tetiklemeye yetti. Onunla iyi anlaştığını düşünürken, böyle bir tepki görmesi aklını karıştırdı. "Anlamadım?"

"O sadece sana yardım etmeye çalışıyor. İş bu noktaya geldiğine göre, gerçekten ciddi ve geçerli sebepleri olmalı. Ama madem istemiyorsun, kendin gibi onu da mutsuzluğa sürükleme."

"Ben... Neden böyle bir şey yapayım ki?" Bunun düşüncesi bile Leyla'nın nefesini keserken, karşısındaki kadını ilk kez görüyor gibiydi.

Söz konusu Menderes ise, Eylül herkesi bir tarafa itebilirdi. Ona da söylediği gibi, Menderes'e önem veriyordu. "Senin için hazır bekleyen o adam mutluluğu hak ediyor. Gönlüm hep onun bir gün aşktan başı dönecek kadar sevmesi ve o kadından da aynı karşılığı almasından yana. Ve ne yazık ki bu akşam yapacağı evlilik, bir aşk evliliği olmayacak."

Duyduğu şeylerle bedeni titremeye başlayan ve köşeye sıkıştığını düşünen Leyla, ona sağlam sebepler sunabilirdi. İçinde kavrulan ateş, kalbinde ilk andan beri yerini kabullenen aşk gün geçtikçe güçleniyordu. Ama hepsini dizginlemesini başarıyordu. Ruhunu tamamen açmak tüm savunmasını parçalardı ve Leyla

buna hazır değildi. Üstelik evleneceği adamın duyguları hakkında pek bir fikri yoktu. Aralarındaki elle tutulur çekimi hissetmesine rağmen, Menderes'in de durması gereken çizginin ötesine geçmemeyi tercih ettiğini görebiliyordu.

Eylül'e herhangi bir karşılık vermedi ve süitin terasa açılan kapısına doğru yürüdü. Akşam saatlerinde birden bastıran kar şimdi sakinleşmiş, uçuşan taneleriyle gökyüzünde süzülüyordu. Menderes'le yaşadığı kısa ama tutkulu anlar gözlerinin önüne geliyor, küçük dokunuşlarının bile tenini yangın yerine çevirdiğini hatırlıyor, tüm kalbiyle ve ruhuyla hissediyordu.

Derin bir nefes alıp yeniden Eylül'e döndüğünde bakışlarında kararlı bir ifade, sesinde net bir ton vardı. "Menderes'i bekletmeyelim."

Birkaç ay önce son olarak hazırladıkları koleksiyonun lansmanının gerçekleştiği otelde, bu kez Menderes Vardar'ın düğünü yapılıyordu. İş, sanat ve magazin dünyasından birçok önemli ismin katıldığı, büyük güvenlik önlemlerinin alındığı davette fotoğraf makinelerinin flaşları durmak bilmiyor, kameraların ışıkları bu eşsiz geceyi unutulmaz kılmak için tüm görkemi gözler önüne seriyordu.

Orada bulunan herkes, Menderes Vardar'ın evlilik için ani bir karar vermesini, üstelik kalbini kaptırdığı kadının Leyla Artunç olmasını şaşkınlıkla karşılasa da, birbirlerine ne kadar yakıştıklarını fark etmeyen yoktu.

Kısa bir süre öncesinde Melih Ertürk'ün sergilediği şovun bu evliliği hızlandırdığı aşikârdı. Ama Menderes Vardar'ın etrafındaki insanlar, dostları, iş ortakları ve daha birçok kişi, asıl sebebi onun müstakbel eşine bakışından anlayabiliyordu. Leyla'yı herkesin içinde sahiplenişi, elinin gelişigüzel bir şekilde onun beline dokunuşu bile ortada ne büyük bir aşk olduğunu hissettiriyordu.

Gece tüm görkemiyle ilerlerken kalp atışlarını duyabiliyordu Leyla. O kadar insanın ve kameranın önüne çıkma fikri korkunç

görünse de, yanında ona destek veren insanların varlığını bilmek her şeyden daha iyi geliyordu.

Odadan Eylül'le birlikte çıktığında, Başar'ın gülen gözlerle onlara doğru gelişini gördü.

"Çok güzelsin, Leyla. Hepimizin gözlerini kamaştıracak kadar çok."

Onun sözlerindeki samimiyet nedeniyle tedirginliğine bir parça heyecan karıştı. Yanaklarında hafifçe beliren kızarıklığı makyajın kapatacağına inanarak karşısındaki adama gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Seni Menderes'e veren kişi olacağım için gerçekten şanslıyım." Başar keyifli sözlerinin ardından ona kolunu uzattı. Davetine yanıt bulduğu zarif eli tutup, onunla birlikte misafirlerin merakla beklediği salona inen merdivenlere doğru yürüdü.

Eylül tereddütlü bakışlarının ardından elbisesinin eteklerini topladı ve onların ardından gitti.

Yeni hayatına adım adım yaklaştıkça kulağına ulaşan müziğin sarmalayıcı hissi, Leyla'nın ruhuna dokunuyordu. Menderes'in doğum gününde seçtiği bestede dans edişlerini anımsıyordu. Chopin'in eşsiz eserlerinin etrafı kuşattığı, geceyi daha da anlamlı kıldığı soğuk kış gecesine inat, Leyla alev alev yanıyordu.

Merdivenlerden inişi sırasında sohbetlere ara verildiği, tüm dikkatlerin, hatta kamera ışıklarının ona çevrildiği anda gözlerini coşturan tek bir kişi vardı. Birkaç davetlinin yer aldığı bir grubun içindeydi. Elinde şampanya kadehiyle, simsiyah smokini ve beyaz gömleğiyle, hafifçe dağılmış ama enfes duran gür siyah saçlarıyla, karşısında adeta yıkılmaz bir duvar gibi sağlam görünen adama bakakaldı. Adımlarını şaşırmamak, takılıp da düşmemek için iradesini zorladı. Ne yaparsa yapsın o bakışların etkisinden kurtulamıyordu. Menderes Vardar tarafından artık tam anlamıyla ele geçirildiğini biliyordu.

Salonun ortasına geldiklerinde, onun siyaha kesmiş yeşil gözlerinden hâlâ kopabilmiş değildi. Ruhu, kalbi, aklı ve yangın yerine dönmüş teniyle ona aitti.

"Ve gelini asıl sahibine teslim etme zamanı."

Başar'ın hafif bir ima içeren sözleri karşısında, konukların gülüşmeleri ortama tatlı bir esinti gibi yayıldı. Ama ne Leyla ne de Menderes bunun farkındaydı.

Menderes, Başar'ın kolunda gördüğü ilk andan beri bakışlarını ondan çekememişti. Gözleri müstakbel eşinin üstündeki her parçada özenle ve tutkuyla gezinmiş, geceye benzeyen koyu kahvelerini son durak olarak seçmişti. Kimseye belli etmemeye çalışarak yutkundu ve elini uzattı. Leyla'nın itaatkâr bir şekilde karşılık verişinin ardından dudaklarını parmaklarına hafifçe değdirdiğinde, onun titreyişini hissedip, o sırada aldığı kesik soluğu duyunca çenesi gerildi. Ona sokulduğunda, etrafındakilerin sessizce geriye çekilmelerini göz ucuyla izledi.

"Seni herkesten soyutlayacak kadar eşsiz bir kelime var mı, bilmiyorum." Bakışları Leyla'nın dudaklarına kaydı. "Bildiğim tek şey, dünyadaki en şanslı erkek olduğum." Onun da hafifçe gülümsediğini ve gözlerinin parladığını görünce devam etti. "Ve sen de evrendeki en değerli mücevhersin."

Leyla ayakta durabilmek için nefes almaya ihtiyaç duyuyordu. Derin bir soluk eşliğinde göğsü yaşadığı heyecan ve yoğunlukla doldu. Henüz tek kelime konuşmamıştı ama koyu kahveleri karşısındaki adama çok şey anlatıyordu.

İkisinin özel anları konukların takdirlerini ve beğenilerini içeren sesleriyle bozulsa da, tenlerinde ve kalplerinde hissettikleri büyünün etkisi devam ediyordu.

Leyla sadece birkaç dakika sonra kocası olacak adamın elini tutarken, nikâhın kıyılacağı ve özenle hazırlanmış masaya doğru adım adım gidiyordu. Göğsünde kalbinin duvarlarını çılgıncasına döven kuşun kanatları, özgürlüğüne kavuşmak için heyecanla çırpınıyordu. Yerine oturduktan sonra onun da hareketlerini izledi. Müzik değişip en sevdiği bestelerden biri salonu usulca sarınca, gözyaşlarını kontrol altına alarak dudağını ısırdı. İçinde sakladıklarını çözdüğünü, seçtiği müziklerde yaptığı nokta atışıyla göstermeye çalıştığını anlamıştı. Belki de bir kadının hayatı boyunca isteyeceği, hayal edeceği bir an yaşıyordu. Keşke

tüm bunlar bir mecburiyetten değil de, tamamen kendi arzularından oluşsaydı. İşte o zaman, Menderes Vardar'la evlendiği için gerçek bir âşık gibi davranabilirdi. Korkuları hâlâ onunlayken, bedeninin her zerresinde can bulan aşk dolu vuruşları dizginlemeye uğraşıyordu.

Nikâh şahitliğini Eylül'ün teklif etmesi Leyla'ya çok iyi hissettirmişti. Şimdi ona bakarken gözlerinde gördüğü şeyde hem cesaret vardı, hem de doğru bir karar verdiğine bir kez daha inanıyordu. Bakışları Eylül'ün yanında duran adama takıldığında dudaklarındaki gülümseme hafifçe soldu. O soğuk kahvelerde ne anlam araması gerektiğini bilmiyordu. Uras'ın, Menderes'in sağdıcı olacağını evde öğrenmiş, gerekmedikçe de onunla konuşmamıştı. Ve şimdi Uras öyle bir bakıyordu ki, kucağında tuttuğu ellerini gerginlikle birbirine dolamadan edemiyordu.

Belediye başkanının hafif imalı sözleriyle salonda tatlı gülüşmeler dolaştı. Ardından atılan imzalar sonrasında yeni evli çift, davetlilerin coşkulu alkışları eşliğinde adeta kutsandı.

Menderes ona döndüğünde, Leyla'nın benliği beklentiyle dolup taştı. Herkesin içinde nasıl bir öpücük alacağını kestiremiyordu. Beline dolanan güçlü ellerin tanıdık hissi, buluşan bakışları ve dudaklarına sahiplenici bir şekilde kapanan dudakların tutku dolu teması tüm sinir uçlarının ayaklanmasına neden oldu. Göğüs uçları korsesine sürtündü, bacaklarının arasında muazzam bir ısı birikti ve Leyla'yı cennetle cehennemin tam ortasında bıraktı. Saniyeler geçti ve sıkıca tutunduğu kolların gerginliği, ağzını fetheden dilin baş döndürücü etkisi, mutlu tebriklerle yavaşça söndü. Araya bir parça mesafe koyan Leyla, yüzünü istemsizce kocasının göğsüne kapattı. Ağır ağır aldığı nefesler sonunda, bedeninde dokunuşunu sürdüren tutuş, kanında sarhoş eden bir uyuşmayla birleşti.

Menderes istemese de karısından uzaklaştı ve o büyülü andan kopmaya uğraştı. Belki de aklını kaybetmek üzereydi. Ona artık resmen sahip olması, hissettiği ve gittikçe büyüyen açlığı, kontrolünün son sürat uçuruma doğru koşmasını sağlamıştı.

Gece mükemmel bir şekilde ilerlerken, Leyla ilk dansı Menderes'le yaptı. Onun her dokunuşuyla o kadar gerilmiş, heyecanlanmış ve sabrının son demlerine gelmişti ki, düğününde tek bir kadehten fazlasını içmeyeceğini kendine sürekli hatırlatmak zorunda kaldı. Aksi takdirde oradaki herkese Menderes Vardar için çıldırdığını gösterebilirdi.

"Korkuyor musun?"

Kulağına dolan boğuk sesin tenindeki titreşimi, Leyla'nın dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Gözlerini konukların üstünden çekip kollarında güven bulduğu adama çevirdi. "Sence de artık çok geç değil mi?" Söylediği sözlerin ardından Menderes'in bakışlarındaki o parlaklığın hafifçe solmasını izlerken cümlesini geri alabilmeyi diledi. Öyle demek istememişti. Ama en başından beri ayakta tutmaya çalıştığı hırçınlığına sarılmak nedense kolay gelmişti.

Menderes onun ne hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Durumdan hoşnut değilse de, onu korumak için en doğru kararı vermişti. Ama yaptığı şeyin açık nedenlerini bir kenara bıraktığında, bu evliliği Leyla'nın da arzuladığını görmek istiyordu. "Buna sen karar vereceksin. Benim hâlâ kötü ve acımasız biri olduğuma inanıyorsan, sana korkmamanı söylemem hiçbir işe yaramaz."

Menderes'in kendinden emin ve sakin çıkan sesini duyunca, az önce sarf ettiği sözler Leyla'nın içinde bariz bir pişmanlığa dönüştü. "Üzgünüm..."

Onu biraz daha yakınına çeken Menderes, o narin bedeni hissetmekten memnundu. Hafifçe dönerken dudaklarını karısının saçlarına dokundurdu. "Biliyorum."

Hız kesmeyen bir tempoyla süren gecede Leyla birçok kişiyle dans etti. Başar, Murat ve Poyraz dışında Menderes'in çok yakın arkadaşlarıyla keyifli dakikalar geçirdi. Üstüne çöktüğünü düşündüğü karanlıktan, insanların anlayışlı ve iyi hissettiren davranışlarıyla uzakta kaldı. Seneler sonra Alp'i ilk kez

gördüğünde gözyaşlarına engel olamadı. Geride kalan on yılın sadece kısacık bir zaman diliminde konuşulmasına elbette imkân yoktu. Ama Leyla eskilerden bir dostla bir araya geldiği için son derece mutluydu.

Elinde şampanya kadehini tutarken bir yandan Neslihan Günday'ın tatlı sohbetini dinliyor, bir yandan da arada yükselen sancısı nedeniyle elini karnına götürüyordu. Her şeyin yolunda gitmesine rağmen korkusu orada öylece bekliyor, sanki varlığını hatırlatmaktan zevk duyuyordu.

Şampanyasından bir yudum alıp bakışlarını insanların üzerinde gezdirdi. Uzak bir noktada onu göz hapsinde tutan kişiye takıldığı anda istemsizce yutkundu. Nedense tavırlarını anlamakta zorlanıyordu. Etkisi öyle büyük ve baskındı ki, Leyla bu senaryoda kendini kötü karakter olduğuna inandırmak üzereydi. O hoşnutsuz duruşun ardında sanki her an fırlatılmaya hazır, can acıtıcı oklar vardı.

Yanındaki adama kısaca bir şeyler söyleyip emin adımlarla yaklaştığını fark ettiğinde, kadehi tutan eli terlemeye başladı. Bakışları umutsuzca Menderes'i bulduğunda, onun arkası dönük bir şekilde Nevzat Günday'la konuştuğunu gördü.

"Bu gece bir tek benimle dans etmedin." Uras onda yarattığı tedirginliğin farkındaydı ve bunu umursamıyordu. Elini uzatıp tutmasını bekledi. Kadının kadehi bırakışını ve isteksizce karşılık verişini izlerken en ufak bir tereddüt duymadı. Diğer çiftlerin arasına karıştıklarında, Leyla'yı belinden hafifçe çekerek bedenine yaklaştırdı. "Onunla neden evlendin?"

Leyla bu soruya şaşırarak bakışlarını Uras'a çevirdi. Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ama Menderes'in ona değer verdiğini ve ortak olduklarını hatırladığında sakin kalmaya çalıştı. Ondan korkmaması gerektiğine artık inanmalıydı. "Cevabını bildiğin bir şeyi neden soruyorsun?"

"Çünkü dinlediklerim dışında özellikle senden duymak istiyorum. Menderes'in kendince sebepleri olabilir. Aynı şekilde senin de... Ama şu salondaki herkes siz birbirinize baktığınız

anda havada adeta çatırdayan elektriğe şahitlik etse bile, arka planda kalanı da ben görüyorum."

Leyla yutkunurken dikkatini ondan çekmemek için direndi. "Neden bahsettiğini gerçekten anlamıyorum."

Uras gözlerini kıstı ve elinin tutuşunu güçlendirirken aradaki mesafeyi tamamen kapattı. Sesini alçalttığında hissettirdiği gerginlik için pişman değildi. "Menderes'ten nefret ediyorsun." Onun dudaklarını aralayıp itiraz cümlelerini sıralamasına izin vermeden sözlerini sürdürdü. "Ondan etkilensen de, içindeki öfke isyanını dışa vurmak için tetikte bekliyor. Geçmişinden gelenleri, babanın kararları ve işleri yüzünden anneni kaybedişini, ülkeyi ardında bırakışını biliyorum. Melih Ertürk'ün yaptığı pislikleri de."

Leyla duyduğu isimle gözlerinden nefret kıvılcımları saçarken, Uras'ın yüzünde beliren alaycı ifadeye rağmen sakinliğini korumaya çabalıyordu.

"Gördün mü, bak?" Uras, niyetini öğrendiği takdirde Menderes'in gazabına uğrayacağından emindi. Ama içindeki huzursuzluğu yansıtmaktan çekinmiyordu. "Bugün bile evdeyken Menderes'e bakışlarında aynı ifade vardı. Ondan etkilendiğin fazlasıyla belli. Bu anlaşılır bir şey. Çünkü hiçbir kadın, Menderes Vardar'ın büyüsüne kapılmaktan kendini kurtaramaz. Ve bu sadece hayatındaki zenginlikle ilgili değildir." Leyla'nın gözlerinde yakaladığı kıskançlık belirtilerine hafifçe gülümsedi. Ama o küçük hareket de sözleri kadar soğuktu. "Sana bir şey diyeyim, Leyla." İzlendiklerini bilerek Menderes'e döndü ve karşılaştığı açık uyarıyı umursamadı. "Diğerlerinden de mutlaka duymuşsundur. Menderes'i yargılamadan önce anlamayı dene. Yaptıkları ve söyledikleri her zaman derin bir anlam taşır. Bunu unutma. Ha bir de..." Başından beri dudaklarından dökülenleri dikkatle dinleyen kadının koyu kahvelerine baktı. "Eğer bir gün Menderes'e hissettiğin şeyin aslında aşk olduğunu fark edersen... Onu sakın bırakma."

Uras geriye çekilip sanki hiçbir şey yaşanmamışçasına gülümserken, tıpkı bir centilmen gibi Leyla'nın elini tuttu ve küçük bir öpücük kondurduktan sonra yanından ayrıldı.

Geride bıraktıkları yolda gözlerini alan ışıklar ruhunu aydınlatırken, gidecekleri yere yaklaştıkları gerçeği benliğinde fırtınalar estiriyordu. Oysaki aracın içinde kör bir noktaya sığınmak, yüzündeki hiçbir ifadenin yanında oturan adam tarafından görülmemesini istiyordu.

Gece yeni bir güne dönerken, karanlıktan arınmak için sabırla ilerleyen saatlerin eşliğinde eve ulaştıklarında, Leyla'nın göğsünü sıkıştıran tedirginlik adeta alarm veriyordu. İmzalar atılmış, düğün bitmişti. Artık oraya evli bir kadın olarak girecekti ve bunun korkusuyla tükenir gibi hissediyordu.

Elini saran güçlü dokunuşun etkisiyle, bedenini sıktığını fark etti. Bakışlarını Menderes'e çevirdiğinde, gözlerindeki parıltıların arasında serpiştirilmiş tutkuyu gördüğüne yemin edebilirdi. Endişesinin ardındaki güvene sığınmak istiyor, bu evliliğin gerçekten kâğıt üzerinde kalacağını onun davranışlarında görmeyi bekliyordu.

"Bir süredir yaşadığın ve artık bazı şeylerine alıştığın eve geldik. Neden bu huzursuzluğun?" Menderes'in sesi sakin, bakışları sabitti. Artık karısı olan kadının ifadesinde gördüğü güvensizlik ve korku, boğazına kadar yükselip onu soluksuz bırakacak kadar güçlü ve acımasızdı.

Leyla derin bir nefes alıp zaman kazanmaya çalıştı. Hâlâ aracın içinde beklemeleri onu bir yandan rahatlatıyor, bir yandan da sıkışmış gibi hissettiriyordu.

"Bu eve ilk geldiğimde..." Nefesi tıkanır gibi olduğunda soluklanmaya çalıştı. "Tıpkı şu anki gibi karanlıktı ve ben... Özgür biriydim."

Duyduğu son kelimelere kaşlarını çatarak karşılık veren Menderes, araya girme ihtiyacıyla karısının sözünü kesti. "Sen hâlâ özgürsün, Leyla. O deftere imza atman, seni benim

boyunduruğuma sokmadı. Son yaşananlar seni korumam için bir gereklilikten ibaret. Kötü anlamlar çıkarmanı istemiyorum. Eğer seni korkutan, herkesin içinde sana verdiğim o tutkulu öpücükse..." Onun gözlerinin hafifçe irileşmesini ve istemsizce dudaklarını yalamasını izlerken bedenindeki gerilmeyi yok saymayı denedi. "Bu sadece evliliğimizi ve birbirimize karşı bir şeyler hissediyor oluşumuzu gerçekçi kılmak için göstermelik bir hareketti."

Leyla, normalde onu rahatlatacak bu açıklama karşısında, istemese de derin bir acı duydu. Hayatlarını birleştirmeleri bir kâğıt parçasındaki mürekkep izlerinde saklıydı. Menderes'e gücenmemesi lazımdı. Çünkü hepsi tam da istediği cümlelerdi. O halde değişen bir durum yoktu. Buna tutunmalı, daha fazlasını arzulamamalıydı.

Öpücüğe ve evliliklerine dair söylediği şeyler için aslında tam tersini hissediyordu Menderes. Ama ne Leyla'yı korkutmak ne de duygularını o an için ortaya sermek gibi bir niyeti vardı. Elini uzatıp karısının yüzüne dokundu. "Hadi, gel benimle."

Leyla araçtan indikten sonra tavırlarına ters düşen bir itaatkârlıkta bulunarak ona sokuldu ve elini tuttu. O eve birazdan Leyla Vardar olarak girecekti. İsmini tamamlayan kelimenin, kalbinde uyandırdığı anlamı çözmeye çalışacak halde değildi. Duyguları ve aklı o anda bir okyanusun yüzeyinde nazlı bir şekilde süzülen huzurlu bir gemi gibiydi. Leyla içindeki bu güven duygusunu neye yorması gerektiğini bilmiyordu. Menderes'in hayatından onu gördüğü ilk andan itibaren nefret etmiş, geçmişi bir kez daha yaşamamak için direnmişse de, şimdi belki de hiç tanımadığı o adamın soyadını alarak kaçtığı dünyaya geri dönmüştü.

Düşündüğü şeyler üzerinde bir sonuç aramadan sadece olan biteni aklından geçirdiği anlarda, merdivenlerden yukarıya çıktıklarının ve odasının önüne geldiklerinin ancak farkına varabildi. Derin bir nefesle birlikte bakışlarını onunkilerle buluşturdu. Elinin sıkıca kavranmasının ardından içeriye girişleri ve etraflarını saran sessizlik nedeniyle istemsizce yutkundu. Kapanan

kapıya şöyle bir bakıp terleyen avucunu hafifçe gelinliğin kumaşına sürttü.

Menderes onun gözlerinde yakaladığı korku ve isteğin birbiriyle savaştığından emindi. Genç kadını gördüğü ilk andan beri düşündüğü tek şey onu tutkuyla öpmek ve ona sahip olmaktı. Arzuladıklarının bir kısmı gerçekleşmiş, aklı, kalbi ve bedeni şimdiden sabırsızlığa yenik düşmüş gibiydi.

Bir adım atıp ona yaklaştı ve elini yüzüne götürerek yanağından boynuna doğru iç gıcıklayan bir hareketle gezindi. "Karanlık gecenin içinde pırlantaları kıskandıran bir kar kraliçesi." Karısının tenindeki ateşin yayılarak o kahveleri siyaha boyamasını, ıslak dudaklarından dökülen heyecan dolu nefesinin çırpınışlarını izledi. Onu saçlarından kavrayıp bedenine çekti. Göğsüne ani bir temasla konan ellerin sıcaklığını hissediyor, aralarındaki mesafesizliğin yarattığı tutkulu gerilim adeta başını döndürüyordu. "Evliliğimiz bir gereklilikten ibaret olsa da... Karımsın." Boğuk çıkan sesindeki arzu kollarındaki kadını titretiyor ve Menderes bunu tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. "Davetteki erkeklerin gözlerini senden alamamaları..." Başını hafifçe sola doğru eğdiğinde ona kaçacak yer bırakmamış, o kesik soluklar artarak gürültülü bir hale gelmişti. "İçimdeki sahiplenme duygusunu fark etmemi sağladı."

Duyduğu şeylerle hem delice bir mutluluk hisseden hem de o büyük korkusu geri gelen Leyla, ellerinin ne zaman yumruk olup kocasının gömleğini kavradığını hatırlamıyordu. O sadece, Menderes'in tutku denizini andıran bakışlarına hapsolmuştu. Kaçmayı düşünse de yapamıyor, ikisinin başlangıcını belirleyen gecenin ilerleyişine izin vermek istiyordu. O anda bedeninde hüküm süren gücün etkisini yitirmeye başladığını anlayınca yutkunmadan edemedi.

"Yarın..." Menderes, yaşadıkları ve olağanüstü olarak tanımladığı büyülü dakikalardan kopma zamanının geldiğini biliyordu. "Yarın sabah kahvaltıda görüşürüz." İçindeki arzuya yenilerek elini onun pürüzsüz teninde gezdirdi. "İyi geceler."

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerlediği sırada kulağına çalınan ses, adımlarını durdurmasına neden oldu.

"Menderes..." Leyla bu geceyi unutulmaz hale getiren adamın, bedeninde uyandırdıkları karşısında zar zor nefes alabiliyordu. O deftere imza attıktan sonra kocasının verdiği ihtiraslı öpücüğü hâlâ hissedebiliyor, dilinin enfes tadını, tenine sürtünen o sakalların iç gıcıklayıcı tutkusunu anılarının arasında saklıyordu. Anlamadığı bir şekilde ondan ayrılmaya hazır olmadığını biliyor, bir dakika bile sürse onunla en yoğununu yaşamaya devam etmek istiyordu. Menderes'e yaklaşıp elini onun koluna koydu. Merakla bekleyişini, kapalı dudaklarının gerginliğini açıkça görebiliyor ve ona daha fazla dokunmak için yanıp tutuşuyordu. "Bu oda..." Söylediklerinin farkında bile değildi aslında. Amacı onu yakınında tutmak, daha önce deneyimlemediği, hem kafa karıştırıcı hem de mükemmelliğini gösteren duyguların içinde uzun zaman geçirmekti. "Evine geldiğimden beri buraya sahip çıkmış durumdayım." Eli hâlâ aynı noktadaydı ve parmaklarının hareketini engelleyemiyordu. "Eğer dilersen ben başka bir yere..."

"Benim odamda kalmak istemiyor musun?" Menderes yeteri kadar olumsuzluğun arka arkaya sıralanması nedeniyle kaşlarını çattı. Oysaki onun bu mekânı olağanüstü kokusuyla doldurmasını, yatağında uyumasını tahrik edici buluyordu.

Onun birdenbire sözünü kesip ters bir ifadeyle sorduğu soru karşısında kısa bir an duraksadı. "Söylemek istediğim bu değildi." Nefes almaya ihtiyaç duydu ve birkaç saniyenin ardından sözlerini tamamladı. "Düzenli bir hayatın vardı ve ben her şeyi karıştırdım. Ev o kadar büyük ki tamamını gezemedim bile. Alt katta bir oda benim için yeterli olacaktır."

"Alt katta bir oda senin için yeterli olacaktır, öyle mi?" Menderes sesine yansıyan memnuniyetsizliğin dozunu ayarlamakta zorlandı. Evliliklerinin ikisini daha da yakınlaştıracağını düşünürken, onun uzaklaşmaya çalışmasını kalp kırıklığıyla izliyordu. "Evlendik diye üstüne atlayacağımdan mı korkuyorsun, Leyla?" Karısının hafif bir tedirginlikle teması kesmesini

ve itiraz edecekmiş gibi dudaklarını aralamasını umursamadı. "Hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyorum. Her zaman dile getirdiğin gibi, bakışlarınla da çok iyi anlatıyorsun."

Leyla doğru sözcükleri kullanamamasının sıkıntısıyla kıpırdandı. Menderes'in ses tonunun belirgin bir şekilde sertleşmesine kaşlarını çattı. Elleri gerginlik ve tedirginlikle açılıp kapanıyordu. "Hakkında düşündüğüm kötü şeyler daha ağır bassaydı, o deftere imza atmazdım." Çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı ve onun bakışlarına korkusuzca karşılık verdi. "Hayatını yeterince sıkıntıya soktum. İstemediğin halde benimle evlenmeye mecbur kaldın ve bunun için... Sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Eğer beni korumasaydın... Eğer..." Sözcükler boğazına dizildiğinde zorlukla yutkundu. Islanan gözlerindeki yaşları geri göndermek için kirpiklerini kırpıştırdı. "Melih Ertürk'e boyun eğseydim..." Sözleri sert ama güvenli bir sarılmayla kesilince titrek bir nefes çekti içine.

"Bir daha o adamın adını anmayacaksın! Sen benim karımsın ve ben tüm varlığımla, gücümle, seni korumaktan çok daha fazlasını yapacağım."

Kendini sımsıcak bir kozanın içinde hissediyordu. Menderes'e güveniyordu. Belki bazı şeyler için henüz erkendi. Belki korkuları umduğundan daha fazla zorlayacaktı onu. Ama Leyla hepsini yenmek için çabalayacağını biliyordu. Çünkü şu anda kokusunu içine çektiği adama neredeyse tutsak olmak üzereydi. Başından beri direnmişse de, Menderes Vardar gibi bir erkeği yok sayamayacağının, kalbinin sesine kulaklarını tıkayamayacağının farkındaydı.

Menderes onun için çok şey yapmış, kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Leyla da bunun karşılığını vermek istiyordu. Elinden ne geleceğini pek bilmese de, kocasını mutlu etmeyi arzuluyordu. Bedeninde dolanan güçlü dokunuşların tatlı hissi kalp atışlarını hızlandırdı. Bu gece aldığı o tutkulu öpücük hâlâ dudaklarını sızlatıyordu. Aynısını hevesle beklemesi korkularını tetikliyor, ama daha yoğununu yaşamak için aklı çılgınca çalışıyordu.

Aralarına mesafe koymak zor gelirken, yüzündeki her noktaya değdirdi bakışlarını. O seksi sakalın sürtünüşünü hatırlayınca teni karıncalandı. Gözleri onun yeşil alevlerini bulduğunda gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bu... Bizim düğün gecemiz."

Menderes, bedenindeki gerginliği görmezden gelemezken sözlerin nereye varacağını merak ediyordu.

"En azından diyorum ki..." Benliğini kuşatan o çaresizlik hissini kontrollü bir şekilde bastırdı. "Bu kez de ben sana evliliğimiz için bir öpücük..." Son kelimesi adeta bir fısıltıya dönüşmüştü. Göğsü ağır bir tempoyla inip kalkmaya, içine çektiği nefes yetmemeye, boğazı kurumaya başladı. O bakışlarda yanan ışıkları görebiliyor, etkisi dudaklarına ve ensesinden başlayarak sırtının duyarlı noktalarına vuruyordu. Menderes'in belinde sabitlediği ellerini öne getirip vücudunda gezdirerek boynuna doğru çıkardı. Hafif bir tedirginlikle yutkundu ve parmak uçlarında yükselerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. Hareketinin gideceği yönü bilmese de, devam eden titreyişiyle kendini ona bastırdı. Bedenini sarmalayan kollar tutuşunu sıkılaştırırken, kocasının gücünü simgeleyen sertliğini tamamen hissetti. Her şeyi bir zorunluluğa bağlamasına rağmen, beklentisinin yanında onun da arzularının varlığına şahit oluyordu. Senelerdir farkına varamadığı, belki derinlerde bir yerlerde sakladığı tutkusunu ortaya çıkaran kişi Menderes Vardar'dı.

Dudakları dudaklarına temas ettiği anda gözlerini kapattı. Küçük, keşfetmeye çalışan öpücüklerinin hem onu hem de kocasını baştan çıkardığını hissediyordu. Parmakları sevdiği sakalların arasında geziniyor, ona adeta sataşan dokunuşlar aklını başından alıyordu.

İradesine tutunmaya çalışmak, Menderes için çok zordu. Leyla'nın kokusu her yanına doluyor, kışkırtıyor, içinde bastırdığı o hayvani şehvet kontrolden çıkmak için pençeleriyle bedeninin kapılarını parçalamaya uğraşıyordu. Arzuları isyanın son noktasında, direnişi yenilginin kucağındaydı. Yüzündeki elleri tutup onu itti ve hızla döndürerek güçlü bedeniyle duvar arasına sıkıştırdı. Usta bir hareketle kavradığı narin bilekleri, başının iki

yanında yukarıya doğru sabitledi. Aralarında bulunan gelinliğin katmanları belki de o an çok doğru bir amaca hizmet ediyordu. Menderes'i bu şekilde bir parça da olsa sakinleştiriyordu.

Yaşadığı tutku dolu deneyimin boyunduruğunda, olacakların heyecanıyla bekliyordu. O anların bir sona ulaşmasından korkuyor, bitmesi ihtimalini reddediyordu. Bakış açısında duran Menderes Vardar'ın yatağı, ona bu cesaretinin bedelini ödetmek ister gibi, ateşler içinde kıvrandırarak meydan okuyordu.

"Beni küçücük bir şeyle tahrik etmen ikimizi de zor bir duruma sokuyor." Menderes'in sesindeki boğuk ve hayvani hırıltı, gözlerine baktığı kadının bakışlarında can buluyor, gürültülü ve düzensiz nefesi ise yüzünü yalayıp geçiyordu.

"Sadece bir öpücük..." Sesi zayıf çıkan Leyla, tüm bedenini sızlatan adamın kıskacında ve insafındaydı.

Duyduğu şeye öfkeli bir gülüşle karşılık veren Menderes, kelimelerine karanlık bir tonun yansımasına engel olamadı. "Bu kadar basit yani?" Gözleri kısıldı, hızla aldığı soluklar yavaşlayıp ritmik bir vuruşa döndü. "Sana istediğini vereceğim, Leyla. Ama bu *küçük* öpücük..." Onun heyecanla irileşmiş göz bebeklerine, ıslattığı dudaklarına baktı. "Benden geleceği için, boyutunu ve etkisini daha sonra seve seve tartışacağımızı sakın unutma."

Leyla bu sözlerin anlamını kavramakta güçlük çekti. Ağzını kaplayan dudaklar nedeniyle tüm sinir uçları canlandı. O sabırsızlıkla beklediği *küçük* öpücüğün onu sersemletmesine, tenini karıncalandırmasına boyun eğdi. Kolları daha yukarıda tek bir tutuşta birleşti. Onu hapseden diğer el, göğüslerinin etrafında sert temaslarla özgürlüğünü konuşturmaya başladı.

Kocasının hoyrat dudakları kendine yeni bir yol çizerek çenesine, oradan da boynuna iniyordu. Tenini çizen sakalın haz dolu sürtünüşü, Leyla'nın yoğun bir hevesle bedenini ona doğru yükseltmesini sağlıyor, hissettiği sızının bir şekilde bastırılmasına ihtiyaç duyuyordu. "Menderes!" Soluk soluğa inlediğinde, vücudunun her yanına acımasızca dağılan beklentiyle ısındığını fark etti.

Kulağına dolan ismi Menderes'in duyularına çarptı. Onun bileklerini tutan elini çekti. Dikkatini geceyle bütünleşen koyu kahvelerden ayırmadan eğildi ve gelinliğin eteklerini hızla yukarıya topladı. Saçlarının arasına yerleşen arzulu dokunuşların uyuşturan hissi, pantolonunu zorlayan erkekliğindeki nabız atışını güçlendirdi. Onun bir kısmı çıplak bacaklarını kavrarken, geçtiği yerde jartiyerin kopçasına takıldı. Bedeniyle onu duvara daha sert bastırdı. Hırıltılı nefesi Leyla'nın pembeleşmiş yanaklarına vuruyordu. "Ne istediğine dikkat et, Leyla. Bu geceki cesaretini tekrarlayacağın zaman seni neyin beklediğini biliyorsun." Yüzünü karısının boynuna gömdü. Dili daireler çizerek teninde gezinirken, etraflarını saran tutkuyla bezenmiş sesin keyfini çıkardı. Parmaklarının kışkırtıcı hareketleriyle onun kalçalarını sıkarken dişleriyle en hassas noktalarını sahipleniyordu. "Leyla... Eğer kuralların belirlendiği bir anlaşma yapmasaydık, eğer gerçekten karım olsaydın..." Ceketinin üstünden omuzlarına saplanan tırnakların zevk kokan acısıyla uyarıldı ve onu görebilmek için hafifçe başını kaldırdı. Leyla'nın gözleri yoğun bir karanlığa bulanmış, göz bebekleri de aynı tutkulu siyaha kesmişti. "Tadını aldığım bu tenin her santimine bir Vardar imzası atardım."

Hissettiği ve ondan duyduğu her söz benliğine işliyor, Leyla'yı çok daha fazlasını ister halde bırakıyordu. Arzularının aynı anda hem doğruluğu hem de yanlışlığı kalbinde fırtınalar estiriyordu.

Aldığı nefeslerle beynine giden oksijen, Leyla'nın nihayet mantıklı düşünmesini sağladı. Tüm bunlara izin vermesi büyük bir yangını başlattığı gibi, onu kontrol edilemez noktaya sürükleyecekti. Duygularını ve ihtiyaçlarını dizginlemesi, olanlara bir dur demesi gerekiyordu.

Belinde toplanan gelinliğini aşağıya doğru indirdi. Ellerinin titreyişini, heyecandan terlemiş olmasını görmezden gelmeye çalıştı. Başını kaldırıp da onunla göz teması kurmaya korkuyordu. Zorlukla yutkundu ve kaçamayacağının bilinciyle derin bir nefes alarak bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Bu..." Ne söyleyeceğini bilememesi kötü hissettiriyordu. "Senin de dediğin gibi hepsi... Gereklilik..."

Bedeni ağır bir öfkeyle sarmalanmış halde, ters bir tepki vermemek için direniyordu Menderes. Dakikalardır yaşananlar... Az önce çıldırmış gibi ona sahip olmak istemesi... Her şeyi daha beter bir duruma sokuyordu. Ve karısı elinden geldiğince uzak durmak için direniyordu. Artık anlaması gerekiyordu. Bu evliliğin amacı Leyla'yı korumaktı. Ona hissettiği yoğun tutkunun karşılık bulmayacağını ve Leyla'nın böyle bir yakınlığı arzulamadığını kabullenmeliydi.

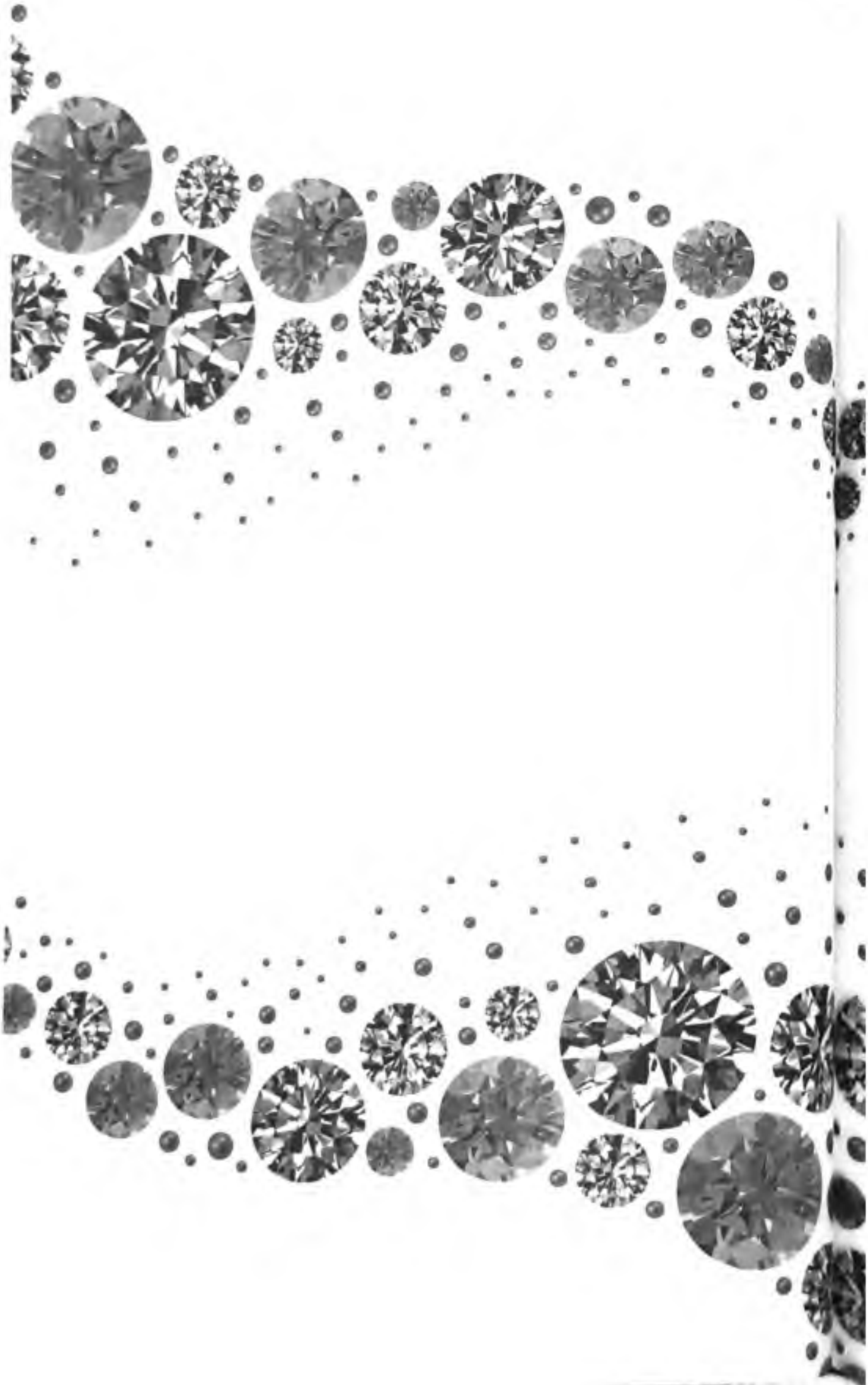
Duyduklarından etkilenmediğini hissettiren bakışları, adeta bir maske gibi yüzündeki yerini aldı. "Endişelenme. Gerçeklerin farkındayım." Kontrolü elinde tuttuğunu ona bir kez daha hatırlatmaktan çekinmedi. "Her şey bir amaç uğruna. O imzalar seni korumak için atıldı. Az önce seni duvara dayayıp dudaklarına, bedenine sahip çıkmaya çalışmam, beni şu kapıdan çıkarken durdurma sebebinle bağlantılıydı." Onun güzel yüzünün pembeleşmesini, bununla birlikte gözlerinde öfke kıvılcımlarının çakmasını izlerken keyiflendiğini inkâr edemezdi. "Ve Leyla..." Bir elinin tersiyle karısının pürüzsüz tenini okşarken, sakallarının sürtündüğü yerlerin kızarıklığı dikkatini çekince çenesini sıkmak zorunda kaldı. "Tek bir gerçek var."

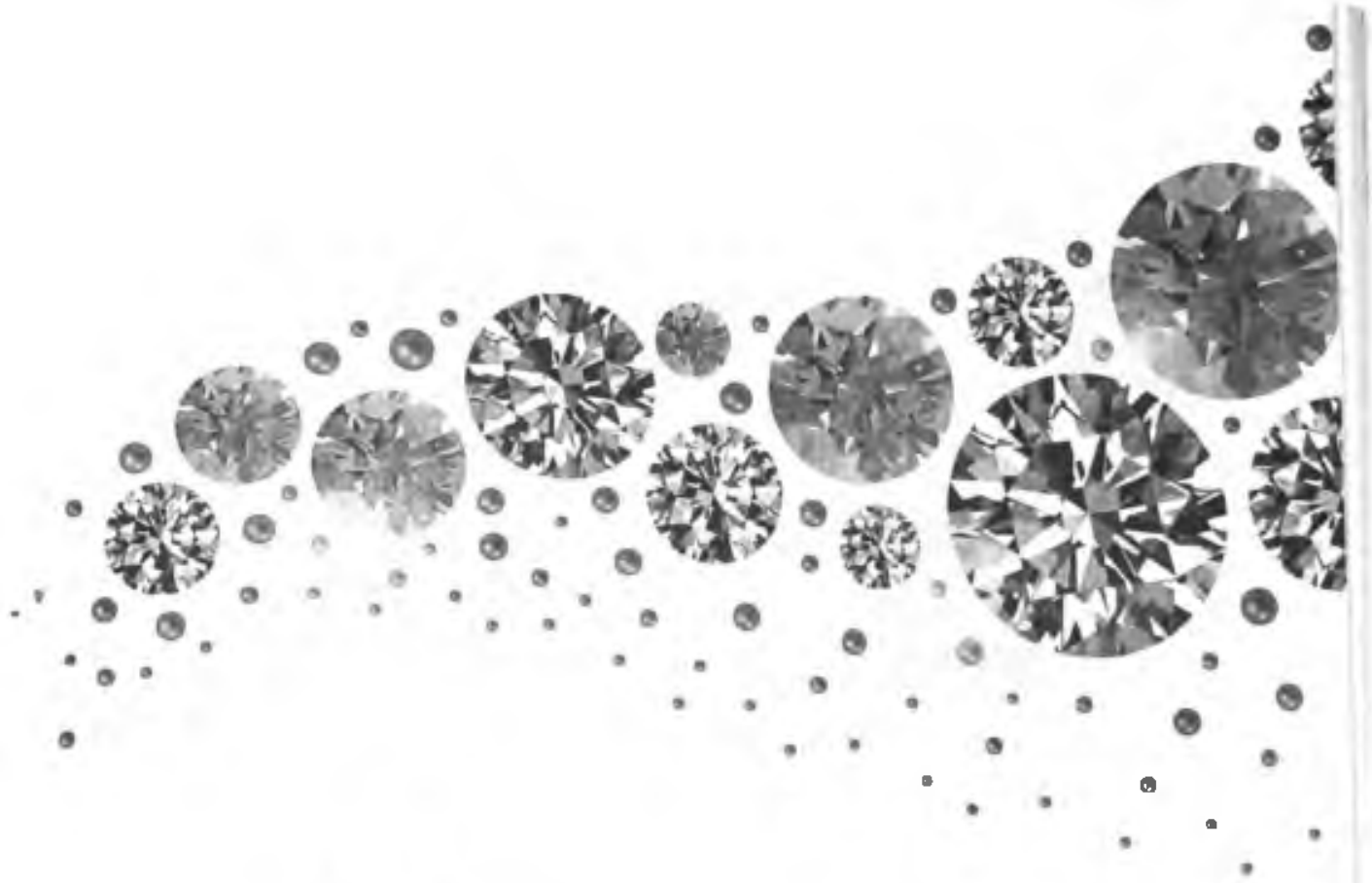
Onun dokunuşuyla erimemek için dayanmaya çalışsa da, imkânsızın ötesinde bir şeydi bu. Derin bir nefes dudaklarından usulca çıkarken gözleri onun gözlerindeydi. "Neymiş o gerçek?"

Menderes başını eğerek soluğunu tenine üfledi. "Kocan olduğumu bir an bile aklından çıkarma." Dudaklarını onun dudaklarına hafifçe dokundururken sıcaklığını da içine hapseder gibiydi. "Çünkü ben, karım olduğunu bir an bile aklımdan çıkarmayacağım."

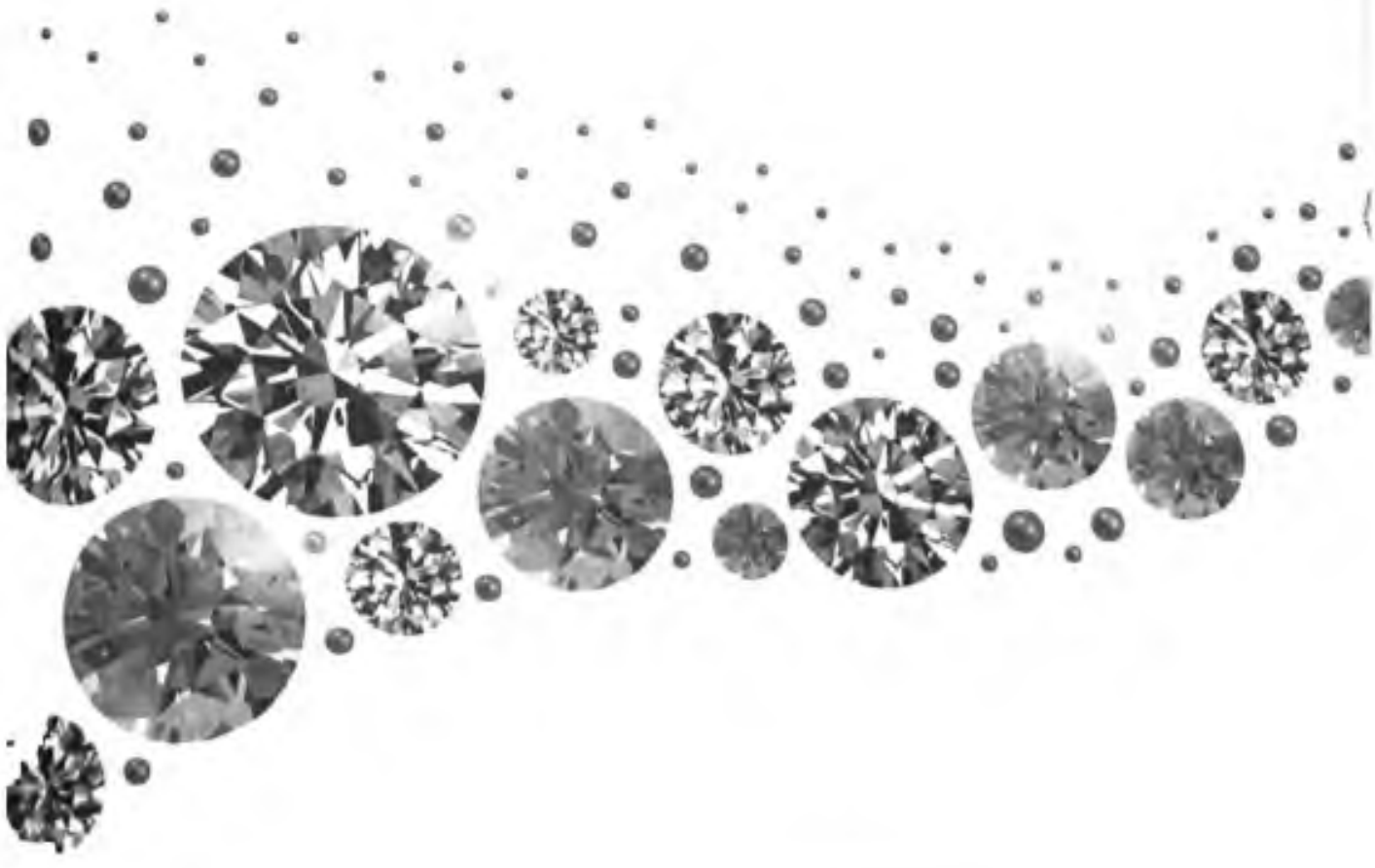
Tenindeki ateş gibi temas aniden geri çekilmişti. Birkaç saniye sonra odada yalnız kaldığını algılayabildiğinde, tuttuğu nefesini gürültülü bir şekilde bıraktı. Boynunu ovarken dengesini sağlayabilmek için ileriye doğru uzandı ve birkaç adımın ardından güçlükle yatağa oturdu. Neler yaşandığını anlamaya çalışması onu daha da yordu. Aklı bulanıklıktan ziyade uyuşmuş gibiydi. Kalp atışları meydan okurcasına bulunduğu yeri

zorladı. Korsesi bedenine dar gelmeye başladı. Göğüs uçları acı verecek şekilde kumaşa sürtündü. O elle tutulur haz hızlı bir akışla bacaklarının arasındaki bölgeye ulaştı ve Leyla kadınlığındaki ıslaklığın hissiyle ellerini yüzüne kapattı.

Dokuzuncu Bölüm

Giysi dolabının önünde durup ne giyeceğine karar vermeye çalışırken, hiçbir kıyafeti yeterince beğenmediğini düşündü. Aslında hepsinin birbirinden güzel olduğunu biliyordu ama içten içe Menderes'in aklını başından almayı umut ediyordu. Davranışlarıyla sözlerinin çeliştiğinin farkındaydı. Yine de kendini engellemekte zorlanıyordu. Yaşananlara ve inkârlara rağmen artık onunla evliydi. Bu yalın gerçeklikle alt dudağını ısırdı. Bedeni yine o tanıdık ısıyla kaplanmıştı. Fırtınalar esse de, Menderes'e dair tek bir şey bile Leyla'yı ateşlere atmaya yetiyordu.

Üzerine oturan, şarap rengi, omuzlarını açıkta bırakan ve dizlerinin tam üstünde biten bir elbise seçti. Giydikten hemen sonra yeni makyaj masasının pufuna oturdu. Gözlerini ön plana çıkaracak siyah bir far, rimel ve yüzünde de hafif bir allık kullandı. Saçlarını fırçalayıp iri tutamlar halinde düzeltti. Topuklu ayakkabılarıyla kıyafetini tamamladı. Derin bir nefes alıp odadan çıkarken, kalbi bir kuşun kanatları gibi tatlı bir çırpınışla göğsünü dövüyordu.

Salona geçtiğinde derin bir sessizlikle karşılaştı. Bakışları etrafta gezinirken kulağına belli belirsiz gelen o tanıdık ses tüm duyularını uyandırdı. Temkinli adımlarını çalışma odasına yönlendirdi. Yarı aralık duran kapıya şöyle bir baktıktan sonra, titreyen eliyle hafifçe ileriye doğru itti.

Menderes dışarıdaki manzarayı izlerken gülümsüyordu. Yüzünde huzurlu bir dokunuş, bedeninde rahatlığın izleri vardı. Ve ses tonunu alçak tutmaya özen gösteriyordu. "En yakın zamanda seni görmeye geleceğim." Karşı tarafı dinlerken onun kelimelerinde hissettiği heyecan ve sevinç, Menderes'i derin bir mutluluğa boğuyordu. "Son dönemde işler yoğundu. Ama çoğunu toparladım. Biraz daha sabretmeni istiyorum senden." Sözlerinin

bitiminde algıladığı şeyle bedeni alarma geçti. Uzaklara bakan gözlerinde tedirginlikle karışık gergin bir ifade belirdi. Sadece cama yansıyan, hiç kimsenin göremeyeceği o saniyelik sahneyi hızla sildi. Yeniden sakin ve temkinli duruşunu kazanması kolay oldu. "Şimdi kapatmam gerekiyor. Kendine dikkat et."

Görüşmeyi sonlandırırken arkasını döndü ve deri koltuğuna oturdu. Masada açık şekilde bekleyen dosyayı önüne çektiğinde kaşları çatıktı. "Gelebilirsin."

Leyla yakalandığının farkına varınca olduğu yerde sıçradı. İçinden lanet ederken, bu durumu nasıl lehine çevireceğini düşünüyordu. Yutkunup derin bir nefes aldı ve kontrollü bir şekilde kapıyı iterek odaya girdi. "Günaydın. Sana bakmıştım."

Koltuğunda geriye yaslanan Menderes, delici bakışlarını kısa bir süre karısının gözlerinde tuttu. Sonra yavaşça, sanki onu soyarcasına tüm bedenini işaretledi. Üstündeki o elbisenin vücudundaki kıvrımlara bu derece uyum sağlaması, bir erkek olarak iradesini zorluyordu. "Günaydın. Otursana."

Leyla hafif bir çekingenlikle attığı adımlarını masanın önünde duran koltuklardan birine yönlendirdi. Kaliteli deri kumaşın verdiği rahat hisle gevşerken, meraklı koyu kahvelerini onun anlamını çözemediği yüzünde gezdirdi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündüğü anda duyduğu sesle ilgisini ona yöneltti.

"Devam ettiğin bir dosya var mı?"

Onun neden bahsettiğini anlamamıştı. Çünkü tüm dikkati tadını bildiği dudaklarda ve yüzünde fena halde seksi duran sakallardaydı. "Özür dilerim, ne demiştin?"

"Çeviriden bahsediyorum. Şu anda devam ettiğin bir çalışma var mı?"

"Ha... Evet... Yani, şey..." Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Menderes rahatlıkla kontrolünü sağlayabiliyorken, kendisinin yapamıyor oluşu sinirini bozuyordu. "Son dosyayı gönderdim. Ama... Bu işi devam ettiremeyeceğimi yayınevi sahibine söyledim." Jürgen'i hatırlayınca kalbi tarifsiz bir hüzünle doldu.

Hayatının önemli yıllarını kaplayan adama durumu anlatmaya çalışmak ciddi anlamda zor gelmişti.

"Neden?"

"Çünkü... Böyle uzaktan o kadar da kolay değil. Yayıneviyle iletişimim, dosyayı çalışıp göndermekten öteydi. Bazı konular için oraya uğramam gerekirdi. Hem... Viyana'ya bir daha ne zaman gidebilirim, bilmiyorum."

Menderes onun son cümlesinde, yaşadığı ve uzun yıllardır evi olarak gördüğü yerle ilgili hüznü hissetti. Planını çoktan yaptığı konuyu açmanın belki de tam zamanıydı. "Viyana'yı özledin mi?"

Bakışlarını kucağında tuttuğu ellerine ne ara indirdiğini bilmeyen Leyla, başını kaldırıp ona baktı. O derin, tutkulu, sıcacık ve güven dolu yeşil gözlerin, teninin altına acımasızca sızdığını kabul etmek zorundaydı. "Çok!"

Yerinden kalkıp onun karşısındaki koltuğa oturan Menderes, öne doğru eğildi ve karısının ellerini avuçlarında hapsetti. "Evliliğimizin bazı yanlarını gerçek kılmak istiyorum." O şaşkın ve soran bakışlara keyifli bir gülümseyişle karşılık verdi. "Öbür gün balayımız için Viyana'ya uçuyoruz."

Duyduklarıyla kalbi hızla atmaya başlayan Leyla, tırnaklarını onun tenine sapladığının farkında bile değildi. Heyecanlı bir çocuk gibi olduğu yerde dikleşirken, sesindeki bariz sabırsızlığı engelleyemedi. "Viyana'ya?"

Menderes onun mutlu ve hevesli haline güldü. Yüzünün nasıl ışıldadığını görünce, çok doğru bir karar verdiğinden bir kez daha emin oldu. "Şimdilik birkaç günlük bir seyahat ayarlayabildim. Şirketteki bazı durumlar için buradan fazla uzak kalmam imkânsız. Ama senin için her şeyin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Ben..." Gözlerindeki yaşları akıtmamak için direndi. Bu adamın düşünceli halleri Leyla'nın içine işliyordu. "Çok teşekkür ederim. Sanki... Sanki çok uzun zamandır orada değilmişim

gibi. Ama üzerinden sadece haftalar geçti. Belki iki aya yakın. Artık zaman kavramını yitirmiş gibiyim."

"Teşekkür etme. Eşim olarak istediğin her şeyi yapma hakkına sahipsin."

Leyla, Menderes'in neredeyse büyük bir tatmin hissetmesi karşısında irkildi. Ama gülümsemeyi unutmadı. "Biliyorum." O bakışların tenini adeta delip geçecek kadar koyulaşması, hızlanan nabzına söz geçirmesini zorlaştırıyordu. Ellerini sıkıntılı bir tavırla geri çekti. "Odaya girmeden önce kulak misafiri oldum. Bir yere mi gidiyorsun?"

Duruşunu bozmamaya çalışan Menderes, onun ne kadarını duyduğunu merak etti. Herhangi bir isim veya yerden bahsetmemişti. Artık evde yalnız olmadığından, onunla konuşmalarını gerçekten özel bir ortamda yapması gerektiğini bilse de, çalan telefonunda numarasını gördüğünde kayıtsız kalamamıştı. Ve bu yüzden yeterince sıcak ve ilgili konuşamamış, karşı tarafın da sanki anlamışçasına sesini düşürmesi aklını kurcalamıştı. "Bir yere gittiğimi de nereden çıkardın?"

Leyla hafifçe omzunu silkti. "Birini görmekten bahsediyordun. En yakın zamanda diye eklemeyi de unutmadın." Sözlerinin bitiminde hatasını anladığı an dudağını ısırdı. Onu sorguluyor gibi görünmesinin yanlış olduğunun bilincindeydi. Ona dair hiçbir şeyle ilgilenmediğine inanmaya çalışsa da, içinde dillendiremediği bir yan, Menderes'i tüm zırhından arındırmak ve onu çırılçıplak bırakmak için çıldırıyordu. Yanaklarının yandığını hissettiğinde kızarmadığını umdu. Ancak tedirginliğinin ve gerginliğinin hem gözlerine hem de bedenine yansıdığını çok iyi biliyordu. Menderes'in bakışlarında daha önce hiç fark etmediğini düşündüğü gizemli ışıltılar, sanki yakalanmaktan korkarcasına kaçışan suç unsurlarına benziyordu. Bu adamın karanlığının ardında yatanı öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Saklı kalanlara bir tahmin yürütememesi Leyla'nın kalbindeki endişeyi ön plana çıkarıyor, aralarına set koyması konusunda baskı yapıyordu.

"Yanlış duymuşsun." Menderes yerinden kalkıp karısına elini uzattı.

Gözlerindeki şaşkın ifadeyi engelleyemeyen Leyla, ona karşılık verirken soru işaretlerini aklının gerilerine süpürdü. Bir anda belinden tutulup çekildiğinde, temas ettiği sert bedenden yayılan sıcaklık tenini adeta kavurmaya başladı.

Menderes karısını kollarında hapsederken başını eğip yüzünü ona yaklaştırdı. "Odanda eksik bir şey var mı? Evliliğimiz biraz aceleye geldi. Eylül'ün sana desteğini bilsem de, o kısa sürede her şeyi tamamlayamamışsındır belki."

Menderes Vardar'ın kollarında derin bir ateşle ve mutlulukla sarmalanan Leyla, içinden geçeni söylemek istese de sabırsızlığını frenlemesini bildi. Odadaki tek eksiğin kocası olduğunu haykırmayı delicesine arzuluyor ama bunun getireceklerini bilmek gözünü korkutuyordu. Üstelik o şekilde dururken ve hassas vücudunda gezinen hevesli dokunuşlar tenine meydan okurken inlememek için kendini zor tutuyordu. "Ben..." Güçlükle yutkunup bakışlarını onun gözlerine odakladı. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Karısının kokusu burnuna dolarken ellerinin çok daha fazlasını yapmak için sabırsızlandığını bilmek, Menderes'i her seferinde o tehlikeli sınıra getiriyordu. Onu tıpkı bir hayvanın ilkelliği ve vahşiliğiyle almak, birlikte o ateşli fırtınanın içinde savrulmak istiyordu.

Bir elini Leyla'nın uzun ve dolgun saçlarının arasına koydu. Diğeri belinden kıvrımlı kalçasına doğru ilerlerken, geceyi andıran koyu renk gözlerin büyüyen göz bebeklerinin istilasına uğradığını gördü. Yüzüne vuran heyecan yüklü sıcak ve kesik nefesler, bedenindeki gerginliği son sürat hızlandırıyordu. Ve her seferinde hissettiği ayrıntı, Menderes'in canını olabilecek en fazla seviyede yakıyordu. Leyla'nın korkusunu anlatan vücut dili, içinde her şeyi yakıp yıkma isteği uyandırıyordu. Ona ne zaman yaklaşsa ve dokunmayı arzulasa, sanki borcunu ödemeyi kabullenmiş gibi boyun eğmesi, duygularına öfke duymasıyla sonlanıyordu.

Bu onun için tam anlamıyla bir işkenceydi. Kıskacına aldığı kadını sakin bir şekilde bıraktı. Çatılmış kaşlarıyla ona bakarken, o güzel yüzde gördüğü şaşkınlığı neye yorması gerektiğinden emin değildi. "Şirkete gitmem gerekiyor. Geç gelebilirim. Senin için sorun olur mu?"

Leyla, bedeninde hâlâ hüküm süren ateşin ve amansız fırtınanın sersemliğiyle ne diyeceğini bilemedi. Kuruyan dudaklarını yalayıp düzensiz bir nefes almayı başarabildiğinde çıkan sesi ne yazık ki pürüzlüydü. "Hayır... İşlerinle ilgilen lütfen."

Menderes onun yanından geçip kapıya doğru ilerlerken bir anda durdu ve geriye döndü. "Eylül'le görüşmek istersen söylemen yeterli. Bugün oldukça yoğun bir programım var. Ama Başar seni oraya bırakabilir."

Leyla bakışlarındaki hayal kırıklığının kırıntıları olan o cansız ışığın fark edilmemesini umarak başını hafifçe dikleştirdi. "Elbette. İhtiyacım olursa mutlaka onu ararım."

Çenesini sıkmak zorunda kalan Menderes, bu sözlere herhangi bir karşılık vermeden odadan çıktı.

Onun gidişinin ardından, taşıdığı gerginliğin ağırlığıyla sağ tarafında kalan koltuğa oturdu. Oysaki kendini hazırlamıştı. Ama nedenleri ve nasılları kavrayamadan, Menderes'in bir anda geri çekilmesiyle acımasızca ortada kalmıştı.

Öfke ve çaresizlikle arkasına yaslanarak elleriyle yüzünü kapattı. O anların hiçbiri yaşanmamalıydı. İstemediği bu dünyada, korktuğu o karanlıkla kuşandığını düşündüğü adamı arzulamaması gerekiyordu. Onun dokunuşlarını, öpücüklerini, bakışlarını istemiyor olması gerekiyordu.

Gözlerinde hissettiği yanmayla birlikte yanaklarına dökülen iki damla yaş, sessiz ağlamasını kuvvetlendirdi. Etrafını saran sınırdan kurtulmak, yıllardır bildiği o güvenli kozasına geri dönmek istiyordu. Her an bir şey olacak, Menderes Vardar ondan tüm benliğini ama en önemlisi de kalbini talep edecekmiş gibi bir düşünceye kapılıyordu.

Daha o ilk gece kalbi özgürlüğünü haykırıp onun kontrolünden çıkmıştı. Ve bu sadece Menderes Vardar'ın karanlığa dönen yeşil gözlerine bakmasıyla gerçekleşmişti. Her şeye rağmen dik durmaya çalışsa da, direnişi böylesine güçlü bir adama boyun eğip unufak olmuştu.

Tüm olayların başladığı yerde babası duruyordu ve bunu hatırlamak Leyla'yı öfke nöbetlerine sokuyordu. Kulüpteki geceden sonra Melih Ertürk'ten ses çıkmamıştı. O borcun ödenip ödenmediğini bile bilmiyordu. Önündeki yolda beliren, asla kaçamayacağı bir eylemle yüz yüze duruyordu. Artık kocasına vermesi gereken bir karşılık vardı. Bir el, parmaklarını acımasızca geçiriyordu kalbine. Menderes'i sevmekten, ona ait her şeye alışmaktan ve karanlığına kapılmaktan delicesine korkuyordu.

"Neler oluyor?" Birkaç dakikadır sessizce oturduğu koltuğunda arkadaşının yüzündeki ifadeyi inceliyor, canını neyin sıktığını öğrenmeyi sabırla bekliyordu.

Menderes o günkü programına şöyle bir baktıktan sonra, derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Bankada Leyla ve benim adımıza yeni bir hesap açılmasını istiyorum. Münferit dememe gerek yok sanırım. İstediği zaman o parayı kullanabilmeli."

Başar onun aklındakileri ve keskin bakan gözlerinin ardında kalanları merak ediyordu. "Sanki yarın kötü bir şey olacak da, vasiyetini hazırlıyor gibisin."

"Bilirsin... Tedbir almayı seven biriyim."

"Peki ya Leyla'nın kendi hesabı?"

"Öylece kalsın. Belirlediğim bir miktarın her ay düzenli bir şekilde o hesaba yatırılması için talimat hazırlatırsın."

Başar deri koltuğun kolçağında parmaklarıyla hafif bir ritim tutturdu. Çenesini düşünceli bir hareketle sıvazladı. İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesi ona zaman zaman tedirgin hissettiriyordu.

Onun bu halinden kesinlikle bir anlam çıkarması gerektiğini bilen Menderes, elindeki kalemi sakin bir şekilde dosyanın

üstüne vurmaya devam ediyordu. "Aklından geçenleri paylaşmanı bekliyorum."

Başar, Menderes'in sesiyle dikkatini yeniden topladı. "Ona anlatacak mısın?"

Kalemi tutan elinin hareketini keskin bir şekilde durduran Menderes, gözlerine karanlık bir ifade yerleştirdi. "Öbür gün sabah erkenden Leyla'yla birlikte Viyana'ya gidiyoruz." Onun bir şey söylemeye yeltenmediğini görünce sözlerini sürdürdü. "Kısa da olsa karıma bir balayı borcum var. Hazır oradayken..." Bakışlarını bir an olsun arkadaşından ayırmadı. "Onu da ziyaret edeceğim."

Başar oturduğu yerden kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Dışarıdaki eşsiz manzarayı gösteren camlara yaklaştığında, dudaklarından dökülenlerde bariz bir huzursuzluk vardı. "Seni gördüğü zaman kalmanı isteyecek." Hafifçe sağına döndüğünde Menderes'le göz göze geldi. "Ona karınla balayı için geldiğini ve hemen geri dönmek zorunda olduğunu mu anlatacaksın?"

"Bu kadar yeter." Kelimelerindeki buzla kaplı soğukluk ve ateşle sarmalanmış öfke, bu ikisine tezat sakin bir şekilde dile getirilmişti. "Son zamanlarda yaşananların beni ne kadar zorladığını, tüm hayatımı bilen kadına ondan hiçbir şeyi saklamayacağımı söylememe rağmen, ne denli berbat hissettiğimi eminim ki görüyorsun. Onu korumak için kendimden bile vazgeçeceğimi..." Bir elini saçlarının arasından sıkıntıyla geçirdi. "Nasıl da köşeye sıkıştığımı... Biliyorsun, Başar!"

"Üzgünüm." Başar'ın sesinden samimi olduğu anlaşılıyordu. Niyeti onu zorlamak, ona acı çektirmek değildi.

Menderes derin bir iç çekerek oturduğu yerden kalktı. Başar'ın yanına gidip onunla birlikte manzarayı izlemeye koyuldu. Aradan geçen birkaç dakikanın ardından yorgun bir nefes aldı. Az önce kuşandığı öfkeden tamamen arınmıştı. "Ben de üzgünüm."

Başar yüzünde keyifli bir ifadeyle ona baktı. "Ne kadar sürecek balayınız?"

"Sadece birkaç gün. Şirketten şimdilik fazla uzak kalamam. Ama Leyla'nın da evliliğimizin ilk günlerini mutsuz ve yalnız geçirmesini istemiyorum. Döndükten sonra da Eylül'le diledikleri programı yapabilirler."

Elini onun omzuna koyup güven verircesine sıkan Başar, arkadaşına takılmadan duramadı. "Buraları merak etme, patron. Balayının tadını çıkar."

Menderes içinde bulundukları kasvetli duruma rağmen gülebildi. Aklında, karısına anılarında saklayacağı unutulmaz bir balayı yaşatmak vardı. Onu arzulayan kalbine ve bedenine söz geçirmesi her geçen gün zorlaşıyordu. O izin vermeden ona tam anlamıyla dokunamayacağını bilmek, daha önce hiç olmadığı kadar acıtıyordu benliğini. Hepsi için sabretse bile, bekleyişinin sonunda Leyla'yı kaybetme ihtimalini de görmezden gelemiyordu.

Ona Viyana'ya gideceklerinden bahsettiğinde yüzüne yerleşen çocuksu heyecanı hatırlayınca, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Ve aynı anda düşüncelerine sızan adam, o huzurlu ifadeyi hızla sildi.

"Ne oldu?"

Başar'ın temkinli ses tonuna karşılık, gerginlikle kaplı bedenini ona doğru çevirdi. "Melih'ten hareket yok son günlerde. Bir şeyler planlamıyorsa ben de Menderes değilim."

"Aklında ne var?"

"O seti verememem." Arkadaşının gözlerine bakarken oldukça ciddiydi. "Vermeyeceğim."

"O halde borcu ödeyeceksin?"

"Kesinlikle. Çenesini kapatıp yolumdan çekilmesi için istediğinden de fazlasını görecek banka hesabında."

Menderes, borç kapansa da Melih Ertürk'ün sakince bekleyeceğini sanmıyordu. Bunun için sürekli tetikte kalması gerektiğini biliyordu. Leyla'nın bir kez daha o pislik yüzünden sadece hüzünlenmesine dahi dayanamazdı.

"Çizimler bitti mi?"

Arkadaşının sesiyle ona dönen Menderes, az önceki gerginliginden tamamen sıyrılmıştı. Dudakları mutlulukla kıvrıldı. "Evet. Taşları dizince tam da istediğim gibi oldu. Bir sonraki ziyaretime yetişecek."

"Senin yaptığını öğrenince çılgına dönecek." Başını iki yana sallayan Başar, genç kadının o halini gözünde canlandırdığında gülümsemeden edemedi. "Onu neşelendirmek aslında o kadar basit ki..."

Bakışlarını yeniden dışarıya çeviren Menderes, içindeki hüzne kapılmamak için direndi. Derin bir nefes alırken, ona açıklayacağı şey karşısında boğazının düğümlendiğini hissetti. Zor olmamasını umuyordu.

Başar gittikten sonra asistanı Özden'i çağırdı. Yurt dışında kaldığı süre boyunca, acil bir durum söz konusu değilse, işleri Poyraz, Uras ve Başar'la halledebileceğini söyledi.

Leyla'yla baş başa her şeyden uzakta, şu anda karlarla kaplı Viyana'nın bembeyaz büyüsüne kapılmak için sabırsızlanıyordu.

Arabadan indiğinde yüzüne vuran keskin soğuk nedeniyle titredi. Kabanının yakalarını yukarıya kaldırıp eldivenli elleriyle sıkıca tuttu. Rüzgârın dağıttığı uzun saçlarına konan tek tük kar taneleri, tıpkı bir kartpostalın içindeymiş gibi hissettiriyordu. Biraz ileride duran özel uçağı görmesiyle birlikte, buraya geliş sebebi olan o karanlık ve kasvetli geceyi hatırlamadan edemedi. Tedirginliğini yok saymaya çalışarak başını biraz daha dik tutarken, savunmaya geçmiş halinin izlendiğinin farkında değildi. Birbirine kenetli parmaklarına dokunan sıcaklıkla soluna döndü ve Menderes'in yeşil gözleriyle karşılaştı.

"Üşüyor musun?"

Leyla hafifçe tebessüm ederken bile çatık kaşları normale dönmemişti. "Biraz."

Kendini ona bırakarak seri adımlarla ileriye doğru yürüdü. Uçağın yanına geldiklerinde, dört kişinin saygılı bir şekilde

beklediğini gördü. Menderes'in yönlendirmesiyle basamakları çıktı. İçeriye girdiğinde onu karşılayan sıcaklık tüm bedenine tatlı dalgalar eşliğinde yayılınca, dudaklarında rahatladığını belli eden küçük bir tebessüm belirdi.

Menderes onun karşısına otururken rüzgârda dağılan saçlarına bakmadan edemedi. O kadar muhteşemdi ki, saatlerce izlese yine de yeterli gelmezdi. Dikkatini karısından çekerek hemen yanında sabırla duran pilotla hostese döndü. Uçağın on beş dakika içinde kalkacağını öğrendikten sonra, her ikisinin de kabine girmelerini bekledi. Bakışları yeniden evrendeki en güzel varlık olan kadını buldu. Hareketlerine ve yüzüne yansıyan heyecanla karışık gerginliği incelemeye başladı. Başındaki bereyi ve eldivenlerini çıkarması, onları düzgün bir şekilde yanındaki koltuğa koyması, dudaklarında mutlu bir gülümseyişe neden oldu. Leyla'ya sahipti. Sadece bu düşünce bile içindeki aşka adeta alev aldırıyordu. Ona dokunma ihtimalinin *yasak* kelimesiyle eşitlenmesi ise, Menderes'i acıtıcı bir yavaşlıkla öldürüyor gibiydi. "Karanlık gece."

Menderes'in sesini duyunca hareketini durdurmak zorunda kaldı. İsminden ve anlamından bazen nefret ettiği gerçeğine karşın, onun dudaklarından döküldüğünde kalbi tuhaf bir ritimle buluşuyordu. Sanki tek bir kelimesiyle bile teninde sıcacık bir dokunuş yaratıyor, Leyla'yı çırılçıplak bırakıyordu. Tıpkı şu anda üstünde kalın kıyafetler olmasına rağmen yanmakla üşümenin ortasında kalması gibi. "Ne kadar kasvetli, öyle değil mi?" Sözlerine alaycı bir ifade katarak aldırmadığı konusunda kendini kandırmayı seçti. Kabanını çıkarıp yanındaki koltuğa koydu. Kemerini bağlamakla uğraşması, az önce etrafını saran dalgayı savuşturduğu anlamına geliyordu.

Menderes uzanıp eliyle onun yüzüne dokundu. Başparmağıyla hoşnutsuz bir ifadeye bürünmüş olan dudakların üstünde gezindi. Karısının hafifçe irkildiği ama bununla beraber gözlerine ulaşan heyecan dolu ışıltılar dikkatinden kaçmadı. "Ulaşılması zor... Yolunu bulmaya çalışırken sonunda o parlak ışığı göreceğini bilmek, o karanlık gecede kaybolmaya değer."

Leyla'nın kalbi, onu gördüğü andan beri tüm hayatı boyunca hiç olmadığı kadar hızlı ve istekli atıyordu. Menderes'in kendini hiçbir şekilde kısıtlamadan böylesine yalın ifade edişi, hislerinden çekinmeden içinden geldiği gibi davranışı Leyla'yı büyülüyordu. "Karanlıktan hoşlanmanı anlamıyorum."

Menderes hafifçe gülümserken gözleri kısıldı. "Hoşlandığım, karanlık değil. Karanlık gece... İkisini birbirine karıştırma." Onun şaşkın ve ürkek bakışları altında arkasına yaslanıp başını sağ tarafına çevirdi.

Leyla bedenindeki her bir sinir ucunun adeta tenine battığı hissini görmezden gelmeye çalışarak hafifçe yutkundu. Tıpkı Menderes gibi dikkatini dışarıya verip kalbindeki çırpınışlara kulaklarını tıkamayı seçti.

İki buçuk saate yakın süren uçuşun ardından yeniden yere indiklerinde, Leyla'nın korkusu heyecanıyla savaşmaya başladı. Senelerdir evi olarak kabul ettiği Viyana'ya dönüşü, içinde tarifi imkânsız bir sevincin doğmasını sağladı. Menderes'in elini tutarak uçaktan inerken, buz gibi soğuk havayı içine çekti. Kalabalık bir küme şeklinde yağan kar tanelerinin görkemli dansı, yüzüne parlak bir gülümseme kondurdu. Öylesine kapılmıştı ki bu manzaraya, kocasının heybetli ve ateş kadar sıcak bedenini hissettiğinde vücudu ihtiyaçla gerildi.

"Seni kar tanelerinin içinde düşünüyorum. Zarafetin ve güçlü duruşun, o bembeyaz büyünün içinde soğuğa inat açan benzersiz bir çiçek gibi."

"Ben..." Ne söyleyeceğini bilemez bir halde ona bakarken, dudaklarına konan buz kristallerini diliyle hafifçe yaladı. Menderes'in bakışlarının tam olarak o noktaya kaymasıyla kendini yine çırılçıplak hissetti. "Neden beni o şekilde düşünüyorsun?"

Menderes onu belinden tutarak bedenine yaslarken, bir elini yüzüne götürüp soğuktan kızarmış yanağını hafifçe okşadı. Kelimelerinin arasından çıkan sıcak nefesi, kollarındaki kadının tenine sahiplenici izler bıraktı. "Çünkü sen, karanlık bir gecede gelen kar kraliçesisin." Başparmağını onun alt dudağında gezdirirken başını ona doğru eğdi. İkisini de ateşe atan, tutuşturan

öpüşünü yoğunlaştırdı. Diliyle karısının ağzının kuytularına yerleşti, talep etti ve istediğini aldı. En derinlerdeki hazzı, tutkulu bir ıslaklıkla taçlandırdı.

Hissettiği baş döndürücü duyguların esiri olan Leyla, bu son ve anlamlı dokunuşun aralarındaki bağı biraz daha kuvvetlendirdiğini kabullenmek zorunda kaldı. Uzak durmaya çalışsa da, onun yarattığı ve yönettiği fırtınada savrulmak Leyla için karşı konulmaz bir hale gelmişti.

"Titriyorsun. Bir an önce arabaya binelim."

Sersemlemiş bir şekilde başını sallamakla yetinen Leyla, çıplak elinin onun güçlü ve erkeksi avucunda kaybolmasına boyun eğdi.

Otele varıp da süite çıktıklarında, Leyla üstündekileri neredeyse fırlatıp dışarıdaki ihtişamlı manzarayı sunan cama doğru koştu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, ellerini sert ve pürüzsüz zemine bastırıp o büyüleyici tabloyu izlemeye koyuldu. Bu anı o kadar beklemişti ki, Viyana'da olduğuna hâlâ inanamıyordu. Yapılar, insanlar, yoldan geçen faytonlar... Hepsine derin bir özlemle bakıyordu.

Menderes, valizleri taşıyıp içeriye bırakan genç çocuğa yüklü bir bahşiş verdi. Kapıyı kapattıktan sonra karısının olduğu yere geçti. Bakışları Leyla'nın vücudunda özenle gezinirken sabırsız adımlarla ona yaklaştı.

Bedenine sokulan sıcak nedeniyle, sadece saniyelerdir gevşemiş olan vücudu keskin bir şekilde gerildi. Leyla onun camdaki yansımasıyla göz göze geldiğinde, kalbindeki güçlü atışları kulaklarında hissedebiliyordu.

"Düşündüğün kadar kötü bir adam değilim, Leyla." Ona her dokunuşunda irkilen karısının bu hali, Menderes'i derin bir acıyla sarmalıyordu. Güçlü bir aşk duyduğunu kabul ettiği kadının, kendisinden bu derece korkmasını hazmedemiyordu.

Kocasının sözlerinin ve hoşnutsuz ses tonunun sebebi olduğunu bilmek, Leyla'yı pişmanlıkla kıvrandırdı. Kollarında geriye doğru dönerken ellerini onun göğsüne koydu. "Menderes...

Buna inanmaya çabalıyorum." Bir karşılık alamamasıyla kalbi kırılan Leyla, ona bundan çok daha fazlasını yaptığının farkındaydı. Aralarındaki gerginliği dağıtmak için hafifçe gülümsedi. "Madem balayımızın ilk günü..." Aklından geçenlerin, dudaklarından kolayca dökülmeyeceğine emindi. Uzak durmaya çalışırken aslında tam tersini arzulaması, en azından cesaretini bir parça güçlü tutmasını sağlıyordu. "Sanırım beni... Öpebilirsin."

Menderes bakışlarını onun geceyi andıran gözlerinden ayırmıyor, bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ediyordu. "Dokunuşlarından irkildiğin adamın seni öpmesini mi bekliyorsun?"

"Ben sadece..." Sözleri ıslak bir öpücükle kesildiğinde, göğüs uçlarından başlayıp bacaklarının arasındaki hassas noktaya varan tutkulu dokunuşla kendinden geçti. Talepkâr ve arsız bir dilin ağzının her noktasını istilası, saçlarının hoyratça çekiştirilmesi Leyla'yı darmadağın etti. Elleri istekli bir şekilde Menderes'in boynuna çıkarak ensesine tutundu. Sabırsızca inleyen adamın bedenini daha sert bastırışı karşısında, yakıcı bir sıcaklıkla kuşatıldığını hissetti. Nefes alma ihtiyacıyla o güçlü kavrayıştan zorlukla kurtuldu.

Menderes, öpüşmelerinin kesilmesi haricinde hâlâ aynı şekilde dururlarken, kollarındaki kadının ıslak dudaklarına baktı. Bakışları onun neredeyse siyaha kesmiş gözlerine çevrildiğinde, parmaklarının arasındaki dağılmış tutamları hazla avuçladı. Omuzlarına batan tırnakların acısıyla boğuk bir gülüşü özgürlüğüne kavuştururken, tahrik olmuş erkekliğinin yolunu bulmak için sabırsızlandığını fark etti. "Ah, Leyla..." Leyla'nın yanağından yavaşça süzülüp boynuna indi. Diliyle gezdiği pürüzsüz teni dudaklarının arasına alıp sertçe emdiğinde, karısının tiz bir şekilde inlemesinin ardından baskısını arttırdı.

Leyla neredeyse sevişecek hale geldiklerini anlayabilmekten uzaktı. İçinde yanan ateş ona adeta meydan okuyor, hissettiği o çılgın ıslaklığın ait olduğu parçayla buluşması için onu kışkırtıyordu. Boynundan kopan dudakların usulca yukarıya çıkıp kulağına ulaştığını zar zor idrak edebildi. Tenine çarpan sıcak, tutkulu ve ıslak nefes Leyla'yı o ateşli kar fırtınasının içine attı.

"Özellikle bu anlarda..." Menderes toparlanabilmek için kendine biraz zaman tanıdı. Canı öylesine acıyordu ki, parmakları arasında hapsolmuş saçları ara ara çektiğinin farkında bile değildi. "Ne sebeple evlendiğimizi getiriyorum aklıma." Leyla'nın kesik kesik çıkan soluklarının arasından dökülen yalvarır tondaki inleme, onun da istediğini anlamasına yetiyordu. "Çünkü bunu yapmazsam, sana ait ne varsa alacağımdan adım kadar eminim. Tenindeki ateşe dokunup ikimizi de yakacağımı, beni saracak olan ıslak kadınlığının bana vereceği hazdan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum." İsteksizce geriye çekilip onun ne söyleyeceğini bilemez haline baktı. Tereddütlerinin arkasına saklanan o kıpkırmızı tutkuyu görmek, Menderes için hiç de zor değildi. "Şimdi benden daha fazla korkuyorsun, değil mi?"

Zorlukla yutkunan Leyla, ellerinin arasında duran saçlara tutunmaya devam ediyordu. "Neden böyle düşündün?"

"Seninle sevişmek istediğimi biliyorsun."

Leyla hafifçe irileşmiş gözlerini ona odakladı. Karanlığı gördüğü o tehlikeli bakışlarda açıkça vadedilen sonsuz bir tutku vardı. "Ve sen de..." Yaşananları kabullendiğini hissettiren sözler dudaklarından usulca döküldü. "O gün geldiğinde her şeyimi ellerine teslim edeceğimi biliyorsun."

Karısının böylesine çaresiz bir şekilde konuşması, Menderes'in onu bir anda bırakması ve ondan uzaklaşmasıyla sonuçlandı. Leyla'nın delicesine bir istekle gelmesini istiyordu. Böyle kaderine razı olmuş bir mahkûm gibi değil.

Bakışlarına yerleştirdiği çelik gibi kararlılıkla ellerini kot pantolonunun ceplerine koydu. "Eşyalarımızı yerleştirelim. İlk gün için aklında ne var bilmiyorum. Programa sen karar ver." Başını geriye doğru çevirip yatak odasını gösterdi. "Sen şurada kalacaksın. Ben de hemen yan tarafta olacağım. Tahmin ettiğin üzere iki oda birbirine bağlantılı. Ama korkmanı gerektirecek bir durum yok. Sana zorla elimi sürmem."

Olduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdanan Leyla, kaşlarını çatarken kollarını bedenine sardı. "Böyle bir şeyi düşünmedim bile. Yapmayacağını biliyorum."

"Öyle mi?" Menderes ona inanmadığını belli edercesine tek kaşını kaldırdı. "Kötü bir adam olmadığıma inanmaya çabalarken, böyle bir hareketle bulunacağımı da aklının bir köşesinde hazır tutuyorsun." Onun bir şey söylemediğini ama çenesini öfkeyle sıktığını görünce sözlerini sürdürdü. "Yolculuğun yorgunluğunu üstümüzden atmak için biraz dinlenmekten yanayım. Dilersen iki saat sonra dışarı çıkıp dolaşabiliriz. Gitmek istediğin bir yer var mı?"

Leyla, kocasının az önce hiçbir şey yaşamamışlar gibi sakin ve rahat konuşmasına içten içe öfkelense de, onunla aynı yoldan gitmeye kararlıydı. Çenesini dikleştirirken bedenindeki yarım kalmışlığı yok saymaya çalıştı. "İyi fikir. Hazır kar yağarken Belvedere Sarayı'nın bahçesinde gezmek istiyorum."

Menderes hafifçe başını salladı. "O halde iki saat sonra görüşürüz."

Kış mevsiminin en güzel yanlarından biri, Viyana'nın yüzyıllar öncesine dayanan tarihi yapılarının büyüleyiciliğine kapılmaktı. Leyla çok sevdiği şehrin her karesinden zevk alsa da, buz gibi bir soğuğun ortasında kar yağdığında bambaşka ve eşsiz bir görüntüye kavuştuğunu biliyordu. Kendini bu bembeyaz rüyaya bırakmasına rağmen, yanında tüm gücüyle varlığını hissettiren adamı görmezden gelmesine imkân yoktu. Üstelik eli onun avucunda sahiplenici bir şekilde hapsolmuşken, kıyafetlerinden sızıp tenine ulaşan yakıcı sıcak, Leyla'nın istemsizce terlemesine neden oluyordu.

"Buraya çok sık gelir miydin?" Menderes onun mutlu gözlerle karşısındaki manzarayı izlediğini görebiliyor, ona keyifli olduğu o eski anlarını yeniden yaşatabildiği için derin bir huzur duyuyordu.

Leyla bakışlarını beyaza bürünmüş Belvedere Sarayı'nın bahçesinden zorlukla çekebildiğinde, çok daha etkileyici ve yoğun anlamları içinde barındıran o yeşil gözlere takıldı. "Özellikle kışın. Yaz mevsiminde de güzel olur ama böyle... Baksana..." Boşta

kalan eliyle büyülendiği manzarayı işaret etti. "Rüya gibi. Bembeyaz. Tertemiz. Tüm olumsuzluklardan arınmış gibi. Sanki şu görüntü, bu muhteşem yeri dünyadaki kötülüklerden korumak için bir kalkan görevi görüyor."

"Ve tüm karanlıklardan."

Yanındaki adamın kısık sesle söylediği sözler, Leyla'yı derin pişmanlıkla sarmaladı. Bilerek veya bilmeyerek ona bunu hatırlatmak, ardında ne sakladığını hâlâ çözemediği o bakışlara küçücük bir hüzün yerleştiriyordu. Ne yaparsa yapsın kendine engel olamıyordu. Hâlâ korkuyor, o hayatın içine çekilip orada kaybolacağı düşüncesiyle adeta bir kâbusu yaşıyordu.

Bedenini ona doğru çevirip gözlerine baktı. "Geçmişimden bana kalanlar yüzünden hâlâ korkuyorum. Beni korumaya çalıştığının farkındayım. Bana verebileceklerin arasında buna benzer bir şey olmadığını da biliyorum. Ama..." Derin bir nefes alarak devam etti. "İçinde bulunduğun dünya... Kendini ne kadar dışında tutabilirsin ki?"

Menderes onu belinden tutup bedenine yasladı. Alnına küçük bir öpücük bıraktığında kulağına dolan iç çekiş, tenindeki yangını harlamaktan başka bir işe yaramadı. "Belki bir gün aydınlığımı da görmek istersin. Belki beni kafanda resmettiğin tablodan çıkarıp bambaşka bir yere koyarsın. Ve belki..." Bir eliyle onun soğuktan hafifçe kızarmış yanağını okşarken, dudaklarının arasından sızan nefesin aralarındaki çekimle ilgili olduğunun farkındaydı. "Bana o yakıp kavuran öpücüklerinden, gözlerime adeta birer hançer gibi sapladığın o geceye benzeyen bakışlarından başka bir şeyler de verirsin."

Leyla o anda, derinlerde saklamaya çalıştığı hislerinin tüm gücüyle kabuğunu kırdığını hissetti. Etrafa saçılırken bedenine battığını, artık kurtulmasına izin vermeyen bir hastalık gibi benliğini sardığını çaresizce kabullenmek zorunda kaldı. Onu kuşatan o gözlerde, ne kadar güçlü olursa olsun kalp kırıklığını barındıran işaretleri gördü. Kocasına her şeyini verebilmeyi diledi. Aklını, kalbini, hayallerini, geleceğini... Kendini onun ellerine bırakmak, o neyi arzularsa yapmak istedi.

Huzursuzca yutkunurken, aklından ve kalbinden geçen haykırışlara rağmen, içinde bulundukları o büyülü andan sıyrıldı. "Burada olmayı özlemişim. Ne dersin? Biraz yürüyelim mi?"

Menderes ona bakarken yüzünde kırıldığına dair hiçbir iz yoktu. Hafifçe gülümseyerek onu yine elinden tuttu. Karısıyla birlikte Belvedere Sarayı'nın bahçesini yavaş adımlarla gezmeye başladı.

Hakkında her şeyi bilse de, Leyla'nın keyifle ve heyecanla ona sarayın tarihinden bahsetmesini sabırla dinledi. O dakikaların tadına vararak birkaç adımda bir durmaları, tarihi yapının hikâyesini birbirlerine anlatışları, ilk anda aralarında geçen gerginliği silip götürdü.

"Burada her şey o kadar güzel ki! Yüzyıllar öncesine ait koca bir tarihin üstünde duruyoruz. Savaşlar, barışlar, dostluklar, aşklar... Kim bilir o dönemde yaşayan insanlar neler hissetmişlerdir." Birden heyecanla Menderes'e döndüğünde, gözlerindeki parlaklık adeta mücevherlerin ışıltısıyla yarışıyordu. "Habsburg Hanedanlığı* hakkında bilgin var mı?"

Menderes ona gülümsedikten sonra, bakışlarını Belvedere Sarayı'nın ihtişamlı yapısında gezdirdi. "Habsburg deyince insanın aklına ilk gelenin Sisi** olması sence de manidar değil mi?"

Leyla, kocasının o dönemde de kadınların zekâsını konuşturduğuna ithafta bulunduğunu anlayınca kahkahasına engel olamadı. "Ne kadınmış ama! Bir de yediklerini kustuğuyla bilinirmiş." Bu noktada yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Senden Sisi olabilirmiş."

Leyla adımlarını durdurup kaşlarını çattı ve yanındaki adama bakarken çenesi gerildi. "Ne ilgisi var?"

Menderes onu bedenine çekip bir elini saçlarının arasına koydu ve usulca okşamaya başladı. Onun az önce sinirle bakan

---

* *İsviçre asıllı Habsburg Hanedanlığı, Avrupa'nın en güçlü hanedanlığı olarak bilinmektedir. Belvedere Sarayı, aynı hanedanlık tarafından Viyana Kuşatması'ndaki başarılarından dolayı Prens Eugene Savoy'a verilmiştir.*

** *Avusturya'nın en büyük kralı Franz Joseph'in karısı. Asıl adı Kraliçe Elizabeth'tir.*

gözlerinin kısıldığını gördü. "Çok güçlü ve kendini koruyabilen bir kadınmış. Sen de öylesin."

Leyla yine onun büyüsüne kapılınca istemese de kollarından yavaşça sıyrıldı. Elleri iyice terlediği için eldivenlerini çıkarıp kabanının ceplerine koydu. "Yemek öncesinde tatlı yemeye ne dersin?" İkna edici bir çocuk heyecanıyla ona bakarken, başını hafifçe yana eğdiğinin farkında bile değildi.

"Beni nereye götüreceksin?"

"Tabii ki Café Sacher'e. En son ne zaman Sacher Torte* yediğimi hatırlamıyorum. Mmm..."

Menderes, Leyla'nın adeta iç çektiren görüntüsü karşısında bedeninin gerilmesine boyun eğmek zorunda kaldı. Zaten aksi mümkün değildi. Bakışları onun üst dudağını hafifçe yalayan dilin kıvrak hareketine odaklandı. Kaşlarını çatıp dikkatini dağıtmaya çalıştı. Aksi takdirde bir çılgınlık yapması kaçınılmazdı.

Leyla onun az önceki keyifli halinin kaybolmasına anlamayan gözlerle baktı. "Ne? O muhteşem tatlıyı sevmediğini söyleme bana!"

İlgisi yeniden karısının hafif ıslak dudaklarına yönelince çenesini sıktı. "Severim."

"O zaman biraz hızlı olabilir miyiz?"

Menderes, kolundan tutulup neredeyse çekiştirildiğinde derin bir nefes aldı.

Viyana'nın meşhur ve ana alışveriş caddesi olarak bilinen Kartner Strasse, Leyla'nın özlemini biraz daha arttırdı. Artık elini sımsıkı kavrayan kocasının dünyasına ait olduğu gerçeği, hislerini karmakarışık bir yumak haline getiriyordu. Pastanenin içinde kendilerine zorlukla bir yer bulabildiklerinde, biraz sıkış tıkış oturmalarından hiç rahatsızlık duymadı. Masalarına gelen tatlıya adeta saldırırken, karşısındaki adam tarafından mutlu bir şekilde izlediğinin farkında bile değildi. Tek bir parça bile bırakmadı ve ardından içtiği şekersiz kahvenin keyfiyle arkasına

* *Çikolatalı kek.*

yaslandı. Bakışları önce diğer tabaktaki neredeyse dokunulmamış lezzetli şeye, oradan da sahibine döndü.

"Önümdekine açıkça pençemi geçirmiş gibi göründüğümü biliyorum. Ama bunun için değer." Kocasının gülümseyişi karşısında küçük bir kahkaha attı. "Neden yemedin?"

Menderes ona bakarken, gözlerine yansıttığı tutkunun elle tutulur hali adeta aralarında asılı kaldı. "Seni izledim."

Yanakları hafifçe kızaran Leyla, ne diyeceğini bilemeyerek bakışlarını kısa bir süreliğine etrafta gezdirdi. Yeniden ona döndüğünde, bedenini kuşatan o tanıdık yoğunlukla sarmalandığını hissetti. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve aradaki havayı dağıtmak için çatalını eline aldı. "Onu yiyebilir miyim?"

Karısının hevesli bir kız çocuğu gibi ondan izin istemesi karşısında kahkaha atan Menderes, diğer masalarda oturan kadınların ilgisini üstüne çekti.

Leyla bu görüntü karşısında, kalbinin özgürlüğüne kavuşmak için kanat çırpan bir kuş gibi havalandığını duyumsadı. Menderes Vardar'ın etrafına yaydığı kusursuz ve erkeksi güç, tüm dünyayı etkisi altına alacak kadar kudretliydi. Bakışları, pastanenin içindeki uğultunun neredeyse kesilip, birçok kadının dikkatlerini kocasına vermiş oldukları gerçeğiyle keskinleşti. Dudakları gerginliğini belli edercesine incelirken, çatık kaşlarının altındaki koyu kahvelerini tanımadığı hemcinslerinin üzerinde gezdirdi. Birkaç saniye sonra yeniden Menderes'e döndüğünde yutkunmak zorunda kaldı. Yine o savunmasız kaldığı anlardan birindeydi. Önüne doğru hafifçe itilen tatlıya şöyle bir göz attı. Ama iştahı falan kalmamıştı. Boğazını temizleyip sandalyesinin arkasına yerleştirdiği kabanına uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Menderes'in merakla sorduğu soruya hızlıca cevap verdi. "Düşündüm de, bence yeterince doydum. Hesabı öde de kalkalım."

Ondaki bu ruh hali değişikliğinin nedenini anlayamayan Menderes, dediğini yaptıktan sonra ona yaklaştı. Hafifçe dağılmış

uzun saçlarını okşarcasına geriye doğru atarken, uzanıp boynuna küçük ama etkileyici bir öpücük bıraktı.

O sıcak dokunuşla sersemleyen, ayak parmakları çizmesinin içinde kıvrılan Leyla, bakışlarını büyük bir özgüvenle içinde bulundukları mekânda gezdirdi. Kocasının hâlâ kadınlar tarafından izlenmeye devam edildiğini görünce, kıskançlığına yenilerek ona doğru uzandı. Elleriyle yüzünü kavrayıp yaklaştı ve dudaklarına kapandı. Güçlü bir şekilde sarmalanan belinden tutulup onun bedenine yaslandığında, dilini hevesle Menderes'inkine dokundurdu. Bir süre sonra soluk soluğa geri çekildiğinde, teni tutkuya bulanmış halde kavruluyordu. Bu adam öyle bir bakıyordu ki, tıpkı o sabahki gibi çırılçıplak kaldığını hissediyordu.

Menderes onun hareketi karşısında şaşırmış olsa da, sonuçtan fazlasıyla memnundu. Onu elinden sıkıca tutarak pastaneden çıkardı ve buz gibi hava yüzüne vurduğunda dişlerinin arasından keskin bir soluk aldı. "Biraz klasik müzik dinlemeye ne dersin?"

Leyla, kocasına karşılık verirken alt dudağını ısırdı. Yanakları hâlâ yanıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Karl Kilisesi'ne."

Kalbi boğazında atan Leyla, kesinlikle bir rüyanın içinde olduğuna inanmaya başlamıştı.

Kısa ve keyifli bir yürüyüşün ardından kiliseyi gördüğünde heyecandan elleri terleyen Leyla, özlem giderebilmek için her hücresine yansıyan hayranlıkla gözlerini ihtişamlı yapıdan ayırmadı. Yüzyıllar öncesinin yaşanmışlıkları, dinlemeye bayıldığı klasik müzikle birlikte kulaklarında yükselmeye başladı. Göğsünün sol tarafındaki atışlar, küçük bir kuşun sabırsız kanat çırpınışlarını andırıyordu.

Elindeki güçlü ve güven veren dokunuşun hissiyle yanındaki adama döndü. Leyla kiliseye odaklanmışken, kocasının dikkati tam olarak onun üzerindeydi. Dondurucu soğuk bile o bakışlara yenilmeye mahkûmdu. Leyla'nın benliği, Menderes'in etkisi altında gönüllü bir tutsaktı.

"Hazır mısın?" Menderes ona tutkuyla bakıyor, Leyla'nın dudaklarına kayan kararmış yeşil gözleri adeta alev alıyordu.

"Hazırım."

Yaşanmışlıklarla dolu olduğunu belli eden kapıdan içeriye girdiklerinde, kiliseye usulca yayılan müziği duydular. Sıralarda oturan insanların hissettikleri memnuniyeti bulundukları yerden bile rahatlıkla görebiliyorlardı.

Menderes onu belinden sıkıca sararak orta sıralardan birine yönlendirdi. Yanına geçip oturduğunda deri eldivenlerini çıkardı ve dizinin üstüne koydu. Karısının narin elini yine ellerinin arasına aldı. Sıcacık olan tene bakarken başparmağını onun avucunun içinde dolaştırdı. Kulağına dolan iç çekişle birlikte bakışlarını genç kadına çevirdi. Gözleri Leyla'nın yüzünün her noktasında gezinirken, başını eğip dudaklarını onun parmak uçlarına değdirdi.

Leyla etraflarını saran müziğin büyüsü içinde aşkın notalarını duyabiliyor, onunla nefes aldığı her an o ateşli fırtınanın içinde savruluyordu. Aklı sürekli çığlık atıyor, kalbinin teslim oluşunu kabullenmek istemediğini haykırırcasına, kendine Menderes'in karanlık dünyasını hatırlatıp duruyordu. Hissettiği acıyla bakışlarını kocasından ayırıp tam karşısındaki topluluğa çevirdi. Elinin yavaşça aşağıya indirilmesine rağmen, hâlâ o sıcak gücün içinde korunduğunun farkındaydı.

İçeriye girdiklerinden beri kulağına çalınan müziğin, Paul de Seneville'in *Mariage D'amour* isimli bestesi olduğunu daha yeni algılayabilmişti. Notaların büyüleyici etkisi tıpkı Menderes'in dokunuşlarına benziyordu. Eşsiz, ulaşılmaz, hayranlık uyandırıcı... Kocası hayatını öylesine kaplamıştı ki, bildiği ve hissettiği ne varsa bambaşka bir hale bürünüyor, hatta silikleşmeye yüz tutuyordu.

Orkestra besteyi bitirip sadece kısa bir an sessizliğe bürünmüşse de, yeni bir müzik ziyafetine başlaması uzun sürmedi.

Menderes, Leyla'nın içindeki kaosu ve sıkışmışlığı anlayabiliyor, elinden geldiğince ona nefes alması için alan yaratıyordu.

Ama bunu yaparken varlığını geride tutmayı reddediyor, onun evliliklerine alışabilmesi ve bu durumun her an farkında olabilmesi için direniyordu.

Az öncekine göre biraz daha hareketli başlayan müzik, Menderes'in dudaklarına mutlu ve bilmiş bir gülümseme kondurdu. Leyla'nın, teklifini kabul edip onun kollarına atıldığı gece, hayalini kurduğu sahneyi ona yaşatacağı konusunda bir söz vermişti. Ve şimdi bunu gerçekleştirmenin tam sırasıydı. Oturduğu yerden kalkıp Leyla'yı da beraberinde sıradan çıkardı.

"Nereye?" Leyla birdenbire neden gidiyor olduklarını anlayamıyor, dakikalardır hissettiği mutluluğun yarım kalmasının acısını bastırmaya uğraşıyordu.

"Sana bir dans borçluyum." Menderes, kıstığı gözleri ve derinden gelen erkeksi sesinin eşliğinde karısına baktı. Onun şaşkın ve bir o kadar da heyecanlı bakışları karşısında, bir panter çevikliği ve sessizliğiyle kilisenin uzun yolunu yürümeye başladı.

Ziyaretçi akınından yoksun kalan dış kısımdaki bir bölgeye geldiklerinde, Menderes önce paltosundan kurtuldu. Mermer sütunun kenarına bırakıp, Leyla'nın kabanını ve eldivenlerini de üstüne koydu. Bakışlarını onun zarif ve kıvrımlı bedeninde şöyle bir gezdirdikten sonra, belinden tutup kendine çekti. Müzik burada sadece hafifçe duyulsa da, yaşadıkları o an her şeye değerdi. Dmitri Shostakovich'in *The Second Waltz*'u eşliğinde onu kıvrak bir hareketle döndürdü. Leyla'nın yüzüne yansıyan heyecanı ve küçük kahkahaları, Menderes'in kalbindeki aşkın daha da alevlenmesini sağladı.

Leyla artık tam anlamıyla bir rüyanın içindeydi. Adımları doğal ve seri, bakışları ise bir erkeği ayartıcı yoğunluktaydı. Kollarında eridiği adama karşı savunması gitgide düşüyordu. Hayalinde bir ses, hayatını ellerine bıraktığı Menderes Vardar'ın bu dünyadaki en doğru kişi olduğunu söylüyordu. Ama geçmişinden gelen o karanlık korku öyle kolayca geçeceğe benzemiyordu. O korumacı yan kısa aralıklarla ortaya çıkıyor, Leyla'nın mutluluğunu baltalıyordu.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğin o geceyi hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapatıp yaşadığı rüyaya kapılmış olan Leyla, kulağına usulca dokunan sıcak dudakların vaadi karşısında zorlukla yutkundu. Teni yeni bir alev dalgasıyla yıkanmaya başlarken, Menderes'in etkisine boyun eğmekten kaçamıyordu. Başını hafifçe geriye yatırırken adımlarını kıvrak hareketlerle kontrolde tutuyordu. Etrafın döndüğü o anda bakışlarının kilitlendiği yeşil gözler, tutkulu bir fırtınanın izlerini taşıyordu. "Hatırlıyorum."

Menderes onu kıskacında tutup, dudaklarını karısının dudaklarına sürterken hareketleri kusursuzdu. "Üstümüze kar taneleri yağıyordu. Her şeyinle bana teslimdin. Ve hayalimde seni burada düşledim. Karl Kilisesi'nde, kollarımda vals yaparken..."

Duyduklarıyla boğazı düğümlenen ve delice bir mutlulukla sarmalanan Leyla, bu işin sonunda kalbini koruyup koruyamayacağını merak etti. Gözlerini kırpıştırıp yaşların akmasını engellerken gülümsedi. "Şimdi o hayalin içindeyiz."

Menderes eğilerek dilini Leyla'nın boynundaki o hassas ve sıcak noktada kaydırdı. Derin bir şekilde teninin kokusunu solurken, onu titreteceğine emin olduğu bir yavaşlıkla nefesini bıraktı. Hemen ardından hafifçe geriye iterek kıvrak bir hareketle döndürdü.

Yüzyıllardır varlığını koruyan kilisenin her santimine dokunan müzik, neredeyse göğe doğru uzandığı havası veren uzun sütunları bile çevreliyordu. Oymalı işçiliği ve altın rengi melek heykelleriyle insanı büyülü bir atmosferin içine çekiyor, adeta sonsuzluğu çağrıştırıyordu.

Kilisede geçirdikleri zaman, ikisini birbirine daha fazla yaklaştırmıştı. Leyla daha mutlu, kaygıları hafif, kalbi aşk doluydu. Menderes, karısının hareketlerini ve bakışlarını artık ezberlemişti. Saklanmaya çalışsa da, tıpkı bir kitap kadar kolay okunuyordu. Sabretmesi gerektiğini bilmesine rağmen, Leyla'ya dair hiçbir şey yeterli gelmiyor, ruhunu onun teninde, derinliklerinde kaybetmek için çıldırıyordu. Ama Leyla'yı incitecek en küçük bir davranışta bulunursa onu sonsuza dek kaybedeceğini ve kendisinin de bir ölüden farklı olmayacağını çok iyi biliyordu.

Aklında kalbini ezen duygularla otele vardıklarında, ne kadar süredir sessiz kaldığının bilincinde değildi. Karısının onu izlediğinden, hatta endişelendiğinden bile habersizdi. Üstündeki paltoyu çıkarıp odasına doğru yürürken, Leyla'nın sesiyle adımlarını durdurdu ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Leyla sözcüklerin düzgün çıkmasına gayret ederek ellerini ovuşturmaya başladı.

"Odama." Menderes'in bir süredir devam eden huzursuzluğu, Leyla'ya baktığı anda hızlıca dağıldı. Dudaklarında seksi bir kıvrım belirdi ve meydan okuyan bakışlarını onun üstünde sabit tuttu.

"Şey için sormuştum..." Leyla kuruyan dudaklarını yaladı. Yine terden sırılsıklam kesilen avuçlarına sinir olmadan edemezken onları eteğine sürdü. "Akşam yemeği yemeyecek miyiz? Acıktım ben."

Menderes keyifle gülerken adımlarını ileriye doğru attı. Paltosunu berjer koltuğa bırakıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Ona öyle çok yaklaşmıştı ki, geniş ve heybetli göğsü Leyla'nın yüzüyle aynı hizaya geldi. "Güzel karımı aç bırakmam, merak etme."

Leyla duyduğu o tek kelimeyle kalp atışlarının azizliğine uğradı. Menderes ilk kez *güzel* diye bahsediyordu ondan. Bakışlarından hissetse bile, böylesine yalın bir şekilde dile getirdiğine inanamıyordu. O, Menderes'i hiçbir kalıba koyamayacak kadar karizmatik, çekici ve ayaklı bir ateş olarak görüyordu. Hareket ettiği her an sanki tenindeki ısıyı ona geçiriyor, Leyla'yı hızla eriyen bir kar tanesine çeviriyordu.

"Sen... Az önce benim güzel olduğumu mu söyledin?" Nefesinin yetmediğini belli edercesine kesik bir soluk aldı. Göğsü heyecanla yükselirken bedenindeki sıcaklığın yakışını daha net algılıyordu.

Menderes elleriyle karısının belini kavradı. Onun, boynuna sarılışını, başını yukarıya kaldırarak dudaklarını hevesle aralayışını izlerken bluzunu usulca sıyırdı. Dokunduğu pürüzsüz

ten, çenesinin gerilmesine neden oldu. Pantolonunu açıkça zorlayan sertliğini Leyla'nın kasıklarıyla buluşturduğunda omuzlarında ihtiraslı bir baskı hissetti.

Beklemediği bu hareketle parmak uçlarında yükselmek zorunda kalan Leyla, hızlanan soluklarının kontrolünü sağlamakta zorlandı. Bütün bunların büyük bir haksızlık olduğuna inanıyordu. Kendini korumaya çalıştıkça Menderes'e daha da yaklaşıyor, onun çekimine kapılışı son sürat ilerliyordu.

"Eminim ki güzelliğinin farkındasın. Ama kocan olarak bunu dile getirmeyi tercih ederim."

"Menderes..." Leyla bir anlığına gözlerini kapatıp açtıktan sonra vücudunu çaresizce ona bastırdı. "Biz... Biz ne yapıyoruz?"

Ellerinin altındaki bedenden uzaklaşmak Menderes için işkenceydi. Ama Leyla'nın gözlerindeki o yakarış, evliliklerinin gerçek sebebini bir kez daha acı bir şekilde hatırlamasını sağladı. Aralarına mesafe koyduğu anda arkasını döndü ve koltuğun üstündeki paltosunu aldı. Odasına doğru yürürken adımları kararlı, ses tonu netti. "Duş alacağım. Sonrasında yemeği nerede yiyeceğimize karar veririz."

Üşüten bir yalnızlığın içine düşen Leyla, onu terk eden alevlerin geride bıraktığı soğuğa karşı koymak için kollarıyla bedenini sardı. Kapanan kapının ardında kaybolan adamın sözleri, kulaklarında hüzünlü bir çığlık gibi yankılandı. Bütün bunlar için duygularına kızmaktan başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Menderes'i her geçen gün değil, her geçen an daha fazla arzularken, geceleri yatağında onu ararken, onun dokunuşlarını, dudaklarını vücudunun tamamında hissetmek isterken, bir yandan da uzak tutmaya çabalaması çekilmez bir hal almaya başlamıştı. Ne kadar süre yaşamak zorunda olduğunu bilmediği bu hayatı ve mecbur kaldığı evliliği elinden geldiğince aklının zayıf taraflarına atmaya çalışsa da, kör bir kuyuya doğru yol alıyordu. Kalbi Menderes için çaresiz bir yakarışla bekliyor, bütün direncini paramparça ediyordu.

Yitip giden on dakika boyunca dışarıyı izledi. Kaldırımların bazı kısımlarında biriken karların dışında, ana yol araçların

geçişi için temizlenmişti. Göğsünde kavuşturduğu kollarını çözüp geriye döndü ve adımlarını iki odayı ayıran bölmeye doğru yönlendirdi. Kapıyı yana kaydırıp diğer odaya adım attı. Sessizlikle kaplı ortamda bakışlarını gezdirirken yavaşça ilerlemeye başladı. Henüz bozulmamış yatağın görüntüsü, içinde biriken arzuyu keskin bir dürtüyle sardı.

Derin bir nefes alıp kendini cezbedici görünen örtülerin yumuşak dokunuşuna bıraktı. Elleriyle kavradığı saten kumaşı hafifçe çekiştirirken, kulağına ulaşan sesin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Arkaya doğru döndüğünde, komodinin üstündeki telefonun titrediğini fark etti. Ayağa kalkıp telefona ulaştığında, ekranda gördüğü numara kaşlarının çatılmasına neden oldu. Avusturya'nın uluslararası kodunun üstünde bıraktığı etkisi, kalbinde huzursuz atışlarla birleşti. Bakışları kapalı duran banyo kapısına kaydığı anda etraf sessizliğe büründü. Boğazını ovarken yeniden yatağa oturdu. Alt dudağını ısırmasıyla avucunda hareketlenen ağırlık, Leyla'nın dürtülerini bir kez daha canlandırdı. Aramayı cevaplarken fazlasıyla gergindi. Ama daha tek kelime edemeden kaskatı kesildi.

"Menderes? Neden açmıyorsun?"

Leyla öfke ve hayal kırıklığıyla aldığı nefesinin onu boğacağına emindi. Tırnakları acımasızca tenine battı. Henüz konuşmadığı için arayan kişinin duraksadığını fark etti. Açık duran hattan duyulan yeni ve bambaşka bir ses, Leyla'nın üstüne adeta karanlığı bıraktı.

Aceleyle sonlandırılan görüşmenin ardından telefonu kulağından çekti. İki eliyle kavradı ve gözlerini yakan yaşlarla tam karşısındaki duvara bakmaya başladı. Şahit olduğu duruma ve hissettiklerine nasıl bir anlam vermesi gerektiğinden emin değildi. Şimdiye kadar şeffaf sandığı gerçeklerin belki de görmediği yanları vardı.

"Leyla?"

Onu o kadar kısa bir süredir tanıyordu ki, hakkında bildikleri küçücük bir çemberin içini ancak doldurabiliyordu. Korktuğu ve çaresiz kaldığı için bu evliliği kabul etmişti. Kalbinin o

eşsiz duyguyla çırpındığı anlara bile kulaklarını tıkamış, bunun sadece bir gereklilik olduğuna inanmayı başarmıştı. Ve şimdi düşündüğü ne varsa hepsi birbirine girmişti.

Bedenine sokulan sıcaklığın hissi yüzüne vurunca bakışlarını sol tarafına doğru çevirdi. Karşılaştığı ve anlamlandıramadığı o temkinli ifadeyle tepeden tırnağa sarsıldı. Farkına vardığı ayrıntı, gergin bedenine vuran yeni bir ihanetle sonuçlandı. Kocasının üstünde beline sardığı havludan başka hiçbir şey yoktu. Kaslı ve geniş göğsünden süzülen su damlacıkları, teninden hâlâ yayılan buhar ve Leyla'nın bakışlarını mıknatıs gibi çeken o sakallar... Onu ikinci kez bu şekilde görüyordu. Ve o kumaş parçasının altında çırılçıplak olduğu gerçeği, Leyla'nın heyecanını açık bir kitap gibi Menderes'in gözlerinin önüne seriyordu.

Menderes onun bedenindeki tepkinin farkında olsa da, asıl ilgilendiği şey Leyla'nın avuçlarında duruyordu. Karısının bakışlarında yakaladığı ifade ise ne yazık ki olumlu bir sonuca denk gelmiyordu. "İyi misin?"

Leyla dudaklarını aralayıp kelimelerin çıkmasına izin vermek istese de ilk anda bocalamadan edemedi. "Ben..." Derin bir nefes alırken gözlerini ondan ayırmadı. "Telefonun çaldı."

"Cevapladın mı?"

Soğuk bir sessizlik, Leyla'nın sırtından aşağıya doğru usulca indi. Rahatsızlık uyandırıcı ve kasvetliydi. "Evet. Arayan kişi senin ismini söyledi. Hemen sonra da... Hat kesildi." Leyla ölçülü kullandığına inandığı sözlerinin ardından Menderes'ten herhangi bir karşılık almayı bekledi.

"Öyle mi?" Menderes oturduğu yerden kalktı ve giysi dolabına doğru yürümeye başladı. "Belki yeniden arar."

"Numaranın önünde Avusturya'nın kodu vardı." Leyla ses tonundaki keskinliği engelleyemedi. Bununla birlikte kocasının sırtındaki kasların gerildiğini bariz bir şekilde görebiliyordu.

Menderes sadece bir anlığına duraksadı ama sakin halini geri kazanması hızlı oldu. Arkasını dönüp Leyla'ya bakarken hafifçe gülümsedi. "Burada tanıdıklarım var. Aynı zamanda da

iş yaptığım insanlar." Dolabın rafındaki koyu renk ve hafif soluk kot pantolonuyla askıdan aldığı gömleği yatağa bıraktı. "Henüz hazırlanmamışsın?"

Leyla onun sorusuyla kısa bir şaşkınlık yaşadı. "Ne hazırlanması?"

"Aç olduğunu söylemiyor muydun?"

Sessiz kalan Leyla, oturduğu yerden kalktığı anda ellerindeki ağırlığın farkına vardı. Bakışları telefonla Menderes arasında gidip geldi. Nihayet komodinin üstüne geri koyarak başını hafifçe dikleştirdi. "On dakika sonra görüşürüz." Adımlarının sabırsızlığına yenik düşerek odadan çıktı ve bölmeyi kapattıktan sonra sırtını yasladı. Kalp atışlarının hızının sebebini bilmiyordu. O şekilde yakalandığında Menderes'teki huzursuzluğu sezmişti. Onun kamuflaja bürünen vücut dilini birkaç saniye de olsa çözmüştü. Ve kocasının da, kendisinin içine düştüğü o ruh halini yakaladığına bahse girerdi.

Yanaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle silerken öfkeliydi. Ortada tuhaf bir durum vardı. Menderes'in suskunluğu, gözünde suçlu durumuna düşmesi için esaslı bir sebepti. Söylediklerine karşılık verdiği cevaplar sadece zaman kazanmak adına ve geçiciydi. O son ses Leyla'nın kulaklarında yeniden yankılandı. Küçük bir bebeğin attığı gülücüğü tanıyacak kadar aklı başındaydı. Ve hemen ardından telaşla kapanan o telefon, kalbinin sızlayışını ona bir kez daha hatırlattı.

Uyandığında üzerine yayılan hafif güneş ışıkları, Leyla'yı mutlu etmekten çok uzaktı. Dün akşam yemekte sanki hiçbir şey olmamış gibi sergiledikleri rol, sonraki saatlerde onu fazlasıyla yorgun düşürmüştü. Şimdiye kadar Menderes'e dair doğru düzgün bir sorgulama yapmamış, tek bir telefon içine şüphe tohumları ekmeye yetmişti. Sormaya çalıştığı ne varsa kocası tarafından başarılı girişimlerle geri püskürtülmüş, Leyla'ya ilerleyeceği bir yol bırakmamıştı.

Bölmenin açılma sesiyle yatakta diğer tarafına döndü. Menderes'in çoktan hazırlandığını görebiliyor, her geçen gün daha da seksi olduğunu bir kez daha kabulleniyordu. Doğrulup arkasına yaslanırken, saten kumaşı göğüslerinin üstüne çekerek gergin bir ifadeyle ona baktı.

"Günaydın." Menderes yüzünde keyifli bir gülümsemeyle ona yaklaştı ve yatağa oturdu.

"Sana da günaydın."

"Çok güzelsin."

Bir anda gelen iltifatla tüm huzursuzluğu uçup giderken, yanaklarına ani bir sıcaklığın yerleştiğini hissetti. Dudaklarını yalayıp olduğu yerde kıpırdandı. "Teşekkürler."

"Bu sabah kahvaltıda sana eşlik edemeyeceğim. Halletmem gereken bir iş var. Ama akşam yemeğine yetişmeyi hedefliyorum."

Leyla onu dinlerken ellerinin arasındaki örtüyü sıktığının farkında değildi. Hafif çatık kaşları, duyduklarından hiç de memnun olmadığını açıkça gösteriyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Burada iş yaptığım insanlar var. Dün de söylemiştim. Hazır gelmişken yüz yüze bir toplantıyla kafamdaki bazı soru işaretlerinden kurtulmayı umuyorum. Döndüğümde tamamen seninim."

Son cümlenin içindeki gizli anlam Leyla'yı heyecanlandırsa da, Menderes'in nereye gittiğini bilmemesine rağmen tahmin etmesi, içindeki öfkeyi son sürat kaynatıyordu. Neredeyse bütün bir günü birlikte geçireceği kişiyi düşündükçe çığlık atmak istiyordu. Ama buna hakkı olmadığının da bilincindeydi. Sonuçta Menderes Vardar'ı reddeden oydu. Belki de sırf bu yüzden, başka bir erkeğin yapacağının aksine Leyla'yı zorlamıyor, aynı zamanda da onu yeterince arzulamıyordu.

"Çok fazla dalıp gitmeye başladın. Bu durumdan hoşlanmıyorum."

Kafasını iki yana sallayan Leyla neyse ki gülümsemeyi başardı ve bir elini uzatıp onun sakalını okşadı. Avucunu tahrik eden sızlama bileğinden koluna, oradan kalbine ve en nihayetinde bacaklarının arasına kadar indi. Parmaklarının üstündeki

güçlü ve sert temas nefesinin hızlanmasını sağlarken, kocasının hamlesinin farkına varması bir hayli geç oldu.

Menderes onun dağınık saçlarını avuçlayıp dudaklarına sahip çıktı. Dokunuşlarının ne zaman o ince ve kıvrımlı bedenin her noktasında gezinmeye başladığını bilmiyordu. Elleri saten geceliğin üstünde kaydı. Hızlı bir hareketle Leyla'yı kavrayıp kucağına doğru çekti.

Oturtulduğu yerde hissettiği sertlikle kendini ondan zorlukla koparan Leyla, dakikalardır koşmuşçasına hızlı nefesler alıp veriyordu. İki eliyle kocasının yüzünü kavramış sakallarını okşuyor, kalçalarını hareket ettirip daha fazlasını beklediğini göstermek için adeta kıvranıyordu.

"İltifatıma bir teşekkür olarak mı algılamalıyım bunu?" Menderes gözlerindeki tutkuyla Leyla'nın zırhını zorluyordu. Onu arzularına tamamen açmak, tüm soru işaretlerini teninden söküp almak istiyordu.

Aklı bulanan ve karmakarışık hisseden Leyla, bu yaptığını anlamakta zorluk çekiyordu. Tetikleyici unsur açık bir kıskançlıktı ve bunu itiraf edeceğine susmayı seçiyordu. "Anlaşmalı bir birliktelik yaşadığımızın farkındayım." Bakışları Menderes'in gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. "Ama arada belirttiğin gibi, kocam olduğunu bir an bile unutmuyorum. Senin de..." Nefes almak için duraksayıp dudaklarını yaladı. "Karın olduğumu unutmamanı istiyorum."

Menderes ondan duydukları nedeniyle çenesini sıktı. Elleri narin omuzlara yöneldi ve incecik askıları haşin bir hareketle aşağıya doğru sıyırdı. Onun itiraz etmesine fırsat vermeden yeniden sertçe dudaklarına kapandı. Aldığı karşılık ise pantolonunu zorlayan erkekliğinin zafer çığlıkları atmasını sağladı.

Bir anda gelen tutkulu hareketler, Leyla'yı her zamanki gibi delicesine heyecanlandırdı. Teninden kayan geceliği belinde toplandı. Sızlayan göğüs uçları çılgınca sarıldığı adamın gömleğine sürtündüğünde, dudaklarından acı çektiğini gösteren ve daha fazlası için yalvaran inlemeler dökülmeye başladı.

Artık sabrının sonlarına gelen Menderes, o sabah göreceği kişiyi aklının gerilerine süpürmeye çalıştıkça kendini kötü hissediyordu. Kollarında zevkle ve hevesle kıvranan kadına karşı koyması mümkün değildi. Havadaki şehvetin sıcaklığıyla kontrolünü kaybedeceğinden korktu. Bir eli Leyla'nın ucu sertleşmiş dolgun göğsüne kapandı, diğeri hızlı bir hamleyle küçük iç çamaşırının kenarından geçip tıpkı bir alevi andıran kadınlığına ulaştı.

Nefes nefese geri çekilen Leyla, yüzlerinin arasında neredeyse hiç mesafe yokken bakışlarını onunkilere kilitledi. Bedeninin en duyarlı iki noktasında, Menderes Vardar'dan istediği o sert ve sahiplenici dokunuşların istilasına uğramıştı. Esiri olduğu o üç parmağın etrafında sırılsıklamdı. Tek bir hareketle onu içine alacağının bilincinde olsa da kıpırdamaya korkuyor, hep korudukları o sınırın ötesine geçmek isteyip istemediğinin tereddüdünü yaşıyordu.

Menderes güne sakin başladığı halde bu duruma nasıl geldiklerini anlayamıyordu. Ondan her şeyini sakınan, hatta belki de korkan kadının verdiği karşılığa inanmakta zorlanıyordu. Bunun bir nedene dayanıp dayanmadığını bilmiyordu. Aralarında yoğun bir şekilde yükselen ön sevişmenin o çıldırtan kokusu, aldığı derin nefeslerle bedenine hapsoluyordu. Leyla'nın bakışlarındaki mesajı doğru anlasa da, bir şeylerin yanlış yürüdüğünü fısıldayan o sese kulaklarını tıkayamıyordu.

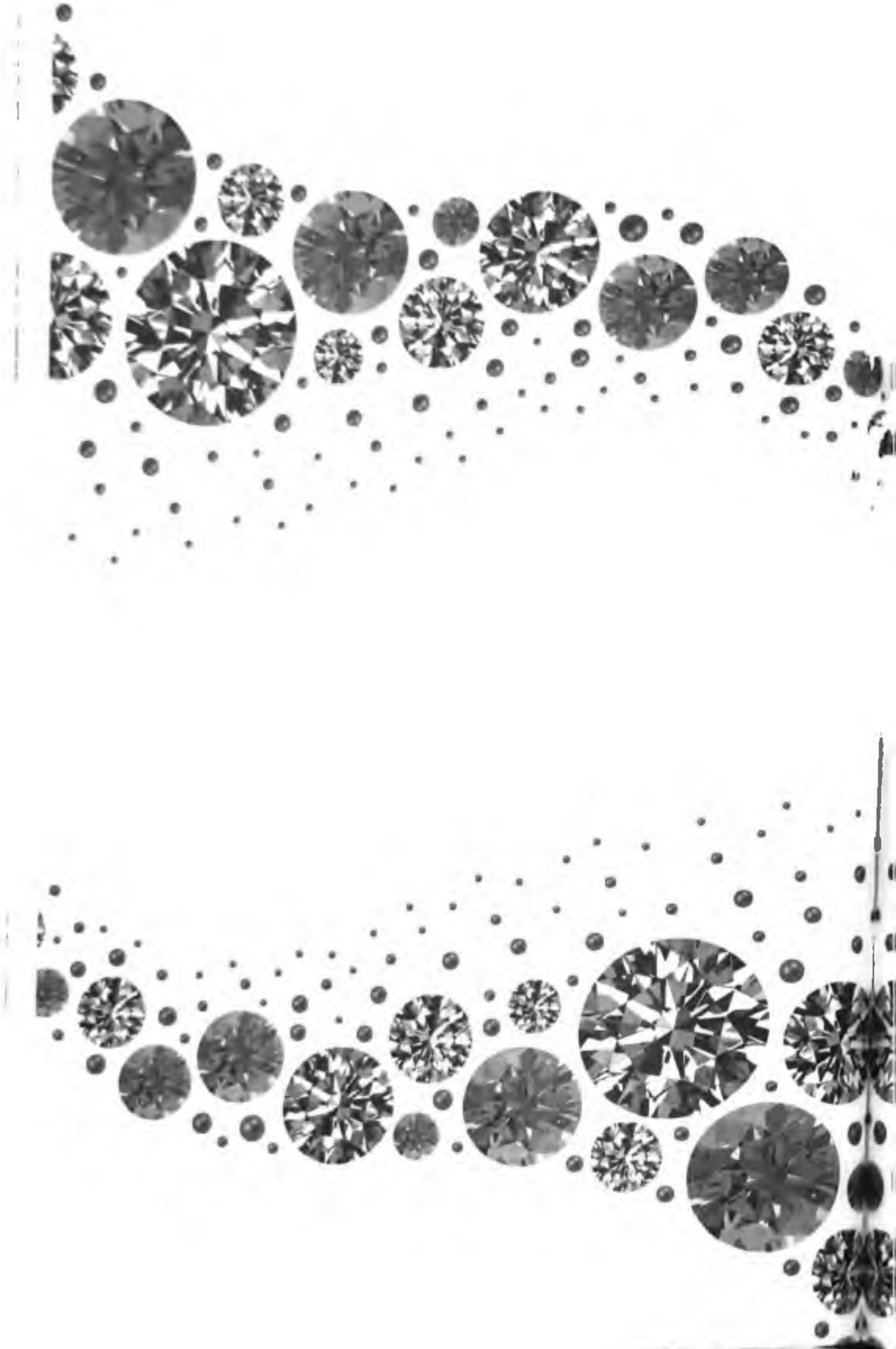
Onu belinden tutup uzaklaştırırken kucağından indirmeyi başardı. Ayağa kalktığında yaşadığı muhteşem anlarla sersemlediğini fark etti. Derin bir soluk alarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarını yeniden Leyla'ya çevirdiğinde, yüzündeki derin şaşkınlığı ve tenine yayılmış o tatlı kızarıklığı gördü. Onu neredeyse çırılçıplak bırakmıştı. Siyah saten geceliği belinde toplanmış, göğüsleri beklenti içinde dikleşmişti.

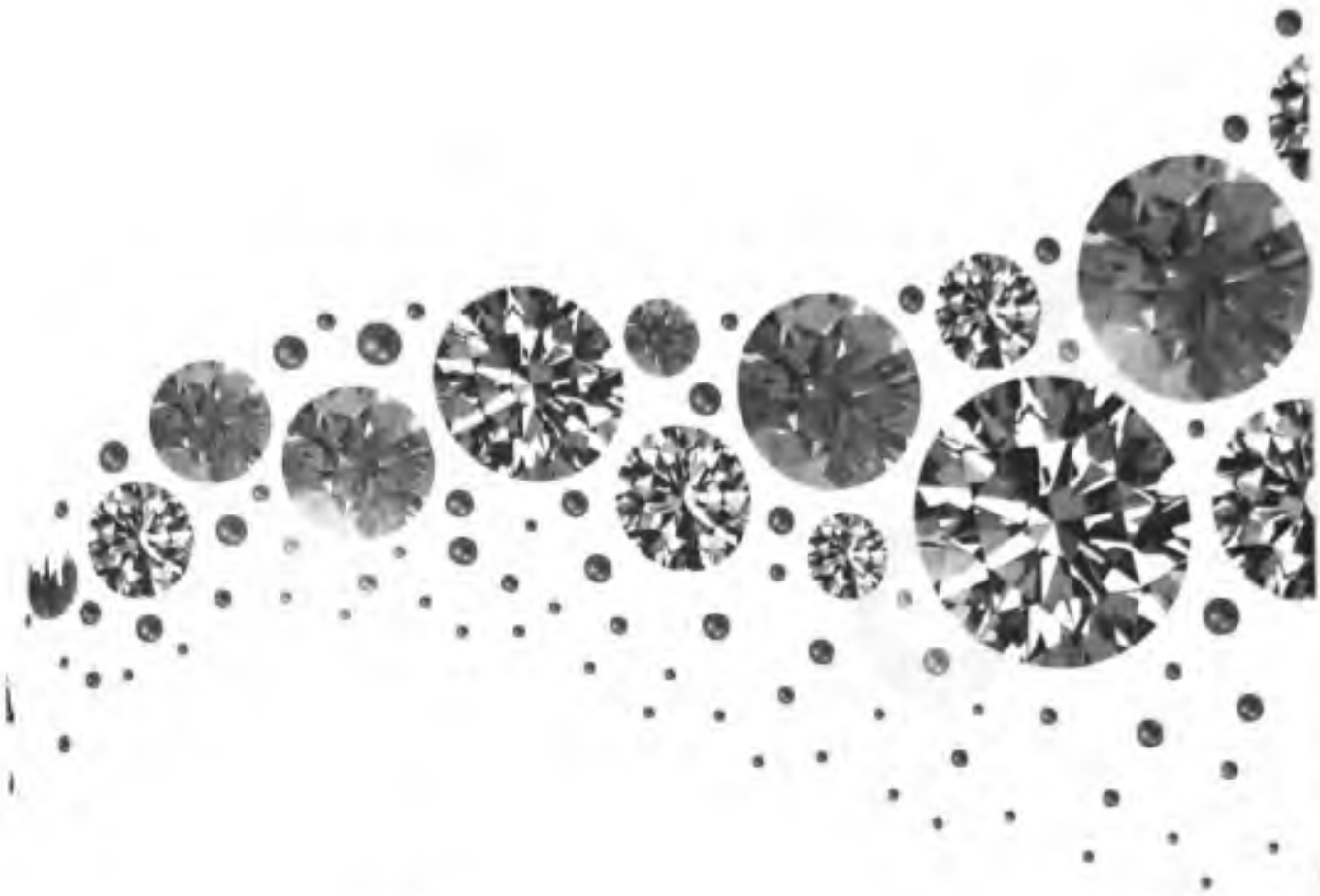
Leyla'nın yakınına gelen Menderes, çenesini sıkarak geceliği düzeltmeye çalışırken onu durduran zarif ellere baktı. Tutkuya bulanan yeşil gözleri, saniyeler sonra karısının geceyi andıran hüzünlü koyu kahvelerine çevrildi.

"Ben hallederim." Kalbi fena halde kırılan Leyla, titrek hareketlerle ondan uzaklaştı. Reddedilmesinin utancıyla, Menderes'in nazik tavırlarına karşılık vermesi mümkün değildi. Üstündekini eski haline getirdikten sonra yataktan kalktı. Hızlıca banyoya geçecekken elini kapının kenarına koydu. Kocasına bakmayı reddederek, hayal kırıklığıyla dolu bir sesle konuştu. "Senin için de uygunsa bu akşam eve dönmek istiyorum."

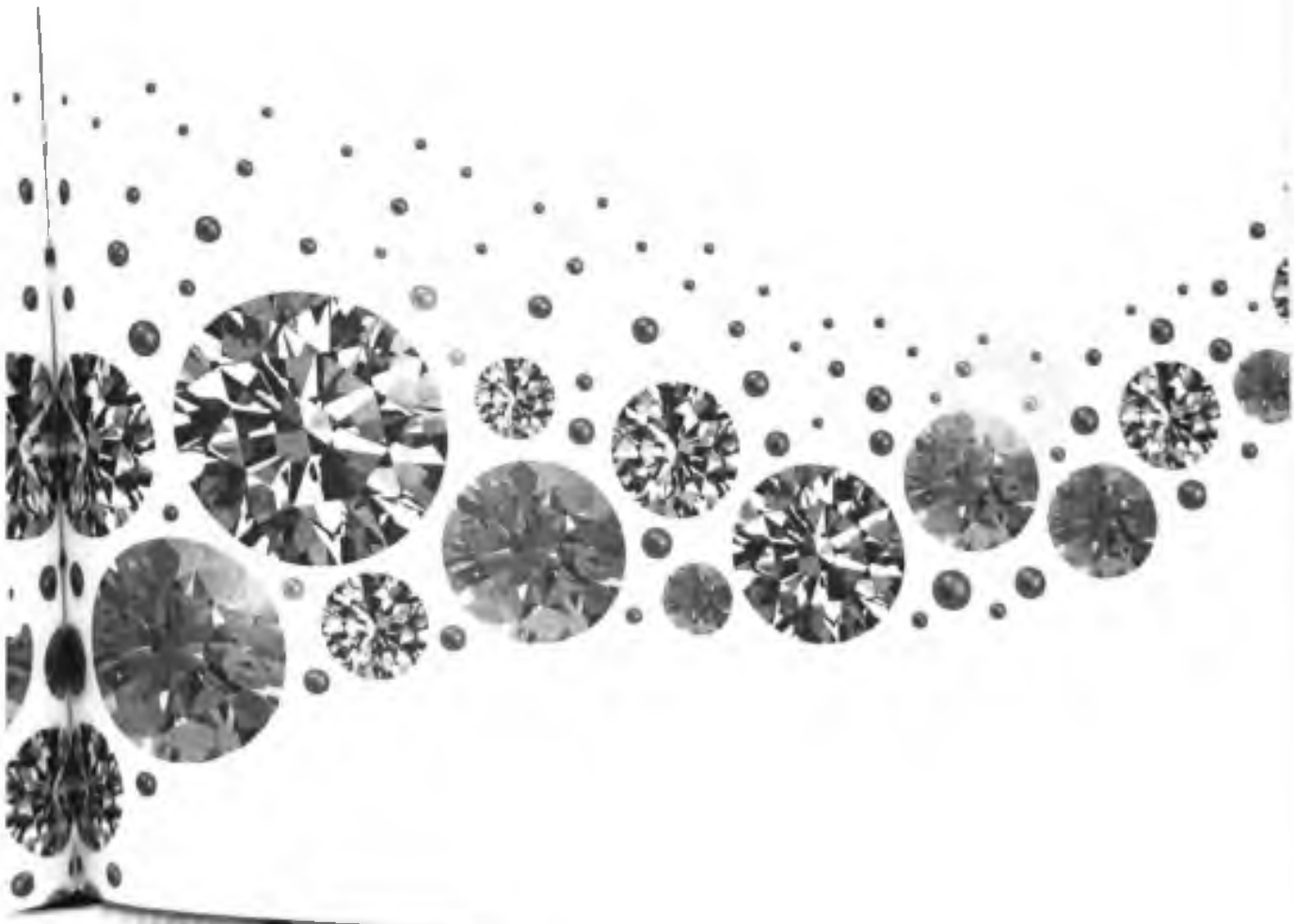
Ne hissedeceğini bilemeyen Menderes, durduğu yerde sıkıntılı bir şekilde kıpırdandı. Boğazını temizledi ve sesinin pürüzlü çıkmaması için çaba sarf etti. "Uçağın hazır olmasını sağlarım."

Bir süre kapanan kapıya baktı. Leyla'yı fazlasıyla kırdığının farkındaydı. Bugün onu görmeye gideceği için aklı bir hayli karışıktı. Karısının hareketleriyle adeta çıkmaza sürüklenmişti. Çünkü bu gerçekten de beklediği bir şey değildi. Aralarında ilk günden beri fırtınalı bir çekim olduğunu bilmesine rağmen, Leyla'nın uzak durduğunu kabullenmişti. Ve az önce yaşananların, ikisini de geri dönüşü mümkün görünmeyen yakıcı bir geleceğe doğru sürüklediğine inanmaya başlamıştı.

Onuncu Bölüm

Bakışlarını salonda gezdirirken evin fazlasıyla sıcak ve rahatlatıcı olduğunu düşünüyordu. Geniş alanda en doğru bölgede konumlanmış oturma grubu, tam çaprazında duran şöminenin verdiği huzur, Leyla'nın içinde umutlu hisler barındırıyordu.

"Üşümüyorsun, değil mi?" Eylül elindeki tepsiyi ahşap sehpaya bırakıp onun yakınındaki koltuğa geçti. "Bu kadar kalın giyinmeme rağmen yine de yeterince ısınamadım."

Leyla anlayışla gülümserken bakışları Eylül'ün karnına yöneldi. "Nasıl bir duygu?"

Hazırladığı tabağı ona uzatan Eylül, bebeğinin bulunduğu veri bir eliyle hafifçe okşadı. "İçimde bir can var. Ona hayat verdiğimi ve benimle kaldığını bilmek, dünyadaki en harika şey. Hareketlerini hissetmek için deliriyorum. Ama daha çok minik."

Dumanı tüten çayının tadını beğenen Leyla, normal bir evliliğin ve bir bebek sahibi olmanın nasıl bir dünyaya kapı açtığını merak ediyordu. "Çok şanslısın. Poyraz'la birbirinize duyduğunuz aşk, adeta elle tutulur gibi. Sanırım her insan bunu yaşamayı ister."

"Poyraz için ölüme bile giderim." Eylül sözlerindeki samimiyeti anlatmak istercesine Leyla'ya baktı. Çok da uzak olmayan bir zamanda, kocası için gözünü kırpmadan canını bile vereceği o anları hatırladı. Acı dolu görüntüleri aklından atmak istercesine başını hafifçe iki yana salladı ve çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Burada bekle. Sana düğün fotoğraflarımızı göstermeliyim."

Leyla onun ışıltılı ve mutluluk saçan yeşil gözleriyle buluştuğunda gülümsemeden edemedi. Bakışlarını dışarıya çevirip, ağaç dallarının şiddetle savrulmasını izledi bir süre. Salonun

sessizliği yeniden Eylül'ün neşeli sesiyle dolduğunda, dikkatini ona vermeye özen gösterdi. Yanına oturan kadının, elindeki iki albümden birini açmasını beklerken derin bir nefes aldı.

"O gün çok heyecanlıydım." Eylül aşkla atan kalbinin kıpırtıları eşliğinde her karenin bir hikâyesi varmış gibi anlatmaya başladı.

Sayfalar çevrilirken zaman geçiyor, ikisi de o anlardan keyif aldıklarını birbirlerine hissettiriyordu.

"Saçların burada çok güzel. Keşke bu kadar kısaltmasaydın."

Mutluluğu bir anda bıçak gibi kesilen ve irkilen Eylül, kendini gülümsemeye zorladı. "Böyle daha modern oldu."

"Ama Poyraz gördüğüm her karede saçlarına taparcasına bakıyor."

Eylül konuşmakta zorlanınca, Leyla'nın dikkatini dağıtmak için ikinci albüme geçmek istedi. Ancak çalan telefonu nedeniyle hareketini durdurdu. Ekranda beliren resme gülümsedi ve Leyla'ya döndü. "Poyraz arıyor. Sen devam et. Çabuk bitirmeye çalışacağım."

Leyla onun gidişinin ardından diğer albümü eline alıp kapağını açtı. Birbirlerine aşkla bakan iki insanı görmek, yüzündeki gülüşü hafifletti. O anda tek başınaydı ve Menderes'le gerçek bir çift olmanın hissini yaşamak istercesine odaklanmaya çalıştı. Onun o esir eden bakışlarını ve güçlü dokunuşlarını hayal ederken duyduğu sesle dikkati dağıldı.

Arayanın ismini görünce kalbi korkuyla atmaya başladı. Melih Ertürk'ün bir süredir sessizliği seçmesi, içindeki huzursuzluğu hep tetikte tutmuştu. Ve şimdi geçmişte kaldığına inanmak istediği kâbus geri dönmüştü.

Telefonla birlikte elleri de titreyen Leyla ne yapacağını bilemeden beklerken ses bir anda kesildi. Ama sadece saniyeler sonra adamın adı yeniden ekranda belirdi. Kaçmanın hiçbir işe yaramayacağının bilinciyle aramayı cevaplandırdı. "Neden artık vazgeçmiyorsun?"

Karşı tarafın sinir bozucu gülümsemesi, alaycı bir ses tonuyla bütünleşti. "Aslında aramamam gerekir, öyle değil mi? Nasılsa borcun ödendi."

Leyla duyduğu şeyle elini boğazına götürüp sertçe ovarken, oturduğu yerden kalkıp bahçe kapısına doğru ilerledi. Bulutlarla kaplı gökyüzünün karanlık hissi korktuğu adamın sözleriyle birleşince, bedenindeki nefes alma ihtiyacı artmaya başladı. Menderes'le evlendiğinde her şeyin son bulduğuna kendini inandırsa da, bu borcun peşinden geleceğini içten içe biliyordu. Kocasına hiçbir şey sormamayı tercih etmesi, artık bu konuyu duymak istememesindendi.

Melih ise sabırsızlıkla dolup taşmıştı. Sessizlik sinirine dokununca, hattın diğer ucundaki kadına öfkesini kusmak için daha fazla beklemedi. "Kocan tek seferde ödedi tahmin edersin ki."

"Parana kavuştuğuna göre neden düşmüyorsun yakamdan? Tek istediğin bu değil miydi?" Kalbi huzursuz atışlarını sürdürüyor, onu köşeye kıstıracak yeni bir haber duymaktan ölesiye korkuyordu.

"Çok anlamlı bir noktaya değindin, Leyla." Melih'in sesi karşısındakinin kıvranışından zevk aldığını gösteren bir tona bürünmüştü. Çünkü Menderes'e karşı hâlâ hırs besliyordu. Tam anlamıyla kazandığını hissetmediği için, onun değer verdiği kadının canını acıtmaktan çekinmiyordu. "Sahi, Leyla... Satın alınmış olmak sana hiç mi rahatsızlık vermedi?"

"Sözlerine dikkat et!" Leyla en sonunda dayanamayıp sesini yükseltti. Nerede olduğunu, Eylül'ün onu duyabilmesi ihtimalini düşünecek halde değildi.

"Ah! Kocana benzemeye başlamışsın. Çabuk sinirleniyorsun."

"Bu konuşmaya daha fazla devam etmeyeceğim."

"İki yüz milyon dolar!"

Leyla kulağına dolan o dört kelimeyle kaskatı kesildi. Gözlerinde biriken yaşlar dondu. Bakışları ise karlarla kaplı bir zirve kadar ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Fiyatın iki yüz milyon dolar! Faiziyle birlikte babanın borcunun çok daha fazlası." Melih ondaki suskunluğu kendi zafer sarhoşluğuyla taçlandırdı. "Nasıl güzel bir para, biliyor musun? Satın alınmış bir kadının bana getirisi, tepeden tırnağa büyük bir tatmin duygusu."

Dudakları ince bir çizgi haline gelen Leyla, midesinin bulandığını hissetti. Gözleri kapanırken yanaklarından birer damla yaş süzüldü. Eliyle bahçe kapısının kenarına tutundu. Menderes'in evlenme teklifine sarılırken, onun soyadını alarak bu kâbusun sonlanacağına inanmak istemişti. O borcun ne olacağını düşünmeyi reddetmiş, korunduğunu bilmenin rahatlığına sığınmayı seçmişti. Ve kahreden gerçek, bu dünyada tanıdığı en acımasız adam tarafından az önce büyük bir zevkle yüzüne vurulmuştu. Ama Melih Ertürk'ün bitmeyen saldırısı, çok daha fazlasıyla beraber Leyla'yı paramparça etmeye yetti.

"Tabii... Eminim ki Menderes Vardar, ödemesinin karşılığını fazlasıyla almıştır. Şanslı adam... Nasılsa istediği her an sahip olacağı muhteşem bir kadını var."

Leyla telefonu kulağından hızla çekerek görüşmeyi sonlandırdı. Bir eliyle ağzını sımsıkı kapatırken hıçkırıklarına engel olmaya çalışıyordu. Gözyaşları gözlerinden firar ediyor, bedeni küçük düşürülmüşlükle sarsılıyordu. Duyduğu o iğrenç sözlerin içerdiği doğruluk payı, Leyla'nın kalbine buz parçaları gibi saplanıp kanatıyordu.

Menderes'in bakışları ve dokunuşları aklına geliyor, koruduğu karısına aynı zamanda tutkulu hisler beslediği gerçeği, Leyla'ya köşeye sıkışmış gibi hissettiriyordu. Her şeyi ve her kadını kolaylıkla elde edebilecek olan adam, elbette ondan bazı karşılıklar bekliyordu. Leyla bu konuda kızgınlığını gösteren tek bir söz söyleyemeyeceğini biliyordu. Sırf o güvende kalsın diye iki yüz milyon doları öylece verdiğini düşünmesi masum hayallerine fazlasıyla ters düşüyordu.

Menderes'i istediğini kabul ediyordu. Onunla bir erkekle bir kadının paylaşacağı o özel anları yaşamak için çıldırıyor, kalbini, bedenini ve ruhunu esir almasını şiddetle arzuluyordu.

Duygularının önüne geçmek istese de yapamıyor, tüm benliği Menderes Vardar için yanıp tutuşuyordu. Ama her şeye rağmen –onun dokunuşlarında erirken bile– kendi sınırını korumaya özen gösteriyor, kalbinde açan çiçeğin kocası tarafından görülmesi ve hissedilmesi ihtimalinden delicesine korkuyordu.

Artık vazgeçemeyeceği bir karar vermesi gerektiğinin farkındaydı. Zor olmayacağını umut ediyordu, çünkü bedeninin ve kalbinin Menderes'e çoktan boyun eğdiğini biliyordu.

"Neden ağlıyorsun?"

Duyduğu sesle irkilen ve hızla arkasını dönen Leyla, şaşkınlıkla ve tedirginlikle bakan Eylül'ü gördü. Yanaklarını silerken dudaklarının kıvrılmasını sağlamaya çalıştı. Ama hissettikleri karşısında bunu yapabilmesi mümkün değildi. "İyiyim ben..." Burnunu çekip nefesini bıraktı. "Soğuk hava bana hep Viyana'yı hatırlatıyor."

"Kötü bir şey olduğunu sandım." Eylül rahatlayıp koltuğa geçti. "Sen baktın mı diğer albüme?"

Kendini zorlayarak onun yanına oturan Leyla, düşüncelerini Melih Ertürk'ten uzaklaştırmak için dikkatini fotoğraflara vermeye çalıştı.

Bir süre daha kaldıktan sonra, eve dönmesi gerektiğini söyleyip oradan ayrıldı. Kurşungeçirmez özelliklere sahip araca bindiğinde, bakışları binlerce dolar değerindeki deri koltuklara ve mini bara takıldı. Bir anda ellerini yüzüne kapattı ve bedenini kastı. Ne yaparsa yapsın, bugün duyduğu o iğrenç sözleri ve gerçekliklerini asla unutamazdı. Boynundaki fuların onu boğduğunu hissedince tahammülsüzce çekip çıkardı ve yan tarafa fırlattı. Ellerini kucağında tutarken yumruk yaptığının farkında değildi. Bu olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Melih Ertürk tıpkı bir yılan gibi canı istediğinde zehrini kusuyor, onu güçsüzleştiriyordu.

Yüzüne vuran soğuk havayla bir anda kendine gelen Leyla, başını sağ tarafına çevirdiğinde bir çift endişeli gözle karşılaştı.

Kafası o kadar dağınık ve kalbi öylesine savunmasızdı ki, yolun ne ara bittiğini anlamamıştı.

Karısının bedenindeki huzursuzluğu görebilen Menderes, yumruk yapmış olduğu ellerine uzandı ve parmaklarını usulca açtı. "Eve girelim."

Leyla onun yardımıyla araçtan indi ve taşla döşenmiş giriş yolunu yürürken sessizliğini korudu. İçeriye girdiklerinde kocasının sıcaklığından kurtulmak için hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Arkasından gelen adamın farkında olsa da ona bakmamak için direndi ve odasına geçti. Üstündeki kabanı çıkarırken gergindi. Menderes'in sorgulayan bakışları ise işleri daha da çıkmaza sokuyordu. Banyoya gitmeye yeltenecekken bileğine sarılan güçlü elin dokunuşuyla durmak zorunda kaldı.

"Neyin var?"

"Hiç." Dudakları hafif bir tebessümle aralanan Leyla, bileğini yavaşça çekti. "Yorgunum sanırım."

Menderes ona yaklaşıp yüzüne düşen bir tutam saçı omzundan geriye attı. Başparmağı henüz ısınmaya başlamış olan yanağına sürtünürken, dudaklarını Leyla'nın kulağına dokundurdu.

"Ben senin kocanım. Canını sıkan, aklını kurcalayan durumları bilmeye hakkım var."

Zorlukla yutkunan Leyla hafifçe geriye çekildi ve Menderes'in derin yeşil gözlerine baktı. Kalbi o tanıdık ritimle sarmalandığında, içini üşüten sebep bir anda ortadan kayboldu. Teni Menderes Vardar'ın varlığı sayesinde sıcaklığına kavuştu. Elleriyle onun ceketine tutundu ve nefesini usulca kocasının dudaklarına bıraktı. "Bana rahatsızlık veren herhangi bir şey yok. Keyifli bir gün geçirdim ve ne kadar yorulduğumu şimdi fark ediyorum." Bedenini sarmalayan güçlü kolların etkisi iç geçirmesini sağladı. "Ama kendime gelebilmem için hızlı bir duş almalıyım." Ondan uzaklaşıp banyoya geçmek istediğinde ensesinde hissettiği bakışlar ve kalbini titreten sözlerle kaskatı kesildi.

"Yakınlığımı istemediğini söylemen yeterli." Menderes sesine yansıyan soğukluğa engel olamadı. "Karşında yeniyetme

bir delikanlı yok. Korkma. Kalbimi kırmazsın. Ama bir daha..." Leyla'nın bir anda geriye dönerek titreyen bakışlarını ona çevirmesi karşısında bile duruşunu değiştirmedi. "Beni geçiştirmek ve sana dokunmamı engellemek için aptalca bahanelere sığınma."

Leyla, Menderes'in katı bir öfkeye bulanmış sözlerinin ardından odadan hızla ayrılışını sessizce izlemekle yetindi. Onun giderken kapattığı kapıya doğru bakarken, gözünden bir damla yaş aktı. Eğer tüm savunmasını indirebilseydi, artık duygularından kaçamadığını haykırabilirdi. Ona gönüllü bir tutsaklıkla karşılık verebilir, bastırdığı arzularını serbest bırakabilir ve kalbine yerleşen aşkı itiraf edebilirdi.

Bu direnişin bir sonu yoktu. Leyla her geçen gün daha da çaresiz kalıyor, aslında içten içe istediği gerçeğe doğru sürükleniyordu.

Menderes Vardar'ın odasında, elleri pantolonunun ceplerinde bir ileri bir geri yürüyor, oradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Hiçbir şekilde bu dünyaya ait hissetmiyordu. Kapının açılıp kapanma sesiyle bakışlarını dışarının soğuk manzarasından çekti. Uras, onun toplantı masasının olduğu bölüme geçip baştaki koltuğa oturuşunu zoraki bir nezaketle bekledi.

"Fazla vaktinizi almayacağım." Menderes, karşısında merakla bekleyen ortaklarına kendinden emin bir ifadeyle baktı. Elleriyle iki yanında duran koltukları gösterdi. "Oturun lütfen."

Poyraz onun sağ tarafına geçerken Uras da diğer tarafa yöneldi. İkisi de bu ani toplantının sebebini öğrenmek için fazlasıyla sabırsızdı.

"Şirketle ilgili bir konu için burada değiliz anladığım kadarıyla?" Poyraz tek kaşını kaldırıp Menderes'e baktı.

"Yarı yarıya öyle sayılır." Bakışları bir an Uras'a kayan Menderes, onun sıkıntılı ve memnuniyetsiz duruşunu inceledi. "İki gündür ortalarda yoktun. Her şey yolunda mı?"

Uras koltuğuna iyice yaslanıp meydan okurcasına çenesini dikleştirdi. "Rapor mu istiyorsun, patron?"

Menderes onun alışılmış asi tavrına karşı ilk kez gülümsememeyi seçti. Bakışları ciddi, ses tonu netti. "Düğündeki davranışlarınla başlayalım. Leyla'ya ne söyledin?"

Kaşlarını hayretle kaldıran Uras, keyifsiz bir gülüşle birlikte dişlerini sıktı. "Beni sana şikâyet mi etti? Hiç şaşırmadım."

"Lafı dolandırmazsak sevinirim. Sen onu dansa kaldırdığında Leyla son derece rahatsızdı. Evden çıkmadan önce de huzursuzluğu elle tutulur haldeydi. Konuştuğunuzu gördüm ve sen her ne söylediysen Leyla hiç mutlu değildi."

"Onunla ilgili düşüncelerim gayet net. Leyla'yı tanımıyoruz. Tanımıyorsun, Menderes! Onu gördüğüm ilk anda sana olan bakışlarını yakaladım. Nefretle bakıyor. Anlamamış olamazsın."

Menderes oturduğu yerde ciddi anlamda gerilmişti. Masanın üstünde duran elini bazen yumruk yapıyor, bazen de parmaklarıyla tempo tutuyordu. "Karımın canını sıkacak davranışlardan kaçınmanı tavsiye ederim."

"Sanırım bu ültimatomuna uyabilirim. Nasılsa iş sebebiyle sürekli buralardan uzaktayım." Uras kıstığı gözlerindeki buz gibi ifade ve sözlerindeki imayla adeta meydan okuyordu.

"Sizin neyiniz var?" Poyraz ortamdaki soğuk rüzgârlardan hoşlanmamıştı. "Bilmesem, birbirinize düşmanlık beslediğinizi düşüneceğim."

Uras bakışlarını Menderes'e çevirdi. "Bugünkü gündem benim Leyla'ya olan davranışlarım değil herhalde? Hepimizi yuvarlak masaya topladığına göre, alınmış karar veya kararlar söz konusu."

Ellerini masada birleştiren Menderes, hafifçe öne doğru eğilip sırayla ortaklarına baktı. "VSA Holding'deki hisselerimin %3'ünün Leyla'ya devredilmesi için talimat verdim. Aynı zamanda VDiamond Design'dan da pay alacak. İkimiz için ortak bir hesap açtırdığımı duymuşsunuzdur. Bana ait ne varsa bundan sonra istediği şekilde yararlanacak."

"Çok doğru bir karar. Karın olarak elbette bu haklara sahip olmalı." Poyraz, arkadaşını tereddüde yer bırakmayacak şekilde desteklediğini hem sözleriyle hem de bakışlarıyla ifade etmişti.

Menderes, Poyraz'a dostça bir baş hareketi yaptıktan sonra Uras'a döndü. Onun bu konuda yorum yapmaması canını sıkıyordu. "Görüşünü belirtmemenden, bu durumun senin için bir sorun yaratmadığını anlıyorum."

Uras koltuğunda arkasına yaslanıp bir elinin parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. Gerginliği bu hareketiyle diğerlerine yansıyor, kontrolünü sağlayabilmek için kendini zorluyordu. "Benim ne düşündüğüm bir önem taşımıyor." Menderes'in bakışlarındaki soğukluğu gördüğü halde duruşunu ve tavrını değiştirmedi. "Beni mecbur bıraktığın toplantıyı yapmam için Bristol'e gönderdin ve sonra evleniyorum diyerek sağdıcın olmamı istedin. Yani..." Gözlerini hafifçe kısıp sözlerinin üstüne adeta basarak ona meydan okudu. "Her zamanki gibi, isteklerini *seve seve* yerine getirdim."

Onun yalın ve net sözleri karşısında Menderes'in duruşu aynı kalırken, Poyraz bu kadarının fazla olduğu kanısındaydı. "Abartmıyor musun?"

Uras alaycı bir ifadeyle Poyraz'a döndü. "Ben abartmam. Genelde bana söyleneni yaparım."

"Herkes her şeyi anladığına göre toplantı bitmiştir, beyler." Menderes seri bir hareketle oturduğu yerden kalktı ve odadan çıkarken ardında buz gibi bir hava bıraktı.

Ortamdaki gergin sessizliği bir süre dinleyen Poyraz, bakışlarını tam karşısında oturan adama çevirdi. "Şirketi yabancı birine satmış olsaydı, ancak böyle bir karşılık verebilirdin."

Koltuğunu arkaya doğru savurarak kalkan Uras, ellerini masaya koyarken arkadaşına doğru eğildi. "Hanginiz bana Leyla'yı tam anlamıyla tanıdığınızı söyleyebilirsiniz ki? Kadın Menderes'e açık bir öfkeyle bakıyor ve hepiniz bunu görmemek için adeta direniyorsunuz!"

"Kendine gel, Uras. Menderes yetişkin ve ne yaptığını bilen bir adam. Kararlarını ne sen ne de ben sorgulayabiliriz."

"O kadının derdi, Menderes'in canını acıtmak. Ve bizim aptal âşık, ona bunun için tolerans tanıyor."

Poyraz onun sözlerinin altında yatan belirsizlikleri çözemiyordu. Uras'ın aynı anda hem açık hem de üstü kapalı konuşması kafasını karıştırıyordu.

"Menderes'in âşık olduğu konusunda seninle hemfikirim. Leyla'ya bakışları ve onu her türlü kötülükten korumak istemesi anlaşılır bir durum. Ama Uras..." Poyraz yerinden kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koyarken düşüncelerine inancı tamdı. "Menderes aptal bir adam değil. Aşk onu bir parça güçsüzleştirebilir belki ama asla yıkmaz."

Bu sözler bile Uras'ın içindeki huzursuzluğu dindirmeye yetmiyordu. Derdi ne şirket, ne de daha fazla hisseydi. Üstünde büyük ve ödenmesi imkânsız emeği vardı Menderes'in. Onun canının yanması, Uras'ın elini kolunu bağlardı. Çünkü aşktan yıkılmış birini ayağa kaldırabilecek güce sahip değildi. Ve günü geldiğinde ona yardım edemeyecek olma ihtimali, Uras'ın boynunu çıplak ellerle sıkan bir ölüme benziyordu. "Yarın sabah St. Petersburg'a uçuyorum." Arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken Poyraz'ın alaycı sözleri nedeniyle gözlerini devirdi.

"Kiminle randevun var?" Poyraz ortamdaki gerginliği bir parça hafifleteceğine inanarak Uras'a sataşmayı seçmişti.

"Nicolai yeni yaşını kutlamak için bir parti veriyor. Ben de davetliyim."

Poyraz ona doğru ilerleyip kapıyı açtı ve geçmesi için bekledi. "Tabii sen, partinin nimetlerinden yararlanacak kadar zekisin."

Uras tüm keyifsizliğine rağmen gülümsemeyi başardı. "Akıllı olsaydın da ayağındaki prangaya izin vermeseydin." Islık çalarak uzaklaşırken arkadaşının kahkahası koridorda yankılanıyordu.

Uzun süren ve zor geçen günün ardından geç bir saatte evine döndüğünde soru işaretleri hâlâ aklını kurcalıyordu. Uras'ın tepkisi ve sözleri canını sıkmakla kalmamış, onun hâlâ varlığını koruyan o sert kabuğunu ortaya çıkarmasından rahatsızlık duymuştu.

Evin sessizliği eşliğinde odasının bulunduğu kata çıktı. Dün Leyla'yla yaşadığı gerginlikten sonra neler olacağını kestiremiyordu. Her yakınlaşmaları mutsuz bir durumla sonlanıyor, ikisini de birbirinden uzaklaştırıyordu. Menderes o istemediği sürece ona dokunmayacağına söz verdiği halde kendini engellemekte zorlanıyor, Leyla'nın bakışlarından, sözlerinden ve bedeninden yükselen arzuyu tüm benliğinde hissediyordu.

Ceketini ve kravatını çıkarıp koltuğun üstüne bıraktı. Gömleğinin düğmelerini çözerken derin bir iç çekti ve ardından banyoya girdi. Kalan kıyafetlerinden de kurtulduktan sonra duşa adımını attı. Sıcak suyu açarak üstündeki huzursuzluğun akıp gitmesini beklerken ellerini ıslak fayansa dayadı. Kapalı gözlerinin ardında karanlık bir gecenin onu beklediğini bilerek hayaline Leyla'nın dokunuşlarını yerleştirdi.

Odasında bir ileri bir geri yürürken ellerini ovuşturuyor, sadece dakikalar önce eve gelen kocasının varlığıyla kuşatıldığını biliyordu. Dünden beri kafasını karıştıran ve onu çıkmaza sürükleyen kararı düşünüp duruyor, buna cesaret edebileceğine inanmak istiyordu.

Açık saçlarının onu boğduğunu hisseden Leyla, bir elini ensesine götürüp gergin bir şekilde ovdu. Midesinde uçuşup duran kelebekler, yanaklarına tatlı bir kırmızılık vermişti. Bu gece büyük bir adım atacağının farkında olarak derin soluklarla sakinleşmeye çalıştı. Aynada heyecanlı halini gördüğünde telaşlı hareketlerini durdurdu. Bedenindeki alevler ısrarlı bir şekilde artarken, arzusu da istediğini almak için onu kışkırtıyordu.

Leyla ellerini delice bir hızla atan kalbinin üstüne bastırdı. İlk günden beri Menderes'i hayal eden bedeni ona kaçacak yer

bırakmamaya niyetliydi. Kocası onu zor bir durumdan kurtarmış, korumuş ve ona istemediği hiçbir şeyi yapmamıştı. Bakışları, dokunuşları ve sözleriyle Leyla'ya güveni, heyecanı ve tutkuyu yaşatmış, içindeki kadına arsız bir karakter yüklemişti. Dudakları bu düşünceyle kıvrılınca aynadaki aksiyle vedalaştı ve Menderes'in odasına gitmek için hazır olduğuna karar verdi.

Kapalı kapıyı dikkatli bir şekilde açtı. Bakışlarını etrafta gezdirirken Menderes'in ceketinin ve kravatının koltuğun üstünde durduğunu gördü. Nefesi hızlanmaya başlarken temkinli adımlarla banyoya yürüdü. İçeriden gelen su sesiyle elini boynuna götürdü. Siyah satenden ışıltılı sabahlığının kumaşı bile arzuyla ısınmıştı. Yutkunarak içeriye girdi ve buharla kaplı camın ardında gördükleriyle dudağını sertçe ısırdı. Menderes'in uzun, güçlü ve heybetli vücudundan hızla akan damlaların değdiği her nokta, Leyla'nın bacaklarının arasında sıcak bir kayganlığa sebep oldu.

Ellerini saçlarının arasından birkaç kez geçirdikten sonra suyu kapatan Menderes, arkasını dönerek cam kapıları yanlara doğru kaydırdı. Fakat gördüğü manzara karşısında öylece kalakaldı. Gözleri kısılırken parmakları tutunduğu yere baskı yapıyordu. Dün yaşadıklarından sonra Leyla'nın ne sebeple orada bulunduğunu anlamlandıramıyordu. Üstünde kışkırtıcı ve Menderes'e görsel bir şölen sunan siyah bir sabahlık vardı. Sadece kalçalarını kapatıyor, altında başka hiçbir şey yokmuş izlenimi veriyordu.

Leyla aralarında tutkuyla yükseldiğine inandığı cinsel gerilimin, teninde gezindiğini duyumsuyordu. Bakışları ona ait olan adamın vücudunda istekle ve arsızca yol alıyor, onu nefessiz bırakıyordu. Dikkati görüş açısında fark ettiği hareketlilikle dağıldı. Menderes'in gücünü simgeleyen erkekliği, Leyla'nın benliğini alevlerle sarmaladı. İki yanında duran elleri karıncalanmaya başladı. Dokunmak için sızlayan parmaklarının o sertliği kavradığını hayalinde canlandırmadan edemedi.

"Duşta olduğumu bildiğin halde buradasın, tam karşımda." Sözler gergin ve hafif öfkeli çıkmıştı Menderes'in dudaklarından.

Bedeninin içinde bulunduğu durumu en iyi kendisi biliyordu. Ama gözlerini ondan çekmeyen kadının da bunu açıkça görmesi işleri zorlaştırıyordu. Leyla'nın karşısında savunmasızdı.

Kısa aralıklarla yutkunma ihtiyacı duyan Leyla, tam anlamıyla esaretine girdiği ateşin etkisindeydi. Üstünde gücünü konuşturacağına inandığı Menderes'in erkekliğine bakmadan duramıyor, onun istikrarlı bir şekilde daha da büyümesini hayranlıkla izliyordu. "Birimizin bunu yapması gerekiyordu."

Menderes, Leyla'nın dudaklarından nefesiyle birlikte dökülen sözler nedeniyle ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. "Neyi?"

"Karın olduğumu bir an bile aklından çıkarmayacağını söylemiştin. Ama görüyorum ki, sözünü tutmayan bir adamla evliyim."

Menderes sinirli bir nefes alırken ellerini beline yerleştirdi ve bedeninin Leyla'ya neler yaptığının farkındalığıyla ona karşılık verdi. "Ben sözlerini tutan bir adamım."

"O halde neden karın olduğumu hissedemiyorum?" Leyla çenesini hafifçe dikleştirip ona doğru iki adım attı. "Seninle evlenmemi sağladın. O deftere imza attırdın." Biraz daha yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapatırken başını yukarıya kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Ama bir an geliyor, bana dokunmamak için direniyorsun."

Menderes dişlerini sıktı ve kalan boşluğu sıfırlayarak Leyla'ya doğru eğildi. "Benden neredeyse nefret eden bir kadınla evliyim. Ve o kadın şimdi karşıma geçmiş, ona dokunmuyorum diye beni suçluyor."

Leyla, solukları hızlanırken ellerini yumruk yaptı. Bakışları adeta ateş saçıyordu. "Çünkü beni kendine hapsettin! Çünkü seninle evli kaldığım sürece başka bir adamla birlikte olamayacağım gibi, onu hayal de edemeyeceğim!"

Menderes duyduğu isyan dolu sözlerin acıtan gerçekliği karşısında bir eliyle Leyla'nın saçlarını, diğeriyle de kalçasını tutup sıkıca kavradı. Onu ıslak ve sıcak vücuduna yapıştırırken, göğsünün üstüne konan zarif parmakların dokunuşuyla

burnundan öfkeli bir nefes aldı. "Benimle evli olduğun sürece, başka bir adamın ihtimalini aklından bile geçirme! Nasıl ki ben gözlerimi, aklımı ve bedenimi karımdan başkasına kapatmışsam, sen de aynısını yapmak zorundasın!"

"Niye sevişmiyorsun o zaman benimle?" Leyla onun açık bir hayretle bakmasını fırsat bilerek daha da cesaretlendi. "Neden evlendiğimizden beri yatağımda yalnız yatıyorum? Neden bedenim kokunla yıkanmış olan yatakta delicesine kıvranırken, kendime her dokunduğumda senin dokunuşlarının yakınından bile geçmediğini fark ederek öfkeleniyorum?"

Leyla'nın isyan ve arzu dolu sözleri Menderes'i sınıra getirdi. Onun sıcak nefesini hissetmek, büyük bir güçle dolup taşmasını sağlıyordu. Erkekliğinin bir kaya kadar sertleşip o alev alev yanan tene açıkça işaret koyduğunu bilirken, karısının gözlerindeki tutkuyla bunu perçinliyordu. "Nefret ettiğin adamın sana sahip olmasını mı istiyorsun? Her şeyini almasını ve bunun sonunda gözlerine daha derin bir şekilde yerleştireceğin acımasızlıkla onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Evet! İstiyorum! Lanet olsun, istiyorum işte! Seni her düşündüğümde çıldırdığım için istiyorum! Bana baktığında ruhumu gördüğün ve beni savunmasız bıraktığın için sana kızsam da, seni aklımı kaybetmek pahasına istiyorum!" Soluk alabilmek için durakladığında banyodaki ses, ikisinin de gürültülü ve tutkulu nefeslerinden ibaretti. Leyla onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve derin bir iç çekti. "Bu kadar uzun sakaldan hiç hoşlanmam ben. Oysaki o gece evine geldiğimde seni gördüğümden beri onlara dokunmak için deliriyorum. Vücudumu tahriş etmesi, bacaklarımın arasındaki hassas noktalara sürtünmesi için ölüyorum! Bedenim..." Ondan uzaklaşıp sabahlığının kuşağını çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Sadece minicik iç çamaşırıyla kocasının karşısında duruyordu. Onun bir elini tutup ucu arzuyla dikleşmiş göğsünün üstüne koyarken, diğerini de kadınlığına yakın bir noktaya bastırdı. "Bedenim sürekli bir yangın içinde. Gözlerin bana her değdiğinde tenim kavruluyor. İçimdeki o çığlık atan boşluk... Ateşin kıskacında sanki

can çekişiyor ve sonrasında ıslaklığımla birleşip ince ince sızlıyor. Tıpkı bir volkanın patlayıp lavlarını dışarıya savurması gibi... Ben de tüm benliğimi Menderes Vardar'ın insafına bırakmış durumdayım." Kısacık bir bekleyişin ardından daha sakin bir ses tonuyla konuşmasını sonlandırdı. "Benden uzak durmana katlanamıyorum."

Menderes, bu sözlerin ardından Leyla'yı belinden tutup kucağına aldı. Vücuduna dolanan uzun ve zarif bacakların kavrayışıyla inledi. Parmaklarıyla hapsettiği saçlara tutunarak hevesle bekleyen dudaklara yapıştı. Elleri kıvrımlı hatları hoyratça okşarken, diliyle onun ağzını talan ediyor, tadını bildiği ıslaklık başını döndürüyordu.

Menderes'in yüzünü avuçlarının arasında tutan Leyla, teninde hüküm süren sert dokunuşlarla kesik kesik inliyor, benliğinin tamamını kuşatan dudakların ve dilin ateşiyle adeta yeniden doğuyordu. Senelerdir varlığını sürdüren kaybolmuşluğunu Menderes'le unutuyor, kalbi yerinden çıkıp onun bedenine koşmak için sabırsızlanıyordu.

Sırtının hafif serin çarşaflarla buluştuğunu algılayınca gözlerini açtı. Kocasının loş ışıkta yoğunluğu belli olan bakışları, Leyla'ya kendini fazlasıyla savunmasız hissettirdi. Elleri Menderes'in vücudunda usulca kayarak yüzüne çıktı ve sakallarının arasına karışarak onu ürpertti. Dudaklarından istekli bir melodi eşliğinde dökülen inlemesi, avuçlarını tahriş eden sertliğin zevk dolu hazzıyla bütünleşti.

Yüzündeki elleri kavrayıp Leyla'nın başının iki yanında sabitleyen Menderes, hızlanan soluğunu hazla yanan tene doğru üfledi. Bu hareketiyle erkekliğine sürtünen sıcaklığa kayıtsız kalamayarak, bedenini beklentiyle kıvranan karısının kadınlığına bastırdı.

Leyla hevesle yukarıya yükseldiğinde, Menderes dudaklarıyla onun boynunda gezinmeye başladı. Dişlerinin arasına aldığı narin teni sertçe emerek küçük çığlıklar atmasını sağladı. Nefesleri etraflarında yoğun bir şehvet bulutuna dönüşüyor, ikisini de sarmalarken şiddetini hissettirmekten çekinmiyordu.

Sıcacık vücudun her santimine özen gösteren Menderes, kayarak aşağılara doğru inerken sakallarıyla Leyla'yı cezalandırıyor, tahriş ettiği yerlere işaret koyduğunu adeta haykırıyordu.

"Menderes!" Aldığı zevkle kıvranan Leyla, onu hapseden ellerin teninde hoyratça ilerlediğini duyumsuyor, yaşadığı haz dolu anlar dudaklarında keyifli bir tada bürünüyordu.

Aklını kaybetmemek için direnen Menderes, ona sürtünerek ilerledi. Yeniden onunla aynı seviyeye geldiğinde bir eli onun göğsünü okşuyor, diğeri ise yüzünde geziniyordu. "Dokunmasam bile sırılsıklam olduğunu biliyorum." Leyla'nın göz bebeklerinin heyecanla irileşmesini ve dudaklarını yalamasını izlerken dişlerini sıktı. "Sen de benim gibi alıyor musun kokusunu?" Gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine. Delice bir sarhoşluk dolanıyordu damarlarında. O ilk bakışmadan bu yana geçen sürede onu esir alan karanlık gecenin artık kabuğunu kırmaya başladığını görüyordu. Bu düşüncenin yarattığı gerçeklik, sahiplik duyduğu kadını ona daha da ait kılıyor, vazgeçmemesi için bir sebep daha sunuyordu.

Leyla daha önce böylesine yoğun duygularla kuşatılmamış, hiç kimse tarafından adeta ruhunu teslim edercesine sevilmemişti. Sanki tek bir bedende birleştikleri izlenimini veren o andaki yakınlık, kalbinin kanat takıp uçmasını sağlıyordu. Onun tenine dokunmak Leyla'yı şeffaflaştırıyor, kurtulduğuna inanmak istediği karanlığın küçük izlerini aklından söküp alıyordu. "Ben birlikte yarattığımız o kokuyu ilk günden beri saklıyorum içimde."

Kısık bir sesle kulağına ulaşan kelimeler, Menderes'in gözlerini açmasına neden oldu. Yüzünü kavrayıp sakallarını okşayan eller, sınırda duran bedenini kışkırtıyordu. İsteklerinin her birini neredeyse bilmesine rağmen, arzuladığı hayali yaşadığını ondan duymayı bekliyordu. "Beni rahatlatmak için kendini zorlamanı kabul edemem, Leyla. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Leyla dudaklarını huzursuzlukla birbirine bastırdı. Menderes'in bahsettiği konunun aslında sadece bir araç olduğunu düşünmeye ve asıl beklentisine odaklanmaya çalıştı. Eğer Melih Ertürk ona

bir gün önce acımasızca haykırmasaydı, bu gece duygularını ortaya dökecek cesaretle buluşamazdı. Leyla bir tek buna sığınıyordu. Aslında her iki şekilde de yalanlarla avunuyor, yaşadığı çaresizlikten kurtulmayı umut ediyordu.

"Bazı olayların kontrolüm dışında gerçekleştiğinin farkındayım. Bu evliliğin en başta bir gereklilik olduğunun da." Derin bir nefes alıp bir elini Menderes'in saçlarının arasından geçirirken, diğeriyle onu belinden tuttu ve biraz daha yakınına çekti. Dudakları hafifçe birbirine sürtündü. "Tecrübeli bir adam olarak vücut dilimden anladığını biliyorum." Menderes'in gülümseyerek hassas tenine sürtünmesiyle iç geçirdi. "Sahi... Kocamın yaşından bile haberim yok."

Menderes kendini ona bastırırken yukarıya doğru yükselmesini sağladı. O anda Leyla'nın inleyişi karşısında ellerinin arasındaki göğüsleri sertçe sıktı. Onun boynuna doğru sokulup usulca kulağına fısıldadı. "Otuz beş."

Gözlerini yarı yarıya açık tutan Leyla nefes almakta zorlandı. "Benimkini söylemiyorum. Çünkü biliyorsun."

Keyiflenen Menderes, avuçlarında daha da dirileşen göğüs uçlarıyla oynamaya başladı. "Yirmi yedi." Karısının dudaklarından kaçan gülüşün arzu dolu bir tona bürünmesi nedeniyle kaşlarını çattı. Kısacık süren rahatlığı aklındaki huzursuz sorularla kuşatıldığında, sesinin sert çıkmasına engel olamadı. Çünkü hem bedenini hem de duygularını kontrol etmek için uğraşsa da, içinde dolup taşan sabırsızlığa yenilmesi an meselesiydi. Özellikle de Leyla böylesine istekliyken... "Sözlerime kulak ver, Leyla. Beni çok iyi dinle. Benimle sevişmek, her şeyini bana teslim etmek istiyor musun gerçekten?"

Menderes'in kelimelerindeki uyarıyı çok net bir şekilde algılayan Leyla, bacaklarının arasında yolunu bulmaya çalışan o eşsiz sertliğe duyduğu sabırsızlıkla bedenini ona sürttü. "Hâlâ soruyor musun? Çıplak halde altında yatıyorum. Üstümdeki minicik iç çamaşırının bir hükmü olmadığını gayet iyi biliyorum. Yaşananlara rağmen senin için çıldırdığımı tüm savunmasızlığımla, aynı zamanda cesaretimle gösteriyorum. İçimdeki arzuyu

senin körüklediğini, ateşi ise söndürüp yeniden daha büyüğünü yakacağını sana itiraf ediyorum." Eliyle onun erkekliğini kavrarken sesindeki şiddet eriyip kaygan bir kıvama dönüştü. "Seninim işte... Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Duyduklarıyla direnci adeta parçalanan Menderes, onu ellerinden tutup savunmasız hale getirdi ve hırlayarak dudaklarına kapandı. Kısa, yakan ve daha fazlası için kıvrandıran bir öpücüğün ardından nefes nefese onun gözlerinin içine baktı. "Şu andan itibaren benden kurtulman mümkün değil. Dünya yansa, yıkılsa umurumda olmaz. Bakışlarımız buluştuğundan beri hissettiğim şehvet, ikimizi de yakıp küle döndürecek kadar kudretli. Birikmişliğin verdiği sabırsızlıkla canını acıtacağım, Leyla." Diliyle onun aralık dudaklarına ıslak bir işaret koydu. "Nasıl hareket edeceğimi bilmem gerekiyor. Söyle bana... İlk seferimizde sert davranırsam seni incitir miyim?"

Hissettiği yoğun duyguların kıskacında kalan Leyla, gözyaşlarını akıtmamak için bir hayli zorlandı. Yavaşça yutkunup ıslak kirpiklerini kırpıştırırken gözlerini ondan çekmedi. "Sen ilk olacaksın..."

Menderes onun tıpkı bir pırlanta gibi ışıldayan göz bebeklerine baktı bir süre. Bu yaşananlar Leyla'nın seçimi değildi. Belki zorunlu, belki gönüllü, belki de henüz anlamını yakalayamadığı bir nedenden ibaretti.

"Her şeyini inandığın bir adama verseydin bile, senin için hissettiklerim değişmezdi. Sana dair ne varsa kendime ait kılmak istesem de... Öncelikli ve önemli olan sensin. Sen benim karımsın. Benimsin ve bugün bizimle ilgili geri dönemeyeceğin bir adım attın. Ölüme bile meydan okuyacağım bir sebep sundun bana. Ve bundan sonra benden kaçışın mümkün değil."

Leyla, duydukları nedeniyle boğazında sıkışan hislerin kıskancında kaldı. Gözlerine değen o güven dolu bakışların içinde görebildiği aşkın gerçekliğiyle sarsıldı. Derin bir nefesin ardından ellerinin arasındaki yüzü kendine yaklaştırıp Menderes'i öptü. Üzerinde hevesle hareketlenen bedenin sıcaklığı tenine yayılırken, onun olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Parmak uçları güçlü kaslarda şevkle geziniyor, soluk almak için ayrılan dudakları anlık bir duraksamadan sonra yeniden birleşiyordu. En duyarlı noktalarında dokunuşlarını konuşturan kocasının kontrolünde eriyor, yaşadığı heyecanla inlemeden edemiyordu. "Menderes..." Islak öpücükler boynundan istikrarlı bir şekilde aşağıya iniyor, acı ve zevk karışımı bir istekle sertleşen göğüs uçları Menderes'in sakallarıyla cezalandırılıyordu.

Bakışlarını Leyla'nın aralanmış dudaklarına, oradan da ıslak kirpiklerine çeviren Menderes, bedenindeki acıyla dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Artık ona sahip olduğunu bilmek, tarifsiz bir haz vermekle birlikte tüm dünyayı yakacak güçle dolup taşmasını sağlıyordu. Onu çıldırtacak bir şekilde sürtünerek siyaha kesen koyu kahvelerle buluştu. Eğilip Leyla'nın alt dudağına küçük bir öpücük bıraktı.

"Sana neler yapmak istediğimi bilseydin, belki de buradan koşarak uzaklaşırdın." Sözlerinin ardından ona doğru yükselen narin göğsün derin soluyuşları karşısında gözlerini kıstı. "Ama bunun da bir hükmü olmazdı. Çünkü benimsin, Leyla. Her şeyi kabullenerek ve arzuyla bana karşılık veriyorsun. Şimdiye kadar içimde dizginlediğim duyguların kapısını sen araladın. Anahtarı sendeydi ve kilidi usulca açtın." Menderes dudaklarını Leyla'nın ağzının kenarından ıslak bir hareketle boynuna sürükledi. Bunun sonucunda aldığı inlemeyle içine keskin bir soluk çekti. Erkekliği o derin ve dar kuytudaki sıcaklığa kavuşmak için çıldırmanın eşiğinde bekliyordu.

Leyla yaşayacaklarının heyecanıyla neredeyse tükenirken, ellerini Menderes'in vücudunda aşağıya doğru indirdi ve kalçalarından tutup kendine daha da yaklaştırdı. Bu temasla başı geriye düştü, beli yukarıya kıvrıldı. Teni hafif terli ve gergindi. Bir süreliğine kapattığı gözlerini açtı ve üzerinde heybetiyle uzanan adama baktı. "Menderes Vardar tarafından sahiplenilmenin bu yanını öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Sesi bir fısıltı gibi onun tutkuyla çevrili göz bebeklerini okşuyordu. "Sensiz yatağımda üşüyorum. Beni sımsıkı saran güçlü ve sert bedenini özlüyorum." Bir an durup onun anlaması için bekledi.

Parmaklarıyla Menderes'in sakallarında geziniyor, derin ve yavaş soluklar eşliğinde sakinleşmeye çalışıyordu. "Dokunuşlarımın, seninkilerin zerresi etmediğini söylerken ciddiydim." Yanakları hafifçe kızarırken kalp atışları hızlandı. "Sen olmadığın için tenim soğuk. Kadınlığım sıcaklıktan uzak. Ama sen alevi andıran bakışlarınla beni esir aldığında yanıyorum, Menderes." Leyla hapsettiği nefesini kocasının dudaklarına üfledi usulca. "Kar fırtınasının içinde ateşlerle kavruluyorum." Onun bir elini kavrayıp ıslaklığına doğru götürdü. Üstüne bastırırken küçük bir inilti aralarında asılı kaldı. "Senin tarafından bin parçaya bölünmek istiyorum. Öyle yoğun ki hissettiklerim... Ben... Anlamıyorum, Menderes. Korkuyorum... Bu dünyadan..."

"Benim dünyamdan." Menderes onun cümlesini açık bir gerçeklikle tamamladığında, her ne kadar gerginlikle dolup taşsa da parmak uçlarındaki yangına kayıtsız kalamıyordu. Dantel kumaşı hafifçe sıyırdı ve Leyla'nın derinlerine ulaşmasına gerek kalmadan o yakıcı ateşle buluştu. Başını geriye atarken gözleri kapalı, çenesi sabretmeye çalıştığı için sıkılı bir haldeydi. Karısının dudaklarından kurtulan saf arzu dolu iniltilerin ve hevesle kıvranışının verdiği tatmin duygusuyla boğazından kesik bir hırıltı döküldü. "Şehvetimin şiddeti bizi paramparça edebilir, Leyla. Biriktirdiğim ne varsa, kontrolü elimden bıraktığım anda özgürlüğüne kavuşacak. Ve sen..." Dokunuşları kendinden emin, sahiplenişi kusursuzdu. "Tutku dolu bir fırtınanın içinde daha fazlasına teslim olmak için kıvranacaksın."

"Üstümde tek bir parça kaldı." Dudakları onun dudaklarına sürtünürken ısısı yükseliyordu. "Kurtul ondan." Leyla düşündüğünden de ısrarcı bir sabırsızlıkla bedenini hareketlendirdi.

Menderes ondaki hevesi hissedebiliyor, yolun sonuna varmak için sabırsızlanışını açıkça görebiliyordu. Onu bu anlamda herhangi bir şeye zorlamamıştı. Bir adım geride durmuş, Leyla'nın verdiği kadarını almakla yetinmiş, canını acıtacak bir davranıştan kaçınmasını bilmişti. Ama artık bütün bunların geride kaldığının farkındaydı. Leyla bu gece tam anlamıyla onun karısı olacaktı. Bu düşünceyle kalbi çılgınca atmaya başladı. Altında

hareketlenen bedenin de benzer duygularla sarmalandığına tüm benliğiyle inanıyordu.

Dudakları hakkı olan güzellikte arsızca dolanıyor, dilinde hissettiği tuzlu tenin her santimini kendine ait kılmak istiyordu. Aralarında yükselen ısı adeta bir buhar gibi etraflarını sarıp, şehvete bulanan ıslak dokunuşlar bırakıyordu.

Çıplaklığında kayarak ilerleyen ateşli dudaklar Leyla'nın nefesini hızlandırıyor, elleriyle tutunduğu sert kasların hissi gözlerinin önünde yıldızların uçuşmasını sağlıyordu. Başı dönüyor, içinde bulunduğu rüyadan uyanmak istemiyordu. Her şeyini nihayet Menderes Vardar'a teslim ediyor, onun eşsiz karanlığında hapsolmaya boyun eğiyordu.

Menderes, bir süredir dilini keyifle gezdirdiği tenden ayrılırken bakışlarını ateşin varlığına bürünmüş olan kadına çevirdi. Parmakları onun seksi iç çamaşırında oyalanmayı bıraktı. İnce ve zarif bacaklarından aşağıya doğru sıyırırken Leyla'nın geceyi andıran gözlerine odaklandı. Başından beri cüretkâr hareketleri ve sözleriyle özgüvenini ortaya seren karısının, çırılçıplak kaldığında yanaklarının kızarışını ve dudağını huzursuzca dişleyişini izledi. Dizlerinin üstünde, Leyla'nın sıcak vücudunun arasında duruyor, elleriyle onun pürüzsüz hatlarında kışkırtıcı yollar çiziyordu.

"Utanma." Menderes'in sesi boğuk ve şehvetliydi. "O kadar güzelsin ki, kendimi bu ziyafeti çekmekten mahrum edemezdim." Dudakları cezbedici bir gülümsemeyle kıvrılırken dikkati en sonunda Leyla'nın kadınlığına odaklandı. Güçlü elleri onun kasıklarını hazla okşayarak kuytulara doğru ilerledi. Başparmağıyla Leyla'nın zevk noktasına bastırdığında küçük bir çığlıkla yükselmesine ve yatağın ışıltılı saten kumaşını kavramasına gözlerini kısarak baktı.

"Menderes!" Leyla konuşmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyordu. "Çok uzaksın."

Duyduğu şeyle erkekliği kıpırdanan Menderes, parmaklarını usulca içeriye doğru kaydırdı. Daha fazlasını istediğini gösteren karısının yatak örtüsünü sertçe avuçlayıp belini kıvırmasına

ve bacaklarını istekle iki yana açmasına şahit olurken inlemeden edemedi.

Duruşunu ayarlayan Leyla, ıslak kirpiklerini birbirinden ayırırken saçlarının arkaya savrulduğunu ve tenini okşadığını hissetti. Ağır ve düzensiz solukları kulağına dolduğunda, araya karışan başka bir sesin varlığıyla başını öne doğru eğdi. Göz bebeklerinin etrafında parlayan ışıltılar, sanki hedefine koşarcasına Menderes'in dudaklarını ve hemen sonrasında tüm erkeksiliğiyle karşısında duran sert göğsünü buldu. "Bunun hayaliyle kapattım gözlerimi her gece." Buğulu fısıltısı kelimeleriyle dans ediyordu. "Teslimiyetten korksam da, ellerinde olmak istedim. Bakışların beni işaretlerken bununla yetinme diye bekledim."

"Leyla..." Menderes derin bir nefesin ardından parmaklarının hareketini yoğunlaştırdı. "Seni evime getirip yatağıma yatırdığımdan beri, orada seninle olmak için çıldırdım. Sen her gece kokuma bulanan çarşafların arasında dönüp dururken, aklımı başımdan alan teninle beni ele geçirmeni düşledim. Ve şimdi..." Dokunuşlarını usulca geri çekti. İtiraz mırıltılarına aldırmadan onu belinden tuttu. Sert ve ani bir hareketle kucağına yerleştirdiğinde hızlanan solukları birbirine karıştı. Korku ve heyecanla kaplanan bakışlar, omuzlarına tutunan istekli eller ve erkekliğine sürtünen ıslaklık Menderes'in kontrolünü paramparça etti. "Benim insafımdasın." Avuçlarını dolduran göğüsleri şehvetle sıktığında, hapsettiği bedenin zarif bir şekilde yükselişinden memnuniyet duydu.

"Canım acıyor..." Başını eğip onun gözlerini yakalayan Leyla, dudaklarını hevesle onunkilerle buluşturdu. Hırsla, aceleyle ve sabırsızca öpüyor, kocasının ellerini daha fazla hissetmek için kıvranıyordu.

Menderes o son cümledeki yakarışın karşılığını vermekte gecikmedi. Onu kalçalarından tutup yukarıya kaldırdı ve ağzını yeni açan bir çiçeğe benzeyen göğüslere kapattı. Küçük ama yoğun ısırıklarla Leyla'yı serseme çeviriyor, dudaklarından dökülen seslerin bu hayatta duyduğu en güzel gerçeklik olduğuna

inanıyordu. Saçlarının arasına karışan ellerin onu daha fazla bastırışıyla, tarifi imkânsız bir mutluluğa sürükleniyordu.

Zorlukla geriye çekilip onu görmeye çalıştı. Dağılan saçları ona vahşi bir güzellik katmıştı. Hafif ıslak tutamları usulca geriye doğru attı. Nefesini, zevkten aklını kaybetmek üzere olan karısının yanan tenine bıraktı. "Acın diniyor mu?" Diliyle Leyla'nın dudaklarını işaretledi. "Seni delicesine isteyen erkekliğimin sabırsızlanışını hissediyor musun?" Onun elini yakalayıp sertliğine götürdü. Hiçbir tereddüt göstermeden kavrayışı ve okşayışı karşısında göğsünden boğuk bir hırıltı koptu. Leyla'nın başını yana eğdi ve dişleriyle boynuna tutundu.

"Ah!" Leyla hazla ona sürtündü ve avucundaki esirini güçlü tutuşuyla cezalandırdı. Boynundaki sakallar tenini çizince, ağlamaklı bir inlemenin ardından küçük bir çığlık attı.

"Beni tutsak ettiğini sanıyorsun ama hatırlatmama izin ver." Menderes elini onunkinin üstüne koyarken, dudaklarını terden ıslanmış tende kaydırıp Leyla'nın kulağına sürttü. "Bu gece sürekli içinde olacak, seni bir uçurumdan diğerine sürükleyip hayatın boyunca yaşayamayacağın zevkleri tattıracağım."

Leyla bu sözlerle daha da ısındı. Kadınlığındaki sabırsız ve heyecanlı atışları bütün bedeninde hissetti. Ellerini Menderes'in omuzlarına yerleştirip kendini usulca geriye doğru bıraktı. Belindeki tutuşun onu yavaşlatışını ve hafif bir temasla yatağa uzanışını kulaklarında uğuldayan nefes sesleriyle bütünleştirdi. Kocasının çok şey vadeden bakışları, Leyla'yı karanlık ama bir o kadar da renkli bir dünyaya çekti.

Bakmaya doyamadığı bedenin her zerresini ezberleyeceğini biliyordu. Menderes, sahip olacağı kadını heyecanlandırmak için en isabetli dokunuşlarını konuşturuyordu. Leyla'nın verdiği tepkilerden oldukça memnundu. İstekle aralanmış dudaklarla buluştuğunda, saçlarının arasında dolanan zarif parmakların barındırdığı tutku, Menderes'in simsiyah bir gecenin içinde göz kırpan ışıltıları görmesini sağladı. Karısının ritmi değişen solukları nedeniyle kontrolünü kaybediyor, bir an önce onun ıslaklığına bulanmak için can atıyordu.

"Menderes..." Leyla karanlığın sardığı yolu aydınlatan o yeşil gözlere baktı. Bir eliyle onun omzuna tutunurken, diğeriyle de göğsünden aşağıya doğru usulca indi. Menderes'in erkekliğini yeniden kavradığında heyecanla yutkundu. Dudaklarını yalarken onun bakışlarının tutkuyla kararmasına şahit oldu.

"Henüz değil." Menderes ona hızlı bir öpücük verdikten sonra seri bir hareketle bedeninde hüküm sürmeye başladı. Leyla'yı çıldırtacağını düşündüğü hassas noktaları dudaklarının arasına alıp sertçe emiyor, hemen ardından diliyle ıslak yollar çizerek onu işaretliyordu. Dişleriyle Leyla'nın göğüs uçlarını tutup çekiştiriyor, ona küçük çığlıklar attırıyordu.

Leyla kesik soluklar eşliğinde yaşadığı zevk dolu dakikalarla başını sağa sola sallıyor, kalp atışlarındaki çılgınlık onu aklını kaybetmenin eşiğine getiriyordu. Teninde sürtünerek ilerleyen adamın dokunuşları mutlulukla sarmalanmasını sağlıyordu. Bacakları sabırsızca iki yana açılıp yatağa bastırılınca, geriye attığı başını öne doğru eğdi. Bakış açısında ağır bir şekilde inip kalkan göğüsleri, tehlikeli ve arsızca bekleyen bir çift yeşil göz vardı. Kadınlığına vuran sıcak nefes karşısında hissettiği şeyle tırnaklarını kocasının omuzlarına geçirdi. İçinde süzülen, Menderes'in eseri olan ıslaklığı onu serseme çevirdi. Birazdan yaşayacağı gerçek, kulaklarında hızla tempo tutan uğuldamayı beraberinde getirdi.

Kendisine son bir nefes hakkı vermek istediğinde, kadınlığına hırsla kapanan dudaklar onu hazırlıksız yakaladı. "Ah!" Ani bir hareketle dirseklerinin üstünde yükseldi. Aynı anda hem korku hem de heyecanla dolan kalbi, gözlerinin önünde gerçekleşen olaya razı geldi. Her yanı titreyişlerle kaplandı. Bacaklarında ve göğüslerinde sertçe gezinen ellerin onu tutsak edişi, Leyla'yı bu dünyadan koparmayı başardı. Islak ve dar kuytularına kıvrak hareketlerle girip çıkan dilin sürtünüşleri aklını başından aldı. Bedenini sertçe yatağa bırakırken Menderes'e tutunmaya çalıştı. Terlediği için boynuna yapışan koyu renk bukleleri, Leyla'yı sıcak bir çemberin içine hapsetti.

Yaşadıkları anların gerçekliğini mutlulukla karşılayan Menderes, tadını aldığı kadını bırakmamacasına sömürüyor, zevk ve zafer sarhoşluğu içinde hareketlerini yoğunlaştırıyordu. Saçlarını çekiştiren ellerin verdiği mesajla, Leyla'nın kadınlığını parmaklarıyla açtı ve haz noktasını dudaklarının arasına alarak sertçe emmeye başladı. Kulağına dolan iç çekişler ve çığlıklar, karısını fazlasıyla memnun ettiğini anlaması için yeterliydi. Daha önce böylesine anlamlı ve yoğun bir birlikteliği deneyimlemediğini düşününce benliği tarifsiz bir güçle doldu. Leyla'ya ilk sevişmesini yaşatan adamın kendisi olduğunu bilmesi, içindeki kudretin ateşini harladı. Bir panter edasıyla onun üzerinde yükselirken geçtiği noktalara önce ıslak bir dokunuş, sonra da tutkulu bir öpücük bıraktı. Onunla yüz yüze geldiğinde nefesi ve sesi şehvetli bir boğuklukla kaplıydı.

"Bedeninde, hatta tadında bile benim izlerim var artık." Menderes, Leyla'nın zorlukla yutkunuşu karşısında gözlerini kıstı. Dirseğini yatağa dayamış, altında yatan kadını büyülenmiş gibi izlerken, eli tutkulu temaslarla aşağıya doğru indi. Kadınlığını araladı ve usulca okşarken konuşmasına devam etti. "Ne kadar dar olduğunu biliyorum. Aldığım zevkle bir hayli sertleştim." Dişleriyle onun alt dudağını yakalayıp çekti. "İlk andaki dokunuşuna göre daha da büyüdü, Leyla." Karısı çaresizce inleyip başını geriye attığında, ağzıyla onun boynunda haz dolu bir dansa başladı. Parmakları derin kuytulara uzandı ve hareketini sürdürdü. "İçine girdiğimde şiddetli bir sürtünme yaşanması kaçınılmaz. Bunu tahmin edebiliyorsun, öyle değil mi?"

"Menderes!" Leyla ne yapacağını bilemeyerek kocasının adını sayıkladı. "Menderes, beni yalvartma!"

Dişlerini sıkmak zorunda kalan Menderes, bu tatlı ve işkence dolu oyunu nihayete erdirmesi gerektiğine karar verdi. Onu kıvrandırmak isterken aynı cezadan payına düşeni alıyordu. Karısının ıslaklığına bulanmış elini çekti ve erkekliğini kavradı. Ucuyla onun girişine yerleştiğinde nefesini tuttu. Daha en başında ona aklını kaybettiren bu dokunuş, birleşmenin

tamamlanması halinde ikisini de uçurumun kıyısına sürükleyeceğini gösteriyordu.

Leyla iyice açmış olduğu bacaklarıyla Menderes'i kendine davet ederken, birbirlerine ait ıslaklıklarının buluşması karşısında içine sesli bir soluk çekti. Üzerinde yükselmesini ve usulca bir kararlılıkla ilerleyişini beklerken sabırsızdı. Elleriyle yüzünü kavrayarak dudaklarını onun dudaklarına sürttü. "Hayatım boyunca birine ait olmayı hiç düşlememiştim." Küçük bir itirafla kısık çıkan sesi, karanlığın içinde süzülerek aralarında asılı kaldı. "Sürekli bir tedirginlik içindeydim. Şimdi ilk kez, gözlerinin içine baktığım biriyle birlikteyim." Parmak uçları o sevdiği sakalların arasında geziniyordu. "En savunmasız halimle onun dokunuşlarında bedenimin hayat buluşunu izliyorum. Korksam da o adamın..." Hislerini vurgulayacak kelimeyi bastırmayı ihmal etmedi. "*Kocamın* beni koruyacağını biliyorum. Kendime yarattığım kalkanı bir kenara ittiğimin farkındayım. İki insanın karşılıklı sevişi değilse bile, birbirimize duyduğumuz cinsel çekimin gerçekliğini kabullendim. İnkâra yeltenmem bir işe yaramıyor, çünkü bana her şeyi yapman için yalvaracak hale geldim." Bir an durup sözlerinin yarattığı etkiyi gözlemlemeye çalıştı. Menderes'in bakışlarında ne gördüğünü anlaması oldukça zordu.

Menderes onu sakince dinledikten sonra, ortamda can bulan sessizliğe bir süreliğine izin verdi. Bakışları Leyla'nın hâlâ heyecanını koruyan gözlerini buldu. Dudakları keyifli ve günahkâr sayılabilecek bir gülüşle kıvrıldı. "Bir erkek sadece cinsel ihtiyaçları için herhangi bir kadınla birlikte olabilir. Ama bu, bir kadın için asla geçerli değildir."

Kocasının sözlerini düşünen Leyla, hislerini ondan saklayamadığını anlamasının yanında tek bir şeye takıldı. Menderes'in onunla sevişmek istemesi, bir erkeğin ihtiyaçlarını karşılaması mıydı, yoksa onu duygusal açıdan da arzulaması mı? Eğer bu sadece fiziksel bir tatminden ibaretse, ruhunun parçalara ayrılacağı muhakkaktı. Bunun ihtimali bile canını acıttı. Çünkü Leyla birlikteliklerini zorunluluk olarak kendine ve ona aşılamaya

çalışırken aslında kalbinin isteğine boyun eğdiğini biliyordu. Dudağını huzursuzca ısırırken, kulağına ulaşan sesle vücudunun kasılmasını engelleyemedi.

"Kadınlığın benim erkekliğimle dolacak, Leyla. Islaklığını hisseden tek erkek ben olacağım." Menderes terli bedenini ona bastırdığında çenesi gerildi. Bir fısıltı şeklinde konuşurken dudaklarını onun kulağında ve boynunda gezdiriyordu. "Bana açılacak, içine beni alacaksın. Sımsıkı saracak ve kavrayacak, bu zevk dolu tutsaklığı eşitleyeceksin." İçinde biraz daha kaydığı anda durmak zorunda kaldı. Kararan bakışları Leyla'nın geceye bulanmış gözlerine takıldı. Hızlı ve sert bir hareketle o tatlı engeli aştığında, boğuk inlemesi karısının çığlığına karıştı. Dişlerinin arasından çektiği nefes kesik bir hale büründü. Omuzlarına batan tırnakların etkisi, avuçlarındaki kalçaları hazla sıkmasına neden oldu.

Hissettiği acıyla gözlerini kapatan Leyla, ona tutunurken vücudundaki titreyişlerin hafiflemesini bekledi. Yüzü Menderes'in boynundaydı. Burnuna dolan erkeksi kokuyla başı dönüyordu.

"Leyla Vardar."

Leyla kulağını tutkulu bir ıslaklıkla yalayan sözcüklerle gözlerini açtı. Nefesi hâlâ gürültülüyken kalbi dörtnala koşmaya devam ediyordu. Yüzünü gömdüğü yerden kaldırıp Menderes'in bakışlarını yakaladı. O iki kelimeyle büyük bir gerçekliğin dile getirildiğini biliyordu. Ve bu, Leyla'nın kalbini aşkla çarptırıyordu. "Karın oldum, değil mi?" Hafif çocuksu çıkan sesine gülümseyince Menderes'in dudaklarının da kıvrıldığını gördü.

Menderes onu biraz daha kavrayıp o dar kuytuya doğru usulca bir hamle yaptı. Altında soluğunu tutan kadının heyecanını görmek, erkeksi bir gururla dolup taşmasını sağladı. "Bu, düşündüğünden çok daha fazlası. Duygularını, dokunuşlarını ve ruhunu sahiplendim, Leyla. Kokumu tenine bıraktım." Yüzünü onun boynuna, oradan da göğüslerine götürüp tembel bir hareketle koklarken, duyduğu o titrek iç çekiş Menderes'i yeni bir tatminle sardı. "Üstünde tonlarca kıyafet varken bile seni gözlerimle çırılçıplak bırakmama engel olabilir misin artık?"

Leyla aldığı zevkle ve onu esir eden sabırsızlıkla bedenini Menderes'e doğru yükseltti. "En derinlerimde istiyorum seni. Ağzındayken neredeyse yıldızları görmek üzereydim." Elini aralarına koyup henüz tam anlamıyla içine girmemiş olan erkekliğin dışarıda kalan kısmını kavradı. "Beni oraya bir kez daha götür. Çünkü kadınlığımda..." Kocasının üst dudağını yakaladı ve dudaklarının arasına alarak emdi. Bunun sonucunda Menderes'in memnun inleyişini bir ödül olarak kabul etti. "Özgürlüğüne kavuşmak isteyen yoğun bir ıslaklık var."

Karısının cüretkâr sözleri, Menderes'i sabrının sonuna taşıdı. Gerilen çenesi ve kararan bakışlarıyla ona meydan okurken tek bir hareketle kalan yolu sonlandırdı. Ellerinin altındaki bedenin hazla yukarıya kıvrılışı ve Leyla'nın inleyiş dolu çığlığı, Menderes'e aklını kaybettirmek üzereydi. Onu sabitleyerek dizlerinin üstünde doğruldu. Avuçlarıyla kavradığı kalçaları kendine hizmet etmeye zorlayarak, yavaş salınışlarla o ıslak ve dar kuytuyu arşınlamaya başladı. Erkekliğine sürtünen, onu kavrayan kadınlığın ısısıyla başı geriye düştü. Vuruşları her geçen an sertleşmeye, gözlerinin önünde parçalara ayrılmaya yakın olan kadının göğüsleri çılgın savruluşlarla bu zevkli oyuna boyun eğmeye başladı.

Saniyeler geçtikçe içindeki acı hafifliyor, yoğun bir hazza dönüşerek Leyla'yı uçuruma doğru sürüklüyordu. Menderes Vardar'ın karşısında çaresizce çırpınıyor, almak istediği şeye kavuşmak için inlemelerine karışan ağlayışını durduramıyordu. Başı dönüyor, etrafı ışıltılı bir karanlığa bulanıyordu.

"Her sevişmemiz bir öncekinden daha zevkli olacak." Zorlukla konuşan Menderes, zirveye yaklaştıklarını biliyordu. Hızını kesmeden ona doğru eğildi ve göğüslerini kavrayıp onlara beklediği hazzı vermekten çekinmedi.

Nefesinin yetersiz kaldığını fark eden Leyla, kurtuluşunun olmadığının bilincinde, bacaklarını kocasının beline doladı. Göğüslerini vahşice sömüren dudaklara içinden gülümserken, Menderes'in gür saçlarına asılıp kendine daha fazla bastırdı. Görmek için heveslendiği yıldızlar ona göz kırparken uçurumdan

aşağıya düştüğünü hissetti. İçindeki sızı dışarıya aktı, onu ele geçiren sarsıntıların şiddeti hafifledi. Hemen ardından kadınlığında boşalan o yeri, kocasının yoğun ve tutku kokan sıvıları doldurdu. Gözleri ağır bir hareketle kapanırken üzerine yığılan bedeni kollarıyla sarmaladı. Vücudu delice bir ağrıyla kaplanmış olsa da, hayatındaki bu en önemli anı bozmaya kıyamadı.

Göğsü aldığı derin soluklarla inip kalkıyor, içine çektiği terle karışık kadınsı koku Menderes'i çılgına çeviriyordu. Erkekliğinin hâlâ sert bir şekilde karısının kuytularında zafer çığlıkları attığını, orada bir ömür kalmak için yalvardığını biliyordu. Başını kaldırdı ve Leyla'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Islanmış koyu renk kirpikleri gecenin siyahında bir başka güzel duruyordu. "İyi misin?"

Tenine vuran sıcak nefes ve kulağına dolan boğuk ses, Leyla'yı hafifçe titretti. Büyük bir doyum sonrası kapalı duran gözlerini usulca açtı. Menderes'in göz bebeklerinin etrafındaki karanlığın bir parça dağıldığını gördü. Tutunduğu omuzları okşayarak ellerini onun boynuna götürdü. Aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını onun dudaklarına sürttü. "Yeniden doğmuş gibiyim." Kocasının gülüşü Leyla'yı mutluluğa boğuyordu. "Biraz yorgunum. Bu gece burada uyuyalım. Ama yarından itibaren bizim yatağımıza gelmelisin."

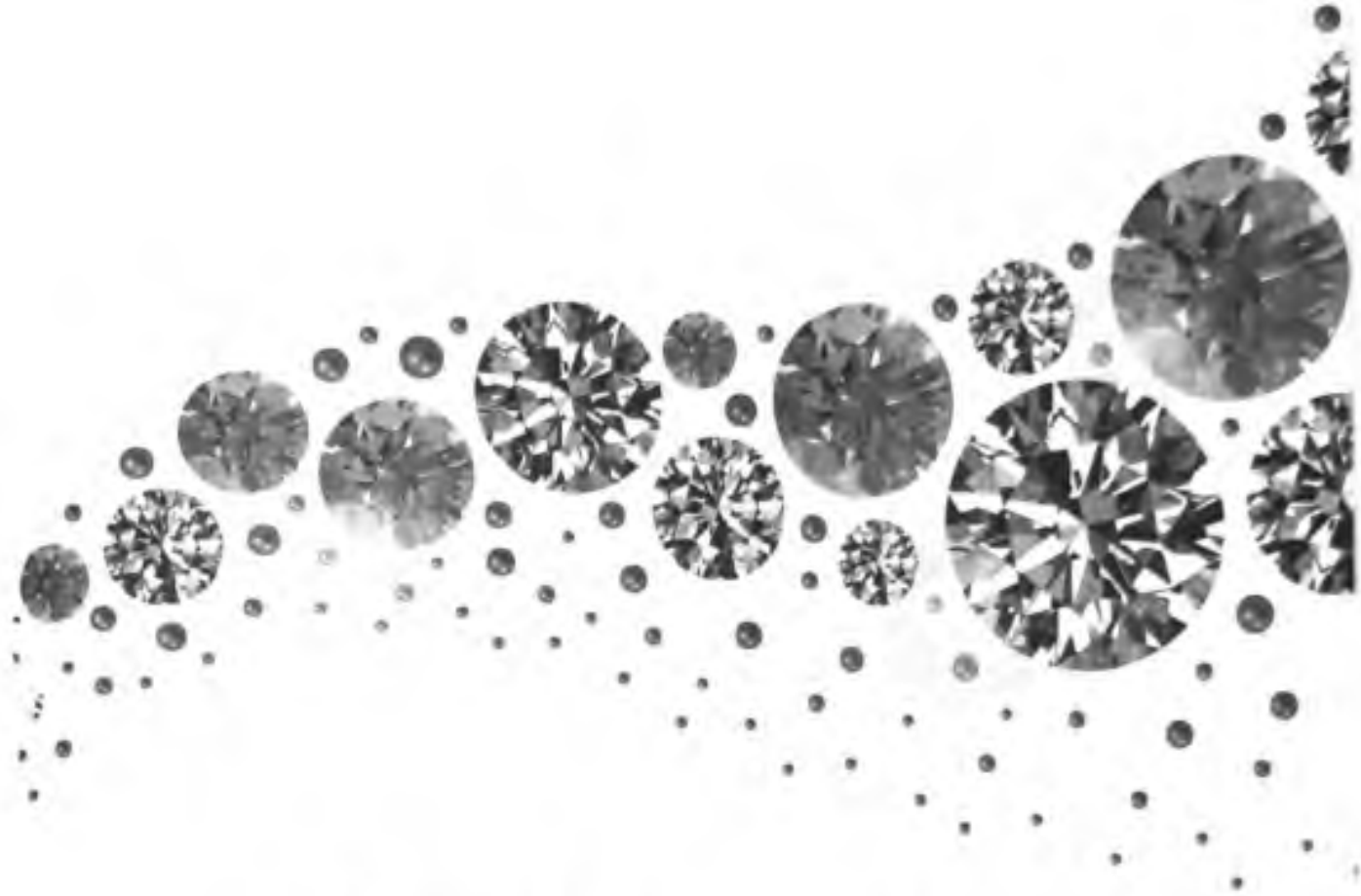
Menderes onun canını acıtmamaya dikkat ederek sırtüstü döndü. Leyla'yı kollarında sararak göğsüne çekti. Bu küçük hareket bile erkekliğinin sıkıştığı noktada kendini hatırlatmasına neden olunca nefesini tuttu. Çıplak bedenine dağılan gür ve koyu renk saçların dokunuşları, Menderes'in içindeki aşkı zirveye taşıdı. "Yarın birlikte öğle yemeği yiyelim mi?"

Leyla ellerini onun göğsünde birleştirip çenesini üstüne yerleştirdi. Dudaklarında gergin bir gülümseme vardı. "Dışarıya mı çıkacağız?"

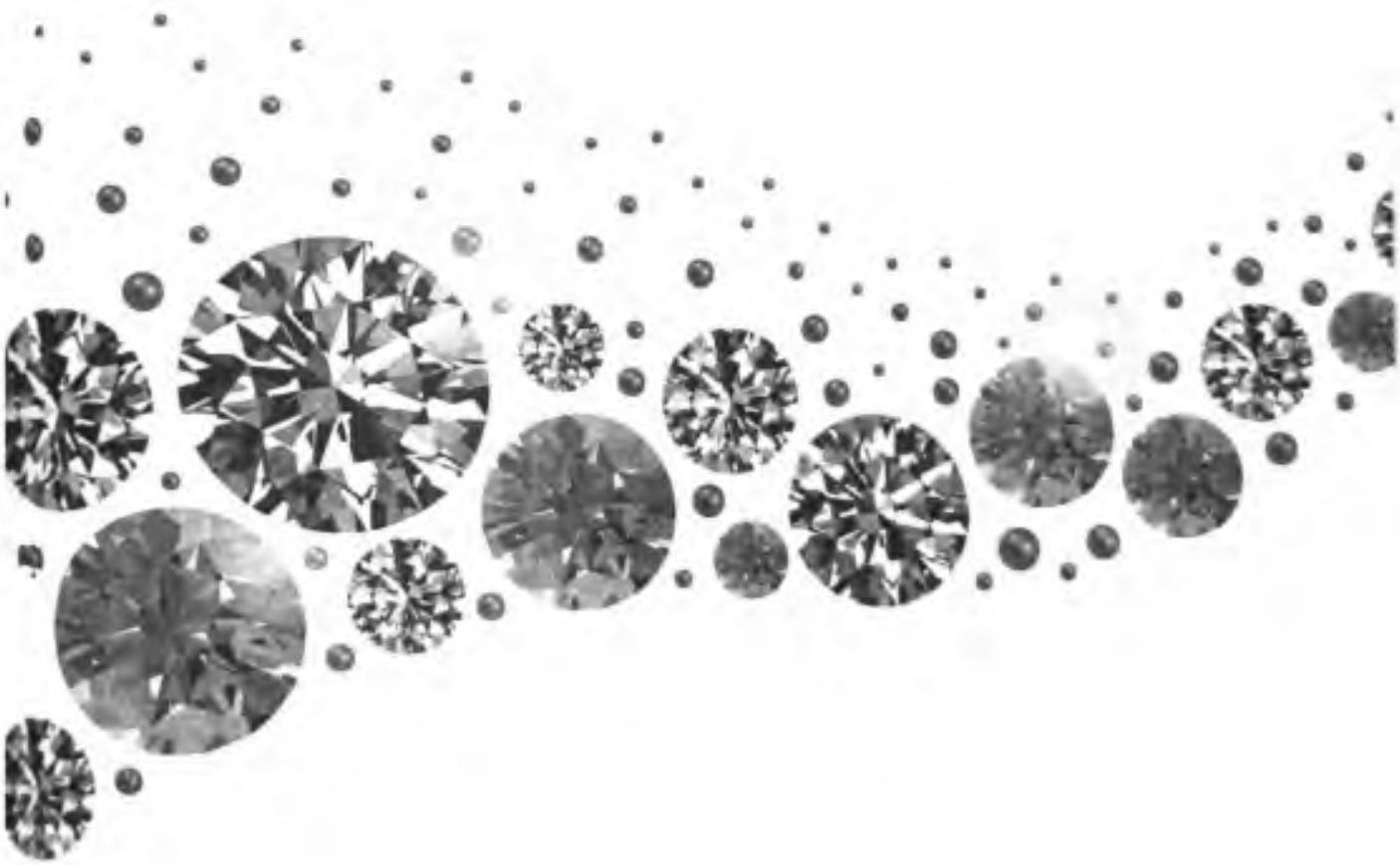
Kaşları çatılan Menderes bir eliyle Leyla'nın saçlarını okşuyor, diğeriyle çıplak teninde geziniyordu. "Saklanmanı gerektirecek bir durum yok. Hiçbir zaman da olmadı." Başparmağıyla onun kirpiklerinde biriken gözyaşını sildi. "Unutmak

istediklerini arkanda bıraktığın sürece özgürsün. Hatırlamak için uğraşma. Baban artık bu dünyada değil." Sözlerinden emin bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Hiç kimse seni üzemez, incitemez. İzin vermem."

Leyla, boğazındaki düğümü zorlukla gönderirken başını yeniden kocasının göğsüne bıraktı ve sessiz kaldı. Onu çevreleyen kolların güven veren hissiyle gözlerini kapattı.

On Birinci Bölüm

Sabah erkenden kalkıp duşa giren Menderes, dün gecenin anılarıyla oldukça enerjikti. Leyla'ya dokunduğu, onu öptüğü ve aldığı her an birbirinden değerliydi. Üstelik karısının da istekli halleriyle çılgına dönmüştü. Gecenin bir yarısı onunla yeniden sevişmiş, Leyla'ya bir öncekinden daha zevkli bir son yaşatmıştı.

Giyinme odasında aynadaki aksine bakarken dudaklarında hayatı boyunca yer etmemiş olan o gülüşü fark etmek, Menderes'e hiç bu kadar güçlü hissettirmemişti. Leyla'ya da söylediği gibi, onun için her şeyi yapar, hiç kimsenin onu incitmesine izin vermezdi.

Kol düğmelerini de takıp ceketini askısından çıkardı ve yatak odasına geçti. Simsiyah saten kumaşların arasında eşsiz bir pırlanta gibi uzanan kadının ışıltısı gözlerini kamaştırdı. Onun hafifçe hareketlenip başını sağa doğru çevirmesine gülümsedi. Saniyeler sonra, nazlı bir edayla açılan kirpiklerin ardındaki yoğun bakışlarla buluştu.

Leyla dinlenmiş bir şekilde gözlerini araladığında, karşısında bulmayı beklediği adamı gördü. Duş almış, hazırlanmış ve tüm çekiciliğiyle ona bakıyordu. Boğazının kuruduğunu hissetti ve yatakta oturur pozisyona geçerken tenini saran kumaşı göğüslerine kapattı. "Günaydın." Utangaç ve heyecanlı bir ses tonuyla dudaklarından dökülen bu tek kelime, Leyla'nın kulağına tanıdık bir melodi gibi geldi.

Menderes ona doğru ilerleyip ceketini koltuğa koydu. Karısının yanına oturup bir elini onun yüzüne götürerek nazikçe okşadı. "Günaydın, karanlık gecem."

Duyduğu hitapla yanakları kızaran ve kalbi bir kuş gibi kanat çırpan Leyla, o son olayın yaşandığı gün hayal meyal

duyduğu sözleri hatırladı. Menderes ona *karanlık gecem* demişti. O kelimenin telaffuzundan bile korkan biri olarak, şimdi üstünde tam tersi bir etki bırakması tuhaftı. Dudaklarındaki istekli teması algıladığında, içinde bulunduğu ana döndü. Menderes Vardar'ın baş döndürücü, eşsiz bir öpüşü vardı. Ondan önceki hayatında hiçbir anlam ifade etmeyen öpüşmeler de deneyimlemişti elbette ama hiçbiri kocasının yarattığı harikalığın yanından bile geçmezdi. Ellerinin ne zaman onun sakallarına karıştığının ve üstündeki kumaşın aralarından çekildiğinin farkında değildi. Öyle derin, öyle yakıcı bir dokunuştu ki, Vardar izlerini her zerresinde istiyordu.

Zorlukla geriye çekilen Menderes, kadınının dudaklarındaki ıslaklığa gözlerini kısarak baktı. Bakışları onun narin teninde gezinip göğüs uçlarına kaydı. Bazı yerlerde sanki işaretlenmiş havası veren kızarıklıklara gülümsedi.

"Göğüslerimle dalga mı geçiyorsun?" Leyla hafif bir kızgınlıkla beraber bedenini elleriyle kapattı. Ona kapılmamak için uğraşsa da bu neredeyse imkânsızdı.

Menderes onun ellerini çekti ve Leyla'ya muzip bir bakış attı. "Sakallarımın tenini tahriş etmesi için öldüğünü söylemiştin. Sanırım iyi iş çıkarmışım."

Duyduğu cüretkâr ve alaycı sözler karşısında titreyen Leyla, yüzünün kızarmasına engel olamazken ne diyeceğini bilemedi. Zaten bunu irdeleyecek halde değildi.

"Teninin tutkuya bulanmasına bayılıyorum." Menderes o tatlı şaşkınlığı fırsat bilip ağzını onun göğüs uçlarına kapattı. Titrek bir iç çekişle ödüllendirildiğinde, saçlarının arasına dolanan parmaklardan yayılan elektrik erkekliğine adeta sert sinyaller yolladı. Onun hevesli ve arzulu dokunuşlarından istemsizce koparken dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Çıkmam gerekiyor. Başar buralarda değil. O yüzden sana Eray ve bir koruma eşlik edecek. Telefonuna Özden'in numarasını yollayacağım. Onunla konuşup öğlen şirkete geleceğini söyle ve bu haftaki programımın bilgisini al. Ne kadar önemli bir toplantıda olsam da, eğer aramak istiyorsan asla ikinci kez düşünme."

"Teşekkür ederim."

"Etme. Her hakka sahipsin. Lütfen..." Menderes başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Bir daha hiçbir şey için bana teşekkür etme."

Leyla ağlamamak için direnirken başını salladı. Son öpücüğünü de aldıktan sonra Menderes'in gidişini izledi. Derin bir sessizliğin içinde kalınca bakışlarını dağınık yatağa çevirdi. Dün gece buraya gelmek için esaslı bir nedene ihtiyacı vardı. Melih Ertürk bilmeden de olsa Leyla'ya iyilik yapmış, bazı şeylerin hızlanmasına sebep olmuştu. Eğer o konuşma yaşanmasaydı, buna asla cesaret edemezdi. En başından beri Menderes'ten ve onun dünyasından kaçmak için uğraştıysa da, yaşananlar bedenini ve kalbini ona vermesini engelleyememişti. Gönüllü bir gelişti bu. Ve Leyla sonuçtan son derece memnundu. Çünkü içinde bastırmaya çalıştığı arzular, en önemlisi de çiçek açmaya hevesli olan o aşk, kabuğunu kırarak zorlu bir meydan okumayı kazanmıştı.

Omuzlarını açıkta bırakan pudra rengi bluzunun kopçasını takmak için arkaya doğru uzandı. Yakasının farklı pembe taşlarla işlenmiş kısmına hızlıca göz gezdirdi. Dağılan saçlarına elleriyle şekil verdikten sonra eteğinin boyunu kontrol etti. Neredeyse kalçalarının altında biten ve onu sımsıkı saran kaliteli kumaşın dokunuşu, Leyla'nın oldukça seksi hissetmesini sağladı. Bakışları giyinme bölümünde belirli bir düzene göre sıralanmış olan ayakkabılar arasında siyah süet çizmelere takıldı. Aklından çılgınca düşünceler geçse de, öğle yemeği için nereye gideceklerini bilmemesi onu bu konuda risk almamaya itti.

Her zaman rahatlıkla kullanabileceği, ince topuklu şık botlarından siyah olanı giydi. Dolabın kapağını kaydırıp kıyafetleriyle uyumlu bir kaban seçti. İçeriye geçip yatağın üstüne bıraktı. Çantasına koyacağı gerekli eşyaları da ayarladıktan sonra, Menderes'in asistanı Özden'le konuşmadığını hatırladı. Mesajlardaki numarayı önce rehbere kaydetti, hemen ardından arama

tuşuna basarak gergince beklemeye başladı. Kısa sürede açılan telefondan duyduğu ses hafifçe yutkunmasına neden oldu.

"Leyla Hanım, merhaba."

Menderes'in zaman kaybetmediğini fark eden Leyla, gülümseyerek kıza cevap verdi. "Merhaba, Özden. Ben öğlen şirkete geleceğim. Menderes'in programı nasıl?"

"Biliyorum, efendim. Menderes Bey şu an toplantıda. Eğer bir uzama olmazsa 12:30 gibi bitmesini bekliyorum. Yapmamı istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. O halde şirkette görüşürüz."

"Görüşürüz, efendim."

Leyla telefonu kapattığında tuhaf hissetti. Belki de hâlâ bir Vardar olduğuna inanamadığı içindi.

Evden çıktığında çalışır halde bekleyen aracı ve hemen yanında duran korumayı gördü.

Adam saygılı bir şekilde yaklaştı ve başını hafifçe eğdi. "Merhaba, efendim. Ben, Hakan. Bugünden itibaren yalnız gideceğiniz her yerde size eşlik edeceğim."

Leyla karşısındaki kişiye şaşkınlıkla bakarken kaşlarını çattığının farkında bile değildi. "Memnun oldum, Hakan. Desteğin için çok teşekkürler."

Koruma aracın kapısını açıp Leyla Vardar'ın binmesini bekledi, ardından ön koltuğa oturmak için hareketlendi.

Leyla sessizlikle geçen ve yarım saat kadar süren yolculuğun sonunda, gözlerinin önünde kudretiyle yükselen yapıya baktı. Etraftaki sayısız güvenlik görevlisinin görüntüsü nefesini hızlandırmaya yetmişti. Üstüne kilit vurduğu tüm hatıralar onu kuşatmaya ve içine çekmeye başladı.

"Leyla Hanım?"

Çok uzaklardan kulağına ulaşan belli belirsiz sese tepki veren Leyla, bakışlarını kalabalık gruptan çekip yanı başında bekleyen adama çevirdi. Hakan'ın temkinli duruşu, ona gülümsemesi gerektiğini hatırlattı. Araçtan indiğinde sert bir rüzgâr

eserek saçlarını havalandırdı. Kabanının yakalarını kaldırırken elleriyle kumaşı adeta yumruk yaptı. Önünde uzayan merdivenleri çıkarken, yaşayacağı ilkin gerginliğiyle hafifçe titriyordu.

Döner kapıda beliren zarif siluet, Menderes'in dudaklarında keyifli bir gülüşe neden oldu. Elleri pantolonunun ceplerinde, başı dik bir şekilde karşısındaki kadına bakıyordu. Onun şaşkın ve tatlı bir tebessümle yaklaşmasını beklerken, etraflarındaki birçok insanın onları hayranlıkla izlediğinin farkında bile değildi.

Leyla, kocasının çekiciliğiyle bedeninde yepyeni bir arzunun kol gezdiğini hissetti. Dün gece neler yaptıklarını hatırlayınca teninin ısınmasına engel olamadı. Onun uzattığı eline karşılık verdi. Beline dolanan diğer el ve dudağıyla yanağı arasında bir yere bırakılan o ateşten öpücük, dizlerine şiddetli bir titreyişle vurdu.

"Hoş geldin."

Menderes'in bakışlarındaki ışıltılar ve sesindeki o vaat dolu ton, Leyla'nın kalp atışlarını hızlandırdı. "Hoş buldum."

Leyla göğsünü döven çırpınışları sakinleştirmeye çalışarak, kocasının yanında başı dik bir şekilde yürüyordu. Düğünlerine Menderes'in iş dünyasından tanıdığı ve arkadaşları olan insanlarla birlikte şirketteki birçok yöneticinin de katıldığını hatırladı. Herkes ona olumlu yaklaşmış, yapmacık herhangi bir tavırda bulunmamıştı. Bunu bilmek, o anda gücünü hissettiği tutuşun etkisini daha da anlamlı kıldı.

Düşünceleri arasında kaybolmuşken, az önce önünden geçtikleri asansörlere hızlı bir bakış attı. Merakına engel olamayarak yanında yürüyen adama döndü. "Asansörler şu tarafta kaldı."

Menderes onun tatlı şaşkınlığına gülümsedi. O sırada tasarım açısından ortak alandan ayrılan ve daha tenha bir noktada kalan özel bölgeye gelmişlerdi. "Ben hep bu asansörü kullanırım." Düğmeye bastığı anda önündeki kapılar açıldı. Leyla'nın gözlerini devirip binişini izlerken keyfi yerindeydi.

Kapılar kapanmış ancak henüz bir hareketlilik olmamıştı. Leyla bakışlarını etrafında kısaca gezdirdi. Dijital bir ekranın

altında acil durumlar için konmuş düğmeler gözüne çarptı. Ardından en üstteki düğmeyi fark edince dudaklarından alaycı bir gülüş döküldü. Hemen yanı başında duran kocasına döndü ve gözlerini kıstı. "Ne kadar da egolu bir asansör!"

Menderes kahkahasını serbest bırakırken onu belinden tutup sert bedenine çekti. Kollarında rahatlığı kaybolan ve heyecanlanan kadının hali, içindeki ateşi harlamaya yetti. "Bas bakalım egolu düğmeye."

Leyla dikkatini toparlamaya çalışırken elini kaldırıp 'V' harfinin yazılı olduğu düğmeye dokundurdu. Titreyişi gün gibi ortadaydı ve dudağını ısırmadan edemedi. Hemen altındaki dijital göstergenin devreye girip parola ekranına geçmesinin ardından, kulağının dibinde devam eden gülüşün etkisiyle yüzünü kocasına çevirdi. O kadar yakın duruyorlardı ki, nefeslerinin birbirine karıştığını görebiliyordu Leyla. Belinden kıvrılarak inen okşayışların tam da kadınlığındaki sızıyı hatırlatması karşısında zorlukla yutkundu. Aklına gelen şeyle yarı yarıya kapanmış olan gözleri hafif bir tedirginlikle açıldı. "Kamera var mı bu asansörde?"

Menderes onu rahatlatmak için bedenine biraz daha bastırdı ve dudaklarını onun şakağında gezdirdi. "Tüm görüntüler benim odamdaki kayıt cihazında depolanıyor."

Duyduklarıyla gerginliği neredeyse kaybolan Leyla, derin bir nefes alarak ekrana baktı. "Şifre ne?"

Soluduğu kokuyu bir ömür boyu hayatında isteyen Menderes, o iki kelimeyi adeta bir fısıltı eşliğinde karısının koyu renk saçlarına bıraktı. "Karanlık gece."

Bir itiraf gibi etrafını saran bu anlamlı kelimeler, Leyla'nın kalbine bir kar tanesi eşliğinde kondu usulca. Yanan ateş onu eritti. Leyla'yı, nefes aldığı sürece, kollarında olduğu adamın tutkulu aşkına teslim etti.

Titreyen parmaklarıyla şifreyi ekrana girdikten hemen sonra hareket eden asansör, Leyla'nın bir parça sakinleşmesini sağladı. Menderes'in ofisinin bulunduğu kata geldiklerinde, karşısında

gördüğü ve kim olduğunu bildiği genç kızın sıcak gülüşüyle kendini iyi hissetti.

"Hoş geldiniz, Leyla Hanım."

"Teşekkür ederim, Özden."

"Rezervasyonumuz yapıldı mı?" Menderes bir yandan asistanıyla konuşup, diğer yandan da karısını ofisine doğru yönlendirdi.

"Evet, efendim. İstediğiniz masa da hazır."

Menderes asistanına teşekkür etti ve Leyla'nın arkasından odasına girip kapıyı kapattı. Onun üstündeki kabanı çıkardığını görünce gözlerini kıstı. Dün gece ezberlediği vücudun hatları giydiği kıyafetlerle öylesine belirginleşmişti ki, açlığını kontrolde tutmayı ummaktan başka bir şey yapamadı. Onu korkutmak istemiyordu. Leyla yaşananları kendisi de istemiş olmasına rağmen, belli belirsiz ürkekliği hâlâ hissediliyordu.

"Çok güzelsin."

Leyla henüz sakinleşen bedenini ve kalbini yeni bir heyecana kaptırmamak için gülümsemeye çalıştı. "Bu iltifatlara alışabilirim."

Menderes emin adımlarla yaklaşıp bir elini onun saçlarına yerleştirdi. "Sana şimdiye kadar hiç iltifat etmedim. Aklımı başımdan alacak kadar kusursuzsun. Dış görünüşünle, sesinle, gözlerindeki o bakışla, dokunuşunla, bana sığınışınla..."

Leyla zorlukla yutkundu. Hayatında hiç böyle bir adam tanımamıştı. Belki de yaşamın ona verdiği en harika hediye Menderes Vardar'dı. "Sana bu denli alışmış olmamı ben bile kendime açıklayamıyorum." Yüzünü onun sıcak avucuna yaslayıp gözlerini kapattı. Elleri Menderes'in ceketini sıyırıp beline ulaşmıştı. "Sen yanımda yoksan korkuyorum. Sanki simsiyah bir girdap var ve yalnız kaldığımda ona kapılıp gidecekmişim gibi hissediyorum."

Menderes onu dinlerken kendine çekmiş, dudaklarını saçlarında gezdiriyordu. "Ben her zaman yanında olacağım. Bana güven."

Leyla duyduklarıyla mutlu bir rahatlama yaşarken, bedeninin ihtiyaçlarını görmezden gelemiyordu. Şehvetle birbirine uçuşan nefesler onu çılgına çeviriyor, Menderes'i yeniden kuytularında sarmak için sabırsızlanıyordu. Elleri kocasının boynuna dolandığında, ona istediğini veren dudakların ateşiyle çaresizce inledi. Çenesini çizen sakalın iç gıcıklayıcı etkisi, kasıklarıyla neredeyse bütünleşen o büyük sertliğe sürtünmesine neden oldu. Ağzının içinde sahiplenircesine keşfe çıkan dilin hüneri karşısında başının döndüğünü fark etti. Menderes'in tadına bayılıyordu. Kendini öylesine kaybetmişti ki, hissettiği ıslaklık hafif bir soğuklukla kaplanınca kirpiklerini araladı. Tükettiği havayı büyük bir kuvvetle içine çekerken, siyaha bulanmış yeşil gözlerin tutkusu Leyla'nın bacaklarını titretti. Aklını kaybetmiş gibiydi. Menderes'in yokluğu onu bu kadar mı çaresiz bırakıyor, korkutuyordu? Daha dün gece doyumsuzca seviştikleri halde, aynısını yine ve delicesine arzulamasına anlam veremiyordu. Yanakları utançla kızarırken kocasının sıcaklığından hızla ayrıldı. Elleriyle saçlarını düzeltip, mantıklı bir şeyler söyleyebilmek için yardım dilenircesine etrafına bakındı.

Menderes ellerinde, dudaklarında ve erkekliğinde onu hâlâ hissedebiliyordu. Öyle yoğun bir ateş vardı ki aralarında, ten uyumu denilen gerçekliği tüm çıplaklığıyla yaşadıklarına inanıyordu. Yana kaymış olan kravatını düzeltirken boğazını temizledi. Ama konuşabilecek bir konu bulmakta zorlandı.

Bedenindeki sıcaklığı hafifletebilmek için ofisteki eşyalara dikkatini veren Leyla, birçok plaketin yer aldığı kısma yürüdü. Hepsini tek tek incelerken benliği gururla doldu. Bütün bu ödüllere layık görülen kişi onun kocasıydı. Neredeyse tüm dünyanın, önünde saygıyla eğilebileceği kocası... Gözlerindeki yaşları geri göndermek için kirpiklerini kırpıştırdı. Arkasını dönerek tatlı bir gülüşle Menderes'e baktı. "Bunların hiçbirine şaşırmadım. Hepsini hak ettiğine eminim."

Artık normale döndüğünü hisseden Menderes, sakin adımlarla karısına doğru ilerledi. Bedenine usulca sokulurken plaketlere

sırayla göz gezdirdi. "Şu anda senin gibi muhteşem bir kadına gösterebileceğim bir pul koleksiyonum olmadığına üzüldüm."

Kocasının bakışlarındaki muzip ışıltıları yakalayan Leyla, kendini tutamayarak güldü. "Eh! Bunlar da iş görür. İtiraf etmeliyim ki, beni cezbetmeyi başardın. Yeni trend, plaket koleksiyonu!"

Onun ışık saçan güzelliği ve esprileri karşısında keyiflenen Menderes, elini avuçlarının arasına alıp dudaklarına götürdü. Parmak uçlarına sıcak öpücükler bırakırken karısının gözlerinin parladığını gördü. "Hadi, çıkalım. Seni başka bir gün daha derin bir araştırma ve etkileyebileceğimi düşündüğüm enteresan koleksiyonlarla burada ağırlamayı aklıma yazıyorum."

Leyla ondan duyduklarına tatlı bir gülüşle karşılık verdi.

Şirketle restoran arasında fazla bir mesafe yoktu. Kısa bir süre sonra mekânın önüne yanaşan araçtan inen Leyla, Menderes'in elini tutarak giriş kısmındaki basamaklara yöneldi. Başını hafifçe kaldırdığında mor rengin geneline serpiştirilen altın ışıltıları fark etti. Tam ortasında dikkati çeken '1stTouch' yazısına beğeniyle baktı. Anlamı *İlk Dokunuş* olan ismin, kaligrafik hareketlerle zengin bir görünüm kazandığını düşünüyordu.

Geniş kapıdan içeri girdiklerinde, gördükleri Leyla'nın ilgisini cezbetti. Tavandan sarkan ve işçiliğindeki kaliteyi konuşturan şekilli sarkıtlar, daha ilk anda insanı büyülü bir atmosferin içine çekiyordu. Uzun bir koridor boyunca duvarlarda sıralanmış renkli aplikler, farklı ışıkların bir araya toplandığı bir harikalar diyarını andırıyordu. Göz yormayan, hatta dinlendirici bir etkisi bulunan iç mimari, Leyla'nın diğer kısımlar için de meraklanmasına neden oluyordu.

Koridorun bitiminde karşılaştığı manzara, gözlerinin hayranlıkla açılmasını sağladı. Ferah ve aydınlık bir platform üzerinde bulunan masalar konukların rahatı için dizayn edilmiş, bununla birlikte kalabalıktan uzak kalmak isteyenler için özel birkaç köşe tasarlanmıştı. Leyla o sırada kulağına çalınan yabancı sese hızlı bir tepki verdi. Sağ tarafına dönüp kocasına gülümseyen ve her anlamda ışıldayan kadını gördüğünde, içinde yükselen huzursuzlukla kaşları çatıldı.

"Menderes Bey, hoş geldiniz."

Onları nezaketiyle karşılayan kişiye elini uzatan Menderes, en hoş gülümsemelerinden birini sundu. "Nasılsın, Burcu?"

"Çok iyiyim, teşekkürler." Heyecanı gözlerinden okunan genç kadın, bakışlarını kim olduğunu bildiği kişiye çevirdi. "Hoş geldiniz, Leyla Hanım."

Hafif bir bocalamanın ardından toparlanan Leyla, ismiyle hitap edilmesinden delice bir haz aldı. Demek ki tanınıyordu. "Hoş bulduk."

"Ben, Burcu Bilgin. Öncelikle sizi tebrik etmeme izin verin. Menderes Bey davetiye yollayıp, bir de büyük nezaket göstererek aramıştı. Ancak o günlerde iş sebebiyle yurt dışındaydım. Gelemediğim için çok üzgünüm."

Burcu ismindeki kadının samimi sözleri, Leyla'nın gevşemesini ve ona sempati duymasını sağladı. Esmer tenindeki egzotik havaya ise bayılmıştı. "Çok naziksiniz." Bakışları hızlıca restoranda gezindi. "Burası çok güzel. İçeriye girdiğimden beri dekorasyondan inanılmaz etkilendim. İşçilik ve iç mimari harika."

Restoranının övülmesi karşısında derin bir mutluluk duyan Burcu, güzelliğiyle büyüleyen Leyla Vardar'ın iltifatıyla hafifçe utandı. "Beğenmenize çok sevindim. Ah! Sizi ayakta beklettim. Lütfen kusuruma bakmayın. Size masanıza kadar eşlik edeyim."

Leyla elini sımsıkı tutan kocasıyla emin adımlarla ilerlerken, içindeki hafif kıskançlığın sönüp gitmesine memnundu. İkisi için ayrılan masayı ve yerini beğenmişti. Herkesten uzak özel bir bölgede kalmaları, böylesine kalabalık ortamlarda güvende hissetmesini sağlıyordu. Garsonun nezaketle uzattığı menüyü eline aldı. Yemeklere bakarken kararsız görünüyordu.

"Benim seçmemi ister misin?"

Başını kaldıran Leyla, yanaklarına yayılan kızarıklığı hissedebiliyordu. Menderes'in gözlerinde adeta alevler oynaşıyordu. Basit bir soru olsa da ona kattığı anlam, Leyla'nın tüm benliğini teslim edişine birebir uyuyordu.

"Her şeyimle seninim."

Aldığı karşılık, dudaklarındaki tebessümü hafifçe soldurdu. Menderes, bedenindeki gerginliği kontrol edebilmek için oturduğu yerde kıpırdanmak zorunda kaldı. Bakışları şimdi daha da kararmıştı. "Biliyor musun, Leyla?" Kollarını masaya koyup tehlikeli bir yavaşlıkla öne doğru eğildi. "Şu meydan okuman, içimdeki canavarın aklını çeliyor." Karısının belli belirsiz yutkunuşunu görünce rahat bir hareketle arkasına yaslandı. Ciddi bir iş yaparmışçasına menüye göz gezdirmeye başladı.

Leyla onunla yaşadığı cinsel gerilimlerin heyecanına kapılmayı seviyordu. Kocasının, yemek seçimlerini öğrenmek için geri dönen garsona bir yönetici edasıyla isteklerini söylemesini hayranlıkla izledi. Bir süre sonra masalarına getirilen, göz dolduran ve sunumu özenle yapılan balıklar ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı.

Menderes tercihini beyaz şaraptan yana kullanmıştı. Karısının fikrini merak ettiği için de geriye doğru yaslanmış, yüzündeki ifadeden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Tadına baktığı içkisini beğenen Leyla, tavırlarına muzip bir hava katarak gülümsedi. "Hayatında başarısız olduğun bir durum yaşadın mı hiç?"

Gözlerini hafifçe kısan Menderes, birkaç saniye boyunca onu süzdükten sonra dikkatini yemeğine verdi. Beyaz şarapla tatlandırılmış balığı keserken onun sorusunu yanıtlamayı unutmadı. "İnsanoğlu kusurlu bir varlık. Sorunlarla karşılaşmadan ilerlemek mümkün mü sence?" Oyuncu ses tonunun, karısını güldürdüğünü duyabiliyordu.

Leyla dudaklarında tatlı bir tebessümle bakışlarını Menderes'in yüz hatlarında gezdirdi. "Bilmem." Sonra aklına gelen çok eski bir anıyla bedeni soğuk bir gerginlikle kaplandı. Boğazını temizleyip yemeğine odaklanmaya çalıştı.

"Leyla?" Menderes onun çenesine hafifçe dokunup kendisine bakmaya zorladı. "Gözlerin bulutlandı. Ne hatırladın?"

Derin bir nefes alıp zaman kazanmaya çalışan Leyla, bir süre restorandaki insanları izledi. Sonra kaderiyle yüzleşmeye

karar verip onu sabırla bekleyen kocasına döndü. "Ülke dışına çıktığım ilk günlerde çantamı çaldırmıştım." Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Nakit para önemli değildi. Ba..." Ne söylemek üzere olduğunun farkına varınca sesli bir soluk çekti içine. Gözlerini hızla bir şeylerin üzerine gezdirdi ve ardından devam etti. "Onun benim için Amerika'da açtığı bir hesap vardı. On sekiz yaşıma bastığımda kontrolüme geçti. Yeterince iyi bir birikimdi."

"Okul hayatın?"

Bakışları kısa bir an dışarıya çevrildi. Yüzündeki gerginlik hafifledi. Deniz manzarasının iyi geldiğini hissedince dikkatini yeniden karşısındaki adama verdi. "Bildiğinden eminim." Onun sabırla beklemesi üzerine şarabından bir yudum alarak anılarına geri döndü. "Yurt dışı maceram talihsizlikle başlasa da, sanırım her şeye rağmen şanslıydım. Jürgen, yani eskiden çalıştığım yayınevinin sahibi... Çantamın çalındığı gün tanıştım onunla. Polis merkezindeki kuzenini ziyarete gelmiş. Benim de Türk olduğumu ve yaşadığım olayı öğrenince yardım teklifinde bulundu. O an büyük bir güven sorunuyla kuşatıldığım halde ona inanmak istedim. Açıkçası... İnsan birilerine sırtını yaslamak istiyor." Sanki umursamıyormuş gibi omzunu silkti. "O bana hayatıyla ilgili bir şeyler anlattı, buna karşılık ben de kendi dünyamdan kesitler sundum. Çocukluk yıllarımda yabancı dil dersleri almıştım. İngilizce dışında, nedendir bilmem, Almancaya ilgi gösterdim. Bir süre sonra sıkıldım." Biraz nefes ihtiyacıyla henüz dokunmadığı balığına çevirdi gözlerini. Bir parça kesip ağzına attı. Tadını beğenince dudakları keyifle kıvrıldı. "Devletteki bazı önemli kişilerle kontağı vardı. Öğrenci vizesi, üniversite... Hepsini halletti. Hesabımdaki para da işe yaradı. Bütün bunlar gerçekleşirken arkada neler döndüğünü sormadım. Hani o bahsettiğim, kontrolü birine bırakma mevzusu... Tam anlamıyla bunu yaptım. Kalanıyla ilgilenmedim. Tek derdim hayatımı kurtarmaktı." Gözyaşlarının direndiğini anlayınca oturduğu yerde kıpırdandı ve boğazını temizledi. Dakikalardır tek kelime konuşmayan ve sadece dinlemekle yetinen kocasına

minnetle baktı. "Bana Viyana konusunu açan da odur. Ve sonunda... Onunla beraber Avusturya'ya taşındım."

Karısının içini dökmesini büyük bir sabırla bekleyen Menderes, masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Böylesine önemli anları yaşadığın ve senelerini geçirdiğin insandan ayrılmak seni üzmüş olmalı."

"Ona evlendiğimi ve artık Türkiye'de kalmam gerektiğini anlattığımda karşılıklı gözyaşı döktük. Zordu... Ama benim için çok mutlu hissettiğini ifade etti."

"Viyana'ya gittiğimizde neden onu görmedin?"

Bir anda keyfi kaçan Leyla, zaman kazanmak için şarabından büyük bir yudum aldı. O son sabah yatakta bırakıldığını unutmamıştı. Başını iki yana sallarken gülümsemeye çalıştı. "Geçmiş bazen kanatır. Sanırım hazır değildim."

Menderes anlayışlı bir ifadeyle onu dinliyordu. Arada farkına vardığı huzursuzluğu dile getirmemeyi tercih etti. Çünkü sebebini kendince biliyordu. Hâlâ elini tuttuğu kadının gözlerinin içine bakarken şefkatli bir ses tonuyla konuştu. "Kaybettiğin neydi, Leyla?"

Düşünceleri dağıldı. Anlattıkları sanki ağırlıkmış gibi üzerinde baskısını sürdürüyordu. O net soru geçmişinin ayrıntılarına dokunmuştu. Ve şimdi yeniden ilk anlara döndüğü için huzursuzdu. Dudağını ısırıp ağlamamak için direnen Leyla, başını yukarıya kaldırdı ve gözlerindeki yaşları geri göndermeye uğraştı. Yorgun ve hafif yenilmiş bir hareketle omuzlarını düşürdü. "Annemin bendeki tek fotoğrafı..." Yanaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi. Menderes'e baktığında onun varlığından güç aldı ve gülümsemeyi başardı. "Ama artık üzülmüyorum. Çünkü eve gittiğim gün salondaki vitrinde tozlanmış bir resmini buldum."

Menderes o gözlerdeki hüznü sonsuza dek uzak tutmak için her şeyi yapabilirdi. "Sen çok güçlü ve harika bir kadınsın."

Leyla aldığı iltifatın sıcaklığıyla sarmalandı. Aralarındaki ağır havayı dağıtmaya çalışırcasına, restoranın atmosferine bir

kez daha hayranlıkla baktı. "İyi ki geldik. Böyle bir yeri görme fırsatı bulduğum için keyifli hissediyorum."

"Buna çok sevindim." Menderes tuttuğu eli dudaklarına götürdü. Ardından kadehindeki şarabın kalanını yudumladı. "Şirkette bahsetmeyi unuttum. İkimiz için ortak bir hesap açtırdım. İhtiyaç duyduğunda bana söylemene gerek kalmadan istediğini yapabilirsin. Sana bu konuda Özden de, Başar da destek olacaklardır."

"Buna gerek yoktu." Hissettiği rahatsızlık sesine zayıf bir ton yansıttı. Bir anda kulağına çalınan o iğrenç sözler, Leyla'nın içinde derin bir huzursuzluk yarattı. Elinin daha kuvvetli tutulduğunu fark edince, ne zaman eğdiğini bilmediği başını kaldırdı ve Menderes'le göz göze geldi.

"Benim olan her şey aynı zamanda senin. Şirkette hatırı sayılır bir hissiye sahipsin. VDiamond Design'da da söz hakkın var."

Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastıran Leyla, bütün bunların ağırlığı altında eziliyordu. Melih Ertürk'ün ondan sanki para avcısıymış gibi bahsedişi hâlâ kulaklarındaydı. Kendini kötü hissediyor, Menderes'in duygularıyla oynuyormuşçasına korkunç bir kâbusun içinde çırpınıyordu. "Bunu niye yaptın?" Nefes alamıyormuş gibi boşta kalan elini boynuna götürdü. "Verdiklerinin hiçbirinde gerçekten hak sahibi değilim. Üstelik ortakların var."

"Kendini rahatsız veya huzursuz hissetmeni istemiyorum. Aynı şey Eylül için de geçerli. Poyraz'ın eşi olarak bütün bunlardan yararlanıyor elbette. Sen de benim karımsın ve bu haklara sahipsin."

Elini çeken Leyla, yanlış bir şey söylememek için dikkatli konuşmaya çalıştı. "Uras'ı unutuyorsun."

"Onunla ilgili sorun teşkil edecek bir durum olmadığını bilmeni istiyorum."

"Benden hoşlanmıyor." Sesi düşen Leyla, o büyük ailede herkes tarafından kabul görmek isteyen yanını saklayamadı.

O sırada garsonun şarapları tazelemek için gelişiyle bir süre sessizce beklediler.

Saniyeler sonra yalnız kaldıklarında, karısının hüznü karşısında onu çenesinden tutup gözlerini yakalamaya çalıştı Menderes. "Uras zor biridir. Yıllardır birlikteyiz ama hâlâ bana karşı da çoğunlukla soğuktur. Üstüne alınma."

Kocasının onu rahatlatmak için gülümseyişi, duyduklarına olan merakı nedeniyle etkisiz kaldı. "Neden? Yani... Görebildiğim kadarıyla Poyraz'la arası çok iyi."

Bir anlığına bakışlarını dışarıya çeviren Menderes, Boğaz'ın dinlendirici manzarası eşliğinde derin bir nefes aldı ve yeniden ona döndü. "Uras, kanı deli akan bir adam. Sabırsız, asi... Kendisine sınır koyulmasından hoşlanmaz. Sıkışmış gibi hissederse bunu hareketlerine ve sözlerine yansıtmaktan çekinmez."

Leyla'nın gözleri kısıldı. "Bu sözlerinden onu kısıtladığını mı anlamalıyım?"

Menderes şarabından bir yudum aldı ve derin bir ifade barındıran gözlerini Leyla'ya odakladı. "Ona sorarsan cevabı 'evet' olacaktır."

"Ama ben sana soruyorum."

Tek kaşını kaldıran ve alaycı bir şekilde bakan kadına gülümsedi. Kadehini onunkine hafifçe vurdu. Kristalden çıkan ses, aralarında asılı duran soru işaretinin hükmünü yok saydı. "Güzel ve zeki karıma."

Başını iki yana sallayan Leyla, durumu kurcalamaktan vazgeçerek ona uyum sağladı.

Keyifli geçen yemeğin ardından Leyla'yı şoförü ve korumasıyla eve gönderen Menderes, onun gidişini izledikten sonra şirkete döndü.

Son iki gündür hayatının en harika zamanlarını yaşıyordu. Karanlık bir dönemi geride bırakmış, düşüncelerinde can bulan sevginin heyecanıyla sarmalandığını hissediyordu. Menderes'in

tutkulu dokunuşlarının ve yoğun bakışlarının her zerresine sızdığını biliyor, aşka dair bir iz yakalamayı özlemle bekliyordu. Birbirlerine tensel ihtiyaç dışında derin duygularla da bağlandıklarını görebiliyordu. Kalbi uçmayı yeni öğrenen bir kuş gibi göğsünü zorlarken, Menderes'in anlamasından hem korkuyor hem de farkına varması için dua ediyordu. İçindekileri açıkça haykıracak cesareti kendinde bulamıyor, zaman geçtikçe onun uzaklaşmasından endişeleniyordu.

Makyaj masasının önündeki pufta oturmuş saçlarını tarıyordu. Kocasının onları nasıl tutkuyla avuçladığını, yüzünü gömerek kokusunu soluduğunu hatırladı. Boğazına doğru yükselen yumru gözlerini hüzne bulandırdı. Leyla Vardar ismi bile yeterli gelmiyordu. Çünkü çok daha fazlasını istiyordu. Menderes'in kalbinin de aklının da onda olmasını, kafasını karıştıracak herhangi bir şeyin ya da birinin, hayatlarına hiç uğramamasını diliyordu.

Elindeki fırçayı bıraktı ve aynadaki aksiyle göz göze geldi. Telefonda duyduğu o kadın sesi hâlâ kulaklarındaydı. Küçük bebeğin attığı gülücük ise nefesini keserek mutluluğunu paramparça ediyordu. Menderes'in zaman zaman yaptığı gizli konuşmalar canını sıkıyor, onun ikinci bir hayatının olabileceği ihtimali Leyla'yı zifiri bir karanlığa itiyordu. Kocasına bu konuyu açacak cesareti yoktu. Eğer şüphelendiği durumla yüzleşirse, o andan sonrasını tahmin etmekte zorlanıyordu.

Başındaki ağrıyı azaltmak için parmaklarıyla şakaklarını ovdu. Oturduğu yerden kalkıp elbisesini düzeltti. Göğüs dekoltesi göz dolduruyordu ve Leyla da Menderes'in bundan hoşlanacağından adı kadar emindi.

Akşam için yemekler ve masa hazırdı. Odadan çıkmak için hareketlendiği sırada, kapının kenarına yaslanıp onu izleyen adamı fark edince anlık bir tedirginlik yaşadı. Elini kalbine götürüp sakinleşmeye çalıştı.

"Korkuttum mu?" Menderes'in sesi karanlık ve derin bir tutkuyla kaplıydı.

Leyla beceriksiz bir gülüşün ardından sesli bir soluk aldı. "Geldiğini duymamışım."

Menderes yaslandığı yerden doğrulup adımlarını Leyla'ya doğru attı. Onun da temkinli hareketlerle gerilediğini görünce dudaklarında keyifli bir kıvrım belirdi. Yarım bir daire çizerek yaklaşmaya devam ederken, karısının da aynı şekilde dönüşünü ve sırtının duvara değmek üzere oluşunu kısık gözlerle izledi.

Gidecek bir yeri kalmadığını anlayan Leyla, avuçlarını arkasındaki soğuk duvara bastırdı. Etrafını saran o yoğun cinsel gerilim, içine çektiği nefese karışan şehvetli bir koku gibiydi. Başının iki yanına sabitlenen ellerle tuzağa düşmüş gibi hissediyor, tenine sokulan sıcaklığın etkisiyle titriyordu.

"Bu akşam..." Menderes bakışlarını onunkilerle buluşturdu. Hareketleri istekli, sesi sahipleniciydi. "Üstündeki elbiseyi ne kadar beğendiğimi bilmeni isterim. Çünkü..." Bir elini duvardan çekip Leyla'nın bedeninde usulca kaydırarak kalçasına ulaştı ve kumaşı yukarıya sıyırdı. "Tadını almak için yanıp tutuştuğum kaynağı sunuyor bana."

Leyla, içinde kaynayan tutkunun ıslaklığı tenine baskı yaparken yaşadığı heyecanın büyüsüyle dudağını ısırdı. Onu hapseden diğer el, farkına bile varamadığı bir hızla saçlarına dolandı. Sesli bir soluk alıp Menderes'in omuzlarına tutundu. Nefesinin şiddeti her saniye artıyor, aralarındaki ateşi harlıyordu. Kalçalarını açıkta bırakan dantel iç çamaşırının çekiştirildiğini hissedince, ne zamandır kapatmış olduğunu bilmediği gözlerini açtı.

Menderes bir eliyle karısının saçlarını avuçluyor, diğeriyle de varla yok arası kumaşı onun bacaklarından sıyırmaya çalışıyordu. Bunu yaparken dudaklarını ona asla dokundurmuyor, birbirine temas eden nefesleri dışında bir harekette bulunmuyordu. "İç çamaşırını çıkar."

Leyla ağlamaklı bir iniltiyle ellerini kocasının omuzlarından çekti. Her yanı titriyordu. Neredeyse birbirine dolanan parmaklarını ince dantele geçirdi. Aşağıya indirmeye uğraşırken karanlığa bulanmış yeşil gözlere bakarak bedenini istemsizce ona sürtüyordu. Nihayet bunu başarabildiğinde bacaklarının arasına vuran soğukluk nedeniyle zorlukla yutkundu. "Çıkardım." Bu tek

kelimeyi bile doğru bir şekilde telaffuz edebildiğinden emin değildi. Aklı fazlasıyla bulanık, beklentisi ise sabırsızlık yüklüydü.

Onun tenine izlerini bırakırken kulağına çalınan kadınsı ses, içinde dizginlemeye uğraştığı şehvetine darbe vuruyordu. Parmakları kararlı bir ilerleyişle Leyla'nın ıslaklığıyla buluştuğunda dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Üstelik karısının tam da gözlerinin içine baktığı anda attığı küçük çığlık, acısı artan parçasının sabırsızca kıpırdanmasına neden oldu. "Tenindeki bu kayganlığa bayılıyorum." Ağır ağır aldığı solukları onun yüzüne üflüyor, eline doladığı saçları sertçe çekiştiriyordu. "Ağzının kuytularındaki hazineye..." Ani bir hareketle Leyla'nın dudaklarına kapandı. Omuzlarına geçirilen tırnakların hissi Menderes'in bedenini ateşle yıkıyor, onu zorlayan erkekliği pantolonundan kurtulmak için çıldırıyordu. Dilinin hüküm sürdüğü o derin yol, onu cehenneme davet ediyordu. Nefesi hapsolduğu yerden özgürlüğüne kavuşup aralarında asılı kaldı. "Ama en çok da..." Dokunuşları neredeyse son noktaya ulaşırken, Leyla'nın başını geriye attığını gördü. "Bu sımsıkı girdabın beni sarıp içine çekmesine..."

Leyla bedenini onun eline uygun bir şekilde hareket ettiriyor, dudaklarından dökülen inlemelere engel olamıyordu. "Menderes!"

"Söyle. Söyle ki yerine getireyim isteğini."

Kulakları uğuldayan Leyla, titreyen dudaklarını yaladı ve Menderes'in gözlerinin içine baktı. "Bu, ihtiyaçtan çok daha fazlası... Tıpkı bir nefes gibi, yokluğunda yavaş yavaş öldüren..." O göz bebeklerinin sanki mümkünmüş gibi daha da tutkuyla doluşunu izlerken, kalbinin atışları telaşlı bir ritimle yankılandı. "Bana istediğimi ver, Menderes." Kalçalarını oynatırken sıcak soluğunu onun yüzüne üfledi. "Beni tamamla. Bizi bütünleştir."

Sabrının sınırında bekleyen Menderes, onu tutmaya devam ederken pantolonunun kemerini çözmeye çalıştı. Omuzlarından sıyrılan ceketinden kurtulmak için Leyla'nın saçlarını hapseden elini kısa bir anlığına serbest bırakmak zorunda kaldı.

Leyla hızlı ve kesik nefesler alırken kocasının gömleğinin düğmelerine ulaştı. Parmakları bir türlü açmayı başaramayınca, gömleği göğüs kısmından tutarak ikiye ayırdı. Yırtılan kumaştan çıkan sesin ve yere saçılan düğmelerin yarattığı gerilim, Leyla'nın birkaç saniye durmasına neden oldu. Menderes'in vahşi bakışlarına kadınlığının kasılmasıyla karşılık verdi. Elleri onun sert ve kaslı vücudunda dolanarak beline doğru indi. Dikkatini kocasından ayırmadan kemeri hızlıca çekerek tamamen kurtuldu. Pantolonu aşağıya sıyırdı. Boxer'ın üstünden onu avuçladığında, hissettiği güçle kısa bir süreliğine bekledi. Menderes'in dümdüz bir çizgi halini alan dudaklarına, öfke ve şehvetle kısılan gözlerine baktı. Son parçayı da yolundan çekti, içine alacağı uzun ve kalın parçayı sıkıca sardı. Yoğun hareketlerle sıvazlamaya başladığında, bu işkenceye kendisinin bile katlanamayacağının farkına vardı.

"Buraya kadar!" Neredeyse bir iki okşamanın ardından patlayacak hale gelen Menderes, kontrolünü geri kazandı ve Leyla'yı duvara yapıştırdı. Hemen ardından üstünde kalanları sıyırıp bir yerlere fırlattı. Ellerini kelepçe şeklinde onun başının üzerinde sabitledi. Bir kaya kadar sertleşmiş erkekliğini avuçladı ve onun sıcaklığına doğru yol aldı. O dar girdabın baş döndüren sürtünüşü Menderes'in kalp atışlarını hızlandırdı. Islak kuytuda ilerledikçe, kollarındaki kadının çırpınışları ve daha fazlasını istediğini açıkça haykıran çığlıkları zirveye yakın olduğunu gösteriyordu.

Sıkıca ona tutunan Leyla, delice bir titreyişin ve istikrarlı sarsılışların arasında savruluyor, birleşen kasıklarının birbirine sürtünüşünü tarifsiz bir mutlulukla karşılıyordu. Bir bacağıyla Menderes'in beline dolanmış halde dengesini sağlamaya çalışıyor, elbisesinden kurtulan göğüslerinin hoyratça ve vahşice ısırılmasına verdiği karşılıkla başını çılgınca iki yana sallıyordu.

"Geliyorum, Leyla. Al beni!" Büyük bir kuvvetle içindeki enerjiyi serbest bırakan Menderes, aynı anda buluşan zevklerinin çarpışmasını hissetti. Başı gösterdiği performans nedeniyle

Leyla'nın omzunda kendine yer edindi. İçine çektiği her sesli soluk, bir yangın alevi gibi karısının tenine mühürlendi.

Leyla dönen başının ve yaşadığı haz dolu anların sersemliğiyle ona tutunmaya devam etti. Odada duyulan şehvetle kaplanmış seslerinin getirdiği derin anlam kalbinde en özel yere oturdu. Gözlerinden dökülen yaşlar kocasının sıcak göğsünde eridi. Yüzüne şefkatle dokunan ellerin yardımıyla başını kaldırdı. Tenine tapan dudakları o gece kadınlığında da istediğini Menderes'e söylemeyi aklına yazdı. Bu düşünceyle gülümserken gözleri yorgunluğun izlerini taşıyordu. "Yemekleri ısıtmam gerekecek."

Menderes duyduğu sözlerle keyifli bir kahkaha attı. Elleriyle onun kalçalarını okşarken dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı. "Bu şekilde olduğu ve aceleye geldiği için üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Çünkü bunu ikimiz de hak ettik."

Leyla yanaklarının kızarmasını engelleyemedi. "Duşa girmeliyiz."

"O zaman bunu hızlıca yapalım. Sadece beş dakika. Çünkü yemek sonrasında birkaç kez daha 'Leyla orgazmı' almak niyetindeyim."

Utançtan gözleri irileşen ve dudağını ısıran Leyla, birbirleriyle bu kadar açık konuşmalarına inanamasa da, bundan delice bir haz aldığını gizleyemedi. Durumu eşitlemek için kollarıyla ona tutundu ve başını yana eğerek onu tatlı sürtünüşlerle ardı ardına öptü. "Benim de bu gece için bazı zevkli isteklerim var. Yeniden ağzında olmak gibi mesela..." Menderes'in gözlerindeki gülüşün karanlık bir hale bürünmesi karşısında kalp atışları hızlandı. "Ve belki... Sonrasında... Rolleri değişebiliriz."

Yaşadığı kısa ama yoğun dakikalardan sonra inanılmaz tazelenmiş hissediyordu. Dudaklarındaki gülümsemeye engel olamıyor, yanaklarındaki kızarıklığı dizginlemekte zorlanıyordu. Özenle hazırladığı yemekleri servis tabaklarına yerleştirdi ve salondaki masaya bıraktı. Kadehleri ve şarabı da kontrol ederek

şamdanlardaki mumları yaktı. Duyduğu sesle arkasını döndüğünde, çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmeyen ve daha da seksi bir hava yayan adamı gördü. Yeni bir siyah gömlek giymiş, saçları vahşi dalgalar halinde dağılmıştı. Elindeki telefona kaşlarını çatmış halde dikkat kesilişi, o anda Menderes Vardar'a dokunulmaması gerektiği mesajını verir gibiydi.

Gelen yazışmadaki son kısımları da okuduktan sonra ekranı kapattı ve ağırlaşmış adımlarını hızlandırdı. Başını kaldırdığında ışıl ışıl bir masayla karşılaştı. Bakışları gecenin güzelliğini adeta üstüne giydiğini düşündüğü kadını buldu. Dudakları keyifle kıvrılırken, kısa bir süre önce onun sıcaklığında kendini hoyratça kaybedişi gözünde canlandı. O kıyafetlerin altında neler olduğunu çok iyi bilmesi, kasıklarında kaynayan volkanın her an hazırda beklediğini hatırlattı.

Menderes avına yaklaşan bir panter gibi sessiz, tehditkâr ve vahşi görünüyordu. Leyla'yı belinden tutup bedenine çekti. Artık favorisi olan o elbiseyi usulca yukarıya sıyırırken karısının titrek iç çekişini duydu. Dudaklarını onun boynunda ateşten bir yol çizerek hüküm sürmeye bıraktı. Nefesi sıcak, sesi boğuk ve pürüzlüydü. "Yeni bir dantel kumaş mı kapatıyor o bayıldığım kadınlığını, yoksa yukarıda seni bıraktığım gibi misin hâlâ?"

Leyla son günlerde aklını toplamakta zorlanıyordu. Kocasının dokunuşları onu serseme çeviriyor, birinin etkisi bitmeden diğeri başlıyordu. O eve geldiği ilk zamanlardan beri ne çok şeyin değiştiğini hayretle izliyor, ama içten içe delicesine bir sevinç duyduğunu da görmezden gelemiyordu. Menderes'in sözleri onu tahrik ediyor, uyuşturuyor, yaşadığı bütün bu muhteşemlikten koparılacağı ihtimali ise simsiyah bir girdabının ucunda çaresizce beklemesine neden oluyordu.

Kolları ona sığındığını gösterircesine kocasının boynuna dolandı. Parmak uçları o dağınık saçlarda gezindi. Dudakları sıcak tende izler bırakırken soluduğu koku ona bir hayat bahşediyordu. "Bana inanıyor musun?" Sesinin bu denli titrek ve kısık çıkmasını içindeki korkuya bağlıyordu.

Leyla'nın ne demek istediğini anlamayan Menderes, geriye çekilerek onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. Bir eliyle çenesine dokunup başını kaldırdı ve kalbindeki titreyişe engel olamadı. "İnanıyorum." Yüzüne düşen bir tutam saçı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana bu soruyu sormanın özel bir nedeni var mı?"

Kalp atışları hızlanan Leyla, kocasının bunu hissettiğine emindi. Buğulu gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Benim için... Önemlisin." Derin bir nefesin ardından devam etti. "Sözlerim, dokunuşlarım... Hepsi gerçek."

Dudaklarında memnun bir gülümseyiş beliren Menderes, başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Seni doyasıya hissediyorum, Leyla. Her halinle şeffafsın." Kokusunu ezberlediği o narin boyun çukuruna öpücüklerini bıraktı. "Benimsin."

Leyla duyduklarıyla büyük bir rahatlama hissederken ona sımsıkı sarıldı. O sırada salonda yankılanan kapı zilinin sesiyle istemese de ondan ayrılmak zorunda kaldı. Kocasının gidişini izlerken üstündeki elbiseyi ve saçlarını düzeltmeyi unutmadı.

Menderes bir süre sonra ardında Murat ve Başar'la birlikte geri döndü.

"Romantik bir akşam yemeğini mi bölüyoruz?" Başar bakışlarını masada gezdirirken ellerini beline koymuştu.

Murat ise bilmiş bilmiş sırıtıyordu. "Tanıdığım Leyla ve Menderes'e ne yaptınız? Havada uçuşan öfke kıvılcımlarını göremiyorum."

Leyla gülmemek için dudağını ısırdı ve mutfağa doğru giderken onlara seslendi. "Sizin için de servis getiriyorum."

Anlamlı bir şekilde tek kaşını kaldıran Murat, masada uygun bir yer bularak oturdu. Leyla'nın tavırlarını ve yüzündeki ışıltıyı izlerken, ikisinin arasında hissettiği çekimin gerçekliğine sevindi. O kadar açıktı ki, bunu Başar'ın da fark ettiğinden emindi. Leyla'yı kurtaracak tek kişi Menderes'ti. O gün doğru bir hareketle bulunduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Ve birbirlerine

bakışlarında yakaladığı o mutluluk parıltılarının göğsünü kabartmasına engel olamıyordu.

"Yolunuzu evime düşüren nedir? Açıkçası meraktayım."

"Kalbimizi kırıyorsun, dostum!" Sahte bir alaycılıkla elini göğsüne götüren Başar, arkadaşlarının keyifle gülmesini sağladı. "Düğünden sonra bizi yemeğe davet etmedin. Biz de emrivaki yapalım dedik."

"Ben çok sevindim." Leyla geri dönüp de elindeki tabakları masaya bırakırken içten bir tebessümle ikisine baktı. "Aslında Eylül ve Poyraz'ı da çağırmalıyız. Hatta Jülide ve Harun'u da." Konuştukça sesindeki mutluluk ve heyecan kendini öylesine belli ediyordu ki, üç adam da ondaki parıltıları görebiliyordu.

"O halde Uras'ı da bekleyelim. Yarın akşam St. Petersburg'dan dönüyor. Tüm aile bir araya gelmiş oluruz."

Kocasının sözleriyle içindeki sevinci kaybeden Leyla, kimsenin anlamaması için başını tabağına doğru eğdi. Neyi kestiğini ve ağzına attığını bilmiyordu. Ama her neyse, kötü bir tada büründüğünü algılayabiliyordu. Uras'tan çekiniyordu. O bakışları görmeye gücü yoktu. Üstüne her an bir buz kütlesi düşecekmiş gibi kendini koruma ihtiyacı duyuyordu. Onun bulunduğu ortamlarda parçası olmak istediği bu büyük ailenin dışında kaldığını hissediyordu.

Menderes ondaki durgunluğu fark edince sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu yemek gerçekten de iyi bir fikir. Üçümüzün konuşma vakti geldi de geçiyor."

Ürkek bakışlarını kocasına çeviren Leyla, nefesinin hızlanmasını engelleyemedi. "Beni zorla sevmesini bekleyemezsin."

"Uras'ın karşısında çekingen davranmanı istemiyorum. Bunun için hiçbir sebep yok. Gerekiyorsa cevabını vereceksin." Bakışları keskinliğe bürünürken ses tonu da bu konuda itiraz kabul etmediğini açıkça gösteriyordu. Şarabından bir yudum alacakken masadaki telefonunun titrediğini gördü. Ekrandaki numara dudaklarını gergince birbirine bastırmasına neden oldu.

Belki meşgule düşürmesi gerekiyordu... Ama yapamadı. Kadehini bıraktı ve seri bir hareketle yerinden kalktı. "Affedersiniz."

Leyla içinde beliren korkuya rağmen onun tek bir hareketini kaçırmamaya çalıştı. Aynı anda görüş açısında bulunan Başar'ın değişen yüz ifadesini ve beden hareketlerini yakaladı. Biliyordu... Kimin aradığını biliyordu. Ellerindeki çatal ve bıçağı sıkıyor, gerçeği öğrenmek için delice bir istek duyuyordu.

"Yemekler harika, Leyla. Eline sağlık." Rahat bir tavırla arkasına yaslanan Başar, ondaki ruh halinin farkında değilmiş gibi davranmayı tercih etti.

Leyla duyduğu sesle ilgisini karşısında oturan adama yöneltti. "Afiyet olsun."

On dakika geçmemişti belki ama Leyla'ya bir ömür gibi gelmişti. Çalışma odasından çıkan adamın sakince yerine oturuşunu, kadehini eline alışını izledi. Telefonu göremeyince huzursuzluğu boğazına kadar yükseldi. Kocası ya odada bırakmıştı, ya da pantolonunun cebine koymuştu. "Ben tatlıları getireyim." Menderes'le göz göze gelmekten kaçınarak hızlı adımlarla mutfağa geçti. Üçünün de konuşmasalar bile durumla ilgili bakışacaklarına emindi.

Hamurunu ve kremasını özenle hazırladığı profiterolü dolaptan çıkardı. Geniş tatlı kadehlerine dikkatlice koydu ve üzerlerine yeterli miktarda çikolata sosu döktü. Son olarak iri çikolata parçalarını da serptikten sonra tepsiye yerleştirdi. Salona geri döndüğünde algıladığı sessizlik, boğazına kadar yükselen sıkıntının baskısını arttırmasına neden oldu. "Umarım beğenirsiniz."

"Ah! Süper görünüyor." Murat vakit kaybetmeden servislerden birini alacakken telefonu çalınca duraklamak zorunda kaldı. Cebinden çıkardığında ekrandaki numaraya sıkıntıyla baktı. "Hastaneden arıyorlar." Aramayı cevapladığında sadece birkaç saniye süren görüşmenin ardından ayağa kalktı. "Çok üzgünüm. Trafik kazası nedeniyle getirilen hastanın ameliyatına girmem gerekiyor" Leyla'ya doğru ilerleyip ellerini onun omuzlarına koydu. "En az yemekler kadar harika olduğuna eminim. Başka bir gün mutlaka tadına bakacağım."

Leyla hafifçe gülümsedi. "Ne zaman istersen."

"Bekle. Ben de seninle geleyim." Başar tatlısından bir parça aldıktan sonra memnun bir ifadeyle Leyla'ya döndü. "Enfes!" Hemen ardından Menderes'e bakıp göz kırptı. "Karının kıymetini bil."

Gülüşü gözlerine ulaşmayan Menderes, hafifçe başını sallamakla yetindi.

Yeniden yalnız kalan çift, bir süre ne söyleyeceklerini bilemeden birbirine baktı.

Menderes önündeki tatlıdan bir kaşık aldıktan sonra, başını olumlu anlamda sallayarak tadını beğendiğini belirtti. Yarısı yenmiş halde masaya bıraktı ve peçeteyle ağzını sildi. Ardından elini karısına uzattı. Onun uysalca karşılık vermesine gülümsedi. Kollarıyla sardı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. "Yatağımıza gidelim."

Karanlığın içinde duvarlara vuran ay ışığı dışında onları aydınlatan hiçbir şey yoktu. Güç barındıran büyük oda sessiz, tetikte beklercesine gergindi sanki.

Leyla başını kocasının göğsüne koymuş, düzenli kalp atışlarını dinliyordu. Aralarındaki o görünmez ve sert engele her rastladığında canı yanıyor, Menderes için tek kadın olmama düşüncesi onu çılgına çeviriyordu. Ama bedenine yayılan dokunuşlar, gözlerine değen bakışlar ve kulaklarına dolan gerçekçi sözler ortada tuhaf bir yanlışlığın varlığına işaret ediyordu. Açıkça soracak cesareti kendinde bulamaması ise elini kolunu bağlıyordu.

"Sessizsin." Menderes bir eliyle göğsünün üstündeki zarif eli tutuyor, diğeriyle Leyla'nın saçlarını okşuyordu.

Onun sesini duymak bile Leyla için bir nefes gibiydi. Varlığı, yakınlığı ve hissettirmekten çekinmediği sevgisi koca bir okyanustu. "Seni düşünüyorum."

Vücuduna tatlı bir esinti şeklinde yayılan ve Menderes'i mutluluğa boğan o iki sözcük, karanlığın içinde umut dolu bir ışığa

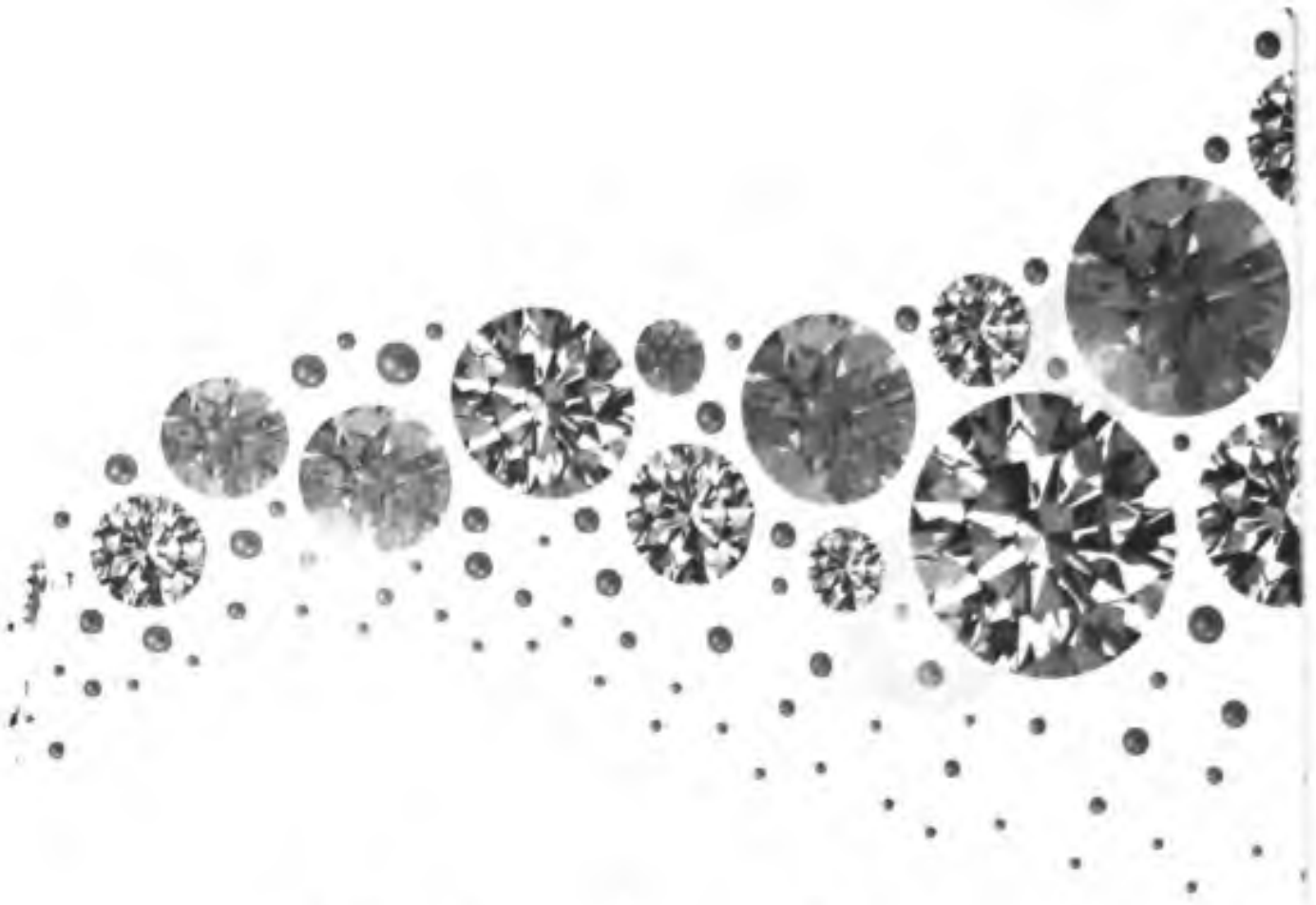
dönüştü. Tuttuğu eli dudaklarına götürüp parmak uçlarına öpücükler bıraktı. "Söyle bana."

Kocasına iyice sokulan Leyla, algıladığı sıcaklığın güveniyle rahatladı. "Kokun..." Burnunu Menderes'in sıcak göğsüne sürttü ve uzun bir soluk çekti içine. "Ne zaman böylesine alıştım, bilmiyorum. Ellerini benden çektiğinde üşüyorum. Bizi bir araya getiren kar fırtınası bile yokluğunun soğukluğuna yenik düşüyor. Neden, Menderes?" Zorlukla yutkundu. "Neden ruhum, bedenim ve kalbim sana doğru çekiliyor? Neden dokunmamak için direnmeyi denediğimde canım yanıyor? Neden seni çıldırırcasına istemekten vazgeçemiyorum?"

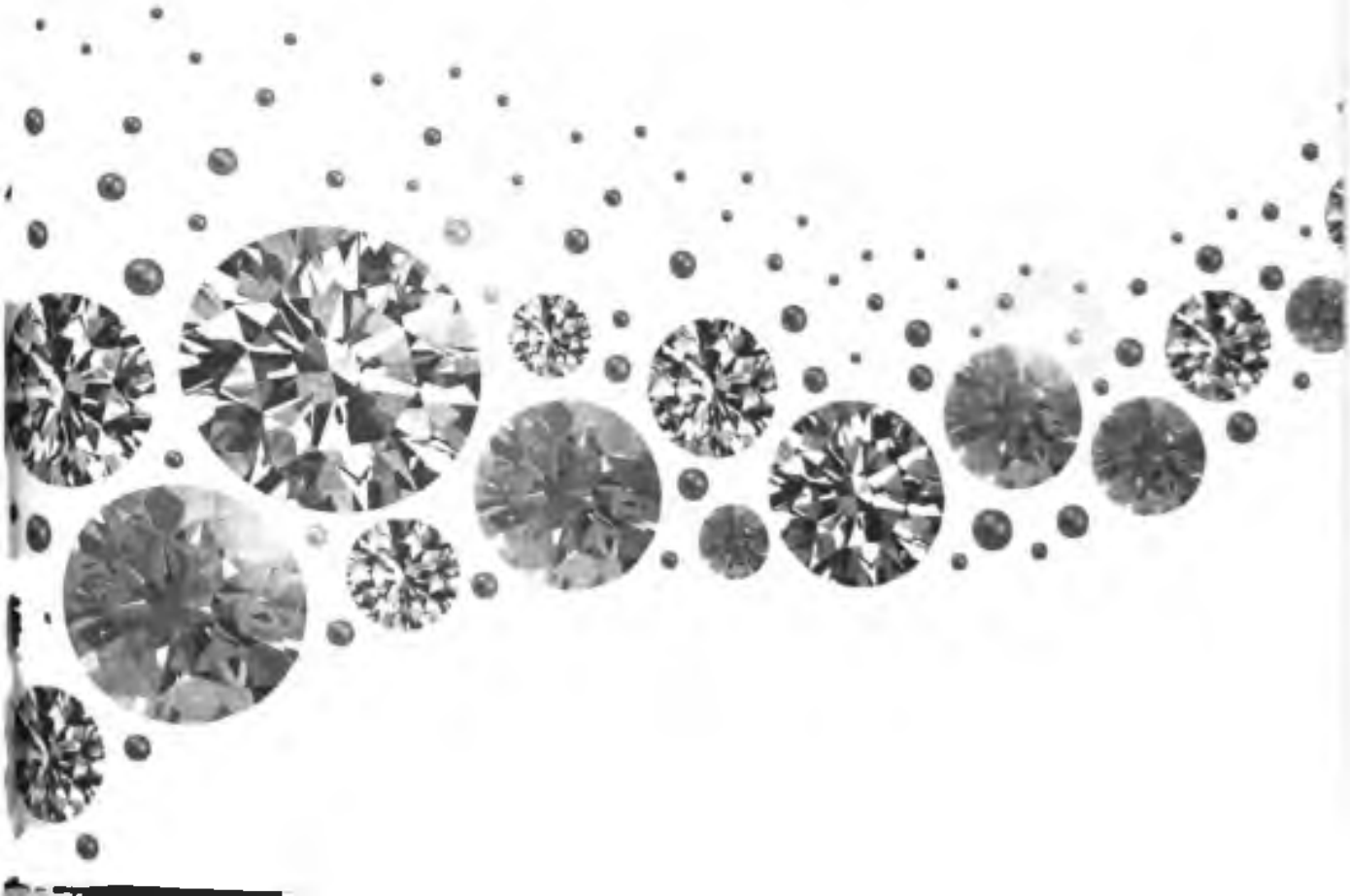
Tutuşunu sıkılaştıran Menderes, dudaklarının kıyısındaki saçları öptü usulca. "Çünkü benden kaçmak isterken bana doğru koşuyorsun. Benimle ilgili sevmediğini haykırdığın ne varsa, söylemeyi arzuladıkların tam tersi aslında. Ellerim seni sahiplendiğinde, nefesim dudaklarına ve tenine değdiğinde, gözlerin simsiyah bir geceyi kucaklayarak ikimizi de içine çekiyor. Tutsak olmaktan korksan da adımların kalbime yol alıyor. Geriye sadece o yaktığımız ateşte savrulmak kalıyor."

Gözleri kapanırken duyduğu her cümleyi aklına kazımayı unutmadı. Endişeleri hâlâ derinlerde bir yerlerdeydi. Yine de bir süreliğine hepsine arkasını dönebilir, kollarında huzuru hissettiği adamın da içinde bulunduğu rüyalara dalabilirdi. Artık tamamen emindi. Menderes'e geri dönülemez biçimde âşık olmuştu. Ne uzak kalabilir, ne de sevilmemeye tahammül edebilirdi. Delicesine korktuğu karanlığa koştuğunun farkındaydı ama her şeye rağmen o büyülü aşkı kaybetmeyi göze alamayacak kadar kararlıydı.

Bedeni iyice ısınırken sıcak bir uykunun kıyısında kendini ilk aşkına, kocasına güvenle bıraktı.

On İkinci Bölüm

"Bu senenin sonunda nasıl bir koleksiyonla karşılaşacağımızı merak ediyorum." Koyu renk gözlü adam, elindeki katalogda dikkatini çeken tasarımlara bakıyordu. "Tüm seriyi sadece pırlantalardan oluşturmak bence hoş bir karardı." Bakışlarını tam karşısında duran Menderes Vardar'a çevirdi. "Yeni sezonda şöyle daha büyük patlama yapacak bir sürpriz gelebilir mi?"

"Ne gibi?" Kadehindeki şarabın kalitesi hoşuna gitmiş olacak ki dudakları memnun bir gülüşle kıvrıldı.

"Yapma, Menderes. Neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Şu gizemli seti nereye sakladın? Adı var ama kendisi yok."

Rahat bir tavırla arkasına yaslanan Menderes, onu sadece sahibinin göreceğini söyleme zahmetine bile katlanmadı. "İstediğin özel bir sipariş varsa, asistanıma gerekli bilgileri verebilirsin. Tasarımını keyifle yaparım."

"Seninle başa çıkılmaz." Başını iki yana sallayan adam, telefonu çalınca özür dileyerek aramayı cevapladı.

Menderes de onun rahatça konuşması için küçük bir hareketle çıkış tarafını gösterdi. Kendinden emin dik duruşu ve karizmasıyla restorandaki birçok kadının hayran bakışlarını üstüne çekti. Lavaboya girdiğinde etrafa şöyle bir bakıp aynaya doğru döndü. Kravatını hafifçe düzeltirken kabinlerden birinin açıldığını fark etti göz ucuyla. Ve ne yazık ki gördüğü kişi günün keyifli anlarını tek bir saniyede silip götürdü. Ama her zamanki zırhına bürünerek onunla karşılaşmaktan hoşlanmadığını belli etmekten kaçındı.

Dudakları sinsi bir edayla kıvrılan Melih Ertürk, tembel adımlarla lavaboya ulaştı ve ellerini yıkamaya başladı. Aynada birleşen bakışları onu fazlasıyla keyiflendirdi. Kayıtsızca çektiği

kâğıt havluyu kullanırken kalçasını kaliteli mermerin kenarına yasladı. "Görüşmeyeli nasılsın, Menderes?"

Menderes ellerini pantolonunun ceplerine koyup ona doğru döndü. Bir pislikle karşılaşacağını biliyordu. Çünkü Melih Ertürk böyle bir adamdı. "Senin iyi olduğunu farz ediyorum. Rahatlamışsındır."

Sinir bozucu bir gülüşle gözlerini kısan Melih, bu raundu alacağından emindi ve ellerini kaşımamak için kendini zor tutuyordu. "Oldukça rahatım. Parayı seviyorum." Onun sabrını ölçmek istercesine kısa bir bekleyişten sonra devam etti. "Leyla nasıl?"

Menderes'in gözlerindeki sakin ifade soğuk bir gerginlikle yer değiştirdi. Hakkını vermesi gerekiyordu. Bu adam can acıtmak konusunda istikrarlı bir performans sergiliyordu.

"Karımla bir işin kalmadı. Bir daha sakın onun adını ağzına alma! Büyük hatalar yapmayacak kadar aklın olduğunu düşünmek istiyorum."

Duyduklarından etkilenmeyen Melih, tam anlamıyla eceline susadığını göstermekten çekinmedi. "Nihayet onunla seviştin, öyle değil mi?" Sözlerinin bitiminde anlamadığı bir hızla boğazına sarılan el, Melih'i duvara yapıştırdı. Nefes almakta zorlanıyor, adeta ölümünü ona izleten karanlık bakışlara mecbur bırakılıyordu. Ama bu tehdit geri çekilmesine değil, daha da acımasız davranmasına yaradı. "Tam da beklediğim gibi. Bilseydim daha önce anlatırdım Leyla'ya."

"Neyi?" Menderes tutuşunu sertleştirirken sesinin boş alanda yankılandığı fark etti.

Zorlukla yutkunan Melih, başını geriye atarak küçük de olsa nefes almaya çalıştı. "Kocası, babasının borcunu ödedi ve masum güzelimiz kendini Vardar yatağına attı."

"Öldürürüm seni!" Menderes kontrolünü kaybederken onun başını duvara vurdu. Acı bir haykırış koparan adamın o hali bile sakinleşmesine izin vermedi. "Karımı bu iğrenç laflarına bulaştırma!"

Melih boğazındaki el yüzünden gülümsemek istese de bunu başarması hiç kolay değildi. Ancak kinini kusmadan rahatlamayacaktı. "Yoksa sen, Leyla'nın sana âşık olduğu gibi bir izlenime mi kapıldın? Menderes..." Dikkatini toparlayabilmek için gözlerini kapatıp açmak zorunda kaldı. "Sana duyduğu öfke o kadar belli ki, sırf şu yaptığın şeyin altında kalmamak için yatağına girmeye bile razı gelmiş. Tabii ki borç ödenmeden kollarına atılmayacaktı. Akıllı kadın. Bir taşla iki kuş. Sayende Vardar soyadıyla bu camiaya yeniden kabul edildi. Çok yazık..." Aldığı soluk hırıltılıyken bakışları zalim bir öfkeyle doluydu. "Halbuki en başında bana evet deseydi, senin beceremediğinin aksine onu mutluluktan ve zevkten uçururdum."

Duyduklarıyla kaskatı kesilen Menderes, o pisliğin boğazını acımasızca sıkan parmaklarını gevşetti. Geriye doğru iki adım attığında, Melih'in boğulurmuşçasına nefes almaya çalıştığını gördü. Bakışları karanlık, bedeni buz gibiydi. Sağ eli yan tarafında savaşa hazırlanır halde bekliyordu. Dudakları ince bir çizgi halindeydi.

"Koskoca Menderes Vardar!" Soluduğu hava yeterli gelmeyince iki kez gürültüyle öksürmek zorunda kaldı. Bakışları yeniden karşısındaki adamı bulduğunda boğazını ovmaya devam ediyordu. "Hayatında ilk kez âşık oldu." Melih yaslandığı duvardan uzaklaşırken yaşadığı zevki göstermekten çekinmedi. "Kim derdi ki, aşk denen o uğursuz sebepten, kalbine saplanan bir hançerle yenilip diz çökecek?"

"Ve kim derdi ki, Melih Ertürk'ün pis kanı bir restoranın lavabosunu kirletecek?"

Sözlerinin bitiminde yumruğu hedefini bulmakta gecikmedi. Ardı ardına vurduğu darbeler, Menderes'in acısını yine de azaltmadı. Ayaklarının dibine yığılan adama bir böcekmiş gibi baktı ve kalbi hariç bedenindeki hissizlikle ellerini yıkadı.

Oradan ayrılıp mekânın ana kapısına doğru ilerledi. Dışarıya çıktığında başını yukarıya kaldırdı. Bulutların gölgelediği açık gökyüzü karanlık bir geçide benziyordu. Bedeni, içinde kaynayan öfkeyi zapt etmekte zorlanıyordu. Kravatını gevşetip

sıkıntıyla iki yana çekiştirdi. Yaka düğmesini açtığında göğsü ağır bir yükselişle hareket etti. Şoförünü arayıp onu beklediğini söyledi. Sadece bir dakika sonra önünde beliren arabadan inen adama, misafirine acil bir işinin çıktığının söylenmesi emrini verdi. Direksiyona geçip gaza bastığında emin olduğu tek şey, o gece Leyla'nın gözlerine bakamayacağı gerçeğiydi.

Cama yansıyan aksini silikleştiren şehrin ışıkları, karanlığa meydan okurcasına sürdürüyordu görkemini. Gökyüzü kapalı ve kasvetliydi.

Bakışlarını odakladığı yerden ayırmadan geçirdiği dakikalar, elinde tuttuğu kadehin hareketiyle uyumlu akıyordu. Zaman geçtikçe boşalan kısım yeniden doluyor, Menderes'e o gece için sessiz bir arkadaşlık sunuyordu.

Başparmağıyla farkına varmadan dokunduğu metal, dikkatini dışarının manzarasından ayırmasına neden oldu. Sol elindeki alyans tüm gerçekliğiyle parlıyor, ona karısının ihanetini hatırlatıyordu. Leyla'yı gördüğü o ilk geceden bu yana defalarca bir araya gelişlerini, birbirlerine bakışlarını, dokunuşlarını, öpüşlerini ve o eşsiz birleşmelerini anlatırcasına alay ediyordu. Melih Ertürk'ün karşısında düştüğü durum gözlerinin önüne geliyor, içinde biriken öfke gittikçe büyüyordu.

Hepsini yeniden irdeledikçe kalbinin üstündeki acımasız baskıyı hissediyor, Leyla'nın sözlerinin ve gösterdiği yakınlığın yalandan ibaret olduğu gerçeği onu karanlık bir kuyuya doğru çekiyordu. Sevişmelerini bir mecburiyet gibi gördüğü ve istemeyerek karşılık verdiği ihtimali, içini her şeyi yakıp yıkma arzusuyla dolduruyordu. Hayatında ilk kez aşkı tatmış, ten uyumu dedikleri o büyüyü yakalamış ve hayallerindeki kadınla evlenmişti. Ama aklı geçmişi kurcaladıkça, Leyla'nın bakışlarının ve tepkilerinin resmin bütününü tamamladığını fark edebiliyordu. Ona yaklaşmak istedikçe Leyla'nın kibarca karşı koyuşlarını, evlilikten bahsettiği o akşam yüzünde beliren o keskin nefreti ve kustuğu her düşüncesini...

Nefesi öfkeyle hızlanınca kadehini sertçe bıraktı ve oturduğu yerden kalktı. Gömleğinin kolları gelişigüzel katlanmış, uçları pantolonundan çıkmış, yakası sıkıntıyla çekiştirilmekten dağılmıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra avuçlarını cama yasladı. Solukları güçlü ve sabırsız, kalbi karanlıkla kaplıydı. Geriye dönüp içkisini almak isterken koltuktaki telefonunun ışığı dikkatini çekti. Ekranda karısının ismi vardı. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Ortam yeniden sessizliğe büründüğünde üç cevapsız arama ve iki de mesajın beklediğini gördü. Leyla'yla konuşacak sakinliğe sahip olmadığını biliyordu. Ama yüzleşmeleri gerektiğinin de bilincindeydi.

Hızlı adımlarla masasına doğru yürüdü. Viskiyi alıp kadehe ihtiyaç duymadan kafasına dikti. Gözlerini sımsıkı kapattı. Hâlâ ayık kalabildiğine inanamıyordu. Eğer uyuşmuş olsaydı, duyduğu o sözleri şimdiye kadar unuturdu. Ama her kelime zihninde öylesine canlıydı ki, sakinleşmesine imkân yoktu. İçindeki öfke ani bir yükselişe geçti. Menderes elinde tuttuğu şişeyi plaketlerin yerleştirildiği tarafa fırlattı. Çarpmanın etkisiyle kırılan ve yere düşen parçaların çıkardığı ses, şirketteki ofisinde son birkaç saattir hayat gösteren tek belirtiydi.

Yarattığı küçük enkazın arasında ağır adımlarla yürüyen Menderes, çok kısa bir süre önce Leyla'nın hayranlıkla baktığı manzaranın ruhunu kanattığını hissetti. Kalbi de tıpkı bu paramparça olmuş kristaller gibiydi. Keskin, acılı, soğuk, sessiz...

Ofisindeki giyinme bölümüne geçip üstündeki gömlekten kurtuldu ve askıdan aldığı yenisini giydi. Çekmecedeki siyah kol düğmelerinden bir çifti kutusundan çıkardı. Bir davete katılacakmış gibi sakindi. Ama duygularındaki soğukluğu tek bir kişi hissedebilirdi. Kravatını takıp ceketini aldı. Koltuğun üstünde duran telefonunu cebine koyacakken mesajları açtı. Asistanına odanın erkenden temizlenmesi ricasında bulunan bir cümle yazdı. Sadece bir dakika sonra gelen cevapta, Özden'in neredeyse

sabaha karşı hiç anormal değilmiş gibi verdiği olumlu karşılığı okudu. Öfkesini ve izlerini arkasında bırakarak oradan ayrıldı.

Duyduğunu sandığı bir sesle başını yasladığı yerden hızla kaldırdı. Gözleri karanlığa alışmış bir şekilde etrafına bakındı. Bir an nefesini tutup dinledi. Çıt çıkmıyordu. Odadaki tek aydınlık ay ışığının içeriye vuran kalıntılarıydı. Yanında duran telefonu alıp herhangi bir şey var mı diye kontrol etti. Ekran bomboştu. Menderes'le konuşmalarının üzerinden uzun zaman geçmişti. Geç geleceğinden ya da hiç gelmeyeceğinden bahsetmemiş, aramalarına ve mesajlarına dönmemişti. Saatin bir hayli ilerlediğini fark edince Başar'a ulaşmış fakat onun da Menderes'le iletişim kuramadığını ve yerini bilmediğini öğrenince içindeki sıkıntı daha da büyümüştü. Gökyüzü artık neredeyse sabahı karşılamak üzereydi. Ama kış mevsimi nedeniyle güneş henüz yüzünü göstermemişti. Tıpkı o eve geldiği ilk günkü gibi...

Leyla ruhunu boğan hisler yüzünden endişeliydi. Menderes'in daha önce böyle davrandığını hiç görmemişti. Ona istediği zaman ulaşacağını söylediği halde sanki ulaşılmaz olmayı tercih etmişti. Kalbi göğsünde dört dönüyor, elleri terliyor, bedeni korkuyla titriyordu. Sabahlığına iyice sarınıp pencereye doğru gitti. Aşağıda güvenlik dışında kimse yoktu. Bakışlarını gökyüzüne çevirip bir işaret dilercesine bekledi. Yıldızları engelleyen bulutlar birbirlerine öylesine kenetlenmişti ki, huzursuzluğu her geçen an daha da artıyordu.

Sessizliği yaran ve Leyla'yı düşüncelerinden sıyıran hareketlilik bir ışıkla birlikte evin içine doldu. Göğsünün sol yarısındaki tedirgin atışlar yepyeni bir heyecanla ve rahatlamayla kuşandı. Güvenlikten geçen aracı tanıyınca koşar adımlarla odadan çıktı. Merdivenlerden inecekken dengesini kaybetti ve korkuluklara son anda tutundu. Sadece birkaç saniyelik zaman kaybından sonra aynı hızla salona ulaştı. Kapıyı açıp içeriye giren ve ardından kapatan adamı görünce, ayakları tehlikeli bir şeyler

varmış gibi olduğu yere sabitlendi. Anlamlandıramadığı bir sebepten daha ileriye gidemedi.

Geriye döndüğünde karısıyla göz göze gelen Menderes, sakinleştirdiğine inandığı öfkesinin atağa geçmek için fırsat kolladığını fark etti. Bakışları onun üstündeki siyah sabahlığa, oradan da çıplak ayaklarına kaydı. Düşünceleri Leyla'yı yine aynı şekilde gördüğü o ana gitti. Kilidini taktığı kapının ardında temkinli, hatta savaşçı bir şekilde karşılık verişini hatırladı. Başını iki yana sallayıp anılarından kurtuldu. "Bu saatte neden uyanıksın?"

Leyla onun gözlerinde yakaladığı ve sesinde saklı kalmayı başaramayan o buz gibi soğukluğun içini üşüttüğünü hissetti. Korkarak ona doğru iki adım attı. "Seni bekledim." Kocasının bir şey söylemeden öylece duruşu karşısında yutkundu. "Defalarca aradım, mesaj bıraktım. Hiçbirine dönmedin. Neredeydin?"

Üstündeki paltoyu çıkarıp salona geçen Menderes, onu umursamazca koltuğa fırlattı. Ardından ceketi de aynı işlemi gördü. Şirkette değiştirdiği gömleği oldukça düzgündü. Sanki güne yeni başlamış havası veriyordu. "İşlerim vardı."

Ellerini farkında olmadan birbirine kenetleyen Leyla, temkinli hareketlerle ona yaklaştı. "Neden bu kadar soğuksun?"

"Öyle miyim?"

"Sen bana daha önce hiç böyle bakmamıştın." Leyla'nın sesi zayıf ve titrekti.

"Nasıl bakıyorum, Leyla?" Menderes'inki ise sabırsız bir güçle kaplıydı.

Leyla durduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Dün sabahtan bu yana ne değiştiğini anlamıyordu. "Soğuk." Boğazındaki yumruyu zorlukla gönderdi. "Kelimelerin üşütüyor."

"Şikâyetçi olman ilginç."

"Anlamıyorum. Bizim..." Leyla'nın korkusu saniyeler geçtikçe artıyordu. "Bizim yaşadıklarımız... Sanmıştım ki..."

"Ne sanmıştın?" Menderes sesindeki alaycı tonu ve bakışlarındaki öfke kıvılcımlarını dizginleyemedi.

Leyla yutkunurken boğazına bir bıçak battığını hissediyordu. "Bana ilgi duyduğunu. Beni..." Dudakları hızla kapanırken o kelimeyi söylemeye gücünün yetmediğini fark etti. Belki başka bir zamanda bunu yapabilirdi. Belki onun da aşkını duymak için yalvarabilirdi. Ama şimdi göğsünün tam orta yerinde büyük bir ağırlık vardı.

"Bundan sana ilgi duymamı istediğini mi anlamalıyım? Veya belki de âşık olduğumu söylememi bekliyorsundur." Bu kadar zalimce konuşabildiğine inanamıyordu. İçindeki aşk bütün dünyayı yerle bir edecek güce sahipken öfkesini kontrolde tutması hiç kolay değildi. Ama o geceden de karanlık gözlerdeki ıslaklık kalbini parçalara ayıracak kudretteydi. Leyla'ya bunu yaptığı için neredeyse kendini öldürmesi gerektiğine inanıyordu.

Gözlerindeki yaşların akmaması için her şeyini verebilirdi o anda. Menderes'in karşısında bir toz tanesi kadar küçük hissediyordu. Daha fazlası ancak yok olması demekti. Boğazındaki yumru saniyeler geçtikçe büyüyor, nefesi tükeniyor ve kulaklarında delice bir uğultu dolaşıyordu. Yine de onunla konuşmak istiyordu. "Biz sevişirken... Öyleydin. Bakışlarında görebiliyordum bana, tenime taptığını." Sözcüklerini geri alabilmeyi diledi. Ama ruhuna sızan aşk, en büyük baskısını belki de o ana saklamıştı.

Menderes zalimlik kokan havasını bozmadan başı dik bir şekilde karısına bakıyordu. Bile bile yalan söyleyecek olması onu ölüme götürüyordu. "Yanlış görmüşsün. Tenlerin uyumu, tapınması diyebilirsin buna. En başından beri benden nefret ettiğini düşünürsek, şu durumun sende hayal kırıklığı yaratması fazla ironik." Onun güçlü duruşuna rağmen her an zayıf düşeceğini kalbinin en derinlerinde biliyordu. "Seni koruyacağımı söylemiştim ve bu vaadimi gerçekleştirdiğimi sanıyorum. Sıkışmış hissetmene gerek yok. Herkes seni kabullendi. Amacımız işe yaradı. Bununla birlikte artık gerçekten varlıklı bir kadınsın." Menderes ellerini ceplerinde yumruk yaptı. "Ve özgürsün."

Konuşmanın finalinin paraya bağlanması Leyla'yı soğuk ve dipsiz bir kuyuya çekti. Aklında binlerce düşünce birbirine

geçmiş halde cirit atıyor, onu köşeye sıkıştırıyordu. Tazeliğini koruyan o telefon görüşmesini hatırlıyor, Menderes'in bir şeylerden haberdar olması ihtimali canını acıtıyordu. Melih Ertürk'ün o iğrenç hamlesi değildi Leyla'yı bu aşkın kollarına iten. O sadece bir bahaneydi. Onu cesaretlendirecek güçlü bir sebepti. Menderes'e ödemesi gereken borcu bir bahane gibi öne sürüp, aklını buna inanması konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Ama gerçek bunun tam tersiydi ve boyun eğmesi bir nefes kadar kısa sürmüştü. Kocasına bakışları, dokunuşları, o öpücükler ve çok daha fazlası... Hepsini delicesine istemişti. İçindeki çiçeğin tohumu o karanlık, kar fırtınasının yaşandığı gecede buluşan bakışlarında atılmıştı. Ve hep korkmuştu. Çünkü kalbini, ruhunu saran endişe bile onu Menderes Vardar'ın dünyasını aralamaktan vazgeçirememişti.

Yanaklarına teklifsizce dökülen damlaları fark edince gözlerini kırpıştırdı. Bedeni titriyor, korku ve acı canını yakarak damarlarında sinsice dolanıyordu. Karşısındaki adamın bakışlarında minicik bir kıvılcım yakalamayı umuyordu. Ama beklentisinin boşa çıktığını anlaması için dakikaların gerekmediğini biliyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış dudakları bariz bir titreklikle ayrıldı. "Bana bir erkeğin cinsel ihtiyaçları nedeniyle herhangi bir kadınla birlikte olabileceğini ama bunun bir kadın için geçerli olmadığını söylemiştin." Eliyle çenesinde biriken yaşları sildi usulca. "Tam olarak bizi anlatmışsın." Leyla daha fazla bakmayı reddederek ona arkasını döndü. Yenilgiyi kabullendiğini gösteren ağır adımlarıyla merdivenleri çıkıp gözden kayboldu.

Canı ölesiye acırken aynısını ona yaşatmayı istemişti Menderes. Belki içindeki enkazı hafifletebilir, öfkesini kusabilirdi. Düşündüğünden de fazlasını yapmıştı. Yalan söylerken parçalara ayrıldığı yetmiyormuş gibi, saçının teline zarar gelmemesi için çırpındığı kadını da siyaha bulanan korkunç bir geceye sürüklemişti. Omuzları kaybının gerçekliğiyle düştü. Bedenini koltuğa bırakırken ruhunda yorgunluğun izleri vardı. Bugün hayatının en zor, en çaresiz günüydü. Ve öyle uzundu ki, Menderes için henüz bitmemişti. Hâlâ aynı anda, aynı yerde duruyordu. Ağır ağır dibe çekildiğini hissediyordu. Leyla'nın gözlerine yeniden

bakabileceğinden emin değildi. Ama en çok da aynada kendisiyle yüzleşmeye gücünün olup olmadığını kestiremiyordu.

Bacaklarını kendine çekmiş, başını koltuğa yaslamış şekilde oturuyordu. Döktüğü her bir gözyaşı acıtıyor, bedenini donuklaştırıyordu. Bakışları telaşsızca boşluğa bakıyor, içindeki hüzün koca odayı dolduruyordu. Menderes'in ondan vazgeçmiş ve sıkılmış olduğu düşüncesi, Leyla'nın boğazını görünmez ellerle sıkıyordu. Başka bir kadının ve hatta bir bebeğin varlığı, kalbini külleri kalmış yanık bir et parçasına çeviriyordu. Usulca akan damlalar hep aynı yolu izliyor, Leyla'nın tenini sızlatıyordu.

Sanki tokat yemiş gibiydi. Menderes'ten duyduğu sözler hâlâ kulaklarındaydı. Onunla alay edercesine yankısını sürdürüyordu. Neden her şey bir anda darmadağın hale gelmişti? Neden bütün benliğini ona vermişken şimdi böyle acımasızca cezalandırılıyordu? Aklında Melih'in zehrini bir de Menderes'e kusmuş olması ihtimali dönüyordu. Eğer durum buysa, inandığı ancak bir yalandan ibaretti. Çünkü Leyla kocasını delicesine seviyordu. Kalbi aşkla çarpıyor, onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Kimden yardım isteyebilirdi ki? Bildiği ve tanıdığı tek arkadaşı Alp'ti. Onu da en son düğünde görmüş, yurt dışından aldığı bir iş teklifi sebebiyle İstanbul'dan ayrılacağını öğrenmişti. Şimdi çok yalnız hissediyordu. Ne bu ev, ne kıyafetler, ne de Menderes'in hediyeleri... Eksikliğini tamamlamak istediği sadece Menderes'ti.

Başını yasladığı yerden kaldırıp dışarıya çevirdi. Hava aydınlanmıştı. Saatin kaç olduğu konusunda bir fikri yoktu. Kanat çırparak geçen kuşları izledi. Sert rüzgârların estiğini görebiliyordu. Ama içindeki soğuklukla yarışamayacağını da iyi biliyordu.

Ayağa kalktığında başının döndüğünü fark edince dengesini son anda sağladı. Muhtemelen tansiyonu düşmüştü. Ağırlaşmış bacaklarını zorlukla hareket ettirmeyi başardı. Banyoya girip sıcak suyu ayarladı ve üstündekileri çıkarıp duşun

rahatlatıcı etkisine kapıldı. Kısa bir sürenin ardından camlı kapıyı yana kaydırdı ve bornozu üzerine geçirdi. Buğulanmış aynayı eliyle sildi. Gözleri hâlâ kızarıktı. Bakışlarında saklı kalan o mücadeleci kadını gördü. Hiçbir zaman savaşmadan vazgeçmemişti. Yıllar sonra onu Viyana'daki evinde bulan adama yenilmemek için direndiğini unutmamıştı. Ve her şey o geceyle başlamıştı. Leyla'yı Menderes'in kollarına bırakan o olay bir sebebe bağlıydı. Gitmek için çabalasa da başaramamış, Menderes Vardar'la evlenmişti. Buraya gelmeden önceki hayatını bilmiyordu. Eğer gerçekten bir kadın ve bir bebek söz konusuysa bile, seçilen taraf Leyla olmuştu. İçindeki huzursuzluğun ve korkunun yanında onu güçlü tutacak bir his daha varlığını koruyordu. Leyla, Menderes'in aşkını tüm benliğinde taşıyordu. Çünkü Menderes ardında bir kadını bırakıp başka birine gidecek bir erkek değildi.

Derin bir nefesle birlikte başını dikleştirdi. Aldığı soluklar kocasından ibaretti ve yaşamını kendi eliyle bir kenara atmak gibi aptalca bir harekette bulunmayacaktı. Parmak uçlarını kalbine hafifçe bastırdığında, orada dünyaya diz çöktürecek adamın aşk dolu atışlarını duydu. Onu inandırmak için çabalayacaktı. İçindeki yoğun hislerin büyüklüğünü görmesini sağlayacaktı. Menderes gibi bir adamı ikna etmek kolay olmasa da, direnmeden geri çekilmeyecekti.

Koridordaki apliklerden sızan ışık, önünde gizemli bir şekilde uzanan yolda ona rehberlik ediyordu. Dokunuşlarıyla duvarları adeta okşuyor, burnuna dolan o kokuyu keyifle içine çekiyordu. Evin bu bölümü neredeyse Vardar imzasını taşıyordu.

Kapıyı açıp içeriye girdi. Gözlerinin alıştığı karanlıkla birlikte yüzüne vuran hava, dudaklarında mutlu bir tebessüm oluşturdu. Düğmeye basıp odanın aydınlanmasını sağladı. Eskitme duvarlar, güç simgeleyen masa ve üzerindeki çizimler Leyla'yı yakın geçmişe taşıdı. Bakışları ayaklı lambaderin bulunduğu

köşeye takıldı. Oraya nasıl sıkıştırıldığını, o gün henüz bir yabancı olan kocasından yayılan şehvetin etkisini unutmamıştı.

Çıplak ayaklarıyla masaya doğru yürüdü. Her adımında kalp atışları hızlanıyor, yanakları ısınıyordu. Başını sağa eğip çizimleri inceledi. İki farklı yüzük için yapılan çalışmalar yarım duruyordu. Sanki tamamlanmalarını sağlayacak o özel sebep henüz ortaya çıkmamıştı. Leyla altta kalan eskizlerden birine uzandı. O sırada dikkatini dağıtan renkli ve parlak bir kâğıt kaşlarının çatılmasına neden oldu. Resmi eline aldığında dudakları hafifçe aralandı, arasından sızan sıcak nefesin titreyişi tenine çarptı. Düğünde dans ederlerken yakın mesafeden çekilmiş bir fotoğraftı bu. Birbirlerine bakışları o kadar eşsizdi ki, gözlerinden süzülen yaşlar sanki her zerresini sızlatıyordu. Elleri Menderes'in ensesindeki saçlara belli belirsiz temas ediyor, etraflarındaki yoğun his onları özenle sarıyordu.

Burnunu çekip gözlerini kırpıştırdı. Fotoğrafı aynı yere, çizimlerin arasına koydu. Giyinme bölümüne geçti. Kıyafetlerin her birine dokunurken yüzünü kumaşlara sürttü. Derin derin soluduğu koku onu titreterek boynundan aşağıya doğru yol aldı. Kadınlığının kasılması karşısında dudaklarından küçük bir inleme döküldü. Sabahlığının kuşağını çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Askıdan aldığı siyah gömleği üzerine geçirirken sıcak bir hisle sarmalandı. Saçlarını yaka kısmından çıkarıp arkaya savurdu. Masanın olduğu yere geri dönerek deri koltuğa oturdu. Her ne kadar içerisi yeterli ısıya sahipse de, çıplak bedenine değen hafif soğukluk Leyla'yı baştan ayağa tatlı bir ürpertiyle yıkadı. Bir süre alt dudağını sabırsızca dişlemeyi sürdürdü. Aklına gelenler ve göğüs uçlarının sürtünüşü onu tahrik etti.

Aldığı haz sanki bir bıçak darbesiyle kesildi. Menderes'in o acıtan sözleri yankılanır gibi etrafını kuşattı. Boğazına kadar yükselen hıçkırığı zorlukla geri gönderip soluklanmaya çalıştı. Aynı anda hem güçlü hem de çaresizdi. Kulağına ulaşan sesle ne zamandır eğmiş olduğunu bilmediği başını kaldırdı. Göğsü ağır bir tempoyla hareketlenmeye, kalp atışları ise hafif bir korkuyla ritim tutmaya başladı.

Şirkette daha fazla duramayacağını anlayan Menderes, eve gelip güvende ve iyi hissettiği özel odasına kapanmak istemişti. Oranın yalnızlığı ve sessizliği tuhaf bir şekilde yatıştırıcı geliyordu. Karanlığı bile mutluluk veriyor, parmaklarında hayat bulan çizimler nefes almasını sağlıyordu.

Leyla'yla karşılaşmak istemediği için direkt olarak oraya sığınma hareketinin onu kapana kıstıracağını elbette bilemezdi. Karısının deri koltukta arkasına yaslanmış görüntüsü karşısında çenesi kasıldı. Ama bakışlarında sanki hiç etkilenmemiş gibi sakin ve anlaşılmaz derecede umursamaz bir ifade vardı. Elinde tuttuğu ceketi koltuğa bırakıp emin adımlarla masaya yaklaştı. Mesafeyi kapattığında bedeni uyanışa geçti. Leyla'nın olduğu tarafa ilerledi ve kalçasını mobilyaya yaslarken kollarını göğsünde birleştirdi.

Leyla onun her hareketini dikkatli gözlerle izliyordu. Oda Menderes'in varlığıyla dolmuştu ve bu daha fazla oksijene ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu. Kor bir sıcaklık tenini alay edercesine yalıyor, ısısını sinsice bastırmaktan çekinmiyordu.

Zorlukla yutkunduktan sonra bakışları kocasının kollarına kaydı. O güçlü bedende kasları biraz daha belirginleşmiş, gömleğin kumaşı iyice gerilmişti. Yanan koyu kahveleri yavaşça yukarıya doğru çıktı. Açıkta kalan esmer tenin ateşini dokunmadan bile hissedebiliyordu. Vardığı son nokta, içinde anlaşılmayan bir ifade barındıran o yeşil alevlerdi. Siyaha bulanmış bir yanı hâlâ vardı. Ve Leyla, bunun aralarındaki tutkudan kaynaklandığına inanmak istiyordu.

"Bir şey mi arıyordun?"

O sesteki boğukluk nedeniyle gözlerini kırpıştıran Leyla, koltuğun kolçaklarını sıktı. "Evet." Dudaklarından dökülen kelime, henüz gücüne kavuşamayan yaralı bir çaresizlikle kaplıydı.

Menderes derin bir nefes alırken kaşlarını çattı. "Bulabildin mi?"

"Belki... Ama şimdi bulmaya biraz daha yakın hissediyorum." Leyla ses tonunun hafifçe yükselmesi ve emin çıkmasından memnundu.

Ağırlığını diğer bacağına veren Menderes, karısının en ufak hareketini kaçırmamaya kararlıydı. Konuşmalarının yönünün karanlık ve tutkulu bir tarafa gittiğinin farkındaydı. Üstelik Leyla'nın içindeki isteği görmesi, dizginlemeye çalıştığı arzularının sabırsızlanmasına yol açıyordu. "Burada, benim özel odamda mı?"

Leyla dudaklarının titrememesi için çabalarken ona karşılık verdi. "İnsan ne aradığını iyi bilince, nerede olması gerektiğinden şüphe duymuyor."

"Öyle mi? Ne arıyorsun peki?" Menderes hafifçe ona doğru eğilmiş, ses tonunu düşürmüştü.

Karnındaki kasılmayla baş etmeye çalışan Leyla, yaslandığı koltukta doğrulup aralarındaki mesafeyi azalttı. Gözlerini kapatıp derin bir soluk çekti içine. Nefesini yavaşça bıraktığında onun tenine çarpan sıcaklığı kendisine geri döndü. Kirpikleri birbirinden ayrıldı ve gecenin kutsadığı o yoğun bakışları ortaya çıktı. "Kokunu..." Sesi kadife bir his uyandırıyordu. "Sen burada olmasan da ardında izini bırakmışsın. Yolumu bulmam hiç de zor değildi."

Karısının meydan okuması Menderes'in kanını kaynattı. Eğer gerçekleri bilmeseydi, bu zevkli oyuna renkli bir tutku katabilirdi. Ama bir erkek de olsa, kalbinin kırıldığını inkâr edemiyordu. Bakışları tehlikeli bir şekilde onun üzerinde gezindi. İçeriye girdiği ilk andan beri gömleğini her noktasını ezberlediği bedende görmek, erkekliğine yoğun bir heves katmıştı.

"Gömleğimin altında çıplak mısın, Leyla?"

Beklemediği soru karşısında gözleri irileşen Leyla, tutunduğu koltuğa elleriyle baskı yapmaya başladı. Boğazındaki kuruluk kadınlığındaki ıslaklıkla adeta yarışıyordu. "Ben..." Sanki daha da yakınlaşmış, aralarında varlığını koruyan tutku etraflarını

sarmıştı. "Şey var..." Aklı öylesine dağılmıştı ki, kullanması gereken kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu.

"Ne var?" Menderes yüzünü onun boynuna doğru eğdi ve kokusunu derin bir nefesle içine çekti. O anda kulağına dolan kısık inilti, hiç beklemediği bir hızla ellerinin koltuğu kavramasını ve Leyla'yı daracık bir alana hapsetmesini sağladı. "Söyle bana."

Emir dolu cümle Leyla'nın kalp atışlarını hızlandırdı. "Senin sevdiğin dantel iç çamaşırlarımdan biri."

Dişleri birbirine kenetlendi, erkekliği isyanının sonlarına yaklaşıyordu. "Ne renk?"

Leyla aldığı hazla dudağını ısırdı. İç çamaşırı sırılsıklamdı ve Menderes'in bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Soluduğu hava yeterli gelmediği için dudaklarından dökülen kelime bir rüzgâr esintisi gibiydi. "Siyah."

Elleri hafif bir gevşemenin ardından kavrayışını güçlendirdi. Leyla'yı hapsetmeye devam ediyor, delice istemesine rağmen dayanmaya çalışıyordu. "Islandın mı?" Bunun onu çıldırtacağının bilinciyle bakışlarını ona çevirdi. İçinde yanan tutkuyu öyle net bir şekilde görüyordu ki, karısını masadaki çizimlerin üstüne yatırıp içine girmemek için, ondan uzak duruşunun sebebine sarılıyordu.

Leyla bu yakınlıktan memnuniyet duysa da, direnecek gücü olmadığını hissediyordu. Göğsü son anlarını yaşıyormuş gibi zayıf hareket ediyordu. Bacaklarını birbirine bastırmış, istediğini alabilmek için yalvaracak bir çocuk gibi hevesle Menderes'e bakıyordu. Dudaklarını aralarken hafifçe yaladığında soğuk bir esintiyle buluştu. "Sanki aksi mümkünmüş gibi..." Kalp atışlarındaki hız nedeniyle soluğunun kesilmesinden korkuyordu. "Bakışların üstümde gezindiğinde bile ıslanıyorum ben. Seni sarıp kuytularımda saklamak için çıldırıyorum."

Elleri adeta kaşınan Menderes, burnundan aldığı öfkeli nefesleri bırakırken onun saç tellerini usulca havalandırdığını görebiliyordu. O ıslaklığı avuçlamamak için kendini kasıyor, ikisine birden işkence çektiriyordu. "O akşam benimle sevişmek

istemenin sebeplerini açıkça söylemiştin." Leyla'nın küçük bir şaşkınlık barındıran koyu kahveleri karşısında sözlerine devam etti. "Keşke sonrasında beni önemsiyormuş, benden hoşlanıyormuş gibi davranmasaydın. Seni bu evliliğe mecbur bırakmıştım. Haklıydın." Karısının gözlerindeki kırgınlığa yenilmemek adına sığındığı acımasızlığa tutundu. "En azından arzularını karşılayabildiğim için rahatlamış hissediyorum."

Gözyaşları ona meydan okurcasına yanaklarından süzülürken anlamadığı bir güçle dolup taştı. Dizlerinin titrememesini umarak oturduğu yerden kalktı. Canını acıtmasının sebebini anlıyordu ve boyun eğerek buna izin veriyordu. Şimdi her şey açıkça ortalığa dökülmüşken, bu yüzleşme anında duygularını saklamak gibi bir aptallık yapmaması gerektiğini de gayet iyi biliyordu. "Sen kendini yalanlarla kandırmayı seçebilirsin. Ama ben sözlerinin altındaki asıl gerçeklerden eminim. Buraya geldiğinden beri bana dokunmamak için direndiğini, dizginleri elinden kaçırmamak için ne büyük bir savaş verdiğini ve en önemlisi de..." Leyla gözlerini bir an bile ondan ayırmadı. Yüzündeki belli belirsiz hareketlenmeleri görebiliyordu. Elini onun kalbinin üstüne bastırdığında hafifçe irkildiğini ve bakışlarının daha da karardığını fark etti. "Bana âşık olduğunu hissediyorum."

Menderes ani bir hareketle doğrulurken Leyla'yı bileğinden tutup sert bedenine çekti. Şimdi nefesleri birbirine vuruyordu. Öfkeli, çaresiz, tutkulu ve gururlu...

"Aşk, senin sandığın kadar basit bir duygu değil. Bana bununla meydan okuma, Leyla. İçinde duyduğun tek his, saf öfke."

"Hayır!" Leyla başını şiddetle iki yana salladı. "Hâlâ bunun tek taraflı olduğuna inanmak için uğraşıyorsun. Görmüyor musun?" Sesini yükseltirken bileğini ondan kurtardı ve elleriyle yüzünü kavradı. Avuçlarındaki sakalları okşarken, kalbinin ve yanan teninin ihtiyacı açık bir kitap gibi kocasının gözlerinin önündeydi. "Beni en iyi sen tanıyorsun. Ne hissettiğimi benden iyi biliyorsun. En başından beri korkularımla yüzleşmeye çalışıyorum. Senelerdir kaçtığım karanlığa adeta koşarak geri gelmemi neyle açıklayabilirsin?" Yanağından süzülen bir damla

yaşın ardından devam etti. "Etrafım belinde silahıyla gezen adamlarla dolu. Bir korumam var. Buna bile boyun eğdim. Ve her an kötü bir şeyler yaşanabilir diye aklım çıkıyor. Ama bu endişem kendim için değil." Dudaklarıyla onun dudaklarına sürtündü. Karşılığında aldığı tutkulu nefesle bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. "Söylesene... Kalbimi dünyasına esir eden bir adama bedenimi vermişim, çok mu?"

"Yapma, Leyla." Eğer onu biraz daha dinlerse her şeyi unutabilirdi. Ona gerçekten inanabilir ve dakikalardır soluduğu o baş döndürücü kokunun kaynağına teslim olabilirdi.

Leyla fazlasıyla yakın durmaları nedeniyle karnında hissettiği sertlikle inlemeden edemedi. Büyük bir cesaretle kollarını Menderes'in boynuna doladı. Reddedilmeyi göze alıp kasıklarını küçük bir daire çizerek ona sürterken başını geriye attı.

Arzularını dizginlemesi o kadar zorlaşmıştı ki, karısının son istilası karşısında boğazından kopup gelen hırıltı vahşi bir hayvanınkine eş değerdi. Duyduğu sözlerle hem zevk alıyor, hem de öfkeleniyordu. Ellerini onun kalçalarına doladı ve sertçe avuçlayıp erkekliğine bastırdı. Dudaklarını şakağından kaydırıp kulağına yaklaştırdı. "Böyle süslü sözlere gerek yok. Sadece söyle, Leyla. İstediğin şeyin seks olduğunu söyle. İhtiyacını hemen burada karşılayabilirim."

Soluğu bir bıçağın darbesiyle yüzleşti ve yenilgiye boyun eğdi. Bedeni sıcaklıktan kurtulurken buz gibi bir soğukla kaplandı. Geriye çekilip onunla yüz yüze geldi. Yeşil alevleriyle meydan okuyan adamın acıtmak için uğraştığına ve yalan söylediğine emindi. Ne olursa olsun ondan saklanmayacaktı. Başını dikleştirdi ve sesinin titrememesini diledi. "O kadar iyi biliyorsun ki kalbimin senin için çarptığını..." Elini Menderes'in göğsünde atan noktaya kapattı usulca. "Buraya koştuğunu, ona çılgınca sarıldığını ve onsuz nefes alamadığını..." Bakışlarını kısa bir an kocasının dudaklarına odaklarken dokunuşunun altındaki tene kararlı bir şekilde baskı uyguladı. O heyecanlı atışlar kendi ruhunda can buluyordu. "Beni koruduğunu ve güvende tutmak için her şeyi yapacağını söyledin. Ama en önemli

gerekçeni benimle asla paylaşmadın." Gözlerinde umut dolu bir ışıltı vardı. "Aynısının beni de ele geçirdiğini anlayamadın. Her gün, her gece, her an dile getirmemek için direndim." Yutkunarak ondan uzaklaştı. Daha şimdiden üşümüştü. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Arkasını döndüğünde Menderes'i bıraktığı şekilde buldu. "Aşkın paramparça ettiğini bilmezdim."

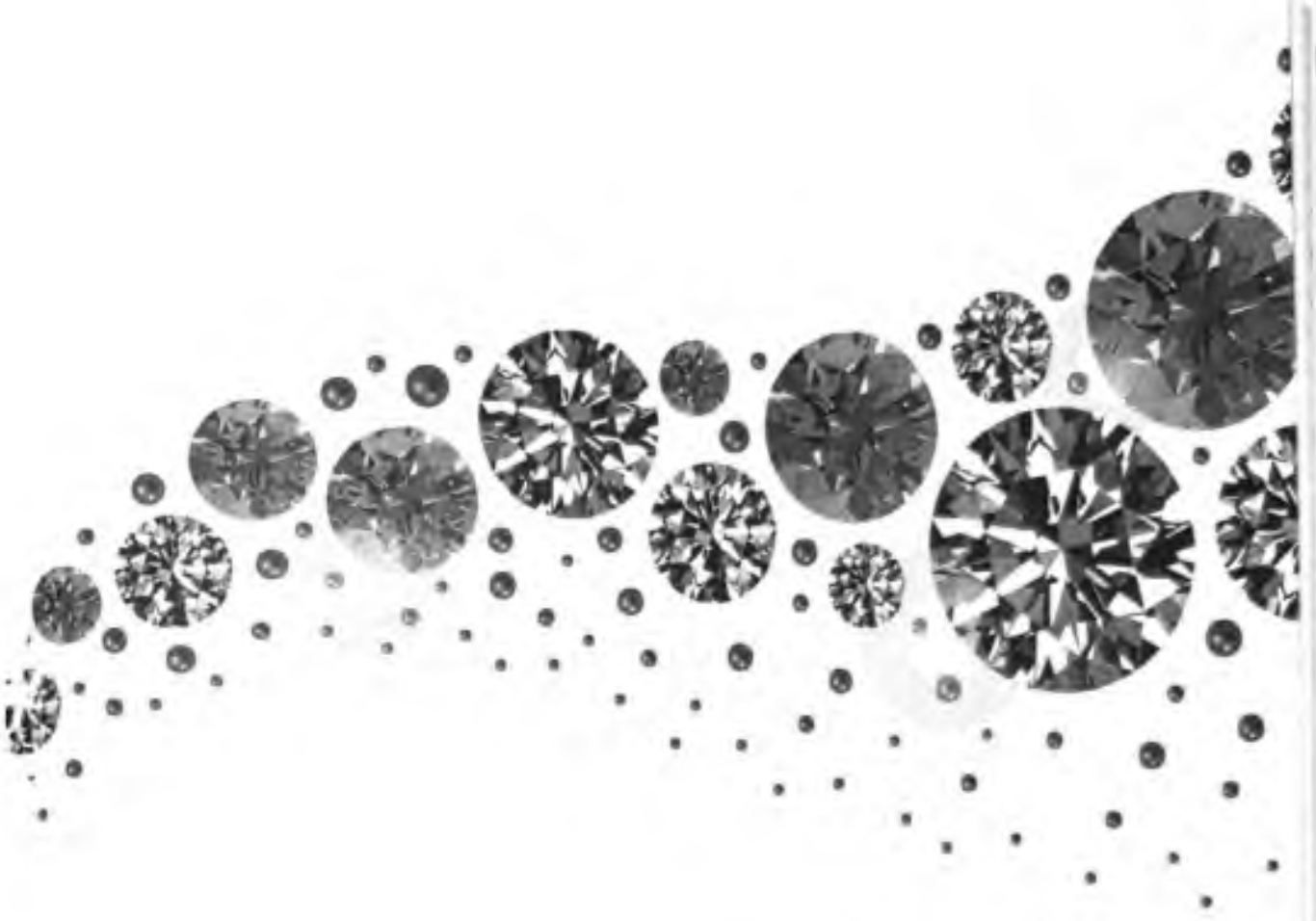
Karısının son sözleriyle olduğu yerde gerildi. Bakışları ileriye doğru hareketlendi. Başını çevirdiğinde Leyla'yla göz göze geldi. Kalbi neredeyse sevinç çığlıkları atıyordu ve yanlış duymuş olmaktan ölesiye korkuyordu.

"İstediğim, seks değildi." Omuzlarını hafifçe dikleştiren Leyla, üstünde kocasının gömleğiyle kapının yanında duruyordu. "Menderes Vardar'ın aşkıyla sevişmekti."

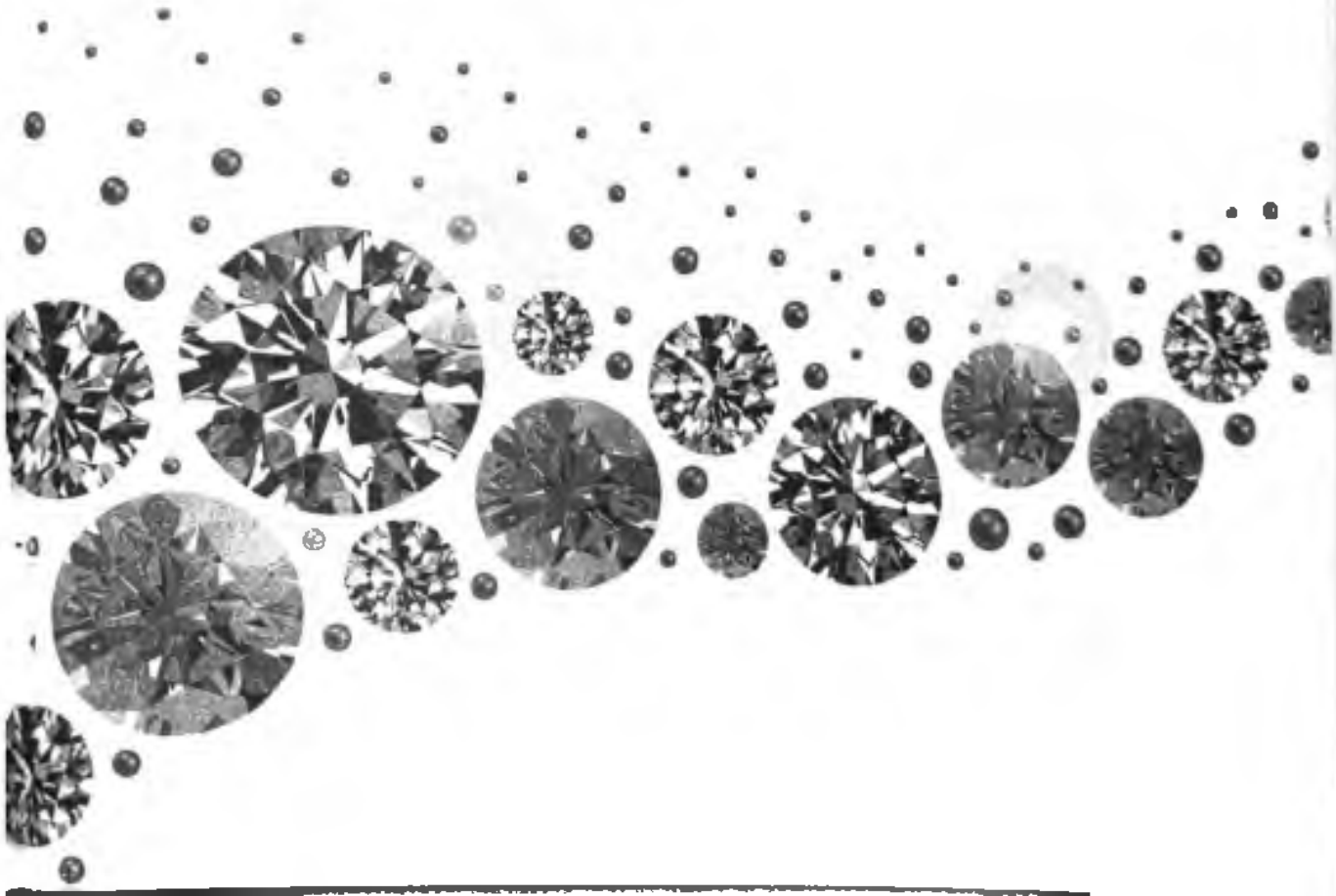
Menderes odada yalnız kaldığını fark edince huzursuz bir şekilde ellerini beline koydu. Az önce neler yaşandığını anlamaya çalışıyordu. Leyla ona âşık olduğundan mı bahsetmişti? Üstelik sakladığını düşündüğü ve paylaşmadığını söylediği o önemli gerekçeden kastı neydi? Başını iki yana salladı. Bakışları deri koltuğa kaydığında, Leyla'nın neredeyse çıplak halde orada oturduğunu hatırladı. Etrafı hâlâ sıcak bir buharla kaplı gibiydi.

Kafasını dağıtmak için çizimleri eline aldı. Baktığı yerde ne gördüğünü kesinlikle bilmiyordu. Dağılmış eksizlerin içinde onu adeta kışkırtan fotoğrafı aradan çekti. Leyla'nın güzelliği öyle gerçekti ki, bu kâğıt parçası bile o anlarını donuklaştıramamıştı.

Odadaki rahat koltuğa uzandı ve dakikalar boyunca göğsünün üstünde tuttuğu resme baktı. Gecenin en karası gözlerinin önündeydi. Ellerinde, teninde, kalbindeydi. Ve üst kattaki yatağının ortasında ışıldayan bir pırlanta gibi sahiplenilmeyi bekliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Toplantı odasına geçen Uras, iki ortağını masada dosyaları incelerken buldu. Hemen ardından giren Özden'in elindeki raporu Poyraz'a verişini izledi.

"Ne içersiniz, Uras Bey?"

"Bir şey istemem, sağ ol." Kızın gidişiyle yeniden arkadaşlarına dönen Uras, ortamdaki gergin elektriğin farkındaydı. Açıkçası bu hiç hoşlanmadığı toplantılardan kurtulmak için bir an önce başlamaları gerektiğini düşünüyordu.

Kontrolünü yaptığı yerlere bittiğine dair işaretler koyan Poyraz, başını kaldırıp Menderes'e baktı. "İşlemler istediğimiz gibi. Rakamlar da gayet iyi. Şu yeni yatırım için onay verebiliriz."

Menderes kaşları çatık halde masadaki dosyalara bakıyordu. Ama ne gördüğünün farkında değildi. Aklı dün akşamdaydı. Leyla'yla konuşmaları, bakışmaları, ondan duyduğu sözler kafasını karıştırıyordu. Neredeyse aşkını itiraf etmesi, Menderes'i durumu sorgulamaktan alıkoyamıyordu. İlk günden beri o gözlerde ne yakaladığını biliyor, birbirine tezat duyguların neresinde durması gerektiğini çözemiyordu. Kalbi Leyla'nın varlığıyla doluyken, onun gerçek hislerinin ne olduğu konusunda ikileme düşmesi Menderes'e ağır geliyordu.

"Menderes?"

İsmini duymasıyla bakışlarını Poyraz'a yöneltti. Bu kadar dağıldığı bir anı hatırlamıyordu. "Ne demiştin?"

"Sen iyi misin?"

Derin bir nefes alıp, ona uzatılan dosyayı önüne çekti. Birkaç şeye göz gezdirdikten sonra başını hafifçe salladı. "Benim için uygundur."

İçeriye girdiğinden beri ondaki tuhaflığı sessizce izleyen Uras, dikkatini çekebileceğini umarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Karşı taraf anlaşmayı imzalamadı."

Onun sözleriyle tek kaşını kaldıran Poyraz, böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermedi. Uras'ın tuttuğunu koparttığı gibi bir gerçek vardı ve bunu herkes bilirdi.

Uras bakışlarını sırayla ikisi arasında gezdirdi ve sonunda Menderes'te durdu. Onun gözlerinde görmeye alıştığı o ifadeyi bulamadı.

"En iyisini yaptığına eminim. Keyifleri bilir." Menderes oldukça sakin ve umursamazdı.

Elindeki kalemle oynayan Uras, neler döndüğünü anlamaya çalışırcasına arkadaşına baktı. "Anlaşmayı elimden kaçırdım diyorum. Beni duydun mu?"

Menderes ağır bir hareketle başını salladı. "Duydum."

Uras, dudaklarından keyifsiz bir gülüş dökülürken içindeki memnuniyetsizliği ortalığa saçmadan edemedi. "Sorun Leyla mı?"

Gözlerini kısan Menderes, bedeni gerilse de içindeki fırtınayı dizginlemeyi başardı. "Toplantıdayız. İşle ilgili söyleyecek başka bir şeyin var mı?"

"En sonunda canını acıttı, öyle değil mi?"

"Yeter!" Menderes bir eliyle masaya vurup, bu konunun tartışmaya açık olmadığını ona göstermekten çekinmedi. "Leyla senin ondan hoşlanmadığını, hatta nefret ettiğini düşünüyor. Ama hakkında tek bir kötü kelime konuşmuyor. Sen de onun için aynısını yap, Uras! Daha fazlasını beklemiyorum."

Uras, Menderes'in sesinde ilk kez fark ettiği acı nedeniyle oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Elbette ki derdi onu üzmek değildi. Ama gerginliğin ortasında Leyla duruyorsa, sabırsızlığını dizginlemekte ciddi anlamda zorlanıyordu. O kadının, ailesi saydığı adamın canını yakmasına seyirci kalmak istemiyordu. Yine de bütün bunların içindeki en büyük gerçeği kabullenmesi gerekiyordu. Menderes, karısına delice ve geri dönülemez şekilde âşık olmuştu. Bu sadece onun Leyla'yı herkese

karşı savunmasından ibaret değildi. Genç kadına bakışlarında bambaşka, benzersiz bir ifade vardı.

Derin bir nefes alırken dudakları ince bir çizgi haline geldi. Her seferinde böyle davranarak arkadaşının canını acıtıyordu. Pişman bir şekilde başını kaldırarak ona baktı. "Özür dilerim. Fazla ileri gittim." Odadaki sessizlik elle tutulur gibiydi. "Ve Leyla'dan nefret etmiyorum."

Menderes hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Leyla'nın bu ailenin bir parçası olduğunu hissetmesi gerekiyor."

Boğazını temizleyen Uras, bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra ikisine döndü. "Ayrıca anlaşmayı tabii ki imzaladılar." Kaşları çatıldı ve Menderes'e hitaben konuştu. "Benim elimden kim kurtulmuş ki?"

Keyifli bir kahkaha atan Poyraz, sandalyesini hafif hareketlerle çevirirken başını da iki yana salladı. "Senden korkulur."

"Sana güvenim sonsuz. Beni asla yanıltmayacağını biliyorum." Menderes onu yüreklendirircesine bakarken gözleri gururla parlıyordu. "Gerçekten imza atmaktan vazgeçselerdi, bu onların kaybı olurdu."

Duyduğu anlamlı sözler üzerine boğazı düğümlenen Uras, Menderes'in onun için yaptığı her şeyin karşılığını vermek adına çok çabalıyordu. Bir gün yetersiz kalır veya hayal kırıklığına uğratırsa diye endişelenmeden edemiyordu.

"İş beklemez, beyler. Şu duygusallığı bir kenara bırakalım." Rahat bir ifadeyle onlara bakan Poyraz, aralarındaki sorunu halletmiş olmalarına seviniyordu.

Menderes telefonu çalınca hemen eline aldı. Ekranda gördüğü numara az önce sakinleşmiş bedenini yeni bir gerginlikle sarmaladı. Yerinden kalkıp masadan uzaklaştı ve cevaplama tuşuna bastı. "Meleğim?" Sesi arkadaşlarının duyamayacağı kadar alçaktı. Ancak karşı taraftan gelen tepki Menderes'e kontrolünü kaybettirecek düzeydeydi. "Ne oldu?" Genç kadının hıçkırıkları endişesini hızla büyüttü. "Niye ağlıyorsun?"

Odada yükselen ses, Poyraz ve Uras'ın dikkatini çekti. Yerlerinden kalkıp Menderes'in yanına doğru ilerlediler.

"Neler oluyor?" Poyraz ellerini beline koymuş, arkadaşının yüzünde ilk kez gördüğü ve anlamlandıramadığı o ifadeye takılmıştı.

Menderes'in dikkatini verdiği ve duyduğu tek kişi telefonun diğer ucundaki kadındı. Kalbi korkuyla atarken kulağına ulaşan ağlayışların arasındaki kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Sakin ol, lütfen." Ani bir hareketle Uras'a döndü. Sesi çelik kadar sertti. "Leyla'ya dikkat et."

Son bir dakika içerisinde gözünün önünde gerçekleşenlere anlam veremeyen Uras, Menderes'in halinden hiç hoşlanmamıştı. "Sen nereye gidiyorsun? Bu saçmalık da neyin nesi?"

Menderes ceketini alıp kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Sana güvendiğimi unutma." Bu tek cümlenin dışında, hiçbir açıklama yapmadan odadan çıktı. Asistanına arabanın hazırlanmasını söyleyerek özel asansörüne bindi.

Şoföre olabildiğince hızlı gitmesini emretti. Bakışları dışarıya odaklansa da, ellerini arada yumruk yapıyordu. Genç kadından dinlediği birkaç şey durumu anlamasını sağlamıştı. Bununla bir gün yüzleşeceklerini elbette biliyordu. Ama onu üzmek istemediği için dile getirmemeyi tercih etmişti. Şu anda kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşünmek, Menderes'e boğazını sıkan bir elin varlığını hissettiriyordu. Aralarında bu kadar mesafe varken işler daha da zorlaşıyordu.

Eve yaklaştıklarını fark edince düşünceleri Leyla'ya kaydı. İçindeki ateşi nasıl dizginleyeceğini bilmediği gibi, ona bir açıklama yapamayacağının da bilincindeydi. Tam da araları böylesine gerginken gidişine vereceği tepki onu endişelendiriyordu.

Araç durduğu anda indi ve girişe ulaştığında Leyla'yı gördü. Açık kapının ardında umutlanmaya korkarcasına bekliyordu. Gelişini görmüş olmalıydı. Adımlarını hızlandırarak onun yanından geçti ve merdivenlere yöneldi.

Kocasının tuhaf haline ve tek kelime etmeden yukarıya çıkışına bakakalan Leyla, kalbinin korku dolu atışlarını kontrolde tutmakta zorlandı. Beklemeye dayanamayarak onun peşinden gitti. Odalarına geçtiğinde onu giyinme bölümündeki kasayı açarken buldu. Bakışlarını elindeki pasaporta odakladığı anda nefes alış verişi hızlandı. Ne söyleyeceğini bilemeden yatağın diğer tarafında dikilirken, Menderes'in küçük bir çantaya birkaç kıyafet koyuşunu izledi. Dudakları titremeye, gözlerini yakan yaşlar direncini kırmaya başladı.

Durumun iyice kötüye gittiğini anlayan Leyla, titreyen bacaklarıyla zor da olsa ona yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Duyduğu ses, hareketlerini bir bıçak gibi kesti. Hızlı davranması nedeniyle göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Dudakları ince bir çizgi haline gelirken ona doğru döndü. Karısının gözlerinde gördüğü korku ve çaresizlik, içindeki acıyı hatırlattı. Leyla'nın mecbur hissettiği için verdiği karşılıklar, yakın bir zaman önce Başar'ın sözlerine öfke kustuğu o anla birleşti.

"Dikkatin tek bir kadın üzerindeydi. Sadece onu koruyordun. Şimdi Leyla var. Ve sen, Menderes... An gelecek, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Bu da ne demek, Başar?"

"İkisi de sana aynı anda ihtiyaç duyduğunda birinden ödün vermen gerekecek. Buna hazır mısın?"

Menderes ilgisini yeniden ona yöneltti. Yaşadığı çaresizliğin yüzüne vurduğunu, ellerinin iki yanına yumruk olduğunu ve bir cevap beklediğini görebiliyordu. Ama söyleyecek tek kelime bulamıyordu. Çünkü durumu anlatacağı hiçbir yol yoktu.

Onun sessiz kalması üzerine içindeki isyan baskısını arttırdı. Leyla öfkeden titreyerek kocasına biraz daha yaklaştı. "Ona gidiyorsun, değil mi?" Sesindeki hiddet elle tutulur haldeydi.

Leyla'nın kimden bahsettiğini anlaması Menderes'in gerilmesine neden oldu. Bu kadar açık bir şekilde sorması ise, o her zamanki temkinli ve renk vermeyen haline ağır bir darbe indirdi. Eğer konuşursa sükûnetini kaybedeceğini düşünüyordu.

O yüzden dudaklarını birbirine sıkıca bastırmaya devam etti ve çantanın sapını kavrayarak karısının yanından geçti.

Öfke ve hayretle onun verdiği tepkiye inanamadığını belli eden Leyla, daha fazla dayanamayarak içindekileri kusma ihtiyacı hissetti. "O kadına gidiyorsun!" Göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Menderes'in adımlarını durdursa da dönüp bakmaması karşısında isyanı büyüdü. "Ben senin karınım!"

Elindeki çantayı adeta yatağa savuran Menderes, geriye dönüp onu kollarından tuttu ve duvara doğru sürükledi. Leyla'yı kıskacı altına alarak üzerine eğildi. "Doğru." Sesi kısık ve oldukça karanlık bir havaya bürünmüştü. "Sırf babasının borcunu ödedim diye kendini mecbur hissedip yatağıma giren karım!"

Duyduğu acımasızca sözler Leyla'nın nefesini kesti. Kocasının, Melih Ertürk tarafından zehirlendiği kesinleşmişti. Ama önemsemiyordu. Onu acıtan, Menderes'in bu iğrenç yalana inanarak aralarındaki özel duyguları bir çırpıda silip atmasıydı.

"Şimdiye kadar yatağıma aldığım kadınların hiçbiri benimle para karşılığında bir birliktelik yaşamamıştı." Sesindeki isyan yaralı bir hayvanın izlerini taşıyordu. O cümleler aklında dönüp duruyor, Leyla'nın verdiği istekli karşılıkların bir sebebi olduğunu düşünmesi Menderes'i çılgına çeviriyordu.

Leyla gözlerinde akmaya hazır yaşlarla ona bakıyordu. Her kelime tenine batıyor, aynı anda burnuna dolan kocasının kokusu içindeki direnci bir bıçak gibi kesiyordu. "Bu doğru değil." Başını zorlukla iki yana salladı. Çektiği acıyla kelimeleri adeta bir fısıltıdan ibaretti.

"Bu, tıpkı senin benimle sevişirken sergilediğin rol kadar gerçek." Menderes'in gözleri kararmış, öfke ruhunu ele geçirmişti.

Soluk almasını engelleyen boğazındaki yumru Leyla'yı daha da çaresiz bırakıyordu. "Rol yapmadım. Seninle isteyerek seviştim." Dudaklarının arasından sızan nefes ne kadar zor durumda olduğunu belli ediyordu. "Borcu ödediğini öğrenmem, içimde bastırdığım arzularımı gerçekleştirmek için araçtan başka bir şey değildi. Çünkü senden kaçmaya çalıştıkça aslında sana

doğru koşuyordum." Çenesini hafifçe kaldırıp onun bakışlarına odaklandı. "Ve sen hissettiğim her duyguyu biliyordun. Beni benden daha iyi tanıyordun. Şimdi bana arkanı dönüp öylece gidemezsin."

Menderes, konuşursa kendini tutamayacağını bildiği için, onu öfkeyle kavrayan ellerini gevşetti ve ardından tamamen bıraktı. Yatağın üstüne fırlattığı çantayı alıp kapıya ilerleyecekken karısının sözleriyle yeniden durmak zorunda kaldı.

"Gidemezsin!" Leyla kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark edip son bir çaba gösterdi. "Dava açarım! Evliyken beni aldattığını söylerim! Yemin ederim, yaparım!"

Sırtına birer ok gibi saplanan cümlelere karşılığını verircesine ona doğru döndü. Bakışları koyulaşmış, duyguları talihsiz bir fırtınaya boyun eğmişti. "Eminim yaparsın. Hatta mahkemede bana âşık olduğunu da söylersin. Ve en acısı da ne, biliyor musun?" Karısının yanaklarına teklifsizce dökülen yaşlar kalbini acıtıyordu. "O kadar inandırıcısın ki, hâkim oyunu senden yana kullanır."

Menderes sözlerinin bitiminde aceleci adımlarla orayı terk etti. Şirketten ayrılırken hazırlanmasını istediği uçağa ulaşmalıydı bir an önce. Duyguları ve düşünceleri ikiye bölünmüştü. Her iki tarafın da ona ihtiyacı vardı. Bir elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Bakışları hızla akıp giden yoldaydı. Kendini evden nasıl dışarı attığını ve araca bindiğini bilmiyordu. Hatırladığı tek şey, Leyla'yı gözyaşlarıyla arkasında bıraktığı gerçeğiydi.

Atatürk Havalimanı'na yaklaştıklarında telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. Ekranda arkadaşlarından gelen cevapsız aramalar vardı. Başar'ın ismine dokundu ve hattın açılmasını bekledi. Duyduğu ses tonu onu yeni bir gerginliğe sürükledi.

"Menderes, neredesin? Poyraz senin toplantının ortasında kısa bir görüşme yaptığını ve daha önce hiç görmediği şekilde telaşlı davrandığını söyledi. Uras'la bu duruma anlam verememişler."

"Uçağa gidiyorum."

"Ne?" Başar durumun kiminle ilgili olduğunu anlayınca endişelenmeden edemedi. "Kötü bir şey mi var? Korumalardan herhangi bir haber almadım ben."

Menderes, şoförünün özel alana yöneldiğini fark edince derin bir nefes aldı. Onu bekleyen uçağı görebiliyordu. "Ağlamaktan konuşamıyordu. Kate'le ilgili bir sorunla karşı karşıyayız."

"Tahmin ettiğim şey mi?"

"Ne yazık ki... Şimdi kapatmam lazım." Menderes bir an durdu. Bedeni huzursuz bir gerginliğin kıskacındaydı. "Uras'a söyledim ama... Leyla'nın bir şeye ihtiyacı olursa..."

"Burayı merak etme." Onun sözünü kesen Başar, ne zor bir durumu çözmeye çalıştığını anlayabiliyordu. "Orada işleri yoluna koy, yeter. Senden iyi haberleri bekliyorum."

Herhangi bir karşılık vermeden görüşmeyi sonlandıran Menderes, hızlı adımlarla ilerleyerek pistte ona doğru gelen adamla buluştu.

"Hoş geldiniz, efendim. Pasaport bilgi girişiniz yapıldı ve gerekli izinler alındı. Uçağınız kalkışa hazır."

"Güzel." Menderes merdivenleri çıkarken arkasında bıraktığı kişiyi düşünmeden edemedi. O çaresizce yalvaran ses ve ıslak gözler, içindeki zayıf noktayı adeta bir bıçakla oyuyordu.

Kısa bir sürenin sonunda havalanan uçak, Menderes'i bir kadından uzaklaştırıp diğerine yakınlaştırmak için gökyüzünde süzülmeye başladı.

Menderes'in gidişiyle yere çöken Leyla, etrafını saran sessizliğin ne kadar ürkütücü hissettirdiğini düşünüyordu. Dakikalarca durmadan ağlayışı sonunda yanakları kurumuş, yüzü donuk bir şekilde karşısında bir yere bakıyordu. Dizlerinin üstünde ellerini kucağında birleştirmiş, yatağa dayanmıştı. Dün akşam neredeyse aşkını itiraf etmişti ama kocası o kadına gitmeyi seçmişti. Onca yalvarmasına ve gözyaşlarına rağmen tek

başına kalmıştı. Belki de bitmişti. Belki de bu gidiş, geri dönüşü olmayan bir eylemdi.

Kalbindeki acı, varlığını hatırlatırcasına onu silkeledi. Leyla gözlerini kırpıştırdığında, tenini yakan yaşlar kucağında tuttuğu ellerine damlamaya başladı. Başını eğdiğinde titrediklerini gördü. Kaybı öylesine büyüktü ki, yerinin asla dolmayacağını biliyordu. Yalnız olduğu gerçeği onu tanıdığı kar fırtınasının içine çekti. Ama bu seferki o her zaman yaşadığı ateşli anlara benzemiyordu. Soğuk bir ihanetle sarmalayacak kadar keskindi.

Duyduğunu düşündüğü sesle başını kaldırıp etrafına baktı. Sessizlik vardı. Ancak saniyeler sonra kulağına ulaşan ve sabırsızca çalan zil, adeta yığıldığı yerde doğrulmasını sağladı. Göğsü ağır hareketlerle inip kalkarken yatağa tutundu ve ayaklarının üstünde durmaya çabaladı. Yüzü umutla aydınlanırken, Menderes'in geri dönmüş olmasına ihtimal vermeden edemedi. Odadan çıktı ve sarsak adımlarla aşağıya indi. Kapıyı açarken nefes nefese kalmıştı. Ama gördüğü kişi sadece bir dakikalığına yeşeren inancını yıkmaya yetti.

Karşısındaki kadının perişan haline şaşıran Başar, içeriye girerken oldukça endişeliydi. Dışarının donduran havasını geride bırakıp ona doğru uzandı. "Leyla, iyi misin?"

Çaresiz bir çocuk gibi dudaklarını birbirine bastıran Leyla, daha fazla dayanamayıp kendini Başar'ın kollarına attı. Kalbindeki sızı öyle çok yakıyordu ki, hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Detayları bilmese de, olayın ciddiyetini anlayabiliyordu. Leyla'nın acısı elle tutulur bir gerçekliğe sahipti. Kapının ardında Menderes'i görmeyi beklediği çok açıktı. Hemen sonrasında gözlerine yerleşen hayal kırıklığıyla gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Başar onu kollarında sakinleştirmeye çalışırken ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Leyla ona tutunarak zorlukla geriye çekildi. Hissettiği öfke dinmemek için direniyordu adeta. Şimdi kocasının en yakın arkadaşına baktığında aklından geçenler, içinde her şeyi parçalama ihtiyacı doğuruyordu. Çenesini kaldırırken gözlerini kıstı. Gerçeği öğrenmeye hakkı vardı. "Kim o kadın?"

Bu keskin soru Başar'ı kısacık bir an şaşırtsa da çabuk toparlandı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Leyla, zapt etmeye çalıştığı öfkeyi sanki püskürtecekmiş gibi işaret parmağını ona doğrulttu. "Benimle oynama! Her şeyden haberdarsın. Sakın bana aptal numarası yapma!"

İçinde bulunduğu sıkıntılı durum nedeniyle kısa bir süre sessiz kaldı. Mecburi adımlarla salona geçti ve ellerini beline koydu. Arkasını döndüğünde Leyla'nın sabırsızca ona doğru geldiğini gördü.

"Menderes'le ne oldu?"

"Cevabını bildiğin şeyle zaman kazanmaya çalışma."

"Neden bahsetti..."

"Kocamın gözünü bile kırpmadan beni ardında bırakarak gittiği kadının kim olduğunu bilmek istiyorum!" Onun hafif bir tedirginlikle kıpırdandığını fark edince öfkesi arttı. "Arkadaşın benimle evli! Hepiniz tüm bunlar normalmiş gibi davranamazsınız! Aptal değilim ben." Leyla sinirden dişlerini sıkmıştı. Bu saçmalığa katlanamıyordu. "O akşam yemekte gelen telefon nedeniyle Menderes'in huzursuzlandığını ve senin gerildiğini anlamadığımı mı sanıyorsun?" Konuştukça ona yaklaşmış, meydan okurcasına önünde dikiliyordu. "Her kimse biz Viyana'dayken de aradı. Açtım ama cevap bile veremeden bir kadın ve küçük bir çocuk sesi duydum." Başar'ın gözlerini kaçırması üzerine elleriyle onu göğsünden itti. Hiddeti öyle büyüktü ki, şüphelerinin artık gerçekliğe dönmesi midesine yumruk yemiş gibi hissettiriyordu. "Ailesi, öyle değil mi?" Ne kadar bağırmak istese de sözcükleri fısıltıyla yarışır nitelikteydi.

Başar içine derin bir nefes çekerken kelimelerini özenle seçti. "Leyla... Sandığın gibi değil."

Çaresizlikle eğdiği başını kaldıran Leyla, bedeninin titremesine engel olamadı. "Nasıl o zaman?" Boğazı acıdığı için sesi hırıltılı çıkmıştı. "Beni kendine âşık edip arkasına bile bakmadan gidişini neyle açıklayabilirsin?"

Karşısındaki kadının itirafıyla şaşıran Başar, kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen Menderes'e âşık mısın?"

Leyla onun sorusuyla bakışlarını kaçırırken titreyen ellerini sıktı. Yanaklarından çenesine inen yaşlar tenini yakıyordu. "Gitmeni istiyorum."

"Menderes dönene kadar yalnız kalmaman daha iyi. Seni Eylül ve Poyraz'ın evine bırakabilirim."

Leyla başını hızla ona çevirirken gözlerinden adeta ateş çıkıyordu. Kim olduğunu çok iyi biliyordu ve bunu karşısındaki adama açıkça göstermesi gerekiyordu. "Ben, Leyla Vardar'ım! Burası benim evim! İstemediğim sürece hiç kimse beni buradan çıkaramaz!"

Duyduklarından memnun bir şekilde onu izleyen Başar, dudaklarının keyifle kıvrılmasına izin verdi. Leyla'nın duruşu her zaman güçlüydü. Nihayet Menderes'e duyduğu aşkı sözleriyle de perçinlemiş, soyadını sahiplendiğini yüksek sesle dile getirmişti.

"Sen bana gülüyor musun?" Leyla onun bu haline inanamıyordu. Böyle ciddi bir konuya karşı pervasızlığını anlayamıyordu.

Başar birkaç adımda yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Menderes senin için dünyaya bile kafa tutacak kadar kendinden emin." Kelimeleri kararlı ve onu rahatlatacak şekilde çıkıyordu. "Çenesini kapatsın diye Melih Ertürk'e neler yaptığını bir bilsen..."

Gözleri korku, endişe ve merakla irileşen Leyla, zorlukla yutkunurken umutlanmadan edemedi. "Ne... Ne yaptı?"

"Yumruklarını konuşturmaktan, tehditlerini savurmaktan ve çok daha fazlasını yapacağını göstermekten çekinmedi." Genç kadının gözlerinden akan yaşları usulca sildi. "Seni sahiplenişini herkes görüyor. En ufak bir sözünde Uras'a bile keskin bir tavırla yaklaşıyor. Aramızda kalsın... Hepimiz bir aileyiz ama Uras, Menderes için özel bir yere sahiptir. Düşün ki buna rağmen her zaman yanında durduğu kişi sensin." Onun hüzünlü bakışları, Başar'ı üstüne vazife olmayan o konuyu dile getirmeye zorladı. "Sandığın şekilde başka bir kadın yok."

Kalbi hızla çarpan Leyla, daha fazlasını duymak için çırpınıyordu. "Ama bir kadın var. Öyle değil mi?"

Başar onu bırakıp geriye çekildi. "Üzülmeni istemediğim için sadece bu kadarını söyleyebilirim. Bundan sonrası beni aşar. Geri kalanını Menderes anlatacaktır."

Ellerini ovuşturan Leyla, içindeki umutla savaşan huzursuzluğunu görmezden gelemiyordu.

"Gitmem gerekiyor."

Başar'ın sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Onu boğan saçlarını arkaya doğru savurdu. Sesinin titremesine rağmen dudaklarından dökülenı engelleyemedi. "Ne zaman dönecek?"

"Emin değilim." Başar onu yalnız bırakıp evden ayrıldı. Saatine baktığında uçağın inmiş olması gerektiğini düşündü. Telefonunu cebinden çıkardı. Gereken numarayı buldu ve hattın açılmasını bekledi.

Onun gidişinin ardından aklındaki soru işaretleri çoğalan Leyla, gerçekle yalanın ayrımına varamadığını kabullenmek zorunda kaldı. Başar'ın sözleri kafasında dönüyor, doğruluk ihtimalini göz ardı edemiyordu. Böyle bir konuda sırf onu rahatlatmak için bu yola başvuracağını sanmıyordu. Eli kalbine gittiğinde hızla ve umutla attığını hissetti. Gözlerini bir süreliğine kapattı. Menderes'le konuşmaya ihtiyacı vardı. Ama içinden bir ses aramalarına cevap vermeyeceğini söylüyordu. Çok iyi biliyordu ki, istemeden de olsa onu kırmıştı. Ama kocasını geri kazanmak için her şeyi yapardı. İçine çektiği nefes bile ondan ibaretken, artık onsuz bir hayat yaşaması imkânsızdı.

Kalbindeki heyecan artınca oturduğu yerden kalktı ve yatak odasına çıkmak üzere hareketlendi. Tam o sırada duyduğu zil sesiyle adımlarını durdurdu. Yeniden umut etmesi onu daha mı çok yıkardı, bilmiyordu. Merak ve sabırsızlıkla kapıyı açtığında, yüzündeki küçücük ışık da sönüp kayboldu. Üstelik bu kadar güçsüzken karşısındaki kişiyle savaşmayı kesinlikle istemiyordu. Hiçbir şey söylemeden bekledi. Adamın başını hafifçe eğerek içeriye girmesi, Leyla'nın kenara çekilmesine neden

oldu. Onun salona geçişini izledikten sonra derin bir nefes alıp peşinden gitti. Ellerini birbirine kenetledi ve işiteceği her türlü olumsuz yoruma hazırlandı.

Sessizliğini koruyan Uras, üstündeki spor montu çıkarıp koltuğa koydu. Arkasını döndüğünde Leyla'yla göz göze geldi. Ne yapacağını bilemez halde bir eliyle ensesini ovdu. Sonra pes edercesine, tuttuğu nefesini bıraktı. "Nasılsın?" Tek bir kelime olsa da sıkıntısını açığa vuruyordu.

Uras'ın önünde ağlamamak için dudaklarını birbirine bastıran Leyla, en az onun kadar pürüzlü çıkan sesiyle cevap verdi. "İyi değilim."

Aralarında birkaç adım vardı. İkisi de ayakta duruyor, birbirlerinden bir hareket bekliyordu.

"Ben şey için geldim..." Uras boğazını temizleyip kısa bir süreliğine bakışlarını etrafta gezdirdi. Yeniden ona döndüğünde, Leyla'nın hüznü koca salonu kaplamış gibiydi. "Menderes'in acil bir işi çıktı ve..." Böylesine zorlanacağına ihtimal vermemişti. Normalde insanlarla iletişimi fazlasıyla iyiyken, şimdi sanki eli kolu bağlanmıştı. "Yani demek istediğim... Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben... Aslında biz..." Sözlerini toparlamak için öksürme gereği duydu ve devam etti. "Poyraz, Eylül, Başar..." Bakışlarını onun acı çektiğini gösteren gözlerine odakladı. "Tabii ben de hep buradayım."

Leyla ne beklediğini tam olarak bilmiyordu. Ancak Uras'ın uzlaşmacı davranarak onu iyi hissettirmek için uğraşması karşısında, içinde biriktirdiklerini daha fazla tutamadı. Gözyaşları sel gibi akarken omuzları çöktü. Saçları başını eğdiği için yüzüne döküldü.

Bir anda ne yapacağını şaşıran Uras, yeniden boğazını temizledi ve yardım dilenircesine etrafına bakındı. Fakat evde yalnız oldukları gerçeği paniğini büyütmeye yetti. Şimdiye kadar ağlayan birini teselli ettiği görülmüş şey değildi. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Leyla'ya doğru adım attı. Önünde durup birkaç saniye bekledi. Ellerini kaldırıp ona dokunmak istediğinde titrediklerine inanamıyormuşçasına başını iki yana

salladı. Derin bir nefes alıp bıraktı ve onu kollarından tutup kendine çekti. Göğsüne yaslanan kadına ne söyleyeceğini bilemez halde bakışlarını yukarıya çevirdi. Ama umduğu desteği bulamayınca pes etti. Leyla'yı rahatlatmak için hafifçe sırtını okşadı. "Bugün toplantıda oldukça gergindi. Tartıştınız mı?"

Leyla ondan hiç hoşlanmayan adamın böyle şefkatli davranıp yumuşak bir ses tonuyla konuşmasına gülümsemek istedi. Ama dudaklarından sadece tuhaf bir hıçkırık çıktı. Biraz uzaklaşıp Uras'la göz göze geldi. Farkına vardığı şey onu hem mutlu etti, hem de hüzünlendirdi. "Bu, bana nefretle bakmadığın ilk an." Küçük bir çocuk gibi burnunu çekti ve yeni düşen bir damla yaşı eliyle sildi.

Uras duyduğu çaresizlik dolu cümleyle kaşlarını çattı. "Öyle bakmıyordum. Ben sadece..."

"Menderes'i mutsuz etmemden endişeleniyordun." Leyla anladığını belirten bir baş hareketi yaparken derin bir nefes aldı. "Onu kırmayı hiç istemedim. Bana yaptığı her türlü iyilik kalbime usulca sızmıştı." Yanakları hafifçe kızarırken bir süreliğine gözlerini kaçırdı. "Menderes'i kendimden uzaklaştırmaya çalışırken, aslında ona yakın olmak için uğraştığımı görmeyi reddettim." Hüzünlü bakışları bir anda öfkeyle doldu. "O aşağılık adamın yaptığı iğrençliğin gelişini hesaba katamadım."

Çenesi gerilen Uras, onun kimden bahsettiğini anlayamadı. "Hangi adam?"

"Melih Ertürk." Adeta iğrendiği o iki kelime dilinde acı bir tat bıraktı. "Menderes o borcu ödemiş. Ama ben zaten bunun çok öncesinde ona âşık olmuştum." Gözyaşları yeniden akmaya başlarken elleriyle yüzünü kapattı. Kalbinin sızısı ağır geliyordu.

Duyduğu itiraf Uras'ı memnun etmiş, olayın devamında neler yaşandığını anlamakta zorlanmamıştı. "Menderes de senin ona karşılık verişini paranın ödenmesine bağladı."

Leyla başını sallarken dudakları titriyordu. "Ona açıklamaya çalıştım. Ama beni dinlemedi. Bu sabah da telaşla eve geldi ve pasaportunu alıp gitti. Başar'a da sordum. O kadının

düşündüğüm gibi biri olmadığını, bunu ancak Menderes'in anlatabileceğini söyledi."

Kafası iyice karışan Uras, geriye doğru iki adım atarken merakını dizginlemekte zorlandı. "Kadın?"

Leyla gözlerini kırpıştırırken gerçekten şaşkındı. "Senin haberin yok mu?"

"Neden haberim yok mu?" Uras sinir bozucu bir gülüşle etrafına bakındı. Menderes'in telefondaki kişiye neden ağladığını sorması geldi aklına. Bir şeyler dönüyordu ve bu durum canını sıkmaya yetmişti. Yeniden Leyla'ya odaklanıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Benim şimdi gitmem gerekiyor. Ağlama artık." Bakışları ciddiyetini koruyordu. "O heriften korkma sakın. Korumalar dışarıda." Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp Leyla'dan numarasını istedi. Kaydedip geri arama yaptıktan sonra koltuktaki montunu aldı. "İstediğin zaman arayabilirsin."

"Teşekkür ederim, Uras." Leyla'nın sesi kısık ama yine de umutlu çıkmıştı. Eğer Menderes'le konuşabilirse, içinde sakladığı ne varsa ona söyleyecekti. Havada asılı duran o belirsizliğin ikisi için tehdit yaratmadığına inanmak ve beklemek zorundaydı.

Elindeki fincandan usulca dağılan dumanlar, camın ardında kalan şehre buğulu bir görüntü veriyordu. Dışarıda havanın buz gibi olduğu ve insanların paltolarına sıkıca sarınarak bu tabloyu tamamladıkları Salzburg, gökyüzünden tatlı bir şekilde atıştıran kar taneleriyle örtülüyordu.

Menderes kahvesinden bir yudum alırken bakışlarını sabit bir noktada tuttuğunun farkında değildi. Düşünceleri iki parçaya bölünmüş, sıkıntısı elini kolunu bağlamıştı. Leyla'yı ardında bırakışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Sesindeki çaresizliği ve yalvarışı unutamıyordu. Bir gece önce evdeki atölyede ondan duyduğu aşka dair sözler, yanı başında onu kuşatan soru işaretlerini canlı tutmaya devam ediyordu. İçinden bir ses, Leyla'nın hissettikleri ve söylediklerinin doğru olduğunu fısıldıyordu.

Ama Melih Ertürk'ün acımasızca attığı kurşunların gerçeklik ihtimalini de görmezden gelemiyordu.

Bakışlarını izlediği manzaradan çekti ve salonla mutfağın birleştiği geniş katta etrafına bakındı. Evde ikisinden başka kimse yoktu. Geldiği anda Alicia'yı göndermişti. Özel, hassas ve zor bir gün olacağı için onunla yalnız kalmayı istemişti. O telefondan beri huzursuzluk yakasını bırakmamış, ondaki yıkılmışlığı nasıl tamir edeceğini bilememişti.

Sıkıntıyla alnını ovarken duyduğu sesle başını merdivenlere doğru çevirdi. Temkinli bir şekilde izlediği yüzde yorgunluk belirtileri vardı. Elindeki fincanı masaya bıraktı ve kollarını ona uzattı. Genç kadının uysal bir karşılık vererek ona sokulmasıyla, bedenine küçük de olsa rahatlığın etkisi yayıldı. "Sana kahve yapmamı ister misin?" Menderes onun saçlarını okşarken devam etti. "Veya çıkıp biraz dolaşabiliriz. Dışarıda kar yağıyor."

Bedenindeki ağırlık genç kadının kalan enerjisini söndürmüştü. Başını Menderes'e doğru kaldırıp hafifçe gülümsemeye çalıştı. "İçine bir parça alkol katarsan içerim."

"Kış mevsimi, sıcak bir ev, içkili kahve... Bunun keyfini karşılıklı çıkarmalıyız." Menderes onun alnına hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra mutfağa geçti.

Yüzündeki küçük gülümseme kolayca kayboldu. Genç kadın üstündeki şalı biraz daha sıkı sardı ve pencerenin pervazına oturdu. Menderes'in söylediği gibi kar yağıyordu. Hüzünlü gözlerle dışarıda akıp giden günlük hayata baktı. Yalnızlığını griye boyayan gerçeği düşününce dudaklarından titrek ve uzun bir nefes döküldü. Sıcak tutan kumaşı ellerinin arasında belirgin bir şekilde kavradı.

Kahveleri alıp salona geçen Menderes, genç kadının duruşundaki kırılganlığı görebiliyordu. Onu yeniden mutlu edebilecek iki şey vardı. Biri artık imkânsız, diğeri de tehlikeli bir durum nedeniyle ihtimal dışıydı.

"Al bakalım, meleğim."

Burnuna dolan tatlı koku ona bir parça içten bir gülüş kattı. Dikkatini Menderes'e verirken elindeki kahveye uzandı. "Teşekkür ederim." Tadı o kadar iyi gelmişti ki, keyifle başını salladı. "Sevgini de kattığında mutlu oluyorum."

Menderes bir elini onun saçlarının arasından geçirip usulca okşadı ve alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Ben de seni ışıldarken gördüğümde aynı şeyi hissediyorum."

Genç kadının kıvrılmış dudakları bir anda eski haline döndü. İçindeki çaresizlik ve hüzün onu yeniden sarmaladı. Boğazını temizleyip bakışlarını Menderes'e odakladı. "Hiçbir şey yapamaz mısın?"

Menderes bakışlarını bir anlığına dışarıdaki kar yağışına çevirdiğinde Leyla'yı görür gibi oldu. Bembeyaz bir örtünün içinde ona gülümseyişi geldi aklına. Viyana'daki o mutlu ve çocuksu hali, pastanede herkesin içinde onu istekle öpüşü... Dudakları ince bir çizgi halini aldığında elindeki dokunuşla düşünceleri dağıldı.

Yeniden yanındaki kadına döndüğünde az önce sorduğu soruyu hatırladı ve içine derin bir nefes çekti. "Türkiye'de yaşasaydık her şeyi yapabilirdim. Ama sahip olduğum servet bile Avusturya'nın hukuki kurallarına karşı yetersiz kalıyor." Kahvesini bırakıp elleriyle onun yüzünü nazikçe kavradı. "Bir gün bununla yüzleşeceğimizi biliyorduk. Güçlü durmana ihtiyacım var. Hem istediğin sürece yetimhanedeki çocukları görmeye gidebilir ve onlarla dilediğin kadar vakit geçirebilirsin. Bu konuda önümüzde herhangi bir engel yok. Sadece... Evde ağırlamamız artık pek mümkün değil gibi."

Genç kadın zorlukla yutkunurken bakışlarını ondan ayırmadı. Menderes'in gözlerinde başka bir hüzün dolanıyordu. Kendi derdiyle o kadar doluydu ki, onun üstüne titreyen adamın sıkıntısını fark edememişti. "Bir şey olmuş."

Menderes kısa bir süre önce pencerenin pervazına bıraktığı kahvesini aldı. Hafif sert aroma kanına karışırken zaman kazanmaya çalışır gibiydi.

"Menderes?" Çağrısı cevap bulduğunda, onun yüzündeki hiçbir ifadeyi kaçırmamaya çalışarak devam etti. "Neden böylesine mutsuzsun?"

"Çünkü canımın bir parçası acı çekiyor." Yarı yarıya söylediği yalan dilinde acı bir tat bıraktığında alkole sığınma ihtiyacı hissetti.

Ama genç kadın onun bir şeyler sakladığının farkındaydı. "Benimle ilgili olan kısım değil bu. Leyla'yla mı tartıştınız?"

Karısının adını duyunca tepkisine engel olamayan Menderes, geriye dönerek mutfağa doğru ilerledi. Fincanı mermerin üzerine sertçe bıraktığında nefes alış verişleri hızlanmıştı. Arkasından gelen kadının yumuşak adımlarını duyabiliyordu.

"Kavga mı ettiniz?" Endişeli bakışlarını Menderes'e odakladı. Gözlerindeki acıyı ve öfkeyi yakaladığında kalbi gerçek bir hüzünle kaplandı. "Aranız mı kötü?"

Menderes derin bir nefes alırken elleriyle onun yüzünü kavradı. "Sen düşünme bunları."

"Bir telefonumla buraya geldin. Ve şimdi ne büyük bir bencillik yaptığımı..."

"Ahu!" Canı öyle yanıyor, çaresizlik her zerresine öyle bir yayılıyordu ki, bir anda kontrolünü kaybetti. Onu kollarından tutup bedenine doğru çekti. "Sen benim canımsın. Tabii ki yanında olacaktım. Aksi mümkün değil!"

Gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle ona bakan Ahu, sanki küçük bir çocuğa kabul etmekte zorlandığı gerçeği anlatmaya çalışır gibiydi. "Peki ya Leyla? O da senin canın değil mi?"

Yüksek ve sert ses tonuna karşı sakince sarf edilen cümleler, Menderes'in anlık çıkışının sönmesini sağladı. Onu bırakıp bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bedeni yorgun, kafası karışıktı.

Onun suskunluğunu olumlu anlamda yorumlayan Ahu, kollarını göğsünde birleştirirken mutfağın mermer tezgâhına yaslandı. "Son gelişinde bana Leyla'yı anlatmıştın." Menderes'in gerginliğini açıkça görebiliyordu. "Ne kadar da zorlanmıştın. Kızacağımı, seni anlamayacağımı düşünmüştün."

"Hayır, bu..."

"İnkâra yeltenme, lütfen." Ahu onun konuşmasını hızlıca kesmişti. "Senin gibi güçlü, her zorluğun önünde korkusuzca duran adam, benim gibi küçük bir kadının karşısında sıkıntı çekmişti." Ona yaklaşıp bir eliyle koluna dokundu. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve ne var, biliyor musun?" Menderes'in sessiz bekleyişine hafifçe gülümsedi. "Bana verdiğin düğün fotoğrafınız... O kadar belli ki..."

Zorlukla yutkunurken reddetmeyi seçen yanına sığındı. Geçen saniyelerin ardından çıkan sesi oldukça pürüzlüydü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Leyla'nın sana olan aşkını diyorum."

Menderes kendini tutamayıp sinirli bir gülüşle ona arkasını döndü. Konuşurken göz göze gelmek istemiyordu. "Bana âşık falan değil."

"Ve sen de ona âşıksın."

Köşeye sıkışmış gibi hisseden Menderes, konuyu dağıtacak bir sebep bulabilmek amacıyla etrafına bakındı. Ama Ahu'nun kolayca vazgeçmeyeceğini anlaması kısa sürdü.

"Kaçıyorsun." Ahu onun tepkisinden fazlasıyla memnundu. "İçindeki aşkı konuşmaktan kaçıyorsun."

Öfkeyle ona dönen Menderes, çatık kaşlarının altından bakarken adeta burnundan soluyordu. "Aşk ve nefretin birlikteliği ancak felaket olur."

Dudaklarına alaycı bir gülüş yerleştiren Ahu, ukala bir karşılık verirken eğlendiğini gizlemiyordu. "Aşk ve nefret birlikte ateşi yaratırlar, Menderes. Öpüştüğünüzde ve seviştiğinizde, hatta birbirinize sadece baktığınızda bile, yanmadığınızı söyleyebilir misin?"

Genç kadının cesurca meydan okuması Menderes'i şaşkınlığa uğrattı. Daha önce onunla bu tarz bir sohbete girişmemişti. Üstelik duyduğu sözlerin doğruluğu tüm çıkış yollarını kapatıyordu.

Ahu karşısındaki adamı söyledikleriyle köşeye sıkıştırdığı için hiç de pişman değildi. "Ondan bahsettiğinde gözlerinde

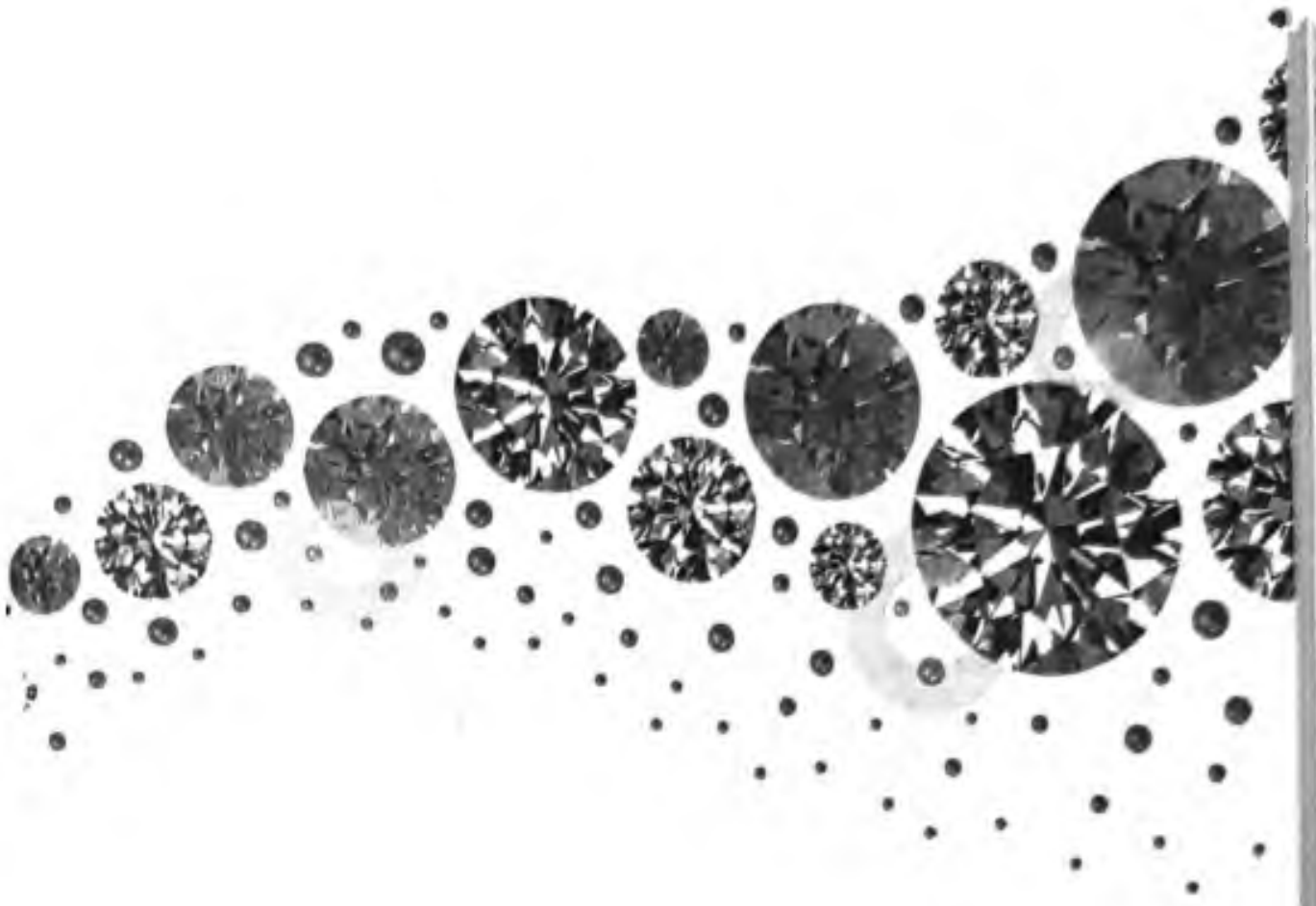
farklı bir ışık beliriyor." Menderes'in bir an önce Leyla'nın yanına dönmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alıp sözlerini sürdürürken, içindeki hüzün kalbini hafifçe yokladı. "Benimle ilgili endişelenme. Belki de şimdi yaşananlar Kate için en doğrusu. Her zaman sevgilerini hissedeceği bir anneye ve babaya ihtiyacı var." Yanağına dökülen bir damla yaşı parmak uçlarıyla sildi. "Senin sayende mutlu zamanlar geçirmesini sağladım. Benden çalınan hayatı en azından elimden geldiğince ona yaşatmaya çalıştım. Yetemediğimi kabul ediyorum. Ama Kate böyle arada kalacağına, o aileyle birlikte güvenli ve huzurlu bir geleceğe sahip olacak."

Menderes onu kollarına aldı ve sessiz ağlayışı boyunca hiç konuşmadı. Biliyordu ki, kırılgan hallerinin ardında güçlü bir karaktere sahipti. Acısını yine tek başına azaltmaya çalışmasını hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapamadı.

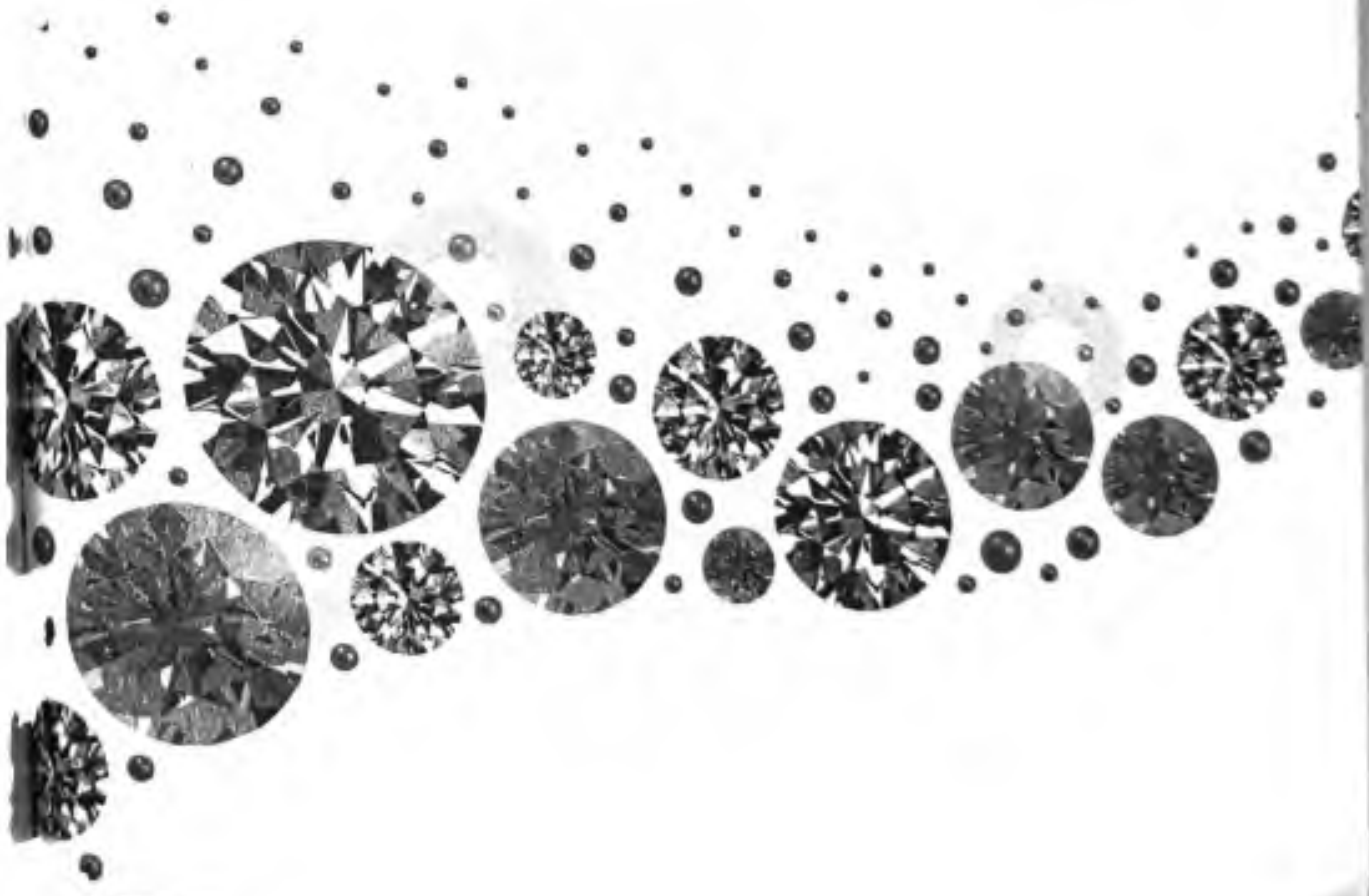
Ahu'nun, Leyla'nın duygularıyla ilgili söylediklerini düşünüyordu. Evden ayrıldığından beri onu defalarca aramak istemiş ama gururuna yenilmişti. Bakışlarını, hareketlerini ve tepkilerini bir kitap gibi okumasına rağmen, aşkına bir türlü inanamayışını anlamakta zorlanıyordu. Kalbi karısıyla doluyken nasıl olup da onu ardında bırakabildiğini sorguluyor, davranışlarına ve sözlerine lanet etmeden duramıyordu.

Ahu yukarıda odasındayken hem Başar'ın hem de Uras'ın aramalarına cevap vermiş ve ikisinden de Leyla'nın nasıl perişan bir halde olduğunu dinlemişti. Ona destek verdiklerine sevinmişti. Üstelik Uras bile Leyla'yı savunur şekilde konuşmuştu.

Yaşamının gizli kalan bir kısmının artık arkadaşları tarafından da biliniyor oluşu, onlara bir açıklama yapmasını zorunlu kılıyordu. İstanbul'a döndüğünde, Leyla'dan sonra Poyraz ve Uras'la da konuşması gerektiğini hatırlattı kendine. Senelerdir sakladığı gerçeğin kapısını sadece kısa bir süredir tanıdığı karısının aralaması, belki de hayatın ona oynadığı bir oyundan ibaretti.

On Dördüncü Bölüm

Şömineye dönük duran kırmızı renk berjer koltukta otururken, kucağında tuttuğu yastığa sıkı sıkıya sarılmıştı. Bakışları alevlerin hareketlerine, düşünceleri kocasına odaklıydı. Menderes'in yokluğunun ikinci sabahında, yalnız kalmak istemediğine karar vererek Eylül'ün yanına gelmişti.

"Evimin bu köşesini seviyorum." Eylül elindeki küçük tepsiyi iki koltuk arasındaki sehpaya koydu. Kupalardan birini Leyla'ya uzattı. "Soğutmadan iç."

Leyla, burnunun ucuna kadar sokulan içeceği görünce başını sola doğru eğip gözlerini kıstı. "Süt mü içeceğiz?"

"Evet." Bardağını alıp koltuğa oturan Eylül, onun şaşkın bakışlarına gülümsedi. "Bebeğim için sağlıklı beslenmeye özen gösteriyorum."

Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanan Leyla, Menderes'le yaşadığı tartışmanın o anlarına geri döndü. Onu bir başına bırakıp gidişini kabullenemiyordu. Hislerini ve davranışlarının nedenlerini anlatıp aşkını ilân etmesi bile yeterli gelmemişti.

"Menderes'i mi düşünüyorsun?"

Duyduğu sesle bakışlarını yanındaki kadına çeviren Leyla, elindeki kupayı tepsiye bıraktı. "Onu düşünmediğim bir zaman oldu mu, hatırlamıyorum." Yüzüne dökülen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Nikâhtan hemen önce beni çok sert bir dille uyarmıştın."

O gün söylediklerini hatırlayan Eylül, hafif mahcup ve suçlu bir şekilde Leyla'ya baktı. "Menderes'i önemsiyorum. Sen kapana kısılmış gibi hissetmenin sebebini ona bağlayınca kendimi tutamadım. Ama üzgün olmadığımı bilmeni isterim."

Leyla istemsizce gülümserken bakışlarını şömineye çevirdi. Hakkında hiçbir şey bilmediği o kadın yeniden düşüncelerine sızınca oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Neden tartıştınız?" Eylül neler olduğunu o kadar merak ediyordu ki, eğer sormazsa Leyla'nın da anlatmayacağının farkındaydı. Cevap alamasa bile dikkatini çektiğini görünce sözlerine devam etti. "Bunu duymaktan belki de hoşlanmayacaksın ama hissettiğim şeyi söylemek zorundayım. Menderes sana âşık. Onu tanıdığımdan beri ilk kez böylesine parlıyor gözleri."

Duyduklarıyla hem mutlu olan hem de hüzne boğulan Leyla, gözyaşlarının akmasına aldırmazken dudaklarını birbirine bastırdı.

Eylül karşısındaki kadında yakaladığı şeyle başını iki yana salladı. Oturduğu yerde heyecanlı bir şekilde doğruldu. "Sen de ona âşık mısın?"

İçindekileri tutamayan Leyla çaresizce ağlarken bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Eylül'ün saygı gösterip başka bir şey söylememesi ve sessizce beklemesine minnettardı. O aniden bastıran duygu fırtınası birkaç dakika sonra hafiflediğinde, bakışlarını çekinerek ona çevirdi. Yanaklarında yol yapmış olan yaşları sildi. "Menderes'in umurunda bile değilim."

Eylül kaşlarını çattı ve şüpheci bir şekilde gözlerini kıstı. "Sana bunu düşündüren nedir?"

Derin bir nefes alarak kendine biraz zaman tanıdı Leyla. Başar bir parça içini rahatlatmış olsa dahi, en başından beri kabullenmek istemediği konuyu dile getirmek onu zorluyordu. "Çünkü bana inanmıyor. Çünkü ona izin verme sebebimin o lanet borç olduğunu sanıyor." Gözlerini Eylül'den ayırmazken bu kadar açık konuşabilmesine şaşırmadan edemiyordu. "O para sadece bir bahaneydi. Menderes'ten uzak durmaya çalışırken bir anda kollarına atılamazdım. Gerçek hislerimi anlattım ama yeterli gelmedi. Çaresizce çırpınışım bile onu etkilemedi." Başını eğip sol elindeki pırlanta yüzüğe baktı. "Beni bırakıp o kadına gitti."

Eylül sessizce onu dinlerken duyduğu son cümleyle koltuktaki duruşunu değiştirdi. Duyuları adeta daha da açılmıştı. "Hangi kadından bahsediyorsun?"

Kızarmış gözlerini ona çeviren Leyla, zorlukla yutkunduktan sonra nefes alırken elini boynuna götürdü. "Viyana'daki o kadın işte... Veya Avusturya'da başka bir şehirde. Bilemiyorum." Bakışları Eylül'de takılı kaldığında onun yüzündeki rahatsız ifadeyi yakaladı. Elleri birbirine kenetli haldeydi ve bedeni huzursuzca gerilmişti. "Sen de biliyorsun." Oturduğu yerden kalkıp onun karşısına dikildi. "Başar bir kadının varlığını kabul etti ama düşündüğüm gibi olmadığını söyledi. Ve şimdi de sen, sanki bir şeylerden haberin varmış gibi sözlerime tepki verdin!"

"Leyla, ben..." Eylül neredeyse hiç bilgisinin olmadığı durumu ona nasıl anlatacağından emin değildi. Ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldi. "Menderes'i tanıdığımdan beri esrarengiz bir hayat yaşadığının farkındayım. Bazen ortalıktan kaybolur, nerede ne yaptığını Poyraz da Uras da bilmezler. Bir kere bunu kurcalamıştım ama hiç renk vermemişti. Yani ben bir kadının varlığını hissediyordum elbette. Sadece kanıtlayabileceğim bir sebep yoktu görünürde." Kendi sözlerinde bile mantıksız yanlar vardı. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. "Bütün bunlara rağmen içimdeki şüpheye kulaklarımı tıkayamıyorum. Menderes öyle bir koşulda seninle evlenmezdi. O ihanet edebilecek bir adam değil. Başka bir olay söz konusu. Bunu da ancak Menderes'ten öğrenebilirsin."

Duygularının yoğunluğuyla yorgun düşen Leyla, artık gitmek istediğini söyleyip Eylül'le vedalaştı. Çünkü evinde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Kocasının kokusuyla yıkanmış, varlığıyla çevrelenmiş o ev Leyla'nındı. Arabanın arka koltuğunda otururken yol sessizlikle akıp gidiyordu. Klima sayesinde içerisi sıcaktı. Karanlık hava şehrin ışıklarıyla aydınlanıyor, gökyüzünden dökülen kar taneleri kapalı cama konarak bir süre sonra eriyordu.

Güvenlikten geçerken, tetikte bekleyen korumaları gördü. Evde tek bir kişi için bu kadar insanın olmasına acılı bir gülümsemeyle

karşılık verdi. Bu gece de yalnızdı. Çantasını alarak araçtan indi. Bir eliyle kabanının yakasını kavradı. Hızlı adımlarla girişe geldi ve anahtarıyla kapıyı açtı. Sessizliğin, karanlığın ve can yakıcı soğuğun adeta üzerine geldiğini hissedince geriye dönmemek için derin bir solukla sakinleşmeye çalıştı. Burası Menderes'in yokluğunda kör bir kuyudan farksızdı.

Duvardaki düğmeye basınca evin girişi ve salon aydınlandı. Ama boşluk olanca ağırlığıyla havada asılı duruyordu. Odasına geçtiğinde çantasıyla kabanını koltuğun üstüne bıraktı. Banyoya girip kıyafetlerini çıkardı. Duşun sıcaklığını ayarladı ve bedenini suyun dinlendirici etkisine teslim etti.

Vücudunda dokunduğu her nokta sızlıyor, güçlü ellerin varlığını arıyordu. Gözlerinden süzülüp yanaklarına doğru akan yaşlar sıcak suyla buluşuyor, teni özlem dolu titreyişlere ev sahipliği yapıyordu.

Bir süre sonra duşu kapatıp kısa bir sessizliğe büründü. Etrafını çevreleyen buharlar nefesine karışıyordu. Kapıları yanlara itip dışarıya adım attı. Bornozu alıp giydi ve yatak odasına geçti. Başını eğdiğinin farkında bile değildi. Ama ortamdaki bariz elektrik duyularının bir anda harekete geçmesini sağladı. Ani bir refleksle sol tarafına döndüğünde kalbinin heyecan dolu atışlarını kulaklarında hissetti. Tam karşısında derin bir tutkuyla bakan adamın yeşil gözlerinde korkutucu derecede kararlılık vardı. Leyla, onun açısından savunmasız olan bu karşılaşma anında, kocasının vahşi bir tehlikeyi andıran yürüyüşünü izlerken nefesini tuttu.

Odada onu gördüğü ilk andan beri bedenindeki ateşli tutku sabrını altüst edecek kadar kudretliydi. Leyla'ya dokunmanın nasıl hissettirdiğini hatırladığında, aralarındaki mesafeyi kapatmak için adımlarını ona doğru attı. Yakınlaştığı her saniye karısının geceyi andıran gözlerinin heyecanla ışıldamasını ve göğsünün ağır ağır yükselip alçalmasını izledi. Kokusunu aldığı tende usulca kayan su damlacıklarını diliyle yaladıktan sonra dudaklarının çok daha fazlasına sahip olmasını arzuluyor, içindeki hayvanın harekete geçmesini hevesle bekliyordu.

Leyla o bakışların esareti altında Menderes'e sığınmak için delice bir istekle kıvranıyordu. Nasıl açlıkla baktığını görebiliyor, belki de üstündeki bornozu parçalayarak çıkarmayı düşlediğine inanmak istiyordu. Arzusunu dizleyebilmek için kıpırdamıyor, ayaklarının yere sağlam bastığından emin olmayı diliyordu. Çünkü kocasına çıldıracak kadar tutkulu bir aşk hissetse de, iki gün önce tam da bu odada onu ardında bırakarak gidişini unutamıyordu.

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum." Leyla söylediği her kelimenin dilinde bıraktığı zehirli tattan nefret ediyordu. "Büyük bir heyecan ve kararlılıkla çekip giderken, bir karın olduğunun farkında değil gibi görünüyordun."

Duyduklarıyla gözlerini kısan Menderes, çenesini sıktığını ve bedeninin daha da gerildiğini hissedebiliyordu. Yine o meydan okuma anlarından birini yaşıyor ve birbirlerini acıtıyorlardı. "Mutlu olursun sanmıştım." Onun öfkesinin artışını dudaklarını birbirine bastırmasından anlayabiliyordu. "İstemediğin dokunuşlarımdan kurtulduğun için sevinmediğini söyleme bana."

Ellerini yumruk yapan Leyla, onun karşısında savunmasız kaldığını düşünse de, başını cesurca kaldırıp gözlerinin içine bakmaktan korkmuyordu. "Senin için ne kadar da kolay bir kurtuluş yolu! Asıl sen en ufak bir şeyde o kadına koşmaya can atıyor, beni bir bahane gibi öne sürerek haklı çıkmaya uğraşıyorsun!" Sinirle aldığı nefesler gürültülü hale dönmüş, mantığı onu terk etmişti. "Oysaki çok kolaydı!" Leyla iki adımda geriye çekildi ve aralarına mesafe koydu. "Hayatımı kurmama izin verebilir, benden kurtulur ve sevgilinle arzuladıklarını yaşardın!"

Menderes onun delice isyanı karşısında sabrını kaybetti. Leyla'yı kollarından sıkıca tuttuğunda, gözlerindeki ifadeden canını acıttığını anlasa da, içindeki bastırılmış öfke hızını kesmiyordu. "Bahaneye ihtiyaç duyan sensin, Leyla! İlk günden beri sana dokunuşlarımdan nefret ediyorsun. Her yakınlaşmamı *kibarca* savuşturuyorsun!" Sıcak nefesi karısının dudaklarına çarpıyor, sanki gerçekleşmeyi bekleyen öpüşmenin yolunu açıyordu. "Hâlâ anlamış değilim. Sırf o lanet borç için kendini

bana sorgusuzca bırakmanı kabullenemiyorum. Ben istekle ve tutkuyla seninle sevişirken, senin hareketlerinin kahrolası bir oyundan ibaret olduğunu düşünerek çılgına dönüyorum!"

"Yeter!" Leyla canını yakan tutuştan kurtulduğunda nefes nefeseydi. Onu saran karmaşık ve ezici duygularla boğuşurken, Menderes'in sözleriyle çaresiz kaldığını hissediyor, davranışlarını nasıl savunacağını kestiremiyordu. "Sırf para yüzünden yatağına girecek kadar alçaldığımı düşünmenden nefret ediyorum! Sen benim ilk erkeğimsin ama ben senin ilk kadının değilim. Verdiğim karşılıkların gerçek olduğunu bilsen de, hâlâ tam tersi için direniyorsun!" Gözünden dökülen bir damla yaş, içindeki hırsı büyüttü. "Üste çıkmak için elinden geleni yapıyorsun!"

"Beni suçlu göstermeye çalışman hiçbir işe yaramaz." Aldığı derin soluklar hissettiği yakıcı ateşi körüklüyor, buna rağmen istediği cevapları duymak için çaresizce cılız bir umuda sarılıyordu. "Söylesene... İğrendin mi?" Sesi alçak, boğuk ve acı çekercesine çıkıyordu.

Aynı incitici duygularla sarmalanan Leyla, bedenindeki direncin solduğunu fark etti. Bakışlarını ondan ayırmaya bile gücü yoktu. "Yapma..."

Karanlık bir gülüşle ona bakan Menderes, itiraf niteliğindeki cümlelerle yüzleşmeyi bekliyordu. "Neden? Gerçekleri haykırmak bu kadar zor mu? Benliğinde büyüttüğün nefreti sürekli dile getirip durmuyor muydun? Şimdi niye kapana kısılmış gibi davranıyorsun?" Onu sınıra getirmeye ve istediği patlamayla sarsılmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordu. "Bakışlarına ve dokunuşlarına yansıtmakta gayet başarılısın. Ama ben yine de bana duyduğun o korkunç hisleri hafifletebileceğimi düşünmeyi seçmiştim."

Leyla'nın yanakları sırılsıklam, bakışları pusluydu. "Menderes, yapma... Daha fazla devam etme..."

"Bu kırılgan yalvarış hallerini istemiyorum, Leyla. Gerçekleri göstermeni bekliyorum!" Menderes ellerini beline koymuş, ona meydan okurcasına karşısında duruyordu.

Dakikalardır sınıra gelmesi için baskı yapan adama bakarken, sonsuz gibi hissettiren bir sessizliğin içinde kaldı. Üzgün koyu kahveleri onun dudaklarına, yüzünü kaplayan ve delice sevdiği sakallarına dokundu. Bornozunun altında çırılçıplak olduğunu hatırlayınca teni o tanıdık ateşle ısınmaya başladı. İçindeki sıcak ıslaklık yoğun bir süzülüşle kasıklarına doğru yol aldı. İhtiyacı büyürken göğsü derin soluklarla inip kalkıyordu. Gözleri adeta birer ok gibi, kocasının karanlık tutkusunu barındıran göz bebeklerine saplandı.

Leyla öfkesinden kurtulabilmek için ona sert bir tokat attı. Havada asılı kalan keskin ses ikisini de dar bir çemberin içine hapsetti. Hızla savrulmuş olan başın sakin bir şekilde ona dönmesi karşısında, bedeni tuhaf ve kışkırtıcı bir rahatlığın etkisiyle sarmalandı. Belindeki kuşağı çözdü ve kumaşın bir yığın halinde ayaklarına düşmesine izin verdi. Kollarını iki yana açıp tek kaşını kaldırırken, sözlerinde yanan arzu kıvılcımları aralarında çatırdıyordu. "İşte sana gerçek!" Onun tek kelime etmeden ve duruşunu değiştirmeden bekleyişini, daha fazlasını duymak istemesine yordu. "Aklım, kalbim, duygularım..." Menderes'e yaklaşıp aralarındaki tüm boşluğu kapattı. "Bu çırılçıplak, ıslak ve güçlü ellerini büyük bir ihtiyaçla bekleyen bedenim sadece senin. Baktığım her yerde sen... Soluduğum havada kokun..."

Kalbi aşkla atan Menderes, bundan ileriye gidemeyeceğinin farkındaydı. Büyük bir memnuniyetle yenilgiyi kabullendi ve onu saçlarından yakalayıp kendine çekti. Göğsüne yapışan zarif ellerin ısısı vücuduna yayıldığında dişlerini sıktı. Konuşurken sözcükleri adeta karısının dudaklarını okşuyordu. "Bizi ne zaman ateşe atsan, tenine konan kar tanelerinin zevkli bir teslimiyetle eridiklerini düşünüyorum." Diliyle Leyla'nın çenesinden ağzına doğru yol çizerken, ihtiyaç dolu ve sızılı bir inlemeyle karşılığını aldı. "Az önce saydığın her şey, tıpkı senin de söylediğin gibi bana ait." Onu bırakıp geriye çekildi. Gömleğinin düğmelerini açarken yüzünde şehvetli bir gülüş vardı. "Bazı konularda eşitlenmeyi seviyorum. O yüzden... Meydan okumamıza karşılıklı tahrikle devam etmek istiyorum." Kemerini çıkardıktan hemen sonra, kalçalarını saran koyu renk kot pantolonuyla

birlikte kalan diğer kıyafetlerini yere fırlattı. "Ve şimdi iki gerçek var, Leyla. Biri sen, diğeri de ben."

Bedenindeki duyarlı her noktanın sızlayışı dayanılmaz bir hale gelince, Leyla hızla kocasının kollarına atıldı. Dudakları sertçe çarpıştığında, kalçalarına dolanan ellerin onu kucakladığını ve havada döndürüldüğünü hissetti. Ağzının içini yalayan ateşli dilin uyuşturucu etkisiyle sarsılırken, çıplak vücudunun soğuk duvara temas etmesiyle inledi. Bir anlığına ayrıldıklarında bile sıcak nefeslerinin birbirine karıştığını, gözlerine yerleşen o derin tutkunun girdabına doğru çekildiklerini hissediyordu.

Menderes marifetli elleriyle Leyla'nın teninde ilerleyerek o dar kuytuyla buluştu. Parmakları yoğun ıslaklığa bulandığında, göğsünden gelen hırıltının eşliğinde karısının aralık duran dudaklarına kapandı. Beline sıkıca dolanan bacakların sahiplenişi, kalçalarına bastıran zarif topukların iç gıcıklayan etkisi, Menderes'in içindeki hayvanı yeni bir kükreyişle ortaya çıkardı.

Leyla çıldırırcasına başını iki yana sallıyor, ellerinin arasında çekiştirdiği saçları acısını azaltmak için kullanıyordu. Kadınlığındaki ateşe ara ara vuran soğuk onu kendinden geçiriyor, en derinlerinin dolması için yanıp tutuşturuyordu. "Menderes!" Kıvrandığı anda içini kaplayan şeyin hissiyle gözlerini araladı. Bakışları kocasını bulduğunda adeta tehlikeli bir açlığın izlerini görüyordu. Kulağına ulaşan hırıltı Leyla'yı baştan çıkarıyor, onu tahrik eden dokunuşun o marifetli parmaklar olduğunu anlaması hazla yıkanmasını sağlıyordu.

"Çok ıslaksın!" Dişlerinin arasından tıslayan Menderes parmaklarıyla karısının içinde yol alırken, kalbindeki çılgın atışlar göğsünü dövüyordu. Leyla'nın alt dudağını yaladı ve baştan çıkarıcı bir hareketle boynuna doğru indi. Hapsettiği sıcacık vücudun yukarıya kıvrılmasını izlerken ona zevk verdiğini bilmek her şeye değerdi. "Leyla... Ne kadar açsın bana?" Sözlerinin ardından onun uysal bir karşılıkla beraber bakışlarını yakalaması Menderes'i biraz daha tahrik etti. "Özlediğini, kadınlığını erkekliğimle doldurmamı ve hep orada kalmamı istediğini biliyorum.

Ama sen yine de söyle bana. Aklından ve kalbinden geçenleri, ihtiyaçlarını ve arzularını duymak istiyorum."

Kocasının güç kokan sözleriyle titreyen ve heyecanlanan Leyla, içinde hâlâ varlığını koruyan sert parmakların yavaş ama istikrarlı vuruşlarıyla sarsılıyordu. Açık davranmaya ihtiyacı vardı. Artık karanlıktan korkmuyordu. Duygularını dizginlemekle yeterince zaman kaybetmişti. "Bakışların benden uzaktaysa üşüyorum. Ellerini bedenimde hissetmeyi, buluşan dudaklarımızın açlığımızı giderirken aslında bizi daha da fazlasını ister hale getirmesini arzuluyorum." Boğazına sıralanmış kelimeler onu boğmadan önce yutkunması gerektiğini hatırlayabildi. "Senin gibi birini hiç tanımadım. En büyük korkumun kucağına düştüğümde bile, sana baktığım her an, gözlerini karanlık bir tutkuya boğan o girdaba kapılırken direnmeyi beceremedim. Belki de..." Siyaha kesen koyu kahvelerinde sanki ateş yanıyordu. "İçten içe teslim olmayı istedim. Her şeye hevesle boyun eğdim ve gün geçtikçe kalbimde tomurcuklanıp açan çiçeği soldurmamak adına çaresizce çırpındım." Onun iyice anlayabilmesi için kısa bir duraksamadan sonra elleriyle yüzünü kavradı ve başparmağıyla dudağını okşadı. "Ben sana o karanlık gecede kar fırtınası bizi sarmışken âşık oldum, Menderes. Sırf beni al, sana umutsuzca karşı koyuşumu umursama diye o paranın bahanesine sarıldım. Yoksa nasıl cesaret ederdim?" Leyla alnını onunkine yasladı. Küçük ve titrek bir soluk bıraktı aralarına. "Yarattığımız yangının içinde savruluyorum. Tüm çıplaklığımla buradayım işte... Ama aşkından çılgına döndüğüm kocamın hayatında ikinci sırada olmanın keskin acısıyla baş etmeye çalışırken ölüyorum."

Büyük bir sessizlikle ve sabırla kollarındaki kadını dinleyen Menderes, onun itirafıyla yaşadığı mutluluğun etkisiyle sarhoş gibiydi. Duymak istediği gerçekleri o bakışlarda, sözlerde ve tenine değen dokunuşlarda hissediyordu. Burnunu karısının hâlâ ıslak olan saçlarına sürttü. Kokusunu derin derin içine çekerken, onun da hayatındaki en önemli iki itirafı hak ettiğine inanıyordu.

"Evime ilk geldiğin gece çalışma odama öfkeyle girdiğinde, beraberinde hem karanlığı hem de aydınlığı getirmiştin. Ateş saçan gözlerinle bana bakmıştın, Leyla." Biraz geriye çekilip bir elini onun saçlarının arasından geçirdi. Bakışları buluşurken öpücükleri ve dişleriyle örselediği dudakları başparmağıyla usulca okşadı. "Dışarıdaki kar fırtınasını alıp alevlerinle birlikte tam önüme bırakmıştın. İşte o an ilk meydan okuma senden gelmişti." Onu hazırlıksız yakalayarak öptü. Dilini en kuytulara bırakırken, kısa bir süredir hareketsiz olan parmaklarını arzuyla derinlere itti.

Bu ani temasla sesli bir soluk alan Leyla, kadınlığının duvarlarına çarpan uzun salınımların etkisiyle bedeninin titremesine engel olamadı. Dudaklarından kopan sıcaklığın geride bıraktığı hisle, gözleri aşk dolu o bakışlara odaklandı. Kalbindeki umut hevesle el çırptı.

"Beni karanlık gecene esir ettin."

Duyduğu sözlerle adeta eriyen Leyla, içini dolduran baskıdan bir hayli memnundu. Konuşurken çıkan sesi hafif utangaçtı. "İlk anda etkilenmiş olamazsın."

Menderes ona sokulurken gülümsedi. "Neden?"

"Sen öyle... Her kadından ilk anda etkilenebilecek bir adam değilsin."

Gözleri kısılan Menderes tehlikeli bakışlarla onu esir aldığında, kelimeleri tutkulu ve ateşli bir vaatle yanıyordu. "Çünkü sen herhangi bir kadın değilsin."

Leyla zorlukla ve heyecanla yutkunduğunda duvarla temasının kesildiğini ve yere indirildiğini hissetti. Onu sıkıca tutan kocasının siyaha bulanan yeşil alevlerinde, gönüllü bir teslimiyetle bekleyen kendi yansımasını gördü.

Menderes onun saçlarını okşarken bedenini sahiplenmeye devam ediyordu. "Her zerremle sana açım. Gittiğimden beri aklımı kaybetmemiş olmam bir mucize. O yüzden..." Sesi karanlık ve pürüzlüydü. "Şu andan itibaren bütün bir gece içinden hiç çıkmayacağım, Leyla." Bir eli karısının kalçasını kavramışken,

diğeri de usulca göğsüne kaydı ve hevesle sertleşmiş ucunu parmaklarının arasına aldı. Arzuyla inleyen kadının uyuşturucu etkisi, bir zehir gibi benliğine yayıldı. "Sen beni sımsıcak kozanda kapana kıstırırken sana zevklerin en yoğununu yaşatacağım. Erkekliğimin etrafında sırılsıklam kalman için tüm hünerlerimi göstereceğim."

Leyla tırnaklarını onun omuzlarına geçirirken huzursuzca alt dudağını dişledi. Tutkunun ve hazzın ötesinde bir şeydi bu. Ama hâlâ konuşmadıkları gerçek aralarındayken onunla sevişemeyeceğini biliyordu. "Seninim, Menderes. Senin de benim olduğunu göstermen için açıklaman gerekenler var."

O tahrik edici anlar bölünürken Menderes ciddi bir tavır takındı. "Bilmen gereken en önemli şey, hayatımda senden başka bir kadın olmadığı. Sana anlatacağım ama bu gece değil. Sabah konuşacağız." Leyla'nın itiraz etmeye hazırlandığını görünce parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Beni biraz daha zorlarsan, Leyla..." Bakışları gecenin karanlığında tehlikeye davetiye çıkarıyordu. "Seni saatler boyu defalarca sınıra getirir ve boşalmana asla izin vermem."

Sinir bozucu bir gülüşle ona yumruk atan Leyla, duyduğu sözlerin teninde yarattığı titreşimi görmezden gelemedi. "Eğer her geçen an daha da ıslanmayacağımı bilseydim, kesinlikle itiraz ederdim. Ama sana ihtiyacım var." Bedeniyle ona sürtünürken gözlerini kapattı ve dilini kışkırtıcı bir hareketle dudağında gezdirdi. "Kaygısızca ve sınırsızca akmak istiyorum. Ve yolun sonunda... Kocama teslim olmayı düşlüyorum."

Menderes onu hızla çevirip, o narin ve kavisli sırtı sert göğsüne yasladı. Dudaklarını Leyla'nın kulağına sürttü ve kuruyan saç tutamlarını parmaklarının arasında hapsetti. "Bize tutkuyla göz kırpan bu yatakta seninle her zevki tatmak için çıldırıyorum. Hiç ara vermeden defalarca derinliklerine gömülmek, senden başka hiçbir kadını arzulamadığımı anlayana kadar seni sıcaklığımla doldurmak ve nefesini kesmek istiyorum."

Kalbi neredeyse göğsünden çıkmak üzereydi. Aklını kaybetmekten korkmadığını fark edince, hiç olmadığı kadar özgür

hissetti. Menderes Vardar onun her şeyiydi. O ne isterse yapmaya ve vermeye hazırdı. Bedeninde gezinen dokunuşları durdururken ona doğru döndü. Göz bebeklerinin etrafında muzip ve heyecanlı ışıltılar, dudaklarında beklenti dolu bir gülümseyiş vardı. Ona sürtünerek yanından geçti. Yatağın sağ tarafında durarak gecenin karanlığını ve onların tutkusunu anlatan simsiyah örtüyü çekti. Tıpkı ikisi gibi çıplak kalan, sevişmelerine ev sahipliği yapacak olan o şanslı küçük mekânın göz kamaştırıcı hale gelmesini sağladı.

Leyla, yumuşak ve kaygan zeminde yerini alırken bakışlarını Menderes'ten ayırmadı. Odadaki yoğun ve tahrik edici kokuyu solumak zaman zaman nefesini kesiyordu. Onunla yüz yüze gelecek şekilde bacaklarını iki yana açarak öne eğildi ve avuçlarını yatağın saten örtüsüne bastırdı. Kalbi varlığını hatırlatırcasına atışlarına devam ediyor, Leyla'ya o büyülü gecenin iki başrolünden biri olduğunu bir kez daha gösteriyordu. "Menderes..." Başını hafif dairesel hareketlerle çeviriyor, parlak ve dolgun saçları çıplak tenini usulca süpürüyordu. Yarı yarıya açık gözleri siyaha kesiyor, kocasının tutkulu ve tehlikeli yeşil alevleriyle buluştuğunda kadınlığının sızısı artıyordu.

Arzularını dizginleyebilmek için uğraşan Menderes, karşısındaki manzaranın akıl çeliciliğine karşı koymakta zorlanıyordu. O yumuşacık saçların temas ettiği, tadına ve kokusuna bayıldığı teni dudaklarının arasına almak için sabırsızlanıyor, her noktasını diliyle ıslatmak istiyordu. Hissettiği açlık, elini sertleşmiş erkekliğine götürmesine neden oldu. Güçlü bir kavrayışla hapsetti ve ağır hareketlerine başlarken bakışları Leyla'nın çıplak göğüslerine takıldı. "Vücudunda en çok nerenin sızladığını söyle bana." Sesi uzaklardan gelir gibi boğuk ve hafif hırıltılıydı.

Her kelime küçük darbelerle kadınlığına vururken, konuşabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı Leyla. En iyisini sona bırakmak istediğini belli edercesine bir elini bedeninde yukarıya doğru kaydırdı. "Göğüslerim... Sadece seni düşündüğümde böyle ağırlaşmaları tuhaf."

Burnundan vahşi bir nefes bırakan Menderes, bir anlığına odada öylesine bir yerlere baktı. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Elinin hareketinin daha baskın olduğunun farkında bile değildi. Karısının büyüleyici güzelliğine döndüğünde, onun sevişmek için fazlasıyla hazır duruşu erkekliğinin nabız atışlarını güçlendirdi. "Sana böyle mi hissettiriyorum?"

Göğsü derin bir hareketle inip kalkarken ellerinin arasındaki kumaşı sıkan Leyla, başını geriye doğru atıp bedenini ona büyük bir teslimiyetle sundu. Saçları pelerin gibi yeniden öne düştüğünde sesine hazzın yoğunluğu yansımıştı. "Beni tam arkanda kalan duvara dayadığın o akşamı hatırlıyor musun?" Kocasının gözlerinin daha da kararmasını izlerken küçük bir inilti döküldü dudaklarından. "Ben tek bir saniyesini bile unutmadım. Sahip olduğum her şeyi alışını, büyük bir güçle içime akışını... Unutmadım, Menderes."

Ağırlaşmış bacaklarını nihayet hareket ettirebildiğinde yaklaştı ve dizlerinin üstünde yatağa çıktı. Elleri onun ellerinin etrafını çevreledi. Aradaki mesafeyi kapatarak dudaklarını arzuyla yanan tene sürttü. Karşılığında duyduğu o tutku dolu kadınsı inleme, karnına değen erkekliğinin zaferle kıpırdanmasına neden oldu. Karısının kavisli hatlara sahip vücuduna nefesini bırakarak usulca ilerledi. Kulağına dolan derin soluklara karışan ön sevişmelerinin kokusu, Menderes'e bu dünyanın hâkimi gibi hissettirdi. İstekle sivrilmiş göğüslere eğilerek onları sırayla ağzına aldı.

En duyarlı noktasındaki ıslak, yoğun ve zevk dolu acıyla kaplı temas Leyla'nın uyarılmasını sağladı. Elleri telaşla Menderes'in başını buldu. Parmaklarını onun saçlarına dolarken sertçe çekiştirdi. Daha buna alışamadan kadınlığına yerleşen belirgin dokunuşun hissiyle bedeni sarsıldı ve boğuk bir çığlık attı. Her şeyini onun kontrolüne bırakırken vücudunu geriye doğru kıvırdı. İçindeki hareketin usta hamlelerle hızlanışına boyun eğerek kendinden geçti.

Ağzındaki tat, burnuna dolan koku ve parmaklarındaki ıslaklık Menderes'i çılgına çevirdi. Teslimiyetini kabullenen kadının

sarsılışları öylesine eşsizdi ki, hayatını onunla durmaksızın sevişerek geçirebilirdi. Hareketlerine karşılık bulmak üzereyken o sıcacık kuytudan geri çekildi. Omuzlarına sıkıca tutunan karısının kalçalarını telaşla ona doğru itmesini ve gözlerinde yalvaran bir ifadeyle düzensizce soluk alışını ödüllendirmesi gerekiyordu. Onu belinden tutup kucağına oturturken ellerinin arasındaki bedenin titreyişini boğuk bir gülüşle tamamladı. "Zirveye bensiz ulaşabileceğini mi sandın?"

"Menderes... Yalvarırım! İzin ver!" Leyla neredeyse hıçkırarak ondan merhamet dilenirken kararlı bir tutuşla yükseldiğini ve hassaslaşmış kadınlığına sürtünen o sertliğin temasını fark etti. Elleriyle onun yüzünü kavradı ve sakallarını okşarken kesik soluklarını bıraktı. "Şimdi, lütfen..." Vücudunu gerip kalçalarını oynatarak onu içine almaya çalışırken ağlamaklı garip sesler çıkarıyordu. "Beni fethet, Menderes Vardar. Bir kez daha senin olmamı sağla."

Daha önce böylesini yaşamadığı o benzersiz uyum ve duyduğu cüretkâr sözler, Menderes'in direncini üzerine inen sert bir vuruşla paramparça etti. Erkekliğini onun derinlerine hızlı bir hareketle yerleştirirken, onu kalçalarından tutup kasıklarına bastırdı. Göğsünden boğazına kadar yükselen vahşi hırıltı, Leyla'nın bir melodiyi andıran çığlığıyla bütünleşti. Bir eliyle onun üstündeki dansına yardımcı olurken, diğeriyle saçlarını yakaladı. Ağzı ıslak dudakları bulduğunda, ikisini de zirveye taşıyacak o ilkel ihtiyaç, içinde bir çığ gibi büyümeye başladı. Diliyle o kuytuları arşınladı. Hazza bulanan anlara karışmak isteyen dişleri zevk veren ısırıklarla aşağıya indi. Sakalları narin teni haşince çizerken, üstünde yükselip alçalması hızlanan karısının çılgınca inlemeleri Menderes için son noktaya ulaştı. Büyük bir kuvvetle en tutkulu hamleyi gerçekleştirirken başını geriye doğru attı. Yoğun sıcaklığı Leyla'nın kadınlığını adeta aşkla yıkadığında, kollarına batan tırnakların acısıyla sersemlediğini hissetti. Ondan sadece saniyeler önce aklını kaybetmişçesine sarsılan kadının başı omzundaki yerle buluştu.

Derin bir sessizliğin ve yoğun bir sevişme kokusunun hâkim olduğu karanlık odada, tatminle yıkanan iki bedenin ağır solukları yankılanıyordu.

Tamamlanmanın derin anlamını kavrayan Leyla, gözlerinden süzülen yaşların eşliğinde fısıldarken kalbi mutlulukla çarpıyordu. "Seni çok seviyorum, Menderes." Kollarıyla onun geniş ve kaslı sırtını sardı. Dudakları tatlı dokunuşlarla kocasının teninde gezinirken, başını döndüren o erkeksi kokunun sarhoşluğunu soluyordu. "Sensiz nefes alamıyorum. Etrafımdan çekildiğinde dünyamın ışığı sönüyor." Başını kaldırıp elleriyle onun yüzünü kavradı. Buluştuğu gözlerdeki gerçeği görmek istemesi dışında dile getirmekten de utanmıyordu. "Beni kendine âşık ettin."

Onu bir nefes kadar yakınında tutarken hâlâ içinde olduğunun bilincindeydi. Dokunuşlarını belinden yukarıya doğru çıkarırken uzun ve güçlü parmaklarını koyu renk saçlara doladı. "Leyla Vardar." Nefesi karısının hafifçe titreyen dudaklarını yalayıp geçti. "Senin için dünyayı karşıma alırım." Yanağına düşen bir damla yaşı gördüğünde başparmağıyla usulca sildi. "Beni büyüleyen tenin..." Narin boynuna sokulup kokusunu içine hapsederken diliyle kışkırtıcı bir yol çizdi. Üzerinde yükselen kadının dişlerinin arasından çektiği keskin soluk, erkekliğinin o dar kuytuda kendini hatırlatmasını sağladı. "Bana bu hayatta verilen en değerli hediye." O koyu kahvelerdeki hissi yakalamak için aralarına küçük bir mesafe koydu. Sesi tutkulu bir okşamaya bürünmüştü. "Gözlerin ruhumdaki prangalarım. Aşkın ise kalbimin ve aklımın efendisi." Menderes avuçlarındaki tutamları kavrayıp onun başını arkaya yatırdı. Dışarıdan içeriye süzülen ay ışığı Leyla'nın çıplak bedenine parlak bir ateş gibi yayıldı.

Bir rüyayı yaşadığına inanan Leyla, onu görmenin ihtiyacıyla kıvranıyordu. Duyduğu sözlerle mutlu bir sarhoşluk hissediyor, o kararmış bakışlarda kaybolmak için çıldırıyordu. Belini sabitleyen güçlü tutuşla kendini geriye doğru usulca bıraktığında teni saten çarşafla buluştu. Saçları iç çektiren bir görüntüyle yastığa

döküldü. Bedeninde istekle gezinen dokunuşlar kanını alevlendiriyor, içindeki yangını körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

"Ellerimi senden çekmeyi hiç ama hiç istemiyorum." Onun bir bacağını beline sarıp diğerinde dudaklarını gezdiren Menderes, aldığı her soluğu pürüzsüz tene üflüyordu. "Seninle en çok gecenin karanlığında sevişmeyi seviyorum. Çünkü..."

"Siyahı seviyorsun." Nefes nefese bir gülüşle dudaklarından dökülen kelimelerin ardından, Leyla'nın sabırsızlığı hareketlerine yansımıştı. Kalçalarını ona doğru kaldırdığında Menderes'in usulca geri çekildiğini gördü. "Yine yersiz bir hükümde bulunduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi? Bu da bana işkence çektirme yöntemin."

Menderes'in gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Eğilip onun kasıklarına ıslak bir öpücük bırakırken sakallarıyla tenini çizdi. "Bundan mı bahsediyorsun?"

Leyla sesli bir soluk alırken kalbi heyecanla çarpıyordu. "Menderes!" Bir an sakinleşmek için uğraşmayı aklından geçirse de bunun tadını çıkarmayı tercih etti. Onu omuzlarından tutup bedenine iyice yaklaştırdı. Göbeğinin hemen altını bir çizgi şeklinde işaretleyen dilin ardında bıraktığı ıslaklık, üstüne yayılan nefesle adeta gerçek bir işkenceye dönüştü. Daha şimdiden kulakları uğulduyor, yeni bir zirveye ulaşacak olmanın sabırsızlığıyla inliyordu.

Her zerresine taptığı kadını aşkla seviyor, dudakları ve elleri tutkusunun izlerini taşıyordu. Alevlerin kaynağına ulaştığında arzusu körükleniyor, Leyla'ya baş döndürücü bir tatmin daha yaşatmak için tüm hünerini sergiliyordu. Diliyle onun kadınlığını yeniden keşfediyor, kıvrımların arasından geçerek o dar ve ıslak kuytuya doğru zevkle ilerliyordu. Saçlarının arasına karışan hoyrat dokunuşların hissiyle içindeki hayvani şehvet adeta şahlanıyor, gücünü simgeleyen erkekliğinin acısı teninde ter damlacıklarına neden oluyordu.

"Menderes..." Gözlerini sımsıkı kapatan Leyla, yaşadığı yoğunluğa daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. "İlk aşkım, kalbimin sahibi... Çok seviyorum seni..."

Kulaklarına ulaşan sesin kırılganlığıyla hareketlerini durdurdu. Yavaşça yukarıya tırmanırken geçtiği her yere aşk dolu öpücükler bıraktı. Dirseklerinin üzerinde yataktan destek aldı ve karısının saçlarını okşamaya başladı. "Sebebi mutluluk bile olsa ağlamanı istemiyorum." Bir elini çıplak vücutlarının arasına koyarak erkekliğini kavradı. Islak kuytunun girişinde kısa bir süre gezindikten sonra kalçalarını derinlere doğru itti. Bu hamlesiyle beli yukarıya kıvrılan kadının araladığı dudaklarına takıldı bakışları. En hassas noktalarında yükselen zevk, etraflarında yankılanan tahrik edici soluklara karıştı.

"Bu anlar hiç bitmesin." Leyla yeşil gözlerin etrafını saran karanlığa bakarken artık korkmadığını çok iyi biliyordu. "Daha fazla, Menderes... Tam anlamıyla hissetmek isti..." Vücudu ani bir hareketle istilaya uğrayınca sözleri yarıda kesildi. Aralarındaki tutku kontrolü ele geçirdi ve Leyla'yı boyun eğmeye zorladı. Solukları sesli ve hızlı bir ritme kavuşurken elleri Menderes'in omuzlarına, oradan da sırtına doğru yol aldı. Tırnakları terli tende kayarak aşağıya indi. Başını geriye atarak boynunda onun dudaklarına yer açtı. Islak dokunuşlar kavrulmasına neden olurken, küçük ama etkili ısırıklarla çekiştirilen teni yakıp kavuran bir kırmızıya boyanıyordu. İçinde süregelen vuruşlar artmaya, kalbi adeta çılgına dönmeye, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Yüzü aldığı zevkin karşılığında mutlu bir ifadeye büründü.

Sırılsıklam bedenlerinin verdiği tatmin, Menderes'in darbelerine yeni bir yön çizmesini sağladı. Kalçalarıyla belli belirsiz daireler oluştururken, Leyla'ya aklını kaybettirmek üzere olduğundan emindi. Aralanan kirpiklerin ardında görünen gecenin karanlığına benzeyen gözler bunun en büyük kanıtıydı. Telaşlı bir bakış eşliğinde omuzlarına sıkıca tutunan karısı, güzelliğin dile gelmiş haliydi. Ritmini birkaç hareketle birlikte hızlandırdı ve başparmağını onun haz noktasına götürerek okşadı. Yastığın üstünde çılgınca dans eden başın savurduğu saçlar, Menderes'in kanındaki tutkuyu alevlendirdi. Odayı esir alan çığlıkları içmek istercesine Leyla'nın dudaklarına kapandı ve içindekileri sert bir darbeyle özgürlüğüne kavuşturdu.

Altında yatan kadının, bedeni gevşemeye başladığında bile devam eden zevkle kaplanmış sarsılışlarını hissetmek, Menderes'e bütün dünyaya hâkim olduğunu bir kez daha hatırlattı. Öpücüklerini karısının boynuna indirdi ve kokusunu derin derin soludu. Yana doğru devrilip onu göğsüne çekti. Ellerinin dolandığı saçlar ıslak, tenini yalayan nefes kor gibi sıcaktı.

"O son hareket..." Gözlerini açacak hali yoktu ve zorlukla konuşuyordu. "Niyetin beni öldürmek miydi?" Duyduğu ses ve yataktaki hareketlenme nedeniyle yüzünü yukarıya doğru çevirdi. "Eğleniyor musun, Menderes Vardar?"

Bakışları tavana dönük olan Menderes, dudaklarındaki gülüşü koruyarak başını eğdi ve onun doyduğunu gösteren koyu kahveleriyle buluştu. "Nefesini kestiğim için mi? Zevk alıyorum demek daha doğru."

Duyduğu o mutluluk dolu kelimeler, Leyla'nın duygusallaşmasına neden oldu. Kalbi kısa bir süre önce yaşadıkları o buz gibi anların hissiyle sarmalandı. "Beni bırakıp gittin."

Bir fısıltı şeklinde kulaklarına ulaşan ses, Menderes'in rahat ifadesini anında sildi. Kaşları çatılıp derin bir nefes alırken kollarında tuttuğu kadını biraz daha sarmaladı. "Ama kalbim benimle gelmeyi reddetti. Her zaman sendeydi, Leyla."

Dudakları titreyen Leyla, gözlerindeki yaşları akıtmamak için direndi. "Arkana bile bakmadın. Canımı öyle çok acıttın ki nefes alamadım."

"Çünkü beni istemediğini ve sevmediğini düşünüyordum. Kendini bana teslim ettiğin anları hatırladıkça deliriyordum. Ben seni çılgınca severken, senin isteğin dışında karşılık vermiş olman ölümden beterdi."

Leyla bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde kırgınlığı fazlasıyla belliydi. "Korkuyordum... Ve sana söylediğim onca şeyden sonra, bana dokunmanı açıkça isteyemeyecek kadar utanıyordum. Ben de elimdeki tek koza sarıldım."

Menderes derin bir nefes alarak onun titreyen dudağını okşadı. "Artık biliyorum."

"O parayı ödediğini öğrenince... Aklım delicesine çalışmaya başladı. Seni duşta yakaladığım o gün büyük bir stresle beklemiştim." Kocasının sıcaklığına duyduğu ihtiyaçla tutuşunu güçlendirdi. Başını yasladığı sert göğse birkaç öpücük bıraktı. Elini atışlarını hissettiği o noktaya bastırdı. "Senin kalbin de acıdı mı benimki gibi?"

Kokusunu aldığı saçlara burnunu sürten ve elini onunkinin üstüne bırakan Menderes, bedenlerinin hâlâ sıcacık olmasının bilinciyle tetikteydi. "Paramparçaydı." Biraz bekledikten sonra, sessizliği bozarak devam etti. "Hatırlıyor musun? Bana *'Sizde kalp var mı?'* diye sormuştun."

Leyla gülümseyerek onun yanan tenine bir öpücük daha bahşetti. "Sen de elimi kalbine götürüp, *'Atıyor, değil mi?'* diyerek karşılık vermiştin."

Menderes onun yüzünü okşayarak bakışlarının birbirine kenetlenmesini sağladı. Sesi boğuk bir fısıltıyla kaplıydı. "Onu aşkla tutup beni mutluluğa boğman da, acıtıp nefesimi kesmen de senin elinde."

"Seni asla bilerek acıtmam." İstemsizce döktüğü yaşlar kocasının göğsüne damlarken dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

"Leyla... Karanlık gecemin büyüsü... Artık yanlış anlamalar ve anlaşılmalar yok. Sadece biz varız." Karısının gözlerinin yorgunlukla kapandığını görünce, dokunuşlarıyla onu rahatlatmaya çalıştı. "Şimdi kollarımda güzel bir uyku çek."

Menderes neredeyse her şeyin konuşulmasının rahatlığı içindeydi. Henüz aydınlanmamış kısım sabahı beklemek zorundaydı. İşin karmaşık olan yanı ise, Poyraz ve Uras'ın bu gerçeği nasıl karşılayacaklarıydı.

Yumuşacık ve sıcacık yatakta o kadar mutluydu ki, üstüne yayılan aydınlığı hissetse de gözlerini açmak istemiyordu. Odada yalnız olmadığını biliyor, algılayabildiği o tanıdık gücün varlığı bedenini adeta titretiyordu. Menderes'in kıyafetlerini giyinmesini

hayal ediyor, aklına gelen yaramaz fikirler nedeniyle yüzünün ısındığını duyumsuyordu.

Kravatının duruşunu ayarlayan Menderes, ciddi bakışlarını aynadan çektikten sonra giyinme bölümünden çıkarak odaya geçti. Simsiyah yatağında parlayan pırlantasının güzelliği ona dün gece yaşananları hatırlattı. Ellerini pantolonunun ceplerine koyup ilerledi ve bir süre ayakta kalarak Leyla'yı izledi. Göğüslerini kapatan saten örtü aşağı kısımda bacaklarını açıkta bırakmış, kalçalarına kadar sıyrılmıştı.

Leyla tatlı bir şekilde gerindi ve göz kapakları yavaşça açıldı. Birkaç saniyenin ardından hemen yanı başında dikilen adamı görünce dudakları aralandı. O bakışlar adeta ruhunu ele geçiriyor, güven veren bir güçle sarmalıyordu. "Günaydın." Hafif pürüzlü çıkan sesi karşısında yastığa gömüldü. Yatakta hissettiği ağırlıkla kalp atışları hızlanırken çıplak omzuna konan dokunuşla ürperdi.

"Sana da günaydın." Menderes başparmağıyla onun pürüzsüz teninde gezinerek dudaklarına doğru çıktı. "Beni işe sen hazırlarsın diye ummuştum ama bu kadar uykucu çıkacağını tahmin edemedim."

Leyla duydukları karşısında, gülmekle ona laf söylemek arasında kaldı. Yatakta doğrulup dizlerinin üstünde dururken, ellerinin arasından kayan çarşafı sıkıca tutmayı unutmadı. "Ne yapayım? Dün gece beni çok yordun. Uykuyu sonuna kadar hak ettim." Sözlerinin bitiminde daha fazlasına engel olabilmek için dudağını ısırdı. Başı hafifçe yana düşmüş, teni renklenmişti.

Menderes bakışlarını karısının yüzünde gezdirdi. Gözlerinin içi parlıyor, sözleri hissettiği mutluluğu yansıtıyordu. Elini onun saçlarının arasına karıştırdığı an, başını uysalca yana yatırışı ve hızlanan nefesinin sıcaklığı içindeki tutkuyu alevlendirdi. Onu ani bir hareketle kucağına doğru çektiğinde, kulağına ulaşan tatlı soluk aralarında çatırdayan alevlerle buluştu.

Ne olduğunu anlayamayan Leyla, dengesini sağlamaya çalışırken ellerini kocasının göğsüne bastırdı. Hissettiği ürpertiyle gözleri sonuna kadar açıldı. Çünkü o sırada tuttuğu çarşaf

kucağına düşmüş, onu çırılçıplak ve savunmasız bırakmıştı. Zorlukla yutkunurken, sevdiği adamın baş döndüren etkisine kapılmaktan kurtulamadı.

"Performansın..." Menderes ellerinin arasındaki saçları çekiştirirken, dudaklarıyla Leyla'nın ağzının kenarında gezinip boynuna indi. Duyduğu inlemelerle adeta deliye dönüyordu. Diliyle ıslak bir yol çizerek kulak memesini dişleriyle çekiştirdi.

"Menderes, lütfen..."

Kollarında kıvranan karısının yalvarışı o kadar akıl çeliciydi ki, hızlı bir sevişmeyi düşünmeden edemedi. Eli çıplak tende dolaştı ve göğsüne geldiğinde avucunda hissettiği ağırlık, Menderes'in sabırsız bir hırıltıyla onun dudaklarına kapanmasına neden oldu. Kısa ve sert bir öpüşmenin ardından araya mesafe koyduğunda, buharlaşan nefesleri etraflarını sardı.

Menderes ağır soluklar eşliğinde bakışlarını onunkilere kilitlerken, sesinde karanlığı andıran bir güç barındırıyordu. "Performansın dün gece rekor kırdı."

Kafası karışan Leyla, sözcükleri anlamakta güçlük çekiyordu. Bacaklarının birleştiği noktada biriken ısı ve ihtiyaç öylesine yoğundu ki, adını bile hatırlayabildiğinden emin değildi. "İyi bir şey mi söyledin?"

Dudaklarında şeytani bir gülümseme beliren Menderes, başını hafifçe yana eğerken gözlerini kıstı. "Leyla Vardar... Kocanın dünyasını sarstın ve özellikle şu anki durumumuzu düşünürsek, senden nasıl kopacağım konusunda en ufak bir fikrim yok."

Göğsündeki ateş hızla tenine yayılırken hissettiği ıslaklık sanki tüm sabrını sınıyordu. Aklı bu sabah konuşmaları gereken o özel mevzuya takılınca ciddileşmesi gerektiğinin farkına vardı. Ama çıplak bedeninde gezinen eller ve dudaklar dikkatinin dağılmasına neden oluyordu. "Menderes... Beni yine baştan çıkarıyorsun."

Keyifle gülmeye başlayan Menderes, onun yarı yarıya kızgın bakışlarına karşılık verdi. "Tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Leyla bu sözle utanıp başını eğdi. Bir süre sonra yeniden kocasına baktığında boğazını temizledi. "Konuşacağımızı söylemiştin."

Menderes durumun hassasiyeti nedeniyle gerildi. Bu konuyu bir an önce halletmeleri gerekiyordu. "Sen duşunu al. Aşağıda bekliyorum." Karısını dudaklarından öpüp yataktan kalktı. Odadan çıkmak üzereyken yeni bir arzuyla dolup taştığında arkasını döndü. Leyla tüm güzelliğiyle ve seksiliğiyle ona bakıyordu. İsteklerini dizginleyerek oradan ayrıldı ve salona indi.

Koltukta bacaklarını altına almış oturuyor, elinde kocasının yaptığı kahve, sabırsızlıkla onun anlatacaklarını duymayı bekliyordu. Saçları hâlâ hafif nemliydi. Bakışları onun geniş ve seksi sırtındaydı. Gerginliğini hissedebiliyor, bilmediği nedenlerin arasında sıkışmışlığını anlayabiliyordu. Kahvesinden bir yudum aldığında fark ettiği tat sayesinde dudakları keyifle kıvrıldı. "Bunun içinde alkol var. Çok lezzetli."

Duyduğu sesle düşüncelerinden sıyrılan Menderes, hafif bir tebessümle ona döndü. Havanın kasvetiyle ortamı belli belirsiz bir karanlığa boğan görüntüden koptu ve Leyla'nın oturduğu koltuğa yaklaştı. Yanına yerleştiğinde uzanarak ellerine aşk dolu bir öpücük bıraktı. "Beğenmene sevindim." Daha iki gün önce aynı kahveyi Ahu için de hazırlamıştı. Sırtını hafifçe dikleştirerek boğazını temizledi. "Ahu'yu ilk gördüğümde küçük bir çocuktu." O günleri hatırlamasıyla gözlerine yansıyan ifadede huzur vardı. "Cevdet Aygün, yani Ahu'nun babası iyi bir adamdı. Çok gençken tanışmıştım onunla. Annemle babamın yakın arkadaşıydı. Eşi Nermin Hanım da zarif, güzel bir kadındı."

Nasıl bir hikâyenin içinde olduklarını bilmeyen Leyla, aradaki ayrıntıya takılmadan edemedi. "Menderes, şimdiye kadar ailenden hiç bahsetmedin." Hissettiği sıkıntıyla oturduğu yerde kıpırdandı. "Ne kadar aptal bir kadınım! Kocamın ailesini sormak aklıma bile gelmedi."

"Sana hiçbir şey anlatmadım. Kendini suçlama."

"Yine de kabul edilir bir durum değil." Leyla başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Düğünümüzde de..." Farkına vardığı şeyle gözleri irileşirken, onun canını acıtmamış olmayı diledi.

"Annemin kalp damarlarında sorun vardı." Menderes, karısının sıkıntısını hafifletebilmek için nazikçe saçlarını okşadı. "İki ameliyat geçirdi ama hayata tutunmayı başaramadı. Babam ona çok âşıktı." Kısa bir an nefes alma ihtiyacı hissetti. "Birkaç ay sonra kalp krizi nedeniyle onu da kaybettim. Şirketteki odasında yerde yatıyordu. Elinde annemin genç kızlık günlerinden bir fotoğrafı vardı. Hastaneye yetiştirdiğimde artık çok geçti." Düz bir şekilde anlattığı kısa hikâyenin ardından bir süre duraksadı. Küçük ve yorgun bir tebessümle yanındaki kadına döndü. "Babam nihayetinde aşkına kavuştu. Şimdi yine bir aradalar."

Dinledikleri karşısında boğazı düğümlenen ve gözlerinde yaşlar biriken Leyla, elindeki kahveyi yere bıraktı ve kollarıyla onun boynuna sarıldı. "Çok üzgünüm, Menderes." Zorlukla yutkunurken kocasının bakışlarında yakaladığı hüznü giderebilmeyi diledi. "Sen beni sakın bırakma. Dayanamam... Ben de ölürüm."

Kollarında tuttuğu kadının sözleri ve hıçkırıkları, Menderes'in kalbinde hassas bir noktaya dokundu. "Bunu bir daha sakın söyleme. Seni bırakmayacağım." Yüzünü karısının hafif parfüm kokan saçlarına gömdü. Aldığı her soluk yaşamına bir gün daha ekliyor gibiydi.

Yanaklarında biriken yaşları silen Leyla, burnunu çektikten sonra dikkatini yeniden ona verdi. Büyük bir gizemi içinde barındıran Ahu Aygün'ün hikâyesinin tamamını duymak için sabırsızlanıyordu. "Ahu'nun senin koruman altında olduğunu hissediyorum. Ama ne sebeple?"

"Doğru." Başını sallayan Menderes, yere bırakılmış olan fincanı aldı ve bir yudum içtikten sonra Leyla'ya baktı. "Babası onu bana emanet etti. Bunu benden istemeseydi bile, yine aynı şeyi yapar ve kızını korurdum."

"Neden Türkiye'de değil?"

Menderes'in bakışları bir anda karardı. Kaşları çatılırken, zaman kazanmak için bir yudum daha kahve aldı. "Çünkü burası onun için güvenli olmaktan çok uzak."

Merakı iyice artan Leyla, kocasına biraz daha sokularak eliyle onun yüzüne dokundu ve başını hafifçe yana eğdi. "Peşinde birileri var o halde."

Karşılık vermeden önce kısa bir süre duraksayan Menderes, dilinin ucuna kadar gelen gerçekleri anlatmamak için sakin olmaya çalıştı. Leyla'nın öğrenmesi gerekenler kesinlikle yüzeysel kalmalıydı. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Ama bu, aldatmacadan ibaret değildi. Elindeki fincanı bırakıp karısını kollarına çekti. Başparmağıyla onun alt dudağını hafifçe sıyırdı. "Bana güveniyor musun?"

Leyla böyle bir soru beklemiyordu. O bakışlarda ne anlam araması gerektiğini bilmiyordu. Ve aklına yerleşen ihtimal canını acıtmıştı. "Sana güvenmediğimi ve senden nefret ettiğimi defalarca söyledim, öyle değil mi?"

"Leyla..." Karısının üzgün çıkan sesi karşısında kendini kötü hissetti. "O günleri geride bıraktık. Ve her şeyden önemlisi, bu konuyu aştık. Bak..." Söyleyeceklerini toparlamak için derin bir nefes aldı. "İkinizin de bendeki değeri çok başka. Tek bir benzer yanınız söz konusu..." Bu son cümlesinde büyük bir yalan gizliydi. Çünkü Leyla ve Ahu'nun iki ortak noktası vardı. "Birinize en ufak bir şey olursa dünyayı yakarım."

Kalbi aşkla çarpan Leyla, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına kapandı. Çenesine ve yanaklarına sürtünen sakalların hissiyle inlemeden edemedi. Sabırsızca dizlerinin üstünde doğrulurken kısa bir an için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı. Menderes'in kucağına yerleşirken saçlarını geriye doğru savurdu. Belini kavrayan ve okşayan eller içindeki yangını harlamaktan başka bir işe yaramadı. "Senin kadar güçlü değilim." Eğilip onun boynuna sokuldu. Kokusunu derin derin solurken gömleğinin yakasını çekiştirdi ve tenine küçük bir ısırık bıraktı. Kalçalarının özlemini çektiği sertliğe bastırılmasıyla

ona sıkıca tutundu. "Ama ortada senin için bir tehdit varsa, bir saniye bile düşünmem."

"Ah, Leyla... Soğuk kış gecemin ateşi..." Duyduklarıyla mutluluk sarhoşu olan Menderes, yaşamındaki iki önemli kadının güvende kalması için ölüme bile meydan okuyacağından emindi. Yarım kalan konuya geri dönmeleri gerekiyordu. Onu kucağında tutmaya devam ederek gözlerinin içine baktı. "Ahu'nun varlığının bilinmesi, hayatı için büyük bir tehdit. Pusuda bekleyen sırtlanın önünden çekilmek gibi bir lüksüm yok."

"Sen böyle konuştukça korkuyorum."

"Korkma. Ben varım ve her zaman da yanındayım." Karısının yüzüne düşmüş bir tutam saçı omzundan geriye doğru bıraktı. "O kişi her kimse, bize yakın bir yerlerde. O yüzden böylesine tedirginsin."

Leyla'nın en ufak detayı bile kurcalaması Menderes'i zorluyordu. "Yıllardır büyük bir uğraş veriyorum. Ama karşımdaki durmayı reddediyor. Ahu'ya yaklaşma ihtimali olduğu her an, etrafım tıpkı bir zindan gibi karanlığa boğuluyor."

Bilmediği ayrıntılara rağmen onu anlıyordu Leyla. Gözlerindeki kararlılığı ve sevgiyi görebiliyordu. "Ben de varım artık. Seninleyim." Yüzündeki ele döndü ve küçük öpücükler bıraktı. "Sıkıntını tek başına taşımanı istemiyorum."

"Her zaman benimle kalacaksın, Leyla. Son nefesimde bile."

"Son nefesimde bile." Karşılıklı ettikleri yemin, Leyla'nın mutluluktan başını döndürdü. Tehlikeli noktaları geçtiklerine göre, biraz da güzel konulardan bahsetmek istiyordu. "Ahu nasıl biri?"

Yüzünde rahat bir gülümseme beliren Menderes bir anlığına dışarıya doğru baktığında, ağır hareketlerle gökyüzünden düşen beyaz ve narin kristalleri gördü. "Kar yağışını çok sever." Leyla'yı hayatına aldığı o ilk günlerde Ahu'yla yaptığı telefon görüşmesini hatırladı. Sevinçten deliye dönmüş, küçük bir çocuk gibi heyecanlanmıştı.

"Aaa! Kar yağıyor!" Leyla parlak gözlerle manzarayı seyrederken bedenindeki ısıyla oldukça gevşemişti.

"Uzun, koyu renk saçları var. Hemen hemen aynı boydasınız."

"Fotoğrafını görmek isterim."

Menderes derin bir nefes alırken bedeni gerilmişti. "Hiç yok." Karısının tek kaşını kaldırması üzerine devam etti. Bir yandan da parmaklarının arasından kayan saçların kokusunu içine çekiyordu. "Ailesinin ölümünden sonra Ahu Aygün adeta sır oldu. Gerçek ismini hâlâ kullanıyor ama onun adına ne bir banka hesabı, ne de bir gayrimenkul var. Türk kimliği dışında bir vatandaşlığa daha sahip. Resmî kurumlarda da kayıtları devlet korumasında."

Duyduklarından etkilenen ve merakı gittikçe artan Leyla, gözünün önünde canlanan eskiye dair bir görüntüyle sessizliğe büründü. İşaret parmağını alt dudağında istemsizce gezdirdi. Bakışlarını kocasına çevirirken, bazı saklı kalanları sanki çözmüş gibiydi. "Viyana'da mı?"

Menderes kısa bir süre suskunluğu tercih etse de, onun bekleyişini boşa çıkarmadı. "Salzburg'da."

Leyla birkaç saniye hafif bir şaşkınlık yaşadı. "Peki..." Biraz kıpırdandıktan sonra sormadan edemedi. "Balayı için Viyana'dayken... Telefonuna cevap vermiştim. Ahu'ydu, değil mi?"

Başını sallayan Menderes, onun saçlarına küçük bir öpücük bıraktı. "O son gün, evliliğimizi anlatmak için yanına gitmiştim."

Hayal kırıklığıyla başlayan sabahı hatırladığında, kalbindeki acıyı yeniden hissetti. "Bana dokunmaktan bir anda vazgeçmiştin." Derin bir nefes alan Leyla, elini kocasının yüzüne götürüp okşadı.

"Ahu'ya durumu nasıl anlatacağım konusunda kafam karışıktı." Menderes onu göğsüne çekip alnını nazikçe öptü. "Eğer devam etseydim, sonuna kadar götürürdüm. Ve sen buna kesinlikle hazır değildin."

Yanakları kızaran Leyla, dudağını ısırırken ihtiyaçla titredi. "Sanırım haklısın." Sonra aklına gelen şeyle hafif bir heyecan yaşadı. "Menderes? Ahu'nun bebeği mi var?"

"Hayır. Bunu da nereden çıkardın?" Menderes kaşlarını çatarak bekledi.

"Küçük bir çocuk sesi duyduğuma eminim. Zaten o anda hat kesilmişti."

Onun sözlerine şimdi bir anlam veren Menderes, gülümsemesine engel olamadı. "Kate'i diyorsun sen."

"Kate de kim?"

Leyla sorusuna merakla yanıt beklerken, Menderes'in telefonu çalınca tüm hevesi kaçtı. Bilmek istediği çok fazla şey vardı.

Kate ile ilgili detayları karısına daha sonra anlatmayı aklına yazdı. "Sana olan hesabımı başarıyla verdiğime göre..." Sıkıntılı bir nefes alan Menderes, ekranda beliren isme bakmaya devam ediyordu. "En zoruna hazırlanmam gerekiyor."

"Kim arıyor?"

"Poyraz." Aramayı reddedip oturduğu yerden kalktı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Şirkete uğramalıyım. Muhtemelen Uras da oradadır."

"Senin gittiğin gün, hem Başar hem de Uras beni yalnız bırakmadılar."

Menderes duyduklarıyla kendini iyi hissetti. "Biliyorum. Uras'ın yanında olmasına sevindim."

"Ben de." Leyla başını hafifçe yana eğip gülümsedi. Dizlerinin üstünde doğrulup onun yakasını kavradı. Yüzünü yaklaştırıp dudaklarını hafifçe yaladı. "Akşam kaç gibi gelirsin?"

Karısının bakışlarındaki ve sesindeki imayı gayet iyi algılayan Menderes, onu hiç beklemediği bir anda kalçalarından yakalayarak kucağına aldı. Salona yayılan mutlu çığlığın sonrasında beline sıkıca dolanan bacakların hissi bedenini gerdi ve tenini ısıttı. "Geç kalmam." Dişleriyle onun alt dudağını tutup çekti ve hemen ardından sert bir öpücükle o küçük iniltiyi ağzında hapsetti.

Kısacık süren istilanın ardından nefes nefese kalan ve sersemleyen Leyla, net bir yanıt alamamasının verdiği sinirle kaşlarını çattı. "Saat?"

"O da sürpriz olsun."

İtiraz etmek üzereyken yeni bir yükselişi vadeden o sıcak sahiplenme, Leyla'nın aklını başından aldı. Dili onunkiyle dansına henüz başlamışken yine yarım bırakılınca, elini yumruk yapıp kocasının omzuna vurdu. "Hain misin, Vardar?"

Menderes onu hızlı bir hareketle kucağından indirdiğinde fazlasıyla keyifliydi. "Dönüşümde gerçekleştirmek için şimdiden birtakım cezalar düşünmeye başlayabilirsin."

Onun pervasızca ilerleyişini ve salonun çıkışına ulaşmasını izleyen Leyla, ellerini beline koyarken gözlerini kısmayı ihmal etmedi. "Bunun intikamı çok acı olacak!"

Gülüşü bakışlarına yansıyan Menderes, ona doğru dönerken fena halde gizemli görünüyordu. "Leyla!"

"Ne?" Öfkesine sığınmaya çalışsa da başaramadığını biliyordu.

"Beni atölyede bekle." Karısının gözlerinin irileşmesini, beline sertçe dayadığı ellerinin hafifçe kayarak yanlarına düşmesini izledi. "Üzerinde benim gömleklerimden birini istiyorum. Seçim senin." Karşısındaki kadının göğsünün heyecanla inip kalkması üzerine sesine yansıyan boğukluk, ikisini şehvetli bir sisin içine sürükledi. "Ayakların çıplak kalmalı. Ve en önemli şeye geliyorum..." Onu kıvrandırmaktan zevk aldığını gizleyemezdi. "Sana dokunduğumda hissettiğim ilk şey ıslaklığın olmalı."

Leyla bedenini saran ateşle hem ısındı hem de ürperdi. Kocası onu açıkça tahrik ederek bırakmış ve arkasını dönerek evden çıkmıştı. Buna emindi, çünkü kapının kapanma sesini duymuştu. Üstelik o son cümlede yarım bırakılanı düşündüğünde bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Menderes o akşama atıfta bulunmuştu. Üzerinde gömlek dışında iç çamaşırı da vardı. Ama bu kez o kumaş parçasını istemediğini bilmesi, nefes alışını hızlandırmaya yetti. Eli boğazına gitti. Yüzüne heyecanlı

bir gülüş yayıldı ve kahkahasını engelleyemedi. Kendi etrafında dönerek küçük bir sevinç çığlığına özgürlüğünü verdi.

Aralarında artık yanlış anlamaların olmadığı, aşklarının konuşulduğu ve sırların neredeyse sıfırlandığı gerçeği Leyla'yı derin bir mutlulukla sarmaladı. Bakışlarını salonda gezdirip ellerini kalbinin üstüne koydu. Bu ev onun sıcak yuvasıydı. Menderes Vardar tarafından ona verilen en değerli hediyelerden sadece biriydi.

Özel asansöründen indiğinde asistanı Özden'in ona doğru geldiğini gördü. Güne biraz geç başlamış olabilirdi ama bunun için önemli bir sebebi vardı. Düşüncelerine sızan Leyla'nın hayaliyle dudaklarında keyifli bir gülüş belirdi. "Günaydın, Özden."

"Günaydın, efendim."

"Gergin gibisin."

Özden istemsizce kıpırdanırken elindeki not defterini göğsüne yapıştırmıştı. "Şey... Sabahki toplantınız iptal edildi."

Menderes gözlerini kısarak ona baktı. "İptal edildi?" Genç kızın sesli bir şekilde yutkunması karşısında çenesini sıktı. "Ne sebeple?"

Patronunun ses tonundan ne anlaması gerektiğini bilemeyen Özden, arkasında kalan kapıya kısa bir süreliğine hızlı bir bakış attı. Yeniden önüne döndüğünde titrediğini hissedince derin bir nefes aldı. "Uras Bey yaklaşık iki saattir bekliyor. Toplantıyı iptal etmezsem beni kovacağını söyledi."

Menderes'in sert bakan gözlerinde en ufak bir değişim yoktu. Bir adım atarak ona yaklaştı ve başını eğerken ellerini beline koydu. "Peki... Aldığın direktifi yerine getirirken, asıl patronunun kim olduğunu hatırlama çabasına girdin mi?" Kızın korkusunun her saniye arttığı gerçeğini umursamadı. "Benim seni kovmayacağıma nasıl inandın, Özden?"

Genç kız titreyen alt dudağını ısırdı. Sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. "Efendim... Aslında ben..."

"Kahve istiyorum." Menderes onun yanından fırtına gibi geçti ve odasının önünde durarak arkasına baktı. "İki dakikan var!"

Özden olduğu yerde sıçrayarak yüz seksen derece döndü ve adeta uçarak gözden kayboldu.

Menderes keyifle gülerken başını iki yana salladı. Kapıyı açarak içeriye girdiğinde arkadaşlarının gergin bir şekilde oturduklarını gördü.

Uras onunla göz göze geldi. Koltuktan kalkarak ona doğru yürüdü ve tam anlamıyla burnunun dibinde durdu. "Ne haltlar karıştırıyorsun?" Sesindeki öfkeye ve sabırsızlığa engel olamadan hızlı hızlı nefes alıyordu.

Onun bu çıkışından etkilenmeyen Menderes, rahat adımlarla ilerleyip ceketini çıkardı ve masasının diğer tarafına geçti. Koltuğuna yerleştiğinde arkasına yaslandı. Bakışlarını Poyraz ve Uras arasında gezdirdi. "Erkencisiniz."

"Ortada dönen gizemi açıklamanı bekliyoruz. Bunca senedir bilmediğimiz ne olabilir?" Poyraz arkadaşının bu sakinliğini anlamakta zorluk çekiyordu. Şimdiye kadar Uras'ı frenlemeyi tercih etmişti ama durum gittikçe karmaşıklaşıyordu.

Gergin ortamı bölen sesle kapıya döndüklerinde, Özden'in korkulu bir şekilde içeriye girdiğini gördüler. Genç kız elindeki tepsiyi taşırken titriyordu. Fincanı sağlam tuttuğuna emin olarak Menderes'in masasına bıraktı. Bakışları bir anlığına patronuna takıldığında kalp atışları hızlandı.

Menderes küçük oyununu bitirmeden önce ona biraz daha takılmayı seçti. Uras'a dönerken kaşları çatıktı. "Eğer kendine yardımcı arıyorsan, İnsan Kaynakları bunun için var. Asistanımdan uzak dur."

Boynunu iki yana esneten Uras, önce ellerini yumruk yaptı, sonra da beline koydu. Bakışları Özden'i bulunca dişlerinin arasından tısladı. "Dışarı!"

Geriye doğru bir adım atan Özden, yaşananların tamamen bir kâbus olmasını diliyordu. Ama bu umudu boşa çıktı. Çünkü Uras Alsancak adeta kükreyerek ona odadan defolup gitmesini

söyledi. Olduğu yerde sıçrarken tepsiyi yere düşürdü. Ellerini kalbine götürdü ve bakışlarını onunla patronu arasında gezdirdi.

Menderes bu kadarını fazla bularak asistanını omuzlarından tuttu ve hafifçe ona doğru eğildi. "Kahve için teşekkürler. Bu sabahın yaşandığını unut. İşinin başına dön ve günün kalan programıyla devam et."

Genç kız biriken yaşları kovmak istercesine gözlerini kırpıştırdı. Burnunu çektikten sonra, yere düşürdüğü tepsiyi alarak doğruldu. "Elbette, efendim." Başını dik tutarak Uras'ın yanından geçti ve mağrur bir bakış atıp odadan çıkarken kapıyı elinde olmadan sertçe kapattı.

Ortam yeniden sessizliğe büründüğünde Uras'ın kaşları hâlâ çatıktı. Şimdiye kadar bir kadına kaba davrandığı görülmüş şey değildi. Ve bunun sorumlusu Menderes Vardar'ın ta kendisiydi. Düşüncelerini toparladığında asıl meseleye geri döndü. "Burada Başar'ın da olması gerekiyordu ama ortalarda yok. Neden?" İmalı ve abartılı bir ses tonuyla konuşuyor, gözlerini Menderes'ten ayırmıyordu. "Çünkü o her şeyi biliyor! Bizim aksimize!"

"Uras doğru söylüyor. Gerçekten anlamıyorum." Poyraz başını iki yana sallarken elleriyle koltuğun kolçaklarını kavramıştı. "Nedir bu kadar hayati olan? Nedir böylesine ısrarla saklanan kadının hikâyesi?"

Arkadaşlarının merak ettikleri ne varsa anlatmaya niyetliydi. Belki de bu gerçeğin ortaya çıkması bir nedene bağlıydı. Menderes koltuğuna oturarak arkasına yaslandı ve gizli kalan her şeyi anlatırken anlamlı bir sessizlik odayı hâkimiyeti altına aldı.

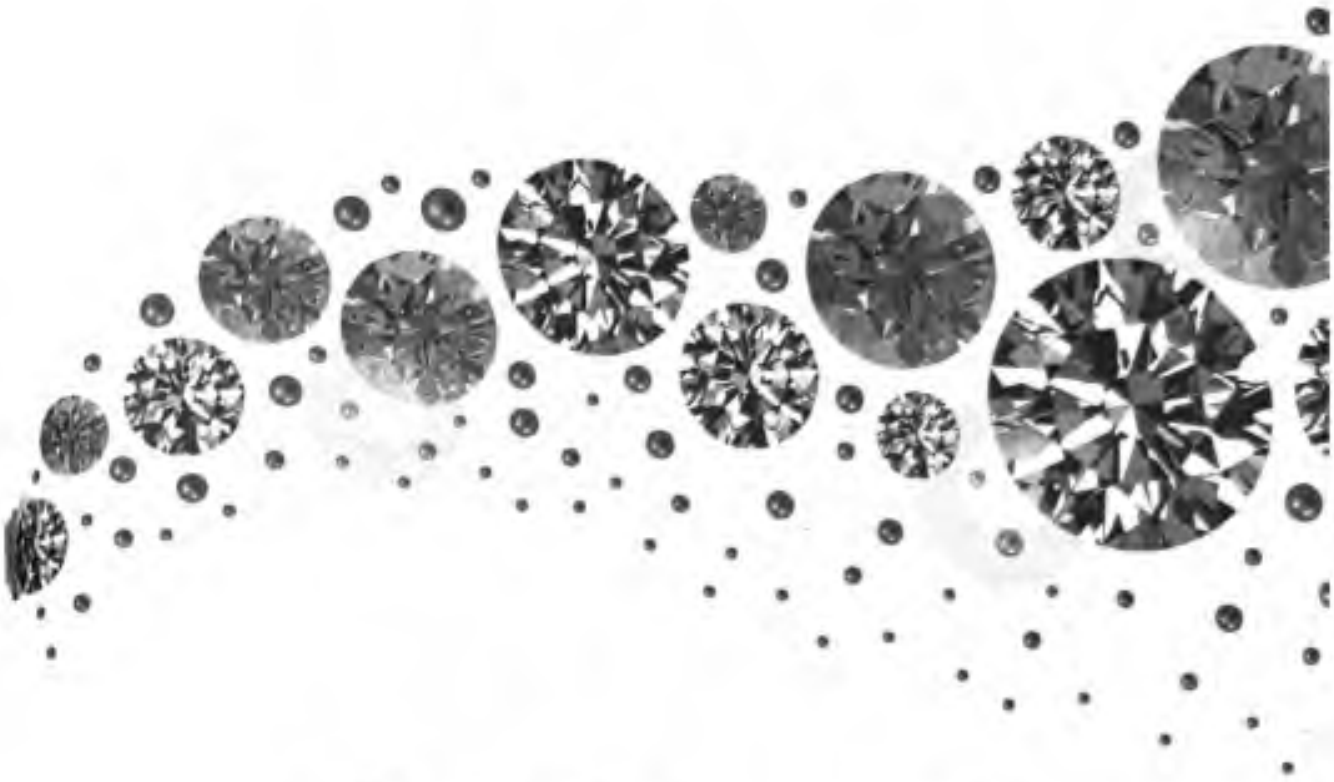
Aradan geçen uzun dakikaların ardından üçü de düşünceliydi. Uras, verdiği ani tepkiler nedeniyle bir parça suçlu hissetse de, böyle bir durumun onlardan gizlendiğini görmezden gelemiyordu. Ama Menderes'in endişeli hali, en azından o an için isyanını frenlemesi gerektiğini hatırlatıyordu.

"Sen senelerce o pislikle baş etmeye çalışırken bizim dünyadan haberimiz yoktu, öyle mi?" Başını iki yana sallayıp oturduğu yerden kalktı. Mini buzdolabından çıkardığı tek içimlik

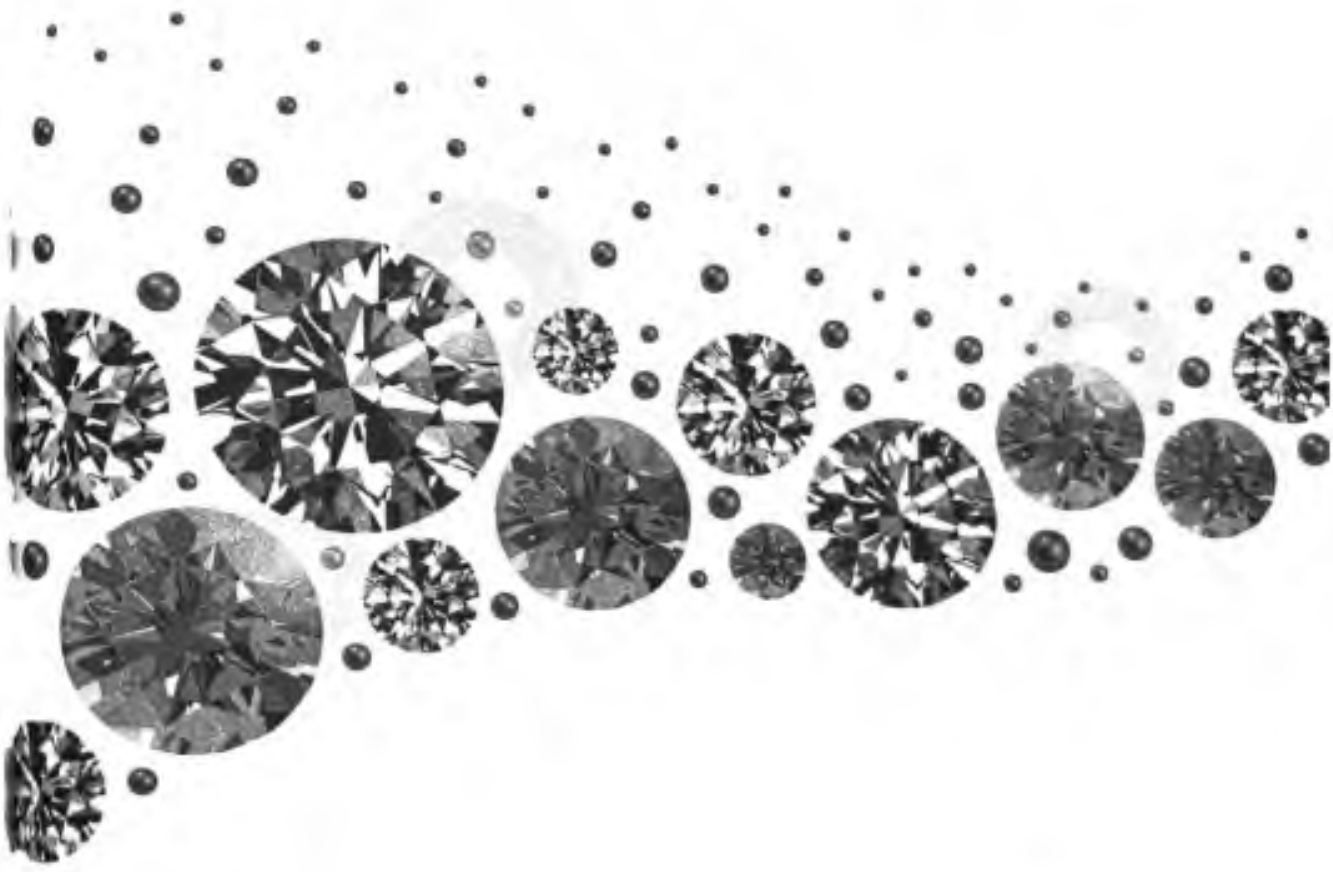
viskilerden ikisini arkadaşlarına uzattı. Söz konusu kişi için yapılan özveriyi anlasa da, farkında olduğu gerçeklik onu tanıdığı kapana kıstırdı. İçkisini açıp hızlı bir yudum aldıktan sonra çenesini sıktı ve konuşmaya devam etti. "O kadın... Ahu... Bütün ömrünü hapisteymiş gibi mi geçirecek?" Sözlerinde bir parça acımasızlık vardı. Duyduğu empati, içindeki gizli öfkeyi kaynatıyordu. İşte bu yüzden Menderes'e saldırmayı seçiyordu. "Bu şekilde mi koruyorsun onu?" Duygularını bastırmayı reddederek elindeki şişeyi masaya sertçe vurdu ve koltuktaki paltosunu alarak kapıya doğru ilerledi.

"Uras!" Menderes onun ne hissettiğini gayet iyi anlamıştı. "Konuşmamız bitmedi."

Parmaklarının arasındaki kumaşı öfkeyle sıktı. Arkası dönük bir şekilde cevap verirken, içindeki yangın onu seneler öncesinin anılarıyla geçmişe çekmişti. "Bitti. Ben bitirdim." Ardında bir kasırga bırakarak orayı terk etti.

On Beşinci Bölüm

Sabah yaşananların ve konuşulanların heyecanıyla kalbi telaşlı ritmini kaybetmemişti. Menderes'i ilk kez gördüğü o andan beri kabullenmekten korktuğu mutluluğa kavuşmuştu. Bundan sonraki hayatının onunla dolu olacağını bilmek, içindeki kelebeklerin kanat çırpınışlarını arttırmış, avuçlarına sonsuzluğu kondurmuştu.

Viyana'da karşı karşıya kaldığı o korkunç gecenin üstünden zaman geçmiş, bu olay onu büyülü bir geleceğin kapısına götürmüştü. Karanlığa esir düşmüş ama bu esaretten kurtulmaya heves etmemişti. Menderes Vardar gibi bir adamla yollarının kesişmesi adeta bir mucizeyi yaratmış, Leyla'ya tutkulu ve güven dolu bir aşk sunmuştu.

Kocasının hazırladığı kahvenin aynısını yapmıştı. Kanına karışan alkolün etkisiyle dudaklarında umutlu bir tebessüm belirdi. Geniş ve bakımlı arazinin uzaklara uzanan asil görüntüsü ve belirli aralıklarla temizlenen havuzun çarpıcı güzelliği karşısında büyülenmeden edemiyordu. Gözlerinin önünden gitmeyen adamın her hali tenini ısıtıyor, bedeni ihtiyacını bir türlü tamamlayamamış olmasının verdiği tahrikle onu kışkırtıyordu. Başını iki yana sallayıp gülümserken içeceğinden bir yudum aldı. Sessizliği bozan melodiyle oturduğu sandalyede dikleşti. Telefonu heyecanla kaptığında ekranda gördüğü isimle üstüne buz gibi bir suyun boşaltıldığını hissetti. Neden artık normal bir hayat yaşadıklarına inanmak isterken kâbusların içine çekiliyordu? En doğru hareket aramaya cevap vermemekti. Ama karşı tarafın ısrarlı tutumu içindeki direnci zayıflatıyor, daha kötü olaylara davetiye çıkarmaktan korkuyordu.

Leyla hızlıca bir çare bulmaya çalışırken ortam yeniden sessizliğe büründü. Ne yazık ki bu kez az önceki huzurun zerresi bile yoktu. Titreyen elleriyle saçlarını toplayıp, nefes alacak alan

yaratmaya uğraştı. Menderes'e söylerse sonuçlarını tahmin edebiliyordu. İki gün önce Başar'dan duyduklarını görmezden gelebilir miydi? Üstelik kocasının öfkesine şahit olmuştu. Ama bahsetmezse ondan sakladığı gerçeklerin kapanına kısılacağının da bilincindeydi.

Menderes'le evlenmeyi kabul ettiği geceyi hatırladı. Melih Ertürk'ün herkesin içinde deli cesareti göstererek onu kulübün özel odalarından birine kapatışını, acımasız ve iğrenç bir üsluba bürünen cümlelerini, dokunuşlarının yarattığı mide bulandırıcı hissi... Bir eliyle ensesini sertçe ovarken, diğeriyle mermer masaya bastırıyordu. Menderes'in onu bulduğunda dışarıya çıkartışını ve sorular soruşunu yeniden yaşadığında, gözlerindeki bir insanı öldürme ihtimali taşıyan bakışı hatırladı. Eğer konuşsaydı... Başını telaşla iki yana salladı. Oturduğu yerden kalkıp mutfağın içinde gezinmeye başladı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bunu kimseyle paylaşamazdı. Çünkü her bir kelimesinin Menderes'e ulaşacağı aşikârdı.

Telefon yeniden çalmaya başladığında elleriyle kulaklarını kapattı. Derin ve gürültülü nefesler alıp sesi bastırmaya çalıştı. Daha fazla dayanamayıp mutfaktan koşarcasına çıktı ve Menderes'in çalışma odasına geçip kapıyı kapattı. O korkunç melodiyi duymak istemiyordu. Artık geride bırakmıştı. Alnını mobilyaya dayayıp bir süre sakinleşmek için uğraştı. Kocasının varlığını her zaman koruyan mekânında güvendeydi. Bakışları istemsizce etrafında gezinirken avucunun altındaki kalp atışlarının yavaşça normale döndüğünü fark etti.

Tam kendini toparlamıştı ki, aniden ortamı saran kapı ziliyle olduğu yerde sıçradı. Dudakları hüzne bulanırken sesin kesilmemesi nedeniyle gözleri doldu. Odadan çıkarak zorlukla girişe ulaştı ve titreyen eliyle kapıyı açtı. Karşısındaki adama bakarken şaşırdığı belliydi.

"Leyla Hanım, Menderes Bey telefonda."

Ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzüne vuran soğuk havayla ürperdi. Kollarını bedenine doladı ve başını iki yana salladı.

"Leyla Hanım?" Hakan endişeyle ona doğru bir adım attı.

İsmini yeniden duyduğunda bakışlarını yerden kaldırdı. Gözlerinin önündeki telefona bakınca, Hakan'ın az önce Menderes'le ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. Tek kelime etmeden telefonu aldı ve içeriye geçip kapıyı kapattı. Kafasındaki ağırlık öylesine fazlaydı ki, odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Ekranda hattın açık olduğunu gösteren saniyeler hızla geçerken gülümsemeye çalıştı. Telefonu kulağına götürdüğünde, o kâbus dolu anların geride kaldığına inanmaya ihtiyacı vardı.

"Menderes..."

"Leyla! Neredesin?" Menderes onun sesini duyduğu anda büyük bir rahatlıkla koltuğuna çökmüştü. Fakat hissettiği endişeyle bağırmadan da edememişti.

"Buradayım tabii ki. Niye bu kadar sinirlisin?" Leyla, kocasının varlığıyla kuşandığı için huzuru bir parça geri gelmişti.

"Cep telefonun, yatak odamızdaki hat... Hiçbiri cevap vermiyordu!"

"Seni çok özledim." Leyla sabah birlikte sarılıp kaldıkları koltuğa oturdu ve başını yasladı.

Menderes onun sesindeki düşüşü fark etti. "Ne oldu?"

"Dedim ya..." Burnunu çekerken bir damla yaş süzüldü yanağından. "Seni özledim."

"Ah, Leyla... Ben sana dokunduğum anlarda bile özlüyorum seni." Menderes derin bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Benimle her gün şirkete gel. Hatta senin için burada özel bir oda yaptırayım."

Kocasının esprili sözleri üzerine içindeki gri bulutlar dağıldı. "Sen şimdi içeriye kimse girmesin diye o odanın kapısına şifre de koyarsın."

"Aksini düşünmen hata olurdu." Karısının sessiz kalması aklını soru işaretleri ve huzursuzlukla doldurdu. Onu neyin üzdüğünü bilmiyordu. Belki bir dakika boyunca birbirlerinin soluklarını dinledikten sonra, dudaklarından aşkla kuşanmış o cümleler döküldü. "Seni seviyorum, Leyla. Tahmin bile edemeyeceğin kadar büyük bir güçle, tutkuyla ve hatta kıskançlıkla."

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Leyla, küçük bir inlemeyi serbest bırakırken telefona iki eliyle sarıldı. "Esirinim, Menderes Vardar. Seni delice seven, kıskanan, her soluğunu tenine mühürlemek isteyen âşık bir kadınım." Dudaklarını yalayıp devam ederken kadınlığında biriken ısı nedeniyle vücudu zevkli bir titreyişle kuşatıldı. "Beni çok bekletme. Atölyede olacağım. İstediğin şekilde..."

Telefonu kapatıp koltuğa bıraktı. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, bir an durmasından korktu. Teni yanıyor, her zerresi ihtiyaçla sızlıyordu. Menderes'le konuşmasından önce ne varsa hepsini bir kutuya koydu ve düşünmeyi reddetti. O andan itibaren sevişmeyi bekleyen arzulu bir kadındı ve hazırlanması gerekiyordu. Dudağını ısırırken gülümsedi.

Yerinden kalktığında telefonu da aldı ve dışarıda bekleyen korumaya geri verdi.

Yukarıya odasına geçtiğinde üstündekileri çıkardı. Banyoya girdi ve bedenini rahatlatıcı suya teslim etti.

Gün boyu onu terk etmeyen hissin ağırlığı vardı üzerinde. Bakışları yukarı kata kaysa da gideceği yeri çok iyi biliyordu. Aşağıya inen merdivenlere yöneldiğinde boynundaki kravatı çıkardı. Uzun koridoru aydınlatan aplikler, karanlık bir tutkuya açılan sürprizlere işaret ediyordu adeta. Bu düşünceyle dudaklarında beklenti dolu bir kıvrım belirdi. Aralık duran kapıya yaklaştıkça içeriden gelen sesler netleşti. Leyla'yı nasıl bulacağının merakıyla bedeni gerildi. Kulağına çalınan cümleler onu hem gülümsetti, hem de sabırsızlığını arttırdı.

Üstündeki gömlekle gerçekten de çırılçıplak hissediyordu. Fazlasıyla gergindi ve ellerini ovuşturmadan duramıyordu. "Odaklan, Leyla! Menderes gelene kadar başka şeylerle oyalan." Bakışları çaresizce atölyede gezindi. Heyecanını hafifletecek hiçbir şey yoktu. Ortamın her santimine Menderes Vardar'ın

kokusu sinmişti. Başını iki yana sallayıp söylenirken ellerini beline koydu. "Nereye dikkatimi vereyim?" Sanki gelişine saatler vardı ve Leyla aklını kaybedecekmiş gibiydi. Ne yapacağını bilemez halde beklerken ilgisi tek bir yerde toplandı. Gözleri farkındalıkla açıldı ve dudaklarından belki de dünyadaki en saçma kelimeler döküldü. "Duvarlar! Eskitme duvarlar!" Hızlı adımlarla yaklaştı. Avuçlarını üzerine parlak boya çekilmiş pürüzlü yüzeye dayadı. Simsiyah rengin ardını görmek istercesine dokunuşlarını konuşturdu. Öylesine soyutlanmıştı ki, bedenini çevreleyen gücün hafif temasıyla olduğu yerde sıçradı.

"Böyle bir görüntü beklemiyordum." Menderes ellerini onunkilerin yanına koyarak hareket alanını kısıtladı. Dudaklarını karısının kulağına bastırdıktan bir süre sonra boynuna indi. Narin teni dişlerinin arasına alarak sertçe emdi. Erkekliğine aniden dayanan kalçaların kıvraklığı karşısında inlemeden edemedi. "Burada arzuya susamış bir kadın var."

"Menderes..." Leyla soluk alırken bile zorlanıyordu. Hem üşüyor hem de teninde muazzam bir ısı birikiyordu. "Geciktin."

Boğuk bir gülüşle onu belinden tutup kollarında hapseden Menderes, elini karısının bacaklarında gezdirip yukarıya doğru ilerledi. "Tam çıkmak üzereydim ki, Özden imzalamam gereken son bir dosya getirdi." Dudakları iç gıcıklayıcı boyun çukurunda oyalandı. "Haliyle her satırını incelemem gerekti."

"Onu öldüreceğim." Leyla adeta sızlanarak kalçalarını oynatırken bacaklarının arasındaki boşluk sabırsızlığını arttırıyordu.

Menderes, karısının üstündeki siyah gömleğinin düğmelerini hapsoldukları yerden kurtardı. Elleriyle onun göğüslerini avuçladı ve haz dolu bir iniltiyle ödüllendirildi.

"Belki de bu kadar erken söylememeliydim."

"Neyi?" Menderes bir elini onun kadınlığına götürüp ıslaklığını kontrol etti.

"Menderes! Lütfen..."

Karısının gücünün tükeneceğini anlayınca onu hızlıca çevirip duvarla arasına sıkıştırdı. Öne düşen saçlarını geriye doğru

itti. Atölyedeki loş ışık Leyla'nın yüzünde dans ediyor, gözlerinin ev sahipliğini yaptığı karanlık geceye hayat veriyordu. "Bana âşık olduğunu söyleyerek dizginleri elinden kaçırdığından mı bahsediyorsun?" Bakışlarını ondan ayırmadan üstündeki siyah kumaşı sıyırıp yere fırlattı. "Kontrol her zaman bendeydi, Leyla. Üstelik bugün esirim olduğunu itiraf ettiğini de hatırlatmak isterim."

Duydukları karşısında gözlerini kısan Leyla, ellerini onun omuzlarında ve göğsünde gezdiriyordu. Parmakları düğmelerin üstünde oyalanıyor, dudaklarını yalayıp kocasının direncini kırmaya çalışıyordu. "Öğrenmeyi severim." Bakışları onunkilerle buluştu. "Senden gelen her şey beni heyecanlandırıyor." Onun bir anda gömleğini çıkarıp çıplak tenine temas etmesiyle istemsizce titredi. Dokunuşlarının altında gerginliğini hissedebiliyor, yüzüne vuran aceleci nefeslerin bedenini işaretlediğini biliyordu.

Karısından yayılan o sevişme kokusuyla çenesini sıkmak zorunda kaldı. Dikkatini koyu kahvelerden çekmeden pantolonunun kemerini çözdü. Fermuarını indirip hızla ondan kurtulduğunda üzerinde sadece boxer'ı kalmıştı. Aç bir aslanın sabırsızlığıyla Leyla'nın çıplak vücuduna bakıyor, onu burada bulduğu haliyle duvara yaslayıp içine gömülmeyi arzuluyordu. Tam bir hamle yapacakken, sürtünerek kıskancından kurtulması karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Başını çevirdiğinde sessiz adımlarla masaya doğru gittiğini gördü. Her hareketinde kıvrılan kalçalarının görüntüsü göğsünde vahşi bir hırıltıya neden oldu.

Leyla o halde oluşuna inanamazken bundan büyük bir haz duyuyordu. Arkasında bıraktığı adamın solukları kulaklarına ulaşıyor, arzulu bakışlarıyla çıplaklığının tadını çıkardığını biliyordu. Masanın etrafından dolanıp elini eskizlerin üzerine koydu. Çizimleri okşarcasına gezinirken tenini esir alan gözlerin ateşini hissedebiliyordu. Menderes uzun ve heybetli boyuyla, seksi kaslarıyla ve yüzündeki o sakalla muhteşem görünüyordu. İçinde süzülmek için fırsat kollayan ıslaklığının düşüncesiyle dudağını ısırdı. "Benim için buna devam eder misin?"

Menderes, elleri belinde karısının hareketlerini izliyordu. O gece duvar dışında bir de masanın varlığını düşününce, yeşil alevlerinde şeytani bir ışık yanıp söndü. İri adımlarla yaklaşıp onun etrafından dolandı ve deri koltuğu geriye doğru çekerek oturdu. Görüş açısında karısının çıplak vücudu vardı ve bir hayli yakındı.

Arkasında duran ve sadece bakışlarıyla bile onu esir eden kocasının varlığı, Leyla'yı derin bir heyecana sürükledi. Fazla sürmeden teninde hissedeceği dokunuşların gelişini bekliyordu. Mobilyaya dayanmış, göğsü aldığı soluklarla inip kalkıyordu. Bacaklarına sürtünen eller usulca yukarıya çıktığında başını geriye attı. Oda o kadar sıcaktı ki, saç dipleri bile terlemişti. Hazır olduğunu düşünmüşse de yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Kalçalarına baskı yapan dudaklar onu bir anda küçük bir çığlık atmaya mecbur bıraktı. Eskizin üzerindeki parmakları kıvrıldı. Kalbi atışlarıyla bedenine dar gelmeye başladı. "Şu anda ölmek istemiyorum."

Duyduğu şeyle kapattığı gözlerini açan ve koltuğunda arkasına yaslanan Menderes, onu belinden tutup kucağına oturttu. Yüzünü çevirerek alt dudağını başparmağıyla okşadı. "Demek ki taşıyamayacağın kadar büyük bir heyecan veriyorum sana."

Leyla gülmek isterken zorlandı. Dudaklarının arasından sızan soluklar düzensizdi. "Kalbim... Çok hızlı atıyor." Onun elini alıp tenine bastırdı. "Hissediyor musun?"

Menderes ilgiyle ve tatminle o çıldırmış vuruşları dinledi. Eğilip dokunduğu yeri öptü. Karısının titrek nefesi onu çok doğru bir yerden yakaladı. Omzundaki zarif eli tutup erkekliğine bastırırken dişleriyle Leyla'nın göğüs ucunu çekiştirdi.

"Menderes... Bu ön sevişme biraz daha sürerse aklımı kaybedeceğim."

Başını kaldıran Menderes, Leyla'yı saçlarından yakalayıp dudaklarına kapandı. Acıtıcı bir öpücükle onu adeta yağmaladı. Diliyle ağzının içini keşfe çıktı. Parmakları o dar ve ıslak yolda ilerlerken her şeyden soyutlandı. Karısını hazza sürüklemek için istekli, kadınlığına gömülmek için sabırsızdı.

Leyla gözlerini açık tutabilmeyi başarsa da, bakış açısında puslu görüntüler vardı. Sadece saniyelere ihtiyaç duyuyor, durumu hızlandırmak için kalçalarını oynatmadan edemiyordu. Elleriyle kavradığı yüzü sımsıkı tutuyor, avuçlarını çizen sakalların hazzıyla kendinden geçiyordu. Öpüşmeleri vahşi ve ilkeldi. Sona yaklaşıyordu. Kocasının vuruşlarındaki ritmi tanıyor, zirveyi görmeye yakın olduğunu biliyordu. Kadınlığında kayarak yukarıya doğru çıkan parmağın baskısıyla bedeni gerildi. Dudaklarını ondan kopardı ve ellerini güçlü omuzlara yerleştirdi. Göğsünü zorlayıp geçen çığlığa uyum sağladı. Sarsılırken tenin-den kayan ter damlalarını hissetti. En hassas noktasına sürtünen temas aklını başından almış ve en nihayetinde kurtulmuştu. Bütün ağırlığını Menderes'e verirken nefes nefeseydi. O erkeksi kokuya sığınıp sakinleşmeye çalıştı.

Kollarında teslimiyetle yatan kadının sırtını okşadı. Onu tatmin ettiği için memnun, ama bedenindeki ağrıdan kurtulamadığı için rahatsızdı. Dudaklarının kıyısındaki saçlara küçük öpücükler bırakarak titreyişinin yavaşça azalmasını izledi. "İyi misin?"

"Hı hı..." Gözlerini açmaya hali yoktu. Her şekilde güvende hissediyor, sadece o anda kalmak istiyordu. Onlara zarar verebilecek kötülükleri dışarıda tutmak için evden çıkmamaya bile razıydı.

"Bugün ne oldu?" Menderes sesindeki endişeyi saklamaya gayret etti. Ellerinin altında kısacık bir an gerilen beden ise tek bir ihtimale doğru yol aldı.

Dinlendiği sıcaklıktan memnun olsa da onu rahatlatması gerekiyordu. Başını usulca kaldırıp Menderes'in gözlerine baktı. "Kocamı özlüyorum." İşaret parmağıyla onun gergin dudaklarında gezindi. "Çok şüphecisin. Benimki delice bir özlem." Bir anda kaşlarını çatıp olduğu yerde doğruldu. Çıplaklığına aldırmıyordu. "İş yaptığın insanlar arasında kadınlar da var mı?"

Yarım bir tatminle kalmasına rağmen gevşemiş hissediyordu Menderes. "Cevabını biliyorsun."

"Gıcıksın." Leyla gülmemek için direniyordu. Tam ayağa kalkacakken sıkıca tutuldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Gerçekten kocanı düşünmüyorsun sen."

Leyla hayretle ona doğru döndü. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Anlatayım." Menderes onu erkekliğinin üstünde oturturken dişlerini sıkmadan edemedi. Bir eliyle karısının saçlarını kavrayıp usulca göğsüne çekti. "Sence rahatlamış gibi miyim?" Boynuna fısıldadığı arzulu sözlerin onu etkilediğini görebiliyordu. "Masayı kullanmaya ne dersin?"

Zorlukla yutkunan Leyla, hafifçe doğrulup onun bahsettiği yere baktı. Aklından geçen görüntüler kalp atışlarını hızlandırmaya yetti. "Çalışmaların ne olacak?"

Menderes onu tutup beraberinde ayağa kaldırdı. Ellerini çizimlerin üzerine koyarak bastırdı ve kulağına doğru eğildi. "Hiçbiri bu andan ve senden daha önemli değil."

Leyla gözlerinde yaşlarla ona sokuldu. "Seni seviyorum."

Onun omzuna tutkulu bir öpücük bırakan Menderes, sabırsızca geriye çekilip boxer'ına uzandı. Nihayet ondan kurtulduğunda elleri yeniden karısının çıplak teniyle buluştu. "Dirseklerini masaya daya ve kendini rahat bırak."

"Senin için söylemesi kolay." Leyla beklentiyle karışık bir sinirle ona çıkıştı. Ama sözlerini ikiletmeden kocasının bahsettiği pozisyonu ayarlamayı başardı. Ve bir anda kalçasında hissettiği hafif acıyla sesli bir soluk aldı. İrileşmiş gözlerle geriye doğru döndü. Şaşkınlığı, heyecanıyla bir aradaydı.

"İtirazlarını acılı bir zevkle susturmak hoşuma gidebilir." Menderes onun tereddüdünü fırsat bilerek bacaklarını usulca yanlara doğru açtı. Artık duramayacağı bir noktaya gelmişti. Eliyle erkekliğini kavradığında dişlerini sıktı. Bakışları önünde ince uzun bir vadi gibi duran kavisli sırtın hatlarında gezindi. Eğilip Leyla'nın omuzlarına ıslak öpücükler bırakmaya başladı. Dili onu inletecek dokunuşlarla bel kıvrımına iniyor, parmakları ise avuçlarını dolduran göğüslerin uçlarıyla oynuyordu.

"Rahatlamış olmama rağmen ben bile yeniden çıldırırken, sen nasıl dayanıyorsun?" Leyla, neredeyse hıçkırarak söyledikleri odada yankılanırken, bedenini hevesle kocasına uydurdu.

"Çok haklısın." Menderes hızlı bir hareketle erkekliğini onun ıslaklığıyla buluşturdu. Akıl alacak kadar yoğun bir sürtünmeyle o kuytunun sonuna ulaşmaya çalışırken fazlasıyla sabırsızdı. Ellerinin altındaki tenin kızarışını izlerken delice bir zevkle kuşatılıyor, kalçalarının sağlam vuruşlarla ileri geri savruluşu esnasında gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

İçindeki ısı artıyor, bedeni yeni bir tazelenmeye doğru koşuyordu. Islaklığı kocasınınkiyle sarılmaya devam ediyor, engellemeye çalıştığı inlemeleri dudaklarından kopup özgürlüğüne kavuşuyordu. Leyla neredeyse ağlamak üzereydi. O tatlı sonun yaklaştığını ve bunu Menderes'le karşılayacağını biliyordu. Saçlarını kavrayan parmaklarla geriye çekildiğini hissetti. Onun sıcak nefesini kulağında duyabiliyor, sınıra geldiğini anlayabiliyordu. Güçlü ve erkeksi bir melodiyi andıran hırıltının yarıda kesildiğini boynuna saplanan dişlerin acısıyla fark etti. Gözleri sabit bakışını kaybederken elleri çizimleri sertçe avuçladı. Muhtemelen yırtılacaklardı ve bu durum Leyla'nın umurunda bile değildi.

Menderes son vuruşu tamamladığında, göğsünden yükselen zevk dolu kükreyiş karısının çığlıklarına karıştı ve loş ışığın aydınlattığı odaya rengârenk dokunuşlar bıraktı. İçinden yavaşça çıkıp onu yüz yüze gelecek şekilde çevirdi. Alnına ve boynuna yapışmış terli saçları kenara çekti. "İyi misin, Leyla?" Kollarında titreyişine devam eden kadından bir farkı yoktu. Nefesi düzensiz, sesi pürüzlüydü.

Ağırlığını ona veren Leyla, kulağını dayadığı yerde güçlü kalp atışlarını duyuyordu. Göğsü derin soluklarla hareket ediyor, ondan ayrılmak istemiyordu. Zor da olsa başını kaldırdı ve kocasıyla göz göze geldi. Gülümsemeye çalışmak bile yorulmasına yetmişti. "İyiyim ama yatak odasına kadar gidebileceğimi sanmıyorum."

Boğuk bir gülüşle onun dudaklarını bulan Menderes, hayatının eşsiz anlarından birini daha yaşadığını biliyordu. Onu

arkasında kalan koltuğa oturttu ve eğilip boxer'ını yerden aldı. Giydikten sonra atölyenin diğer tarafına doğru ilerledi. Karısının üstünden zevkle çıkarmış olduğu siyah gömlekle birlikte yeniden yanına döndü. "Şunu giydireyim sana. Çok terledin. Birazdan üşümeye başlarsın." Leyla'nın uysalca karşılık verişi bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Aynı anda hem ateşli bir kadın, hem de savunmasız bir çocuk gibi görünüyordu. Nazikçe kucaklayıp oradan çıkarken son derece huzurluydu.

Yatak odalarına geçtiklerinde banyoya ilerleyecekken kollarında kıpırdanan kadına baktı. Dudaklarını alnına bastırıp kokusunu içine çekti.

"Uyumak istiyorum." Leyla gözlerini açamayacak kadar yorgun görünüyordu.

"Tamam. Ama önce duşa girelim." Onun neredeyse uyuduğunu düşününce başını keyifle iki yana salladı. Banyoda onu yavaşça yere indirdi.

"Menderes..." Leyla kollarını bedenine doladı. Teni ıslaktı ve üşüyordu.

"Sadece beş saniye." Menderes geriye dönüp sıcak suyu ayarladı. Hemen ardından boxer'ını ve onun üstündeki gömleği çıkardı. Duşa girmesine yardım ederek hızlı hareketlerle temizlenmelerini sağladı.

Bir süre sonra, Leyla'yı kucağında odaya taşıyıp yatağa bıraktı. Onun titrediğini gördüğü için sıcak tutacak kıyafetler seçti. Yatağa uzanan karısını zor da olsa kaldırıp kurulanmasını sağladı ve güzelce giydirdi. Gözlerini hiç açmadan başını yorgunca yastığa bırakışını gülümseyerek izledi. Yanına yatıp onu kollarına alarak derin bir uykuya daldı.

Aşkla yaptığı krepleri servis tabağına koyup enerjik adımlarla salona geçti. Masa o kadar güzel görünüyordu ki, eseriyle gurur duymadan edemedi. Çıplak zeminde telaşlı ama melodik sesler çıkaran ince uzun topuklu ayakkabılarının hissettirdikleriyle dudağını ısırdı. Banyodan sonra yatağa girdiklerinde

sabah erken kalkacağını aklına yazmış, harika bir kahvaltıyla Menderes'i gülümsetmek istemişti. Ve şimdi her şey planladığı gibi gidiyordu.

Dışarıda parlak bir güneş, insanın içini ısıtan bir hava vardı. Leyla son derece keyifliydi. Hayatının belki de en muhteşem zamanlarını bu evde Menderes'le geçirmişti ve artık gelecek için korkmuyordu. Kahveleri doldururken duyduğu sesle kalp atışları hızlandı. Elindekini bırakıp titrek bir nefes aldı ve kocasının gelişini izledi.

"Bu sabah yine çok güzelsin." Menderes onu belinden tutup bedenine doğru çekti. Karısının tapılası vücudunun kıvrımlı hatlarında oyalanırken dudakları narin boyun çukurunu buldu. Kulağına dolan tatlı mırıltı gülümsemesini sağladı. "Ve kokun, güne iyi başlamam için muhteşem bir afrodizyak."

Leyla utanarak başını eğdikten sonra gözlerini onunkilerle buluşturdu. "Sen de her kadının iç çekerek baktığı nadir bir sanat eserisin."

Menderes ikisini de sarmalayan bir kahkaha atarak onu göğsüne biraz daha bastırdı. Elleri çıplak bacaklarda gezinip elbisenin kumaşını yukarıya doğru sıyırdı. "Şimdiye kadar sadece senin bakışlarının farkındayım."

"Yalancısın."

"Ben yalan söylemem, Leyla Vardar."

"Hmm... Ama gizemli tavırların bunun tam tersini işaret ediyor." Leyla kollarını onun boynuna dolamış, başını da geriye atmıştı. Dudakları birbirine sürtünecek kadar yakındı. "Eminim birçok kişi benimle aynı şeyi düşünüyordur."

Menderes diliyle onun alt dudağını hafifçe yaladı. "Ama sen hakkımdaki her şeyi biliyorsun."

Leyla sersemlemiş gibi hissediyordu. Gözleri yarı yarıya kapanmış, bedeninde gezinen dokunuşlar onu uyuşturmuştu. "Yine de çok daha fazlasını istiyorum. Mesela Ahu'yu görmek..."

Bir elini onun saçlarının arasından geçiren Menderes, onu ayartacak şekilde öpmeye başladı. Ne tadını almaktan

vazgeçebiliyor, ne de dokunmadan durabiliyordu. Onun beklemediği bir anda dudağını hafifçe ısırdı ve isteksizce geriye çekildi. "O zaman yakında Ahu'ya güzel bir sürpriz yaparız. Seninle tanışmayı çok istiyor."

"Menderes!" Leyla heyecanla ve mutlulukla ona sarıldı. "Çok teşekkür ederim."

"Sana daha önce de söylemiştim. Bana sakın teşekkür etme." Menderes, karısının saçlarını okşarken masadakilere baktı. "Keyifli bir kahvaltı olacak gibi. Ne dersin?"

Leyla gülümseyip onun kollarından sıyrıldı. "Kahven biraz soğumuştur belki."

"Önemli değil. Öyle de içebilirim." Menderes her zamanki yerine oturup tabağına birkaç şey aldı. "Yarın hafta sonu. Değişik bir şeyler yapmak ister misin?"

"Hmm... Bilmem ki." Leyla iki günlük muhtemel tatillerini düşünürken masada titreyen telefonuna döndü. Eline aldığında bütün bedeninin buz kestiğini hissetti. Aramayı reddedip hızla kahvaltılıklara uzandı.

"Kimdi o?" Menderes gözlerini kısmış ona bakıyordu. Ekrandaki her neyse renginin atmasına ve telaşlanmasına sebep olmuştu.

"Krep ister misin?" Leyla bakışlarını onunla buluşturmaktan kaçınarak o anı atlatmayı umuyordu. "Ben ince şekilde daha çok seviyorum. O yüzden öyle yaptım." Menderes'in tabağına bir dilim bıraktıktan sonra kendisi için de alacakken telefon yeniden titremeye başladı. Bedeni gerçek anlamda donmuştu. Ensesinden ter aktığına yemin edebilirdi.

"Her kimse fazla ısrarcı." Menderes artık tam anlamıyla huzursuzdu. Karısının ellerinin titrediğini görebiliyordu. Ama Leyla'nın hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışması canını ciddi anlamda sıkıyordu. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktığında, onun da tedirginlikle önünde dikilmesi içindeki kuşkuyu zirveye taşıdı.

"Menderes, lütfen!" O kadar telaşlıydı ki, ne yapacağını bilmiyordu. Onun yüzünden birbirinden hiç haz etmeyen iki insanın karşı karşıya kalmasından ölesiye korkuyordu. Daha önce yaşananları unutması mümkün değildi.

Menderes göğsünde duran elleri tutup yavaşça aşağıya indirdi. Leyla'nın yanından geçip masadaki telefonu aldı. Aramayı yapan kişiyi görünce çenesini sıktı. Bedeni öfkenin ateşiyle adeta kaynıyordu. Ama dışarıdan bakıldığında anlaşılmasının imkânı yoktu. O derece soğukkanlı ve tepkisiz bir duruş sergiliyordu.

Leyla ağzını açıp tek kelime etmeye korkuyor, onun bu durumu nasıl karşılayacağından emin olamıyordu. Elleri terden sırılsıklamdı. Zorlukla yutkunarak dudaklarını araladı. "Ben... Çok da önemsemiyorum." Söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışırken onun birdenbire başını kaldırıp gözlerini dikmesiyle suskunlaştı. O bakışlardaki anlamı çözemiyordu. Aklından kötü senaryolar geçiyor, Menderes'in zarar görmesinden endişeleniyordu. Çünkü sakin kalmayacağını biliyordu.

"Seni ne zamandır rahatsız ediyor?" Menderes'in sesi de tıpkı bakışları kadar soğuktu.

Sanki her şeyi unutmuşçasına etrafına bakınan Leyla, onunla yeniden göz göze geldiğinde yanlış bir ifade kullanmamak için direndi. "Aslında..."

"Soruma cevap ver, Leyla!" İçindeki öfkeyi bir anda serbest bırakınca göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Karısının neredeyse olduğu yerde sıçradığı dikkatinden kaçmamıştı. Telefonu bırakıp onu kollarından tutarken aklını kaybetmeye fazlasıyla yakındı. "O pislik bunu ne zamandır yapıyor? Söyle, Leyla. Kocan olarak bilmeye hakkım var."

"Menderes..." Leyla küçük bir hıçkırığın ardından derin bir nefes aldı. "Ben onunla o günden sonra hiç konuşmadım. Sadece... Bu ikinci. Hiç açmadım. Neden aradığını bilmiyorum." Gözlerinden süzülen yaşları silmeye çalışırken kollarındaki baskıyı net bir şekilde hissediyordu. Canının acımasından zerre

etkilenmiyordu. Çünkü bu tutuş, Menderes'in o adama yapmak istediklerinin minicik bir işaretinden ileri geliyordu.

Parmaklarının gücünü algıladığı anda onu bırakan Menderes, hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Hareketleri seri ve kararlıydı. Kısa bir süre sonra üstüne kabanını geçirerek aşağıya indi ve çalışma odasına girdi. Oradaki kasada ihtiyacı olan son bir şey vardı.

Bütün bunlar yaşanırken aynı yerde duran Leyla, kocasının bazı şeylerin hazırlığını yaptığının farkına vardı. Kalbi tedirginlikle atarken hızlı adımlarla peşinden gitti. Kapının önünde onunla yüz yüze geldiğinde, gözlerinin içindeki soğuk ifade kanını dondurdu. Yanından fırtına gibi geçişiyle korkulu nefesler almaya başladı. Hemen ardından koşarak Menderes'e yetişti ve ellerini onun göğsüne koyup başını iki yana salladı. "İzin vermiyorum! Gidemezsin!"

"Başar'ı arayacağım. Fazla sürmeden gelmiş olur." Menderes hâlâ soğuk bir sakinlikle konuşuyordu.

"O adam buna değmez. Anlamıyor musun? Gitmeni istemiyorum. Ona kazandığını düşündüren bir sebep verme. Yalvarırım..." Leyla çaresizce direniyor, kocasının önünden çekilmemeye kararlı görünüyordu.

Menderes onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Burada beni bekle. Geri döneceğim." Onu saçlarından öperek yalnız bıraktı.

Leyla korkuyla arkasını dönüp kocasını izledi. Adamlara talimat verişini, arabaya tek başına binişini ve güvenlik kapısından çıkıp gidişini... Üstündeki incecik elbiseyle titriyordu. Kollarını bedenine sardı. Hakan'ın ona doğru geldiğini fark etse de her şey bulanıktı. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında ince ince sızlıyor ve saniyeler sonra donup kalıyordu.

"Leyla Hanım, hava çok soğuk. Lütfen içeriye girin."

Menderes'in gittiğinin şimdi fazlasıyla gerçek olduğunu anlayan Leyla, elleriyle yüzünü kapattı. Her şeyin sorumlusu olarak görüyordu kendini. Aniden geriye döndü ve telaşla eve girdi.

Masada duran telefonunu alıp Başar'ı aradı. Çalıyor ama açılmıyordu. Ne yapacağını bilemez halde salonda hızlı adımlarla yürüyor, kalbinin korkuyla atışını hissetmek ona bir kâbusun içinde savrulduğunu hatırlatıyordu.

Aradan geçen uzun saatlerin sonunda koltuğa oturmuş, göğsüne çektiği dizlerini kollarıyla sarmış, ileri geri hareket ediyordu. Huzursuzluğu içini kemiriyor, Menderes'in dönmeyeceği ihtimali adeta boğazını düğümlüyordu. Başar gelmemişti ama arayıp onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Elleriyle saçlarını tutup sıktı. Bu durumun çok daha kötüye gitmesinden endişeleniyordu.

Aydınlık gökyüzü karanlığa döndüğünde kalbi artık bulunduğu yeri zorluyordu. Kafasında kurduklarıyla belki de delirmek üzereydi. O anda demir kapının açılma sesiyle oturduğu yerde dikleşti. Gidip bakmaya korkuyordu. Ya Menderes değilse? Ya Başar onu avutmak için geldiyse? Başını şiddetle iki yana salladı. Bunu kabul edemezdi. Kararlı bir hareketle doğrulduğu sırada onunla göz göze geldi. Yanaklarını ıslatan yaşları silemeyecek kadar kilitlenmişti. Ama adım adım ilerleyişini görünce gülmekle ağlamak arasında kaldı. Koşarak onun kollarına atıldı. Avuçlarını boynuna bastırıp sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Üstündeki ağırlık bir anda yok oldu.

Sımsıkı sardığı kadını rahatlatmak için uğraşan Menderes, göğsünde kaybolan hıçkırıkların hissettirdikleriyle huzursuzdu. Neyse ki her şeye rağmen karısına geri dönerek kokusunu yeniden soluyabilmişti. Dünyada bundan daha muhteşem bir an yoktu. Geriye çekilip onun saçlarını okşarken hafifçe gülümsedi. "Gözyaşlarının sorumlusu olmaktan hoşlanmıyorum." İnci tanesine benzeyen damlaları başparmağıyla usulca sildi. "Kalbime sanki bıçakla kesik atılıyormuş gibi."

"Menderes!" Leyla kendini tutamayıp onun dudaklarına kapandı. Elleri yüzünü yeniden ezberlemeye uğraşıyor, o anın gerçekten yaşandığına inanmak istiyordu. Düzensiz ve telaşlı nefesleri normal ritmini bulunca bakışları onun yeşil gözlerinde takılı kaldı. "Lütfen, bana sadece konuştuğunuzu söyle."

Birkaç saniye sessiz kalan Menderes, onunla birlikte koltuğa doğru ilerledi. Üstündeki kabanı çıkarıp bir kenara bıraktı. Oturduktan sonra karısını bedenine çekip sarıldı. "Korkma." Bakışları dışarıdaki karanlığa odaklıydı. "Başar senin için yeni bir hat aldı. Artık onu kullanacaksın."

Leyla olduğu yerde doğrulup tedirginlikle ona baktı. "Cevap vermedin?" Bir eliyle onun sakalını okşarken gözlerinde hüzün kırıntıları vardı.

Menderes kollarıyla onu sarmaladı. Dudaklarını karısının saçlarına sürterken ilgisini ona yöneltti. "Sadece konuştuk."

İçinde bir yerde büyük bir korku taşıyan Leyla, her şeye rağmen kocasının sözlerine inanması gerektiğini biliyordu. Onunla ilgili şüphe duymak istemiyordu.

Şöminede yanan ateşin çıkardığı seslerin eşliğinde birbirlerinin kollarındaydılar. Leyla beklediği cevabı almış olsa da içini kemiren şüpheden kurtulmakta zorlanıyordu. Çünkü Menderes'in, onu üzmemek için yalan söyleyeceği ihtimalini düşünmeden edemiyordu. Ne kadar süre sarmaş dolaş kaldıklarının farkında değildi. İçeriye bir anda ışık oyunu gibi dalan renkler gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Menderes'in çevik bir hareketle yerinden kalktığını görünce sabah hissettiği korku bir anda geri geldi.

Onu neyin beklediğini bilen ve fazlasıyla rahat davranan Menderes, kapıyı açtığında karşısındaki manzaraya şöyle bir baktı. Bakışları kısa süre sonra tek bir kişinin üzerinde sabitlendi. Tam arkasından gelip yanında duran kadının dokunuşunu kolunda hissetse de dikkatini bozmadı. Ellerini pantolonunun ceplerine koyup başını hafifçe dikleştirirken tek kaşını kaldırdı. "Misafirliğe gelmediğini düşünüyorum."

"Haklısın. Çünkü kahvemi keyifle içtiğimi zannederken, can sıkıcı bir olay yaşandı." Adamın ilgisi kısa bir süreliğine Menderes'in yanındaki kadına yöneldi. Fazlasıyla soğuk ve alaycıydı. "Bu saatte kapınıza dayandığım için beni bağışlayın."

Leyla olduğu yerde gerildi. O sözlere karşılık vermeyip ileride emir almak için bekleyenlere baktı.

"Hava soğuk, Özgür. Sadede gelelim." Menderes rahat bir tavır takınmıştı.

Keyifsiz bir gülüşle onu süzen Özgür, ellerini beline koyarak gözlerini kıstı. "Menderes Vardar! Melih Ertürk'ü silahla yaralama şüphesiyle gözaltındasın."

On Altıncı Bölüm

Leyla elleriyle ağzını kapattı. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarını asit gibi yakıyordu. Yanında duran kocasına dönüp bir cevap bulmaya çalıştı. Az önce duyduklarının gerçek olmadığını söylemesi için bekliyor, Özgür denen polisin ve diğerlerinin buradan gitmelerini istiyordu. Şu anda büyük bir kâbus yaşıyordu. Yine de bütün kalbiyle Menderes'e inanıyordu. Az önceki korkunç cümle kesinlikle hükümsüzdü. Kararlı bir edayla çenesini dikleştirip, sadece bir iki dakikadır gördüğü adama hitaben konuştu. "Bir başkasının suçunu benim kocamın üstüne atamazsınız!"

"Leyla." Menderes onu tutup bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Endişe edeceğin bir durum yok." Hafifçe soluna dönerek Özgür'le göz göze geldi. "Eminim komiser de bunu en kısa zamanda anlayacaktır."

"Bu çok saçma!" Leyla sinirli bakışlarını komisere yöneltti. "Hangi sebeple böyle bir ithamda bulunabilirsiniz?"

Özgür sıkılmış gibi yaparak önce arkasındaki ekibe, sonra da tetikte bekleyen Menderes'in adamlarına baktı. Bir eliyle kirli sakalını sıvazlayıp kaşlarını çattı. Koyu renk gözleri sorgulanmaktan hoşlanmadığını gösterircesine kısıldı. "Ben ithamda bulunmam, Leyla Hanım. Kesin kanıtlarla hareket ederim."

"Öyle mi? O yüzden mi sadece bir şüpheyle tam karşımızdasınız?"

Menderes içinden gülerken karısının güçlü duruşuna bir kez daha hayranlık duydu. Özgür'ün açıkça rahatsız oluşuyla ve yüzündeki mimiklerin sinirden kaynaklandığı gerçeğiyle eğleniyordu.

Komiser keyifsiz bir gülüşün ardından sabırsızlığını sözlerine ve hareketlerine yansıtmaktan çekinmedi. "Yapacak çok

işim var. Bana zaman kaybettirme, Menderes Vardar." O sırada duyduğu metal sesiyle başını çevirip arkasında duran polise öldürücü bir ifadeyle baktı. "Arabaya geçin." Özgür boynunu esnetip yeniden Menderes'e döndü. "Bizi takip edeceğine inanmak istiyorum."

"Hiç şüphen olmasın."

Sıkıntılı adımlarla aracına doğru ilerleyen Özgür, ortama dâhil olan kişiyi görünce gözlerini devirdi.

Korumalardan aldığı haberle harekete geçen Başar neyse ki yakınlardaydı. Etraftaki kalabalığa kısa bir bakış atıp Menderes'in yanına gitti. "Neler oluyor?"

Menderes bir elini arkadaşının omzuna koyarken oldukça rahattı. "Komiserin bilgiye ihtiyacı varmış. Buraya kadar zahmet ettiğine göre kendisini kırmayalım."

"Ben de seninle geliyorum."

Duyduğu sesle sağ tarafına dönen Menderes, az önceki sakin halinden sıyrıldı. "Sen evde kalacaksın. Yolda Uras'ı arayıp yanında olmasını söyleyeceğim."

"Hayır!" Leyla başını şiddetle iki yana salladı. "Burada oturup beklemeyeceğim. Bunu benden isteme."

Menderes derin bir nefes alırken bir elini saçlarının arasından geçirdi. Onun vazgeçmeyeceğine adı kadar emindi aslında. "Üstüne kalın bir şeyler giy. Hava soğuk."

Leyla onu ikiletmeden hızla içeriye girdi ve kısa sürede hazır bir şekilde geri döndü. Menderes'le birlikte büyük araca bindiğinde yanlarında Başar da vardı. Bu gecenin onlara neler hazırladığını bilmiyordu. Sımsıkı sarıldığı adam için endişeleniyor, olanların kötü sonuçlanmasından ölesiye korkuyordu.

Emniyet Müdürlüğü'ne geldiklerinde herkes araçlardan indi. Başar yolda şirket avukatlarını aramıştı. Şimdi üçü de Menderes'in etrafında bekliyordu.

Komiser tek bir kişi için bu kadar insana katlanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Çatık kaşlarını bozmadan Menderes'e baktı. "Başka gelecek olan var mı?"

"Sen kimin gelmesini isterdin, Özgür?" Başar iki adım öne çıkarak komisere yaklaştı. Elleri belindeydi ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle onun karşısında dikiliyordu.

"Geride dur. Bu iş seni ilgilendirmiyor."

"Bahse var mısın?"

"Başar!" Menderes onun omzuna vurarak duruma müdahale ederken bakışları komiserdeydi. "İçeri geçelim. Ne soracaksan sor. Bütün gecemi burada heba etmeyeceğim."

"O kadar emin olma." Özgür geride durup onun içeri girmesini bekledi. Kalabalığın da hareketlendiğini görünce bakışlarını yukarıya çevirdi ve sabır dilercesine derin bir nefes aldı.

Herkes koridorda gergin bir bekleyiş içindeydi. Komiser ise yanında duran iki memurla konuşuyor, elinde tuttuğu dosyaya göz atarken oldukça huzursuz görünüyordu. Raporun sonuna geldiğinde çenesini sıktı. Hızla kapatıp Menderes'e baktı ve eliyle sağ tarafında kalan odasına doğru işaret etti. "Gösteri zamanı."

Menderes'in dudaklarında kendinden emin bir gülüş belirdi. "Beni sorgu odasına götürmeyecek misin?"

"Bana işimi öğretme!" Özgür dişlerinin arasından adeta tıslarken oldukça gergindi. Onun bu her şeyi bilir havalarından hoşlanmıyordu. Kapıyı açıp geride durdu. Menderes'in içeriye adım atışının ardından onu takip eden kalabalığı görünce öfkesi bir anda patlak verdi. "Eğer biriniz daha kararlarımı sorgular ve buranın kurallarına ters davranırsanız, kim olduğunuzu umursamam! Hepiniz dışarıda bekleyeceksiniz!"

"Hukuka aykırı hareket ediyorsunuz. Biz Menderes Bey'in avukatları olarak yanında bulunma hakkına sahibiz."

Özgür ellerini beline koyarak az önce ona kafa tutan avukata yaklaştı ve burnunun ucuna kadar geldi. "Bay her şey çok iyi bildiğini zanneden avukat! Arkamda gördüğün sorgu odası değil. Eski bir dostla anıları tazelemeyi düşünüyorum." Kısık gözlerinin ardından bakarken dudaklarında tehlikeli bir gülüş belirdi. "Özele saygı, lütfen."

Menderes bakışlarını onlardan ayırıp karısına çevirdi. Gözlerinde gördüğü hüzün ve endişe kalbini acıtıyordu. Ona böyle bir gece yaşattığı için fazlasıyla öfkeliydi. Bir adım atıp ona doğru gidecekken koridor bambaşka bir harekete sahne oldu. Derin bir nefes alırken ellerini beline koydu.

"O gerekçeyi göreyim, Özgür Komiser!" Yüzünde ve sesinde açıkça haykıran kesif bir öfke vardı. Başar'dan aldığı haberle yola çıkan Uras, nihayet emniyete vardığı için memnundu. Üstelik Menderes'in henüz sorguya girmediğini de görebiliyordu.

"Sirke çevirdiniz burayı!" Özgür resmen burnundan soluyordu.

Uras hiç kimsenin beklemediği bir anda komiserin yakasına yapıştı. Aniden kaosa dönen ortama diğer polisler de müdahalede bulundular. Özgür ellerini kaldırıp onları durdurduğunda kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

Leyla koluna dokunan eli hissettiğinde başını çevirdi. Eylül'ü yanında görünce gözyaşlarını serbest bıraktı. Bacaklarında güç kalmamıştı ve oturmaya ihtiyacı vardı. Ama Menderes'ten bir adım uzaklaşmaya da cesaret edemiyordu.

"Korkma sakın. Menderes yanlış bir şey yapmaz." Eylül onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Ama şahit olduğu manzara nedeniyle endişesini saklamakta zorlanıyordu.

Diğer tarafta dudaklarını birbirine bastıran komiser, vakit kaybetmeden Menderes'le konuşmak istiyordu. "Yakamı bırak, Uras. Sorgu öncesinde ondan öğrenmem gerekenler var."

Uras öfkeli bir nefesin ardından başını tehditkâr bir şekilde sola eğdi. "Seni uyarıyorum. Menderes bu kapıdan evine gitmek üzere çıkıyor olacak. Beni iyice anladın mı?" Yumruklarını gevşetirken geriye doğru iki adım attı.

Ceketini düzelten komiser, içeriye girip Menderes'e kısa bir baş hareketi yaptı. Onun ardından kapıyı kapattı ve pencereye doğru yürüdü. Bir elini saçlarının arasından geçirirken diğeri belindeydi.

"Kahve veya çay ikram etmeyecek misin?"

Duyduğu sesle çenesini sıkan Özgür, gergin bir hareketle arkasına döndü. Kollarını göğsünde birleştirirken sessizdi. Karşısındaki adamın hafif eğlenen halini anlamıyordu. "Melih Ertürk'e ne yaptın?"

"Beni hiçbir şey bilmeden emniyete mi aldın yani?" Menderes oturduğu yerde oldukça rahattı.

"Hakkındaki suçlama çok ciddi, Menderes. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Sakinim. Çünkü Melih Ertürk'ün başına her ne geldiyse, bununla en ufak bir ilgim yok."

Özgür masasına geçip koltuğuna oturdu. Ellerini dosyaların üstüne koyup öne doğru eğildi. "Adamı bir restoranın lavabosunda sıkıştırıp suratını dağıttın. Başar haber vermeseydi devreye başka birileri girerdi ve inan bana kolay kurtulamazdın." Sıkıntıyla arkasına yaslanırken avuçlarını deri koltuğun kolçaklarına bastırıyordu.

"Ama şikâyetçi olmadı." Menderes'in düşünceli bir hali vardı. "İlginç. Beni içeri tıktırabilecekken bunu yapmadı."

"Başar'ın bu konuda parmağı olduğuna bahse girerim." Özgür alaycı bir bakış atarak devam etti. "Gerçi seni o kadar zorladığına göre, sağlam bir pislik yaptığına eminim." Parmakları gergin bir tempodayken aklına gelenle hareketini durdurdu. "Nevzat Günday'ın davetinde de herkesin gözünün önünde adamı hastanelik etmiştin. Kahretsin!" Oturduğu yerden sinirle kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. "Savcı bütün bunları dosyaya ekleyecektir. Söyle bana. Adamı yaraladığın silah nerede?"

Menderes onun bakışlarına karşılık vermek dışında sessizdi. O günün sabahında karısının hâlâ rahatsız edildiğini öğrendiğinde çılgına dönmüş, ama evden çıkana kadar öfkesini içinde tutmayı başarmıştı. Arabaya binip yola koyulmuş, kısa sürede gideceği yere varmıştı. Demir kapıyı itip içeriye girmiş, çakıl taşlarıyla kaplı kısımdan geçerek kapıya ulaşmıştı.

Zile tek bir kez bastı. Dışarıda esen rüzgâr oldukça sertti. Gür saçları dağınık duruyordu. Simsiyah kabanının yakaları dik bir halde

boynunun etrafını çevreliyor, yeşil gözleri buz gibi bakıyordu. Açılan kapının ardında gördüğü yüz fazlasıyla tanıdıktı. Başını hafifçe yana doğru eğip bekledi.

Karşısındaki adama bakarken tedirginliğini hissettirmemek için direndi. Üstünde bir bornoz, elinde de viski kadehi vardı. Sıkıntılı bir şekilde bahçeyi kolaçan etti. İkisinden başka kimsenin olmadığını bilmek bedenine korku kıvılcımları saçtı. Geriye doğru çekilip onun girmesine izin verdi. Çünkü başka seçeneği yoktu.

Menderes tek kelime konuşmadan onun yanından geçti. Bakışları salondaki eşyalarda ve evin mimarisinde gezindi. Arkasını döndüğünde Melih'in yürüyüşündeki sarsaklık dikkatini çekince dudaklarında öfkeli ve zehir gibi bir gülüş belirdi. "Karımı neden rahatsız ediyorsun, Melih?"

Melih huzursuzca yutkundu. Normalde bu soruyu alaycı bir karşılıkla yanıtlayabilirdi ama üstündeki bornoz ona savunmasız hissettiriyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi ilerledi ve elindeki kadehi sehpaya bıraktı. "Eğer bana istediğimi vermiş olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Sana beklediğinden de fazlasını verdim. Ve gördüğüm kadarıyla gözün bir türlü doymuyor." Menderes elleri kabanının ceplerindeyken bakışlarını ondan ayırmıyordu.

"Tek bir set. Onu alacak ve yoluma gidecektim. Tabii sen beni o parayla susturabileceğini sandın." Melih içindeki öfkeyi kontrol altına almakta zorlanıyordu.

"Sen borcunu kapatmak istiyordun, ben de bunu senin için hallettim. İki yüz milyon dolar yetmedi mi, Melih? İki katı seni sevince boğacak mı? Veya üç katı? Peki ya beş?" Menderes tek kaşını kaldırıp ona açıkça meydan okudu. "Eğer karımı bir daha rahatsız edersen, o gün geldiğinde bu kadar sakin olmam."

Melih sinirle gülerek ona doğru ilerlerken bir anda durmak zorunda kaldı. Bakışları onun ceplerinden çıkardığı ellerine odaklandı. Bedeni tedirginlikle kaplanırken onu savuşturacağı bir şeyler düşünüyordu.

Menderes birkaç adımda onun önüne kadar geldi. "Korkuyor musun?" Başını hafifçe sallarken karşısındaki adamın hislerini anlar gibiydi. "Ben olsam öyle yapardım."

Belirgin bir şekilde yutkunan Melih, ondan belki de ilk kez ciddi anlamda çekiniyordu. "O eldivenler... Ne için?"

Menderes sol elini yukarıya kaldırdı ve diğeriyle de bilek kısmını düzeltti. "Hava soğuk. Hastalanmak istemem." Yeşil gözlerini korkuyla titrediğini belli eden adama çevirdi. "Ama bir sebebi daha var. Ellerimi senin gibi bir pisliğe bulaştırmam doğru değil. Eldivenlerin amacı da tam olarak bu."

Melih ani bir refleksle geriye çekilecekken boğazına yapışan elin şaşkınlığıyla kaskatı kesildi. Göz bebekleri büyüdü, nefes alışı anında hırıltılı bir hale döndü. Bakışları odak noktasını kaybetmeye başlıyordu. Kurtulmaya çalışmasının bir işe yaramayacağını biliyor, yine de son saniyeye kadar direnmeyi seçiyordu. Gücü tükenmeye yakın olunca dizleri büküldü. Onu tutan acımasız baskı da beraberinde yere eğildi. Görebildiği kadarıyla siyah bir parlaklık, önce alın hizasına doğru yükseldi. Görüş açısında dışarıdaki soğukla yarışacak nitelikle bir çift yeşil göz vardı. Etrafının karardığını hissediyordu. Kesik çıkan soluklarının şiddeti hafifledi. Kulaklarında kalbinin vuruşları dışında, onu ölüme yaklaştıran adamın sesini duyuyordu.

Karşısındaki tabloya iliştirilmiş notları ve resimleri inceliyordu. Üzerinde işaretlemeler yapılmış ama henüz çözüme ulaştırılmamıştı.

"Hangi cehenneme gittin, Menderes?"

Algıladığı sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Bakışları tepesinde dikilen adama çevrildiğinde nerede olduğunu hatırladı. "Ne diyorduk?"

Komiserin gözleri hayretle irileşti. Elleriyle yüzünü kapatıp sakinleşeceğine inandığı nefesler almaya başladı. Bu işi bir an önce aydınlatması gerekiyordu ama Menderes ona istediğini vermediği sürece çok zordu. Özgür onunla yüz yüze duracak şekilde sandalyeye oturdu. "Durumun fazlasıyla ciddi olduğunu

sana nasıl anlatabilirim? Adam kendine geldiği anda seni hedef gösterecek! Evine girdiğine dair kamera kayıtları mevcut."

"Boşuna endişeleniyorsun. Ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım, Özgür. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Komiser çaresizce arkasına yaslandı. O sırada dışarıdan gelen seslerle dikkati dağıldı. Yerinden kalkıp kapıyı açtığında birilerini öldürmemek için gerçek anlamda desteğe ihtiyaç duyduğunu hissetti. "Neler oluyor?"

Leyla ellerini iki yanında yumruk yapmış, öfkeli gözlerle karşısındaki adama bakıyordu. "Kocamı burada tutamazsınız."

Menderes, komiserin arkasında belirdi ve Leyla'ya baktı. Elini uzatarak başını hafifçe eğdi. Ona dokunduğu anda bütün bedeni belirgin bir rahatlamayla sarmalandı.

Özgür karı kocanın bakışlarına gözlerini devirdi.

"Bu saçma olay ne zaman sonlanacak?" Poyraz'ın sözleri birer ok misali komisere çevriliydi. "Elinizde kanıt bile yok."

"Kamera kayıtları var. Ayrıca sana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim." Adam onu önemsemediğini belirten bir hareket bulundu.

Leyla tedirginlikle kocasına baktı. Ona sarılmış, dokunuşlarıyla gerginliğini almaya uğraşıyordu. "Menderes... Ben biliyorum." Burnunu çekerken bir damla gözyaşı yanağından usulca aktı. "Yapmadığını biliyorum. Lütfen, söyle onlara... Söyle de evimize gidelim."

Menderes onun yüzünü ellerinin arasına aldı. İçindeki aşk öylesine büyüktü ki, karısının geceyi andıran gözlerindeki inanç ona fazlasıyla güçlü hissettiriyordu. "Bu yaşananların içinde önemsediğim tek şey ne, biliyor musun?"

Leyla başını iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Burukça gülümseyen Menderes, onun alnına küçük bir öpücük bıraktı. Burnuna dolan o kadınsı kokuyu derin derin soludu. "Senin bana inanman. Gerisinin bir önemi yok." Bakışlarını ileride bekleyen Başar'a çevirdi. "Leyla'yı eve götür."

"Hayır!" Kocasının kollarından telaşla sıyrılan Leyla, ondan bir adım öteye gitmeyi reddediyordu. "Beni gönderemezsin. Karınım ben senin. Eğer gerekiyorsa ben de seninle burada beklerim."

"Leyla..." Menderes onu bedenine çekti. Saçlarını okşarken ona bu geceyi yaşattığı için bir kez daha lanet etti. Onu yanında tutmak isterken aralarında asılı duran ayrılığın büyük ağırlığını görmezden gelemiyordu. "Lütfen beni dinle. Evde olmana ihtiyacım var. Yoksa huzursuz hissedeceğim."

Burnunu onun boynuna sürten Leyla, sadece tek bir gecenin onları kısa bir süreliğine koparmasına boyun eğdi. Sonrasında bir ömür birlikte kalacakları gerçeği, içinde bir bahar kadar tazeydi. Hüzünle geriye çekilip ona baktı. Parmakları Menderes'in boynundan sakallarına çıktı. Gözyaşlarına engel olmakta zorlanırken dudaklarından dökülen sözcükler bir kar fırtınası kadar dirençliydi. "Durduğun yerdeyim. Aldığın havada, baktığın resimde, nefesinde... Senin karanlığının tam ortasındayım. Korkmuyorum. Çünkü oradaki ışığın yolumuzu her daim aydınlattığını biliyorum." Belindeki kolları çözüp o güçlü elleri avuçlarının arasında tuttu. Başını eğip parmak boğumlarına dudaklarını dokundurdu. "Seni evde bekleyeceğim. Gün yeniden doğduğunda bana geleceğine tüm kalbimle inanıyorum."

Menderes bir karşılık vermedi. İçindeki duyguları tarif edebileceği herhangi bir sözle o anı bozmak istemedi. Bakışları ileride bekleyen arkadaşını buldu. Başını hafifçe eğdi ve Leyla'dan uzaklaştı. Kapı ikisinin üstüne kapanırken tek endişesi karısının yanında olamamaktı.

"Sana sıcak çikolata yaptım."

Dışarıda keskin bir soğuk vardı. Aralarında hava geçirmeyen cam olsa da Leyla üşüdüğünü hissedebiliyordu. Kulağına ulaşan ses bir anlığına dikkatini dağıttı. Geriye dönüp Eylül'ün uzattığı kupa bardağı aldı. Üzerinde dumanlar tüten ve normalde insanı keyiflendiren içeceğe karşı ilgisizdi. Kaçıncı olduğunu

hatırlamadığı yutkunmanın ardından bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi. "Çok güzel kokuyor." Hüzünlü gözleri anlaşma yapmış gibi pürüzlü çıkan sesine akıyordu.

"Yorgun görünüyorsun. Keşke biraz uyusaydın." Eylül söyleyecek doğru bir şeyler bulmayı umut etse de, bunun işe yaramayacağını biliyordu. Kendini Leyla'nın yerine koyduğunda, düşüncesi bile nefesini kesiyordu.

Leyla endişeli ve gergindi. Kalbi kocasının suçsuzluğuna inanıyordu. Melih'in bütün bunları sırf intikam nedeniyle planladığı ihtimalini görmezden gelemiyor, onları bir kâbusun içine bırakmasına öfke kusuyordu. Ama her şeyden önemlisi, işlerin bu noktaya varmasındaki en büyük paya sahip olmasıydı. "Murat'ı hiç dinlememeliydim."

"Anlamadım?" Eylül sıcak çikolatasını içecekken duraksadı.

Yanındaki kadına dönen Leyla, gözlerinden usulca ve sessizce dökülen yaşlara boyun eğdi. "Eğer Viyana'dan buraya gelmeseydim, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Menderes böylesine korkunç ve ağır bir suçla itham edilmeyecekti." Dile getirmesi bile canını acıtıyordu.

"Yapma, Leyla. Bu söylediklerin doğru değil. Menderes duysa kahrolur." Eylül onun saçlarını yüzünden çekip gözyaşlarını sildi. "Eminim hayatı boyunca böyle pisliklere karşı savaşmıştır. O benim için her zaman mükemmel bir insan. Üzerine atılan suçlamadan da kurtulacağına inanıyorum. Ağlama artık. Eve geldiğinde seni bu halde görürse çok üzülür. Çünkü sana delicesine âşık."

Duyduklarıyla kendini kaybeden Leyla, başını onun omzuna bıraktı. Kalan nefesinin tükendiğini hissediyor ve kocasının bir an önce çıkıp gelmesi için dua ediyordu.

Bakışları koridorun sakinliğini anlamak istercesine temkinliydi. Çenesini sıktığı için yüzünde gergin bir dalgalanma vardı. Elleri iki yanındaydı ve parmakları adeta kaşınırcasına hareket ediyordu. Odaya yaklaştığında kapıdaki polislerin dikkatini

çekti. Bedeninde kaynayan öfke ve sabırsızlığı dizginleyerek selam verdi. "Kolay gelsin. Hastayı görecektim."

Yaşça büyük olan polis memuru, karşısındaki adamı kısa bir anlığına sessizce süzdü. "Akrabanız mı?"

"Hayır. İş dünyasından tanıdığım biridir. Durumunu öğrenince geçmiş olsun demek istedim."

"Şimdilik birinci derece aile yakınları dışında kimseyi almıyoruz. Üzgünüm." Adam net bir duruşla konuşmayı sonlandırdı.

Ellerini beline koyup etrafa baktı. Hemşirelerin durduğu bankoyu görünce emin adımlarla oraya yürüdü. Bir kolunu açıkta duran dosyanın üzerine yerleştirirken oldukça rahattı. "Merhaba."

Siyah saçlarını başının tepesinde toplamış olan genç hemşire, bakışlarını önündeki ekrandan çekti. Gözleri gördüğü şeyle parlamaya başlarken oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Dudaklarında çapkın ve ayartıcı bir gülüş belirirken kıza doğru eğildi. "Bir tanıdığımı ziyarete geldim. Ama memur bey içeriye giremeyeceğimi söyledi. Sizden rica etsem, hastaya burada olduğumu haber verebilir misiniz?" İsmini muzip bir şekilde söylerken onu etkileyebildiği için fazlasıyla memnundu.

Boğazını temizleyen hemşire, üzerine çevrilen koyu renk gözlerin büyüsüyle yerinden kalktı. Bankoyu dolanıp adamın karşısında durdu. "Hastayı bilgilendireceğim. Eğer onaylarsa sorun yaşanmayacaktır."

"İnanın bu iyiliğinizi hiç unutmayacağım."

Genç kız yanaklarının kızarmadığını umarak gülümsedi. Ellerini üniformasının ceplerine koyarak odaya doğru yürüdü ve sakince içeriye girdi.

Polis bir kapanan kapıya, bir de ileride bekleyen ziyaretçiye bakarken istemsizce kaşlarını çattı.

Hemşire yaklaşık bir dakika sonra rahat bir yüz ifadesiyle odadan çıktığında, bakışları önce memuru ardından da karizmasını inkâr edemediği adamı buldu. "Hastamız sizi bekliyor. Buyurun, lütfen."

Dudaklarında tatmin olduğunu gösteren bir gülüşle kıza doğru ilerledi. "Çok naziksiniz, eee..." Gözleri hemşirenin yüzünden aşağıya inerek yaka kartına odaklandı. "Buket Hanım."

Yanlarındaki polisin varlığını unutmadığı için başını hafifçe eğmekle yetindi genç kız.

Rahatlamış bir şekilde hedefine ulaşacakken, koridordaki hareketlenme sabırsız bir nefes almasına neden oldu.

"Burada ne işler dönüyor? Ziyaretçi yasak." Melih Ertürk'ün adamlarından biri çatık kaşlarla karşısındaki adamı süzüyordu. Bu durumun olayı daha da gerginleştireceğinden emindi.

"Patronundan izin çıktı, dostum."

Adam duyduklarıyla önce polise ve hemşireye, sonra da ona baktı. "Bir de ben sorayım." Başka bir şey söylemeden içeriye girip kapıyı ardından kapattı. Bir dakika bile geçmeden dışarıya çıktığında, yüzünde memnuniyetsiz ama aynı zamanda kabullenmiş bir ifade vardı. "Melih Bey sizi bekliyor."

İstediğini aldığı için oldukça memnundu. Melih'in adamını omzuyla hafifçe yan tarafa iterek içeriye girdi ve aralarına adeta bir duvar koydu.

İlk anda gördüğü, onu tedirginlikle ve aslında korkuyla izleyen kişiydi. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra üstündeki montu çıkardı. Koltuğun üstüne bırakıp yatağa yaklaşırken ortamı beğenmediğini göstermekten çekinmedi. "Gri ve onun gibi soğuk renklerden hiç haz etmiyorum." Bakışları tipik bir hasta odası olan mekânda gezindi. "Sıkılmıyor musun? Gerçi televizyon var ama o bile bedenindeki gerginliği alamaz. Öyle değil mi, Melih?"

Melih yattığı yerde huzursuzdu. Uras Alsancak'ın, umursamaz görünse de deli bir öfkeye sahip olduğunu, tıpkı Menderes gibi engelleri aşmak konusunda sınır tanımayacağını biliyordu. Buradan çıksa bile ikisinin gazabından kurtulamayacağına emindi. Belki de bu yüzden kaçınılmaza boyun eğmiş ve karşısındaki adamın odaya girişine izin vermek zorunda kalmıştı. Hareket etmeye çalıştığında nefesini tutarken eli istemsizce sol bacağına gitti.

"Ağrın mı var?" Uras sanki ilgiliymiş gibi tek kaşını kaldırdı. "Çıkardılar mı kurşunu?"

"Ne istiyorsun?" Melih can acısıyla dişlerini sıktı.

Alaycılığı bir anda solan Uras, bakışlarına buz gibi bir ifade yükledi. Yaklaşıp bir elini yatak başlığına koydu. "Polise bu işi Menderes'in yapmadığını anlatacaksın. Yani..." Derin bir nefesten sonra devam etti. "Gerçeği söyleyeceksin."

Melih köşeye sıkıştırıldığı için ciddi anlamda öfkeliydi. Dudakları ince bir çizgi halini almış, sanki ona istediğini vermemeye kararlıymış gibiydi.

"Ben sabırsız bir adamım." Uras ani bir hareketle elini Melih'in bacağına bastırdı. Onun acıyla gözlerini kıstığını ve bağırmamak için direndiğini gördü.

Daha fazla dayanamayan Melih, parmaklarını Uras'ın bileğine geçirdi. "Dur!"

"Duyamadım?"

"Dur diyorum! Söyleyeceğim!" Soluk soluğa kalan Melih, bacağındaki baskının yok olmasıyla bir parça rahatlasa da acıyı hâlâ hissediyordu. Bedenini yatakta oynatıp zaman kazanmaya çalıştı. Ama üzerindeki öldürücü bakışlara direnmemesi gerektiğini biliyordu. "Menderes'le sadece konuştuk." Kurşunun delip geçtiği kısmı ovmaya başladı. "O gittikten sonra birileri geldi."

"Kimler?"

Sıkıntılı bir halde ona bakan Melih, bu kadar kolay köşeye sıkıştığı için sinirliydi. "İş yaptığım birkaç isim. Anlaşamadığımız noktalar vardı."

Uras kollarını göğsünde birleştirip başını iki yana salladı. "Nasıl bir kazık attıysan, sana çok tatlı bir karşılıkla geri dönmüşler." Durumdan keyif aldığını gizlemiyordu.

Melih ise savunmasız kalışına öfke duyuyordu. Yattığı yerde doğrulacakken bir anda vuran sancıyla gözleri irileşti. "Doktoru çağır!"

"Son bir şey." Uras yatağa doğru eğilirken bakışlarında tehlikeli kıvılcımlar uçuşuyordu. "Kamera kayıtlarında sadece Menderes'in görüntüleri mevcut. Ama diğerlerinin yok. Polislere bu konuda da bir açıklama yapman gerekiyor."

Hissettiği acıyı hafifletebilmek için derin nefesler alıyordu. Ona istediği cevabı vermezse canının yanmaya devam edeceğini bilmesine rağmen, karşısındakinin kıvrandığını görmek, içindeki hırsı besliyordu. "Silmiş olabilirler." Gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerinin arasından ıslak çalarmış gibi tuhaf sesler çıkardı.

"Bir yerde yedekleniyordur illaki. Değil mi, Melih?"

"Seni lanet olası!" Başını bir saniyeliğine yardım dilenircesine kaldırsa da gücü yetmediği için hızla yastığa bırakmak zorunda kaldı. Daha fazla dayanamayacaktı. "Yatak odamdaki giyinme bölümünün duvarında gizli bir yer var. Orada tüm kayıtları bulabilirsin."

Ellerini beline koyan Uras, ona tepeden bakıyordu. "Demek ki uyanıklığın bir işe yarayacak."

"Çağır şu doktoru!" Gösterdiği çabayla kendini kaybeden Melih, bedeninin adeta su kestiğini hissedebiliyordu.

Uras sıkıldığını belli edercesine gözlerini devirdi. "Bir de mafyacılık oynuyorsun." Kapıya ilerleyip açtığında polisle karşılaştı. "Hemşireyi çağırır mısınız?" Tam o sırada Melih'in adamı hamle yapacaktı ki onu bakışlarıyla durdurdu. "Kal orada. Konuşmamız bitmedi."

Uras, yanlarında beliren hemşirenin içeri girmesine izin verdi ve ardından yatağa yaklaştı.

Genç kız, hastanın yüzündeki acı çektiğini belli eden ifadeyi görünce başını anlayışla salladı. "Ameliyattan yeni çıktınız sayılır. Bir süre böyle ağrılarınız olacak." Enjektöre yükleyeceği ilacı hazırladı. Kontrolünü yaparken oldukça ciddiydi. "Bu sizi rahatlatacaktır."

"Çok şanslısın, Melih. Seninle ilgilenen bir hemşiren var." Muzip kahveleri kızın üzerinde gezindi.

Eli titreyen kız kelimelerini toparlamayı bile beceremedi. İşini bitirdikten sonra tıbbi malzemeleri yanına aldı ve Uras'a utangaç bir şekilde gülümseyip dışarı çıktı.

Yeniden yalnız kaldıklarında, Uras eliyle hafif kirli sakalına dokundu. "Hasta ziyareti kısa olur. Komiser geldiğinde ona da doğruları söyleyeceğine adım kadar eminim." Kısık gözlerinde açık bir uyarı vardı. Koltuktaki montunu kaptığı gibi arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Oda yeniden sessizliğe büründüğünde, Melih hâlâ bacağını ovuyordu. Bakışları tavana dönük, çenesi sıkılı haldeydi. Tuttuğu nefesini bırakırken, gözlerinde intikamın kıvılcımları yanıp sönüyordu. Bu işin burada bitmediğini henüz ondan başkası bilmiyordu. Zamanı geldiğinde uyuyan şeytanı uyandıracak, eskisinden de güçlü ve acımasız bir şekilde geri dönecek, Menderes Vardar ile Uras Alsancak'ın canlarından can koparacaktı. Herkesin hayatında zayıf bir noktası vardı. Belki Leyla konusunda istediği başarıyı elde edememişti. Ama o altın vuruşu gerçekleştirecek, savaşı kendi zaferiyle sonlandıracaktı. Tüm bunlar onu ölüme götürecek olsa bile... Durmayacaktı!

Telefonu kapatan komiser nihayet rahatlamıştı. Ama bakışları ciddiyetini koruyordu. "Melih Ertürk konuşabilecek durumdaymış. İfadesini almak için gitmeliyim." Yerinden kalkıp ceketini giydi. Menderes'in tepki bile vermediğinin farkındaydı. "Umarım bir pislik yapmaz."

Menderes hafifçe gülümsedi. "Baştan ayağa çamura batmış bir adamdan bahsediyoruz."

"İstediğim şeyle buraya döndüğümde misafirliğin sona erecek." Özgür bir cevap alamayınca başını iki yana salladı. Onu ofisinde yalnız bırakıp hastaneye doğru yola koyuldu.

Menderes cep telefonunun hâlâ ceketinin cebinde olduğunu hatırlayınca hızlıca çıkardı. Leyla'yı çok özlemişti. Ama biraz daha beklemeliydi. Özgür'ün getireceği haberle bu sıkıntılı durum bir son bulacak ve sonunda karısına gidecekti. Melih'in işi

yokuşa süreceği ihtimalini düşünse de, saatler önce komisere de dediği gibi, buradan elini kolunu sallayarak ayrılacaktı.

Yaklaşık iki saat geçmişti. Menderes sessiz ve sabırlıydı. Bütün gece uyumamış, aklındaki tek kişi Leyla olmuştu. Onu savunmasız bıraktığı için huzursuzdu.

"Evine gidebilirsin, Menderes." Özgür saklamaya gayret ettiği heyecanıyla içeriye girdi.

Duyduklarıyla yerinden kalkan Menderes, bir elini saçlarının arasından geçirdi. Açık duran kapının ardında Poyraz, Uras, Başar ve adamları vardı. Komiserin hazırladığı ve ifadesinin yazılı olduğu belgeyi imzaladı. Özgür'e neler yaşandığını sormadı. Birbirlerini anladıklarını belli eden bakışları dışında sözler sessiz kaldı.

Korumalı büyük araca bindiklerinde, durum değerlendirmesi yapan arkadaşlarını izledi. Uras'taki sakinlik dikkatini çektiğinde, tek bir saniye onun gözlerinde yakaladığı ışık aklının hızla çalışmasını sağladı. Başını iki yana sallarken hafifçe gülümsüyordu.

Güvenlikten geçip kısa yolu bitirdiklerinde araçtan indi. Arkasında bıraktıklarına dönüp bir kez bile bakmadı. Adamlardan biri saygılı bir şekilde evin kapısını açınca sabırsız adımlarla içeriye girdi. Karısına duyduğu özlem benliğini yakıp kavuruyordu. Salona geçtiğinde onun koltukta oturduğunu gördü. Bacaklarını göğsüne çekmiş, başını dizlerine yaslamıştı. Aniden bakışlarını girişe doğru çevirdiğinde, hüzünlü gözlerinde beliren sevinç dolu parıltıya takıldı.

Leyla bir hayali yaşamadığına inanmak istiyordu. Saatler süren uykusuzluğun sonunda kaybolacak bir rüyanın içinde olmaktan korkuyordu. Ama o kadar canlıydı ki... Kocasının varlığının kokusu burnuna doluyordu. Dudakları aralanırken kalp atışları hızlandı. Koltuktan kalkıp ayakta durmaya çalıştığında bacaklarının titrediğini hissetti. Sonra ondan aşk dolu bir gülüşün işaretini aldı. Her zaman sevgiyle kuşatan kolların bekleyişini görünce Menderes'e doğru koştu. Bedenleri birbirine temas ettiği anda hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu sımsıkı sarıyor,

elleri onun gerçekliğini anlamak istercesine çılgınca hareket ediyordu. Kocasının birkaç düğmesi açık duran gömleğini çekiştiriyor, yüzünü o bayıldığı tene sürtüyordu.

Bedenine sakladığı kadının her zerresini delice özlediğini bir kez daha anlıyor, boynuna vuran sıcak nefesin etkisiyle adeta iyileştiğini duyumsuyordu. Sözünü tutabildiği, onu yeniden koruyabildiği için huzurluydu. Ellerinin altındaki saçları okşuyor, kokusunu içine çekerek öpücükler bırakıyordu.

"Bitti, değil mi? Gitmeyeceksin." Leyla korkuyla kocasına yapışmış haldeydi. Ayrılmayı reddediyordu.

Menderes onu hafifçe uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı. "Hiç gitmedim ki, Leyla. Seni nasıl bırakabilirim?" Eğilip onun dudaklarını bulduğunda kulağına dolan istekli iç çekişle bedeni gerildi. O kadar özlemişti ki karısını, almadan rahat edemeyeceğini biliyordu. Arzularına söz geçirmeyi başarabildiğinde etrafına bakındı. İçeriye girdiğinde Eylül'ü görmüştü. Şimdi ev sessizdi. Diğerlerinin bu anı bozmaktan kaçındıklarını anlayınca gülümsedi. "Sanırım yalnız kaldık."

Leyla burnunu çekerken gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını salonda gezdirdiğinde kimsenin olmadığını fark etti. "Eylül yok."

"Akıllı kadın." Menderes onun elini kavradığında bu teması yeterli bulmayan karısının sarılışına karşılık vermekten çekinmedi.

Geceyi sessizlik içinde geçirmişler, birbirlerini aşkla sımsıkı tutmanın ve kokularını duymanın huzuruyla sabahı karşılamışlardı.

Leyla hayatının en büyük korkusunu yaşamış, delicesine sevdiği adamın geri dönememesi ihtimaliyle kahrolmuştu. İstediği tek şey onu görebilmek olmuş, başka bir ayrılığın önüne geçmek için tüm gücüyle ve endişesiyle tetikte beklemişti.

Karısının çaresizce ağlayışı gece boyu sürmüş, hıçkırıkları dinmemişti. Menderes onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmış, öpmüş, ona dokunmuştu. Üstündeki karanlığı usulca çekip almıştı. Bedenine dolanan kolların hissi kalbini aşkla yıkamış,

bununla birlikte canını fazlasıyla acıtmıştı. Çünkü Leyla'ya istemese de zarar vermişti.

Gün tamamen aydınlığa bürünmüştü. Leyla başını kocasının göğsüne koymuş, düzenli nefesini ve kalp atışlarını dinliyordu. Çıplak bedeni onunkine dolanmanın hazzıyla yanıyor, ihtiyacı her geçen an artıyordu. Belinde usulca gezinen parmaklar onu tatlı bir ürpertiyle sarıyor, kadınlığına vuran o delice istekle kıvranıyordu. İçinde biriktirdiği arzuya yenik düşüp hafifçe doğruldu. Dudaklarıyla tam da kıyısında bulunduğu tene ıslak öpücükler bıraktı.

"Yaramazlık yapmaya mı karar verdin?" Menderes keyifle gülümserken gözleri hâlâ kapalıydı. Göğsünü süpüren yumuşak saçlar erkekliğinin kıpırdanmasına neden oldu.

Karnında hissettiği sertlikle zafer sarhoşluğu yaşayan Leyla, aşağıya kayarken kadınlığını onun kasıklarına sürttü. Beklemediği bir anda sırtüstü yatırıldığında gözleri irileşti. Üzerinde şehvetli bir karanlıkla tetikte duran adamın göz bebekleri Leyla'yı etkisi altına aldı.

"Az önceki şey de neydi öyle?" Dişlerinin arasından tıslayan Menderes, hâlâ hissettiği dokunuşun büyüsündeydi. Elleriyle karısının bileklerini başının üstünde sabitlemişti. Nefeslerinin birbirine vuruşunu duyuyordu. "O kadar mı ıslandın?" Onun alt dudağını yalaması karşısında kısa bir anlığına gözlerini yumdu. Burnuna dolan koku tam bir afrodizyaktı. Bakışları yeniden buluştuğunda tadını almak istediği yere doğru usulca kaymaya başladı. Sakallarını karısının göğüs uçlarına sürterek ilerlerken, o narin bedenin yükselişiyle ödüllendirildi. Saçlarının çekiştirildiğini fark ettiğinde zarif bacakların arasına geldi. Dili usta hareketlerle en hassas kısımları okşuyor, altında kıvranan kadının sabırsızlığı neredeyse aklını kaybetmesine neden oluyordu.

Leyla kalçalarını yukarıya kaldırırken dengede kalmaya çalışıyor, sinir uçlarının son noktaya vardığı yere bir türlü dokunulmaması isyanını büyütüyordu. Kocasının marifetleri elleri bedeninde en çok ihtiyaç duyduğu bölgelerde geziniyor, teninin ısısı

gittikçe artıyordu. O anların rüya olmadığını bilmek istiyordu. Onu çıldırmış gibi kendine çekerken gözleri sımsıkı kapalıydı. Derinlerine dalan ve aklını uyuşturan darbelere boyun eğiyor, saatler öncesini düşünmeyi reddediyordu. Benliğine sızan o ihtimalle yüzleşmekten korkuyordu. Bedenine yepyeni değişimlerin vurduğunu hissedince aralık dudaklarından soluk soluğa bir inleme döküldü. Başını şiddetle iki yana sallarken parmaklarının arasındaki saçlara nasıl da kuvvetle asıldığının farkına varamadı. Beli hevesle kıvrıldı. Boynu bir kuğu gibi açığa çıktı. Hapsetmeye çalıştığı zevk fırtınasıyla sarmalandı ve ulaştığı zirveden düşerken çığlıklarını serbest bıraktı.

Okşamaya doyamadığı sıcacık teni öpücüklere boğarak doğruldu. Leyla'nın titreyen vücudunu kollarıyla kuşatırken yana doğru devrildi ve onu da bedenine çekti. Saniyeler sonra göğsü hızlı hareketine son vererek normal bir ritme kavuştu. Odaya vuran aydınlığın içinde karısının baskın olan kokusu ve mutlu bitişin yorgun solukları vardı. İyi hissettiğini düşündüğü anda boynuna temas eden ıslaklıkla kaşlarını çattı. Ona dönerek yüzünü görmeye çalıştı. "Leyla?" Duyduğu boğuk hıçkırık nedeniyle onu hafifçe uzaklaştırdı. Karısının gözleri sırılsıklamdı. "Bunun sorumlusu ben miyim?"

Duyduğu soruyla irkilmeden edemedi. Ne söyleyeceğini bilemeden bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Hayır." Zorlukla yutkunan Leyla, aralarına koyduğu mesafenin soğukluğuyla ürperdi. "Her şeyin sorumlusu benim." Onun sabırla beklediğini görünce yanağına bir damla yaş daha süzüldü. "Hayatına girmeseydim..."

"Sus!" Menderes kontrol etmeye çalıştığı öfkesiyle parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. Yeşil gözleri acıyla kaplı ve pusluydu. "Bundan sakın bahsetme, Leyla. Yaşadığımız aşka bu korkunç ihtimali bulaştırma." Uzanıp onu alnından öptü. "Dün yaşananların seninle bir ilgisi yok. Senden önce de Melih'le karşı karşıya geldiğim zamanlar oldu."

"Sanki bir güç savaşı, Menderes." Leyla burnunu çekerken sesi çaresiz çıkıyordu. "O adamın paraya ihtiyaç duymadığını

biliyorum. Ama seni silmek istermiş gibi büyük bir kuvvetle ve öfkeyle saldırıyor. Neden?"

Bakışları karısının hüzünlü gözlerindeydi. Çenesini sıkıyor, ona kötü hissettirdiği için kendine kızıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra gülümsemeye çalıştı. "Dudaklarını istiyorum, Leyla."

Duyduğu şeye şaşıran Leyla, sorarcasına bakarken gerçekten şaşkındı. O yeşil alevlerin etrafı kararınca göğsü heyecanla hareket etmeye başladı. Ne yaparsa yapsın ona doyması mümkün değildi. Üstelik bacaklarının arasındaki karıncalanmayı şimdi net bir şekilde hissedebiliyordu. Bakışları meydan okurcasına kocasına odaklanırken başını hafifçe sola doğru eğdi. "Bu çok... Genel bir ifade. Neden tam anlamıyla istediğin noktayı bulmamda bana yardımcı olmuyorsun?" Sesi kısıktı ve hızlı soluğuna bulanmış haldeydi. Elleri o sert bedende usulca gezinirken adeta sataşıyor, tahrik derecesini arttırmaya çalışıyordu. "Burada mı mesela?" Dili ıslak bir dokunuşla Menderes'in boynunda kaydı. Kulağına ulaşan hırıltı ve kalçasını kavrayıp sıkan el, dudaklarının hazla kıvrılmasını sağladı. Hafif bir öpücükle işaret bırakarak koyu kahvelerini yeniden ona çevirdi. "İşimi iyi yapabilmem için kıpırdamaman gerekiyordur belki de."

Karısının oyuncu hallerine gözlerini kısarak karşılık veren Menderes, hareketlenen erkekliğini eliyle sarmamak için ciddi anlamda direniyordu.

Dağılan uzun saçlarını omuzlarından geriye doğru atan Leyla, ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek kocasının bacaklarının arasında durdu. Uzanıp onunla yüz yüze geldiğinde, saç tutamları yeniden önüne dökülerek altında yatan adamın seksi vücudunu kapladı. Sadece küçük bir mesafe kalmıştı. Leyla dudaklarını onun dudaklarına sürttü ve hemen ardından tatlı bir inlemeyle başını geriye attı. "Bu tadı çok seviyorum." Buğulu gözleri bir kez daha onu buldu. "Bedenimdeki her noktaya değdiğini ve hatta daha fazlasını yaptığını bilmek, içimde akıp gitmeye hevesli o nehrin sabırsız çırpınışlarını hatırlatıyor bana." Gülüşünde karanlık, cazibeli bir yan vardı. Hafifçe aşağıya indi ve ağzı kocasının göğüs ucuyla buluştu.

"Kahretsin!" Ani bir hamleyle onun saçlarına yapışan Menderes, çenesini sıkarken kesik kesik solumaya başladı.

Leyla boş durmuyor, elleriyle onu çıldırtıyordu. Göğüslerine temas eden sertlik direnişini azaltıyor, varmak istediği son için sabırsızlanıyordu. Ağır bir hareketle başını kaldırdı. Ağzı aralık, dudakları ıslaktı. Gözleri gecenin karanlığına meydan okurcasına siyahtı. Niyetini açıkça gösterircesine kısıldı. Leyla o heybetli parçayı sardığında kollarından sıkıca tutuldu. Bu beklenmedik dokunuşla heyecanı yükseldi. Beline kayıp onu kavrayan avuçların ısısıyla inledi. Birkaç saniye içinde yukarıya kaldırıldı ve olması gereken yere bedenini titreten bir iniş yaptı. Birbiriyle buluşmaya hazır parçaları beklentiyle kasıldı. Leyla dizlerinin üzerinde doğruldu ve sızlayan noktasını sürterek geçen o hisle kalçalarını kastı.

"Dünyamdaki en muhteşem manzara." Menderes onu büyüleyen kadının güzelliğine dalıp gitti. Bedeni şimdi daha fazlasını ister haldeydi. Bakışlarını üstünde kıvrak hareketlerle görsel bir şölen sunan kadından, birleştikleri noktaya çevirdi. Her vuruşunda ona sahip olduğunun bilincindeydi. Dudaklarında zevk dolu bir gülüş, göğsünden kopup gelen hayvani bir hırıltı vardı. Karısının terden kayganlaşan vücudu ellerinin altında yenileniyor, bir an önce o derinlikleri fethetmek için yanıp tutuşuyordu.

Yeni bir kasılmayla mücadele etmeye çalışan Leyla, belindeki güçlü elleri tutarak teninde kaydırdı ve göğüslerine çıkardı. Göz bebekleri siyaha bulanmış halde odağını arıyor, kadınlığı sardığı sertliği sıkıştırmaktan delice bir haz alıyordu. "Benimle buluş, Menderes." Başı dayanamadığını belirtircesine arkaya düştü. Hareketleri sabırsız ve hızlı bir tempoya büründü. Öylesine kudretliydi ki içindeki darbeler, sanki ayakları gökyüzüne uçarcasına yerden kesiliyordu. Leyla bedenine yayılan kıvılcımların farkına vardığında telaşla kocasının bakışlarını aradı. Zirveyi görmeye yakın hale gelince yüzü tutku dolu bir görüntü sundu. Çırpınarak çığlıklar atmaya başladı. Kocasının hayvani şehvetle kaplı sesi onu kuşattı. İçini esaslı bir vuruşla

dolduran zevk, Leyla'yı yepyeni diyarlara götürdü. Dayanamayıp öne doğru savruldu ve onu yakıp kavuran ateşe teslim oldu.

Parmaklarının arasında usulca okşadığı ıslak saçlar, Menderes'in kalbini bahar mevsimiyle buluşturdu. Bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı. Ama o anda dudaklarında beliren gülüş, aslında başka bir şeylerin varlığına işaret ediyordu.

"Bulabildim mi?" Leyla uykulu gözlerine direnmeye çalışıyordu. Kocasının göğsüne kapandığı için sesi boğuktu.

Derin bir nefes alan Menderes, üzerindeki narin bedende elini usulca kaydırdı. Onun bir anda titreyişi karşısında gerilmeden edemedi. "Neyi?"

"Dudaklarımı istediğin yeri."

"Bulmak üzereydin."

Yorgun bir şekilde ona bakan Leyla, kaşlarını çatmaya uğraşsa da pek başarılı olamadı. "Suçlusu sensin. Doğru vuruşu yapacakken bana izin vermedin."

"Aklımı başımdan yeterince aldın. Daha fazlasını kaldıramayabilirdim." Menderes onu kollarından tutarak yüzlerini aynı hizaya getirdi. "Ama bu, istemediğim anlamına gelmesin. Çünkü dudakların tarafından esir edilmeyi delicesine bekliyorum."

"Hmm..." Leyla uyuşuk bir gülüşle onu öptü. "Haneme borç yazabilirsin. Enerjimi geri kazandığım zaman vahşi bir karşılık vereceğim."

Menderes keyifle gülümseyerek doğruldu. "Duş alalım. Sonra bana güzel bir kahvaltı hazırla."

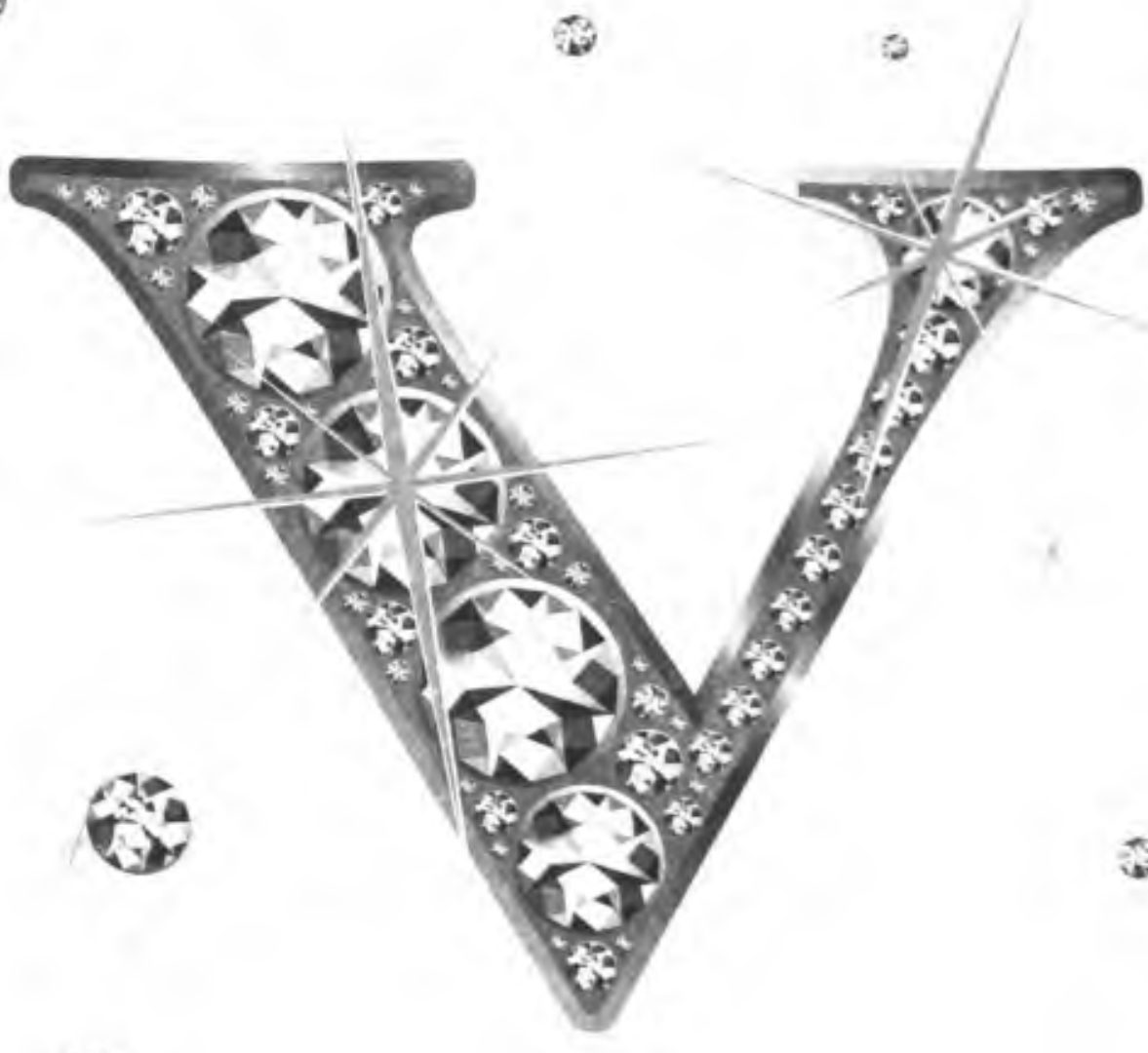
"Hizmet mi bekliyorsun, Menderes Vardar?" Leyla muzip bakışları eşliğinde rahat hareketlerle onun üstünden kalktı. Çıplaklığıyla kocasını tahrik edeceğini biliyordu. Banyoya doğru ilerledi ve elini kapının pervazına koyarken ona döndü. Kalçalarıyla kışkırtıcı bir manzara sunduğunun farkında olarak dudağını ısırdı. "Gelmiyor musun?"

Bakışları adeta kararan Menderes, üzerindeki örtüyü atarak yataktan çıktı. Bir panter edasıyla ona yaklaştı ve elleri usulca o sıkı kalçaları kavradı. "Gelmeyi ne kadar sevdiğimi sana bir

kez daha göstermemi ister misin?" Karısının iç çekişi ve heyecanlanışına uyum sağlayarak yumuşacık tenine sürtündü. "Kucağımda oturup beni beslemenin nasıl hissettirdiğini tecrübe etmeyi hevesle bekliyorum. Ama önce..." Bir eli öne kayarak Leyla'nın sıcak kuytularını buldu. Erkekliğine yaslanan bedenin hazzıyla onun kulak memesini dişledi. "Biraz da duşun tadını çıkaralım."

Final

Ekrandaki rakamlara bakarken oldukça düşünceliydi. Dirseğini masaya koymuş, işaret parmağıyla sakalına tempolu vuruşlar yapıyordu. Eksik bir şeyler vardı. Masa telefonuna uzanıp hoparlörü açacakken bakışları çaprazında duran kadına takıldı. Dudaklarında memnun bir gülümseme belirirken, devam eden sessizliğin içinde onu izledi. Kalemi ustaca çevirişini, dişlerinin arasına alıp ısırışını... Üstelik bilgisayara doğru eğildiği için cömertçe sergilenen göğüs çatalı, Menderes'in aklını türlü fantezilerle dolduruyordu.

Raporun bazı yerlerindeki tutarsız ifadeler, cümleleri bir bütün haline getirmesini zorlaştırıyordu. Şimdiye kadar çevirdiği kısımlarda sorun yoktu. Ama onuncu maddeden itibaren kafa karıştırıyordu. Kaşları fazlasıyla çatılmıştı ve sanki biriyle kavgaya tutuşacak gibiydi. Dudağına vurduğu kalemi indirdi ve derin bir nefes alırken arkasına yaslandı. Omurgasından aşağıya aniden inen ürpertiyle bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. Menderes'in devasa ofise yaydığı güç öylesine belirgindi ki, o masanın ardında sanki bir dünyayı yönetiyordu. Ne kadar süredir izlendiğini bilemediğinden yanaklarına yayılan pembeliğe engel olamadı. "Niye öyle bakıyorsun?" Oturduğu yerde heyecanla karışık bir gerginlikle kuşatıldığını hissetti. Bacaklarını istemsizce birbirine yapıştırırken karnı kasılmaya başladı.

"Ofisimde sevişme kokusu yükseliyor. Sen de alıyor musun?" Menderes deri koltuğunda rahatça arkasına yaslanmıştı.

Duyduklarıyla şaşıran ve elleri titreyen Leyla, onun gözlerinde yakaladığı gülüşe yapmacık bir sinirle karşılık verdi. "Eğleniyor musun?" Yerinden kalkıp ona doğru yürüdü. Masanın diğer tarafını dolanıp kalçasını mobilyaya yasladı. Kollarını göğsünde birleştirirken tipik bir iş kadını havasına büründü.

"Sözleşmeyi her kim hazırlamışsa kararsız kalmış. Farklı yargıları bir araya toplamış."

Menderes koltuğunu onunla yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. Dizi karısının bacağına değiyordu. "Bu incecik çoraplarla üşümüyor musun?" Eli usta dokunuşlarla aşağıdan yukarıya çıktı. Parmakları minik bir noktada durdu. Dudaklarını birbirine bastırırken burnundan derin nefesler alıyordu. "Jartiyer... Sabah fark etmemişim."

"Çünkü..." Leyla ona doğru eğildiğinde bluzunun yakası hoş bir görüntü sundu. "Bu sabah üstünkörü bir kontrol yaptın." Dudaklarını kocasının kulağına yaklaştırırken bir eli usulca onun pantolon kemerine kaydı. "Açsana..." Arzularını kışkırtan sabırsızlığı öyle baskındı ki, bulundukları ortam durumu daha da heyecanlı kılıyordu.

"Açarsam sonunu getiririm. Basılmayı göze alıyor musun?" Menderes de onun oyununa uymuş, jartiyeri aşıp çıplak tenle buluşmuştu. Karısının soluklarını boynunda hissediyordu. Parmakları dantel kumaşı usulca sıyırdı ve derin kuytunun dar duvarlarında kendine yer edindi.

"Menderes..." Leyla ani bir hareketle elini bulunduğu yerden çekerek deri koltuğun kolçağına sabitlerken, diğeriyle de kocasının kolunu sıktı. Ayakta durduğu için bacakları titriyor, vücudu kasılıyordu. "Beni ne hale getiriyorsun sen?" Sesi bir fısıltıyı andırıyor, başını yasladığı omuzdan destek alarak bu tatlı işkenceye dayanmaya çalışıyordu. Kalçalarını hevesle oynatıp daha fazlası için kıvrandığı anda hissettiği şeyle gözleri kocaman açılırken nefesini tuttu.

Menderes sımsıkı sarıldığı ıslak girdapta başparmağını o duyarlı noktaya dokundurdu. Leyla'nın ses çıkarmamak için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordu. Diliyle onun alt dudağını sıyırdı. Küçük bir ritimle o kayganlığın üstünde gezinmeye başladı. Arzuyla dolup taşan iniltilerin kulağına ulaşması, erkekliğinin sabırsızca kıpırdanmasına neden oldu. Boşta kalan koluyla onu belinden kavrayıp kaldırdı. Bedeninin iki yanına yerleşen bacakların hazzı, içindeki uyanışını şahlandırdı. Artık

daha rahat bir pozisyonda olduğu için aşağı yukarı hareketlenen kadının kıvranışına karşılık, boğazından derin bir hırıltı yükseldi. "Peki, senin beni ne hale getirdiğinden haberin var mı?"

Leyla içindeki parmakların tempolu ilerleyişini telaşla karşıladı. Hissettiği yoğunluğun son saniyelerinde vücudunu kastı ve dişlerini Menderes'in omzuna geçirirken tutmaya uğraştığı çığlıklarının bazılarına yenildi. Yaşadığı zevkin sonrasında ağırlığını kocasına verirken yüzünü onun boynuna gömdü. Solukları düzensizdi. Kulakları uğulduyor, istemsizce gülüyordu.

"Nasıl böylesine eşsiz olabilirsin?" Menderes kollarındaki kadının teslimiyeti karşısında keyiflendi. Saçlarını yüzünden çekerek bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Her defasında yepyeni duygularla sarmalıyorsun benliğimi. Bir nefes daha katıyorsun hayatıma."

Leyla gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Uzanıp onu dudaklarından öptü. "Varlığım seninle mümkün. Sen yoksan soluksuz kalırım."

Menderes onunla birlikte yavaşça kalktı koltuğundan. Leyla'yı göğsüne yaslarken kalbinde derin bir mutluluk yankılanıyordu. "Ben her zaman seninleyim. Bunu sakın unutma." Saçlarına öpücük bırakırken onu ofisteki banyoya yönlendirdi. "Hızlıca temizlenelim." Bir süre sonra karısının hareketlerini aynada izlerken dudaklarına memnun bir gülümseyiş yayıldı. "Kocana öğle yemeği ısmarlamak ister misin?"

Ellerini kâğıt havluyla kurutan Leyla, rahatlamış şekilde onun sıcaklığına sığındı. Hem yorgun hem de enerjik hissediyordu. "Benim için zevk olur, Menderes Vardar."

Banyodan çıkmadan önce jartiyerini ve kıyafetlerini düzeltti. Koltuklara doğru ilerleyip çantasını ve kabanını aldı. Giydikten sonra adım atacakken dengesini kaybetti ve tutunacak bir şey aradı. O anda kollarını kavrayan adamın dokunuşlarına bıraktı kendini. Baş dönmesi hafiflesin diye gözlerini kapattı.

"İyi misin, Leyla?" Menderes kalbinin korkuyla atışına engel olamadı. Neredeyse düşmek üzereyken onu yakalamıştı. Eliyle

yanağını okşadı ve çenesini tutup hafifçe yukarıya kaldırdı. "Sabah kahvaltıda hiçbir şey yemedin. Öğünleri geçiştirmek yok."

Gülümsemeye çalışan Leyla, hâlâ dönen başının etkisiyle ona baktı. "Endişelenme. Tansiyonum düştü sanırım. Yemekte düzeleceğime eminim." Kocasının kaşları çatık halde durduğunu görünce dudaklarını büzdü. "Asma suratını, lütfen."

"Hadi, güzel bir öğle yemeği yiyelim." Menderes onu elinden tuttu. Odadan çıktıklarında Özden'e döndü. "Biz bir saat kadar dışarıdayız. Çok önemli bir durum olmadıkça..." Bedenine sürtünen dokunuşla sözleri yarıda kesildi. Fark ettiği şeyle kollarını uzatıp Leyla'yı yakaladı. Az önce yaşadığı korku belki de on katına çıkmıştı. Onu kucaklarken adeta kükrüyordu. "Eray'a söyle, aşağıda beklesin! Hastaneye gidiyoruz!"

Aradan geçen birkaç dakikanın sonunda Menderes onu hâlâ sıkıca tutuyordu. Arabanın arka koltuğunda endişeli bir bekleyiş içerisindeydi. Karısının yüzünü dikkatle inceliyor, solgunluğunu açıkça görebiliyordu. Sabah pek bir şey yemediğini hatırlıyor, ısrar etmediği için büyük bir pişmanlık duyuyordu. Yol boyunca aklındaki korku dolu senaryolarla boğuştu. Kısacık bir an bile olsa Leyla'yı kaybedebileceği ihtimali adeta buz dağı gibi üstüne çöküyordu.

"Daha hızlı sür!" O kadar öfkeliydi ki, içindeki bu hissin temelsizliğinin farkında değildi. Hızla atan kalbinin üzerindeki ağırlığın hareket etmesiyle bakışlarını yoldan çekti. "Leyla?" Bir eliyle onun yüzünü okşayıp saçlarını öptü usulca. "Her şey yoluna girecek."

"Menderes..." Leyla odak noktasını sağlayabildiğinde yavaşça doğrulmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Kendinden geçtin." Menderes savaştığı duygularıyla baş başaydı. Çenesi sıkılmış, sesi şefkatle gerginliği bir araya toplamıştı. "Tansiyonunun düştüğünü sanıyorum. Yüzün solgun." Eli nazikçe onun teninde geziniyor, ona daha iyi hissettirebilmek için uğraş veriyordu.

Leyla yapabildiği kadar dik oturdu ve kocasının dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "İyiyim ben. Hem nereye gidiyoruz?"

"Hastaneye."

"Gerek yok. İnan ki..."

"Hayır. Seni dinlemeyeceğim." Menderes başını reddedercesine iki yana salladı. "İki hafta önce de aynısını yaşadık."

Gülmemek için dudağını ısıran Leyla, çenesini onun göğsüne yerleştirdi. Bakışları muzipliğini yansıtıyordu. "Tam olarak gün, saat ve mekân bilgisini alabilir miyim?"

Menderes, hastanenin ana girişine yanaşan arabanın durmasıyla doğrulurken karısının sorusunu yanıtladı. "Salı günü, duştan çıktıktan sonra banyoda sana bornozunu giydirirken."

Leyla duyduklarıyla büyük bir mutluluk yaşarken, onun yüzünde beliren ifade canını acıttı. Gerçekten endişelendiğini anlayınca içindeki aşk tatlı bir telaşla varlığını belli etti. Menderes'in yönlendirmesiyle arabadan indi. Önüne getirilen tekerlekli sandalyeyi gördüğünde kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Yok artık!"

"Otur hadi."

"Menderes, saçmalama. Yürüyebiliyorum."

Onu hâlâ belinden tutmaya devam eden Menderes, bakışlarında sessiz bir uyarıyla geceyi andıran gözlere baktı. "Bana karşı mı geliyorsun?"

Leyla inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Tam bir şey söylemeye hazırlanırken kendini Menderes'in kucağında bulunca çığlığına engel olamadı. "Menderes!" İçeriye girdiklerinde etraftaki insanları yok saymaya çalıştı ve yüzünü onun göğsüne kapattı. Dudaklarını birbirine bastırsa da sessizliği kısa sürdü. "Sana inanamıyorum! Herkes bize bakıyor."

"Umurumda değil." Menderes onlara yol gösteren hastane yöneticisinin ardından bir odaya girdi. Leyla baygınken Murat'ı arayıp bilgi vermiş, sadece birkaç dakikada her şeyin hazırlanmasını sağlamıştı.

Leyla yatağa oturtulduğunda elleri soğuk çarşafa değdi. Daha şimdiden duvarlar üstüne gelmeye başlamıştı.

"Leyla, nasılsın?" Murat hızlı adımlarla içeriye geçerken ciddi bir ifadeyle ikisine baktı.

"Hiçbir şeyim yok. Ama Menderes'i ikna edemiyorum."

"Bu ilk kez olmuyor ve ben belirsizliklerden hiç hoşlanmam."

Murat onların atışmasına takılmadı. Elindeki ışığı Leyla'nın gözlerine tutmak için çenesinden hafifçe kaldırdığı anda engellendi.

"O da ne öyle?" Leyla istemsizce geriye çekilip araya mesafe koydu.

"Menderes bayıldığını söyledi. İzin ver de odaklanmanı kontrol edeyim." Murat işini yaparken onun oflamasına gülümsedi. "Normal görünüyor." Elindekini önlüğünün cebine atarken oldukça havalıydı. Arkasında kalan hemşireye döndü. "Leyla Hanım'a kapsamlı bir kan testi yapalım."

"Neden kapsamlı?" Menderes bir adım atıp karısının saçlarına dokundu. Arkadaşının aklındakini öğrenmek için adeta delirecek durumdaydı.

Murat işaret parmağıyla gözlüğünü yukarıya ittikten sonra, rahatlatan bir ifadeyle ona baktı. "Sadece rutin bir uygulama. Tansiyonu düşmüş olabilir veya yorgunluktandır. Şimdiden panik yapmayın."

Murat ve hemşire dışarı çıktıktan sonra, Leyla kocasının huzursuz hareketlerle odanın içinde dolanmasını izledi. Kalbi anlam veremediği bir ritimde atsa da, boğazını hafifçe temizleyip gülümsemeye çalıştı. "Neden yanıma gelip beni kokunla sarmıyorsun?"

Karısının sesini duyduğunda karmaşık düşüncelerinden kurtulan Menderes, seri adımlarla ilerleyip yatağa oturdu ve onu kollarına alıp saçlarına art arda öpücükler bıraktı. "Biraz fazla telaşlıyım sanırım."

"Biraz mı?" Leyla başını ona doğru çevirdi ve gözlerinin içine büyük bir aşkla baktı. "Boşuna endişeleniyorsun. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor. Hadi, gülümse bana."

Menderes duyduğu bu tatlı emirle dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. Hafifçe eğildi ve sevdiği kadını öptükten sonra alnını onunkine yasladı.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından kan almak için gerekli malzemelerle geri dönen hemşire, önce Leyla'nın koluna turnikeyi geçirip ayarladı. Damarı kontrol edip iğneyi doğru bir şekilde deriye batırdı.

İstemese de irkilen Leyla, diğer elinde kocasının dokunuşunu hissetti. Bakışları ona dönerken işlemin bittiğinin farkında bile değildi. Koluna kısa bir süre için bastırsın diye pamuk koyulup kıvrıldığını bilse de oralı olmadı. Sevdiği adam öyle aşk dolu ve endişeyle bakıyordu ki, uzanıp sakallarının üstüne yumuşak bir öpücük bıraktı. "Bu kadar gerilme. Minicik bir şeydi."

Menderes onu sıcaklığına çekip dudaklarını hafifçe boynuna sürttü. Soluduğu koku eşsiz ve benzersizdi. "Sen hüzünlendiğinde bile etrafı kırıp dökecek kadar çılgına dönüyorum. Gözlerimin önünde yere yığılıyordun, Leyla..." Tutuşu güçlenirken içindeki karanlık hisleri görmezden gelemiyordu. Testin olası sonuçları kalbini adeta çıplak bir elle sıkıyordu.

"Seni çok seviyorum." Leyla onun dokunuşlarına kapılmış, sığındığı limanda dinleniyordu.

Hafifçe geri çekilip karısının güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana zarar gelmesine izin vermem." Benliği huzursuzlukla dolup taşmıştı. Kötü herhangi bir haber duymak istemiyordu.

Aradan geçen bir saatin sonunda, Leyla refakatçi için hazır bulundurulan rahat koltukta kocasına sarılmıştı. Yatakta olmaktansa bunu tercih etmişti. Onun şefkati her türlü ilaçtan daha iyileştiriciydi.

Murat yanında başka bir doktorla odaya girdiğinde, ortamdaki aşk kokusuna gözlerini devirdi. "Sonuçların çoğu çıktı."

Menderes onların gelişiyle oturduğu yerden kalkarken karısını tutmaya devam ediyordu. "Nedir bu baş dönmelerinin sebebi?" Çenesi gerilmiş, olumsuz tek bir kelimeden korkarcasına yanıt bekliyordu.

"Aslında aklımdaki ihtimallerden biriydi zaten. Ama kesin bilgileri görmek her zaman daha iyidir."

"Neler olduğunu söyleyecek misin, yoksa boğazına yapışayım mı?" Menderes aralarındaki mesafenin kısalığına vurgu yaparak arkadaşına doğru eğildi. O sırada göğsüne konan sakinleştirici dokunuşun hissiyle sabırsızlığını dizginlemek zorunda kaldı.

Leyla, Murat'ın bakışlarından kötü bir mesaj almasa da, onun bir an önce ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordu. "Tansiyonum mu düşmüş? Aklımdaki ihtimal dediğine göre öyle olmalı?" Gözleri sorarcasına diğer doktora kaydı. Adamın gülümsemesi üzerine kaşlarını çattı.

"Tamam!" Murat ellerini yukarıya kaldırırken eğlendiğini gizlemiyordu. "Ailenizde küçük bir Vardar'a yer açın, dostlarım."

Duruşu değişmeyen Leyla, duyduğu cümledeki her kelimeyi tek tek akıl süzgecinden geçirirken elini kalbine götürdü. Belindeki tutuşun baskısını arttırdığını, parmaklarının altındaki kalp atışlarının düzeninden kurtulup çılgın bir ritme büründüğünü algıladı. Nefesi ağır ve yoğundu. Vücudunu zorlukla hareket ettirip bakışlarını kocasına doğru çevirdi. Yeşil ve koyu kahverengi buluşmada birbirine çarpan mutlulukları ikisini de sarıp sarmaladı. Bir şeyler söylemeye hazırlanırken dudaklarının hapsedilmesiyle şiddetli bir soluk almaya çalıştı. Aşk, bedenindeki tüm sinir uçlarını canlandırdı. Kolları güvendiği adamın boynuna çıkarak ona karşılık verdi.

Hızlı, sert ve kısa süren o yoğun öpücüğün ardından geriye çekildiğinde, dünyaya sahipmişçesine güçlü hissediyordu. Menderes aldığı haberle hayatının bambaşka bir yöne kaydığının farkındaydı. Nefesinin karısının tenine çarpışını izlerken, geceyi andıran gözlerindeki şaşkınlığı ve mutluluğu sanki içinde yaşıyordu. "Leyla..." Elleri onun saçlarında geziniyor, ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek o bakışlara teslim oluyordu.

"Menderes, ben..." Hiç tatmadığı duyguların ortasındaydı. Ona çılgınca âşıktı ve şimdi onun bir parçasını taşıyordu. Gözyaşları teklifsizce akarken yüzünü kocasının göğsüne kapattı. Avuçlarında buruşturduğu gömleğe tutunuyor, saçlarına vuran sözlerin kıskacında sevinçten başı dönüyordu. Omuzlarındaki narin dokunuşla hafifçe geriye doğru itildi. "Bizim bir..." Boğazındaki yumruyu zorlukla gönderdi ve hızlı bir soluk aldıktan sonra devam etti. "Bebeğimiz mi var?"

Ne söylese de kelimelere hakkını veremeyeceği bir andaydı Menderes. "Sen benim hayatımdaki en değerli mücevhersin. Ve bana en az senin kadar muhteşem bir hediye sundun. Dünyayı ellerinin arasına bıraksam, yine de yaşattığın bu mutluluğun yanında sönük kalır."

"Öhöm!" Murat karşısındaki çifte sırıtarak bakıyordu. Onların, aralarındaki büyüden kısa bir anlığına sıyrılmalarıyla kollarını uzatarak ilerledi. Önce Leyla'yı kucakladı. "Kutlarım. İşte bu herkesin duymak için çıldıracağı bir haber."

Yanakları hafifçe kızaran Leyla, Murat'ın sözlerindeki coşku nedeniyle kalp atışlarının yeniden hızlandığını hissetti.

Onu bırakıp arkadaşına sarılan Murat, Menderes'in gözlerindeki sevince ortak olduğu için son derece memnundu. "Tebrikler, dostum. Bunu ikiniz de hak ettiniz."

"Haberi vermek için oyalandığını unutacağımı sanma." Menderes gözlerini kısa da dostça takılmaktan geri kalmadı.

"Bir ara ödetirsin." Murat yanında sabırla bekleyen meslektaşına dönerek onu tanıştırdı. "Adil, hastanemizin Kadın Hastalıkları ve Doğum Bölüm Başkanı."

Adam elini uzatıp hem Menderes'le hem de Leyla'yla tokalaştı. "İkinizi de tebrik ederim. Leyla Hanım'la ilgilenmekten onur duyarım. Murat'ı uzun yıllardır tanırım ve onun değer verdiği insanlar benim için de önemlidir. Asistanımla programınıza uygun randevu zamanlarını belirleyelim. Ama siz buradan ayrılmadan önce genel bir muayene yapmak istiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu kendi gözümüzle görelim."

Leyla onaylarcasına başını sallarken hâlâ şaşkındı. Sanki bütün bu yaşananlara inanamıyormuş gibiydi. Eli sürekli karnındaydı. Bebeğine varlığını belli etmeye ve onu harika bir ailenin beklediğini hissettirmeye uğraşıyordu.

Muayene için hazırlanırken fazlasıyla heyecanlıydı. Yine de uzandığı sedyede istemsizce gerilmişti. Böyle bir şeyi ilk kez deneyimliyordu ve bundan sonraki süreç için merakını yenmekte zorlanıyordu. Doktor Adil'in asistanı genç ve sempatik bir kızdı. Yardımcı olurken profesyonel ve sabırlı görünüyordu. Leyla da onların arasında güvende hissediyordu. Üzerine çekilen hastane örtüsünün ardından elbisesi beline kadar sıyrıldığında dudağını ısırdı. Güç almak için hemen yanında duran kocasının elini sıktı.

"Korkma. Buradayım." Menderes dudaklarını onun parmak boğumlarına dokundurdu. O kadar heyecanlıydı ki, en zor süreçleri bile rahatlıkla yöneten bir adam olmasına rağmen, şu an şaşkınlığını ve endişesini gizleyemiyordu.

"Hazır mıyız?" Adil yılların deneyimiyle sandalyesine oturdu. Monitörün sağ tarafındaki kalın peçeteden bir tane çekerek Leyla'nın karnının altına yerleştirdi. Jeli alıp doğru bölgeye sürmeden önce ona baktı. "Biraz soğuktur."

Leyla hissettiği serinlikle nefesini tuttu. Karnında gezdirilen ultrason aletinin gıdıkladığını inkâr edemezdi. Aklı öylesine dağınıktı ki, kulağına ulaşan ses tüm dikkatini tek bir noktaya vermesine neden oldu. Elini kavrayan tutuş baskısını arttırdı. Bir an soluk almayı unuttu. Gözlerindeki o inanamayan ifadenin farkına varamayacak kadar kilitlenmişti.

"İşte bebeğinizin sağlıklı kalp atışları."

Kulaklarında yankılanan güçlü vuruşlarla büyülenen Menderes, bakışlarını bir türlü ekrandan ayıramıyordu. Karanlık ve karışık bir görüntüden ibaret manzaradan herhangi bir şey anlamıyordu. Umutla bir hareket yakalamaya çalışırken Adil'in sesini yeniden duydu. Yeşil gözleri kısıldı ve onun işaret ettiği yere odaklandı.

"Şuradaki minik nokta." Doktor parmağını monitöre koydu. "Her şey yolunda görünüyor. Hamileliğin henüz çok başındasınız, Leyla Hanım." Bakışlarını ekrandan ayırıp düğmesine bastı ve görüntüyü sonlandırdı. Elindeki aleti bıraktıktan sonra, makineden çıkan küçük kâğıt parçasını alarak gülen gözlerle mutlu çifte döndü. "Bu da bebeğinizin ilk fotoğrafı."

Leyla titreyen elleriyle tuttuğu kaygan kâğıda baktı. Siyah beyaz resmin ortasında az önce ekranda yakaladığı o karaltıyı buldu. Gözleri bulanıklaştı ve daha iyi görebilmek için birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldı. Boğazı hissettiği yoğunlukla düğümlenmişti.

"İlk aylar önemlidir. Bebeğin ana rahmine tutunması için belli bir süre gerekir. Stres ve üzüntüden uzak durmak, ağır kaldırmamak ve ani hareketler yapmamak için azami özen gösterin. Sağlıklı ve doğru bir beslenme programı da belirleriz." Doktor, eldivenlerini çıkarıp yerinden kalkarken güven veren bir gülüşle onlara baktı. "Asistanım size yardım etsin. Sonrasında konuşuruz."

Karnındaki jel temizlenirken Leyla'nın gözlerinden birer damla yaş daha aktı. Saçlarını okşayan o tanıdık his, dudaklarına umutlu bir tebessüm yerleştirdi.

Leyla ve Menderes, doktorla gerekli konuların üzerinden geçtikten ve Murat'la vedalaştıktan sonra hastaneden çıktılar.

Leyla arabada kocasına sımsıkı sarılmıştı. Bebeklerinin can bulduğu noktada onun dokunuşunun gezdiğini bilmek, içinde harladığı aşkın çılgınca dans etmesini sağlıyordu. Bu dünyada Menderes'e sahip olduğu yetmiyormuş gibi, şimdi de birlikte yarattıkları mucizeyle ödüllendirilmişti.

"Tam burada parlak bir çiçek büyüyor." Menderes kalbinin bedenine sığamamasının heyecanıyla sarmalanmıştı. Eli defalarca öptüğü, dudaklarını gezdirdiği narin tenin üstünde oyalanıyor, bebeğini hissedebilmek için çıldırıyordu. "Haberi herkese aynı anda verelim. Yarın akşam için evde bir davet organize edeceğim. Eğer sen de istersen?"

Leyla onu ensesinden tutup yüzüne çekti. Bakışları buluştu, solukları birbirine çarptı. "Sen ne diyorsan hepsine tamam. Bizi daha da kenetleyen minik ama inanılmaz güçlü bağın mutluluğunu onlarla beraber yaşamak için sabırsızlanıyorum." Dudakları muzip bir ifadeye bürünürken başını hafifçe yana eğdi. "Murat bizden önce davranmazsa tabii."

"Hastaneden çıkmadan önce tatlı bir dille onu uyardım."

"İşini sağlama almak konusunda bir numarasın." Leyla gülerek kocasının dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı ve kulağına usulca fısıldadı. "Daha fazlasını bu gece alacaksın."

Menderes'in bedeni uyanışa geçti. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılırken, sesi o kendine has boğukluğa bürünmüştü. "Vereceğinden hiç şüphem yok."

Leyla yapmacık bir sinirle onun omzuna vurdu. "Kelime oyunlarınla beni çileden çıkarıyorsun."

"Baştan çıkarışımı da unutma, karanlık gecem." Menderes ona sarılırken içinde tarifsiz bir mutluluk vardı. İlk karşılaşmalarından bu yana geçen sürede ne duruma geldiklerini düşününce tutuşunu güçlendirdi. Artık tam anlamıyla bir aile olmuşlardı ve mutluluklarını hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekti.

Merdivenlerden inerken kalp atışları göğsünü dövüyordu. Bu özel bir akşamdı ve kusursuz geçeceğini biliyordu. Bakışları salonda gezindi. Şık kurdelelerle süslü birkaç bar masası o gece için bazı mobilyaların yerine yerleştirilmişti. Atıştırmak için çeşitli kanepeler, tatlılar ve her çeşit içki mevcuttu. Menderes'in isteği üzerine evde ailesi saydığı insanlar dışında kimse yoktu. Leyla da itiraz etmemiş, aksine memnuniyet duyacağını söylemişti. Tüm gözlerin ona çevrildiği bir anda gülümsemeden duramadı. Ama onu dünyasına hapseden yeşil alevlerin karşısında çaresiz ve savunmasızdı. Bedeni o tanıdık ürpertinin etkisine girdi. Herkesin ortasında kocasını arzuladığı için delice bir haz duyuyordu. Ve bunu dokunuşlarını sevdiği adamın da hissettiğini görebiliyordu.

Kadehindeki şampanyadan bir yudum aldığı anda durakladı. Tüm renklerin ve insanların arasında farkını belli eden bu kadın onun karısıydı. Karanlığın içinde parlak bir ışıktan ibaretti. Üstündeki elbiseyi incelediğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Omuz kısımları kollarına doğru kayarak modeli çarpıcı bir hale getirirken, o güzelim göğüslerini de kusursuz bir tutuşla sarmıştı. Simsiyah kadife kumaş o incecik belini kavrayarak usulca aşağıya inmiş, cesur bir dekolte oluşturarak çıplak bacaklarını sergilemekte ustalığını konuşturmuştu. Menderes onları nasıl okşadığını ve beline dolandıklarını hatırlayınca erkekliği pantolonunda kıpırdadı. Kaşlarını çatıp onun büyüsünden kurtulmaya çalıştı ama bu düşüncenin imkânsız olduğunun da bilincindeydi.

"Leyla da bize katıldığına göre, buraya toplanmamızın sebebini açıklayın artık!" Eylül huysuz bir şekilde konuşurken kolunu okşayan kocasına yaslanmıştı.

Menderes birkaç adımda Leyla'ya ulaştı. Elini tutup dudaklarına götürürken gözleri onun geceyi andıran bakışlarındaydı. "Çok güzelsin, Leyla. Aklımı bana kaybettirecek kadar büyüleyicisin."

Yanaklarının kızarmasını engelleyemeyen Leyla, onu hoş bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Sen kendinin farkında değilsin ama." Ellerini onun kollarına koyarak hafifçe okşadı. "Şu karizmanla ve seksiliğinle her kadını peşinden koşturabilirsin." Kaşlarını çatarak ona biraz daha sokuldu. "Bazen bundan nefret ediyorum." Dudaklarında sanki zehirli bir uyarı vardı.

"Abarttığına eminim."

"Viyana'daki pastanede... Kahkaha attığın o anı hatırlıyor musun? Hani oradaki tüm kadınların dönüp hiç utanmadan sana baktıklarını... "

Menderes gözlerini kıstı ve fark ettiği şeyle başını salladı. "Demek o yüzden beni öptün? Bana sahip olduğunu kanıtlamak istedin. Akıllıca."

"Çünkü..." Bakışlarını onun dudaklarında gezdirirken hafifçe soluğunu üfledi. "Sen sadece benimsin." Leyla muzipçe

gülümsedikten sonra kocasının kollarından sıyrılıp arkadaşlarına doğru ilerledi. "Beklettiğim için üzgünüm. Hepiniz hoş geldiniz."

"Ay neden açıklamamak için hâlâ ısrar ediyorsunuz?" Her türlü durum çenesine vuran Jülide, elindeki kadehi aniden sallayınca birkaç damla etrafa saçıldı. Gözleri korkuyla açıldı ve Menderes'i buldu. "Bu halı kaç milyon dolar?"

Ortam yüksek sesli kahkahalara ev sahipliği yaparken, Harun da karısını yakınına çekip başına küçük bir öpücük bıraktı.

Menderes sımsıkı sardığı kadına hayranlıkla bakarken heyecanını dışa vurmaktan rahatsızlık duymuyordu. "Her zaman yanımdaydınız. Leyla hayatıma girdiğinde onu sorgusuz sualsiz kabullendiniz, ailenizden biri olarak gördünüz. Bunun için hepinize minnettarım." Bakışları yeniden karısını bulduğunda, gözlerinden taşan aşk ve sadakatin gücü elle tutulur gibiydi. "Karanlık bir gecede, hiç beklemediğim bir anda onun tarafından esir alındım. Hayal bile etmezken, içimde sesini çıkarmak için bekleyen kalbimi hissettim. Beni aşkıyla mutluluğa boğduktan sonra daha fazlasını düşünmedim. Ama bu güzeller güzeli ve büyüleyici kadın, dün bana öyle bir hediye bahşetti ki, bunun karşılığını asla ödeyemem." Sessizlikle çevrili ortamda dikkatini arkadaşlarına verirken yüzünde gururlu bir ifade vardı. "Baba oluyorum."

Herkes şaşkın bakışları ve sevinç nidaları eşliğinde, karşılarında adeta ışıldayan çifte tebriklerini iletmek için harekete geçti.

Eylül mutlulukla Leyla'ya sarıldı. "Bebeklerimiz birbirine yakın zamanlarda doğacaklar. Bu harika! İnanılmaz sevindim, Leyla."

"Çok teşekkürler, Eylül."

"Menderes'e baksana." Eylül ileride duran adamı gösterdi. Erkeklerin tebriklerini kabul ediyordu. "Onu ikinci kez böylesine mutlu görüyorum. Hepsi senin sayende."

Gözleri dolan Leyla, yutkunurken bir hayli zorlandı. Bakışları kocasının yüzünde gezindi. Birbirlerine dünyayı vermişlerdi. İkisinden bir parça karnında büyüyordu ve bu hissin benzeri yoktu. Onun bebeğini taşıdığı gerçeği kalbinin aşkla çarpmasını

sağlıyordu. "Ona çok âşığım. Nefesimin ortağı, hayatımın diğer yarısı..."

"Tebrikler."

Leyla hemen yanında duyduğu sesle soluna doğru döndü. Karşısındaki adama bakarken etrafa mutluluk saçıyordu. "Teşekkür ederim, Uras." Sonra kendini tutamayarak ona sarıldı. Onunla buzları erittiği için huzurluydu. Geri çekildiğinde Uras'ın yüzündeki ifadeye anlam veremedi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ondan uzaklaşıp içkilerin tarafına ilerleyen Uras, henüz Menderes'i tebrik etmediğini hatırlayınca gerildi. Ortam kalabalık, sesler yüksekti. Kadehine viski doldurup arka arkaya iki yudum aldı. Kaçınılmaza yakalanacağını biliyordu ve tam da aklından bunu geçirdiği anda ortağıyla göz göze geldi. Onun gülüşünün kaybolup yerini ciddi bir ifadeye bırakmasını izledi. Gelişini beklerken olduğu yerde kıpırdandı. Şirketteki son konuşmalarından beri pek görüşmemişlerdi.

"Eğleniyor musun?" Menderes sesini kontrollü tutarak arkadaşının elindekine baktı. Aynısından bir tane hazırlayıp tek seferde içti. Midesinde hissettiği hafif acı tat aralarındaki soğuklukla yarışıyordu. "Düşüncelerinin değişmediğini görüyorum. Ama bunca senedir yapmaya çalıştığım..."

"Güzel habere sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz." Uras kadehini yeniden doldurdu. Bakışları diğerlerinin üzerinde gezinirken, yanında tüm gerginliğinden kurtulmak için bekleyen adamın rahatsızlığını umursamadı.

"Bunu ertelemek ikimize de fayda sağlamaz."

"Leyla'ya hoşça kal demeliyim. Şirkette görüşürüz." Seri bir hareketle arkadaşlarına doğru ilerleyen Uras, sırtında hissettiği belki bir parça pişmanlığa bulanan o bakışları yok saymaya çalıştı. "İzninizle, bu geceyi kendim için noktalıyorum."

"Neden böyle erken ama?" Leyla bir ona bir de kocasına baktı. Sevimsiz durumlar olduğunun farkındaydı. Aralarındaki genel soğukluğun sebebini hâlâ öğrenebilmiş değildi.

"Yorucu bir gündü. Gidip biraz güç toplamalıyım."

"Kum torbaları!" Eylül başını iki yana sallarken eğleniyordu.

"Aynen öyle, güzellik." Herkese iyi geceler dileyip oradan ayrılan Uras, dışarıya çıktığında yüzüne vuran keskin soğuğa karşı sesli bir soluk aldı. Paltosunun yakalarını kaldırıp ellerini ceplerine koydu. Arabasına doğru yürürken bakışlarını bir süreliğine gökyüzüne çevirdi. Benzer kaderi paylaştıkları, isminin Ahu olduğunu öğrendiği genç kadını düşündü. Menderes için hayatını ortaya koymakta bir an bile tereddüt etmese de, onun zamanında aldığı kararı asla onaylamıyordu.

Bentley marka siyah spor arabasına binip çalıştırdığında, duyduğu motor sesiyle dudaklarında seksi bir gülüş belirdi. Direksiyonu tek eliyle ustaca çevirip bahçeden çıktı ve hafif yokuş olan uzun yolu normal bir hızla geride bıraktı. Uzanıp ekrana dokundu. Daha önce duymadığı melodi ilgisini çekti. Sözler başladığında dikkatini birkaç saniyeliğine trafikten ayırdı. Bahar, aşk ve Ahu kelimeleri bir aradaydı.

Yandı gönül gördüm en ahı
Gözleri göz değil Ahu
Şaştı dalımda çiçeğim heyhat
Ben yoruldum yaz günahı

Yaz gidip güzden dönerken
Tez vuruldum ah gülerken
Şimdi tüm yollar hayırsız
Har büyür halim direnmez

Çal beni, çal gecem günüm, karışalım
Çağırıp kadehlere baharı
Al senin olsun en sarı yazlarım
Sarılıp da bir daha ayrılmamalı

Ah yaşım genç delikan
Düştüm kaldım perişan
Aşk bürür ruhumu
*Meylere kulum en başından.**

* *Mabel Matiz'in Ahu isimli şarkısından.*

Başını iki yana sallarken anlam veremediği yakıcı bir ürpertinin tüm bedenini sardığını hissetti. Sadece tesadüfen dinlediği şarkının önem taşımadığına emindi. Ama ona baharı ve yazı aynı anda yaşatacak kadınla ortak geleceğe yürüyeceğini bilmeden, ayağının altındaki gaz pedalına daha fazla bastı.

Aylar sonra...

Başını bir eline yaslamış, bakışlarını dünyanın en güzel manzarasına dikmişti. En ufak ayrıntıyı bile kaçırmaktan korkarak, neredeyse soluk almadan o minik hareketlere kilitlenmişti. Bebeğinin usulca inip kalkan göğsü, kırpışan kirpikleri ve yumruk olsa da arada açılıp kapanan küçücük parmakları öylesine güzeldi ki... Gözlerini ondan ayırmadan dakikalardır izliyordu. Babasının yüz hatlarını sanki özenle ona çizmişlerdi. Beyaz zıbınıyla tam da Menderes'in söylediği gibi pırlantaya benziyordu. Derin bir solukla kokusunu içine çekerken dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

Banyo kapısının açılmasıyla başını o tarafa çevirdi. Bakışlarındaki merhametli ifade, bir anda aç bir kadının arzularına yenik düştü. Kocasının üstünde belini kapatan bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Soluklarının hızlanışı kulaklarında yankılanıyordu. Uzandığı yerde yavaşça doğrularak dizlerinin üstünde durdu. Onun tehlikeli bir şekilde gelişini sabırsızlıkla beklerken göğüs uçları dikleşti. Emzirdiği için fazlasıyla hassastı ve böyle zamanlarda Menderes'e sözlü saldırıda bulunmadan edemiyordu.

"Günaydın." Menderes kısık sesle Leyla'ya doğru eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı. Geri çekilirken duyabildiği mırıltı karşısında gerildiğini hissetti. Dikkatini dağıtmamak için yatağın diğer tarafına yürüdü. "Huzursuzlanmadı, değil mi?" Burnuna dolan o tanıdık kokuyla gevşedi ve onu güçlü elleriyle kavrayıp kucağına aldı. Oğlu sanki olan bitenin farkındaymış gibi çıplak göğsüne kıvrıldı. O kadar hafif ve minikti ki, heybetli bedeninde adeta kayboluyordu.

"Küçük beyin keyfi yerinde. Ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Leyla dizlerinin üzerinde yaklaşıp elini Menderes'in karın kaslarına koydu. Dokunduğu bedenin tepki verdiğini görünce bakışlarını ona çevirdi. Dudaklarını ağır bir hareketle yalarken, onun da burnundan kızgın bir boğa gibi nefes alışını izledi. "Vücudun ıslak." Yukarıya doğru uzanıp sert omuzları okşadı. Sadece kalçalarını kapatabilen siyah geceliğinin kumaşı tenine sürtününce bacaklarının arası kasıldı. "Son günlerde sıklıkla yaptığın spor seni gözümde daha da arzulanır hale getirdi, bunu biliyor muydun?"

"Leyla..." Menderes kucağında oğlunu tutarken savunmasız kalmaktan hoşlanmamıştı. Tam da onu düşündüğü anda kıpırdaması, dudaklarının gerginlikten kurtulup mutlu bir kıvrıma bürünmesini sağladı. "Oğlum... Acıktın mı yine?"

"Bu çocuk doymak bilmiyor."

Duyduğu şeyle karısına dönen Menderes, o sözlerin altında yatan mesajın farkındaydı. "Şuraya yaslan bakalım."

Leyla onu ikiletmeden dediğini yaptı. Arkasına yastıkları koyarak rahat edeceği pozisyonu ayarladı. Kollarını uzatıp oğlunu aldığında onun doğal bir tavırla göğsüne yumulmasına gülmeden edemedi. "Bunun için mi uyandın sen, Ege? Güzel bebeğim..." Eğilip oğlunun kokusunu içine çekti. "Dünyanın en güzel parfümü bu." Onu sol tarafına yatırırken geceliğinin askısını indirdi. Göğsüne yumuşak bir dokunuşla yerleşen minicik ele aşkla baktı. Ona istediğini verirken parmağıyla pürüzsüz tenini okşadı. "Ne kadar harika, öyle değil mi?"

"Tıpkı senin gibi." Menderes yatağa oturup karısının geceliğinin diğer askısını usulca sıyırdı. "Çıplaklığına bayılıyorum." Dudaklarını onun narin omzuna bastırıp diliyle boynuna doğru ıslak bir işaret çizdi. Hızlanan o soluklara deli oluyor, derin kuytuları yeniden fethetmek için sabırsızlanıyordu. "Bacaklarının belimi hazla sarmasını özledim." Başparmağı açıkta kalan göğüs ucuyla oynuyor, daha da sertleşmesini sağlarken erkekliğinin verdiği cevap aceleci bir isyan kokuyordu.

"Menderes..." Leyla hissettiği zevkle karışık acının girdabında savruluyordu. Kucağındaki bebeğini sabit tutmaya çalışıyor ama onu baştan çıkaran sözlere boyun eğmekten kurtulamıyordu. "Beni ne hale getirdiğinin farkındasın ve bu tam anlamıyla bir işkence!"

Menderes dudaklarıyla onu sustururken bir eli oğlunun başında, diğeri karısının göğsündeydi. Ağzını adeta talan ederken ısırmadan duramıyor, Leyla'nın ıslaklığını düşündükçe çılgına dönüyordu.

Nefes alabilmek için geriye çekilen Leyla, soluklarının birbirine karıştığı noktada bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Ne kadar kaldı?"

Menderes, karısının bahsettiği şeyi çok iyi biliyordu. Dili onun ağzının kenarında oyalanırken parmaklarının kontrolündeki göğüs ucunu sıktı. "On yedi. Ama doktor daha da uzayabileceğini söylemişti." Doğumdan sonra azap gibi geçen yirmi üç günün ardından hâlâ dayanmaya uğraşıyordu. Leyla'ya dokunmadan duramadığı hiç olmamıştı ve bu sanki onları sınayan bir süreçti. Aralarındaki hareketlilik, yaptığı şeyi yarım bırakması için onu uyardı. Karısının nefes kesen güzelliğinden ve tadından ayrılmak ciddi anlamda zordu. Oğlunun kıpırdanışları dikkatini dağıttığında bunun için şükrettiğini görmezden gelemezdi. Hâkimiyetinin de bir sınırı vardı.

Leyla göğsünden kopan bebeğine şefkatle bakarken gülümsedi. Hızlıca toparlanıp geceliğinin askılarını düzeltti. Onu babasının kucağında neredeyse mutlu halde görünce yataktan indi.

"Nereye?"

Menderes'in sorusuyla ona döndü. Bakışları buğulu, dudakları kırmızıydı. Dağınık saçları küçük de olsa bir sevişme yaşadıklarını ilan ediyordu. "Duşa. Dokunuşların altında sırılsıklam oldum. Ama sen zaten bunu biliyorsun, öyle değil mi, çıplak adam?" Ona öpücük yollayıp gözden kaybolmak üzereyken o seksi hırıltıyı duyunca haz dolu bir titremeyle sarsıldı.

Yatak odasında oğluyla baş başa kalan Menderes, kendine birkaç saniye vererek normale dönmeyi bekledi. Tenine vuran minik solukla bakışlarını kucağındaki bebeğe çevirdi. "Oğlum... Annen ikimizi de parmağında oynatıyor. Sen de benimle aynı fikirde misin?" O küçük ellerin havaya kalkıp kıvrılması kalbini bambaşka bir aşkla doldurdu. Onları öperken burnuna çarpan kokuyla sarhoş olabilirdi. "Seni rahat ettiğin yere bırakıyorum kısa bir süreliğine. Babanın artık işe gitmesi gerekiyor." Dikkatini oğlundan ayırmamaya özen göstererek kıyafetlerini askılarından çıkardı. Hazırlığını bitirip kol düğmelerini takarken banyo kapısının açıldığını duydu. Aynadan izleyebileceği şekilde duruşunu ayarladı. Gördüğü manzara sabrını zorlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Karısının doğumdan sonra bile inceliğini koruyan vücudunu saran kısa havlu oldukça cüretkârdı. Uzun saçları ıslak tutamlar halinde tenine yapışmıştı ve dudaklarında tahrik dolu bir gülüş vardı. Kravatını takarken çenesi gerildi. "Hızlıca giyinsen iyi edersin. Aklımı kaçırmam an meselesi."

"İnan bana, kendimi şimdiye kadar böylesine azgın hissetmemiştim." Leyla hiçbir şey yokmuş gibi onun yanından geçerek giyinme bölümüne girdi. Gerekli eşyaları seçti ve havlusunu yere bıraktı. Üzerinde sadece banyoda giydiği pamuklu iç çamaşırı vardı. Doğumdan sonraki süreçte hissettiği hafif ağrılar ile kanamalar canını sıksa da, kalan günlerin bitmesi yakındı. O anda bedenindeki her noktanın özenle izlendiğini adı gibi biliyordu. Ve bunun farkında olmak, içinde kavrulan arzularını dizginlemesini zorlaştırıyordu.

Menderes ise adeta burnundan soluyordu. O kalçaların arasına yerleştiği zamanlar gözlerinin önünden geçiyor, her sert darbesinde karısının zevk çığlıklarının onları sarmalamasını adeta yeniden yaşıyordu. Üstelik az önce duyduğu cüretkâr cümle, kasıklarını delice bir sızı içerisinde bırakmıştı. "On yedi gün sonra nefesini keseceğim, Leyla."

Üzerine rahat ve bedenini saran bir tişört geçiren Leyla, kulağına ulaşan sözlerle geriye doğru döndü. Menderes'in bakışlarındaki ateşi gördüğünde istemsizce kasılıp dudağını ısırdı.

"Sen daha farkına varamadan yeni bir orgazmın kıyısına sürükleyeceğim seni. Dudakların kuruyacak ve onları ıslatmam için bana yalvaracaksın. Ama en güzeli de..." Karısının heyecanıyla keyifleniyor ve bundan büyük bir tatmin duyuyordu. "O daracık kadınlığını, hissetmek için çıldırdığın erkekliğimle doldurmam için ağlayacaksın. Ve ben, karanlık gecem..." Ceketini giyerek oğluna doğru ilerledi ve onun uyumuş olduğunu görünce yumuşacık saçlarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Doğrulup yakasını düzeltirken kapıya yaklaştı. Bakışları Leyla'nın yarı çıplak vücudunda gezindi. "Sert darbelerimle aklını başından alacağım." Dudaklarının kıyısına yerleştirdiği çapkın gülüşünün ardından göz kırptı ve odadan çıktı.

Sessizliğin içinde aniden yutkunan Leyla durduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken, aklı Menderes tarafından alt edilmiş olmasına takılmıştı.

Yanaklarına tatlı bir dokunuşla sürdüğü allığın yeterli geldiğine karar verince gülümsedi. Saçları özenli bir şekilde topluydu. Çarpıcı durduğuna inandığı siyah göz makyajını tercih etmiş, gözlerini belirginleştirmek için yine aynı renkte kalem kullanarak kenarlarına da ışıltılı beyaz far uygulamıştı. Tıpkı gecenin karanlığına tatlı dokunuşlar bırakan kar taneleri gibi. Dudaklarını sadece doğal bir görüntü sunan ıslak bir rujla tamamlamıştı. Oturduğu yerden kalkıp elbisesini düzeltti. İncecik askıları narin omuzlarına göreydi sanki. Bakışları her zamankinden daha dolgun duran göğüslerine takıldı. Dekolte kısmı neyse ki düzgün görünüyordu. Üstlerden hafif bir taşma söz konusuydu ama bunun Menderes için dikkat çekici bir nokta olacağına emindi. Belini saran ipek kumaş kalçalarının altından itibaren hafifçe bollaşıyor ve ayaklarına kadar uzanıyordu. Sırt dekoltesi kocasının ellerine kolaylık sağlaması açısından kusursuzdu. Onun hediyesi gümüş rengi şık ve zarif ayakkabılarını özel zamanlar için saklıyordu. Kaliteli saten, pırlanta taşlarla bezenmişti.

Leyla makyaj masasının ters tarafında kalan bölgeye doğru ilerledi. Aralık duran kapıdan içeriye girerken sessiz olmaya özen gösterdi. Burası hamilelik haberini aldıkları zaman Menderes'in isteğiyle yapılmıştı. Kapalı kaldığında kesinlikle ses geçirmiyordu ve Leyla bunu duyduğunda kızarmadan edememişti. Ege için bebek telsizi ayarlanmış, en ufak bir harekette oğullarının yanına geçecekleri bir dünya yaratmışlardı.

Yüzünde tatlı bir tebessümle beşiğe yaklaştı. O kadar güzel uyuyordu ki, göğsünün minicik iniş kalkışları Leyla'ya her seferinde hayat veriyordu. Ege'nin ağzındaki emziğe bakınca gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Menderes'e takılarak birkaç tane pırlanta taşlı emzik istediğini söylemiş, üzerine bir hayli espri döndürmüşlerdi. Ama ertesi gün kocasının elinde beyaz bir kutu eşliğinde eve geldiğini ve hediyesini açmasını beklediğini görünce şaşırmıştı. Yeni bir sürpriz diye düşünerek heyecanla atılmış ve içinden çıkanlarla yüzleştiğinde gözlerine inanamamıştı. Onun aslında bu özel yapım ürünleri ikinci bebekleri, yani kızları için aldığını itiraf etmesi üzerine duygulanmış ve mutlu hissetmişti. Sonrasında dakikalarca kahkaha atmış, ona sarılarak ve daha fazlasını yaparak karşılığını zevkli bir yöntemle ödemişti.

Şimdi karşısındaki manzara, oğlunun henüz iki aylıkken bile nasıl bir servete sahip olduğunu gözler önüne seriyordu. Menderes'in onun için her şeyi yapacağını biliyordu. Doğumdan sonraki gün eve geldiklerinde siyah kurdeleye sarılı parlak bir kâğıtla karşılaşmıştı. Kocasının holdingdeki ve VDiamond Design'daki hisselerinden belli bir miktarı Ege için ayırdığını, on sekiz yaşına kadar tüm yönetimin annesinde kalacağını bildiren cümleleri okuduğunda gözyaşlarına boğulmuştu.

Odadaki beyaz pufu beşiğin yanına çekti. Oturup kollarını mobilyaya yasladı ve onu izlemeye başladı. "Biliyor musun, eğer Viyana'da bir nevi yakalanmasaydım, babanı asla tanıyamayacaktım. Aşkın anlamını kavrayamayacak, delice sevilmenin tadını alamayacaktım." Yutkundu ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Kalbim tek parçaydı ama sen geldikten sonra ikiye bölündü. Biri

senin her zaman kahramanın olarak göreceğin adama, diğeri de sana ait. Ve ben, ikinizin bütünleştirdiği o sağlam hisle inanılmaz güçlüyüm." Onu uyandırmamaya özen göstererek işaret parmağıyla usulca yanağında gezinip ensesine çıktı. Okşadığı koyu renk saçlar pamuk gibi yumuşacıktı. "Gözlerimizin ilk buluşması meydan okuma doluydu. Beni istememişti." Sinirle gülerek olduğu yerde kıpırdandı. "İnanabiliyor musun? Bununla da kalmayıp, Murat Amca'nın evine kadar gelerek bana gitmemi söylemişti." Dudakları hafifçe büzüldükten sonra düzeldi. "Ama tabii orada da saldırıya uğradım. Korkma sakın, bebeğim. Baban her zaman iki adım öndeydi. Beni asla kaderime terk etmedi. Çünkü onun da kabullenişine göre, gördüğü ilk anda bana âşık olmuş." Leyla elini kalbine götürürken yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Bu dünyadaki en büyük şansım sizsiniz." Kısa bir an uzaklara daldı. Bakışları beşikteki minik adamdan koptu ve karanlık gökyüzüne döndü. "Yanımda olmanı isterdim, anne..." Yanağından süzülen yaşı silerken hüzünle gülümsedi. "Benim için endişelenme. Kocam ve oğlumla çok mutluyum. Sen hep o çocuk Leyla'nın düşlerindesin." O özel anı bitirip yeniden Ege'ye baktı. "Bu gecenin bir önemi var." Bunu oğluna anlattığına inanamıyordu. "Hep uslusun ve bu konuda sana minnettarım. Elbette seni emzireceğim ve sonrasında... Babanla beni anlayışla karşılamanı... Yani... Of! Bebeğim, bu kadar sabretmemiz gerçekten bir mucize." Boğazını temizledi. Oradan ayrılmak için hazırdı. Eğilip onun minik eline küçük bir öpücük kondurdu.

Kapıyı tamamen kapatıp ilerleyecekken hareketini durdurdu. Kalp atışları belirgin bir vuruşa ev sahipliği yapıyordu. "Ne zaman geldin?"

"Az önce." Menderes karısını baştan ayağa süzerken gözlerini kıstı. Onu ikinci kez böylesine beyazlar içinde görüyordu. Tehlikeli adımlarının ardından aralarında kısa bir mesafe bıraktı. "Karanlık bir gecede gelen kar kraliçesi olduğunu söylerken yanılmamışım." Başparmağını onun yanağında gezdirip dudağına geldi. O kadar doğal görünüyordu ki, aç bir aslan gibi ona bakarken aklını kaybetmemeye çalışıyordu. Karısını belinden tuttu ve eğilerek göğüslerinin arasını öptü.

En ufak bir sözü bile Leyla'yı eritirken, şimdi bu dokunuşa kayıtsız kalması mümkün değildi. Elleriyle Menderes'in saçlarını kavrayıp ona istediğini verdi. Dudakları beklenti dolu bir iniltiyle hareketlendi. Tenine sürtünen ve müptelâsı olduğu o sakalların sahiplenici yanına karşı koyamıyordu. Bacakları titriyor, hisleri ilk günkü gibi onu kuşatıyordu. Öpücükler yukarıya doğru çıkarken sabırsızlığı artıyordu. Boynunun hassas noktası özenle ıslatıldı, ısırıldı ve tutkulu bir buseyle kutsandı. "Menderes... Nefes alma sebebim..."

Menderes onun yüzünü ellerinin arasında tutarken dünyanın en mutlu insanıydı. Siyah ve kıvrık kirpiklerinin aralanışını, bakışlarına yansımış buğuyu ve teslimiyetini izlerken kalbi aşkla çarpmaya başladı. "Leyla... Benim karanlık gecem..." Onu kollarında sararken göğsüne yasladı. Parmakları sırtının kavisli hatlarında usulca yol alıyordu. "Özlemin içimde sonsuz bir uçurum gibi. Seni öpmek, saçlarını okşamak, kokunu solumak yetmiyor artık."

"Sensiz eksik hissediyorum. Gözlerin üzerimden başka yerlere kaydığında üşüyorum." Dudaklarını yavaşça onun dudaklarına sürttü. "İşte bu dokunuş var ya, her zerremde istiyorum. Öylesine açım sana."

Duydukları Menderes'i derin bir sevince boğdu. Leyla'nın hareketini tamamlayarak onu tutkuyla öptü. Dili o ıslak ağzın her santimini boyun eğmeye zorladı. Soluk soluğa geri çekildiğinde alnını onunkine yasladı. "Dudaklarım emrinde. Sen yeter ki iste..."

"Beni değerli bir mücevher gibi tutuyorsun ellerinde. Sonuna kadar seninleyim. Aklımla, kalbimle ve bedenimle..."

Menderes gülümseyerek onu peşinden sürükledi. Kapıyı aralayıp içeriye girdiklerinde usulca beşiğe yanaştı. Oğlunun ilgiyle etrafına baktığını görünce dayanamadı. Emziği yastığın kenarında duruyordu. Onu dikkatlice kucakladı ve Leyla'nın kullandığı sandalyeye oturdu.

"Merhaba, oğlum. Görüyorum ki tam zamanında uyanmışsın." Hemen yanında duyduğu kıkırdamayla bakışlarını karısına

çevirdi. "Bebeğimiz mükemmelin de ötesinde. Hepsi senin sayende, Leyla. Teşekkür kelimesi basit kalır. Dünya bile küçük gözümde."

Leyla eğilip kocasının yanağına tüy gibi bir dokunuş bıraktı. "Seninle olduğum için yeryüzündeki en şanslı kadınım."

Menderes onun kokusunu soluduğu anda tatlı bir melodi çalındı kulağına. Bakışlarını yeniden kucağındaki hazineye çevirdi. "Biliyor musun? Bu hayatta duyduğum en güzel ikinci ses oğlumuza ait."

Mutlu bir gülüşle kollarını ona dolayan Leyla, bebeğinin hareketlerine odaklanırken sormadan edemedi. "İlki ne?"

Hafifçe soluna dönen Menderes, yeşil alevleriyle onu esir alırken saf tutku yayıyordu. "Orgazm olurken attığın çığlıklar."

Ege'nin yanağını okşarken duyduğu şeyle aniden durdu. Heyecanlanan koyu kahveleri yanındaki adama odaklandığında, tenine vuran o hızlı soluklar adeta dizlerinin bağını çözdü. Ağzı açılıp kapandı ama konuşacak gücü kendinde bulamadı. Göğüs uçları dikleşti, kadınlığı kasıldı. Kuruyan dudaklarını yalarken oğluna uzandı. "Alayım ben onu." Titreyen elleriyle bebeğini kavradığında arkasını döndü ve odadaki diğer koltuğa doğru ilerledi. Elbisesinin askısını indirdiğinde kollarındaki hazinenin alışılagelmiş hareketlerine yarım yamalak gülümsedi. Kafasını kaldırıp kocasına bakamıyordu. Yanakları yanıyor, o yangın tıpkı yasak dokunuşlar gibi tüm bedenine dağılıyordu. Beklediklerinin aksine, doğumdan sonraki süreç uzamış, her ikisi için de neredeyse bir kâbusa dönmüştü.

"Onu emzirdiğin zamanlarda seni izlemeyi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Göğsü ani ama ağır bir hareketle yükseldi. Buğulu bakışlarını Menderes'in tutkuyla koyulaşmış yeşil gözlerine odakladı. Sessizliğin içinde çaresizce bekledi.

Yerinden kalkıp emin adımlarla onlara yaklaşan Menderes, karısının çenesini tutup hafifçe kaldırdı. "O kadar doğal ve güzelsin ki... Sabrımın bu gece ödüllendirileceğini bilmek, arzularımı

adeta kışkırtıyor." Dolgun saçlarını okşarken başını yana eğdi. "Bunlar göğsümü ve erkekliğimin etrafını kusursuzca saracak. Dokunuşları sana olan açlığımı besleyecek." Onun küçük inlti-sini duyduğunda derin bir nefes aldı. "Bu gece benim için hep ıslak kalacaksın, Leyla."

Düzensiz solukları onu adeta boğulma noktasına getirirken, teninde hissettiği hafif soğuklukla dikkatini kucağındakine verdi. Oğlu dudaklarını büzmüş, huzurla uyuyordu. Askısını düzeltti. Kocasına bakmayı reddederek yerinden kalktı. Ege'yi uyandırmadan yatağına yatırmayı başardı. Arkasını döndüğünde çenesini meydan okurcasına dikleştirdi. "Sevişme vakti, sevgilim." Tıpkı bir kraliçe edasıyla onun yanından geçerek odasına girdi.

O giderken ardında bıraktığı kokuyu içine çeken Menderes, erkekliğinin kıpırdanmasına teslim oldu ve geceye adım attı.

Leyla komodinin üzerinde duran küçük kumandayı alarak düğmesine bastı. Bir süre önce yatak odalarına kurulan müzik sistemi sayesinde, ikisinin aşkına eşlik edecek notaların etrafa yayılmasını sağladı. Hemen ardından Menderes'le yeniden göz göze geldiğinde elleri birbirine kenetliydi. Kalbi küçük bir kuşun tatlı çırpınışlarına ev sahipliği yapıyordu. "Bu sanki bizim ilk gecemiz." Her geçen an yoğunluğu artan sıcaklığa alışmaya çalışsa da zor olduğunun farkındaydı. Çünkü karşısındaki adam bakışlarıyla bile onu alevlerin içine hapsediyordu. "Kendimi tutmak için çabalamıştım. Onca direnişime rağmen kollarına atılmak benim açımdan yüz kızartıcıydı." Kocasının suskun kalarak bu özel ana saygı gösterdiğini biliyordu. İki adım atarak yaklaştığında titrek bir nefes çekti içine. Birbirlerine yakın durmaları, aralarında yükselen ateşe adeta boyut değiştiriyordu. "Ama sen korktuğum her şeyi..." Başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. "Dokunulası hale getirdin. Bana ömür boyu sürecek bir özgürlük verdin."

Menderes onu izlerken gözleri parlıyor, o güzellikte kayboluyordu. Uzanıp saçlarını avuçladı ve ona doğru eğildi. Bir eli karısının çıplak sırtında geziniyor, daha fazlasını istediğini göstermekten çekinmiyordu. "Leyla..." İsmini söylediği anlarda, onun

derin bir iç çekiş sonrası bahşettiği inlemesine bayılıyordu. Sesi uzaktan gelirken okşanma hissi veriyor, sanki binlerce kelimeye bedel bir anlam içeriyordu. "Benimle dans et."

Leyla kollarını onun boynuna dolarken bedenini de ona bastırdı. Üstündeki ince kumaştan tenine ulaşan sıcaklığın kavurucu etkisiyle sarmalandı. Omuzlarına konan dudakların iç gıcıklatan hareketiyle titredi. Islaklığın üzerine vuran serinlik ise aklına adeta meydan okudu. Her yerinde hissettiği dokunuşlar inlemesine neden oluyor, parmakları kocasının sırtında kasılarak arzusunu belli ediyordu. "Elbisemi çıkarır mısın?"

Hafifçe geriye çekilen Menderes, gözlerinde karanlık bir ifadeyle ona karşılık verdi. "Neden?"

"Çünkü yanıyorum." Leyla dudaklarını onun çenesinden aşağıya indirerek yutkunduğu noktaya kapattı. Kulağına ulaşan hırıltı dayanma gücünü daha da azalttı. "Ellerinin sert tutuşunu arıyorum. Bir de..." Sözlerini yarıda keserek yeniden o bakışlarla buluştu. Âşık olduğu adamın her yanından güç akıyordu. "Bedenimi öpücüklere boğarken sakallarının tenimi çizmesine öylesine alıştım ki, o tatlı sızıyı sürekli hissetmek istiyorum."

Yeşil gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da kararan Menderes, boynundaki kolları çözerken narin bilekleri sıkıca kavradı. Ona canını acıtacağını anlatırcasına bakıyor, aldığı karşılıktaki heves ise kontrolünü kaybetmesine neden olacak etkili bir silaha dönüşüyordu. Basit bir hareketle onu döndürdüğünde duyduğu heyecan kokan ses, bu gecenin zevk dolu geçeceğinin kanıtıydı. Elleri usulca yukarıya çıkıp karısının omuzlarını buldu. Menderes okşadığı noktalara ıslak öpücükler bırakırken soluğu Leyla'nın saçlarına vuruyordu. "Vücudun nasıl da uyarılmış... Sıcak ve gerginsin." Dudakları karısının ensesinde oyalanıyor, dilinin işaretlediği yerleri sertçe emmekten geri kalmıyordu. "Göğüs uçlarının dikleştiğine ve dokunulmak için beklediklerine eminim." Onu tahrik etmek konusunda gün geçtikçe ustalaşıyordu.

Nefesini tutmaya çalışan Leyla, birbirine sürten bacakları nedeniyle kasıklarındaki ıslaklıkla savaşıyordu. Başını hafifçe

çevirerek onun tutkuya bulanan gözlerini yakaladı. "Haklısın. Ama bundan fazlası var." Menderes'i nasıl çıldırtacağını bildiği için özgüveni sonsuzdu.

"Neymiş o?" Menderes dudaklarını onun kulağına bastırdı. Elleri öne doğru kayarken erkekliğine yaslanan kalçaların temasıyla inledi.

"Neden parmaklarınla derin bir arayışa girerek kendin öğrenmiyorsun?" Sesine kattığı şuh tona inanamıyordu. Fakat bu yaptığının kocasını nasıl da delirttiğini duyduğu o zevk dolu hırıltıdan anlayabiliyordu.

Ön sevişmenin hazzını inkâr edemezdi Menderes. Ve bu gece ona gereğinden çok taviz verdiğini kabullenmek zorunda kaldı. Elleri Leyla'nın narin omuzlarını saran ince askılara doğru hareketlendi. "Erkeğini yoldan çıkarmayı çok iyi biliyorsun. Seni ödüllendirme düşüncesi beni kışkırtıyor." Onun beklemediği bir anda elbiseyi tutan parçaları sertçe aşağıya çekti. Kollarında sesli bir soluk alan ve kalp atışları hızlanan kadının haliyle baştan çıktı. Bakışları tam karşılarındaki cama odaklandığında keyfi dudaklarında dondu. Gördüğü noktada var olan yansıma, Leyla'nın çıplak göğüslerini bir sanat eseri gibi sergiliyordu. Doğumdan sonra daha da büyüyerek Menderes'in aklını gün boyu kurcalamasına sebep olmuştu. Üstelik düğünde takması için verdiği kar tanesi kolyesi de gecenin içinde tüm görkemiyle parlıyordu. Kaşlarını istemsizce çatarken burnunu onun boynuna sürterek kokusunu duyumsamaya çalıştı. Parmakları sivrilmiş uçları sıkıştırdığında, odaya yayılan müziğe yeni bir dokunuş kazandıran o büyülü inilti tuvale vuran renklere büründü. "Seni büyük bir çılgınlıkla seviyorum, Leyla Vardar." Menderes eğilerek dizlerinin üstünde durdu. Leyla'nın vücudunu mükemmel bir şekilde saran kıyafeti sıyırırken onu neredeyse çırılçıplak bıraktı.

Teninde hoyrat dokunuşların yarattığı his parmak uçlarına kadar yayıldı. Leyla karanlık gecenin içinde kendini ve kocasının hareketlerini hayranlıkla izliyordu. Işıltılı yansımada güçlü ellerin bedenine tapışını, kalçalarında dolanan dudakların ve ufak ısırışların hazzını deneyimliyordu. Üstünde tangası ve topuklu

ayakkabıları dışında hiçbir şey yoktu. Göğsü ağır ve kısa aralıklarla inip kalkıyor, yaşadıkları tek bir saniyeyi bile kaçırmamak için pürdikkat bekliyordu. Sırtına doğru yükselen öpücüklerin bitiminde âşık olduğu adamın sürtünerek tam önüne gelişiyle yutkundu. Çenesindeki hafif temasla başını yukarıya kaldırdı.

"Bize saatlerce uyku yok. Her anını aklına ve bedenine kazıyacağım." Bakışlarında tutkulu bir ışık yanan Menderes, parmaklarının arasına hapsetmekten hoşlandığı saçlardaki küçük tokaları usta hareketlerle çıkardı. Çıplak teni öpercesine savrulan tutamlar kalp atışlarını hızlandırırken hafifçe çekilip onun yolunu açtı. Birkaç adım sonrasında karısının yatağa yaklaşmasını dudaklarında tehlikeli bir gülüşle izledi. Vakit kaybetmeden üstündeki kıyafetleri hızlıca çıkarıp sadece boxer'ıyla kaldı.

Leyla elleri ve dizlerinin üstünde serin saten çarşafla buluştuğunda içine sesli bir soluk çekti. Arkası Menderes'e dönük şekilde usulca ilerleyip tam ortada durdu. Bulunduğu yerin sarsılmasının hemen ardından bacaklarının okşanmasıyla titredi. "Sen gerçekten insanı öldürürsün. Kime sorsan, bunun bariz bir işkence olduğunu söyler."

"Hmm..." Menderes dudaklarıyla ve diliyle küçük oyunlar oynayarak ona sataşıyordu. "Bence..." Güçlü elleriyle onun bacaklarını tutup yanlara doğru çektiğinde yüzüstü yatmasını sağladı.

"Ah!" Leyla, bedeni tamamen yatakla buluştuğu anda şaşırmadan edemedi.

"Asıl senin bana yaptığın, işkencenin son evresi. Çünkü..." Uzanıp karısının bileklerini saran ince taşlı kısımları açtı ve ayakkabıları sırayla çıkardı. "Neredeyse iki aydır akşamları eve geldiğimde seni yarı çıplak buluyorum." Birkaç saniyeliğine doğrulup boxer'ından kurtuldu. "Ve bunun hiç sabrı kalmadı." Bir eliyle tanganın ip şeklindeki dantel kumaşını kenara çekerken diğeriyle erkekliğini kavradı. Leyla'nın ıslaklığıyla daha ilk noktada karşılaştığında dişlerini sıktı. Üstelik yardımcı olmak için geriye yaslanışını fark edince, göğsünden çıkan hayvani hırıltı etraflarını sardı. Sürtünerek yol alışında hissettikleri, gözlerini sımsıkı kapatmasını ve birkaç saniye nefes almasını gerektirdi.

Parmaklarının arasında kırışan saten çarşafı sanki hayata tutunur gibi avuçlamıştı. Bu duyguyu öylesine özlemişti ki, bir damla yaş yanağından sessizce kayıp gitti. "Bu ilk seferi hızlandırabilir misin? Yaşamadan ölmek istemiyorum." Leyla sözlerinin bitimiyle içini tamamen dolduran sertliğe boyun eğdi. Dudaklarında haz dolu bir gülüş can buldu. Bedenini sabit tutmaya çalışırken, onu fetheden adamın vuruşları kulaklarında yankılanıyordu.

Menderes bu eşsiz ve özel anı tam da karısının istediği gibi sona taşıdı. Bir eli onun kalçasında, diğeri kadınlığının kıvrımlarında kayboldu. Tiz ve güçlü bir çığlık soluklarının arasından geceye aktı. O anda sahip oldukları karısının derinlerine savrulurken, şakaklarından süzülen ter damlaları da loş ışığın aydınlattığı narin sırtında kayarak kayboldu. Onun ensesine yapışan saç tutamlarını omzundan öne doğru bırakırken, dudakları taparcasına o noktadan aşağıya indi. Diliyle ıslattı, hâlâ hassaslığını koruyan etini dişledi.

Başı geriye savrulan Leyla, yaşadığı doyum sonrası gözlerini açmakta zorlanıyordu. Tam da arzuladığı gibi hızlı ve sert olmuş, bunun getirdiği hazzın sarhoşluğuna kapılmıştı. Onu tutan kocasının nefesi, sıcakla soğuğu harmanlayıp tenine vuruyordu. "Gece bizi kucaklıyor, Menderes." Sesine fısıltı hâkimdi. "Bazen... Ya beni sımsıkı sarmasaydın diye düşünüyorum. Bana seni vermeseydin... Bakışlarına kapıldıktan sonra aramıza o siyah duvarı koysaydın, hayatın benim için bir anlamı kalır mıydı? Çünkü beni evinden göndermiştin." Dudakları titreyince birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Menderes duyduklarıyla uzun ve derin bir nefes çekti içine. Erkekliğini sıkıca kavrayan kuytudan usulca çıkarken her ikisine de yeni bir inilti bağışladı. Yan yatarak onu da çevirdi ve bakışlarını yakaladı. Bacaklarını birbirine kenetleyip onunla bir kez daha tek vücut oldu. Bakmaya doyamadığı yüze dökülen ıslak saçları okşadı. "Ve sonra seni almak için geldim. Gözlerin, Leyla..." Uzanıp karısını dudaklarından öptü. "Zaman zaman siyaha dönen gözlerinin beni zincire vurduğunu anlayamadın.

Ben o gece karların içinden gün ışığına çıkan büyüleyici bir kadın tarafından tutsak edildim."

Leyla kulağına ulaşan sözcüklerin boğazında yumruya dönüşmesiyle bir süre konuşamadı. Karşısındaki erkeksi yüzü aşkla izledi. Eli kocasının sakallarını buldu. Avucuna batan sertlik ruhunda yeni bir uyanışı şahlandırdı. Hevesle sürtünüp aralarındaki santimleri kovdu. "Kalbim senin, Menderes. Esaretse eğer, ben bu dünyadaki en şanslı kadınım." Dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Tanıdık tadı öylesine muhteşemdi ki, başka bir açlıkla sınanır gibiydi. Hiçbir dokunuş yetmiyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Ağzını talan eden isabetli vuruşlarla titriyor, dansına katılan dilin hünerleri sayesinde vücuduna tatlı sızılar yayılıyordu. Menderes'in altında yerini aldığında parmakları onun dağınık ve gür saçlarına karıştı. Kadınlığına baskı yapan parçayı kavradığında o yoğun hayvani inleyişi içine hapsetti. Beli bu aşk çağrısına şehvetli bir kıvrılışla cevap verdi. Ani bir hareketle doldurulduğunda zevkle attığı çığlık, onları hâlâ saran müziğe kudretli bir boyut kazandırdı. Öpüşmeye doyamadığını anlatırcasına saldırısını sürdürdü. Bedeni heyecanla beklediği uyuşmayı karşılarken ayaklarını yatağa sabitledi. Teni gerildi, gözleri gecenin karanlığı boyunca yıldızlarla kuşatıldı. Düşüşü de yükselişi kadar gürültülüydü. Göğsü çılgınca inip kalkıyor, nihayete ermesinin mutluluğuyla Menderes'te dinleniyordu.

"Viyana'nın büyüleyici kışında seninle bir kez daha dans edeceğim." Menderes'in dudaklarındaki gülüşte aşk vardı. Sonsuz, sarsılmaz ve son derece inançlı... "Saçların rüzgârda uçuşacak, tutamlarının arasına kar taneleri dolacak. Ve sen..." Başını ona eğerek gözlerinin içine baktı. "O eşsiz dokunuşunla bana yeni bir nefes vereceksin."

Hafifçe titreyen Leyla, geceye doğru mutlulukla fısıldadı. "Bembeyaz bir ülkede gizemli, fena halde karizmatik ve bakışları tutkuyla eriten bir kralla karşılaşacağım." Parmak ucuna kondurduğu öpücüğü onun dudaklarına bastırdı. "Bana güveni, aşkı ve sevişmeyi öğretecek. İçimde çiçekler açtırıp dünyayı önüme serecek." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan

sonra usulca araladı. "Kulağımdaki müzik, tenimde onun dokunuşlarıyla yükselecek."

Menderes kalbinin güçlü vuruşları eşliğinde Leyla'nın dudaklarına kapandı.

Onlar sabahı dur durak bilmeyen tutkulu sevişmelerle karşılarken, dışarıda şahitlik etmeye hevesli kar taneleri coşkulu bir gösteriyle uçuşmaya başladı. Hikâyenin kök saldığı yere bir düğüm daha atıldı. Bir sonraki sahnede görkemli işçiliğiyle insanı büyüleyen Karl Kilisesi vardı. Merdivenlerin iki yanındaki melek heykelleri asaletleriyle göz dolduruyor, daveti kışkırtıcı bir hale getiriyordu. İçerideki mermer sütunlar göğe yükselircesine canlı bir hava yaratıyor, balkonları gizemli anılar barındırırcasına göz kırpıyordu. Chopin'in *gece manzarası* anlamına gelen *Nocturn*'lerinden biri piyanonun tuşlarında tatlı bir esintiyle yol alıyordu.

Hava aydınlanmış, bulutlar güneşe yer açmak için ortadan kaybolmuştu. Elleri pencerenin üst pervazına dayalı duran Menderes, huzurlu bir sessizliğin içindeydi. Sanki bu anı beklermiş gibi kendini belli eden tatlı mırıltı bebek hoparlöründen geçip usulca odaya yayıldığında gülümsedi. Geriye dönüp baktığında, yatağındaki güzelliğin baştan çıkarıcı görüntüsüne direnerek adımlarını oğlunun olduğu yere yönlendirdi. Kapıyı sola kaydırırken burnuna dolan kokuyu keyifle içine çekti. Beşiğinde kıpırdanan varlığı incitmekten korkarcasına kucağına aldı. Açılan o küçücük gözlerdeki merak oldukça barizdi.

"Günaydın, oğlum." Eğilip bebeğinin başını öptü. "Dün gece çok usluydun. Bir teşekkürü hak ettin." Menderes onunla birlikte odaya geçti. Bakışları taparcasına sevdiği kadını bulduğunda kalbi aşkla çarptı. Dikkatli bir şekilde yatağa çıkıp karısına yaklaştı. Üstündeki siyah örtüyü yavaşça çekti. Ege'yi annesinin bir davet göstergesi olan kolunun altına yerleştirdi. Ona ödülünü bulması konusunda yol gösterdi. Minicik ağzının göğüs

ucuna kapanmasını ve parmaklarını açarak elini sıcak tene koymasını izlerken boğazı düğümlendi.

Hissettiği o eşsiz bağ, vücudunu doğru konuma getirmesini sağladı. Sağ koluyla bebeğini sararken dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı. "Acıktın mı, bebeğim?" Gözlerini araladığında oğlunun hevesli saldırısına tanıklık etti. Saçlarını okşayan eller bedenini titretti. Bakışları kocasının tutkulu alevleriyle buluştuğunda dudaklarını yaladı. "Günaydın."

Menderes derin bir nefes alırken gerildiğinin farkındaydı. "Bu manzara beni delirtiyor." Uzanıp karısının omzuna ıslak bir öpücük bıraktı. "Benim için etkili bir afrodizyak. Sayende şirketi eve taşımak zorun..." Sözleri kararlı bir tutuşla yarıda kesildi. Geri çekildiğinde çenesini sıkıyordu.

Leyla çırılçıplak haline katılan ıslaklığını hissediyor, avucunda hevesle okşadığı sertliğe dayanamadığını açıkça gösteriyordu. "Üzerinde sadece boxer olmasına sevineyim mi, yoksa üzüleyim mi, bilmiyorum. Dün gece kaç kere seviştik? Hiç uyumadım. Uyanık kaldığım her an dudakların üzerimdeydi. Ve hâlâ eksiğim... Yetinemiyorum, Menderes."

Onu esaret altında tutmaktan vazgeçmeyen dokunuş yerli yerindeyken konuşabilmesi çok zordu. Teni ısınmış, alnında ter birikmişti. "Oğlumu doyurduğundan emin olduğunda... Bu yatağa yeni bir mahkûmiyetle bağlanacaksın." Karısının kıskacından kurtulabildiğinde banyoya doğru ilerledi. "Biraz toparlanmam gerekiyor. Döndüğümde benim için beklediğini görmek istiyorum." Kapıyı açtığı an sırtına çarpan kelimeler nedeniyle adımlarını durdurdu.

"Menderes!" Leyla bebeğini kucaklayıp yatakta bağdaş kurdu. Oğlu da ayrılmak istemediğini gösterircesine göğsüne yumulmuştu. "Seni büyük bir çılgınlıkla seviyorum, Menderes Vardar!" Aşk tüm benliğine yayılmış, adeta şarkılar söyletiyordu. Dün gece kocasının dudaklarından dökülen cümleyi şimdi o kullanıyor, her şeye razı geldiğini göstermekten çekinmiyordu. "Kollarımdaki muhteşem varlığın sebebi sensin. Sen benim en kıymetli hazinemin diğer yarısısın."

Her seferinde yeni bir doyumla yenilenen Menderes, ellerini beline yerleştirirken bakışlarıyla tutkulu bir ışık saçıyordu. "Yine çok iyiydiniz, Leyla Vardar. Bugün de bir pırlanta seti hak ettiniz." Arkasını dönüp banyoya girerken onu ıskalayan yastığın yere düştüğünü gördü. Kulağına ulaşan mutluluk kahkahalarıyla beslendi.

Keyif dolu gülüşleri hafiflediğinde gözleri oğlunu buldu. Onun uyuduğunu anlayınca eğilerek kokusunu içine çekti. "Senin bu baban çok fena bir adam, bebeğim. Resmen dizlerimin bağını çözüyor. Ona sataşmam için beni kışkırtıyor. Laf aramızda, bundan inanılmaz zevk alıyor." Dudakları muzipçe kıvrıldı. "Sence de çok fazla pırlantamız olmadı mı? Aslında işime geliyor. Çünkü onu çizim yaparken izlemeye bayılıyorum. Üstü hep çıplak kalıyor. Sanki onun için bir ritüel gibi." Söylediklerinin farkına varınca, toparlanabilmek adına boğazını temizledi. "Tabii işin bu yönü seni kapsamıyor. Arsızlığı elden bırakmayan bir annen var, tatlım." Ege'yi yatağa yerleştirdi ve Josephine koltuğun üstünde duran siyah sabahlığını alıp giydi. Yeniden oğluyla buluştuğunda onu odasına götürdü. Beşiğine yatırıp huzurla hareket eden göğsünü hafifçe okşadı. Kapıyı sağa doğru kaydırıp kapanmasını sağladı. Arkasını döndüğünde nefesini tutmak zorunda kaldı. Kocası tamamen çıplaktı ve kaslı bedeninden süzülen sular yere damlıyordu. Saçları vahşi bir şekilde dağılmıştı.

Elleri belinde duran Menderes, kısık gözleriyle karısına bakıyordu. "Asi bir kadını dizginleyebilmek, onu fethetmekle eş değerdir." Başını yana eğerek ona meydan okudu. "Üstündeki sabahlığı çıkar ve buraya gel."

Leyla gönüllü bir teslimiyetle belindeki kuşağı çözdü. Kumaşın vücudundan kayıp gitmesine izin verdi. Titreyen ellerini kontrol etmeye çalışarak adımlarını hayatının aşkına doğru attı.

SON

Yazar Notu

Gecenin içinde aşk yükseliyor. Tutku dolu bir fırtınayla savrulup gökyüzüne uçuyor. Bembeyaz kar tanelerine dönüşüp avuçlarımıza konuyor. Bu hikâye bitmiyor, çünkü mutlu sonlar sonsuzlukla ödüllendiriliyor.